Savaş Lordu Yıllıkları: II

Tanrı'nın Düşmanı

KARAKTERLER

ADE	Lancelot'un metresi.
AELLE	Bir Sakson Kralı.
AGRICOLA	Gwent'in Savaşçı Lordu, Kral Tewdric'in savaşçısı.
AILLEANN	Arthur'un eski metresi, Arthur'un oğulları olan Amhar ve Loholt'un annesi.
AMHAR	Arthur ve Ailleann'in gayrımeşru oğulları.
ARTHUR	Dumnonia'nın Savaşçı Lordu, Mordred'in Koruyucusu.
BALIN	Arthur'un savaşçılarından biri.
BAN	Bir zamanlar Britanya'da varolmuş olan Benoic ülkesinin Kralı, Lancelot'un babası.
BEDWİN	Dumnonialı bir piskopos ve baş danışman.
BORS	Lancelot'un kuzeni ve Seçilmiş Savaşçısı.
BROCHVAEL	Arthur'un zamanından sonra Powys'in Kralı.
BYRTHIG	Gwynedd'in veliaht Prensi ve sonra da Kralı.
CADOC	İnzivaya çekilmiş Hıristiyan bir rahip, bir aziz.
CADWALLON	Gwynedd Kralı.
CADWY	Iscalı asi Prens.
CALLYN	Kernow'un Seçilmiş Savaşçısı.
CAVAN	Derfel'in ikinci adamı.
CEI	Arthur'un çocukluk arkadaşı, savaşçılarından biri.
CEINWYN	Powys Prensesi, Cuneglas'ın kız kardeşi.
CERDIC	Bir Sakson Kral.
CULHWCH	Arthur'un kuzeni ve savaşçısı.
CUNEGLAS	Powys Kralı, Gorfyddyd'in oğlu.
CYTHRYN	Dumnonialı bir yargıç ve danışman.
DERFEL CADARN	Anlatıcı, aslen bir Sakson, Arthur'un savaşçılarından biri, sonra rahip olur.
DIAN	Derfel'in en küçük kızı.
DINAS	Silurialı bir druid, Lavaine'in ikiz kardeşi.
DIWRNACH	Öncelerde adı Henis Wyren olan Lyeyn'in İrlandalı Kralı.
EACHERN	Derfel'in mızrakçılarından biri.
ELAINE	Lancelot'un annesi, Ban'ın dul eşi.
EMRYS	Bedwin'in yerine geçen Dumnonyalı piskopos.
ERCE	Derfel'in annesi, Enna olarak da bilinir.

GALAHAD	Lancelot'un kardeşi (babaları aynı anneleri farklıdır), Yitirilmiş Benoic'in Prensi.
GORFYDDYD	Lugg Vale'de öldürülen Powys Kralı, Cuneglas ve Ceinwyn'in babası.
GUINEVERE	Arthur'un eşi.
GUNDLEUS	Lugg Vale'de öldürülen Siluria Kralı.
GWENHWYVACH	Guinevere'ın kız kardeşi, yitirilmiş Henis Wyren'ın Prensesi.
GWLYDDYN	Merlin'in uşağı.
GWYDRE	Arthur ve Guinevere'ın oğlu.
HELLEDD	Cuneglas'ın eşi, Powys Kraliçesi.
HYGWYDD	Arthur'un uşağı.
IGRAINE	Arthur'un zamanından sonra Powys Kraliçesi, Brochvael'in eşi.
IORWETH	Powys'in druidi.
ISEULT	Kernow Kraliçesi, Mark'ın eşi.
ISSA	Defel'in mızrakçılarından biri, sonralarda birinci adamı.
LANCELOT	Benoic'in sürgün edilmiş Kralı.
LANVAL	Arthur'un savaşçılarından biri.
LAVAINE	Silurialı bir druid, Dinas'ın ikiz kardeşi.
LEODEGAN	Henis Wyren'ın sürgün edilmiş Kralı, Guinevere ve Gwenhwyvach'ın babası.
LIGESSAC	Sürgünde bir hain.
LOHOLT	Arthur'un gayrımeşru oğlu, Amhar'ın ikiz kardeşi.
LUNETE	Bir zamanlar Derfel'in sevgilisi, Guinevere'ın nedimesi.
MAELGWYN	Dinnewrac'da bir keşiş.
MALAINE	Powysli bir druid.
MALLA	Sagramor'un Sakson eşi.
MARK	Kernow Kralı, Tristan'ın babası.
MELWAS	Belgae'nin sürgün edilmiş kralı.
MERLIN	Dumnonia'nın baş druidi.
MEURIG	Gwent'in veliaht prensi, sonra da kralı.
MORDRED	Dumnonia Kralı, Norwenna'nın oğlu.
MORFANS	"Çirkin", Arthur'un savaşçılarından biri.
MORGAN	Arthur'un ablası, bir zamanlar Merlin'in baş rahibesi.
MORWENNA	Derfel'in büyük kızı.
NABUR	Durnovaria'nın Hıristiyan yargıcı.
NIMUE	Merlin'in sevgilisi ve başrahibesi.
NORWENNA	Mordred'in annesi, Gundleus onu öldürür.

OENGUS MAC AIREM	Bir zamanlar Dyfed olarak bilinen Demetia'nın İrlandalı Kralı.
PEREDUR	Lancelot ve Ade'nin oğulları.
PYRLIG	Derfel'in ozanı.
RALLA	Merlin'in uşağı, Gwlyddyn'in eşi.
SAGRAMOR	Arthur'un Numidialı komutanı, Stones Bölgesi'nin Lordu.
SANSUM	Dumnonialı piskopos, sonra Derfel'in Dinnewrac'daki amiri.
SCARACH	Issa'nın eşi.
SEREN	Derfel'in ortanca kızı.
TANABURS	Silurialı bir druid, Lugg Vale'de Derfel tarafından öldürülür.
TEWDRIC	Gwent Kralı, Meurig'in babası, daha sonraları Hıristiyan olup inzivaya çekilir.
TRISTAN	Kernow'un veliaht Prensi, Mark'ın oğlu.
TUDWAL	Dinnewrac'ta bir keşiş çırağı.
UTHER	Dumnonianın Yüce Kralı, Mordred'in dedesi.

MEKÂNLAR

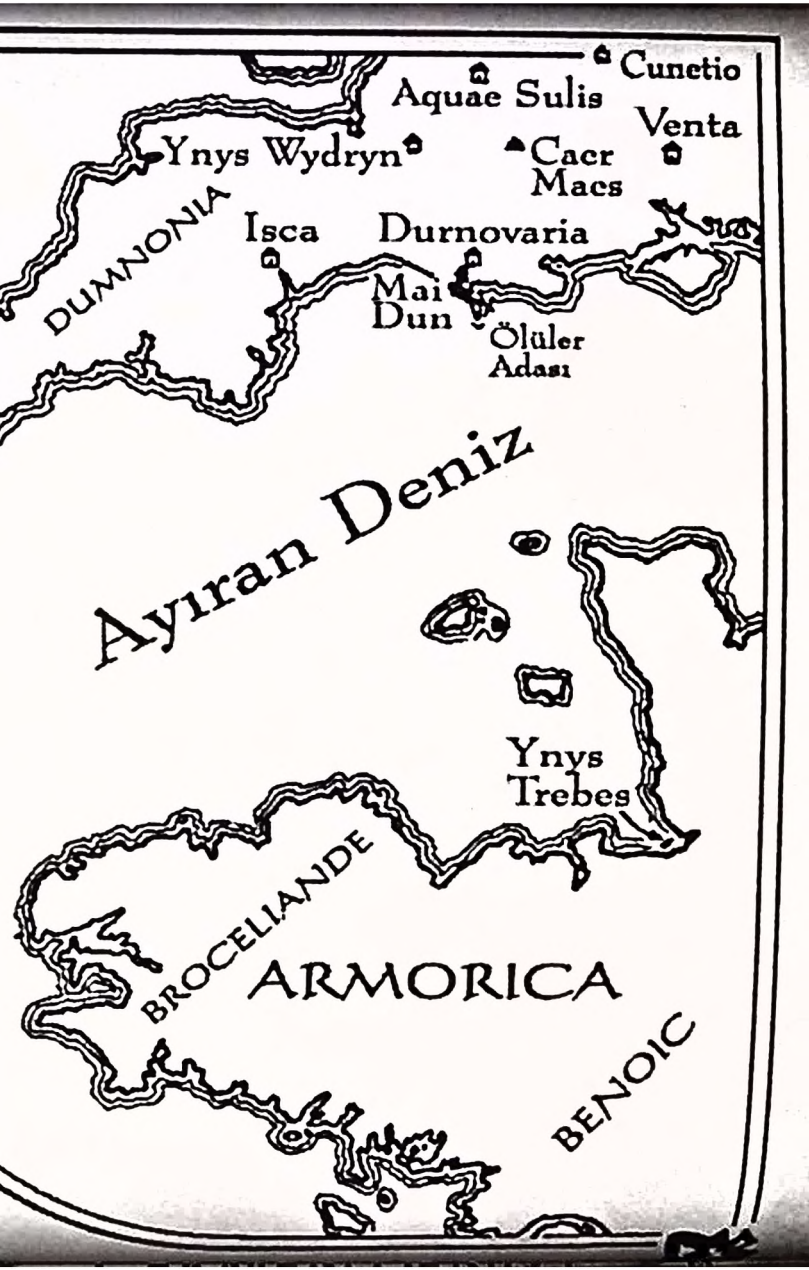
Yanında * işareti bulunan yerler aslen yoktur.

ABONA	Avonmouth, Avon.
AQUAE SULIS	Bath, Avon.
BENOIC	Frankların istila ettiği, Britanya'da (Armorica) bir krallık.
BODUAN	Garn Boduan, Gwynedd.
BROCELIANDE	Armorica'da bir İngiliz Krallığı.
BURRIUM	Gwent'in başkenti. Usk, Gwent.
CAER AMBRA*	Amesbury, Wiltshire.
CAER CADARN*	South Cadbury, Somerset.
CAER GEI*	Gwynedd'in başkenti. Kuzey Galler.
CAER SWS	Powys'in başkenti. Caersws, Powys.
CALLEVA	Silchester, Hampshire.
CORINIUM	Cirencester, Gloucestershire.
CWM ISAF	Newtown yakınlarında, Powys.
DINNEWRAC*	Powys'de bir manastır.
DOLFORWYN	Newtown yakınlarında, Powys.
DUN CEINACH*	Haresfield Beacon, Gloucester yakınlarında.
DUNUM	Hod Hill, Dorset.
DURNOVARIA	Dorchester, Dorset.
ERMID'in evi	Street yakınlarında, Somerset.
GLEVUM	Gloucester.
HALCWM*	Salcombe, Devon.
ISCA Dumnonia	Exeter, Devon.
ISCA Siluria	Caerleon, Gwent.
LINDINIS	Ilchester, Somerset.
LLOEGYR	Britanya'da Saksonların istila ettiği topraklar. Sözcük anlamı "kayıp topraklar, yitik topraklar".
LLYN CERRIG BACH	Küçük Taşlar Gölü, şimdilerde Valley Airfield, Anglessey.
LUGG VALE*	Hereford & Worcester.
MAGNIS	Kenchester, Hereford & Worcester.
NIDUM	Neath, Glamorgan.
PONTES	Staines, Surrey.
RATAE	Leicester.
THE STONES	Stonehenge.
THE TOR	Glatonsbury Tor, Somerset.
VENTA	Winchester, Hampshire.

VINDOCLADIA	Wimborne Minster yakınlarında bir Roma kalesi, Dorset.
YNYS MON	Anglesey.
YNYS TREBES*	Benoic'in yitirilmiş başkenti, Mont Saint-Michel, Brittany.
YNYS WIT	Isle of Wight.
YNYS WYDRYN	Glastonbury, Somerset.

BRITANNIA
CDLXXX ANNO DOMINI
SMALL SETTLEMENT
LARGE SETTLEMENT
CAPITAL OR INDEPENDANT TOWN
MAJOR ROMAN ROAD
SECONDARY ROAD
RUINS
N
W
E
S
10 20 30 40 60
MILES
OCEANUS GERMANICUS
MARE HIBERNICUM
MARE BRITANNICUM
SEVERN SEA
ENGLISH CHANNEL
DEVIL'S QUOITS
10 20 30 40 60
MILES

Issız
Topraklar
Antoninus
Duvarı
RIADA
STRATH
CLOTA
LOTHIAN
Hadrianus
Duvarı

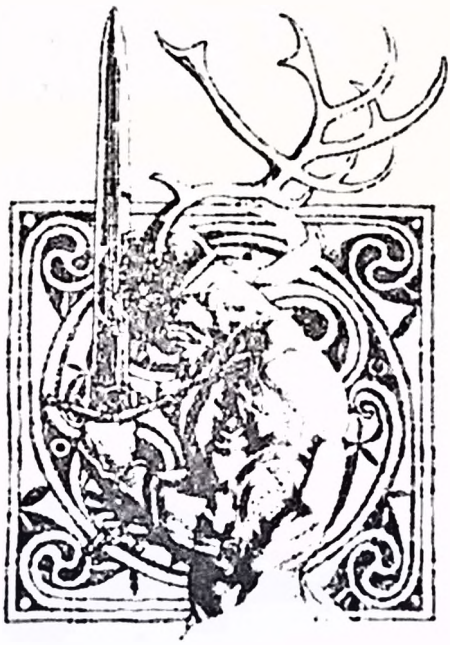

Cunetio
Aquae Sulis
Venta
Ynys Wydryn
Caer
Macs
DUMNONIA
Isca
Durnovaria
Mai
Dun
Ölüler
Adası
Ayıran Deniz
Ynys
Trebes
BROCELIANDE
ARMORICA
BENOIC

BRİTANYA KRALLIKLARI

Birinci Bölüm

Karanlık Yol

*B*ugün hep ölüleri düşündüm.

Bu yitik yılın son günündeyiz. Tepeyi kaplayan eğreltiotları sarardı, vadinin altındaki karaağaçların yaprakları döküldü ve kışa hazırlık yapmak için sığırların kesimine başlandı. Bu gece Samain Arifesi.

Bu gece, ölüleri ve yaşayanları ayıran o perde kıpırdayacak, aralanacak ve sonra da tamamen yok olacak. Bu gece, ölüler, Kılıçlar Köprüsü'nü geçecek. Bu gece, ölüler, Diğer Dünya'dan bu dünyaya gelecek. Ama biz onları göremeyeceğiz. Onlar karanlığın içindeki gölgeler, rüzgârsız gecede duyulan fısıltılar olup gelecekler; ne olursa olsun gelecekler.

Keşişlerin oluşturduğu küçük cemaatimizin başı olan o aziz kişi, Piskopos Sansum, bunun olacağına inanmıyor. "Ölülerin öyle gölge bedenleri falan yoktur, Kılıçlar Köprüsü'nden de geçmezler. Onlar sadece soğuk mezarlarında yatarlar ve İsa Efendimizin nihai dönüşünü, dirilişini beklerler," der piskopos. "Bizim yapmamız gereken, ölüleri hatırlamak ve kendileri için değilse bile sonsuza dek yaşayacak olan ruhları için dua etmektir. Ölülerin fâni bedenleri çoktan yok oldu. Hatta çürüyüp gitti. Gözleri eriyip gitmiştir şimdiye, geriye yalnızca kafataslarındaki kara delikler kalmıştır. Karınlarının içi kurt kaynıyordur. Kemikleri küfle kaplıdır artık." Her ne kadar ölülerin Samain Arifesi'nde yaşayanları rahatsız etmeyeceğini savunsa da aziz piskopos, o da manastır ocağının yanına bir somun ekmek bırakmayı ihmal etmeyecektir bu gece. Dalgınlıkla ekmeği orada unuttuğunu iddia edecektir. Yine de onun ocağın küllerinin yanına bıraktığı bir somun ekmek ve bir testi su eksik olmayacaktır bu gece.

Ben kuru ekmek ve sudan fazlasını bırakacağım. Bir tas şıra ve bir parça som balığı bırakacağım ocak başına. Azımı çoğa saysınlar, elimden ancak bu kadarı geliyor. Bu armağanları ocağın yanına, gölgelerin kol gezdiği karanlığa emanet ettikten sonra keşiş hücreme çe-

kileceğim ve ağaçsız tepenin üzerindeki bu soğuk eve gelecek olan ölüleri karşılayacağım.

Adlarını söyleyeceğim ölülerin: Ceinwyn, Guinevere, Nimue, Merlin, Lancelot, Galahad, Dian, Sagramor. Yazacak olsam iki parşömene ancak sığar bu isimler. Sayıları o kadar fazla ki. Piskopos Sansum bile şunu biliyor: Bu gölgelerin adımları zemini kaplayan talaşlara sinmiş tozu kaldırmasa da, saz damlı manastırı yuva bilen fareleri ürkütmese de, aslında bir gölgeden ibaret olmayan o gölgeler bizi huzur içinde bırakmaları için kendilerine bırakılmış adakları almak için ocağın başına geldiklerinde, mutfağın köşesinde kıvrılıp yatan kediler onlara tıslayıp, tüylerini kabartacak.

Dediğim gibi, bugün hep ölüleri düşündüm.

Artık kocadım, ihtiyar bir adam oldum. Hatta belki de Merlin'in yaşına bile geldim. Ama onun kadar bilge değilim tabiî ki. Bildiğim kadarıyla buradakilerden bir ben, bir de Piskopos Sansum o ihtişamlı günlere şahit olduk. Ama yalnızca ben mutlulukla anımsıyorum o zamanları. Hâlâ hayatta olan başkaları da vardır belki de. Belki İrlanda'da, belki de Lothian'ın kuzeyindeki ıssız topraklarda vardır birkaç kişi. Yaşayanlar varsa bile benim onlardan haberim yok. Benim gibi o günleri yaşayıp da sağ olan varsa şunu adım gibi biliyorum ki onlar da benim gibi karanlık yaklaştıkça sinip gizleniyorlardır. Bu gece gölgelerden korkacak olan kediler gibi. Saksonlar sevdiğimiz her şeyi yok ettiler, yaptığımız her şeyi yıktılar, ektiğimiz her şeyi biçtiler. Britonlar olarak bizler elimizde kalan yegâne topraklara, batıya sığındık ve öç almaktan bahsediyoruz. Ama şunu da biliyoruz, böylesi engin bir karanlığı hiçbir kılıç deşemez. Kimi zaman ben de ölülere katılmayı diliyorum. Bu isteğim son günlerde daha da arttı. Piskopos Sansum bu arzumu takdir ediyor. Cennette Tanrı'nın yanında olmayı dilemenin ancak güzel bir şey olabileceğini söylüyor. Ancak ben o cennete kabul edileceğimi hiç sanmıyorum. Günahlarım saymakla bitmez, bu yüzden de cehennem korkusu sarıyor içimi. Her ne kadar inançlarıma ters düşse de, Diğer Dünya'ya gitme düşüncesinden vazgeçmiyorum. Orada, dört kuleli Annwn'ın elma ağaçlarının altında leziz yiyeceklerle bezenmiş bir sofra ve tüm eski dostlarımın ruhlarının gölge bedenleriyle yapabileceğim bir sohbet bekliyor olacak beni. Merlin yine tatlı sözlerle aklımızı çelecek, öğütler verecek, homurdanacak ve espriler yapacak. Galahad lafa karışmak için sabırsızca kıpırdanıp duracak; onca laftan sıkılan Culhwch ise kimsenin fark etmeyeceğini düşündüğü bir anda iri bir bifteği mideye indirecek. Ceinwyn de orada olacak. O güzeller güzeli Ceinwyn. Nimue ortalığı karıştırınca o ortalığı sakinleştirecek.

Ama ben hâlâ yaşıyorum, lânet ederek, boyunduruk altında gibi. Dostlarım şölen sofrasındayken ben hâlâ hayattayım. Yaşadığım sürece de Arthur'un öyküsünü yazacağım. Küçük manastırımızın hamisi olan Powys Kralı Brochvael'in genç eşi Kraliçe Igraine'in arzusu üzerine yazıyorum. Arthur'la ilgili hatırladığım her şeyi öğrenmek istedi Igraine. Bu yüzden ben de bu öyküleri kaleme almaya başladım. Ama bu Piskopos Sansum'un hiç de tasvip edeceği bir iş değil. Arthur'un Tanrı'nın Düşmanı olduğunu söyler Piskopos. Onun şeytan tohumu olduğunu iddia eder. Ben de bu yüzden bu öyküleri anadilimde, Sakson dilinde yazıyorum. Aziz Sansum anlamıyor yazdıklarımı böylece. Igraine ve ben yazdıklarımın İsa Efendimizin öğretileri olduğunu söyledik ona. Bize inanıp inanmadığını bilmiyorum. Belki de yalanımızı yüzümüze vurup, beni cezalandırmak için fırsat kolluyordur.

Her gün yazıyorum. Tanrı'nın kendisine bir bebek bahşetmesi için yakarmak üzere sık sık manastıra gelir Igraine. Duasını ettikten sonra da yanıma gelip yazdıklarımı alıp götürür. Bunları Brochvael'e bağlı katiplere verip Britanya diline tercüme ettirmek için alır. Tercüme sırasında öyküleri de değiştiriyor gibime geliyor. Sanki gerçekte yaşamış Arthur'u değil de hayalindeki Arthur'u anlatmaya çalışıyor. Ama ne fark eder ki? Zaten kim okuyacak ki bu öyküyü? Çamur ve sazla bir set kurup korkunç bir seli önlemeye çalışmak gibi bir şey bu yaptığım. Karanlık çöktüğünde kimse okuyamayacak bunu. O zaman yalnızca Saksonlar olacak. Yalnızca Saksonlar.

İşte bu yüzden anlatıyorum ölüleri. Onlara katılacağım güne kadar oyalanıyorum bir yandan da. Dinnewraclı mütevazı bir keşiş olan Rahip Derfel öldüğü zaman yeniden Lord Derfel Cadarn olacak. O, Dumnonia'nın Seçilmiş Savaşçısı, Arthur'un sevgili dostu Kudretli Derfel olacak. Ama ben şu anda üşüyen, ihtiyar bir rahibim, sağlam kalan tek kolu ile anılarını kaleme alan bir keşiş. Bu gece Samain Arifesi, yarın da yeni bir yıl olacak. Kış geliyor. Kuru yapraklar yığılmış çitlerin dibine, kızıl ardıçlar ekin köklerine dadanmış, çulluklar dolunayın etrafında süzülüyor şu anda. Eskiyi anmaya, kaleme almaya uygun bir zaman gibi bu, diyor Igraine. Bir tomar hayvan derisi, bir hokka taze mürekkep ve bir dolu tüy kalem getirmiş bana Kraliçe. Arthur'u anlat, diyor bana. O göz kamaştırıcı, hiç taht görmemiş Kralımızı, en son ve en büyük ümidimiz olan Arthur'u anlat. O Saksonların korktuğu, Tanrı'nın Düşmanı olan Arthur'u anlat.

Savaştan sonra sadece korkunç bir meydan kalır geriye.

Kazanmıştık ama en yoğun hissettiğimiz duygu coşku değildi. Yorgunduk ve rahatlamıştık daha çok. Ürpererek oturuyorduk ateşin etrafında. Lugg Vadisi'nde yatan ölülere musallat olacak hortlakları ve ruhları düşünmemeye çalışıyorduk. Kimi savaşçı uyudu. Ama uykularında bile kabûslardan kaçamadılar. O kapkara gecede karnımı neredeyse deşen mızrağı anımsayınca sıçrayarak uyandım. Kalkanının kenarı ile mızrağı savuşturan Issa hayatımı kurtarmıştı. Bir türlü aklımdan çıkmıyordu neredeyse ölümüme neden olacak o mızrak. Tekrar uyumaya çalıştımsa da o an gözümün önünden gitmiyordu. Sonunda dayanamayıp ürpererek hâlsiz bir şekilde pelerinime sarılıp kalktım. Hendeklerde yakılan ateşler vadiyi aydınlatıyordu. Ateşlerin arasındaki karanlıkta dumanın ve ırmağın yarattığı sisin etkisiyle hava pusluydu. Dumanların ardında hareket eden bir şeyler vardı. Hareket eden ölülerden biri miydi, yoksa sağlardan biri mi bilemedim.

"Derfel, uykun mu kaçtı?" diye sordu usulca Kral Gorfyddyd'in naaşının yatırıldığı Romalılardan kalma evin eşiğinde duran biri.

O tarafa doğru döndüm. Arthur eşikte durmuş bana bakıyordu. "Uyku tutmadı Lordum," dedim. Uyuyan savaşçıların arasından usulca geçti. Ateşlerin alevleri arasında parıldayan, pek sevdiği uzun beyaz pelerinlerinden biri vardı sırtında. Üzerinde ne çamur, ne de kan lekesi vardı. Herhâlde savaştan sonra giymek üzere bir yere saklamıştı pelerinini. Biz böyle şeyleri pek de dert etmezdik. Savaş bittiğinde sağ kalalım da isterse çırılçıplak olalım, ne önemi olabilirdi bizim için. Ama Arthur her zaman titiz bir insandı. Çıkardığı miğferinin izi kalmıştı saçlarında ve alnında. "Ben savaştan sonra uyuyamam," dedi. "Bir hafta sonra ancak huzurlu bir uykuya dalarım," diyerek gülümsedi. "Sana borçluyum."

"Değilsiniz Lordum," dedim. Aslında söylediğinde doğruluk payı vardı. Sagramor ve ben kalabalık bir düşman ordusuna kalkan-duvarımızla karşı koyarak Lugg Vadisi'ni savunmuştuk bütün gün. Arthur yardıma gelememişti. Sonunda kurtulduk ve hemen ardından da zaferimizi ilân edebildik. Ama Arthur şunu biliyordu, onca savaşın arasında bozgunun eşiğinden döndüğü tek savaş Lugg Vadisi'ndekiydi.

Tabiî en son savaşını saymazsak.

"Sen unutsan bile ben unutmayacağım sana minnet borcumu," dedi memnun bir ifadeyle. "Seni ve adamlarını zengin etmenin zamanı geldi Derfel." Tüten ateşlerin etrafında huzursuzca uyuyan savaşçılar sesimizden rahatsız olmasın diye biraz uzaklaştık onlardan. Toprak ıslak olduğundan Arthur'un iri atları derin izler bırakmışlardı zeminde

ve yağmur dolmuştu bu minik çöküntülerin içine. Acaba atlar da rüyalarında savaşı görür mü? Ya Diğer Dünya'ya daha yeni göçmüş olan ölüler? Onlar kendilerini Kılıçlar Köprüsü'nün ötesine gönderen o mızrak ve kılıç darbelerini hatırlayıp ürperirler mi acaba? "Gundleus öldü değil mi?" deyince Arthur, birden silkinip kendime geldim.

"Öldü Lordum," dedim. Siluria Kralı akşam ölmüştü. Düşmanının canını söküp alan Nimue'nin elinde ölmüştü. Arthur'u görmemiştim o zamandan beri.

"Gundleus'un feryatlarını duydum," dedi Arthur sakin bir sesle.

"Britanya'daki herkes duymuştur," dedim aynen onun gibi sakin bir sesle. Nimue, ırzına geçip sonra da tek gözünü oymuş olan Kral Gundleus'un melun canını yavaş yavaş almıştı. Öcünü alırken mırıldanmıştı.

"Öyleyse artık Siluria'nın yeni bir krala ihtiyacı olacak," dedi Arthur. Sisin ve dumanın arasında kara gölgelerin kol gezdiği uzun vadiye dikti gözlerini. Alevlerin etkisiyle oluşan gölgeler sakalsız yüzüne vurunca, birden ne kadar çöktüğünü ve hâlsiz göründüğünü fark ettim. Arthur'a yakışıklı denilemezdi ama çirkin de değildi. Uzun, kemikli ve güçlüydü siması. Suskun olduğunda kederli bir havası olurdu, hatta düşünceli ve şefkatli görünürdü. Konuşurken de bir canlılık yansırdı yüzüne. Sık sık gülümserdi. Daha gençti o zamanlar. Otuzuna yeni girdiğinden, daha aklar düşmemişti kısa saçlarına. Vadiyi işaret ederek kolumu tuttu, "gel".

"Ölülerin arasında yürüyecek değiliz herhâlde," diye dehşete kapılarak kolumu çektim. Güneş doğup da hortlaklar kaçıp gitmeden bizi koruyan ateşlerden uzaklaşmak niyetinde değildim.

"Biz öldürdük onları Derfel. Sen ve ben," dedi Arthur. "Asıl onlar bizden korksun. Doğru değil mi?" Arthur'un batıl inançları yoktu. Bizlerse tılsımlara, muskalara düşkündük. Kötüye alâmet olacak olayları görmeye çalışırdık. O ruhlar dünyasında kör bir adam gibi yürüdü Arthur. "Gel," dedi, kolumu tutarak.

Karanlığın içinde yürüdük. Sislerin arasında yatanların hepsi ölü değildi aslında. İnsanın içini burkan seslerle yardım dileniyordu bazıları. Ama özünde iyi bir insan olan Arthur kulağını tıkamıştı bu uzaktan gelen çağrılara. Aklında bir tek Britanya vardı. "Yarın güneye, Tewdric'i görmeye gidiyorum," dedi. Gwent Kralı Tewdric aslında müttefikimizdi. Ama Lugg Vadisi'nde savaşı kazanabileceğimize inanmadığından asker yollamamıştı. Bu yüzden de bize borçlu sayılırdı şimdi kral. Onun namına da zafer kazanmıştık çünkü. Ama Arthur kin tutan biri değildi. "Tewdric'ten Saksonlara karşı savaşmak için doğuya asker yollamasını isteyeceğim," diye devam etti Arthur.

"Ama bu sefer Sagramor'u da göndereceğim. Böylece önlem alarak kış boyunca sınırı koruyabiliriz. Sen ve adamların iyice dinlenmeyi hak ettiniz," diyerek gülümsedi.

O gülümseyince anladım ki dinlenmemiz pek de mümkün olmayacaktı. "Siz ne emir verirseniz adamlarım yerine getirecektir," dedim. Etrafımızı kuşatan gölgelerden tedirgin olmuştum ve tedbiri elden bırakmıyordum. Sağ elimle beni kötülükten koruyacağına inandığım hareketler yapıyordum. Bedenlerinden çıkmış kimi ruhlar Diğer Dünya'nın kapısını bulamazsa, yeryüzüne dönüp bedenlerini ararlar... Bir de katillerinden öç almayı umarlar. Lugg Vadisi'ni de ruhlar kuşatmıştı o gece. Ben onlardan korkuyordum ama bunu umursamayan Arthur çamurdan sakınmak için pelerininin eteklerini tek eliyle toplayarak rahatça arşınlıyordu ölümün çöktüğü o alanı.

"Adamlarının Siluria'ya gitmelerini istiyorum," dedi kararlı bir sesle. "Oengus Mac Airem orayı yağmalamak isteyecektir. Buna engel olmalıyız." Oengus Demetia'nın İrlandalı Kralı'ydı. Savaşta taraf değiştirmiş ve Arthur'un kazanmasını sağlamıştı. Buna karşılık da ölmüş olan Gundleus'un Krallığı'ndan kendi hissesine düşecek kadar esir ve mal istiyordu. "Yüz esiri ve Gundleus'un hazinesinin üçte birini alabilir," diye buyurdu Arthur. "Baştan bunu kabul etmişti. Ama yine de bizi kandırmaya çalışacaktır."

"Kandıramayacak Lordum. Ben buna engel olurum."

"Hayır, sen gidemezsin. Galahad'ın savaşçılarına kumandanlık etmesine izin verir misin?"

Şaşkınlığımı gizleyerek başımı evet anlamında salladım. "Ben ne yapacağım o zaman?" diye sordum.

"Siluria sorun olacak," diye devam etti sözlerine Arthur, sorumu duymazdan gelerek. Gundleus'un Krallığı'nı düşünürken birden durdu, kaşlarını çattı. "Orası hiç iyi yönetilmedi, Derfel. Hatta çok kötü yönetildi." Bu onu çok rahatsız ediyormuş gibi konuşuyordu. Bizim için bir hükümdarın kötü ve adaletsiz olması, göğün mavi olması kadar olağan bir şeydi. Arthur ise tiksinirdi böyle hükümdarlardan. Biz Arthur'u, kılıcı ile efsanelere konu olan, parlak zırhı ile ışık saçan bir savaşçı lord olarak biliriz ve hatırlarız ama o, iyi, dürüst ve adil bir hükümdar olarak anılmak isterdi sadece. Kılıç ona bir güç veriyordu bu doğru, ama o kanunu koruyordu bu güçle. "Önemli bir krallık değil orası," diye devam etti sözlerine, "ama oradaki işleri bir yoluna koymazsak sonradan başımıza bela almış oluruz." Sesli düşünen Arthur'un derdi savaşın bittiği bu gece ile Britanya'ya barış ve birlik getireceği gün arasında karşısına çıkabilecek engelleri önceden tahmin

etmekti. "En iyi çözüm aslında, bu krallığı Gwent ve Powys arasında bölüştürmek," dedi.

"O halde neden öyle yapmıyorsunuz?" diye sordum.

"Yapamam. Siluria'yı Lancelot'a vereceğime söz verdim," dedi hiçbir koşul altında bu sözünden dönmeyeceğini belirten bir sesle. Bir şey söylemeden kabzanın demirinin beni bu gecenin şer güçlerine karşı koruması için kılıcım Hywel'in Gazabı'nın kabzasını tuttum. Güneye doğru, adamlarımın gün boyu düşmana karşı koyduğu ağaççitlerinin dibine serilmiş cesetlerin olduğu yere, çevirdim gözlerimi.

O muharebede birçok cesur savaşçı vardı, ama Lancelot yoktu. Arthur'un adına savaştım bunca yıl ama Lancelot'un bir kez bile kalkan-duvarında yerini aldığını görmedim. Ahı gitmiş vahı kalmış kaçakları kovalar, ya da coşkulu halkın önünden esirleri yürütürdü hep Lancelot. Ama zorlanan kalkan-duvarlarda, çetin ve terli mücadelelerde görmedim onu hiç. Lancelot, Benoic'in sürgün edilmiş kralıydı. Galya'nın derinliklerinden çıkagelen Frank güruhu babasının krallığını yok etmiş ve Lancelot'u tahtından indirmişti. Bir kez bile mızrak tuttuğunu bilmem onun o Frank savaş-çetelerine karşı. Ama, gelgelelim Britanya'nın dört bir köşesinde ozanlar onun yiğitliğini anlatırdı hep. Ülkesi olmayan Kral Lancelot diye anılırdı o. Britonların kılıcı, yüz cengin kahramanı, acıların yakışıklı Lordu, erdem timsali diye bilinirdi. Aslında bu namı türkülerle yayılmıştı, kılıcıyla hak ettiği unvanlar değildi bunlar. Birbirimize düşmandık ama ikimiz de Arthur'un dostu olduğumuzdan bir barış vardı aramızda şimdilik.

Düşmanlığımızı bilirdi Arthur. Kolumdan tuttu ve güneye, ölülerin yığıldığı yere doğru yürümeye başladık. "Lancelot, Dumnonia'nın dostudur," diye devam etti. "Eğer Siluria'yı Lancelot yönetirse korkacak bir şeyimiz olmaz. Ayrıca Lancelot, Ceinwyn ile evlenirse Powys'in desteğini de alır."

Ağzından çıktığı anda bu sözler, Lancelot'a karşı düşmanlığım duyduğum öfkeyle daha da pekişti. Ama Arthur'un bu planına karşı çıkmadım, tek söz bile söylemedim. Ne diyebilirdim ki zaten? Ben bir Sakson esirinin oğluydum. Birkaç adamın kumandanı olan, toprağı olmayan genç bir savaşçıydım sadece... Ceinwyn ise Powys Prensesi'ydi. Namı diğer *Seren*... Yıldız. Gerçekten de o bu donmuş toprakları aydınlatan, balçığa düşmüş bir parça güneş gibi ışıldardı. Bir zamanlar Arthur ile nişanlı idi; ama Guinevere, Arthur'u onun elinden almayı başarmıştı. Bu olayı takiben de Lugg Vadisi'ndeki katliam gerçekleşti. Şimdi ise barış uğruna, Ceinwyn düşmanım Lancelot ile evlendirilecekti. Ben aşıktım Ceinwyn'e, bir hiç olan ben. Onun verdiği broşu takıyordum, asla gözümün önünden gitmiyordu görüntüsü.

Onu korumaya yemin etmiştim hatta ve o da bu yeminimi reddetmeyerek kabul etmişti. O kabul edince de aşkımın imkânsız olmadığı gibi çılgınca bir ümide kapılmıştım. Ama aslında imkânsızdı. Ceinwyn bir prensesti ve bir kral ile evlenmesi gerekiyordu. Ben bir esirin çocuğu, bir mızrak piyadesiydim. Bana uygun biri ile evlenebilirdim ancak.

Bu yüzden Ceinwyn'e olan aşkımdan hiç bahsetmedim Arthur'a. O zafer gecesinde Britanya ile ilgili planlar yapan Arthur ise hiçbir şekilde anlamadı duygularımı. Aklına bile gelmezdi zaten. Hem ona Ceinwyn'e olan aşkımı itiraf etseydim ne olacaktı ki? Gübreye bulanmış bir horozun bir kartal ile çiftleşmek istemesi kadar gülünç bulacaktı bu isteğimi dile getirsem. "Ceinwyn'i tanıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Evet Lordum."

"Seni sever," dedi. Sanki bir soru soruyormuş gibi söylemişti bunu.

"Ben de öyle ümit ediyorum haddim olmayarak," dedim dürüstçe. Ceinwyn'i o sakin, duru güzelliğiyle, yakışıklı Lancelot ile yan yana düşünmek bile beni deli ediyordu. "Zaten beni sevdiği, kendine yakın bulduğu için," diye devam ettim sözüme, "bu evliliğe hiç de hevesli olmadığını bana söyledi."

"Niye istesin ki bu evliliği zaten?" dedi Arthur. "Ceinwyn daha Lancelot'u görmedi bile. Ondan evlenmek istemesini beklemiyorum, Derfel. Bana itaat etmesini bekliyorum yalnızca."

Duraksadım. Savaştan önce, belki de sonunda topraklarını kaybetmesine yol açacak bu savaşı durdurmak isteyen Tewdric'in çaresiz olduğu dönemde, barış yapılıp yapılamayacağını görüşmek için Gorfyddyd'e gitmiştim. Görevimde başarısız olmuştum. Ancak, bu arada Ceinwyn ile konuşmuştum ve ona Arthur'un bu planından bahsetmiştim. Her ne kadar Lancelot ile evlilik fikrine karşı çıkmamışsa da bunu kabul de etmemişti Ceinwyn. O gün şartlar değişikti ama. Aslında kimse inanmıyordu Arthur'un, Ceinwyn'in babasını mağlup edeceğine. Ceinwyn bu ihtimali de göz önünde bulundurmuş ve kazanırsak Arthur'a iletmemi istediği bir ricada bulunmuştu. Babasını yense bile Arthur'un kendisine dokunmamasını rica etmişti. Ben Ceinwyn'e sırılsıklam aşık olduğum için bu talebini farklı bir şekilde aktarmıştım ve prensesin evlilik konusunda zorlanmak istemediğini arzu ettiğini söylemiştim. Prensesin Arthur'un himayesi altına alınmayı rica ettiğini bildirdim. Sonra da "Ceinwyn birçok kez nişanlandı Lordum," diye ekledim. "Birçok kez de kalbi kırıldı. Sanırım artık bir süre yalnız başına kalmak istiyor."

"Ama zaman akıp gidiyor," diye güldü Arthur. "Ceinwyn'in fazla zamanı kalmadı Derfel. Neredeyse yirmisine basacak! Fare tutamayan bir kedi gibi evde mi otursun evlenmeyip de! Hem başka kim var ki evlenebileceği?" Benden birkaç adım uzaklaştı. "Ceinwyn himayem altında," dedi. "Lancelot ile evlenip tahta kurulmaktan daha güvenli bir hayatı olamaz bu kızın. Peki ya sen?" diye sordu birden.

"Ben mi, Lordum?" Bir an için Arthur'un, Ceinwyn ile benim evlenmemi önereceğini sandım. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Sen de neredeyse otuzuna geldin," dedi, "artık evlenme vaktin geldi. Dumnonia'ya döner dönmez bu işi de hallederiz. Ama şimdi senden Powys'e gitmeni istiyorum."

"Ben mi, Lordum? Powys'e mi gideyim?" Daha bugün Powys ordusuyla savaşıp onları mağlup etmiştik. Powys'te bir düşman savaşçısına kucak açacaklarını düşünemiyordum.

Arthur kolumdan tuttu. "Şu önümüzdeki birkaç haftanın en önemli olayı, Cuneglas'ın Powys Kralı ilân edilmesidir Derfel. Kimsenin kendisine meydan okumasını beklemiyor ama bundan emin olmak da istiyorum. Onunla dost olduğumuzu göstermek için, adamlarımdan birinin Caer Sws'te olmasını istiyorum. Bir tek kişi gidecek. O kişi Cuneglas'a karşı çıkacaklara karşılarında beni bulacağını göstermek için orada olacak. Eğer Cuneglas'ın dostu olarak sen orada olursan bunu herkes gayet iyi anlayacaktır."

"Niçin yüz adam göndermiyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü yüz adam gönderirsem, sanki Cuneglas'ı tahta zorla geçiriyormuşuz gibi bir izlenim yaratmış oluruz. Böyle bir izlenim yaratmak istemiyorum. Cuneglas'ın dostluğuna ihtiyacımız var. Kendi memleketine, Powys'e mağlup bir adam olarak dönmesini istemiyorum. Ayrıca," diyerek gülümsedi Arthur, "sen yüz savaşçıya bedelsin, Derfel. Bunu dün ispatladın."

Böyle abartılı övgülere alışkın olmadığımdan yüzümü ekşittim. Ama eğer bu sözler, Arthur'un Powys'teki elçisi olacağım anlamına geliyorsa o zaman sevinirdim işte. Ayrıca, Ceinwyn'e de yakın olacaktım. Elime dokunduğu anı hiç unutmadım, benim için hayatımın en önemli anıdır. Yıllar önce bana verdiği broş gibi onu da saklıyorum. Daha Lancelot ile evlenmedi, dedim kendi kendime; tek arzum o imkânsız hayalimi gerçekleştirecek bir fırsat bulabilmekti. "Peki Cuneglas Kral ilân edildikten sonra ne yapacağım?" diye sordum.

"Beni bekleyeceksin," dedi Arthur. "Fırsat bulduğum anda Powys'e geleceğim. Barış yapacağım, Lancelot'un nişanını yapacağım sonra eve döneceğiz. Ve sevgili arkadaşım, gelecek yıl da Britanya ordularının başına geçeceğim ve Saksonların karşısına çıkacağız." Sa-

vaştan bahsederken genelde bu kadar keyifli görünmezdi. İyi savaştı ğına şüphe yoktu, hatta savaşmaktan zevk alırdı. Ben bunu genelde suskun olan bu adamın tutkulu ruhunu savaşırken ortaya koyabilme sine bağlardım. Ama barışçıl bir çözüm yolu varsa, asla savaşmayı seçmezdi. Çarpışmanın sonucu ne olursa olsun sonu belirsiz olduğu için tercih etmezdi bu yolu. Zafer kazanılsa da, mağlubiyet söz konusu olsa da, sonunda düzensizlik ve çalkantı yaşanırdı. Titizlikle yürütülen diplomasilerin, istikrarlı yönetimlerin savaşlarla bozulmasından hoş lanmazdı Arthur. Ama ne yazık ki diplomasi ve nezaket, Britanya'nın batısına bir böcek sürüsü misali yayılan istilacı Saksonlara karşı hiçbir işe yaramazdı. Adil ve istikrarlı bir şekilde yönetilen, barış içinde bir Britanya'nın hayalini kuruyordu Arthur. Saksonların ise bu hayalde bir yeri yoktu.

"Baharda saldırıya geçecek miyiz?" diye sordum.

"İlk tomurcuklar açar açmaz saldıracağız."

"O halde sizden bir ricam olacak."

"Söyle bakalım," dedi. Sanki zaferi kazanmasına yardım ettiğim için ondan bir şey istemem hoşuna gitmişti.

"Merlin'e yardım etmek istiyorum Lordum," dedim.

Bir süre sustu. Islak toprağa düşmüş, eğrilmiş bir kılıca baktı. Karanlıkta birinin acıyla inleyişi duyuldu, sonra ses kesildi. "Kazan konusunda," dedi Arthur keyifsiz bir sesle.

"Evet, Lordum," dedim. Savaş sırasında Merlin çıkagelmişti ve her iki taraftan da savaşı bırakıp kendisine yardım etmelerini istemişti. Clyddno Eiddyn'in Kazanı'nı bulmak için bir yolculuğa çıkacaktı ve yardım etmemizi istemişti. Söz konusu kazan, Britanya'nın Hazineleri'nin belki de en önemlisiydi. Eski Tanrıların sihirli armağanı olan bu hazine yüzyıllardır bulunamıyordu. Hazineleri bulmaya hayatını adamış olan Merlin için o kazan en büyük hazineydi. Eğer kazanı bulabilirse, Britanya'yı eski Tanrılarına kavuşturabileceğini bile söylemişti bizlere.

Arthur başını hayır anlamında salladı. "Clyddno Eiddyn'in Kazanı'nın bunca yıldır bulunamamış olması garip değil mi sence?" diye sordu Arthur. "Romalılar kaç yıl hükmettiler bu topraklara? Bulamamış olmaları mümkün değil o kazanı! Bence kazanı Roma'ya götürdüler Derfel. Orada da eritip iğne, broş veya madenî para yaptılar bu kazanın metalinden. Anlayacağın kazanın kendisi artık yok!"

"Merlin kazanın olduğunu söylüyor Lordum," diye ısrar ettim.

"Merlin, kocakarı masallarına inanıyor," dedi Arthur sinirlenerek. "O kazanı bulmaya yardım etmeleri için kaç adam istedi benden biliyor musun?"

"Hayır, Lordum."

"Seksen ya da yüz kişi. Hatta mümkünse iki yüz! Kazanın nerede olduğunu söylemiyor. Ona bir ordu vermemi ve dağlara tepelere gitmesine karışmamamı bekliyor benden. Nereye gideceğini bilmiyorum. Belki İrlanda'ya gider, belki de Vahşî Topraklara. Böyle bir şeye izin vermem imkânsız!" Eğik kılıcı tekmeledi ve sonra da omzuma dokundu. "Derfel, gelecek yıl elimdeki tüm mızrakçılara ihtiyacım olacak. Sakson meselesini artık kesin bir şekilde çözeceğiz. Bu yüzden de bundan beş yüz yıl önce kaybolmuş bir kazanı bulmak için seksen-yüz asker ayıramam. Aelle'in Saksonlarını yendikten sonra istediğin kadar uğraş bu saçma sapan işle. Ama şunu da unutma bu hurafelere dayandırılan bir dava. Kazan diye bir şey kalmadı aslında." Döndü ve ateşlere doğru yürümeye başladı. Onun peşinden gittim. İkna olmayacağını bilsem de ona yanlış düşündüğünü söylemek istiyordum. Ama Saksonları mağlup edecekse elindeki her adama ihtiyacı olacağını ben de biliyordum. Baharda kazanması gereken bir zaferi tehlikeye sokacak hiçbir şey yapamazdı şu anda. Ondan istediğimi sert bir tavırla reddettiği için gönlümü almak istiyormuş gibiydi ve bana gülümsedi. "Eğer kazan gerçekten hâlâ varsa, bırakın bir az daha olduğu yerde kalsın. Bu arada da, Derfel, artık seni zengin edelim. Seni paralı biriyle evlendirelim." Sırtımı sıvazladı. "Son bir sefere daha çıkalım, sevgili Derfel. Son bir kez kan dökelim ve sonra da barışa kavuşalım. Sadece barış olsun. O zaman kazana da ihtiyacımız olmayacak." Konuşurken heyecanlıydı. O gece, ölülerin arasında dolaşırken, sanki gerçekten de görmüştü gelecekte sağlayabileceği barışı.

Ceinwyn'in babası Gorfyddyd'in naaşının tutulduğu Romalılardan kalma evin çevresindeki ateşlere doğru yürüdük. Arthur o gece memnundu, hatta mutluydu. Çünkü hayalinin gerçekleştiğini görüyordu. Bunu gerçekleştirmek öylesine kolay görünüyordu ki. Tek bir çarpışma daha yapılacaktı ve ardından herkes sonsuza dek barış içinde yaşayacaktı. Savaşçı Lordumuz Arthur'du. Britanya'nın en büyük savaşçısıydı. Ama aslında savaştan sonraki o gecede, düştükleri yerlerde başlarının üstünden dumandan çelenkler olan ölülerin haykıran ruhları arasında dolaşan Arthur'un tek istediği barıştı. Gorfyddyd'in varisi olan Powysli Cuneglas da paylaşıyordu Arthur'un bu hayalini. Gwentli Tewdric müttefikimizdi, Lancelot'a Siluria Krallığı verilecekti ve Arthur'un komutasındaki Dumnonia Ordusu'yla birlikte Britanya'nın birlik olan kralları, istilacı Saksonları yeneceklerdi. Arthur'un himayesinde yetişecek olan Mordred, zamanı geldiğinde Dumnonia Tahtı'na geçecekti. O tahta geçtiği gün ise Arthur, kılıcı sayesinde Britanya'ya kazandırdığı barışın ve refahın tadını çıkarmak için inzivaya çekilecekti.

İşte böyle parlak bir geleceğin hayalini kurmuş ve bunu başarmak istemişti Arthur.

Ama Merlin'i hesaba katmamıştı. Arthur'dan daha yaşlı, daha bilge olan Merlin ince hesaplar yapardı. Kazanı aklına takmıştı. Mutlaka bulacaktı o kazanı ve o zaman kazanın kudreti, bir zehir kadar çabuk ve güçlü bir şekilde, Britanya'nın dört bir köşesinde hissedilecekti.

O kazan, Clyddno Eiddyn'in Kazanı'ydı. İnsanın hayallerini yıkan kazan.

Arthur ise hayalleri ile yaşayan bir insandı.

Caer Sws'te yazın sonu yaklaştıkça sararak ağırlaşmıştı yapraklar. Ağaçların yapraksız kalacağı mevsim yaklaşıyordu.

Kral Cuneglas ve mağlup askerleri ile kuzeye gitmiştim. Kral Gorfyddyd'in naaşının Dolforwyn'in zirvesinde törenle yakılışına şahit olan tek Dumnonialı bendim. Gorfyddyd'in ruhu Kılıçlar Köprüsü'nden geçip Diğer Dünya'daki gölge gövdesine erişirken, cenaze ateşinin alevlerinin nasıl göğe yükseldiğini gördüm. Powysli mızrakçılar ateşin etrafında çift sıra dizilmişlerdi. Beli Mawr Ağıtı'nı söylerken ellerindeki meşaleleri havaya kaldırmışlardı. Uzunca bir süre ağıtı söylediler ve sesleri civardaki tepelerden bir hayalet korosunun sesi gibi yankılandı. Tüm Caer Sws keder içindeydi. Bu topraklarda birçok dul, birçok yetim vardı artık. Kral'ın yakılma töreninin ardından, daha ateşlerin dumanları kuzeydeki dağlara doğru yükselirken, Ratae'nin düştüğü haberi ile yıkıldı halk. Powys'in doğu sınırında güçlü bir kaleydi Ratae. Gorfyddyd ile mücadele ederken Saksonlarla barış yapmak isteyen Arthur, Saksonların bu kaleyi almalarına izin vermişti. Arthur'un bu ihanetinden haberi yoktu Powyslilerin. Ben de onlara söyleyecek değildim.

Ceinwyn'i ancak üçüncü gün görebildim. Geleneklere göre Gorfyddyd için yas tutulduğu süre boyunca kadınların cenaze ateşinin yanına gitmeleri yasaktı. Powys Sarayı'ndaki kadınlar bu süre boyunca siyah yünlü elbiseler giyip, kendilerine tahsis edilen konakta yas tutmuşlardı. Konakta hiç müzik çalınmadı, içecek olarak yalnızca su, yemek olarak da bir tek kuru ekmek ve yulaf lapası verildi. Powysli savaşçılar yeni krallarının tahta çıkma töreni için konağın dışında toplandı. Arthur'un emirleri doğrultusunda ben Cuneglas'ın tahta çıkma hakkına kimin meydan okuyabileceğini önceden anlamaya çalışıyordum. Ona kimse meydan okumadığı gibi, Cuneglas'ın aleyhinde tek bir laf eden bile olmadı.

Üç gün sonra kadınların kaldığı konağın kapıları açıldı. Bir hizmetkâr, konağın kapısının eşiğine ve basamaklarına sedefotu serpiştirdi. Ardından da hemen yoğun bir duman tütmeye başladı. Dumandan anladık ki kadınlar eski Kral'ın nikah yatağını yakıyor. Kapılardan ve pencerelerden çıkan duman tamamen dağıldıktan sonra Powys'in yeni kraliçesi Helledd konağın basamaklardan indi ve kocası Powys Kralı Cuneglas'ın önünde diz çöktü. Beyaz keten bir elbise vardı üzerinde. Cuneglas onu ayağa kaldırdığında elbisesinin diz yerleri çamurdan leke olmuştu. Cuneglas, karısını öptü, sonra da onunla birlikte konağa doğru ilerledi. Powys'in baş druidi siyah pelerinli Iorweth de kralının peşinden kadınlar konağına girdi. Powys'in muharebeden dönen savaşçıları meşin ve demirle bezenmiş kıyafetleriyle dışarıda konağın etrafında dizilmiş bekliyor ve izliyorlardı. Bir çocuk korosu Gwydion ve Aranrhod'un aşk düetini, Rhiannon'un Türküsü'nü ve Gofannon'un Caer İdion'a Saldırısı'nı anlatan mısraları söylerken askerler bekledi. En son türkü de okunduktan sonra, beyaz bir cüppe giymiş olan Iorweth, elinde ucuna ökseotu tutturulmuş asası ile kapıda belirdi. Iorweth yas günlerinin sona erdiğini ilân etti. Savaşçılar tezahürat ederek kadınlarının yanına koştu. Yarın, Dolforwyn'in zirvesinde Cuneglas kral ilân edilecekti. Onun Powys'i yönetmeye hakkı olmadığını iddia edecek biri olursa bu törende Cuneglas'a meydan okuyabilirdi. Bu törende, çarpışmadan bu yana ilk kez Ceinwyn'i görecektim.

Ertesi gün, Iorweth töreni gerçekleştirirken ben Ceinwyn'i izledim. Ceinwyn, kardeşi Cuneglas'ı izlerken ben ondan gözümü alamıyordum. Bir kızın nasıl bu kadar güzel olabileceğine akıl sır erdiremiyordum. Artık yaşlandım, kim bilir belki de yavaş yavaş zayıflayan hafızamda Prenses Ceinwyn'i gerçekte olduğundan daha güzel hatırlıyorum, güzelliğini biraz abartıyorum. Ama hiç sanmıyorum. Boşuna ona *Seren* -"Yıldız"- dememişler. Orta boylu ama ince yapılıydı, bu da ona sanki narinmiş ve kolay incinirmiş gibi bir hava veriyordu. Aslında bu izlenim doğru değildi. Zaman içinde Ceinwyn'in çelik gibi kuvvetli bir iradesi olduğunu öğrendim. Saçları benimki gibi sarıydı. Ama Ceinwyn'in saçları güneş kadar parlak, altın kadar sarıydı, benim saçlarımsa kirli bir saman sarısıydı. Mavi gözlü kızın, mahcup bir edası ve petekteki yaban balı kadar tatlı bir yüzü vardı. Beyaz samur kürklü yakası olan mavi bir elbise vardı üzerinde o gün. Bu elbiseyi elime dokunarak yeminimi kabul ettiği gün de giymişti. Ona baktığımı fark edip, bir an için o da bana baktı. Belli belirsiz gülümsedi. O anda kalbim duruyordu az kalsın.

Powys'in kraliyet ayinleri bizimkilerden pek de farklı değildi. Cuneglas, Dolforwyn'in dikilitaşlarının etrafında taşındı, sonra yeni

krala kraliyet simgeleri takdim edildi, ardından bir savaşçı çıktı ortaya ve Cuneglas'ın krallığını ilân edip bu hükme itirazı olan olup olmadığını sordu. Kimse bir laf etmediği için bir sessizlik oldu. Nasıl dikili taşların ötesindeki cenaze ateşinin tüten külleri bir kralın öldüğünü gösteriyorsa, bu sessizlik de yeni kralın tahta çıktığı anlamına geliyordu. Sıra Cuneglas'a hediyelerini sunmaya geldi. Arthur sonradan muhteşem bir armağan getirecekti ama şimdilik onun namına yeni krala sunmak üzere Gorfyddyd'in savaş kılıcını emanet etmişti bana. Kılıcı Gorfyddyd'in oğluna verdim. Bu Dumnonia'nın Powys ile barış yapma arzusunun bir simgesiydi.

Törenin ardından Dolforwyn'in zirvesindeki ıssız konakta bir şölen yapıldı. Pek de zengin bir şölen değildi bu. Yemekten daha çok siyah bira ve şıra vardı. Ama Cuneglas bunu savaşçılarına hükümdarlığı boyunca yapmayı arzu ettiği şeylerden söz etmek için bir fırsat olarak gördü.

Biten savaştan söz etti ilk önce. Lugg Vadisi'ndeki ölüleri saydı, bu askerlerin boş yere ölmediğine savaşçılarını inandırdı. "Onlar Britonlara barış getirdi," dedi. "Powys ve Dumnonia arasında barışı sağladılar." Savaşçılar homurdandılar. Cuneglas elini kaldırınca yine sessizlik oldu. "Düşmanımız," dedi, sanki birden sert çıkışacakmış gibi bir sesle, "Dumnonia değildir. Düşmanımız Saksonlar!" Sustu ama bu sefer kimse homurdanmadı. Sessizce yeni kralı izliyordu herkes. Çok becerikli bir savaşçı değildi ama iyi ve dürüst bir adamdı kralları. İçten ve dürüst çehresinden de açıkça anlaşılıyordu bu. Göğsüne kadar uzatıp ördüğü bıyıkları ile vakur bir hava vermeye çalışmıştı yüzüne. Kendisi savaşçı olmasa da, savaşçılara savaşma fırsatı tanıması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. O da biliyordu insanın ancak savaşla nam ve servet kazandığını. Ratae'yı geri alacaklarına dehşet saçan Saksonların cezasını vereceklerine söz verdi. Yitik Topraklar olarak bilinen Lloegyr'in Saksonlardan geri alınacağını ve bir zamanlar Britanya'nın en kudretli krallığı olan Powys'in bir kez daha dağlardan Germen Denizi'ne dek uzanacağını söyledi. Romalılardan kalma kentlerin imar edileceğini, tekrar mağrur hisarlarının yükseleceğini, yolların da düzeltileceğini söyledi. Powys'teki her savaşçının bir tarlası, malı ve Sakson esirleri olacağını vaat etti. Bu sözlerin ardından krallarını alkışladılar. Ne de olsa Cuneglas üzgün şeflerin duymak istediklerini söylüyordu. Elini kaldırıp adamlarını susturdu ve sözlerine devam etti. Lloegyr'in ganimetlerini sadece Powys geri almayacaktı. "Artık, Gwent askerleriyle, Dumnonia mızrakçılarıyl

omuz omuza savaşma zamanı geldi. Onlar babamın düşmanları olabilir, ama artık benim dostlarım. Zaten Lord Derfel bu yüzden bugün aramızda." Gülümsedi. "Ve yine bu yüzden kız kardeşim, gelecek dolunay yükseldiğinde Lancelot ile nişanlanacak. Siluria Kraliçesi olarak hüküm sürecek. O ülkenin askerleri de bizimle birlikte savaşacak. Arthur ve Tewdric ile birlikte ülkemizi Saksonlardan kurtaracağız. Sailerı yok edeceğiz!"

Bu kez adamlarının tezahüratlarını susturmadı. Gönüllerini fethetmişti savaşçılarının. Onlara Eski Britanya'nın refahını ve gücünü vaat ediyordu. Adamları, onu coşkuyla ayaklarını yere vurup alkışlayarak cevaplıyordu. Devam eden tezahüratlar arasında Cuneglas bir süre daha ayakta durduktan sonra oturdu ve bana bakıp gülümsedi. Bütün bu söylediklerinden, eğer burada olsaydı, Arthur'un da memnun olacağını anlamıştı.

Gece boyu sürecek içki faslına kalmadım, ziyafetten ayrıldım. Kraliçe Helledd, Ceinwyn ve iki teyzesini taşıyan kağnının arkasında yürüyerek Caer Sws'e dönüyordum. Asil hanımlar, gün batmadan Caer Sws'e dönmek niyetindeydi, ben de onlarla birlikte gitmeye karar verdim. Cuneglas'ın adamları arasında rahatsız olmamıştım ama geldiğimden beri Ceinwyn'le konuşma fırsatı bulamamıştım. Sonuç olarak, ne yaptığını pek de bilmeyen mecnun misali ben de katıldım kağnıya eşlik eden küçük mızrakçı birliğine. Ceinwyn'i etkilemek istediğim için kıyafetime özen göstermiştim o gün. Örgü zırhımı ve çizmelerimi temizlemiştim, uzun sarı saçlarımı at kuyruğu yaparak gevşek bir şeklinde bağlamıştım. Vermiş olduğu broşu, ona bağlılığımın bir simgesi olarak pelerinime takmıştım.

Beni görmezden geleceğini sandım ilk başta, uzun dönüş yolu boyunca kağnıda oturmuş ve bir kez olsun benden tarafa bakmamıştı. Ama, kağnı bir sapaktan dönüp, kale uzaktan görünür görünmez kağnıdan atladı ve yol kenarında beni beklemeye başladı. Eşlik eden mızrakçılar iki yana açılarak Ceinwyn'in yanında yürümem için yer açtılar. Broşu görünce gülümsedi ama bir şey demedi. "Merak ettik, Lord Derfel," dedi, "neden ta buralara geldiniz?"

"Arthur, ağabeyinizin tahta çıkma töreninde bir Dumnonialının da bulunmasını istedi Hanımım," dedim.

"Ağabeyim tahta çıkarken bir itiraz olmayacağından mı emin olmak istedi yoksa Arthur?" diye sordu kurnazca düşünebildiğini göstererek.

"Bunu da düşündü," diye itiraf ettim.

Omuz silkti. "Kral olabilecek başka kimse yok burada. Babam herkesin icabına baktı. Cuneglas'a meydan okuyabilecek Valerin adında bir şef vardı. Duyduk ki o da savaşta ölmüş."

"Doğru, Hanımım, öldü," dedim. Lugg Vadisi'ndeki ırmağın yanında Valerin'i öldürenin ben olduğumu söylemedim. "Yiğit bir adamdı; babanız da öyleydi. Babanızı kaybettiğiniz için üzüldüm."

Powys Kraliçesi Helledd, kağnıdan bizi kuşkuyla izlerken, Ceinwyn sessizce yürüdü. "Babam," dedi bir süre sonra, "çok haşin bir adamdı. Ama bana daima sevgiyle yaklaştı." Sesi kederliydi ama gözyaşı dökmedi. Ağlayabileceği kadar ağlamıştı zaten ve şimdi ağabeyi Kral olmuştu. Ceinwyn'in yeni bir geleceği olacaktı. Bir çamur birikintisinden geçerken eteklerini topladı. Evvelki gece yağmur yağmıştı, batıda toplaşan bulutlar yakında yine yağmurun geleceğine işaret ediyordu. "Demek Arthur buraya geliyor öyle mi?" diye sordu.

"Eli kulağındadır. Her an gelebilir."

"Yanında Lancelot'u mu getirecek?" diye sordu.

"Herhâlde getirir."

Ceinwyn yüzünü ekşitti. "Lord Derfel, geçen sefer karşılaştığımızda Gundleus'la evlenmem söz konusu idi. Şimdi ise Lancelot çıktı. Sürekli bir krala vaat ediyorlar beni."

"Evet Hanımım," dedim. Aslında düpedüz aptalca bir cevap vermiştim Ceinwyn'e, ama aşık olduğum için mantıklı düşünemiyor mantıklı konuşamıyordum, elim ayağım birbirine dolanmıştı. Tek dileğim Ceinwyn'le olmaktı, ama gel gelelim onun yanında olduğum anda da kalbimdekileri dile getiremiyordum işte.

"Demek Siluria Kraliçesi olacakmışım," dedi Ceinwyn, bu fikir hiç de hoşuna gitmemiş gibi bir sesle. Durdu, Severn'in geniş vadisini işaret etti. "Dolforwyn'in hemen ardında," dedi, "küçük, gizli bir vadi var. Vadide sadece bir ev ve birkaç elma ağacı var. Küçükken, Diğer Dünya'nın tıpkı o vadi gibi olduğunu düşünürdüm. Mutluluk içinde yaşayıp çocuk sahibi olabileceğim küçük, emniyetli bir yerdi benim gözümde Diğer Dünya." Böyle bir şey düşünebildiği için kendine güldükten sonra yürümeye devam etti. "Britanya'nın her köşesinde Lancelot ile evlenip kraliçe olmayı düşleyen kızlar var. Ben de yalnızca küçük bir vadi ve birkaç elma ağacı istiyorum."

"Hanımım," diye söze başladım; söylemek istediğim o sözleri söylemek üzere cesaretimi toplamıştım. Ama Ceinwyn söyleyeceklerimi tahmin ederek koluma dokunup beni susturdu.

"Benden beklenen vazifeyi yerine getirmeliyim Lord Derfel," dedi bu konuda konuşmamam için beni uyararak.

"Sizin uğrunuza yemin ettim," demekten kendimi alıkoyamadım. O an aşkımı bundan başka sözlerle itiraf edemezdim.

"Biliyorum," dedi Ceinwyn ciddîyetle, "ve de dostumsun, değil mi?"

Onun yalnızca dostu olmak istemiyordum, ama söylediklerini onayladım yine de. "Dostunuzum Hanımım."

"O halde ağabeyime söylediğim şeyi sana da söyleyeyim," dedi. Bana bakarken mavi gözlerinden ne kadar ciddî olduğu anlaşılıyordu. "Lancelot ile evlenmeyi isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bir karar vermeden önce onu görmem gerektiğini söyledim Cuneglas'a. Bunu yapacağım. Onunla evlenip evlenmeyeceğimi bilmiyorum." Sessizce birkaç adım yürüdü. Bana güvenip güvenemeyeceğini kestirmeye çalışıyor gibime geldi o anda. Sonunda bana güvenmeye karar verdi. "Sizinle en son görüşmemizden sonra," diye devam etti sözüne, "Maesmwyr'deki rahibeye gittim. Beni bir düş mağarasına götürdü ve kafataslarından bir yatakta uyuttu. Kaderimde ne olduğunu öğrenmek istiyordum çünkü, anlıyor musun? Ancak hiç rüya görmedim. Uyandığımda ise rahibenin bana söylediği şuydu: Benimle evlenmek isteyecek bir sonraki adam, bir ölü ile evlenecekmiş." Başını kaldırıp bana baktı. "Bir şey anladın mı bu sözlerden?"

"Hayır Hanımım," dedim, bu arada Hywel'in Gazabı'nın demir kabzasına dokundum kötülüklerden korunmak için. Beni uyarıyor muydu Ceinwyn? Aşktan hiç söz etmemiştik, ama o herhâlde kendisini arzuladığımı hissetmişti.

"Ben de pek bir anlam veremedim," dedi, "o yüzden gidip Iorweth'ten bu kehaneti yorumlamasını istedim. O, endişe etmememi söyledi. Rahibenin mantıklı konuşmaktan aciz olduğunu, o yüzden de böyle manasız konuştuğunu söyledi. Bence, benim hiç evlenmemem gerekiyor, ama emin değilim. Ama şunu biliyorum Lord Derfel: Öyle gelişigüzel evlenmeyeceğim."

"Bildiğiniz bir şey daha var Hanımım," dedim. "Biliyorsunuz ki ne olursa olsun yeminim geçerli."

"Evet, onu da biliyorum," dedi ve bir kez daha tebessüm etti. "Burada olmanız beni memnun etti, Lord Derfel." Bu sözlerin ardından, koşarak uzaklaştı ve tekrar kağnıya bindi. O manasız kehanet aklıma takıldı, içimi rahatlatacak hiçbir cevap da bulamadım.

Üç gün sonra Caer Sws'e geldi Arthur. Yirmi atlı ve yüz mızrakçı vardı yanında. Ozanlar, harpçılar getirmişti. Merlin'i, Nimue'yi ve Lugg Vadisi'ndeki cesetlerin üzerinden toplanan altınları getirmişti armağan olarak... ve tabiî Guinevere ile Lancelot'u da getirmişti yanında.

Guinevere'ı görünce iç geçirdim. Zafer kazanmıştık ve barış yapmıştık, ama yine de, Arthur'un, uğruna Ceinwyn'i terk ettiği kadını buraya getirmesi, zalimce bir hareketti bence. Ne var ki Guinevere istemişti kocasına eşlik etmeyi. Caer Sws'e öküzlerin çektiği bir araba ile geldi Guinevere; arabanın içi kürklerle döşenmişti, dışına renkli kumaşlar asılmıştı ve üzerine de bir barış simgesi olarak yeşil dallar iliştirilmişti. Lancelot'un annesi Kraliçe Elaine de arabadaydı, ama tüm gözler Guinevere'a dikilmişti. Kağnı, Caer Sws'in kapılarından girerken ayağa kalktı Guinevere. Bir zamanlar istenmeyen bir sürgün olarak yaşadığı yere şimdi bir fatih gibi dönüyordu. Altın renginde bir elbise vardı üzerinde, boynunu ve kollarını altın takılar, kızıl saçlarını ise altın bir taç süslüyordu. Hamileydi, ama altın rengi elbisesinin altında bunu iyi gizlemişti. Bir Tanrıça gibiydi.

O Tanrıça gibi girerken, Caer Sws'e doğru at süren Lancelot ise bir Tanrı gibiydi. Ahali onu Arthur zannetti. Tören için süslediği beyaz atının üzerinde muhteşem görünüyordu çünkü Lancelot. Beyaz mineli zırhı vardı üzerinde, kılıcının kını da beyazdı, sırtında ise kırmızı şeritli uzun beyaz bir pelerin vardı. Esmer, yakışıklı yüzünü miğferi çevreliyordu. Ynys Trebes'teyken bu miğferin tepesini süsleyen kartal kanatlarının yerine bir çift kuğu kanadı takmıştı. Onu görenler hayret ediyorlardı. Fısıldamalar başladı, bu adamın Arthur değil de Kral Lancelot olduğunu söylüyorlardı. O, yitik Benoic Krallığı'nın acılar çekmiş Kralı Lancelot yani Prenses Ceinwyn ile evlenecek olan kişiydi. Lancelot'u görür görmez yüreğim sıkıştı. Bu görkemi ile Ceinwyn'in başını döndürüp kalbini çalacağından korkuyordum. Üzerinde meşin bir yelek, beyaz bir pelerin olan ve Caer Sws'e biraz mahcup bir şekilde giren Arthur'u fark etmemişti bile ahali.

O gece bir şölen oldu. Cuneglas'ın, Guinevere'ı kucak açarak karşılayacağını pek zannetmiyorum. Aslında o sabırlı ve sağduyulu bir adamdı, babasının aksine her hareketi şahsına yapılmış bir hakaret olarak yorumlamazdı. Bu yüzden de Guinevere'a bir kraliçeye davranılması gerektiği gibi davrandı. Şarap ve yemek ikram etti ve başını ona doğru eğerek konuştu. Karısına gösterilen nezaketten memnun olan Arthur, Guinevere'ın diğer yanında oturuyordu. Guinevere'ın yanındayken hep mutlu olurdu Arthur. Ama bu gece, aynı salonda bir zamanlar en arkada dururken gördüğü kıza şimdi böyle hürmet gösterilmesi Arthur'u daha da mutlu etmişti.

Arthur da genelde Ceinwyn'le ilgilendi. O salondaki herkes biliyordu Arthur'un Ceinwyn'i, beş parasız Guinevere uğruna terk edip

gittiğini. Hatta Powysli savaşçıların çoğu Arthur'u asla affetmeyeceklerine ant içmişlerdi. Ama Ceinwyn onu affetmişti ve bunu belli ediyordu. Arthur'la sohbet ederken gülümsedi, kimi zaman koluna dokundu ve kesinlikle soğuk davranmadı. Hatta şölenin ilerleyen saatlerinde, alkolün etkisiyle tüm düşmanlıklar silindikten sonra Kral Cuneglas, kız kardeşinin ve Arthur'un avuçlarını birleştirerek havaya kaldırdı. Barıştıklarını simgeleyen bu hareket tüm salonda tezahüratlarla karşılandı. Küskünlük sona ermişti artık.

Hemen ardından, jest yaparak, Arthur Ceinwyn'i yerinden kaldırdı ve Lancelot'un yanındaki boş yere oturttu. Yeniden tezahüratlar yükseldi. Lancelot ayağa kalkıp Ceinwyn'i buyur ederken ve ardından yanına oturup prensesin kadehine şarap doldururken ben suratımı asarak onları izliyordum. Lancelot, bileğindeki kalın bileziği çıkardı ve Ceinwyn'e sundu. Ceinwyn ilk başta bu cömert armağanı kabul etmedi, ama sonra alıp bileziği taktı. Salondaki savaşçılar bileziği görmek istiyordu, bunun üzerine Ceinwyn yavaşça kolunu kaldırdı ve kalın bileziği gösterdi. Tek tezahürat etmeyen bendim. Etrafımda coşkulu bağırtılar yükselirken, saz dama düşen iri yağmur damlalarına kulak verip, öylece oturdum. Ceinwyn'in gözünü boyadılar artık, diye düşündüm, gönlünü çaldılar. Powys Yıldızı, Lancelot'un o kara, o endamlı güzelliğine kaptırmıştı kendini.

Salondan çıkıp gidecek, o yağmurlu gecede tek başıma mutsuzluğumu yaşayacaktım, ama Merlin salonda gezinip duruyordu. Şölenin başlarında ana masada oturmuştu. Bir süre sonra ise kalkıp savaşçıların yanına geçti, konuşmaları dinleyip bazen de birilerinin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Ak saçlarını ve sakalını örmüş, siyah bir kurdele ile tutturmuştu. Dumnonialıların pek sevdiği Roma kestaneleri gibi koyu, esmer tenli uzun yüzünde derin kırışıklıklar vardı ve keyifli bir ifadeyle gülümsüyordu. Yine bir şeyler karıştırıyor, diye düşündüm ve oturduğum yerde iyice aşağı doğru kaydım ki bana bulaşmasın. Merlin'i babam gibi görür ve severdim aslında. Ama bu gece başka bilmecelerle uğraşacak halim yoktu. Ceinwyn'den ve Lancelot'tan mümkün olduğu kadar uzakta olmak istiyordum bir tek.

Merlin'in salonun diğer ucunda olduğunu düşündüğüm ve böylece ona görünmeden dışarı çıkmaya hazırlandığım bir anda kulağıma fısıldayıverdi. "Yoksa benden mi kaçıyorsun, Derfel?" diye sorduktan sonra oflaya puflaya yanımda yere çöktü. İhtiyarlıktan takati kalmamış gibi davranmaktan hoşlanırdı. Dizlerini ovuşturup eklemlerinin ağrısından inlerken doğrusu birçok insanı da inandırırdı. Elimdeki kadehi kapıp bir dikişte içti içkiyi. "Bakire prensese iyice bak," dedi boş kadehini Ceinwyn'e doğru kaldırarak, "nasıl da boyun eğmiş korkunç kaderine." Ne diyeceğini düşünürken, örgülü sakalının arasından çe-

nesini kaşıdı. "Nişana on beş gün kaldı, değil mi? Ondan bir hafta sonra da evlilik... ve birkaç ay sonra da doğum yaparken ölecek. O dar kalçalarla doğum yapamaz. Kendi canını vermeden bebeği doğurabilmesine imkân yok." Merlin güldü. "Bir kedinin boğa doğurması gibi bir şey. Pek fena olacak, Derfel." Huzursuzluğumdan zevk alarak bana takılıyordu.

"Ceinwyn için bir mutluluk tılsımı hazırlamıştınız hani?" dedim keyifsizce.

"Evet, hazırlamıştım," dedi umarsızca, "ne olmuş yani? Kadınlar doğum yapmayı sever. Eğer Ceinwyn, ilk çocuğunu doğururken paramparça olup bedeni ikiye ayrıldığında mutlu olacaksa tılsımım da işe yaramış olacak, değil mi ama?" Bana bakıp gülümsedi.

"Ceinwyn ne çok yükseklerde ne de çok aşağılarda olacak, ama mutlu olacak," dedim, Merlin'in daha bir ay önce bu salonda söylediği sözleri tekrarlayarak.

"Önemsiz şeyleri çok iyi hatırlıyorsun! Bu arada şu koyun pirzolası berbat, değil mi? Az pişmiş. Isıtmamışlar bile! Soğuk aşa hiç tahammül edemem." Böyle derken tabağımdan iri bir parça yürütmekten de geri kalmadı. "Siluria Kraliçesi olmak, yükseklerde olmak demek mi sence?"

"Değil mi?" diye sordum keyifsizce.

"Hiç de değil. Böyle düşünüyorsan sen de şaşırmışsın artık! Siluria, dünyadaki en rezil yerdir, Derfel. Kuru vadileri, çakıllı kıyıları olan ve çirkin insanlarla dolu bir yer orası." Konuşurken ürperdi. "Tahta yerine kömür yakıyorlar, dolayısıyla oradaki ahalinin çoğu Sagramor kadar kara. Yıkanmak diye bir şeyden haberleri yok." Dişlerinin arasından bir et parçası çıkarıp, salonda gezinen köpekler yesin diye yere attı. "Lancelot bir süre sonra Siluria'dan sıkılır! Yiğit Lancelot'umuzun oradaki kömür karası sefillere uzun süre tahammül edebileceğini hiç sanmam; yani zavallı küçük Ceinwyn, eğer bir mucize olur da doğururken ölmezse, sonunda bir dolu kömür ve ağlayan bir bebekle bir başına kalacak. Bu da kızcağızın sonu olacak." Bu fikir sanki hoşuna gitmiş gibiydi. "Hiç şunu fark etmiş miydin Derfel: Güzelliğinin doruğunda, yıldızları bile kıskandıracak güzellikte bir genç kadını, evlendikten bir yıl sonra süt ve bebek kakası kokuları arasında gördüğünde, işte o zaman kendi kendine şu soruyu sorarsın, 'nasıl oldu da ben bu kızı beğendim?'. Bebekler, kadınları o hale getiriverir. O yüzden kıza doya doya bak şimdi, Derfel. İyice bak, çünkü bir daha asla bu kadar güzel olamayacak."

Çok güzeldi Ceinwyn ve işin kötüsü mutlu görünüyordu. Uzun beyaz bir kıyafet giymişti, boynunda gümüş bir zincirin ucuna takılmış

gümüş bir yıldız vardı. Altın saçları gümüş bir kurdele ile bağlanmıştı, yağmur damlaları gibi gümüş küpeler vardı kulaklarında. O gece Lancelot da, Ceinwyn kadar göz alıcıydı. Britanya'daki en yakışıklı erkek olduğu iddia edilirdi. Esmer, ince, uzun hatta neredeyse bir yılanı anımsatan o yüzünü beğenenler için o emsalsiz bir yakışıklıydı. Beyaz şeritlerle bezeli siyah bir kıyafet giymişti. Boynunda altın bir kolye vardı, altın bir taç ile süslediği siyah saçlarını yağlayıp geriye doğru taramıştı, uzun saçlar ensesinden sırtına akıyordu. Tarayıp kırptığı sivri uçlu sakalını da yağlamıştı.

"Lancelot ile evlenip evlenmemeye daha karar vermediğini söylemişti bana Ceinwyn," dedim Merlin'e. Bu kurnaz ihtiyarın karşısında duygularımı fazla açığa vurduğumun farkındaydım.

"Tam onun söyleyeceği türden bir laf bu," diye umarsızca cevap verdi Merlin. Ana masaya domuz eti dolu bir tabak taşıyan esire seslendi sonra. Bir dolu kaburgayı, kirli beyaz cüppesinin kucağına doldurup açgözlülükle kemirmeye başladı. Kaburgayı ısırıp, emdikten sonra sözlerine devam etti, "Ceinwyn, romantik bir salak. İstediğiyle evlenebileceğine inandırmış kendini; kızlar böyle fikirlere nereden kapılıyor bir tek Tanrılar bilir! Ama tabiî şimdi," ağzı domuz eti doluyken konuşuyordu, "her şey değişiverdi. Lancelot ile tanıştı çünkü! Lancelot onun başını döndürmüştür artık. Hatta belki evliliği bile beklemez. Kim bilir? Belki de hemen bu gece, odasında yalnız kaldıklarında Lancelot'a hemen yumulacak ve o piçin pestilini çıkarana dek onunla tepişecek. Ama muhtemelen böyle bir şey olmaz çünkü o eski kafalı bir kız." Bu son sözleri kızı ayıplar gibi söylemişti. "Kaburga yesene sen de," diye uzattı. "Artık senin de evlenme vaktin geldi."

"Evlenmek istediğim kimse yok," dedim surat asarak. Ceinwyn'i istiyordum bir tek ama Lancelot dururken benim ne gibi bir şansım olabilirdi ki?

"Evlilik ile istemek, arzulamak arasında hiçbir bağlantı yoktur," dedi Merlin küçümsercesine. "Arthur olduğunu sanıyordu, haline bak. Kadınlar konusunda Arthur'dan salağı yoktur zaten. İnsan koynuna girecek güzel bir kızı ister, arzular. Ama, Derfel, o güzel kız ile evlendiğin karının aynı kişi olması gerektiğini sadece salaklar düşünür. Arthur, senin Gwenhwyvach ile evlenmen gerektiğini düşünüyor." Umarsızca söylemişti bu ismi.

"Gwenhwyvach mı!" dedim, birden şaşırıp sesimi yükselterek. Guinevere'ın kız kardeşiydi Gwenhwyvach. O hantal, donuk, soluk tenli bir kızdı. Guinevere bile tahammül edemezdi ona. Gwenhwyvach'ı sevmemek için bir nedenim yoktu ama böyle ruhsuz, sıkıcı ve mutsuz bir kızla evlenmeyi aklımdan bile geçirmezdim.

"Evet. Niçin olmasın ki?" diye sordu Merlin, sanki sinirlenmiş gibi yaparak. "O sana uygun bir eş olur. Bir Sakson esirinin oğlusun sen Derfel. Hem Gwenhwyvach gerçek bir prenses. Parası yok ve üstelik Llyffan'ın vahşi domuzlarından bile daha çirkin bir kız, ama bir düşün sana nasıl da minnettar kalacak." Pis pis sırıttı Merlin. "Hem Gwenhwyvach'ın kalçalarını düşünsene Derfel! Rahatça bebek doğurabilir. Hatta o küçük canavarları, takır takır doğuruverir!"

Bu evlilik fikrini Arthur'un mu, yoksa Guinevere'ın mi akıl ettiğini anlamaya çalıştım. Guinevere'ın başının altından çıkmıştır bu fikir herhâlde. Cuneglas'ın yanında oturan, altın takıp takıştırmış Guinevere'a baktım. Bir zafer kazanmışçasına gülümsüyordu. Her zamankinden de güzeldi o gece. Britanya'nın gelmiş geçmiş en güzel kadını oydu zaten, Caer Sws'teki o yağmurlu gecede yapılan şölende âdeta ışıldıyordu Guinevere. Belki de hamileliğinden dolayı daha da güzelleşmişti. Ya da, kendisini bir zamanlar kovan bu insanların arasına bir kraliçe olarak dönmüş olmanın verdiği coşkuyla ışıldıyordu. Kocası nasıl bu krallığı hizaya getirdiyse, Guinevere de şimdi bu krallığın halkını hizaya getirebilirdi. Dumnonia'da Lancelot'u en çok destekleyen kişinin Guinevere olduğunu biliyordum, Arthur'un Siluria tahtını Lancelot'a vaat etmesini sağlayan, Ceinwyn'in Lancelot ile evlenmesi gerektiğine karar veren de Guinevere idi. Şimdi de, Lancelot'a karşı duyduğum husumetten dolayı olsa gerek, o itici kardeşini benimle evlendirmeye çalışıyordu.

"Mutsuz gibisin Derfel," diyerek ağzımı aramak istedi Merlin.

Bu yemi yutmamıştım. "Peki ya siz Lordum?" diye sordum. "Siz mutlu musunuz?"

"Sanki umurundaydı," dedi havalı bir şekilde.

"Sizi babam gibi severim Lordum," dedim.

Bu sözümü duyunca kahkahalara boğuldu. Hatta o kadar çok güldü ki ağzındaki domuz eti boğazına kaçacaktı neredeyse. "Baban gibi öyle mi?! Ah, Derfel, sen ne kadar da duygusalsın. Tanrıların gözünde özel bir yerin olabileceğini düşündüğüm için seni yetiştirdim. Belki de gerçekten özelsin, bilinmez. Tanrılar bazen en tuhaf yaratıkları seviverirler. Öyleyse söyle bakalım sevgili sözde oğlum; bu baban kadar sevdiğin adama hizmet etmen gerektiğini de düşünüyor musun?"

"Nasıl hizmet edeceğim Lordum?" diye sordum. Aslında ne isteyeceğini çok iyi biliyordum. Kazanı bulmak için ona yardım edecek mızrakçılar arıyordu Merlin.

Sesini alçaltarak yanaştı. Sarhoşlarla dolu o gürültülü salonda bizi kimsenin duyabileceğini sanmıyordum. "Britanya," dedi Merlin, "iki hastalıktan muzdarip, ama Arthur ve Cuneglas bunlardan yalnızca birini görebiliyorlar."

"Saksonlar."

Evet anlamında başını salladı. "Saksonlar olmasa da Britanya gene kötü durumda olacak Derfel çünkü Tanrıları kaybetme tehlikesi var. Hıristiyanlık, Saksonlardan daha hızlı yayılıyor. Üstelik Hıristiyanlar Tanrılarımız açısından tüm Saksonlardan daha tehlikeli. Hıristiyanları durdurmazsak Tanrılar bizi tamamen terk edecek. Tanrıların olmadığı bir Britanya ancak bir hiçtir. Ama eğer Tanrıları durdurur ve onları Britanya'ya geri döndürebilirsek o zaman hem Saksonlar hem de Hıristiyanlar yok olur. Yanlış mücadeleye giriştik anlayacağın Derfel."

Cuneglas'ın anlattığını dinleyen Arthur'a baktım. Arthur dinsiz biri değildi, ama mezhebi genişti. Başka Tanrılara inananlardan nefret etmezdi ve Hıristiyanlara savaş açmaktan bahseden Merlin'in bu sözlerini duysa sinirlenirdi kuşkusuz. "Kimse sizin sözünüzü dinlemiyor mu Lordum?" diye sordum Merlin'e.

"Bazısı dinliyor," dedi somurtarak, "fazla değil bir iki kişi. Ama Arthur dinlemiyor. Benim bunak, ihtiyar bir budala olduğumu düşünüyor. Ya sen Derfel? Sen de benim ahmak bir ihtiyar olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır Lordum."

"Peki sihre inanır mısın Derfel?"

"Evet Lordum," dedim. Sihrin gerçekten işe yaradığına da şahit olmuştum, işe yaramadığına da. Zor bir şeydi sihri yapmak, ama işe yarayabileceğine inanıyordum.

Merlin bana doğru eğildi. "O zaman bu gece Dolforwyn'in zirvesine gel Derfel," diye fısıldadı, "gel de sana gönlündekini bahşedeyim."

Şarkıları söyleyecek ozanları çağırmak için bir çalgıcı arpının tellerini tıngırdattı. Savaşçıların gürültüsü dindi. Açık kapılardan içeri, yağmur damlalarını da önüne katıp sürükleyen dondurucu bir rüzgâr esiverdi. Mumların, yağlı kandillerin alevini titretti. "Gönlündeki dileği," diye fısıldadı Merlin. Soluma baktığımda, nasıl olduysa ortadan kaybolmuştu.

Gecenin karanlığında yıldırımlar gürledi. Tanrılar uzaklardaydı ve ben Dolforwyn'e çağırılmıştım.

Armağanlar sunulmadan, ozanlar şarkılarını söylemeden ve sarhoş savaşçılar o tüyler ürpertici Nwyfre Türküsü'ne başlamadan önce şölenden ayrıldım. Irmak vadisinde tek başıma yürürken, Ceinwyn'in bahsettiği kafatası dolu yatağın olduğu, o tuhaf kehaneti duyduğu yere doğru ilerlerken, hâlâ duyuyordum bu türküyü.

Zırhım üzerimdeydi ama kalkanımı almamıştım. Hywel'in Gazabı, kılıcım, yanımdaydı, yeşil pelerinim ise sırtımdaydı. Hiç kimse gece vakti kendini güvene almadan yürümez, çünkü gece hortlaklar ve hayaletler çıkıverir. Neyse ki beni Merlin çağırmıştı, bu yüzden emniyette olduğumu biliyordum.

Yolu rahatça buldum. Surların doğusundan başlayıp, Dolforwyn'in eteğindeki tepelerin güney ucuna uzanan bir yol vardı. Yerlerin ıslak olduğu o karanlık gecede dört saat yürüdüm. Üstelik yol zifiri karanlıktı. Herhâlde Tanrılar oraya kazasız belasız varmamı istemişlerdi çünkü ne yolumu kaybettim, ne de bir tehlikeyle karşılaştım.

Merlin'in de çok ileride olamayacağının farkındaydım. Ama onun yarı yaşında olmama rağmen, ne arayı kapatabildim, ne de gidişini duydum. Ardımda gitgide uzaklaşan türküyü duyuyordum sadece. O sesi de artık duyamayınca, çakılların üzerinden akan ırmağın şırıltısını, yapraklara düşen yağmurun sesini, sansara yakalanmış bir tavşanın bağırışını ve eşini çağıran bir porsuğun tiz sesini dinledim. Neredeyse sönmek üzere olan ateşlerin ışığının saz damların arasından göründüğü iki barakanın yanından geçtim. Barakaların birinden bir adam "kimdir o" diye sordu bağırarak. Ben kötü bir niyetim olmadığını, sadece geçip gittiğimi söyleyince adam havlayan köpeği susturdu.

Yoldan ayrıldım, Dolforwyn'in yanına çıkan patikaya girdim. Tepenin yanındaki sık meşe ağaçları yüzünden karanlıkta yolumu kaybedeceğimden korktum. Neyse ki yağmur bulutları azaldı, aydan yayılan cılız bir ışık ıslak yaprakları ve Kraliyet Tepesi'nin doğusuna çıkan taşlı patikayı aydınlatıverdi. Burada kimse yaşamıyordu. Meşelerin, taşların ve gizemlerin bulunduğu bir yerdi burası.

Ağaçlıktan başlayan patika, zirvede o ıssız konağın ve Cuneglas'ın Kraliyet Töreni'nin gerçekleştiği yeri göstermek için dikilen taşların bulunduğu açıklığa kadar uzanıyordu. Bu zirve, Powys'teki en kutsal mekândı. Buna rağmen genelde ıssızdı. Ancak büyük şölenler yapılacağında ya da derin yaslar söz konusu olduğunda gelinirdi buraya. O anda ay ışığında çok azı görünen konak karanlık, tepe ise ıssız gibiydi.

Meşe ağaçlarının bittiği noktada durdum. Tepemden beyaz bir baykuş uçtu. Ufak bedenini taşıyan kısa kanatlarıyla alelacele uçan kuş, miğferimin arkasındaki kurt kuyruğuna değecekti az kalsın. Bu baykuşun hayra mı yoksa şerre mi alâmet olduğunu bilemiyordum

Aniden bir korku kapladı içimi. Merakımdan gelmiştim buraya ama şimdi tehlike seziyordum. Dileğimi karşılıksız gerçekleştirmeyecekti Merlin. Buraya bir seçim yapmak için geldiğimi anladım ve bu hiç de arzulamadığım bir seçim olacaktı. Bundan öylesine korktum ki karanlık ağaçlığa dönecektim neredeyse. Tam o anda sol avucumdaki yara izi zonklamaya başladı, bunun üzerine dönmekten vazgeçtim.

Nimue tarafından açılmıştı bu yara. Yara zonklamaya başladığı anda bilirdim: Kendi kaderimi belirleme şansım yoktu. Nimue'ye yeminle bağlıydım ve geri dönemezdim.

Yağmur durmuştu ve bulutlar dağılmıştı. Ağaçların tepelerini sallayan soğuk bir rüzgâr esiyordu ama yağmur yağmıyordu. Hâlâ karanlıktı. Şafağın sökmesine az vakit kalmıştı herhâlde, ama doğudaki tepelerde günün ışıyacağına dair hiçbir pırıltı yoktu. Dolforwyn'deki dikilitaşları karanlıkta gümüşî siluetler gibi parıldatan, cılız bir ay ışığı vardı bir tek.

Daire şeklinde dizilmiş dikilitaşlara doğru ilerledim. Yürürken ağır botlarımın çıkardığı sesten bile daha gürültülü çarpıyordu kalbim. Hâlâ kimsecikler yoktu ortalıkta. Merlin'in bana bir şaka yaptığını düşündüğüm anda, dikilitaşların tam ortasında, Powys Kraliyet Kayası'nın bulunduğu noktada, yağmurla yıkanmış kayalarda parlayan, puslu ay ışığından daha parlak bir şey olduğunu gördüm.

Kalbim hızla çarparak oraya doğru yaklaştım, taşların arasından geçtim. Ay ışığı bir kupayı aydınlatıyordu. Gümüş bir kaseydi bu. Yaklaştıkça bu küçük gümüş kupanın içinde, ay ışığının yansıdığı koyu renkli bir sıvı olduğunu fark ettim.

"İç Derfel," dedi Nimue, meşe ağaçlarının arasındaki rüzgâr kadar kısık bir sesle. "İç."

Onu görmek için döndüm, ama etrafta hiç kimse yoktu. Rüzgâr pelerinimi havalandırdı. Issız konağın damındaki sazlardan birkaçını uçurdu. "İç Derfel," deyişini duydum tekrar Nimue'nin, "iç."

Göğe baktım, Lleullaw'e beni koruması için dua ettim. Acıyla zonklamaya başlayan sol elimle sıkıca kavramıştım Hywel'in Gazabı'nın kabzasını. En güvenli yolu seçmek istiyordum -Arthur'un dostluğunu tatmak istiyordum, onunla aynı ortama dönmek. Ama ruhumdaki keder beni bu soğuk, çıplak tepeye getirmişti ve Ceinwyn'in narin bileğini tutan Lancelot'un elini anımsayınca da önümdeki kupaya bakmaktan kendimi alıkoyamadım.

Kupayı kaldırdım, bir anlık tereddütten sonra içindekini içtim.

Tadı acıydı. İçtikten sonra ürperiverdim. Kupayı özenle kayanın üzerine geri koyarken bile ağzımdaydı o acı tat.

"Nimue?" diye seslendim yalvarırcasına. Ağaçlıkta esen rüzgâr dışında çıt çıkmıyordu.

"Nimue!" diye seslendim tekrar. Başım dönmeye başlamıştı. Bulutlar hareketlendi, kararıp grileşmeye başlamıştı gökyüzü. Ay, gümüş ışık huzmeleri yayıyor, uzaktaki ırmağı, kuytu ağaçlığı aydınlatıyordu yer yer. Korkunç hayaller görmeye başlayıp başım dönünce, dizlerimin üzerine çökerek bir kez daha seslendim "Nimue!" Dayanamayıp gözüme bir dağ kadar büyük görünen Kraliyet Kayası'nın yanına çöküverdim. Öne doğru yığıldım, kolumun çarpışıyla kupa savruldu. Midem bulanıyordu ama kusamıyordum. Hayaller görebiliyordum bir tek. Korkunç hayaller, kabûslarda görülen türden böğüren hortlaklar geziniyordu kafamın içinde. Ağlıyordum, kaslarım seğiriyordu.

O anda başımı birinin tutuğunu hissettim. Biri miğferimi çekip çıkardı, alnını alnıma dayadı. Serin, beyaz bir alındı gördüğüm. Kabûslar bitti bir anda, başka bir görüntü geldi gözümün önüne: çıplak beyaz bir vücut, dar kalçalar, küçük göğüsler. "Hayal et Derfel," diye yatıştırdı beni Nimue, elleriyle saçımı okşuyordu. "Düşle aşkım, hayal et."

Çaresizce hüngür hüngür ağlıyordum. Bir savaşçıydım ben, Dumnonialı bir Lord. Arthur'un sağ koluydum, hatta son savaştaki başarılarımdan dolayı rüyalarımda bile göremeyeceğim kadar mal mülk bahşedecekti bana. Şimdiyse yetim kalmış bir çocuk gibi ağlıyordum. Ceinwyn'e kavuşmaktı tek dileğim ama Ceinwyn, Lancelot'un etkisi altında kalmıştı. O anda bir daha asla mutlu olamayacağıma inanıyordum.

"Düşle aşkım," diye fısıldadı Nimue. Herhâlde başımızın üzerine siyah bir pelerin çekti çünkü, gri gökyüzü kayboldu ve kendimi sessiz bir karanlıkta Nimue ile yanak yanağa kucaklaşırken buldum. Çömeldik öylece, çıplak ve serin kalçalarının üzerindeki ellerim titriyordu. Vücudumun tüm ağırlığını o taşıyordu ve o anda, Nimue'nin kollarının arasındayken titremelerim kesildi, aniden sakinleştim. Artık midem bulanmıyordu, bacağım ağrımıyordu ve üşümüyordum. Öylesine ısınmıştım ki kan ter içinde kalmıştım. Hareket etmedim. Hareket etmek değil sadece düş görmek istiyordum.

İlk başta harika bir düştü bu. Dev bir kartalın kanatlarıyla uçuyordum tanımadığım bir ülkenin semalarında. Birden buranın korkunç bir diyar olduğunu fark ettim. Derin vadilerle yarılmış, sivri dağlardan leş gibi kara göllere doğru akan küçük ırmaklarla dolu bir yerdi burası. Dağlar uçsuz bucaksızdı. Issızdı, düşümdeki kanatlarla gökyüzünde süzülürken ne bir ev, ne bir baraka, ne tarla, ne hayvan, ne de bir insan vardı etrafta. Bir tek sarp kayalar arasında koşan bir kurt ve çalılıkla-

rın arasında yatan bir geyiğin kaburgalarını gördüm. Yukarıda gökler kılıcın demiri gibi kurşunî bir renkteydi, aşağıda dağlar kurumuş kan kadar kara, kanatlarımın altında akan hava ise kaburgaların arasına saplanan bir bıçak gibi can yakacak kadar soğuktu.

"Düşle aşkım," diye fısıldadı Nimue. Kara tepelerin arasında kıvrılan bir yol gördüm alçaktan süzülürken. Bu eski toprak yol, o vadiden bu vadiye aniden kıvrılan, kimi zaman başka bir vadinin çıplak kayaları ile birleşen, kimi zaman kayalarla kesilen eski bir yoldu. Kara göllerin kenarından, loş vadilerin ortasından, karla kaplı tepelerin eteğinden geçiyordu yol. Hep kuzeye doğru gidiyordu. O yönün kuzey olduğunu nasıl bildiğimi anlayamadım. Ama bu bir düştü, neyi nereden bildiğim önemli değildi.

Düşümdeki kanatlar beni yolun üzerine kadar götürdü. Artık uçmuyordum, tepelerin arasındaki bir boğaza doğru giden bir yolu tırmanıyordum. Geçidin iki yanında üzerlerinden su damlayan kütükler vardı. İçimden bir ses bu kara geçidin sonunda yolun bittiğini söylüyordu. Artık dermanı kalmamış bacaklarımla biraz daha yol alabilirsem bu bayırı aşacaktım ve diğer tarafta gönlümdeki dileğe ulaşacaktım.

Nefes nefese kalmıştım. Yutkunarak soluk alırken canım acıyordu. Düşümde bu yolun son birkaç adımını da tırmandım ve zirveye vardığım anda ışık ve sıcaklık karşıladı beni.

Geçidin ötesindeki yolun devamı, bir kıyı şeridine açılmıştı. Ağaçlar, tarlalar ve onların ötesinde pırıldayan bir deniz, denizin ortasında bir ada, adanın ortasında ise güneşin aydınlattığı bir göl gördüm. "İşte orada!" dedim yüksek sesle, amacımın adaya ulaşmak olduğunun farkındaydım. Tam ben bir kuvvetle o son birkaç kilometrelik yolu aşıp parıltılı denize dalacakken karşımda bir hortlak beliriverdi. Kara bir zırh içinde, ağzından kara salyalar akan kara bir yaratıktı bu. Kara pençelerinin arasında Hywel'in Gazabı'ndan iki misli uzun kara bir kılıç tutuyordu. Bana böğürerek meydan okudu.

Ben de haykırdım, Nimue'nin kolları arasında birden taş kesildim.

Nimue beni sarmaladı. "Karanlık Yol'u gördün Derfel," diye fısıldadı, "Karanlık Yol'u gördün." Aniden ayağa kalktı Nimue. Onun kalkışıyla pelerin omzumdan kaydı. Dolforwyn'in ıslak otlarının üzerine yığılıverince etrafımda esen soğuk yeli hissettim.

Uzun bir süre öylece yattım. Düş bitmişti ama ben hâlâ Karanlık Yol ile gönlümdeki dilek arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini anlayamamıştım. Derken iki büklüm bir halde kıvranarak kustum. Biraz kendime gelir gibi oldum. Yerde duran gümüş kupaya ilişti gözüm. Kupayı aldım, doğrulup oturdum ve Kraliyet Kayası'nın diğer yanından beni izleyen Merlin'i gördüm. Sevgilisi ve rahibesi olan Nimue de

yanındaydı. Siyah saçlarını bir kurdeleyle tutturmuştu Nimue. Ay ışığında altın gözü parlıyordu. O takma gözün yerinde bir zamanlar gerçek bir göz vardı. Gundleus oyup çıkarmıştı gözünü. Bunun bedelini bin misliyle ödemişti ölürken Gundleus.

Ağzımın kenarındaki kusmuğu silip kalkmaya çalışırken ikisi de sessizce beni izliyordu. Hâlen hâlsizdim ve başım dönüyordu, bir türlü beceremedim ayağa kalkmayı. Bunun üzerine çömelerek kayanın kenarına dirseklerimi dayadım. Arada titriyordum. "Bana ne içirdiniz?" diye sordum, gümüş kupayı kayanın üzerine geri koyarken.

"Ben sana hiçbir şey içirmedim," diye cevap verdi Merlin. "Sen kendi rızanla içtin Derfel, aynen buraya da kendi rızanla geldiğin gibi." Cuneglas'ın salonundayken benimle şakalaşır gibi konuşan Merlin şimdi soğuk ve resmiydi. "Ne gördün?"

"Karanlık Yol'u," dedim.

"Şu tarafta o yol," diyerek kuzeyi işaret etti Merlin.

"Peki ya o hortlak?" diye sordum.

"Diwrnach o," dedi.

Gözlerimi kapadım, çünkü artık benden ne istediğini biliyordum. "O halde o ada Ynys Mon, öyle değil mi?" dedim gözlerimi açarak.

"Evet," dedi Merlin, "kutsal ada."

Romalılar buralara gelmeden önce, Saksonların Britanya ismini bile duymadıkları zamanlarda Britanya'ya Tanrılar hükmederdi. Tanrılar Ynys Mon'dan konuşurdu bizimle. Romalılar geldiklerinde adadaki meşeleri kesmişlerdi, kutsal pınarları kirletmişlerdi ve adanın koruyucusu olan druidleri katletmişlerdi. Bundan dört yüz yıl önce olmuştu bunlar, o Kara Sene'de. Merlin gibi hâlen yaşayan ve eski Tanrıları Britanya'ya döndürmeye uğraşan bir avuç druid için hâlâ kutsaldı Ynys Mon. Ne var ki bu kutsal ada artık Lleyn Krallığı'nın bir parçasıydı. Lleyn ise Diwrnach tarafından yönetiliyordu. Britanya topraklarını ele geçirmek için İrlanda Denizi'ni aşıp da gelen İrlanda Krallarının en korkuncuydu Diwrnach. Kalkanlarını insan kanıyla boyattığı söylenirdi Diwrnach'ın. Britanya'da ondan daha zalim, ondan daha korkunç bir kral yoktu. Onu durduran tek şey dağlardı. Gwynedd'i kasıp kavurmamasının tek nedeni ise küçük bir ordusu olmasıydı. Diwrnach kimsenin öldüremeyeceği bir canavardı. Britanya'nın karanlık bir köşesinde yuvalanmış bir canavar ve herkes onu kızdırmamak gerektiğini bilirdi. "Ynys Mon'a mı gitmemi istiyorsunuz?" dedim Merlin'e.

"Bizimle Ynys Mon'a gelmeni istiyorum," dedi Merlin, Nimue'yi işaret ederek, "bizimle... ve bir de bakire olacak yanımızda."

"Bir bakire mi?" diye sordum.

"Evet, çünkü ancak bir bakire bulabilir Clyddno Eiddyn'in Kazanı'nın nerede gizlendiğini, Derfel. Bizlerden birinin bakire olmadığını düşünürsek bir bakire bulmak gerekecek," diye ekledi alaycı bir sesle.

"Öyleyse kazan," dedim yavaşça, "Ynys Mon'da gizli." Merlin başını evet anlamında sakladı. Bu görevi anlayınca ürperdim. Clyddno Eiddyn'in Kazanı, Britanya'nın on üç sihirli hazinesinden biriydi. Romalılar Ynys Mon'u yakıp yıktıklarında bu hazineler kaybolmuştu. Merlin bu yitik hazineleri bulmaya adamıştı tüm ömrünü. En çok bulmak istediği de bu kazandı. Kazan sayesinde Tanrılara buyruk verebilir ve Hıristiyanları yok edebiliriz, derdi. Ben de bu yüzden Powys'teki ıslak bir tepede böyle iki büklüm yere çökmüş, ağzımdaki acı tattan ve midemdeki yanmadan kurtulmaya çalışıyordum. "Benim görevim," dedim Merlin'e, "Saksonlarla savaşmak."

"Ahmak!" diye çıkıştı Merlin. "Hazineleri bulamazsak, Sailere karşı verdiğimiz savaşı zaten kaybettik demektir."

"Arthur böyle düşünmüyor."

"O halde Arthur da senin gibi ahmakmış! Tanrılarımız bizi terk edebilir, Saksonların ne gibi bir önemi olabilir bunun yanında?"

"Arthur'a hizmet etmeye yeminliyim ben," diye karşı çıktım.

"Bana hizmet etmeye de yeminlisin," dedi Nimue, sol avucumdaki yara izini göstererek.

"Kendi rızasıyla gelmeyecek adam gelmesin daha iyi Karanlık Yol'a," dedi Merlin, "kime sadık kalacağına sen karar vermelisin, Derfel. Ama bu kararı vermende yardımcı olabilirim."

Kayanın üzerindeki kupayı yere attıktan sonra, Cuneglas'ın salonundan aşırdığı kaburga kemiklerini çıkardı Merlin. Çömeldi, bir kaburgayı alıp Kraliyet Kayası'nın üzerine koydu. "Bu Arthur," dedi, "bu da," başka bir kemik aldı, "Cuneglas ve bu da," diğerleri ile bir üçgen oluşturacak şekilde başka bir kemik daha koydu, "neyse, bunun kim olduğunu sonra söylerim. Bu da," üçgenin köşelerinden birinin yanına dördüncü bir kemik koydu, "Gwentli Tewdric, bak bu Arthur'un Tewdric ile kurmuş olduğu ittifak, bu ise Cuneglas ile kurmuş olduğu ittifak." İlkinin hemen üzerinde ikinci bir üçgen oluşmuştu böylece, bu haliyle altı kenarlı bir yıldıza benzemişti kemiklerle çizdiği şekil. İlkine paralel duracak üçüncü bir şekle başladı, "Bu Elmet, bu Siluria, bu kemik ise," en son kemiği kaldırdı, "bütün bu krallıkların kuracağı ittifak. İşte." Doğruldu ve taşın ortasında sallantıda duran küçük kemik yığınını işaret etti. "Arthur'un özenle kurduğu plan işte bu, Derfel. Ama inan bana hazineler olmazsa bu plan başarısız olacak."

Merlin sustu. O dokuz kemiğe baktım uzun uzun. Neyi temsil ettiğini Merlin'in açıklamadığı o üçüncü kemik dışında hepsinin üzerinde et ve kıkırdak parçaları kalmıştı. Üçüncü kemik ise tertemiz kemirilmişti. Küçük kulenin dengesini bozmamaya özen göstererek hafifçe dokundum. "Peki bu üçüncü kemik neyi temsil ediyor?" diye sordum.

Merlin gülümsedi. "Üçüncü kemik Derfel," dedi, "Lancelot ile Ceinwyn'in evliliğini." Duraksadı. "Al hadi o kemiği."

Yerimden kıpırdamadım. Üçüncü kemiği alırsam, Arthur'un kurduğu hassas ittifaklar dengesini bozacak, Saksonları mağlup etme umudunu yıkmış olacaktım.

Benim tereddüt ettiğimi görünce gülümseyen Merlin üçüncü kemiği tuttu, ancak yerinden oynatmadı. "Tanrılar düzenden nefret eder," dedi dişlerini sıkarak. "Tanrıları mahveden şey düzendir, o yüzden onlar da düzeni mahvetmek ister." Kemiği çekiverdi, üst üste dizili kemikler anında döküldü. "Eğer tüm Britanya'da barışı sağlamak istiyorsa, Arthur önce Tanrıları geri getirmeli." Kemiği bana uzattı. "Al şunu."

Kıpırdamadım.

"Sadece bir yığın kemik," dedi Merlin, "ama bu kemik Derfel, senin gönlünün dilediği şey." Etsiz kemiği uzattı. "Bu kemik, Lancelot ile Ceinwyn'in evliliğini temsil ediyor. Bu kemiği kırıp ikiye bölersen o evlilik asla gerçekleşmeyecek. Ama eğer bu kemiğe dokunmazsan, düşmanın, sevdiğin kızı koynuna alacak ve bir it gibi kızın her yerini morartacak." Kemiği bana bir kez daha uzattı Merlin, bir kez daha almayı reddettim. "Ceinwyn'i ne kadar çok sevdiğin belli olmuyor mu sanıyorsun, suratından okunuyor," dedi Merlin alay ederek. "Al şunu! Çünkü bu kemikle bir şeyleri değiştirebilme gücünü ben -Avalonlu Merlin- veriyorum sana."

Kemiği aldım, Tanrılar beni affetsin, ama aldım o kemiği. Ne yapabilirdim ki? Aşıktım ve kemiği alıp keseme soktum.

"Kırmadığın sürece pek faydasını göremezsin," diye alay etti Merlin.

"Belki de hiç faydası olmayacak," dedim. Bu arada artık ayağa kalkabildiğimi fark ettim.

"Sen bir budalasın Derfel," dedi Merlin. "Ama iyi kılıç savuran bir budalasın, o yüzden Karanlık Yol'da yürürken sana ihtiyacım var." Ayağa kalktı. "Artık karar senin. Kemiği kırarsan Ceinwyn sana varacak, ama o zaman kazanı bulmak için çıkacağımız yolculukta bize eşlik etmeye yemin etmiş olacaksın. Ya da istersen Gwenhwyvach ile evlenirsin ve ömrünün sonuna kadar Sakson kalkanlarına boşuna kılıç

vurursun, bu arada da Hıristiyanlar Dumnonia'yı ele geçirmek için planlar yaparlar. Seçim senin, Derfel. Şimdi, kapat gözlerini."

Gözlerimi kapadım ve öylece durdum bir süre. Başka bir şey söylenmeyince de sonunda açtım.

Tepenin üzeri bomboştu. Ne Merlin, ne Nimue, ne de gümüş kupa ile kemiklerden eser kalmıştı. Hiçbir şey duymamıştım onlar giderken. Doğuda şafak söküyordu, ağaçlarda kuşlar ötmeye başlamıştı, benim de cebimde bir kemik vardı.

Aşağıya, ırmağın kenarındaki yola indim. Ne var ki gözümün önüne diğer yol geliyordu: Diwrnach'ın yuvasına giden Karanlık Yol'u görüyordum ve korkuyordum.

O sabah yabandomuzu avına çıktık. Caer Sws'dan çıkarken Arthur yanıma geldi. "Dün gece erken ayrıldın Derfel," dedi hemen.

"Sorun midemde Lordum," dedim. Merlin'le görüştüğümü söylemek istemiyordum. Bunu söylersem kazanı arama fikrinden caymadığımdan kuşkulanacaktı Arthur. Bu durumda yalan söylemek daha iyi olacaktı. "Midem yanıyordu," dedim.

Güldü. "Niye ziyafet deriz ki böyle yemeklere," dedi, "yemek yiyen olmaz pek, tek yaptığımız oturup içmek." Durup Guinevere'ı bekledi. Guinevere avlanmaktan hoşlanırdı. Avlanmak için çizmeler giymişti ve meşin bir pantolon geçirmişti uzun bacaklarına bu sabah. Meşin bir ceket ve yeşil peleriniyle iyi gizliyordu doğrusu gebeliğini. Eski kalenin yanındaki sığ ırmaktan geçerken Arthur onu rahat taşıyabilsin diye pek sevdiği tazılarının tasmasını elime tutuşturdu. Aynı nezaketi Lancelot da Ceinwyn için gösterdi. Lancelot onu kollarına alıp ayaklarını yerden keserken Ceinwyn neşeyle bir çığlık attı. Ceinwyn de erkek kıyafetleri giymişti ama onun giysileri Guinevere'ınkiler kadar oturaklı ve zarif değildi. Ceinwyn herhâlde ağabeyinin av kıyafetlerini ödünç almıştı. Guinevere'ın seçkin zarafetiyle kıyaslayınca, üzerinde uzun ve bol duran bu kıyafetlerle küçük bir oğlan çocuğu gibiydi Ceinwyn. İki hanım da mızrak taşımıyordu. Lancelot'un kuzeni olan Bors, her ihtimale karşı yanında yedek bir mızrak getirmişti, Ceinwyn eğer ava iştirak etmek isterse buna kullanabilecekti. Arthur ise hamile olan Guinevere'ın mızrak taşımaması konusunda ısrar etmişti. "Bugün dikkatli ol," dedi, Severn Irmağı'nın güney kıyısında Guinevere'ı yere indirirken.

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi ona Guinevere, sonra da tasmaları benden aldı. Gür kızıl saçlarını eliyle düzeltirken Ceinwyn'e döndü. "Zaten bu erkekler, gebe bir kadının çıt kırıldım olduğunu düşünürler hep." Sonra da Lancelot, Ceinwyn ve Cuneglas'ın yanına giderek onlarla yürümeye başladı. Cuneglas'ın avcılarının bol av bulunduğunu bildirdiği yaprak dolu vadiye giden yolda Arthur'la ikimiz

kalmıştık. Elliye yakın avcıydık, çoğumuz savaşçıydık. Birkaç kadın da vardı ve geriden de birkaç hizmetkâr geliyordu. Hizmetkârlardan biri bir boru çalarak, vadinin diğer ucundan tazılarla gelen hizmetkârlara avı ırmağa doğru sürmeleri mesajını iletti. Bizler de tek sıra olduk ve uzun, ağır domuz mızraklarımızı doğrulttuk. Yazın sonlarına doğru soğuk bir gündü. Nefes alıp verirken ağzımızdan buhar çıkıyordu. En azından yağmur dinmişti ve sabah güneşi, nadasa bırakılmış tarlaların üzerindeki puslu havayı aydınlatıyordu. Bu güzel günün, ava çıkmış olmanın ve gençliğinin tadını çıkaran Arthur'un keyfi yerindeydi. "Bir şölen daha yapacağız," dedi bana, "sonra eve dönüp dinlenirsin."

"Bir şölen daha mı var?" diye sordum takatsizce. Yorgunluktan ve Merlin ile Nimue'nin Dolforwyn zirvesinde bana içirmiş oldukları şeyin etkisiyle pek düşünemiyordum.

Arthur omzumu sıvazladı. "Lancelot'un nişanını diyorum Derfel. Ondan sonra Dumnonia'ya dönüyoruz. Kolları sıvayıp işimize dönmeliyiz!" Bu düşünce onu mutlu ediyordu. Bu kış neler yapmak istediğini şevkle anlattı. Romalılardan kalma dört yıkık köprüyü yeniden inşa etmek istiyordu, ardından krallığın duvarcı ustaları Kraliyet Sarayı'nı tamamlamak üzere Lindinis'e gideceklerdi. Caer Cadarn'ın yakınlarında, Romalılardan kalma bir şehirdi Lindinis. Dumnonia'nın kraliyet törenleri burada düzenlenirdi ve Lindinis'i krallığın başkenti yapmak istiyordu Arthur. "Durnovaria'da çok fazla Hıristiyan var," dedi, sonra da her zamanki gibi aslında Hıristiyanlara karşı bir husumeti olmadığını söyledi.

"Ne var ki," dedim şaka yapar gibi bir ses tonuyla, "Hıristiyanların size karşı bir husumeti var Lordum."

"Kiminin var, evet," diyerek kabul etti söylediklerimi. Savaştan önce, Arthur davasını kaybedecekmiş gibi görünürken, Dumnonia'da Arthur'a muhalif bir grup ortaya çıkmıştı, bu grubun başında ise Hıristiyanlar vardı. Bunlar Mordred'in bakıcılığını üstlenmiş olan Hıristiyanlardı. Arthur'a kızgın olmalarının en önemli nedeni Lugg Vadisi'nde sonuçlanan savaş seferberliğimiz sırasında Arthur'un kiliseden zorla borç almasıydı. Bu borç yüzünden bir husumet doğmuştu. Aslında komik, diye geçirdim içimden, yoksulluğun erdemlerini anlata anlata bitiremeyen kilise, kendisinden borç alan bir adamı bağışlamamıştı.

"Seninle Mordred konusunda konuşmak istiyordum," dedi Arthur, bu sabah niçin yanıma geldiğini böylece açıklayarak. "On yıl sonra," diyerek sözlerine devam etti, "tahta geçebileceği yaşa gelecek. Uzun bir süre değil bu, Derfel. Hem de hiç uzun bir süre değil. Bu yüzden bu on yıl boyunca Mordred'in en iyi şekilde yetiştirilmesi lâzım

Okuma yazmayı, kılıç tutmayı ve de sorumluluk sahibi olmayı öğren meli." Arthur'a hak verdiğimi göstermek için başımı salladım. Şu anda beş yaşında olan Mordred, Arthur'un istediği eğitimi tamamla yacaktı günün birinde ama bunun benimle ne alâkası olduğunu anla mıyordum. Ama Arthur bir alâka kurmuştu. "Mordred'in hamisi, ko ruyucusu olmanı istiyorum," dedi beni hayretler içinde bırakarak.

"Ben mi!" dedim şaşkınlıkla.

"Nabur, Mordred'in gelişiminden çok kendi durumunu düzelt mekle ilgileniyor," dedi Arthur. Çocuk kralımızın şu anki koruyucusu olan Hıristiyan vekildi Nabur. Bu adam Arthur'un aleyhinde çalışanla rın başında geliyordu. Bir de Piskopos Sansum vardı. "Hem Nabur as ker değil," diye sözlerine devam etti Arthur. "Mordred'in barış içind hüküm sürmesi için dua ediyorum, ama bir kralın mutlaka iyi bir sava eğitimi de alması gerekir. Bu konuda da senin eline su dökebilecek bi hoca olabileceğini zannetmiyorum."

"Yapamam," diye itiraz ettim, "daha çok gencim!"

Bu itirazımı duyunca Arthur güldü. "Gençleri eğitenler de gen olmalıdır Derfel," dedi.

Uzaktan gelen bir boru sesi, vadinin diğer ucunda avın başladığın bildirisi. Avlanmak için, ağaçlıklara girdik, çalıları ve üzeri yosu bağlamış devrik ağaçları aşıp geçtik. Yavaşça ilerlemeye başladık, ça lıları yararak bize doğru koşturacak yabandomuzunun korkunç sesin kulak vermiştik hepimiz. "Ayrıca," dedim, "benim görevim ordunu zun kalkan-duvarında yer almaktır, Mordred'in beşiğinin yanı başınd değil."

"Tabiî ki ordumun kalkan-duvarında yer alacaksın. Seni bırak mıyım sanıyorsun, Derfel?" dedi Arthur sırıtarak. "Mordred'e göbek ten bağlı olmayacaksın ki, yalnızca onun senin evinde büyümesini is tiyorum. Mordred'i dürüst bir adam yetiştirsin istiyorum."

Bu iltifata cevaben omuz silktim sadece, derken aklıma kesemd duran kemik parçası gelince pişmanlık duydum. Ceinwyn'in gönlün fethetmek için sihir kullanmak dürüstlük müydü acaba? Ceinwyn' baktım, Ceinwyn de bir an için bana bakıp mahcup bir edayla gülüm sedi. "Hem zaten benim evim, ailem, konağım falan yok," dedi Arthur'a.

"Ama pek yakında olacak," dedi. Derken tek elini kaldırdı, oldu ğum yerde donmuş gibi kaldım. İleriden yaklaşan bir şeyin sesleri du yuluyordu. İri bir şey, çalıları yararak geliyordu. Daha farkına bil varmadan eğilmiştik, mızraklarımız yerden yalnızca dört parmak yu kardaydı. Birden, ürkmüş hayvanın iri boynuzlu bir geyik olduğun gördük. Geyik yanımızdan geçip gidince biz de rahat bir nefes aldık

"Bunu da yarın avlarız belki," dedi Arthur koşarak uzaklaşan geyiğe bakarak. "Yarın sabah tazılarını biraz koştur artık!" diye seslendi Guinevere'a.

Guinevere gülerek tepeden bize doğru indi, tazıları tasmalarını çekiştirip duruyorlardı. "Bu hoş olurdu," dedi. Gözleri parlıyordu, yüzü soğuktan kızarmıştı. "Burada avlanmak, Dumnonia'da avlanmaktan daha zevkli," dedi.

"Ama oranın da toprakları daha güzel," dedi Arthur bana. "Durnovaria'nın kuzeyinde bir arazi var," diyerek devam etti, "yasal olarak Mordred'e ait, seni oranın vekili yapmayı düşünüyorum. Sana başka topraklar da vereceğim tabiî, onların sahibi sen olacaksın. Ama Mordred'in arazisinde bir konak inşa edebilir ve çocuğu orada yetiştirebilirsin."

"O araziyi hatırlarsın," dedi Guinevere. "Gyllad'ın mülkünün hemen kuzeyinde."

"Biliyorum orayı," dedim. Irmağın sularıyla beslenen ekime elverişli toprakları ve koyun yetiştirmeye müsait çayırları vardı o arazinin. "Gel gelelim çocuk nasıl yetiştirilir bildiğimi sanmıyorum," diye homurdandım. İleride uzun uzun öttürülen boruların sesi duyuldu ve tazılar havlayarak koşturdu. Sağımızdan tezahürat sesleri yükseldi. Belli ki biri tazısıyla av yakalamıştı. Bizim durduğumuz ağaçlık ise hâlâ ıssızdı. Solumuzda küçük bir akarsu vardı sağımızda da zemin ağaç kökleriyle kaplıydı. Kalın bir yosun tabakası kaplamıştı kayaların ve kıvrılmış ağaç köklerinin üzerini.

Arthur beni rahatlatmaya çalıştı. "Mordred'i sen yetiştirmeyeceksin zaten," dedi, "ama senin konağında, hizmetkârlarınla yaşamasını senin ahlâk anlayışınla, değer yargılarınla yetişmesini, senin davranışlarını edinmesini istiyorum."

Guinevere, "senin ve eşinin gözetiminde büyüyecek," diye ekledi.

Bir dalın çatırdadığını duyunca tepenin yukarısına baktım. Lancelot ve kuzeni Bors tepede, Ceinwyn'in önünde duruyorlardı. Uzun meşin çizmeler, ince deri bir pelerin giymiş olan Lancelot'un mızrağı beyaza boyanmıştı. Dönüp Arthur'a baktım. "Bir eşim mi olacak, Lordum?" dedim.

Arthur kolumu tuttu, yabandomuzu avının telaşını unutmuştu bile. "Seni Dumnonia'nın Seçilmiş Savaşçısı ilân etmeyi düşünüyorum, Derfel," dedi.

"Bu şerefe layık değilim, Lordum," dedim çekinerek, "hem Mordred'in Seçilmiş Savaşçısı sizsiniz."

"Prens Arthur," dedi Guinevere, Arthur gayrimeşru olduğu halde yine de ona "prens" demekten hoşlanıyordu Guinevere, "zaten Konse

başkanı. Bir de Seçilmiş Savaşçılık görevini üstlenirse Dumnonia'nın tüm yükü onun omuzlarına yıkılacak."

"Doğru, Hanımım," dedim. Böyle şerefli bir terfiye karşı değildim tabiî ki, ama bir bedeli vardı bunun. Savaşta bana bir Seçilmiş Savaşçı teke tek çarpışmak için meydan okursa onun karşısına çıkmak zorunda olacaktım. Ama barış zamanında şu andakinden çok daha büyük bir servete ve daha yüksek bir konuma sahip olacaktım. Lordluk sıfatını ve dolayısıyla kendi simgemi adamlarımın kalkanlarına boyatma hakkını çoktan kazanmıştım zaten, ancak bu şerefe erişmiş daha birçok Dumnonialı Savaş Lordu vardı. Halbuki Kral'ın Seçilmiş Savaşçısı olursam Dumnonia'nın en ileri gelen savaşçısı olarak görülecektim. Gerçi Arthur gibi biri varken böyle bir şey söz konusu olabilir mi bilemem. Ya da Sagramor gibi biri varken. "Sagramor," dedim çekinerek, "benden daha iyi bir savaşçıdır, Prensim." Prens diye hitap edilmesi Arthur'un hoşuna gitmese de, Guinevere'ın yanındayken arada bir ona bu sıfatla hitap etmeyi ihmal etmiyordum.

Arthur bu itirazımı fazla önemsemedi. "Sagramor'u Dikilitaşlar Bölgesi'nin Lordu ilân edeceğim," dedi "o fazlasını istemiyor zaten." Dikilitaşlar Bölgesi'nin Lordu olmak, Sagramor'un Sakson sınırını koruyacağı anlamına geliyordu. Savaş zamanı yaklaştıkça böyle bir göreve tayin edilmek eminim, siyahî, kara gözlü Sagramor'un hoşuna gidecekti. "Sen, Derfel," diyerek göğsüme parmağıyla işaret etti Arthur, "Seçilmiş Savaşçı olacaksın."

"Peki," diye sordum alaycı bir ses tonuyla, "Seçilmiş Savaşçı'nın karısı kim olacak?"

"Kız kardeşim Gwenhwyvach," dedi Guinevere. Nasıl bir tepki vereceğimi görmek için gözlerini benden ayırmamıştı.

İyi ki Merlin önceden uyarmıştı beni. "Bu benim layık olduğumdan daha büyük bir şeref Hanımım," dedim nazikçe.

Guinevere gülümsedi, sözlerimden bu evliliği kabul ettiğimi düşünmüştü. "Bir Prenses ile evleneceğin hiç aklına gelmiş miydi Derfel?"

"Hayır Hanımım," dedim. Guinevere gibi, Gwenhwyvach da bir prenses idi, Henis Wyrenli bir prenses. Ama Henis Wyren diye bir ülke yoktu artık. Artık adı Lleyn olan bu bedbaht krallığı korkunç istilacı İrlandalı Kral Diwrnach yönetiyordu.

Heyecanlanıp hareketlenen tazılarını dizginlemek için tasmalarını çekti Guinevere. "Dumnonia'ya döndüğümüzde nişanlanabilirsiniz," dedi. "Gwenhwyvach kabul etti zaten."

"Tek bir engel var ama Lordum," dedim Arthur'a.

Guinevere köpekler sakinleştiği halde tasmalarını tekrar sertçe çekti. Kendisine karşı gelinmesinden hiç hoşlanmazdı ve öfkesini benden değil de tazılardan çıkarabiliyordu ancak. O zamanlar benden nefret etmiyordu ama pek sevdiği de söylenemezdi. Lancelot'a düşman olduğumu biliyordu, bu yüzden de bana karşı önyargılıydı. Gerçi düşmanlığımı pek de umursamıyordu aslında, ben ne de olsa yalnızca kocasının savaş şeflerinden biriydim. Guinevere'ın önemsediği medenî zarafetten nasibini almamış, uzun boylu, sıkıcı, sarı saçlı bir adamdım ben onun gözünde. "Bir engel mi var dedin?" diye sordu Guinevere sanki her an sinirlenebilecekmiş gibi bir sesle.

"Prensim," dedim, özellikle karısına değil de Arthur'a hitap etmeye çalışarak. "Başka bir hanıma bağlı kalmaya yemin ettim." Kesemdeki kemik parçasını gözümün önüne getirdim. "Söz konusu hanım üzerinde hiçbir hak iddia edemem ve ondan duygularıma karşılık vermesini de bekleyemem. Ama eğer beni seçecek olursa onunla olmaya yeminliyim."

"Kim bu kadın?" diye sordu hemen Guinevere.

"Bunu söyleyemem, Hanımım."

"Kim o?" diye tekrar üsteledi Guinevere.

"Bize söylemek zorunda değil," diyerek beni savundu Arthur. Gülümsüyordu. "Bu hanımın seni isteyip istemeyeceği ne zaman belli olacak?"

"Çok kısa bir süre sonra Lordum," dedim, "hatta sadece birkaç gün kaldı." Ceinwyn, Lancelot ile nişanlandıktan sonra yeminim bir anlamı olmayacaktı artık.

"İyi öyleyse," dedi Arthur. Mutluluğunu Guinevere ile paylaşmak istercesine ona dönüp baktı, ama Guinevere'ın yüzü asıktı. Kız kardeşi Gwenhwyvach'ı can sıkıcı ve kaba bulduğundan onu evlendirerek bir an önce başından atmak istiyordu. "Eğer her şey yolunda giderse," dedi Arthur, "Lancelot, Ceinwyn ile evlenirken sen de aynı anda Glevum'da evleniyor olacaksın o halde."

"Yoksa bu birkaç günü," diye sordu Guinevere burnundan soluduğunu belli eden bir sesle, "kız kardeşimle evlenmemek için bir mazeret bulmak için mi kullanacaksın?"

"Hanımım," dedim samimi bir sesle, "Gwenhwyvach ile evlenmek şereftir." Bunun doğru olduğuna da inanıyordum. Gwenhwyvach'ın dürüst bir eş olacağından hiçbir şüphem yoktu. Öte yandan ben onunla evlenip de dürüst bir koca olabilecek miydim, bilmiyordum. Gwenhwyvach ile evlenmemin yegâne sebepleri mevkiimi yükseltmek ve çeyiz olarak getireceği kıymetli eşyalara sahip olmaktı. Gerçi pek çok kişi zaten bu yüzden evlenilmesi gerektiğini düşünürdü.

Ceinwyn'le birlikte olamayacaksam kiminle evlendiğimin ne önemi vardı ki zaten? Aşk ile evliliği birbiriyle karıştırmamamızı tembih ederdi Merlin daima. Bu tavsiyede bir miktar doğruluk payı vardı elbet. Gwenhwyvach'ı sevmem beklenmiyordu benden, yalnızca onunla evlenmem bekleniyordu. Böylece onun konumundan faydalanabilecek ve çeyizine konabilecektim, bu da Lugg Vadisi'nde o kanlı günde savaştığım için ödülüm olacaktı. Guinevere'ın alaycı tavrına katlanmak zorunda kalacaktım ama yine de zengin armağanlardı bunlar. "Kız kardeşinizle memnuniyetle evleneceğim," diyerek temin ettim Guinevere'ı, "uğruna yemin ettiğim kişi beni seçmezse eğer."

"O halde umarım seçmez," diyerek gülümseyen Arthur yukarıda bir yerlerde bir bağırtı kopunca hemen o yana baktı.

Bors elindeki mızrakla eğilmişti. Lancelot onun yanındaydı ama ona değil de bize, bayırın aşağısına doğru bakıyordu. Hayvanın aradaki açıklıktan faydalanarak kaçacağını düşünüyordu herhâlde. Arthur, Guinevere'ı kibarca geriye çekti, sonra da bana işaret ederek tepeye tırmanmamı ve aradaki açıklığı kolaçan etmemi istedi.

"İki tane var!" diye seslendi bize doğru Lancelot.

"Bir tanesi dişidir," diye seslenen Arthur, ırmağın aktığı yönün tersine birkaç adım koştuktan sonra tepeye tırmanmaya başladı. "Neredeler?" diye sordu. Beyaz mızrağıyla çalılara doğru işaret ediyordu Lancelot, ama o tarafta hiçbir hareket görmüyordum.

"İşte!" dedi Lancelot aksi bir sesle, mızrağıyla çalıları işaret ederek. Arthur ile birlikte son birkaç adımı tırmandıktan sonra çalıların arasındaki yabandomuzunu gördük. Sarı dişli, küçük gözlü, yara bere içindeki kara postunun altında yumru yumru kasları belli olan iri ve ihtiyar bir hayvandı bu. O kaslarla yıldırım gibi koşabilir ve kılıçtan bile sivri dişleriyle düşmanını öldürebilirdi. Yabandomuzunun birçok adamı yaralayıp öldürdüğünü görmüştük. Üstelik dişisiyle birlikte köşeye sıkıştırılan bir yabandomuzu daha da saldırgan olur. Avcılar, kendilerine saldıracak yabandomuzunun hızından ve cüssesinden faydalanarak hayvana sertçe mızraklarını saplayabilmek için yabandomuzunu açık bir arazide kıstırmak gerektiğini bilirler. Böyle bir avı yakalamak cesaret ve yetenek ister. Ama bir yabandomuzuna avcının saldırması çok daha fazla cesaret gerektirir.

"İlk kim gördü?" diye sordu Arthur.

"Hayvanı ilk Kral Hazretleri gördüler," diyerek Lancelot'u işaret etti Bors.

"O takdirde av sizindir, Kral Hazretleri." Arthur nezaket göstererek avı öldürme şerefini Lancelot'a bıraktı.

"Hayır hayır, lütfen, bu hayvan size armağanım olsun Lordum," diye cevap verdi Lancelot. Ceinwyn Lancelot'un yanında duruyordu. Alt dudağını ısıran kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Elinde Bors'tan aldığı yedek mızrak vardı. Mızrağı kullanacağından eline almamıştı, sadece yedek mızrağı diğerleri taşımasın diye, tedirgin bir biçimde tutuyordu.

"Tazıları yollayın üzerine!" Guinevere de geldi yanımıza. Gözleri parlıyordu, yüzüne bir canlılık gelmişti. Dumnonia'nın görkemli saraylarından sıkılmıştı herhâlde, aradığı heyecanı avlanmakta bulmuş gibiydi.

"İki köpeğini de öldürür," diyerek uyardı Arthur. "Bu domuz nasıl çarpışacağını biliyor." Temkinli bir şekilde ilerledi. Hayvanı kızdırıp hareketlendirmek için ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Arthur birden hızla öne atıldı ve mızrağıyla çalılara sertçe vurmaya başladı. Sanki yabandomuzuna kaçması için bir yol açıyor gibiydi. Hayvan homurdandı ama kılını kıpırdatmadı. Mızrağın ucu, burnunun hemen önünde parlıyorken bile yerinden oynamadı. Dişi yabandomuzu, erkeğinin arkasından bizi izliyordu.

"Belli ki avcı taktikleri konusunda deneyimli bu hayvan," dedi Arthur keyiflenerek.

"İzin verin de ben haklayayım onu Lordum," dedim. Birden Arthur için endişelenmiştim.

"Ustalığımı yitirdiğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu Arthur gülümseyerek. Çalılara bir kez daha vurdu, ama ne otları ezebilmişti ne de yabandomuzunu yerinden kımıldatabilmişti. "Tanrılar yardımcın olsun," dedi Arthur hayvana, sonra da bir nara atarak dikenli çalıların ortasına sıçradı. Çalılara vurarak açtığı aranın tam yanına sıçrarken de mızrağını sertçe sapladı. Mızrağın parlak ucunu, hayvanın böğrüne, sol omzunun az yukarısına saplamak üzere nişan almıştı.

Yabandomuzu başını biraz yana çevirince dişleriyle mızrağı savuşturdu. Mızrağın ucu, hayvanın böğründe küçük bir sıyrık açınca da yabandomuzu saldırdı. Yaman bir yabandomuzu öylece hareketsiz dururken aniden kudurabilir. Birden başını eğip kıvrık dişleriyle düşmanını dalamaya hazır bir biçimde fırlayan yabandomuzu saldırdığında Arthur'un mızrağını savuşturmuştu bile. Arthur ise çalıların ortasında kısılıp kalmıştı.

Nara atarak dikkatini üzerime çektiğim hayvanın karnına mızrağımı sapladım. Arthur sırtüstü yerde yatıyordu, mızrağını kaybetmişti, yabandomuzu da Arthur'un üzerindeydi. Bir yandan tazılar havlıyordu bir yandan da Guinevere bir şeyler yapmamızı söyleyerek bağırıyordu. Hayvanın karnına saplanan mızrağımı iyice kıvırarak yaralanmış do-

muzu Lordumun üzerinden devirmeye çalışırken yaradan fışkıran kanlar elimi kızıla boyuyordu. İki çuval tahıldan daha ağırdı bu hayvan. Mızrağımı savuşturup duran kasları birer demir düğüm gibiydi. Mızrağa yapışıp daha da derine sapladım. Tam o anda dişi yabandomuzu saldırıya geçti ve beni devirdi. Düşerken ağırlığımdan mızrak da benimle birlikte kayınca, yabandomuzu yine Arthur'un göğsüne çıktı.

Hayvanı azı dişlerinden yakalamayı başarmıştı Arthur. Domuzun kafasını göğsünden uzaklaştırmak için tüm kuvvetiyle yükleniyordu. Dişi domuz da tepeden aşağı, ırmağa doğru koşarak gözden kaybolmuştu. "Gebert şunu!" diye bağırdı Arthur. Sanki bir yandan da gülüyor gibiydi. Yabandomuzu birkaç santim daha yaklaşabilse onu öldürecekti, ama Arthur sanki bu anın tadını çıkarıyordu. "Gebert şunu!" diye bağırdı tekrar. Salyaları Arthur'un yüzüne akan, kanı elbiselerini boyayan yabandomuzu arka bacaklarıyla yükleniyordu.

Sırtüstü devrilmiştim ve dikenler yüzümü çizmişti. Sendeleyerek ayağa fırladım ve iri canavarın böğrüne saplı duran titreyip sallanan mızrağa uzandım. Aynı anda Bors yabandomuzunun boynuna bir bıçak sapladı. Arthur kanlı, pis kokulu, iri domuzun kafasını kendi kaburgalarından uzaklaştırmayı başarırken domuz yavaş yavaş güç kaybetmeye başlamıştı. Mızrağımı yakaladım ve ben mızrağı iyice kıvırıp daha derine saplayarak hayvanın bağırsaklarını deşerken, Bors ikinci bir bıçak darbesi indirdi. Yabandomuzu aniden Arthur'un üzerine işedi, boynunu son bir kez ümitsizce kıvırdı ve bir anda olduğu yerde yığılıp kalıverdi. Hayvanın altında kalan Arthur, domuz kanı ve sidiğiyle sırılsıklam olmuştu.

Temkinli bir şekilde domuzun azı dişlerinden ellerini çektikten sonra da kendini tutamayarak gülmeye başladı Arthur. Bors'la ben birer azı dişine yapışarak ölü domuzu Arthur'un üzerinden kaldırdık. Biz çekerken hayvanın azı dişlerinden biri Arthur'un yeleğine takıldı ve üstü başı yırtıldı. Hayvanın leşini çalıların arasına bıraktık, sonra da Arthur'u ayağa kaldırdık. Üstümüz başımız yırtılmıştı, çamura bulanmıştık, yapraklar, çalılar yapışmıştı üstümüze ve kanla kaplanmış kıyafetlerimize, ama üçümüz bu halde sırıtarak öylece dikiliyorduk. "Biraz moraracak galiba," dedi Arthur, göğsünü işaret ederek. Av boyunca kılını bile kıpırdatmayan Lancelot'a döndü. Bir an bir sessizlik oldu, sonra da başını hafifçe eğerek selam verdi Arthur. "Asil bir armağan sundunuz bana Kral Hazretleri," dedi, "ama ben bu armağanı pek de asil bir şekilde avlayamadım." Gözlerini sildi Arthur. "Ama yine de çok eğlendim doğrusu. Bu akşam nişanınız şerefine verilecek ziyafette bu hayvanın etini yerken hepimiz keyif alacağız." Guinevere bembeyaz kesilmişti, titriyordu. Arthur bunu fark edince hemen yanına koştu. "Fenalaştın mı yoksa?"

"Hayır, hayır," dedi Guinevere, başını Arthur'un kanlı göğsüne yaslayarak ona sarıldı. Ağlıyordu. Hayatımda ilk defa Guinevere'ın ağladığını görüyordum.

Arthur karısının sırtını sıvazladı. "Tehlikeli bir durum yoktu ortada aşkım," dedi, "hiçbir tehlike yoktu inan. İşi biraz yüzüme gözüme bulaştırdım sadece."

"Yaralandın mı?" diye sordu Guinevere, Arthur'dan uzaklaşıp gözlerini silerken.

"Birkaç sıyrık var sadece." Arthur'un ellerini ve yüzünü dikenler çizmişti ve göğsünde domuzun azı dişlerinden dolayı çürükler vardı ama başka bir yara almamıştı. Guinevere'dan birkaç adım uzaklaştı, mızrağını aldı ve keyifle bağırdı. "Kaç senedir kimse sırtımı yere getirememişti!"

Konuklarının yaralandığından endişe duyan Kral Cuneglas koşarak geldi. Tazıları tutan uşaklar da gelip domuzu kaldırdılar. Biz kan revan içindeyken Lancelot'un kıyafetlerinin tertemiz olduğunu hepsi fark etmişti herhâlde ama kimse tek kelime etmedi bu konuda. Hepimiz sağ kalabildiğimiz için sevinçli ve coşkuluyduk ve azı dişlerine yapışarak canavarı kendisinden uzak tutabilen Arthur'un öyküsünü anlatmak için sabırsızlandığımız için öykü birden ağızdan ağza yayıldı. Duyanların kahkahaları ağaçların arasında çınlıyordu. Gülmeyen tek kişi Lancelot idi. "Size de bir yabandomuzu bulmak lâzım Kral Hazretleri," dedim ona. Yabandomuzunun karnını yarıp Guinevere'ın tazılarına bağırsakları yedirmek için uğraşan uşakları coşkuyla izleyenlerin birkaç adım uzağında duruyorduk.

Tereddüt edercesine yan gözle baktı bana Lancelot. O da benden hoşlanmıyordu ama aniden gülümseyiverdi. "Erkek bir yabandomuzu," dedi "dişi bir yabandomuzundan daha iyidir herhâlde."

"Dişi bir yabandomuzu mu?" diye sordum. Sanki bana hakaret ediyormuş gibime geldi.

"Senin üzerine dişi yabandomuzu atladı ya!" dedi ve ardından gözlerini iyice açtı. "Aman sakın evliliğinden bahsediyorum sanma ha!" Alaylı bir edayla beni selamladı. "Sizi kutlamak gerekir Lord Derfel! Gwenhwyvach ile evlenebileceğiniz için demek istiyorum!"

Öfkemi bastırdım ve Lancelot'un kuzgun kanadı gibi kapkara, yağlı saçların çevrelediği o küçük, alaycı simaya, ince bıyıklarına ve kara gözlerine bakmaya zorladım kendimi. "Sizi de kutlamak gerekir Kral Hazretleri, nişanınızdan ötürü."

"*Seren* ile nişanlanmamdan ötürü," dedi, "Powys'in Yıldızı ile yani." Yabandomuzunun uzun bağırsaklarını bıçaklarıyla koparan uşaklar görmemek için elleriyle yüzünü kapatan Ceinwyn'e baktı uzun

uzun. Parlak saçlarını ensesinde topladığı için çok genç görünüyordu Ceinwyn. "Muhteşem bir kız, değil mi?" diye sordu Lancelot, kedi gibi bir sesle. "Ne kadar da narin. Onun güzelliğini övdüklerinde pek inanmamıştım. Kimin aklına gelirdi ki Gorfyddyd'in it kılıklı şürekasında böyle bir cevherin olabileceği? Çok güzel bir kız, ben de turnayı gözünden vurmuşum doğrusu."

"Evet Kral Hazretleri, aynen öyle."

Güldü ve dönüp gitti. Zafer kazanmıştı, gelinini almaya gelmiş bir Kral olan Lancelot benim düşmanımdı. Ama kemik kesemdeydi. Yabandomuzu ile boğuşurken kırılmış olabileceğini düşünüp bir yoklama ihtiyacı duydum. Neyse ki kırılmamıştı kemik. Hâlâ kesemde emrime amade duruyordu.

Emrimdeki birliğin ikinci kumandanı olan Cavan ve mızrakçılarımdan kırk kişi, Ceinwyn'in nişanından bir gün önce, Caer Sws'e geldi. Galahad Siluria'daki işleri yirmi kişi ile halledebileceğine kanaat getirmiş ve bana yollamıştı onları. Belli ki Silurialılar istemeye istemeye mağlubiyeti kabullenmişlerdi. Krallarının öldüğünü duydukları halde ayaklanmaya kalkışmamışlar, kazananların isteklerine boyun eğmişlerdi. Cavan'ın anlattıklarına bakılırsa, Lugg Vadisi'nde Arthur'un kazanmasını sağlayan İrlandalı Kral Oengus Mac Airem, kendisine verilen esirleri ve malları almakla kalmamış, bir o kadarını da çalmış sonra da evine dönmüştü. Sonuç olarak Silurialılar meşhur Lancelot'un ülkenin kralı olacağına memnun gibiydiler. "Sanırım o piçi bağırlarına basacaklar orada," dedi Cavan; Cuneglas'ın salonunda battaniyemi sermiş, aşımı almışken yanıma geldiğinde. Sakalında pire olduğundan kaşınıyordu. "Küçük, pis bir ülke, Siluria."

"Ama iyi savaşçılar çıkıyor oradan," dedim.

"Boş versene, onlar o ülkeden kurtulabilmek için savaşıyorlar herhâlde." Burnunu çekti. "Suratını kim çizdi senin, Lordum?"

"Dikenler. Bir yabandomuzu ile boğuşurken çizildi yüzüm."

"Ben de, ben uzaklardayken evlendin sandım. Bu çizikler de herhâlde kızın evlilik hediyesi olsa gerek diye düşünmüştüm."

"Evleneceğim zaten," dedim, salondan avluya Caer Sws'i aydınlatan güneşe çıkarken. Yürürken Cavan'a Arthur'un teklifini anlattım -beni Mordred'in Seçilmiş Savaşçısı yapmak istediğini ve Arthur'un bacanağı olabileceğimi anlattım. Bir anda zengin olacağımı duyunca Cavan sevindi. Uther'in yönettiği Dumnonia'ya kılıcını ve mızrağını koşturarak servet sahibi olmaya gelen Cavan aradığı serveti bir türlü elde edemeyen bir İrlandalı sürgündü. Babam yaşında, geniş omuzlu,

kır sakallı, parmakları öldürdüğümüz düşmanların silahlarını eriterek yaptırdığı savaşçı yüzükleriyle dolu, tıknaz bir adamdı. Evlenince bol altın kazanacağımı anladığından çok memnun olmuştu. Çeyizinde altınlar getirecek müstakbel gelinden bahsederken de saygılı davrandı. "Kız kardeşi kadar güzel sayılmaz gerçi," dedi.

"Evet," diye onaylayabildim söylediğini ancak.

"Hatta doğrusunu istersen," dedi nezaketi bir kenara bırakarak, "kurbağadan bile daha çirkin."

"Vasat görünüşlü bir kız," diyerek kabul etmek zorunda kaldım bu sözü.

"Ama öyle kızlardan daha iyi eş olur Lordum," dedi kendisi hiç evlenmeyen ama yatağı asla boş kalmayan Cavan. "Hem o kız sayesinde hepimiz zengin olacağız," diye ekledi mutlulukla. Zaten zavallı Gwenhwyvach ile evlenmemin asıl sebebi de buydu. Sağduyulu bir tarafım olduğundan pek de güvenemiyordum kesemdeki kemik parçasına. Üstelik bana sadık askerlerimi ödüllendirmek boynumun borcuydu, geçen sene doğru dürüst bir ödül verememiştim onlara. Ynys Trebes düşmanın eline geçince onlar kıymetli eşyalarını yitirmişlerdi, hemen ardından da Lugg Vadisi'nde Gorfyddyd'in ordusuna karşı savaşmışlardı. Artık yorulmuşlardı ve eskisinden bile yoksullardı. Emeklerini karşılığını almayı fazlasıyla hak ediyorlardı.

Kendilerine kalacak yer gösterilmesini bekleyen kırk adamımı karşıladım. Issa'ya bir şey olmadığını görmek memnun etmişti beni. O en yaman mızrakçımdı. Çok kuvvetli bir adam olmasının yanı sıra çok da iyimserdi. Savaşta hep sağ tarafımı koruyan Issa aslen genç bir çiftçiydi. Ona sarıldıktan sonra, askerlerime onlara verecek armağanlarım olmadığını söyledim. "Ama yakında ödülünüzü alacaksınız," diye ekledim. Bu arada adamların Siluria'dan kapıp getirdikleri iki düzine kadar kız olduğu dikkatimi çekti. "Neyse ki kendinize bazı ödüller bulmuşsunuz bari."

Hepsi güldü. Issa'nın bulduğu kız, on dört yaz görmüş siyah saçlı güzel bir çocuktu. Issa kızı bana tanıttı. "Bu Scarach Lordum." Gururla söyledi kızın ismini.

"İrlandalı mısın?" diye sordum kıza.

Kız başını evet anlamında salladı. "Ladwys'in esiriydim Lordum." İrlanda lisanını konuşuyordu Scarach. Dili, bizimkine benzese de, tıpkı kızın ismi gibi o ırka özgü nitelikleri de vardı. Herhâlde, Kral Oengus'un Demetia'daki topraklarına yapmış olduğu bir akında Gundleus'un adamları kaçırmıştı bu kızı. Britanya'nın batı kıyılarındaki köylerden gelirdi genelde İrlandalı esirler. Lleyn'de yakalanan

bir esir hiç duymamıştım ama. Çünkü Diwrnach'ın topraklarına ancak ahmaklar davetsiz girmeye cesaret ederdi.

"Ladwys mi?" dedim. "O ne durumda?" Gundleus'un metresi olan uzun boylu esmer bir kızdı Ladwys. Gundleus onunla gizlice evlenmiş olmasına rağmen Gorfyddyd ona Ceinwyn'le evlenmesini önerince bir çırpıda Ladwys'ten vazgeçivermişti.

"Ladwys öldü Lordum," dedi Scarach mutlu bir sesle. "Onu mutfakta öldürdük, karnına bir şiş sapladım."

"Scarach yaman kızdır," dedi Issa keyifle.

"Belli oluyor," dedim, "ona iyi bak bari." Issa'nın bir önceki kadını, Dumnonia yollarında gezinen bir Hıristiyan misyoner uğruna Issa'yı terk etmişti. Yaman Scarach'ın böyle bir ahmaklık yapacağını hiç sanmıyordum.

O günün ikindi vakti adamlarım, Cuneglas'ın ambarlarında buldukları kireçle kalkanlarının üzerine yeni bir arma boyadılar. Lugg Vadisi'ndeki savaşın arifesinde Arthur adamlarımın kalkanlarına kendi armamı boyatma şerefini bahşetmişti bana, ama fırsat bulamadığımızdan hâlâ Arthur'un arması olan ayı sureti vardı kalkanlarda. Arma olarak bir kurt sureti seçeceğimi düşünüyordu savaşçılarım çünkü Benoic'ten beri miğferlerimizde kurt-kuyrukları taşıyorduk. Ama ben beş köşeli bir yıldız simgesini seçtiğimi söyledim. "Yıldız da neyin nesiymiş!" diye söylendi hayal kırıklığına uğrayan Cavan. Pençeleri, gagası ya da dişleri olan bir vahşi hayvan sureti boyamak istiyordu ama ben yıldız armaları konusunda ısrar ediyordum. "*Seren*," dedim, "ne de olsa bizler kalkan-duvarındaki yıldızlarız."

Bu açıklamam hoşlarına gitmişti ve hiçbiri benim bu seçimimin arkasında yatan ümitsiz, duygusal bir sebep olabileceğinden şüphelenmedi. Söğüt ağacından yapılma deri kaplı kalkanlarımızın yüzüne bir kat zift sürdük ilk önce, sonra da kireçle yıldız nişanlarını boyadık kalkanların üzerine. Yıldızların düzgün çizebilmek için kılıçların kınlarını kullandık. Kireç kuruyunca çam reçinesi ve yumurta akından yaptığımız bir cila sürdük. Yıldız armalarımızı yağmurdan birkaç ay korurdu bu. İşimizi bitirip de kalkanlara bakınca, "değişik bir şey oldu," diye kabul etmek zorunda kaldı Cavan.

"Muhteşem oldu," dedim. O gece ben salonda bağdaş kurup savaşçılarla yemek yerken, Issa arkamda kalkan-taşıyıcım olarak durdu. Cila hâlâ ıslaktı ve yıldız bu yüzden daha da çok parlıyordu. Yemeği Scarach getirdi. Arpa lapası vardı bir tek zaten. Caer Sws'in mutfaklarında daha zengin bir yemek yapılamıyordu çünkü ertesi geceki büyük ziyafete hazırlanmakla meşguldüler. Yalnızca mutfaktakiler değil bütün kale bu davete hazırlanıyordu. Büyük salon alaca renkli kayın

dallarıyla süslenmişti, zemine taze çalı demetleri serilmişti ve duyduğumuz kadarıyla kadınlar özenle nakşedilmiş yeni kıyafetler hazırlatıyordu. Caer Sws'te şu anda en az dört yüz savaşçı kalıyordu. Çoğu surların dışında kurulmuş basit barınaklardaydı. Bu savaşçıların karılarıyla, çocuklarıyla ve köpekleriyle dolup taşıyordu kale. Adamların yarısı Cuneglas'ın askerleriydi, diğer yarısı ise Dumnonialı askerlerdi. Daha birkaç gün önce biten savaşa rağmen pek bir huzursuzluk çıkmadı neyse ki. Hatta Arthur'un ihaneti yüzünden Ratae'nin Aelle komutasındaki Saksonların eline geçtiği haberi yayıldığında bile bir sorun yaşanmadı. Cuneglas Arthur'un Aelle'le bu şekilde barışı sağlayabildiğini fark etmiş olmalıydı ve düşmanın eline geçen kalenin külleri arasında yatan Powyslilerin öcünü alacağına yemin eden Arthur'a inanıyordu.

Dolforwyn'deki o geceden sonra Nimue'yi de Merlin'i de görmemiştim. Merlin Caer Sws'ten ayrılmıştı, ama duyduğuma göre Nimue hâlâ kaledeydi ve kadınlara ayrılan bölümde gizleniyordu. Rivayetlere göre Prenses Ceinwyn'e arkadaşlık ediyordu. Buna pek ihtimal vermedim, çünkü Nimue ve Ceinwyn birbirlerinden çok farklıydılar. Ceinwyn'den birkaç yaş büyük olan Nimue öfke ile çılgınlık arasındaki ince çizgide gidip gelen, hiddetli ve karanlık bir ruhu olan bir kadındı. Ceinwyn ise zarif ve güzeldi, ayrıca Merlin'in de söylediği gibi geleneklere oldukça bağlıydı. Bu iki kızın birbiriyle konuşabileceği bir konu olacağını hiç sanmıyordum. Herhâlde söylentiler asılsızdır diye karar verdim ve Nimue'nin Merlin'le kazanı aramaya, kılıçlarla Diwrnach'ın korkunç topraklarına gidebilecek askerler bulmaya gittiğini düşündüm.

Ben onunla gidecek miydim acaba? Ceinwyn'in nişanlanacağı günün sabahı kuzeye, Caer Sws'in geniş vadisini kuşatan meşe ağaçlarına doğru yürüdüm. Aradığım bir yer vardı, Cuneglas'a tarif ettirmiştim orayı. Sadık savaşçım Issa da yanımdaydı ama bu karanlık kuytu koruda ne aradığımızı bilmiyordu.

Powys'in yüreği sayılan bu topraklar Romalıların işgalinden az da olsa nasibini almıştı. Burada Caer Sws'teki gibi kaleler inşa etmişlerdi ve ırmak vadileri arasından geçen yollar bırakmışlardı arkalarında. Ama Dumnonia'daki gibi, o yitik uygarlık havasını yansıtan büyük Roma konakları ya da şehirleri yoktu bu civarda. Cuneglas'ın ülkesinde pek fazla Hıristiyan da yoktu. Eski Tanrılara tapıyorlardı hâlâ Powyste. Hıristiyanlar ve diğer Tanrılara tapanlar Kral'ın gözüne girerek kendi mabetlerini dikmek için çabalarlardı Mordred'in ülkesinde, ama buralarda dinler arasındaki o düşmanlığın gölgesi yoktu. Powys'teki kutsal koruların yerine Roma mabetleri dikilmemiş, kutsal pınarların üzerine kiliseler inşa edilmemişti. Bazı tapınakları Romalı-

lar yıkmıştı ama çoğu hâlâ yerinde duruyordu. Ormanın yapraklarının arasından süzülerek etrafı biraz olsun aydınlatan alacakaranlıkta o kutsal yerlerden birine gelmiştik Issa ile.

Druidlere ait bir mabetti burası, koca ormanın ortasında meşelerden oluşan bir koruydu. Mabedin üzerini gölgeleyen yapraklar daha solmamıştı, ama yakında solacak ve korunun ortasında bulunan yarım daire şeklindeki alçak taş duvarın üzerine dökülecekleri. Duvarın üzerinde iki oyuk ve oyukların içinde iki insan kafatası vardı. Bir zamanlar buna benzer birçok yer vardı Dumnonia'da. Romalılar çekildikten sonra pek çoğu yeniden inşa edilmişti. Hıristiyanlar artık o mabetlerdeki kafataslarını kırıp, taş duvarları yıkıp, meşeleri kesiyordu sürekli. Ama gel gelelim Powys'teki bu mabet, kuytu ormanın ortasında bin senedir hâlâ yıkılmamıştı. Taşların arasına tıkılmış küçük yün parçalarından halkın bu mabede gelip adaklar adadığını anladım.

Çok sessizdi meşe koruluğu. Ben yarım dairenin ortasına yürüyüp Hywel'in Gazabı'nı tutan ağır kemerimi çözerken Issa da ağaçların arasından beni izliyordu.

Mabedin ortasındaki taşın üzerine kılıcımı koyduktan sonra Lancelot'un evliliğini yıkmamı sağlayacak tılsımlı kaburga kemiğini çıkardım kesemden. Bunu da kılıcın yanına koydum. En son olarak da Ceinwyn'in bana yıllar önce verdiği küçük altın broşu koydum taşın üzerine. Ardından yerdeki yaprak yığınının üzerine uzandım.

Bana yol gösterecek bir rüya görmeyi umarak uyudum, ama rüya göremedim. Belki de uyumadan bir kuşu ya da başka bir hayvanı kurban etmem gerekirdi. Tanrıların bana aradığım cevabı vermeleri için bir armağan sunmalıydım herhâlde, çünkü hiçbir rüya göremedim. Yalnızca sessizlik vardı. Kılıcımı emanet etmiş, kemiğin gücünü sunmuştum Tanrıların eline; Bel'e, Manawydan'a, Taranis'e, Lleullaw'a ama bu armağanlarımı önemsememişti bile Tanrılar. Koruda bir tek tepedeki yaprakların arasında esen yelin, meşe dallarına sürtünen sincapların pençelerinin sesi ve de bir anda işitilen ağaçkakanın takırtısı duyuluyordu.

Uyandıktan sonra bir süre sessizce olduğum yerde yattım. Rüya görmemiştim ama neyi arzuladığımın farkındaydım. Diwrnach'ın Krallığı'na giden Karanlık Yol'da yürümemi gerektirecek olsa bile o kemiği kırmak istiyordum. Ne var ki bir yandan da Arthur'un tek bir bayrak altında adaletin hüküm sürdüğü Britanya hayalinin de gerçekleşmesini arzuluyordum. Ayrıca, askerlerimin altın, toprak, esir ve makam sahibi olmalarını istiyordum. Saksonları Lloegyr'den kovmak istiyordum. Zafer kazanmış ordumuz, bozguna uğramış düşmanı ezmek için kovalarken savaş borularının gürleyişini, yarılmış bir kalkan-

duvarından yükselen feryatları duymak istiyordum. Hiçbir özgür Briton'un görmediği o doğudaki topraklara, yıldızlı kalkanlarımla saldırmak istiyordum. Ve de Ceinwyn'i istiyordum.

Doğrulup oturdum. Issa da gelip yanıma oturdu. Gözlerimi dikip kemiğe bakmamın sebebini merak etmiş olsa gerek ama hiçbir soru sormadı.

Merlin'in diktiği, Arthur'un hayalini temsil eden o küçük kemik kulesi geldi gözümün önüne. Lancelot Ceinwyn ile evlenmezse o hayal gerçekten de suya mı düşecekti acaba? Bu evlilik Arthur'un kuracağı ittifakın yegâne bağı olamazdı. Bu evlilik Lancelot'a bir taht ve de Powys'e Siluria yönetiminde söz sahibi olma hakkı verecek bir fırsat olacaktı sadece. Evlilik gerçekleşmese de Dumnonia, Gwent, Powys ve Elmet orduları Sailere mutlaka saldıracaktı. Bütün bunların farkındaydım. Düşündüklerimin doğru olduğunun da farkındaydım. Ama bir yandan da o kemiğin Arthur'un hayalini mahvedebileceğini hissediyordum. Kemiği kırdığım an Merlin'le kazanı aramaya gitmeye yemin etmiş olacaktım ve bu arayışın Dumnonia'ya husumetten başka bir şey getireceği yoktu. Daha yeni ortaya çıkmış Hıristiyanlığa karşı eski Tanrılara tapanların besleyeceği bir husumet doğacaktı.

"Guinevere," dedim aniden yüksek sesle.

"Lordum, bir şey mi dediniz?" diye sordu şaşkınlıkla Issa.

Başımı iki yana sallayarak Issa'ya endişelenecek bir şey olmadığını göstermeye çalıştım. Guinevere'ın ismi bir anda çıkıvermişti ağzımdan. O anda şunu anladım: kemiği kırarak, Hıristiyan Tanrısı'na karşı savaş veren Merlin'e yardım etmekle kalmayacaktım Guinevere'ı de kendime düşman edecektim. Gözlerimi kapadım. Lordumun karısı düşmanım olabilir miydi? Eğer düşmanım olursa ne olacaktı? Yine de dost kalırdık Arthur'la. Üstelik benim mızraklarım ve yıldızlı kalkanlarım, Lancelot'un şöhretinden daha önemliydi Arthur'un gözünde.

Kalkıp, broşu, kemiği ve de kılıcı aldım. Yeşil, yünlü pelerinimden bir parça iplik koparıp taşların arasına sıkıştırdım. Ben bunları yaparken Issa beni izliyordu. "Arthur, Ceinwyn'le nişanını bozarken sen Caer Sws'te yoktun değil mi?" diye sordum.

"Hayır Lordum. Ama duymuştum."

"Nişan ziyafetinde oldu," dedim, "aynen bu akşam katılacağımız ziyafet gibi bir kutlamaydı. Ortadaki masada, yanında Ceinwyn ile oturuyordu Arthur, derken salonun köşesinde duran Guinevere'ı gördü. Yanında tazıları ve sırtında yıpranmış bir pelerinle duruyordu Guinevere. Arthur onu gördü ve o andan itibaren her şey birdenbire değişiverdi. Kim bilir kaç adam öldü, sırf Arthur o kızıl saçları gördü

diye." Alçak taş duvara döndüm, yosun bağlamış kafataslarının birinde boş bir oyuk vardı. "Tanrıların düzensizlikten hoşlandığını söylüyor Merlin," dedim.

"Merlin düzensizlikten hoşlanıyor asıl," dedi Issa keyifli bir sesle. Aslında ne kadar doğru bir laf ettiğinin farkında değildi.

"Merlin çok sever doğru," diyerek ona katıldım, "bizler de düzensizlikten korkarız, o yüzden düzeni sağlamaya çalışırız." Özenle istiflenmiş kemikler geldi aklıma. "Ama düzen varsa Tanrılara ihtiyaç yoktur. Her şey sıralı ve düzenliyse beklenmedik hiçbir şey gerçekleşemez. Eğer her şeyi anlarsan," dedim dikkatle konuşarak, "o zaman sihir de kalmaz. Karanlıkta yolunu kaybedip korktuğunda Tanrılara yakarırsın ancak, işte bu yüzden düzensizlik içinde yaşamamızı istiyor Tanrılar. Kendilerini güçlü hissediyorlar o zaman, onlara yakarmamızı istiyorlar." Çocukluğumda öğrendiğim, Merlin'in Tor'undayken bize öğretilen dersleri tekrarlıyordum. "Şu anda bir seçim yapmalıyız," dedim Issa'ya. "Ya Arthur'un düzenlemeye çalıştığı Britanya'da yaşayacağız, ya da Merlin'in peşinden düzensizliğe doğru gideceğiz."

"Ne yaparsanız yapın ben peşinizden geleceğim Lordum," dedi Issa. Neden bahsettiğimi anlamıyordu belki, ama bana güveniyordu.

"Keşke ne yapacağımı bilebilsem," diye itiraf ettim. Eskiden olduğu gibi Tanrılar yine Britanya'da gezse ne güzel olurdu. O zaman onları görebilir, işitebilir ve onlarla konuşabilirdik. Şimdiyse dikenli çalıların arasında iğne arayan gözleri bağlı birer adam gibiydik. Kılıcımı alıp belime bağladım, kırmadığım kemiği keseye geri koydum. "Askerlerime şu mesajımı ilet," dedim Issa'ya, "eğer bu gece garip bir şeyler olursa bana olan bağlılık yeminlerinden azat edilmiş sayılacaklar. Ama bunu Cavan'a sen söyleme, çünkü onunla ben konuşacağım."

Issa kaşlarını çattı. "Size olan bağlılık yemininden azat mı edilecekler?" diye sordu, sonra da başını hayır anlamında iki yana salladı. "Ben bunu kabul etmem, Lordum."

Onu susturdum. "Ayrıca şunu da söyle," diye devam ettim sözüme, "eğer tuhaf bir şey olursa -ki olmayabilir de- o zaman bu bağlılık yeminleri yüzünden Diwrnach'a karşı savaşmak zorunda kalabilirler."

"Diwrnach mı?" dedi Issa. Tükürdü ve kötülüğe karşı korunmak için işaretler yaptı sağ eliyle.

"Bunları onlara söyle, Issa," dedim.

"Bu gece ne olacak ki?" diye sordu endişelenerek.

"Belki de bir şey olmayacak," dedim, "belki de hiçbir şey olmayacak," çünkü Tanrılar bu mabetteyken bir işaret yollamamışlardı bana. Ne yapacağımı hâlâ bilemiyordum. Düzeni ya da düzensizliği seçecektim. Ya da belki hiçbirini yapamayacaktım. Belki bu kemik basit

bir yemek artığından başka bir şey değildi ve kırılınca, Ceinwyn'e karşı duygularımı bastıramadığımdan, paramparça olan yüreğimin bir simgesi olacaktı sadece. Bunu öğrenmenin bir tek yolu vardı, kemiği kırmak. Buna cesaret edebilirsem elbette.

Bunu Ceinwyn'in nişan şöleninde yapmam gerekirdi.

O yaz sonu verilen şölenlerin en zengini Lancelot ile Ceinwyn'in nişan şöleniydi. Tanrılar bile yüzlerine gülüyor olmalıydı, çünkü gökyüzünde dolunay vardı ve bir nişan töreninde dolunay olması çok olumlu bir alâmettir. Günbatımından kısa bir süre sonra yükselen ay, Dolforwyn'in zirvelerinin hemen üzerinde beliren koca gümüş bir küre gibiydi. Acaba şölen Dolforwyn'deki konakta mı olacaktı? Hayır, kalabalık konukları gören Cuneglas kutlamaları Caer Sws'te düzenlemeye karar vermişti.

Kral'ın büyük salonuna sığmayacak kadar çok konuk olduğundan yalnızca ayrıcalıklı konuklar ahşap duvarlı salonda ağırlanıyordu. Diğerleri dışarıda oturup, bu gece yağmur yağmadığı için Tanrılara şükrediyorlardı. Hafta başında yağan yağmurdan toprak hâlâ ıslaktı ama konukların üzerine oturabileceği kuru samanlar yayılmıştı yere. Ay doğduktan hemen sonra, zifte bulanmış meşaleler yakıldı; Kraliyet Kalesi'nin her köşesi dans eden alevlerle aydınlanıverdi. Işık Tanrısı Gwydion ve Güneş Tanrısı Belenos'un bu evliliği kutsamaları için nikah gündüz vakti yapılacaktı; ama nişan, ay tarafından kutsanacaktı. Meşalelerden düşen bir ateş parçası yerdeki bir tutam samanı tutuşturuverince etrafta bir gürültü kopuyordu; kahkahalar, bağıran çocuklar, havlayan köpekler ve yangın söndürülene dek süren bir telaş oluyordu.

Cuneglas'ın konağında yüzün üzerinde konuk vardı. İnce mumlar ve kandiller yan yana konmuştu ve saz damda tuhaf gölgeler oluşturuyorlardı. Kayınların yaprakları ve bu senenin ilk dikenli defneleri dizilmişti dama. Büyük salondaki yegâne masa, bir dizi kalkanın yaslandığı platformun üzerine kurulmuştu. Kalkanların önündeki mumlar armaları aydınlatıyordu. Cuneglas'ın kanatlarını açmış kartal arması Powys Kraliyet Kalkanı'nı süslüyordu. Bu kalkan tam ortadaydı, onun bir yanında Arthur'un kara ayı arması, diğer yanında ise Dumnonia'nın kırmızı ejderhası vardı. Guinevere'ın ayla taçlanmış geyik arması ise ayının hemen yanındaydı. Lancelot'un arması olan deniz-kartalı ise pençelerinde bir balık ile ejderhanın yanında duruyordu. Gwent'ten kimse yoktu ama Arthur yine de Tewdric'in kara boğasının, Elmet'in kızıl atının ve Siluria'nın tilki suretli armasının yerleştiril-

mesini istemişti. Bu kraliyet nişanları büyük bir ittifakı simgeliyordu. Bu kalkan-duvarı ile Saksonları püskürtüp denize dökecektik.

Powys'in baş druidi Iorweth, solan güneşin son ışıklarının da İrlanda Denizi'ne doğru kaydığını bildirdi. Şeref konukları platformun üzerindeki yerlerini aldılar. Bizlerse salonun zeminine çöktük. Yerde oturanlar bu gece için özel olarak damıtılan, Powys'in o meşhur şırasından istemeye başlamışlardı bile. Şeref konukları alkışlarla ve tezahüratlarla karşılandı.

İlk giren Kraliçe Elaine oldu. Mavilere bürünmüş olan Lancelot'un annesinin gerdanında altın bir kolye ve saçlarına iliştirdiği ince, altın bir zincir vardı. Hemen ardından büyük tezahüratlar eşliğinde Cuneglas ve Kraliçe Helledd geldi. Bu geceki kutlamalar şerefine uzun bıyıklarına kurdeleler bağlamış olan kralın yuvarlak yüzü mutlulukla âdeta ışıldıyordu. Arthur siyah bir kıyafet giymişti, onun peşi sıra platforma gelen Guinevere ise altın işlemeli uzun kıyafetiyle muhteşem görünüyordu. Bu kıyafet öyle hazırlanmıştı ki is ve balmumu ile özenle renklendirilmiş kıymetli kumaş Guinevere'ın zarif vücuduna âdeta yapışıyordu. Hemen hemen hiç belli olmuyordu gebeliği, izleyenler Guinevere'ın güzelliğini görünce mırıldanmaya başladılar. Kıyafetine iliştirilmiş pul pul altınlar yüzünden, Arthur'un peşinden platformun ortasına yürüyen Guinevere'ın vücudu pırıldıyordu resmen. Erkeklerde uyandırdığı ihtirasın farkında olduğu için gülümsüyordu. Bu ihtirası daha da alevlendirmek niyetindeydi. Ceinwyn ne giyerse giysin, Guinevere ondan daha göz kamaştırıcı olmaya kararlıydı bu gece. Altın bir taç süslüyordu Guinevere'ın gür kızıl saçlarını, altın zincirlerden bir kemer kuşanmıştı beline, boynunda ise Lancelot'un şerefine taktığı bir kolye vardı -bir deniz kartalının suretinin işlendiği bir kolye. Cuneglas'ı yanağından, Kraliçe Elaine'i her iki yanağından öptü Guinevere, Kraliçe Helledd'i başıyla selamladıktan sonra da Cuneglas'ın sağına oturdu; Arthur ise Helledd'in yanındaki boş iskemleye geçti.

Oturacak iki yer kalmıştı, sahipleri salona girmeden Cuneglas ayağa kalktı, eliyle masaya birkaç kez vurarak sessizliği sağladı. Herkes susunca da Cuneglas bir söz söylemeden, platformun kenarına dizilen armağanları işaret etti.

Lancelot'un Ceinwyn'e getirmiş olduğu bu olağanüstü armağanlar salonda hayret nidalarının yükselmesine sebep oldu. Armağanlara baktık, herkes Benoic Kralı'nın cömertliğini överken ben yüzümü ekşitip oturdum. Altın, gümüş, elektrum kolyeler vardı, onca kolyenin

üzerinde ise daha kıymetli asıl armağanlar duruyordu. Roma işi küçük aynalar, Roma işi testiler ve yığınlar dolusu Roma mücevherleri vardı. Gerdanlıklar, broşlar, ibrikler, yaka iğneleri ve tokalar vardı. Parlak metaller, mineli kaplamalar, mercandan eşyalar ve o kıymetli taşlar kralın getirdiği başlık parasıydı. Bunların hepsi de alevler içinde yanan Ynys Trebes'ten kurtarılmıştı. Saldıran Franklara karşı kılıcını kaldırmaya tenezzül etmeyen Lancelot şehirdeki katliamdan kaçarken bunları iki gemiye yükleyip getirmişti.

Armağanları alkışlayanların patırtısı henüz kesilmemişken tüm ihtişamıyla Lancelot göründü salonda. Arthur gibi o da siyah bir kıyafet giymişti ama nadide bir altın kumaşın şeritleriyle bezenmişti üstü başı. Yağlayıp geriye taradığı siyah saçları, küçük kafasına yapışmış, sırtına kadar uzanıyordu. Sağ elinin parmaklarında altın yüzükler ışıldıyordu, sol elinde ise savaşçı yüzükleri vardı. Bunların hiçbirini savaşarak hak etmedi ki, diye düşündüm yüzümü ekşiterek. Ucunda parlak mücevherlerin ışıldadığı iri bir altın kolye vardı boynunda; göğsünde ise, Ceinwyn'in şerefine taktığı, Powys'in kanat çırpan kartal arması vardı. Silahsızdı, Kral'ın konağına silah sokmak yasaktı çünkü. Ama Arthur'un armağanı olan mine kaplamalı kılıç kemerini kuşanmayı ihmal etmemişti.

Tek elini kaldırarak tezahürat edenleri selamladı. Lancelot, annesinin yanağını ve Guinevere'ın elini öptü, Helledd'in önünde eğildikten sonra da oturdu. Tek bir iskemle boştu. Konuşmaların gürültüsü arasında zar zor işitilen nameler çalmaya başladı arpçılardan biri. Esir kızların testiler dolusu şıra taşıdığı büyük salonda kızarmış et kokusu vardı. Druid Iorweth, otlar serpilmiş zemin üzerinde oturan adamlar arasında bir koridor açabilmek için bir oraya bir buraya koşturuyordu telaşla. Oturanları kenara itip bir koridor açıktan sonra kralın önünde eğildi ve asasını kaldırarak sessizliği sağladı.

Dışarıdaki kalabalıktan büyük tezahüratlar yükseldi o anda.

Şeref konukları, salona arka kapıdan girmişlerdi, gecenin gölgelerinden gelip platforma çıkmışlardı; lâkin Ceinwyn öndeki büyük kapıdan giriş yapacaktı, oraya ulaşabilmesi için meşalelerle aydınlatılmış avludaki kalabalığı aşması gerekiyordu. Kadınlara tahsis edilmiş konaktan gelen Ceinwyn'i alkışlayanların tezahüratlarını duyuyorduk. Kralın konağında ise sessizlik içinde bekliyorduk bizler. Arpçı bile parmaklarını tellerden kaldırmış, kapıya doğru bakıyordu.

Bir çocuk girdi içeriye. Beyaz kıyafetli kız, Iorweth'in Ceinwyn geçebilsin diye açtığı yoldan yürüdü. Yere yeni döşenmiş çalıların üzerine bahar çiçeklerinin kuru yapraklarından serpiştirdi bu çocuk. Salonda çıt çıkmıyordu. Herkesin gözü kapıdaydı. Ben platforma

doğru bakıyordum. Yüzünde belli belirsiz bir tebessümle kapıya dikmişti gözlerini Lancelot. Cuneglas, gözyaşlarını koluna siliyordu, o kadar mutluydu ki. Barışı sağlayan Arthur da mutluluktan uçuyordu. Yalnızca Guinevere gülümsemiyordu. Vakur görünüyordu sadece. Bir zamanlar bu salonda küçük düşürülmüştü, şimdi de bu ailenin kızını evlendiriyordu.

Guinevere'ı izlerken sağ elimle kesemdeki kemiği çıkardım. Parmaklarımın arasındaki kaburga kemiği pürüzsüzdü. Kalkanımı taşıyan, arkamda ayakta duran Issa, altın takıların takıldığı ve meşalelerin yakıldığı, ayın parıl parıl parladığı bu gecede, bir yemek artığının ne anlamı olduğunu merak ediyordu.

Ceinwyn kapıya geldiği an konağın girişine baktım. Salonda tezahüratlar çınlamadan önce hayranlık dolu nidalar yükseldi bir anda. Ne Britanya'nın tüm altınları, ne de eskinin kraliçeleri Ceinwyn'den daha göz kamaştırıcı olabilirdi o gece. Guinevere'ın güzellik konusunda bu gece mağlubiyete uğradığı belliydi, bir kez daha bakmaya gerek bile yoktu.

Ceinwyn'in dördüncü nişan şöleniydi bu. Buraya bir kez Arthur için gelmişti ama Guinevere'ın büyüsüne kapılan Arthur o nişanı bozmuştu. Arthur'un ardından Rhegedli bir prens ile nişanlanmıştı Ceinwyn ama o da nikahtan evvel ateşlenip ölmüştü. Kısa bir süre önce de Ceinwyn, Silurialı Gundleus ile nişanlanmıştı, ancak o adam Nimue'nin zalim ellerinde feryat ederek can vermişti. Şimdi de nişanın temsilî ipini dördüncü kez bir adama sunacaktı Ceinwyn. Lancelot ona bir yığın altın vermişti ve geleneklere göre Ceinwyn, kocasına kendisini teslim ettiğinin bir işareti olarak alelade bir öküz yuları verecekti.

Ceinwyn salona girerken Lancelot ayağa kalktı, yüzünden keyifli olduğu okunuyordu. Bunda pek de şaşıracak bir şey yoktu çünkü prensesin güzelliği baş döndürücüydü. Önceki nişan törenlerinde, prenseslere yakışır bir şekilde gümüş ve mücevherlerle, altın ve ziynetlerle gelmişti Ceinwyn; bu gece ise ucu püsküllü kemik beyazı bir kıyafet giymiş, koyu mavi bir kemer kuşanmıştı. Başında bir gümüş taç, boynunda bir altın takı bile yoktu. Hatta hiçbir kıymetli mücevher yoktu üzerinde, sadece keten elbisesi ve saçlarına iliştirilmiş yaban menekşeleri. Ayakkabı giymemişti, yaprakların üzerine çıplak ayaklarıyla basarak geliyordu. Hiçbir zenginlik, soyluluk alâmeti kuşanmamıştı, salona sıradan bir köylü kızı gibi gelmişti, ama yine de çok ihtişamlıydı. Konukların arasından mahcup bir edayla yavaş yavaş yürürken erkeklerin hayranlık dolu tezahüratlarında şaşılacak bir şey yoktu. Cuneglas ağlıyordu mutluluktan, Arthur alkışlamaya başladı, Lancelot yağlı saçlarını düzeltti, annesi de pek keyifliydi. Guinevere'ın yüzünde bir an için garip bir ifade oluştu, ama ardından hemen gülümsedi. Zafer dolu

bir tebessümdü bu. Ceinwyn güzelliğiyle onu gölgede bırakmış olabilirdi, ancak yine de Guinevere'ın gecesiydi bu gece. Kendi tasarladığı bir evliliği eski rakibi Ceinwyn'e kabul ettirmişti ne de olsa.

Guinevere'ın yüzünde gördüğüm o ifade, tatmin olmasıydı belki de karar vermemi sağlayan. Ya da belki Lancelot'a karşı duyduğum nefret, ya da belki Ceinwyn'e karşı duyduğum aşk, ya da belki de Merlin haklıydı -Tanrılar düzensizliği seviyordu- karmaşayı, çünkü aniden öfkelenerek iki elimle yapıştım kemiğe. Merlin'in sihrinden doğabilecek sonuçları, Hıristiyanlara karşı duyduğu nefreti ya da Diwrnach'ın diyarında kazanı ararken ölebileceğimiz gerçeğini düşünemedim bile. Arthur'un özenle kurduğu düzeni de düşünmedim, o anda bir tek nefret ettiğim bir adama sunulan Ceinwyn'i gördü gözüm. Diğer konuklar gibi ben de ayakta duruyordum, önümdeki savaşçıların başlarının arasından Ceinwyn'i izliyordum. Salonun ortasındaki büyük meşe sütuna gelmişti bile, etrafında gürültülü tezahüratlar ve ıslıklar yükseliyordu. Bir tek ben suskundum koca salonda. Her iki başparmağımı kemiğin ortasına bastırdım ve kaburgayı büktüm. Hadi bakalım, Merlin. Kurnaz ihtiyar göster bakalım sihrini, diye geçiriyordum içimden.

Kaburgayı kırıverdim. Tezahüratlar arasında işitilmemişti bile kemiğin kırılma sesi.

Kırık iki parçayı keseme geri tıktım. Saçlarında çiçeklerle gecenin içinden çıkıp gelen Powys Prensesi'ni izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Bir anda Ceinwyn durdu. Yapraklarla bezeli sütunun hemen yanında duruverdi. Salona girdiği andan beri gözlerini Lancelot'tan ayırmamıştı Ceinwyn. Şimdi de gözleri onun üzerindeydi ve hâlâ gülümsüyordu. Ama yine de durmuştu prenses, aniden durunca salonda bir sessizlik oldu. Yaprak serpiştiren çocuk bile durup kaşlarını çattı, sanki ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Ceinwyn hareket etmiyordu.

Prensesin bu ihtişamdan çekinmiş olabileceğini düşünen Arthur, gülümseyerek Ceinwyn'i cesaretlendirmek istedi. Prensesin ellerinin titrediği belli oluyordu. Arpçı bir name çalmaya başladı, derken elini arpın tellerinden çekti ve o sessizlikte kara cüppeli bir siluetin, sütunun gerisindeki kalabalığın arasından geldiğini fark ettim.

Nimue geliyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışan kalabalığın doluştuğu büyük salonu aydınlatan meşalelerin alevleri yansıyordu altın gözünde.

Ceinwyn, Lancelot'a değil Nimue'ye bakıyordu. Çok yavaş hareket ederek kolunu uzattı. Nimue, prensesin elini tuttu ve gözlerine tuhaf bir ifadeyle baktı. Bir an duraksadıktan sonra başını çok hafif bir şekilde eğerek onayladığını ima etti Ceinwyn. Bir anda geri dönüp

Nimue'nin peşinden kalabalığa doğru daldı. Salonda herkes ne olduğunu birbirine soruyordu.

Olup bitene kimse bir anlam veremediğinden bir süre sonra herkes sustu. Platformun üzerinde ayakta öylece kalakalmıştı Lancelot. Olanları izlemekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Arthur şaşkınlık içindeydi. İskemlesinden kalkmak üzere doğrulan Cuneglas da kuşkulu bakışlarla Nimue'yi ve kız kardeşini izliyordu. Nimue, yaralı yüzünü görüp de yol açan kalabalığın arasından geçiyordu prensesle. Guinevere ise öfkesinden katil olabilirmiş gibi bakıyordu.

Derken Nimue gözlerime baktı ve bana gülümsedi. Yüreğim tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvanın ki kadar hızlı çarptı o anda. Sonra da Ceinwyn gülümsedi bana. Artık Nimue'ye değil, yalnızca Ceinwyn'e bakıyordum. Elinde öküz yularıyla kalabalığın arasından benim yanıma doğru gelen tatlı Ceinwyn'e bakıyordum. Savaşçılar kenara çekildi. Ben donup kalmıştım. Ne kıpırdayabiliyordum ne de konuşabiliyordum. Ceinwyn yanıma geldiğinde gözlerinde yaşlar vardı. Hiçbir şey söylemedi, yalnızca elindeki ipi uzatarak bana sundu. Dört bir yandan hayret nidaları yükseldi, aslında hiçbir şey duyamıyordum o anda. Diz çöktüm, ipi aldım ve Ceinwyn'in ellerini tutup yaşlarla ıslanmış yüzüme götürdüm.

Bir anda öfkeli sesler yükseldi, itirazlar duyuldu ve şaşkınlıktan ne yapacağını bilmeyenler kalakaldı salonda. Issa hemen kalkanını üzerimize doğru tuttu. Kral'ın salonunda kimse silah taşımıyordu ama bu olağanüstü anı bozmaya kalkışan olursa ona beş köşeli yıldız arması olan kalkanla saldıracakmış gibi duruyordu Issa. Diğer tarafımda Nimue vardı. O da salondakilere doğru lânetler savurarak, prensesin seçimine itiraz edeceklere meydan okuyordu.

Ceinwyn de diz çöktü, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Yemin ettiniz Lordum," diye fısıldadı, "beni koruyacağınıza."

"Yemin ettim Hanımım."

"Dilerseniz sizi yemininizden azat edebilirim."

"Asla dönmem yeminimden," diyerek söz verdim.

Yavaşça uzaklaştı. "Ben kimseyle evlenmeyeceğim Derfel," dedi yavaşça, gözlerini benimkilerden ayırmayarak. "Ama evlilik hariç her şeyi paylaşacağım seninle."

"O zaman hayatım boyunca hayalini kurduğum her şeye sahip olmuş olacağım Hanımım," derken sesim titriyordu ve gözlerime sevinç gözyaşları doluyordu. Gülümseyerek ipi ona iade ettim. "Bu sizin," dedim.

Bana gülümsedi. Yuları samanların üzerine attı ve beni yavaşça yanağımdan öptü. "Galiba," diye fısıldadı kulağıma muzır bir sesle,

"bu şölen bizsiz daha eğlenceli olacak." İkimiz de ayağa kalktık, el ele; soruları, itirazları ve hatta birkaç tezahüratı bile duymazlıktan gelerek, ay ışığının aydınlattığı geceye doğru yürüdük. Arkamızda öfkeden kudurmuş ve meraktan çatlayan bir kalabalık, önümüzde ise neye uğradıklarını şaşırmış bir kalabalık vardı. "Dolforwyn'in eteğindeki ev," dedi Ceinwyn, "bizi bekliyor."

"Elma ağaçlarının arasındaki ev mi?" diye sordum, çocukken bu evde yaşama hayali kurduğunu anlattığını anımsayarak.

"Evet o ev," dedi Ceinwyn. Kalabalığı geride bırakmıştık ve Caer Sws'in meşalelerle aydınlatılan kapılarına doğru yürüyorduk. Kılıçlarımızı ve mızraklarımızı alan Issa yanımıza gelmişti. Nimue de Ceinwyn'in diğer yanındaydı. Ceinwyn'in üç hizmetkârı ve adamlarımdan bir grup da alelacele yanımıza koşuyordu. "Emin misin?" diye sordum Ceinwyn'e, son anda geri dönüp o ipi Lancelot'a sunacağından korkarak.

"Bugüne dek hiç bu kadar emin olmadım," dedi sakince. Sonra da neşeli bir ifadeyle bana baktı. "Hiç kuşku düştü mü yüreğine benimle ilgili?"

"Kendimle ilgili kuşku düşmüştü," dedim.

Ceinwyn elimi sıktı. "Hiçbir erkek benim sahibim değil," dedi, "ben sadece kendime aidim," derken mutluluktan güldü. Elimi bırakıp koşmaya başladı. Çimenlerin üzerinde sevinçle koşarken saçlarındaki menekşeler yere düşüyordu. Ben de peşinden koştum, ardımızda şaşkın insanlarla dolu salonun kapılarında duran Arthur geri dönmemizi söylüyordu.

Ama koşmaya devam ettik. Karmaşaya... düzensizliğe doğru koşmaya.

Ertesi gün keskin bir bıçakla iki kemik parçasının kırık uçlarını yonttum, sonra da Hywel'in Gazabı'nın ahşap kabzasına iki tane oyuk kazıdım özenle. Issa, Caer Sws'e gidip biraz zamk getirdi, kabzadaki oyukların kemik parçalarına tam olarak uyduğuna emin olduktan sonra da oyuklara zamk damlatıp kemik parçalarını kabzaya yapıştırdık. Taşan zamkı silip aldıktan sonra da kabzayı hayvan kaslarının lifleriyle sararak iyice tutturduk. "Fildişi gibi oldu," dedi Issa, işimiz bittiğinde hayranlıkla bakarak.

"Domuz kemiği parçaları sadece," dedim omuz silkerek. Ama iki kemik parçası gerçekten de fildişine benziyor ve Hywel'in Gazabı'na gösterişli bir hava katıyordu. Merlin'in kâhyası ve kılıcın ilk sahibi olan, bana kılıç tutmayı öğreten Hywel'in adını taşıyordu kılıcım.

"Ama bu kemikler sihirli, değil mi?" diye sordu Issa endişeyle.

"Merlin'in sihri," dedim ama hiçbir şey açıklamadım.

Öğlen Cavan geldi yanıma. Otların üzerinde diz çöktü, başını eğdi, bir şey söylemedi; söylemesine de gerek yoktu zaten, niçin geldiğini ben de biliyordum. "Gitmekte özgürsün, Cavan," dedim. "Yemininden azat ediyorum seni." Başını kaldırıp bana baktı, yeminden azat edilmek kolay bir iş değildi onun için, gülümsedim. "Genç değilsin, Cavan," dedim, "Karanlık Yol ve belirsizlikler yerine sana bol altın bahş edecek ve rahatlık vaat edecek bir lordun yanında olmayı hak ediyorsun artık."

"Son nefesimi," dedi zar zor da olsa konuşarak, "İrlanda'da vermek isterim Lordum."

"Hısımlarını mı görmek istiyorsun?"

"Evet Lordum. Ama yoksul bir adam olarak dönemem oraya. Altınım olması lâzım."

"O halde zar kupanı satarsın," dedim.

Bu lafımı duyunca sırıttı, sonra da Hywel'in Gazabı'nın kabzasını öptü. "Gücenmediniz değil mi, Lordum?" diye sordu endişeyle.

"Hayır," dedim, "ve eğer bir gün yardımım gerekirse, haber yolla yeter."

Ayağa kalkıp beni kucakladı. Adamlarımın yarısıyla birlikte Arthur'un komutası altına giriyordu. Yanımda yirmi kişi kalmıştı yalnızca. Diwrnach'tan korkuyordu diğerleri, bazıları da ganimet bulmak için sabırsızlanıyorlardı. Onları hiçbir şekilde suçlamıyordum. Komutam altında şan şeref sahibi olmuşlardı, savaşçı yüzükleri, kurt kuyrukları kazanmışlardı ama pek az altın edinebilmişlerdi. Miğferlerindeki kurt kuyruklarını takmaya devam etmelerine ses çıkarmadım, Benoic'teki korkunç muharebelerde kazanmışlardı bunları ne de olsa. Ama kalkanlarındaki yıldız armalarını sildirdim.

O yıldızları, yanımda kalan yirmi adamım taşıyabilirdi. Tüm mızrakçılarımın arasında en genç, en kuvvetli ve en gözü pek olanlar kalmıştı bir tek. Kemiği kırarak onları da Karanlık Yol'a sürüklemiştim. Niye bana güvenip peşimden geldiklerini ise ancak Tanrılar bilirdi.

Merlin'in bizi ne zaman çağıracağını bilmediğimden Ceinwyn ile küçük evde beklemeye koyulduk. Ev, Dolforwyn'in kuzeydoğusunda bir vadideydi. Öyle kuytu bir yerdeydi ki, güneş yükseldikten sonra bile gölgeler kaplıyordu vadiyi. Vadinin sarp kenarları meşe ağaçları ile kaplıydı. Evin etrafında rengarenk tarlalar ve birçok elma ağacı vardı. Vadinin de evin de bir ismi yoktu. Cwm Isaf, yani Aşağı Vadi dedikleri bu yer, evimiz oldu.

Adamlarım, vadinin güney bayırındaki ağaçların arasına kulübeler inşa ettiler. Yirmi adamı nasıl besleyeceğimi bilemiyordum. Bir savaşçı çetesini değil, bir tarla faresini bile doyurmazdı Cwm Isaf'taki küçük çiftliğin mahsulü. Neyse ki Ceinwyn'in altınları vardı ve bana söz verdiği gibi ağabeyi de bizi aç bırakmayacaktı. Bu çiftliğin babasına ait olduğunu söylemişti Ceinwyn. Gorfyddyd'in oraya buraya dağılmış binlerce arazisinden biriydi burası. Caer Sws'teki vekillerden birinin hısımı oturmuştu en son burada. Adam Lugg Vadisi'ndeki savaştan önce ölünce başka bir kiracı gelmemişti eve. Evin kendisi sade bir yapıydı. Damı çavdar sazlarıyla örülmüş, olukları tamir edilmesi gereken küçük bir taş dörtgenden ibaretti. Üç odası vardı evin. Büyük odada birkaç hayvan tutuluyormuş eskiden. Burayı rahatça oturabilmek için temizledik. Diğer odalar yatak odalarıydı. Biri Ceinwyn'in, diğeri benim odam oldu.

"Merlin'e söz verdim," demişti Ceinwyn, o ilk gece niçin ayrı odalarda yatmamız gerektiğini açıklarken bana.

Tüylerim diken diken olmuştu. "Ne sözü verdin?" diye sordum.

Kuytu Cwm Isaf'ı ay ışığı aydınlatmadığından Ceinwyn'in yüzünü göremiyordum ama yüzünün kızardığını anladım. Parmaklarıma do-

kunan parmaklarını hissediyordum. "Kazan bulununcaya kadar bakire kalacağıma söz verdim Merlin'e," dedi Ceinwyn fısıldayarak.

Merlin'in ne kadar kurnaz olduğunu o anda anladım. Ne kadar akıllıca düşünmüş, kurnazca davranmıştı. Lleyn'e gittiğinde onu koruyacak bir savaşçıya ve kazanı bulmak için de bir bakireye ihtiyacı vardı. Merlin Ceinwyn'i de beni de kendi amaçlarına alet edivermişti. "Hayır!" diyerek itiraz ettim. "Lleyn'e gelmene izin veremem!"

"Ancak bir bakire bulabilir kazanı," diyerek sinirlendi Nimue. Karanlıkların içinden sesi gelmişti. "Yoksa bir çocuk mu bulsaydık, Derfel?"

"Ceinwyn, Lleyn'e gidemez," diyerek ısrar ettim.

"Lütfen bir şey söyleme," diye susturdu beni Ceinwyn. "Bir söz verdim ben. Yemin ettim."

"Lleyn'de bizi nelerin beklediğinden haberin var mı?" diye sordum. "Diwrnach'ın yaptıklarını, yapabileceklerini duydun mu hiç?"

"Şunu biliyorum," dedi Ceinwyn, "burada seninle olabilmemin karşılığı olarak ödeyeceğim bedel oraya gitmek. Ayrıca Merlin'e söz verdim," dedi ısrarla, "bir yemin ettim."

Böylece o geceyi yalnız başıma geçirdim. Sabah adamlarımla sade bir kahvaltı ettikten sonra, ben daha Hywel'in Gazabı'nın kabzasına kemik parçaları yapıştırmadan önce, Ceinwyn ile birlikte Cwm Isaf'ın ırmağına doğru bir yürüyüşe çıktık. Karanlık Yol'da yürümemesi için onu ikna etmeye çalıştım. Beni dinledi ama sonra da Merlin yanımızdayken kimsenin karşımıza çıkmaya cüret etmeyeceğini söyleyerek itirazlarımı dikkate almadı.

"Diwrnach çıkabilir karşımıza," dedim endişeyle.

"Ama sen gidiyorsun Merlin'le, değil mi?" diye sordu Ceinwyn.

"Evet."

"O halde bana engel olma," diye cevap verdi. "Sen ve ben birlikte olacağız." Bunu söyledikten sonra da tüm itirazlarıma kulaklarını tıkadı. Hiçbir erkek Ceinwyn'e hükmedemezdi. Kararını vermişti o bir kere.

Ardından son birkaç gün içinde yaşadıklarımızdan söz ettik, sözcükler âdeta ağzımızdan dökülüverdi. Aşıktık, Arthur ile Guinevere gibi biz de vurulmuştuk birbirimize. Paylaşacağımız fikirlerin ve anlatacaklarımızın sonu gelmiyordu. Ceinwyn'e domuz kaburgasını gösterdim. Kaburgayı kırmak için son anı beklediğimi öğrenince güldü.

"Lancelot'u reddedebilme cesaretini gösterebileceğimden emin değildim doğrusu," diye itiraf etti Ceinwyn. "Kemikten falan haberim yoktu tabiî. Karar vermemi sağlayan Guinevere oldu."

"Guinevere mi?" diye sordum, şaşırarak.

"Sanki düşman çatlatıyormuş gibi ortalıkta gezinmesine tahammül edemedim. Çok mantıklı bir tepki değildi biliyorum ama tahammül edemedim işte. Sanki Guinevere'a ait bir kedi yavrusuymuşum gibi hissettim bir anda kendimi." Bir süre konuşmadan yürüdük Ceinwyn'le. Hâlen yemyeşil olan ağaçların yaprakları kopup düşüyordu. O sabah, Cwm Isaf'ta yaşadığım ilk şafak vaktinde yürürken, evin saz damının üstünden havalanan bir kırlangıç görmüştüm. Geri dönmeyecekti bu kuş. Bahara kadar başka kırlangıç da görmezdik herhâlde. Ceinwyn çıplak ayak, eli elimde, yürüyordu ırmak kenarında. "Kafatasları ile dolu yatakta söylenen o kehaneti düşünüyordum da," diye devam etti sözlerine, "galiba şu anlama geliyor: Benim evlenmemem gerekiyor. Üç kez nişanlandırıldım bugüne kadar, Derfel, tam üç kez! Ve üç nişanlımı da yitirdim, bütün bunlar Tanrılardan gelen bir mesaj olsa gerek."

"Sanki bir an karşımda sen değil de Nimue konuşuyor gibime geldi," dedim.

Güldü. "Nimue'yi severim."

"İkinizin dost olabileceği hiç aklıma gelmezdi doğrusu," diye itiraf ettim.

"Niye dost olmayacakmışız ki? Nimue'nin mücadeleci bir kişiliği var, bunu seviyorum. Dünyaya istediklerimizi almak üzere geldik, boyun eğmek üzere değil. Ama ben ömrüm boyunca başkalarının bana yapmamı söylediklerini yaptım hep Derfel. Daima boynu bükük oldum, iyi oldum," dedi, 'iyi' sözcüğünü alaycı bir vurguyla söylemişti. "Söz dinleyen, mülayim küçük kız oldum ben hep. Kolaydı tabiî böyle olmak. Çünkü babam beni çok severdi -ki babam da pek az kişiyi severdi. İstediğim her şeyi verdiler bana, bunun karşılığında da istedikleri güzel ve uysal bir kız olmamdı. O yüzden Ceinwyn hep uysal oldu."

"Ve de güzel."

Ben böyle deyince, dirseğiyle muzipçe dürttü beni. Önümüzde uzanan ırmağın üzerindeki sislerden bir grup kuyruk sallayan yükseliverdi. "Hep munis oldum," dedi Ceinwyn pişmanlık dolu bir sesle, "evlenmemi söylediklerinde evlenmek zorunda olduğumun farkındaydım, bu beni korkutmuyordu çünkü kral kızlarının kaderidir bu. Arthur'la ilk tanıştığımda çok da mutlu olmuştum. Sonsuza dek öyle hep talihli olacağımı sanmıştım. Harika bir insan çıkmıştı karşıma, ama Arthur çekip gitti."

"Beni fark etmemiştin bile o zamanlar," dedim. Ceinwyn'le nişanlanmak üzere Caer Sws'e gelen Arthur'un bölüğündeki mızrakçıların en genci bendim o zamanlar. Taşıdığım broşu o zaman vermişti bana Ceinwyn. Arthur'un muhafızlarına armağanlar sunarken beni

nasıl kendine aşık ettiğinden, bağladığından haberi yoktu o gün Ceinwyn'in.

"Seni fark ettim o gün," dedi Ceinwyn. "Sarı saçlı, eli ayağına dolaşan, insan azmanı bir adam kimin gözünden kaçabilir ki?" Gülüyordu Ceinwyn. Devrilmiş bir ağacın gövdesinin üzerinden geçmesine yardım ettim. Hâlâ dün gece giydiği keten elbise vardı üzerinde. Ama bembeyaz kumaş çamurdan ve yosundan lekelenmişti. "Sonra Rhegedli Caelgyn ile nişanladılar beni," diye devam etti, "o zaman talihli olmadığımı anlamıştım. Huysuz ve kaba saba bir adamdı Caelgyn, ama babama yüz mızrakçı söz vermişti ve başlık parası olarak da bol altın getirecekti. Rheged'de yaşamak zorunda kalsam bile yine de mutlu olabileceğime ikna etmeye çalıştım kendimi. Tam bu fikre alışırken Caelgyn hummadan öldü. Sonra da Gundleus'a söz verildim." Geçmişi hatırlayınca kaşları çatılmıştı Ceinwyn'in. "İşte o zaman fark ettim, bir savaş oyununda sadece bir piyon olduğumu. Babam beni seviyordu, ama Arthur'a karşı birkaç mızrakçı daha kazanabilmek için beni Gundleus'a bile vermeye razıydı. İlk o zaman fark ettim mutlu olmak istiyorsam bunu ancak kendim yapabileceğimi. Tam o günlerde sen ve Galahad geldiniz. Hatırlıyorsun değil mi?"

"Hatırlıyorum." Galahad barış elçisi olarak görevlendirilmiş ve başarısız olmuştu. Ben de bu görevinde eşlik etmiştim Galahad'a. Bize hakaret etmek isteyen Gorfyddyd, kadınlar konağında yemek yememize izin vermişti ancak. İşte orada, mum ışığında, arp müziği çalınırken, ben Ceinwyn ile konuşmuştum ve onu koruyacağıma yemin etmiştim.

"Mutlu olup olmadığımı sormuştun," dedi Ceinwyn.

"Aşıktım sana," diye itiraf ettim. "Bir yıldıza bakıp ancak uluyabilen bir köpek gibiydim."

Gülümsedi ben böyle deyince Ceinwyn. "Derken Lancelot geldi. Hoş Lancelot. Yakışıklı Lancelot. Herkes benim Britanya'nın en talihli kızı olduğumu söylüyordu, ama ben neyin farkına vardım biliyor musun? O evlilik gerçekleşseydi Lancelot'un sahip olduğu bir sürü maldan bir tanesi olacaktım sadece. Ama bilemiyordum ne yapmam gerektiğini. Sonra Merlin gelip benimle konuştu, giderken de Nimue'yi bıraktı yanımda. O da konuştu benimle. Ama aslında ben zaten anlamıştım artık hiçbir erkeğin malı olmak istemediğimi. Etrafımdaki erkeklerin boyunduruğu altında yaşamıştım zaten ömrüm boyunca artık buna bir dur demek gerekiyordu. Böylece Nimue ile birlikte Tanrıça Don üzerine yemin ettik. Eğer Tanrıça bana özgür olacak kuvveti verirse o zaman asla evlenmeyecektim. Seni seviyordum ve seviyorum," yüzüme bakarak konuşuyordu artık, "ama hiçbir erkeğin malı olmayacağım."

Belki de olmayacaktı, diye düşündüm, ama Ceinwyn de, tıpkı benim gibi, Merlin'in bir piyonuydu. Ne kadar da uğraşıp didinmişler bu iş için Merlin ve Nimue meğer. Ne bu konuda, ne de Karanlık Yol konusunda Ceinwyn'e bir şey söyledim yine de. "Bundan sonra Guinevere düşman olacak sana," diye uyardım onu sadece.

"Evet," dedi, "ama hep düşmandı zaten bana. Arthur'u benden çalmaya karar verdiği andan beri düşmanım o zaten. Ama o zamanlar ben çocuktum, Guinevere ile nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Dün gece ben ona ağır bir darbe indirdim. Bundan sonrasındaysa artık pek ortalarda gözükmeyeceğim." Gülümsedi. "Seni de Gwenhwyvach ile mi evlendireceklerdi?"

"Evet," dedim.

"Zavallı Gwenhwyvach," dedi Ceinwyn. "Burada yaşarlarken bana karşı hep nazik davrandı. Hatırlıyorum da ablası odaya geldiğinde kaçardı hep. Sanki o koca bir fare, ablası Guinevere ise bir kediymiş gibi."

O gün ikindi vakti Arthur geldi vadiye. Savaşçıları, Cwm Isaf'ın güney bayırında evimize bakan ağaçlığa doluşurken, Hywel'in Gazabı'nın kabzasındaki kemik parçalarını kaplayan zamk daha kurumamıştı bile. Mızrakçılar bizi tehdit etmeye gelmemişlerdi. Dumnonia yoluna koyulmadan önce kısa bir mola vermek için gelmişlerdi. Irmağı takip ederek tek başına geliyordu Arthur. Lancelot ya da Guinevere yoktu yanında. Ne bir kılıç ne de kalkan vardı üzerinde.

Evimizin kapısında karşıladık onu. Eğilerek Ceinwyn'i selamladıktan sonra gülümsedi. "Kıymetli Hanımefendi," dedi.

"Bana kızdınız mı, Lordum?" diye sordu Ceinwyn endişeyle.

Arthur yüzünü ekşitti. "Karım kızdığımı düşünüyor ama aslında kızmadım. Size nasıl kızabilirim? Benim bir zamanlar yapmış olduğum şeyi yaptınız siz de. Üstelik siz, benim aksime bunu yemin etmeden önce yapacak kadar düşünceli davrandınız." Ceinwyn'e gülümsedi. "Beni zor bir duruma düşürdünüz, ama ben bunu hak ettim. Derfel ile biraz baş başa yürüyebilir miyiz?"

Ceinwyn ile o sabah geçtiğimiz patikadan yürüdük. Mızrakçılarından uzaklaştığımızda Arthur omzumu sıvazladı. "Tebrik ederim Derfel," dedi sessizce.

"Bu olanlar size herhangi bir şekilde zarar verdiyse, sizi üzdüysе üzgünüm Lordum."

"Ahmakça konuşma Derfel. Benim bir zamanlar yaptığım şeyi yaptın sen sadece. Yalnız durum biraz değişti artık, hepsi bu kadar. Biraz zorlanacağız o kadar."

"Mordred'in Seçilmiş Savaşçısı olamayacağım," dedim.

"Hayır olamayacaksın. Başka birini bulacağım. Bana kalsa, sevgili dostum, seni Dumnonia'ya götürür, Seçilmiş Savaşçı ilân eder ve varımı yoğumu sunardım sana. Ne var ki işler her zaman bizim istediğimiz gibi yürümüyor."

"Yani demek istediğiniz," dedim açık konuşarak, "Prenses Guinevere beni affetmeyecek."

"Hayır, etmeyecek," dedi Arthur üzgün bir sesle. "Lancelot da affetmeyecek." İç geçirdi. "Ne yapacağım bu Lancelot'u?"

"Gwenhwyvach ile evlendirin onu," dedim "sonra ikisini de Siluria'ya gömüverin."

Arthur güldü. "Keşke bu mümkün olabilseydi. Lancelot'u Siluria'ya göndereceğim ama Siluria'ya hükmetmenin ona yeteceğini hiç sanmıyorum. Lancelot'un öyle küçük bir krallıktan daha fazlasında gözü var, Derfel. Ceinwyn gibi bir kadının ve bir aile sahibi olmanın Lancelot'u orada tutmaya yeteceğini ümit ediyordum. Şimdi ne olacak?" Omuz silkti. "O krallığı sana versem daha iyiydi aslında." Elini omzumdan çekti ve yüzüme baktı. "Sizi yeminlerinizden azat etmiş değilim, Lord Derfel Cadarn," dedi resmî bir tavırla, "benim komutam altındasınız ve size haber yolladığımda görevinizin başına geçeceksiniz."

"Tabiî ki, Lordum."

"Baharda sana ihtiyacım olacak," dedi. "Saksonlarla üç ay boyunca barış yapacağıma yemin ettim ve bu barışı bozmayacağım. Üç ay biter bitmez kış gelip çatacak ama biz yine mızraklarımıza dokunmayacağız. Ama bahar geldiğinde saldırıya geçeceğiz ve kalkan-duvarımda seni ve adamlarını da görmek istiyorum."

"Adamlarım kalkan-duvarında yerlerini alacaktır, Lordum," diyerek söz verdim.

İki elini omuzlarıma koydu. "Merlin'e de yeminle mi bağlısın?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

"Evet Lordum," dedim.

"Var olmayan bir kazanın peşinde koşacaksın yani öyle mi?"

"Kazanı arayacağım, Lordum."

Arthur gözlerini kapattı. "Ne büyük aptallık!" Ellerini çekip gözlerini açtı. "Ben Tanrılara inanıyorum, Derfel. Ama sorun şu: Tanrılar Britanya'ya inanıyor mu? Eski Britanya değil artık burası," dedi heyecanlanarak. "Eskiden tek bir soydan gelen bir halktık biz, ama şimdi erde öyle mi? Romalılar dünyanın her bir köşesinden insanlar getirdi uraya! Sarmatyalılar, Libyalılar, Galyalılar, Nümidyalılar, Yunanlı ar! Bu insanların kanı, Romalıların ve Saksonların kanları kanımıza arıştı. Bir zamanlar olduğumuz halk değiliz artık, Derfel. Eski Tan-

rıların üstüne yüz tane daha Tanrımız var ve zamanı geri çeviremeyiz. Değil Kazan, Britanya Hazineleri'nin hepsi olsa bile geri çeviremeyiz zamanı."

"Merlin böyle düşünmüyor."

"Merlin, Tanrıları hükmedebilsin diye beni Hıristiyanlarla savaştıracak, değil mi? Hayır, Derfel ben bunu yapmayacağım." Öfkelenmişti. "Siz şu hayalî kazanınızı arayabilirsiniz, ama ben Hıristiyanlara saldırarak Merlin'in oyununa gelmeyeceğim."

"Merlin," dedim büyücüyü savunurcasına, "Hıristiyanların kaderini Tanrıların takdirine bırakacak."

"Tanrılar bizleri vasıta olarak kullanarak hareket etmez mi zaten?" diye sordu Arthur. "Ama sırf başka Tanrılara tapıyorlar diye diğer Britonlara karşı da savaşacak değilim. Bana yeminle bağlı olduğun sürece sen de savaşmayacaksın Derfel."

"Savaşmayacağım, Lordum."

İç geçirdi. "Tanrılar konusunda böyle hınç dolu olmak istemiyorum. Ama zaten Guinevere de hep benim Tanrıları göremeyecek kadar kör olduğumu söyler. Yegâne hatamın bu olduğunu söyler." Gülümsedi. "Bir yemin ettiysen, Merlin'le birlikte gitmelisin Derfel. Nereye götürecek seni?"

"Ynys Mon'a Lordum."

Bir süre sessizce bakakaldı Arthur, sonra da omuz silkti. "Lleyn'e mi gideceksin?" diye sordu. "Lleyn'e giden bir daha geri dönemez."

"Ben döneceğim, Lordum," dedim iddialı konuşarak.

"Dönmeye çalış Derfel, mutlaka dönmeye çalış." Sesinden karamsar olduğu anlaşılıyordu. "Saksonları yenebilmek için yardımına ihtiyacım var. Sonra da belki, Dumnonia'ya dönebilirsin. Kin tutmaz aslında Guinevere." Bu söze pek inanmadım, ama yine de bir şey demedim. "Seni baharda çağıracağım," diye devam etti Arthur, "ve Lleyn'den sağ çıkabilmen için dualar edeceğim." Koluma girdi ve birlikte eve doğru yürüdük. "Bu arada ne konuştuğumuzu soran olursa onlara seni fena halde azarladığımı, sana lânetler okuduğumu hatta sana vurduğumu söyle."

Güldüm. "Vursanız da kabulümdür Lordum."

"Azarlanmış olduğunu bil," dedi, "ve ayrıca," diye devam etti, "Britanya'nın en talihli ikinci erkeği olduğunu da bil."

Dünyanın en talihli erkeğiyim ben, diye geçirdim içimden, çünkü yüreğimin dilediği şeye -Ceinwyn'e- kavuşmuştum.

Daha doğrusu kavuşacaktım, Merlin dilediğine kavuştuktan sonra.

Mızrakçıların gidişini izledim. Arthur'un ayı armalı sancağı ağaçlıkların arasında kısa bir süre göründü. Arthur uzaktan el salladı sonra da atına atlayıp gitti.

Ve yalnız kaldık.

Dumnonia'da olmadığımdan Arthur'un dönüşünü göremedim. Görmeyi isterdim, çünkü onun başaracağına inanmayan, onun yerine başka sefil hükümdarlar getirmek için komplolar kuran bir ülkeye bir kahraman olarak dönüyordu.

Yiyecek azdı o güz boyunca. Aniden alevlenen savaş hasadı tüketmişti. Ama neyse ki kıtlık olmadı ve Arthur'un adamları adil bir şekilde vergi topladı. Sanki küçük bir gelişmeymiş gibi gelebilir bu, ama son senelerde yaşananlardan sonra halkı heyecanlandırmıştı. Sadece zenginler vergi ödedi Kraliyet Hazinesine. Kimi altın verdi, çoğunluk ise tahıl, deri, keten, tuz, yün ve kurutulmuş balık olarak ödedi vergisini. Kendi topraklarında ikamet edenlerden toplandı bunlar. Son birkaç senedir zenginler Kral'a çok az, fakirler ise zenginlere çok fazla vergi ödüyordu. Bu yüzden Arthur mızrakçılarını görevlendirerek fakirleri ve bu fakirlerden toplanmış vergileri tespit ettirdi. Sonra da bu kayıtlara dayanarak zenginlerden vergi topladı. Topladığı vergilerden üçte birini kışın halka dağıtmak üzere kiliselere ve il idarelerine verdi. Sırf bu davranışı bile, Dumnonia'da yeni bir iktidarın başta olduğuna kanıttı. Zenginler bu işe söylendi ama hiçbiri de kalkıp Arthur'un karşısına bir kalkan-duvarı ile çıkmaya cesaret edemedi. Mordred'in Krallığı'nın Savaş Lordu'ydu Arthur, Lugg Vadisi'nin kahramanıydı, kralların canına kıyan adamdı, muhalifleri korkuyordu artık Arthur'dan.

Mordred'i eğitme görevi Culhwch'a verildi. Arthur'un kuzeni olan dürüst, kaba bir savaşçıydı Culhwch. Küçük ve başa bela bir çocuğun kaderi pek ilgilendirmiyordu onu aslında. Dumnonia'nın batısında, Iscalı Cadwy'nin başlatmış olduğu isyanı bastırmaya uğraşıyordu Culhwch. Duyduğum kadarıyla mızraklı bölüğünü bir harekat düzenleyerek büyük bozkırın ötesine götürmüş, oradan da güneye -kıyıdaki vahşi topraklara inmişti. Cadwy'nin ülkesini yakıp yıkmış, sonra da asi Prens'i Isca'daki eski Roma kalesinde ele geçirmişti. Lugg Vadisi'ndeki savaştan dönenler ise, asileri sokaklarda kıstırabilmek için kentin dış surlarına üşüşmüştü. Prens Cadwy bir Roma tapınağında ele geçirilmiş ve oracıkta derisi yüzülmüştü. Cesedinin, ibret olsun diye Dumnonia'da şehir şehir sergilenmesini buyurmuştu Arthur. Yanaklarındaki mavi dövmelerden kolayca tanınabilecek kellesi ise, bu isyanı

desteklemiş olan Kernow Kralı Mark'a gönderilmişti. Buna cevaben Kral Mark, külçeler, bir fıçı dolusu tütsülenmiş balık, vahşi ülkesinin kıyılarında dalgalarla parlatılmış üç adet kaplumbağa kabuğu ve Cadwy'nin isyanına iştirak etmediğini savunan gayet masum bir mesaj yollamıştı Arthur'a.

Cadwy'nin kalesini ele geçiren Culhwch, orada bazı mektuplar bulmuş ve bunları Arthur'a yollamıştı. Dumnonia'daki Hıristiyan cephesine aitti bu mektuplar. Lugg Vadisi'ndeki zaferden önce yazılmışlardı ve Dumnonia'nın hâkimiyetini Arthur'un ellerine bırakmamak için yapılan komploları tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu bu mektuplar. Hıristiyanlar, kiliseleri vergi ve harçlardan muaf tutan Ulu Kral Uther'in düzenlediği kanunu değiştirdiğinden beri Arthur'a düşmandı. Kendi Tanrılarının yardımıyla, Gorfyddyd'in Arthur'u büyük bir mağlubiyete uğratacağına inanmışlardı. Bu mutlak mağlubiyete inandıklarından, fikirlerini yazıya dökecek kadar cesaretlenmişlerdi ve işte şimdi de o yazdıkları Arthur'un eline geçmişti.

Mektuplardan, Hıristiyan cemaatinin endişeli olduğu anlaşılıyordu. Bir yandan Arthur'un ölümünü isteyen cemaat bir yandan da Gorfyddyd'in putperest mızrakçılarının istilasından korkuyordu. Kendilerini ve mallarını kurtarmak için Mordred'i feda etmeye hazırdılar. Mektuplarda, Arthur'un yokluğundan faydalanarak Durnovaria'ya saldırması ve Mordred'i öldürüp krallığı Gorfyddyd'e teslim etmesi için Cadwy'i ikna etmeye çalışmışlardı. Hıristiyanlar Cadwy'i destekleyeceklerini söylüyorlardı. Böylece Gorfyddyd'in hükmü boyunca Cadwy mızraklarının kendilerini koruyacağını umuyorlardı.

Ama bir şey kazanmadıkları gibi bir de cezalandırıldılar. Dumnonia'ya bağlı krallıklardan Belgae'nin Kralı ve daha evvel Hıristiyanlarla birlikte Arthur'a karşı ittifak kurmuş olan Melwas, Cadwy'nin ülkesine hükümdar olarak tayin edildi. Pek de onurlu bir atama değildi bu, çünkü Arthur Melwas'ı kendi ülkesinden koparıp gözünün üzerinde olabileceği bir yere yerleştiriyordu. Mordred'in eski bakıcısı Hıristiyan vekil Nabur da, görevini kötüye kullanıp Arthur'a muhalif cepheyi oluşturduğu ve Mordred'in öldürülmesi gerektiğini mektuplarında yazdığı için, Durnovaria'daki amfitiyatroda çarmıha gerildi. Bugünlerde onun bir Aziz ve bir şehit olduğunu söylüyorlar, ama ben Nabur'u bir yalancı ve yozlaşmış bir adam olarak tanırdım. İki rahip, bir başka vekil ve iki toprak sahibi daha idam edildi. Komplo kuran grubun en son üyesi Piskopos Sansum idi, ama o mektupta isminin geçmesine izin vermeyecek kadar uyanık davranmıştı. Bu uyanıklığı sayesinde ve Arthur'un putperest, sakat kız kardeşi Morgan ile kurduğu tuhaf dostluktan dolayı Sansum bir şekilde paçayı kurtardı. Arthur'a sonsuz sadakatle bağlı olduğuna dair ant içti ve elini

haçın üzerine koyarak kralı öldürmekle ilgili hiçbir komplo kurmadığına dair yemin etti. Bu yeminleri sayesinde de Ynys Wydrn'deki Kutsal Ağaç Kilisesi'ndeki piskoposluk görevine devam etti. Sansum'u demir prangalara vurup boğazına bir kılıç dayasanız bile kurtulmanın bir yolunu bulur ve yine elinizden bir şekilde kaçıverir zaten.

Sansum'un Hıristiyan olmayan dostu Morgan, Merlin'in en gözde rahibesiydi eskiden, ama sonra ondan daha genç olan Nimue gelip bu makamı elinden almıştı. Şimdi Merlin de Nimue de uzaklarda olduğundan, Merlin'in Avalon'daki topraklarının tek yöneticisi Morgan olmuştu. Ateşin dağladığı yüzünü gizleyen altın maskesi, alevlerin kavurduğu vücudunu gizleyen kara cüppesi ile Morgan üstleniyordu şimdi Merlin'in iktidarını. Merlin'in Tor'daki konağının inşasını tamamlatan da, Arthur'un kuzeydeki topraklarının vergi tahsildarlarını tayin eden de Morgan'dı artık. O güz, Piskopos Bedwin ateşli bir hastalık geçirip öldükten sonra Arthur'un en sadık danışmanlarından biri olmuştu Morgan. Hatta kıdem sıralamasını çiğneyerek Morgan'ın bir danışman olarak tayin edilmesini önermişti Arthur. Britanya'da Kral'ın Konseyi'nde hiçbir kadın yer almamıştı bugüne dek. Belki de Morgan gerçekten bu şerefe nail olacaktı ama devreye giren Guinevere buna mani oldu. Eğer kendisi danışman olamıyorsa başka kadınların olmasına da izin vermezdi Guinevere. Ayrıca, o, çirkin olan her şeyden tiksinirdi ve Tanrılar biliyor ya, yüzünde altın maskesi olsa bile çok iticiydi zavallı Morgan. Bu nedenle Ynys Wydryn'de kalmaya devam etti. Guinevere ise Lindinis'teki yeni sarayın inşaatını başlattı.

Muhteşem bir saray oluyordu bu. Gundleus'un yakmış olduğu eski Roma konağı yeniden inşa edilmişti ve genişletilmişti. Konağın iki kanadında, mermer kanallardan suların aktığı iki büyük avlu vardı. Kraliyet Tepesi, Caer Cadarn'ın, yakınındaki Lindinis, Dumnonia'nın yeni başkenti olacaktı. Çarpık sol ayaklı Mordred'in sarayın yakınına bile uğramaması için gerekli tüm önlemleri almıştı Guinevere. Sadece güzeller kabul ediliyordu Lindinis'e. Sarayın kemerli avlularına Dumnonia'nın dört bir köşesindeki konaklardan ve mabetlerden getirilen heykelleri dizdirtti Guinevere. Hıristiyan kilisesi yoktu sarayda, ama Guinevere, kadınların Tanrıçası İsis'in adına büyük kara bir konak inşa ettirmişti. Siluria'daki yeni krallığından ziyarete geldiğinde Lancelot'u ağırlamak için de çuvalla para dökerek bir sürü lüks oda hazırlattı. Lancelot'un annesi Elaine bu odalarda ikamet ediyordu. Bir zamanlar Ynys Trebes'i güzelleştirdiği gibi şimdi de Lindinis'i bir güzellik mabedine çeviriyordu.

Arthur'un Lindinis'te nadiren kaldığını biliyordum. Saksonlara saldırmaya hazırlanmakla meşguldü, bunun için de güney Dumnonia'daki eski toprak kaleleri yeniden tahkim ettirdi. Vatanımızın bağrındaki Caer Cadarn'ın duvarları bile takviye edildi, surların üzerine odundan yeni muharebe platformları kuruldu. Ama en büyük tahkimatı, Dikilitaşların hemen doğusundaki Caer Ambra'da yaptı Arthur, çünkü Sailere karşı yeni karargâhı olacaktı burası. Eskiden burada bir kale inşa ettirilmişti, yine de o yıl güz ve kış ayları boyunca esirler eski surları dikleştirip, yeni hisarlar ve platformlar inşa ettiler. Dumnonia'nın güneyinde, Cerdic kumandasındaki Saksonlara karşı savunabilmek üzere Caer Ambra'nın güneyindeki diğer kaleler de tahkim edildi. Arthur kuzeyde Aelle'e saldırırken onların da aynı anda güneyden bize saldıracakları kesindi. Romalılar gittiğinden beri ne bu kadar ağaç kesilmiş, ne de bu kadar Britanya toprağı kazılmıştı, bundan emindim. Arthur'un adilce topladığı vergiler bu işlerin yarısını bile zor karşılardı. O yüzden güney Britanya'da sayıları bir hayli çok olan zengin kiliselere zorunlu bir vergi uyguladı Arthur. Bu kiliseler kendisini devirmek için Nabur ve Sansum'un planlarını destekleyenlerdi. Sonunda bu vergiler son kuruşuna kadar geri ödendi, üstelik Hıristiyanları Saksonların kanlı emellerinden de korumuş oldu, ama ne var ki Hıristiyanlar onu asla affetmediler. Aynı verginin zengin bir avuç putperest tapınağından da toplandığının farkında bile değillerdi.

Her Hıristiyan da Arthur'a düşman değildi elbette. Mızrakçılarının en az üçte biri Hıristiyan'dı, başka Tanrılara inanan askerleri kadar sadıktı onlar da Arthur'a. Pek çok Hıristiyan da Arthur'un hükümdarlığını beğeniyordu, ama Arthur'a muhalif olan kilise liderlerinin hırsları sadakatlerinin önüne geçiyordu. Kendi Tanrılarının bir gün yeryüzüne dönüp tıpkı bir fâni gibi aramızda dolaşacağına inanıyorlardı ama O, ancak tüm putperestler Onun dinine inanırsa dönecekti. Arthur'un bir putperest olduğunu bilen vaizler ona lânetler savuruyordu, Arthur ise bu sözleri duymazdan gelerek güney Britanya'daki işlerine devam ediyordu. Yanına Sagramor'u alıp Aelle'in sınırlarına gidiyor, Cerdic'in güneydeki ırmak vadilerine kadar sızmış savaşçı çeteleriyle vuruşuyor, Dumnonia'dan ve Gwent'ten geçip kuzeye Isca'ya gidip oradaki kabile şefleri ile Batı Gwent ya da doğu Siluria'dan kaç mızrakçı toplayabileceğini görüşüyordu. Lugg Vadisi'ndeki muharebe sayesinde Arthur artık sadece Dumnonia'nın baş Lordu ya da Mordred'in hamisi olarak tanınmıyordu; o Britanya'nın Savaş Lordu'ydu artık. Ordularımızın yegâne kumandanıydı. Hiçbir Kral ona karşı çıkmaya cüret edemezdi ve zaten karşı çıkmayı da istemezlerdi... tabiî bu bir zamanların Britanya'sıydı.

Ben bunların hiçbirinde Arthur'un yanında olamıyordum, çünkü Caer Sws'te, Ceinwyn'in yanındaydım ve aşıktım.

Ve de Merlin'i bekliyordum.

Merlin ve Nimue, Cwm Isaf'a kış gündönümünden birkaç gün evvel geldiler. Bayırlardaki çıplak meşelerin üzerine kara bulutlar üşüşmüş, sabah kırağısı ikindiye dek kalkmamıştı. Irmağın üzerinde parça parça buz tabakaları vardı, dökülmüş yapraklar kurumuştu, vadinin toprağı bir kaya gibi sertleşmişti. Büyük odada ateş yaktığımız için evimiz sıcaktı, ama damdaki oluğa zor ulaşan boğucu dumanlar yüzünden içerde göz gözü görmüyordu. Mızrakçılarımın vadide inşa ettiği diğer barınaklardan da dumanlar tütüyordu; taş ve toprak duvarlı, damları çalı ve tahtalarla kaplı küçük barakalarda kalıyordu onlar da. Evin arkasına bir ağıl yapmıştık; boğamızı, iki ineğimizi, üç dişi bir erkek domuzumuzu, bir düzine koyunumuzu ve birkaç tavuğumuzu, aç kurtlara karşı korumak için geceleri ağıla kapatıyorduk. Civardaki ormanlarda pek çok kurt vardı, her günbatımında yankılanırdı ulumaları. Hatta kimi geceler ağılın kapısını pençelediklerini duyardık. Koyunlar korkuyla meler, tavuklar kaçışarak gıdaklardı, derken Issa, ya da nöbeti her kim tutuyorsa bağırırdı ve ağaçlıkların başladığı yere doğru bir parça yanan odun atardı ve böylece kurtlar dağılıp kaçardı. Irmaktan erken saatte su almaya gittiğim bir sabah, iri ve yaşlı bir kurtla karşılaştım. Irmaktan su içiyordu, ben çalıların arasından çıkar çıkmaz başını kaldırıp beni izlemeye koyuldu. Sonra da ırmağın yukarısına doğru sessizce koşturarak gitti. Bunun hayra alâmet olduğuna kanaat getirdim, Merlin'i beklediğimiz o günlerde her bir alâmeti yorumlar olmuştuk zaten.

Arada kurtları avladığımız da oluyordu. Cuneglas bize kurt avında yardımcı olmaları için üç çift tazı vermişti. Guinevere'ın geyik avında kullandığı ve Dumnonia'da beslediği o meşhur Powys tazılarından daha büyük ve daha tüylüydü bunlar. Avlanmak mızrakçılarıma bir meşgale oluyordu. Kuytu ormanlarda avlandığımız o uzun ve soğuk günleri Ceinwyn bile seviyordu. Deri bir pantolon, dize kadar botlar ve deri yelek giyiyor, beline uzun bir avcı bıçağı takıyordu. Altın sarısı saçlarını ensesinden topladıktan sonra, at kılından yapılma uzun tasmalarının ucunda koşturan tazıların peşinden kayaları ve devrik ağaçları aşarak o da geliyordu bizimle. Kurt en kolay okla avlanır, ama çok az sayıda askerim ok kullanmayı bildiğinden, biz tazılarla, muharebe mızraklarıyla ve de bıçaklarla avlıyorduk kurdu. Buna rağmen Merlin'in dönüşüne kadar birçok kurt postu istiflemiştik

Cuneglas'ın ambarında. Kral, Caer Sws'e geri taşınmamızı istiyordu, ama Merlin'in peşine takılıp gideceğimiz o eziyetli yolculuğu beklerken Ceinwyn de ben de mutluyduk, bu yüzden de saraya gitmeyip vadideki küçük evimizde kalıp günleri saymaya devam ettik.

Cwm Isaf'ta mutluyduk. Hep hizmetkârlarının yaptığı işleri şimdi kendisi yapmaktan büyük keyif alıyordu Ceinwyn. Ama bir tavuğun boynunu kıvırmayı bile beceremediğinden, ne zaman yemek pişirmek için tavuğu öldürmeye kalksa beni gülmekten yerlere yatırıyordu. Aslında ev işi ve yemek yapmasına gerek yoktu Ceinwyn'in, çünkü hizmetkârlardan biri öldürebilirdi tavukları. Ayrıca mızrakçılarım da Ceinwyn'in bir dediğini iki etmezlerdi, ama Ceinwyn yardım etmek istiyor, iş tavuk, ördek ya da kaz öldürmeye gelince doğru dürüst beceremiyordu. Bir çözüm bulmuştu aslında; zavallı hayvanın boynuna ayağıyla basıyordu. Sonra da gözlerini sımsıkı kapatıp çabucak bastırarak boynunu kırıyordu hayvancağızın.

Ceinwyn yün eğirme işinde daha başarılıydı. En zenginleri hariç Britanya'daki her kadın elinde iğ ile dolaşırdı daima, çünkü yün eğirmek o bitmez tükenmez angaryalardan biriydi. Bir senenin yünleri iplik haline getirilir getirilmez hemen ertesi senenin yünleri birikirdi ambarlarda. Kadınlar da kucaklarına yünleri doldurup götürüp ıslattıktan sonra da iplikleri eğirmeye başlarlardı. Yürürken, sohbet ederken, başka bir işleri olmadığı her zaman eğirirlerdi. Tekdüze, sıkıcı bir işti bu, ama yine de yetenek ve beceri gerekiyordu. İlk başta Ceinwyn pek bir şeye benzemeyen küçük yün parçaları dokuyup durdu, ama gitgide daha fazla beceri kazandı bu konuda. Ama tabiî ki hayatları boyunca yün eğirmiş kadınlar kadar becerikli olamadı hiçbir zaman. Akşamları oturur, gününün nasıl geçtiğini anlatırdı bana Ceinwyn; bu arada bir yandan da yün eğirirdi. O kış eğirdiği yünler ya çok kalın ya da çok ince oldu, ama yine de o yünlerden ördüğü gömlekleri üzerimde parçalanana dek giydim.

Cuneglas sık sık ziyaretimize geliyordu ama karısı Helledd asla gelmedi. Oldukça tutucu olan Kraliçe Helledd Ceinwyn'in vermiş olduğu kararı kesinlikle tasvip etmiyordu. "Ailemizin şerefine bu olay yüzünden leke sürüldüğünü düşünüyor Helledd," demişti Cuneglas neşeyle. Artık Cuneglas da, tıpkı Arthur ve Galahad gibi benim en yakın dostlarımdan biri olmuştu. Bence yalnızdı o aslında Caer Sws'te. Canı avdan ve savaştan konuşmak istemediğinde Iorweth ve de birkaç genç druid hariç pek az adam vardı etrafında, dolayısıyla yitirmiş olduğu erkek kardeşlerinden biriymişim gibi davranıyordu bana. Kral olması gereken büyük ağabeyi attan düşerek, diğer ağabeyi ateşli bir hastalıktan ve en küçük kardeşi de Saksonlara karşı savaşırken ölmüştü. Cuneglas da, benim gibi, Ceinwyn'in Karanlık Yol'a çıkma-

sına şiddetle karşı çıkıyordu, ama o da Ceinwyn'in ölse bile bu kararından vazgeçmeyeceğini biliyordu. "Bu kızın çok nazik, çok tatlı olduğunu zannediyor herkes," demişti Cuneglas, "ama çelik gibi iradesi ve katır gibi de bir inadı var."

"Tavuk öldüremiyor ama."

"Bence, bunu yapmaya kalkışması bile bir mucize!" diyerek güldü. "Ama Ceinwyn mutlu Derfel. Bunun için sana bir teşekkür borçluyum."

Mutlu olduğumuz tüm zamanların, en mutlusuydu bunlar. Yine de arada, Merlin'in bir gün geleceğini ve yeminimizi tutmamızı isteyeceğini bilmek gölgeliyordu mutluluğumuzu.

Merlin buzlu bir ikindi vakti geldi. O sırada, evimizi ısıtırken dumanla dolduracak odunları, Sakson savaş baltasıyla ikiye yarıyordum dışarıda. Ceinwyn ise içerdeydi ve asabî Scarach ile hizmetkârların tartışmalarını yatıştırmaya çalışıyordu. Tam o sıralar vadinin ötesinden bir boru sesi duyuldu. Mızrakçılarım yabancı birinin Cwm Isaf'a doğru yaklaşmakta olduğunu haber vermişlerdi. Baltayı indirdiğimde ağaçların arasından hızla gelen Merlin'in siluetini gördüm. Yanında Nimue vardı. Lancelot'un nişan gecesinden sonra bir hafta boyunca bizimle kalmış, ama sonra tek bir söz etmeden çekip gitmişti gecenin bir vakti Nimue. Şimdi de kalın beyaz cüppeli Lordunun yanında siyahlara bürünmüş bir halde geri dönüyordu.

Ceinwyn dışarı çıktı. İçerdeki isten yüzü kararmış, kestiği tavşan etinden ellerine kan bulaşmıştı. "Yanında bir de savaş-çetesi getireceğini sanıyordum," dedi, mavi gözlerini Merlin'in üzerinden ayırmadan. Merlin'in kendisini Karanlık Yolda koruyacak bir ordu topladığını Nimue söylemişti bize gitmeden önce.

"Belki ırmak kenarında konaklatıyordur savaş-çetesini," dedim.

Alnındaki perçemi geriye iterken isli yüzüne kan bulaştırdı Ceinwyn. "Üşümüyor musun sen?" diye sordu, odunları keserken üzerimi çıkardığım için bana çıkışarak.

"Üşümedim," dediysem de üzerime yün gömleğimi geçiriverdim. Bu arada Merlin derenin karşı kıyısına sıçramıştı bile. Merakla haber bekleyen savaşçılarım kulübelerinden çıktılar ama uzun boylu Merlin eşiğimizden eğilerek geçip içeri girerken onlar dışarıda kaldı.

Selamsız sabahsız yanımızdan geçip doğrudan eve girmişti Merlin. Peşinden Nimue girdi, Ceinwyn ve ben içeri girdiğimizde o ikisi çoktan ateşin başına çökmüştü bile. Zayıf ellerini ateşe uzatıp ısıttı Merlin, sonra da uzun uzun iç geçirdi. Hiçbir şey söylemiyordu, hiçbirimiz de sormak istemiyorduk. Ben de Merlin gibi ateşin başına çöktüm. Ceinwyn de yarısını dilimlediği tavşanı bir kenara koyduktan

sonra ellerini yıkayıp temizledi. Scarach ile diğer hizmetkârlara dışarı çıkmalarını işaret ettikten sonra gelip yanıma oturdu.

Merlin ürperdi, sonra biraz rahatlar gibi oldu. Öne doğru eğilip gözlerini kaparken sırtı büküldü. Uzun süre öylece kaldı. Esmer yüzünde derin çizgiler, sakalında parlak bir aklık vardı. Tüm druidler gibi kafasının ön kısmındaki saçları tıraş etmişti, ama kısa ak saçlarına bakılırsa, Merlin'in ustura ya da bronz ayna yüzü görmediği, uzun süredir yollarda olduğu anlaşılıyordu. O gün, ateşin başında kamburu çıkmış haliyle öyle güçsüz, öyle ihtiyar görünmüştü ki gözüme.

Nimue karşısında oturuyor, hiçbir şey söylemiyordu. Tek bir kez kalktı ve Hywel'in Gazabı'nı astığım yerden indirip baktı, kabzasına yapıştırdığım iki küçük kemik parçasını görünce de gülümsedi. Kılıcı kınından çıkardı, ateşin en dumanlı yerine doğru tuttu; kılıç isle kaplanınca da bir saman çöpü ile küçük bir yazı yazdı kılıcın çelik ağzının üzerine. Bizim ya da Saksonların kullandığı harflerle yazmamıştı. Yalnızca druidlerin ve sihirbazların anlayabileceği özel çizgilerden oluşan sihirli ve kadim harfler kullanmıştı. Kını duvara yasladıktan sonra kılıcı duvardaki çivilere tekrar asarken, ne yazdığını açıklamadı. Merlin ise ona bakmıyordu bile.

Aniden gözlerini açınca Merlin'in yüzündeki zayıflık bir anda kayboldu ve yerini vahşi ve öfkeli bir ifade aldı. "Siluria'daki yaratıkları lânetliyorum," dedi yavaşça. Parmağını ateşe doğru uzattı, o anda alevler harladı. "Ekinleri kuru," diye hırladı Merlin, "hayvanları telef, çocukları sakat, kılıçları kör ve de düşmanları muzaffer olsun." Merlin'in ölçülerine göre fazla korkunç bir lânet değildi bu aslında ama yine de sesinden sinirli olduğu anlaşılıyordu. "Ve Gwent'tekilerin de," diye devam etti, "hayvanları vebalı, yazları buzlu, rahimleri dölsüz olsun." Alevlere tükürdü. "Elmet'tekilerin," diye devam etti Merlin, "gözyaşları göl olup taşsın, veba ile mezarları dolsun taşsın, evlerini fareler bassın." Tekrar tükürdü. "Kaç adam getireceksin, Derfel?"

"Elimde kaç adamım varsa o kadar Lordum." Ne kadar az olduğunu dile getirmeye çekiniyordum, ama yine de söylemek zorunda kaldım. "Yirmi kalkan."

"Peki ya Galahad'ın komutası altındaki adamların?" Kalın beyaz kaşlarının altından gözlerime baktı Merlin. "Onlar kaç kişi?"

"Onlardan hiç haber almadım Lordum."

Alaycı bir ifadeyle sırıttı. "Lancelot'un saray muhafızları olmuşlar. Bunu özellikle istedi Lancelot. Kardeşini uşak yapmaya pek de hevesli." Galahad, Lancelot'un üvey kardeşiydi ve onunla hiçbir açıdan benzeşmezdi. "Lancelot ile evlenmemeniz pek isabet olmuş Hanımefendi," dedi Merlin, Ceinwyn'e bakarak.

Ceinwyn bana bakarak tebessüm etti. "Ben de aynı fikirdeyim, Lordum."

"Siluria'yı sıkıcı buluyor. Bu konuda haklı tabiî, ama bu gidişle bu adam sürekli Dumnonia'ya yanaşıp Arthur'un ayağının dibindeki zehirli bir yılan gibi olacak." Merlin gülümsedi. "Siz de Hanımefendi, Lancelot'un oyuncağı olacaktınız."

"Öyle olacağıma burada olmayı yeğlerim," dedi Ceinwyn, kaba taş duvarları ve dumanla kaplı kirişleri işaret ederek.

"Ama Lancelot saldırmaya kalkacaktır," diyerek Ceinwyn'i uyardı Merlin. "O adamın kibri yok mu, Lleullaw'ın kartalından bile daha yüksekten uçuyor. Ayrıca Guinevere de sizi lânetliyor, Hanımefendi. İsis tapınağında bir köpek öldürdü, sonra da onun postunu isminizi vermiş olduğu dişi bir köpeğin üzerine astı."

Ceinwyn'in beti benzi atmıştı, eliyle şerre karşı kendini koruyacağına inandığı bir takım işaretler yaptıktan sonra da ateşe tükürdü.

Merlin omuz silkti. "Lânetini etkisiz hale getirdim, Hanımefendi," dedi, sonra da kollarını uzatıp başını geriye atınca, saçı, otlarla kaplı yere değecekti neredeyse. "İsis yabancı bir Tanrıçadır," dedi, "onun gücü bu topraklarda zayıflar." Başını tekrar doğrulttu, uzun parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Elim boş döndüm," dedi karamsar bir sesle. "Ne Elmet'te, ne de başka bir yerde bulabildim benimle gelecek orduyu. Mızraklarını Saksonlarla savaşmak için kullanacaklarını söylüyor hepsi. Ne altın, ne de gümüş vaat ettim onlara... Yalnızca Tanrılar uğruna verilecek bir savaşta yer almalarını istedim. Onlar da hayır dualar ettiler, sonra bebeklerden, ocaklarından ve de hayvanlarından bahseden karılarına kulak verdiler ve basıp gittiler. Seksen adamdı tüm istediğim. Diwrnach iki yüz asker toplayabilir, hatta belki daha da fazla, ama bana seksen kişi yeterdi. Ama benimle gelecek sekiz kişi bile çıkmadı. Hepsinin Lordları, yeminle Arthur'a bağlanmış artık. Lloegyr'i düşmandan geri alana dek bu kazan meselesi bekleyebilir, diyor hepsi. Sakson topraklarını, Sakson altınlarını istiyorlar, benimse onlara tek vaat ettiğim kan ve Karanlık Yol."

Bir sessizlik oldu odada. Alevlerin arasında patlayıveren bir odun, kararmış tavana doğru kıvılcımlar saçtı. "Tek bir adam bile gönüllü olmadı mı?" diye sordum, bu haber aslında beni şaşkına çevirmişti.

"Birkaç kişi gönüllü oldu," dedi omuz silkerek, "ama hiçbiri güvenebileceğim türden insanlar değillerdi. Kazana layık değil hiçbiri." Sustuğunda yorgun görünüyordu. "Hem Sakson altınına, hem de Morgan'a karşı mücadele veriyorum bir yandan. Bana karşı çıkıyor."

"Morgan mı!" Hayretimi gizleyemiyordum. Arthur'un ablası Morgan, Nimue gelip de onun yerini alana dek Merlin'in en yakın dostu

olmuştu. Morgan Nimue'den nefret ederdi ama bu kinin Merlin'e karşı tavrını da etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Morgan," dedi monoton bir sesle. "Bir öykü uydurup Britanya'nın dört bir yanına yayıvermiş: Tanrılar benim bu yolculuğuma karşı çıkıyorlarmış, mağlup olacakmışım, ben de tüm yol arkadaşlarım da ölecekmişiz. Uydurduğu bu öyküye herkes inanıyor. İhtiyar, güçsüz ve de bunak olduğumu söylüyor."

"Morgan'ın kehanetine bakılırsa," dedi Nimue kısık bir sesle, "sizi Diwrnach değil bir kadın öldürecekmiş."

Merlin omuz silkti. "Morgan bir oyun oynuyor ve ben bunu neden yaptığını anlamıyorum." Elini cüppesinin cebine sokup bir avuç dolusu örülmüş kuru ot çıkardı. Bu örülmüş otların hepsi birbirinin aynısı gibi geliyordu bana, ama Merlin içlerinden bir tanesini seçip Ceinwyn'e uzattı. "Sizi yemininizden azat ediyorum Hanımefendi."

Ceinwyn ilk önce bana baktı, sonra da örülmüş ota. "Her şeye rağmen Karanlık Yol'a gidecek misiniz yine de Lordum?" diye sordu Merlin'e.

"Evet."

"Peki ama ben yanınızda olmazsam nasıl bulacaksınız kazanı?"

Merlin omuz silkmekle yetindi.

"Benim asıl merak ettiğim Ceinwyn olduğunda nasıl bulacaksınız?" diye sordum, çünkü hâlen anlayamıyordum kazanı niçin bir bakirenin bulması gerektiğini ve bu bakirenin niçin Ceinwyn olması gerektiğini.

Merlin tekrar omuz silkti. "Kazanı," dedi, "hep bir bakire muhafaza etmiştir. Eğer rüyalarım doğruyu çıkarsa şu anda da bir bakire muhafaza ediyor kazanı ve sadece başka bir bakire bulabilir gizlendiği yeri. Gelmek istersen," dedi Ceinwyn'e, "bunun rüyasını göreceksin zaten."

"Lordum size söz verdiğim gibi," dedi Ceinwyn "geleceğim."

Uzun parmaklarıyla yüzünü ovuşturduktan sonra düğümlenmiş otları cebine tıktı Merlin. "İki gün içinde yola çıkıyoruz," dedi ifadesiz bir sesle. "Ekmek pişirmeli, kurutulmuş et ve balık hazırlamalı, silahlarınızı bilemeli ve de soğuğa karşı yanınıza kürk almalısınız." Nimue'ye baktı. "Biz Caer Sws'te konaklayacağız. Gel."

"Burada kalabilirsiniz," diye teklif ettim.

"Iorweth ile görüşmeliyim." Merlin kalktı, başı kirişlerle aynı hizadaydı. "Her ikinizi de yeminlerinizden azat ediyorum," dedi resmi bir edayla, "ama yine de benimle gelirsiniz diye dua ediyorum. Ama bilesiniz ki bu iş tahmin ettiğinizden de, kabûslarınızda gördüğünüzden de çok daha zorlu olacak. Çünkü hayatımı kazanı bulmaya adadım

ben." Bize bakarken son derece kederliydi yüzü. "Karanlık Yol'a çıktığımız gün," dedi Merlin, "ben ölmeye başlayacağım, çünkü yemin ettim. Yeminimin sayesinde başarılı olacağıma da asla emin olamam ve eğer başarısız olursam o zaman öleceğim, yanımdakiler de Lleyn'de tek başlarına kalacaklar."

"Nimue olacak ama yanımızda," dedi Ceinwyn.

"Sadece Nimue olacak," dedi Merlin karamsar bir edayla, sonra da eğilip kapıdan çıktı. Nimue de peşinden gitti.

Biz sessizce oturduk. Ateşe bir odun daha attım. Tüm odunlarımız yeni kesildiğinden yeşildi, zaten bu yüzden o kadar duman çıkarıyordu. Kalınlaşıp kirişlere doğru yükselen dumana baktım, sonra da Ceinwyn'in elini tuttum. "Lleyn'de ölmek mi istiyorsun sen?" diye payladım onu.

"Hayır," dedi, "ama kazanı gözlerimle görmek istiyorum."

Ateşe baktım bir süre. "Kanla dolduracak o kazanı" dedim alçak sesle.

Ceinwyn parmaklarımı okşadı. "Çocukluğumda," dedi "eski Britanya'yı anlatırlardı bana. Tanrıların aramızda nasıl yaşadığını ve herkesin nasıl da mutlu olduğunu anlatırlardı bu öykülerde. Kıtlık yokmuş o zamanlar, veba da yokmuş; sadece bizler varmışız, Tanrılar ve de huzur varmış. Ben o Britanya'yı geri istiyorum Derfel."

"Arthur bunun asla mümkün olamayacağını söylüyor. Bizler artık eskisi gibi değiliz."

"Sen kime inanıyorsun peki?" diye sordu Ceinwyn. "Arthur'a mı yoksa Merlin'e mi?"

Uzunca bir süre düşündüm vereceğim cevabı. "Merlin'e," dedim sonunda, çünkü tüm kederlerimizden sihirli bir biçimde kurtulabileceğimiz bir Britanya'da yaşadığımıza inanmak istiyordum belki de. Arthur'un Britanyası fikir olarak hoşuma gidiyordu, ama onun hayallerini gerçekleştirmek için savaşmak, çok çalışmak ve de inanmak gerekiyordu. Bir de kendilerine iyi muamele edildiği takdirde insanların da iyi davranacağına inanmak gerekiyordu. Merlin'in hayali Arthur'unkine kıyasla, bizden daha az şey talep edip bize daha çok şey vaat ediyordu.

"O halde Merlin'le birlikte gideceğiz," dedi Ceinwyn. Durdu, bana bakıyordu. "Morgan'ın kehaneti mi canını sıktı?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Morgan güçlüdür," dedim, "ama Merlin kadar güçlü değil. Nimue kadar bile değil." Nimue de, Merlin de İrfanın Üç Yarası'nı yaşamışlardı; Morgan ise sadece bedenine yara almış, gurur ve akıl yaralarını daha tatmamıştı. Aslında kurnazca bir öyküydü Morgan'ın uydurduğu, çünkü Merlin bazı ba-

kımlardan gerçekten de Tanrılara karşı çıkmış oluyordu. Tanrıların kızgınlığını yatıştırmak ve onlara tapan koskoca bir ülke sunmak istiyordu, ama ya Tanrılar yatışmak istemiyor ise? Belki de Merlin'in işlerine müdahale etmesi için daha kuvvetsiz olan Morgan'ı aracı tayin etmişlerdi, yoksa Morgan'ın bu ani düşmanlığının başka ne sebebi olabilirdi ki? Ya da belki Morgan da tıpkı Arthur gibi, Merlin'in bu arayışının saçma olduğu, Roma lejyonlarının istilasıyla yok olup giden bir Britanya'yı ümitsizce döndürmeye çalışan boş bir çaba olduğu kanaatine varmıştı. Arthur için tek bir savaş vardı: Sakson Kralları Britanya'dan söküp atmak. Bu yüzden eğer Morgan'ın öyküsü, Diwrnach'ın kanla boyanmış kalkanları karşısında Britanya mızraklarının telef olmamasını sağlayacaksa o zaman Arthur destekleyecekti bu öyküyü. Yani belki de Arthur, Dumnonialıların kanlarının Lleyn'de boşu boşuna dökülmemesi için ablasını kullanıyordu. Ben, adamlarım ve Ceinwyn bunun dışındaydık çünkü yeminle bağlıydık bizler.

Hâlbuki Merlin azat etmişti bizi yeminlerimizden, bu yüzden son bir kez daha Ceinwyn'i Powys'te kalması için ikna etmeye çalıştım. Arthur'un bu kazanın varlığına artık inanmadığını anlattım ona, kim bilir belki de kazanı Romalıların çaldığını, hazinelerle Roma'ya götürülmüş olabileceğini ve belki de orada eritilip tarak, pelerin iğnesi, para ya da broş haline getirildiğini söyledim. Tüm bunları anlattım ona, sözüm bittiğinde ise Ceinwyn yine kime inandığımı sordu, Arthur'a mı yoksa Merlin'e mi inanıyordum.

"Merlin'e," diye yineledim.

"Ben de ona inanıyorum," dedi Ceinwyn. "Ve onunla gideceğim."

Ekmek pişirdik, yolluk hazırladık, silahlarımızı biledik. Ve ertesi gece, Merlin'le birlikte yola koyulacağımız günün arifesinde, ilk kar yağdı.

Cuneglas'ın verdiği iki tayın sırtına, yollukları ve kürkleri yükledikten sonra yıldız armalı kalkanlarımızı sırtımıza asıp kuzeye doğru yola çıktık. Iorweth bizi kutsadı, Cuneglas'ın mızrakçıları ilk birkaç kilometre boyunca bize eşlik ettiler. Caer Sws'in kuzeyindeki Dugh Bataklığı'nın buzlu ıssız arazisini aştıktan sonra mızrakçılar durdular çünkü artık yalnız başımıza yola devam edecektik. Kız kardeşini canım pahasına koruyacağıma dair söz vermiştim Cuneglas'a, o da beni kucaklamış sonra da kulağıma fısıldamıştı. "Gerekirse canını al kız kardeşimin, ama sakın Diwrnach'ın Ceinwyn'i ele geçirmesine izin verme Derfel."

Gözleri yaşlarla dolmuştu Cuneglas'ın, bunu görünce fikrim değişiyordu neredeyse. "Eğer kız kardeşinize gitmemesini buyurursanız belki size itaat eder Kral Hazretleri," dedim.

"Asla etmez," dedi Cuneglas, "ayrıca şu anda ömründe hiç olmadığı kadar mutlu. Iorweth de sağ salim geri döneceğinizi söylüyor. Artık git, dostum." Hediye olarak Cuneglas'ın bize verdiği bir çuval dolusu külçe altını tayların birine yükledik.

Karlı yol kuzeye, Gwynedd'e doğru uzanıyordu. Hiç görmediğim bu krallığın keyifsiz ve zorlu bir yer olduğunu hemen anladım. Romalılar da buraya sadece kurşun ve de altın çıkarmak için uğramıştı. Zaten ülkede pek az yadigar bırakmışlar ve hiçbir kanun koymamışlardı. Halk, taş duvarlarla kuşatılmış küçük, loş barakalarda yaşıyordu; üzerinde hırlayan köpeklerin durduğu bu duvarlara, ruhları uzak tutmak için kurt ve ayı kafatasları asılmıştı. Tepelerin zirvesinde taşlar yığılıydı, ayrıca birkaç kilometrede bir karşımıza yol kenarına yığılmış insan kemikleri, paçavralar ve bunların ortasına dikilmiş bir çubuk çıkıyordu. Pek az ağaç vardı, ırmaklar donmuştu ve kar geçitlerin birkaçını tıkamıştı. Bitişik inşa edilmiş evlerde konaklıyorduk geceleri. Ev sahiplerine de Cuneglas'ın külçelerinden kesilmiş altın parçalarıyla konaklama ücreti ödüyorduk.

Kürklere bürünmüştük. Tıpkı adamlarım gibi, Ceinwyn ve ben de pire dolu kurt postları ve geyik derileri giymiştik sırtlarımıza, Merlin de iri, siyah bir ayının postundan biçilmiş bir kıyafet giyiyordu. Bizim kürklerden çok daha ince bir boz samur postu vardı Nimue'nin üzerinde, buna rağmen soğuğu hiç hissetmiyor gibiydi herkesin aksine. Silah da taşımıyordu Nimue. Savaşırken korkunç bir silah olarak kullandığı kara asası vardı Merlin'in elinde; adamlarımın ise mızrakları ve kılıçları vardı yanlarında, hatta Ceinwyn bile hafif bir mızrak, belinde ise uzun av bıçağını taşıyordu. Üzerinde altın takısı olmadığından, bizi misafir edenler onun makamını anlayamadılar. Sarı saçlarını ise fark etmişler ve de muhtemelen onun da, Nimue gibi, Merlin'in çırağı olduğunu düşünmüşlerdi. Merlin'i seviyorlardı, onu herkes tanıyordu. Merlin şifalı elleri ile dokunup iyileştirsin diye sakat çocuklarını getirdiler.

Gwynedd Kralı Cadwallon'un kışı geçirdiği Caer Gei'ye ulaşmamız altı günümüzü aldı. Tepenin üzerinde bir kaleydi burası, kalenin eteklerinde de dik bayırlarında yüksek ağaçlar bulunan kuytu bir vadi vardı. Bu vadide tahta kazıkların koruduğu keresteden yapılma bir bina, birkaç ambar ve bir dizi de baraka vardı. Karla kaplı binalar beyaza boyanmıştı âdeta, oluklarından buz saçakları sarkıyordu. Aksi ihtiyarın teki çıktı Cadwallon, konağı ise Cuneglas'ın konağının üçte

biri kadardı ancak. Konağın salonunun toprak zemininde neredeyse üst üstte yatmak zorunda kaldı savaşçılar. Söylene söylene bize yer açtılar ve Nimue ile Ceinwyn için bir köşe ayarladılar. O gece Cadwallon, bizim şerefimize bir şölen verdi. Tuzlanmış koyun eti ve haşlanmış havuçtan ibaret yoksul bir kutlamaydı bu, ama elden ne gelir, ancak bu kadarı vardı ambarlarında. Ama yine de bu onu Ceinwyn'i elimizden alıp onu sekizinci karısı yapmak için cömert bir teklifte bulunmaktan alıkoymadı. Neyse ki Ceinwyn bu teklifi reddettiğinde ne kırıldı, ne gücendi. Sağ olan yedi karısı yuvarlak bir kulübeye tıkışmış, birbirlerinin çocuklarına zulmeden kara kuru, asık suratlı kadınlardı.

Felaket bir yerdi Caer Gei, ama soylu bir havası vardı yine de. İnanması güç olsa da Cadwallon'un babası Cunedda, Dumnonialı Uther'den evvelki Ulu Kral idi. O ihtişamlı günler geçmişte kalmıştı artık. Gwynedd'in mızrakları çetin bir dönemi atlatıyorlardı bu günlerde. Şu anda karla ve buzla ışıldayan bu yüksek zirvelerin eteklerinde bir zamanlar Arthur'un yetiştirilmiş olduğuna inanmak da güçtü doğrusu. Arthur'un annesinin, Uther onu reddettikten sonra kaldığı eve bakmaya gittim. Cwm Isaf'taki evimiz ile hemen hemen aynı büyüklükte, toprak duvarlı bir konaktı burası. Dalları kardan iki büklüm olmuş köknar ağaçlarının arasındaki konak, kuzeye -Karanlık Yol'a doğru bakıyordu. Üç mızrakçı, aileleri ve hayvanları barınıyordu artık bu evde. Arthur'un annesi Kral Cadwallon'un üvey kardeşiydi. Cadwallon Arthur'un amcası oluyordu yani, ama Arthur gayrimeşru olduğundan ve arada pek bir yakınlık olmadığından, Saksonlara karşı savaşmak için mızrakçı yollayacakları yoktu buradakilerin. Hatta Cadwallon, Lugg Vadisi Muharebesi'nde, Arthur'a karşı savaşacak bir kuvvet yollamıştı. Bunun sebebi Gwynedd Kralı'nın Dumnonia'dan nefret etmesi değil, Powys'in dostluğunu kaybetmemek için kendince bir önlem almaya çalışmasıydı aslında. Cadwallon'un mızrakları çoğu zaman kuzeye, Lleyn'e çevriliydi ne de olsa.

Bize Lleyn'den söz etmesi için Veliahtı Byrthig'i çağırmıştı şölene kral. Kısa ve tıknaz bir adam olan Prens Byrthig'in sol şakağından inen, kırık burnunun üzerinden geçen sonra da kalın sakalları arasında kaybolan bir yara izi vardı yüzünde. Ağzında sadece üç diş vardı ve eti çiğnemesi oldukça uzun bir süre alıyordu ve insanın midesi kalkıyordu ona baktıkça. Şırayla ıslattığı eti küçük parçalar halinde koparıyor, sonra da parmaklarıyla tutup öndeki tek dişine götürüyordu; bütün bu zahmetli iş boyunca sert kıllı, siyah sakalına, et suyu ve yarı çiğnenmiş lokmalar dökülüyordu. O kasvetli edasıyla Cadwallon, bu sefer de oğluyla evlenmesini teklif etmişti Ceinwyn'e, ama Ceinwyn'in bunu da nazikçe reddetmesine gücenmedi.

Prens Byrthig'in anlattıklarına göre, Diwrnach, Lleyn Yarımadası'nın en batısında Boduan Kalesi'nde yaşıyordu. Denizin Ötesinden Gelen İrlandalı Lordlar'dan biriydi Kral Diwrnach da; ama ne var ki Demetialı Oengus'unkinin aksine Kral'ın savaş-çetesi tek bir İrlanda kabilesinden adamlardan ibaret değildi, pek çok kabileden gelen kaçaklardan oluşuyordu. "Denizin ötesinden gelen herkese kucak açar o, hatta gelenler ne kadar cani ve kana susamış ise o kadar makbuldürler onun gözünde," diye anlattı Byrthig. "İrlandalılar, ülkelerindeki haydutları defetmek için Diwrnach'tan faydalanıyorlar ve doğrusu son zamanlarda pek fazla haydut çıktı ortaya."

"Hıristiyanlar," diye homurdanan Cadwallon, tükürdü.

"Lleyn ülkesi Hıristiyanlığı mı seçti?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır," diye çıkıştı Cadwallon, sanki bunu sormakla cehaletimi kanıtlamışım gibi bir tavırla. "Ama Hıristiyan Tanrısı'na boyun eğiyor İrlanda. Güruh halinde boyun eğiyor hepsi. O Tanrı'ya tahammül edemeyenler de Lleyn'e kaçıyor." Ağzından küçük bir kemik parçası çıkarıp inceledi. "Yakında onlarla savaşmak zorunda kalacağız," diye ekledi.

"Diwrnach'ın kumandası altındakilerin sayısı artıyor mu?" diye sordu Merlin.

"Biz de bunu duyduk ama bize pek az haber geliyor," diye cevap verdi Cadwallon. Salonun sıcaklığından eğimli tavandaki bir kucak dolusu kar erimişti, Kral yukarı baktı. Önce bir hışırtı sonra da düşen karların sesini duyduk.

"Diwrnach," diye devam etti Byrthig, eksik dişleri yüzünden sesi ıslık çalar gibi çıkıyordu, "sadece yalnız bırakılmak istiyor. Eğer ona bulaşmazsak, o da bize bulaşmayacaktır. Savaşçıları esir bulmak için akınlar yapar, ama kuzeyde pek az kişi var halkımızdan, ayrıca savaşçıları iç bölgelere gelemez. Ancak, gün gelir de Lleyn'in ekinleri o savaşçıları besleyemeyecek kadar az olursa o zaman Diwrnach gözünü yeni topraklara dikecektir."

"Ynys Mon'un ekini bol olur," dedi Merlin. Lleyn'in kuzey kıyısındaki büyük adaydı Ynys Mon.

"Ynys Mon, bin adamı bile besleyebilir," dedi Cadwallon, "ama gel gör ki saban sürecek, orak kullanacak adamı yok. Aklı olan her Briton, Lleyn'i yıllar önce terk etti zaten. Kalanlar da korkularından iki büklüm olmuş oturuyorlar. İstediğini almak için Diwrnach buraya gelse siz de öyle olurdunuz."

"Neymiş peki istediği?" diye sordum.

Cadwallon sustu, bana baktı, sonra omuz silkti. "Esirler," dedi.

Merlin yumuşak bir sesle, "siz zaten haraç olarak veriyorsunuz ona, değil mi?" diye sordu.

"Barışa karşılık ödediğimiz küçük bir bedel bu sadece," diyerek bu ithamı savuşturdu Cadwallon.

"Kaç esir veriyorsunuz ona?" diye sordu Merlin.

"Her yıl kırk esir veriyoruz," dedi bir süre sessiz kaldıktan sonra Cadwallon. "Çoğu yetim çocuklar, hatta kimi zaman mahkûmları veriyoruz. Tabiî Diwrnach en çok esir kızları seviyor." Düşünceli bir ifadeyle Ceinwyn'e baktı. "Kızlar onun iştahını kabartır."

"Bu çoğu erkek için geçerlidir Lordum," diye cevap verdi Ceinwyn manalı bir sesle.

"Ama Diwrnach'ın iştahı başka türlü," dedi Cadwallon. "Bakire bir kızın güneşte kurutulmuş derisiyle kalkanını kaplayacak bir savaşçının yenilmez olacağını söylemiş ona büyücüleri." Omuz silkti. "Ben bunu bizzat denemiş değilim, bilemem."

"Bu yüzden siz de ona çocuklar gönderiyorsunuz öyle mi?" diye sordu Ceinwyn suçlayıcı bir tavırla.

"Başka nerede bakire bulacağız?" dedi Cadwallon.

"Onun Tanrıları görüp aklını kaçırmış olduğuna inanıyoruz," dedi Byrthig, sanki bu açıklama Diwrnach'ın bakire esirlere olan düşkünlüğünü haklı çıkaracakmış gibi, "gerçekten de deli gibidir. Tek gözü kırmızı." Ön dişiyle bir lokmayı çiğnemek için durdu. "Kalkanlarını insan derisiyle kaplar," diye devam etti ağzındaki eti iyice çiğnedikten sonra, "sonra da kalkanları kanla boyar, işte bu yüzden savaşçıları kendilerine Kanlı Kalkanlar derler." Cadwallon eliyle kendini koruyacağına inandığı hareketler yaptı. "Hatta kimilerine göre kızların derilerini yermiş," diye devam etti Byrthig, "bunu bilemeyiz aslında çünkü delilerin yaptığı işlere akıl sır ermez."

"Deliler, Tanrılara yakındır," diye homurdandı Cadwallon. Kuzeydeki komşusundan korktuğu belli oluyordu. Bunda da şaşılacak bir şey yoktu aslında.

"Delilerin bazıları Tanrılara yakındır," dedi Merlin. "Hepsi değil."

"Diwrnach öyle ama," diye üsteledi Cadwallon. "Her canının istediğini, her insana yapıyor ve buna karşılık Tanrılar onun kılına bile dokunmuyor." Bir kez daha kutsal işareti yaptım ve Romalılardan kalma yollar, binalar, saraylarla dolu Dumnonia'da olmayı diledim o an.

"İki yüz mızrakla," dedi Merlin, "Diwrnach'ı Lleyn'den söküp atabilirsiniz. Onu denize gömebilirsiniz."

"Bunu bir kez denedik," dedi Cadwallon, "adamlarımdan ellisi bağırsak akıntısından öldü, diğer ellisi ise kendi boklarına gömülmüş titriyorlardı, bu esnada Diwrnach'ın naralar atan savaşçıları atlarıyla ge-

lip bizi kuşattı ve gece aniden aralıksız mızrak yağdırdılar. Boduan'a vardığımızda koca bir duvar gördük sadece, üzerinde çengellere asılı, kanlar içinde feryat edip kıvranan nice yaratıklar gördük, adamlarımdan hiçbiri kaldıramadı o dehşet verici manzarayı. Ben de öyle," diye itiraf etti. "Devam etsem ne olacaktı sanki? Diwrnach Ynys Mon'a kaçardı, onu takip edecek kayıkları gemileri bulmak ise günlerimi, haftalarımı alacaktı. Diwrnach'ı denize gömecek ne altınım, ne vaktim, ne de mızrağım var, o yüzden ben de ona çocuklar gönderiyorum. Daha ucuza geliyor." Şırasını tazelemesi için esirlerden birine seslendi, sonra da soğuk bir ifadeyle Ceinwyn'i süzdü. "Bu kızı ona verin," dedi Merlin'e, "o da karşılık olarak size kazanı verir belki."

"Ona hiçbir şey vermeyeceğim kazana karşılık olarak," diye çıkıştı Merlin. "Zaten kazanın varlığından haberdar değil ki."

"Artık haberdar," diyerek söze girdi Byrthig. "Niçin kuzeye gittiğinizi tüm Britanya biliyor. Onun büyücülerinin kazanla ilgilenmediklerini mi sanıyorsunuz?"

Merlin gülümsedi. "Mızrakçılarınızı yanıma verin Kral Hazretleri, hem kazanı hem de Lleyn'i ele geçiririz."

Cadwallon bu teklife güldü. "Diwrnach insana uslu bir komşu olmayı öğretir, Merlin. Ülkemden geçmenize müsaade edeceğim çünkü senin lânetinden çekinirim, ancak tek bir adamım bile gelmeyecek sizinle. Kemikleriniz Lleyn kumlarının altına gömüldüğünde de, Diwrnach'a sizin bana haber vermeden ülkemden geçtiğinizi söyleyeceğim."

"Hangi yoldan gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordu Merlin, çünkü artık iki yol vardı önümüzde. Bir tanesi kıyıdan geçen ve kışları kuzeye giderken kullanılan yoldu, diğeri ise herkesin kışın geçilemeyeceğini düşündüğü Karanlık Yol idi. Karanlık Yol'dan giderek Diwrnach'ı şaşırtmayı ve de o daha ne olup bittiğini anlamadan Ynys Mon'dan ayrılmayı düşünüyordu Merlin.

Sadece o an gülümsedi Cadwallon. "Bunu zaten biliyor," dedi Kral, sonra da Ceinwyn'i -dumandan kararmış o salondaki en çok parlayan kişiyi- süzdü. "Ve şüphesiz gelişinizi sabırsızlıkla bekliyor."

Karanlık Yol'dan gelmeyi planladığımızı biliyor muydu Diwrnach? Yoksa Cadwallon sadece bir tahminde mi bulunuyordu? Korunmak için tükürdüm. Gündönümü geliyordu; hayatın bittiği, umudun karardığı ve de ifritlerin etrafımızı sardığı, yılın en uzun gecesi yaşanacaktı ve biz Karanlık Yol'da olacaktık o gece.

Cadwallon ahmaklığımıza gülüyordu, Diwrnach bizi bekliyordu. Biz de kürklere sarınıp uyuduk.

Ertesi sabah güneş parlıyordu ve doruklar gözlerimizi kamaştıracak kadar beyazdı. Neredeyse bulutsuzdu hava; kuvvetli bir rüzgârla yerdeki karlar havalanıyor, kar tanelerinden bulutlar saçıyordu havaya. Atları yükledik, Cadwallon'un isteksizce armağan olarak verdiği koyun postunu kabul ettik ve sonra da Caer Gei'nin hemen kuzeyinden başlayan Karanlık Yol'a doğru yürümeye başladık. Ne köy, ne çiftlik, ne de bize evini açacak birilerinin olduğu ıssız bir yoldu burası. Cadwallon'un ülkesinin iç bölgelerini, Diwrnach'ın Kanlı Kalkanlarına karşı koruyan çetin dağ geçidine doğru giden sarp bir patika dışında hiçbir şey yoktu buralarda. Tepelerine paçavralar ve iki kafatası konmuş iki çubuk yolun başladığını gösteriyordu; bu insan kafataslarının üzerinde buz sarkıtları vardı. Kuzeye -Diwrnach'a- doğru bakıyordu bu kafatasları, onun şerrini dağların öte yanında tutacak iki tılsım gibiydi bunlar. İki kafatasının arasından geçerken Merlin'in boynundaki demir bir muskayı tuttuğunu fark ettim ve Karanlık Yol'a ulaştığı an ölmeye başlayacağını hatırladım. Çizmelerimiz yoldaki bakir karlara gömülüp, hışırdarken o ölüm yemininin gerçekleşmeye başladığını fark ediyordum. Gözüm hep Merlin'deydi ama hiç de endişelenmiş gibi değildi. Tepelere tırmandık, karların üzerinde kaydık, kendi soluğumuzun buharının arasından ancak ağır ağır yol alabildik. Terk edilmiş bir çoban barakasında geçirdik geceyi. Eski odunlardan ve çürük sazlardan yapılmış olsa da, bir damı vardı bu barakanın. Zaten sazların bir kısmını yakıp karlı karanlığın ortasında bu ateşin sıcaklığına sığınıverdik.

Ertesi sabah, daha çeyrek kilometre bile yol almamıştık ki arkamızda ve tepemizde bir yerlerden bir boru sesi duyuldu. Durduk, ellerimizi gözlerimize siper edip baktık. Bizim evvelki gece indiğimiz tepenin üzerinde bir grup vardı. On beş kişiydiler, hepsi de kalkan, kılıç ve mızrak taşıyordu; dikkatimizi çektiklerini anlayınca karlı ve dik bayırdan aşağı düşe kalka koşturmaya başladılar bize doğru. Onlar koştukça, batıya doğru uçuşan kar taneleri havalanıyordu.

Adamlarım, benden emir beklemeden derhal bir hat oluşturup kalkanlarını hazırladılar, mızraklarını doğrulttular ve yol üzerinde bir kalkan-duvarı oluşturdular. Cavan'ın yerini alan Issa bağırarak sağlam durmalarını emretti adamlara. O daha sözünü bitirmemişti ki karşıdan yaklaşan kalkanların birinin üzerindeki ilginç armayı gördüm. Bir haçtı arma ve bu armayı yalnız tek bir kişi taşıyabilirdi. Galahad.

"Gelenler dost!" diye seslendim Issa'ya, sonra da o yöne doğru koşmaya başladım. Yaklaşan adamları açık seçik görüyordum artık, Siluria'da kalıp Lancelot'un saray muhafızları olmaya mecbur edilmiş adamlarımdı bunlar. Kalkanlarında Arthur'un ayı arması vardı hâlen, lâkin Galahad'ın haçıydı kumandanlarının arması. El sallayıp sesleni-

yordu Galahad. Ben de seslendiğim için, ikimiz de diğerinin dediğini anlamıyorduk. Neyse ki nihayet ortada buluştuk ve kucaklaştık. "Prens Hazretleri," diye selamladım onu, sonra da tekrar kucakladım, en yakın dostumdu çünkü Galahad.

Saçları sarı olan Galahad'ın yüzü kardeşininkinin aksine geniş ve güçlüydü. Tıpkı Arthur gibi Galahad da insanda görür görmez güven uyandıran birisiydi. Tüm Hıristiyanlar Galahad gibi olsaydı ben de çok evvelden seçerdim bu dini diye düşünmeden edemiyorum. "Bütün gece hendekte yattık," diye işaret etti yolu, "donacaktık neredeyse, siz de orada konaklamışsınız meğer." Yakmış olduğumuz ateşten yükselen ince dumanı işaret etti.

"Kuru ve sıcaktı bizim konaklama yerimiz," dedim sonra da yeni gelenler silah arkadaşlarıyla selamlaştıktan sonra hepsini tek tek kucakladım ve onları Ceinwyn'e tanıttım. Ceinwyn'in nişan törenini bırakıp kaçtığını işitmişti hepsi ve bunu yapabilen kadına hayran kalmışlardı. Hepsi kılıçlarını çıkarıp Prenses'in kutsaması için doğrulttular saygı göstererek. "Diğer adamlar nerede?" diye sordum Galahad'a.

"Arthur'un yanına gittiler." Yüzünü ekşitti. "Ben hariç hiçbir Hıristiyan gelmedi, maalesef."

"Putperestlere ait bir kazanı bulmak için yaptıklarımıza değecek mi sence?" diye sordum, önümüzde uzanan soğuk yolu işaret ederek.

"Bu yolun sonunda Diwrnach var, dostum," dedi Galahad "ve duyduğum kadarıyla cehennem çukurundaki iblisler kadar kötü yürekli bir adam o. Kötülükle savaşmak bir Hıristiyanın en baş görevidir, işte bu yüzden buradayım." Merlin ve Nimue'yi selamladı, sonra da bir prens olduğu için, kendisi ile aynı makamda olan Prenses Ceinwyn'i kucakladı. "Siz çok talihli bir kadınsınız," diye fısıldadığını duydum Ceinwyn'in kulağına.

Ceinwyn tebessüm etti ve Galahad'ı yanağından öptü. "Siz de geldiğinize göre artık daha da talihli oldum demektir Prens Hazretleri."

"Haklısınız tabiî." Galahad bir adım uzaklaştıktan sonra bir bana bir de Ceinwyn'e baktı. "Britanya'daki herkesin dilindesiniz."

"Çünkü Britanya'daki herkes geveze," diye çıkışıverdi huysuzlaşarak Merlin, "hâlbuki bizim önümüzde devam etmemiz gereken uzun bir yol var. Siz ikiniz bir zahmet lak lak yapmayı kesebilirseniz." Yüzü asıktı ve keyfi yoktu. Merlin bu yaşında soğukta uzunca süre yol alınca herhâlde huysuzlandı diye düşündüm, etmiş olduğu ölüm yeminini aklıma getirmemeye çalışıyordum.

Dağların arasından geçmek iki günümüzü aldı. Karanlık Yol uzun değildi, ama zorluydu. Sarp tepeler, en zayıf fısıltının bile buzla müh hürlenmiş duvarlarında bomboş yankılandığı derin vadiler vardı. Yol-

daki ikinci gecemizde, terk edilmiş bir köyde konakladık. Bir adam boyu yüksekliğindeki taşlardan bir çemberin ortasında dizili taş kulübelerden ibaretti bu köy. Ay ışığında pırıldayan bayırlardan gelebilecek herhangi bir tehlike olursa diye üç muhafız diktik duvarın üzerine. Ateşte yakacak bir şey bulamadığımızdan birbirimize sokulup şarkılar söyledik, öyküler anlattık ve Kanlı Kalkanları aklımıza getirmemeye çalıştık. Siluria'dan haberleri aktardı bize o gece Galahad. Anlattığına göre, kardeşi Lancelot, Dumnonia'dan çok uzak olduğu ve Romalılardan kalma barakalardan başka bir şeyler olmadığı gerekçesiyle Gundleus'un eski başkenti Nidum'da ikamet etmeyi reddetmiş, Siluria hükûmetini Isca'ya taşımıştı; Siluria sınırında Usk'un hemen yanında, Romalılardan kalma büyük bir kaleydi burası. Üstelik Gwent'le neredeyse iç içeydi. Siluria sınırları dahilinde kalıp da Dumnonia'ya en yakın olabileceği nokta burasıydı. "Mozaik kaplı zeminlerden ve mermer duvarlardan hoşlanıyor," dedi Galahad, "Isca'da onu memnun edecek yapılar var. Siluria'daki tüm druidleri de orada topladı."

"Siluria'da druid yok," diye homurdandı Merlin. "Daha doğrusu doğru dürüst bir druid yok."

"Kendilerini druid sananlar diyeyim o halde," dedi Galahad sabırla. "Özellikle değer verdiği iki tanesi var ki, Lancelot'un verdiği para karşılığında lânetler okuyorlar o ikisi."

"Beni mi lânetliyorlar?" diye sordum, Hywel'in Gazabı'nın demir kabzasına dokunarak.

"Seni ve birilerini daha," dedi Galahad, Ceinwyn'e bakıp istavroz çıkardı. "Zamanla unutacaktır Lancelot," diye ekledi sonra, bizi rahatlatmak için.

"Son nefesini verene dek unutmayacak," dedi Merlin, "hatta, Kılıçlar Köprüsü'nden geçerken bile yanında kinini de taşıyor olacak." Merlin ürperdi, Lancelot'un düşmanlığından korktuğu için değil, üşüdüğü için. "Kimmiş bu özellikle değer verdiği iki druid?"

"Tanaburs'un torunları," dedi Galahad. İçim ürperdi. Tanaburs'u ben öldürmüştüm. Canını almakta haklıydım ama yine de bir druidi öldürmek ahmaklıktı. Tanaburs'un son nefesini verirken ettiği lânet başımın üstünde asılı bir kılıç gibi duruyordu hâlâ.

Ertesi gün az yol aldık, Merlin yüzünden yavaş yol alıyorduk. İyi olduğunu söyleyerek yardım etmemizi istemiyordu, ama sık sık tökezliyordu, beti benzi sararmıştı ve bitkindi, kısa kısa, derin derin nefes alıyordu. Karanlık çökmeden önce son geçidi aşmayı umuyorduk, ne var ki kısa süren gün batarken biz hâlâ tepeye tırmanıyorduk. Tüm ikindi boyunca yukarı doğru uzanan Karanlık Yol'u izlemiştik. Aslında bu bir yol bile değildi. Donmuş bir akarsuyu tekrar tekrar kesen

taşlı korkunç bir patikadan başka bir şey değildi yol dediğimiz. Taylar buzun üzerinde kayıp duruyor, hatta kimi zaman ilerlemeye yanaşmıyorlardı. Onları çekmiyor itiyorduk âdeta, neyse ki son ışık da batıda kaybolurken geçide ulaştık. Dolforwyn'in zirvesinde gördüğüm ürpertici rüyadaki yerin aynısıydı burası. Rüyadaki gibi kasvetli ve soğuktu. Sarp bir yamaçla Lleyn'in kıyısındaki küçük ovaya indikten sonra kuzeyde -kıyıya uzanan Karanlık Yol'u zapt etmiş o kara hortlak yoktu çok şükür.

Kıyının ötesinde Ynys Mon yükseliyordu.

Ömrümde ilk kez görüyordum bu kutsal adayı. Burası hakkında çok şey duymuştum, buranın kudretini öğrenmiş, Kara Sene'de Romalıların burada yaptıkları için yas tutmuştum. Ama bir tek rüyamda görmüştüm burayı. Şimdi, bu alacakaranlıkta hiç de benzemiyordu rüyamda gördüğüm yere. Güneşle aydınlanmış değildi, âdeta bulutlarla kararmıştı. O koca ada karanlık ve tehditkâr görünüyordu gözümüze. Alçak tepelerinin eteklerini kaplamış kara havuzlarından yükselen donuk parıltı daha da tehditkâr bir hava veriyordu adaya. Hemen hemen hiç kar yoktu adada, kayalıklı kıyıları gri ve kirli denizin dalgaları vurdukça âdeta beyaza boyanmıştı. Adayı görünce diz çöktük. Galahad da saygısından bizimle diz çöktü. Bir Hıristiyan olarak Roma'ya hatta uzaklardaki Kudüs'e -tabiî böyle bir yer gerçekten varsa- gitmenin hayalini kurmuştu Galahad. Ynys Mon da bizim Romamız ve bizim Kudüs'ümüzdü... kutsal topraklara gelmiştik artık.

Lleyn'e gelmiştik. İşaretsiz sınırı geçmiştik, aşağıdaki ovada bulunan birkaç köy Diwrnach'ın topraklarıydı. Tarlalar karlı kaplıydı, kulübelerin bacalarından dumanlar tütüyordu, ama bu kasvetli yerde hiçbir insan yoktu ve galiba hepimiz aynı şeyi merak ediyorduk: Adaya nasıl geçecektik? "Boğazda kayıkçılar var," dedi Merlin, düşüncelerimizi okumuşçasına. Aramızda Ynys Mon'a gelmiş tek kişi oydu. Seneler evvel gelmişti buralara. Kazanın gerçekte var olduğunu henüz bilmediği zamanlarda. Diwrnach'ın sivri gemileri İrlanda'dan gelip Guinevere'ın babası Leodegan'ı ve onun anasız iki kızını ülkelerinden kovmadan evvel, Leodegan hâlen bu ülkede hükümdarken gelmişti Merlin buraya. "Sabah," dedi Merlin, "kıyıya inip kayıkçımızla anlaşacağız. Diwrnach, ülkesine geldiğimizi anlayana kadar biz çoktan işimizi bitirmiş oluruz."

"Peşimizden Ynys Mon'a gelecektir," dedi Galahad tedirgin bir şekilde.

"O gelene kadar oradaki işimiz de bitiririz," dedi Merlin. Sonra da hapşırdı. Üşümüştü anlaşılan. Burnu akıyordu, yanakları sararmıştı,

ara sıra titriyordu; küçük deri kesesinden çıkardığı tozlu otları bir avuç karla yuttuktan sonra iyi olduğunu söyledi.

Ertesi gün çok daha ağır hastalandı Merlin. O geceyi kayaların arasındaki bir yarıkta geçirdik. Önceden bulduğumuz bir kokarca kafatasını kullanarak bizi gizleyecek bir büyü yapmıştı Nimue, ama yine de ateş yakmayı göze almadık. Diktiğimiz nöbetçiler kıyıyı gözetlediler. Görebildiğimiz üç küçük ateşten orada yaşayanlar olduğunu anladık. Bu arada bizler kuytu kayaların arasında birbirimize sokulup titreyerek soğuğa lânet ettik ve bir türlü sökmek bilmeyen şafağı bekledik. Nihayet sabah oldu ve uzaktaki adayı daha da karanlık ve tehditkâr gösteren bir ışık kapladı çevremizi. Nimue'nin sihri işe yaramıştı galiba, çünkü Karanlık Yol'un bittiği yerde hiçbir mızrakçı yoktu.

Titriyordu Merlin, yürüyemeyecek kadar hâlsizdi; adamlarımdan dördü, pelerin ve mızraklardan yaptığımız bir sedyede taşıyordu onu. Ayağımız kaya kaya indik rüzgârın büktüğü ağaçlara doğru uzanan yolu. Yol sanki burada bitiyordu. Kenarındaki oluklar donmuştu, eğilmiş meşeler, dikenli defneler ve kimsenin sürmediği tarlaların arasından kıvrılıp gidiyordu. Merlin inleyip titriyordu; Issa "geri dönmemiz gerekmez mi," diye sordu. "Dağları tekrar aşmak," dedi Nimue, "Merlin'in hayatına mal olur. Devam edeceğiz."

Bir yol ayrımına geldiğimizde, Diwrnach'ın alâmetlerinden ilkini de görmüş olduk. At kılından yapılma iplerle bağlanmış, çubuğa asılmış bir iskeletti bu. Batıdan esen rüzgârda takırdıyordu kuru kemikleri. Kemiklerin altındaki direğe üç karga çivilenmişti, kargaların kurumuş leşlerini koklayarak ne tür bir efsunla doldurulduklarını anlamaya çalıştı Nimue. "İşe! İşe!" dedi Merlin güç bela, sedyesinden. "Hemen işesene!" Uzun uzun öksürdükten sonra başını çevirip hendeğe tükürdü Merlin. "Ölmeyeceğim!" dedi kendi kendine, "ölmeyeceğim!" Nimue direğin dibine çömelirken Merlin doğruldu. "Burada olduğumuzdan haberdar," diyerek beni uyardı.

"Burada mı peki?" diye sordum Merlin'in yanına çömelip.

"Birileri burada. Dikkatli ol Derfel." Gözlerini kapatıp iç geçirdi. "Çok ihtiyarladım," dedi yavaşça, "çok ama çok ihtiyarladım. Ve burada kötülük var, etrafımızı kuşatmış." Başını iki yana salladı. "Bana adaya götür yeter, sadece adaya ulaştır. Kazan her şeye şifa olacak."

Nimue kalktı, sidiğinden tüten dumanın hangi tarafa doğru gittiğini baktı; yel, dumanı sağdaki yola doğru taşımıştı, yolumuzu buna göre belirledik. Yola devam etmeden, Nimue taylardan birine gidip erzakları arasından çıkardığı peri oklarını ve kartal taşlarını mızrakçılarıma dağıttı. "Bizi koruması için," diye açıkladı, Merlin'in sedyesine bir yılan taşı koyarken. "Devam ediyoruz," diye emir verdi sonra da.

Tüm sabah boyunca yürüdük, Merlin'i taşıdığımız için yavaş yo alıyorduk. Hiçbir hayat belirtisi görmedik. Bu sessizlik adamlarım ürkütmüştü, âdeta ölüler diyarına gelmiş gibiydik. Çalılıklarda dikenl defneler, üvez ağaçları, devedikenleri dallarda ise ardıç kuşları vard ama, ne bir hayvan sürüsüne ne de bir insana rastlamıştık.

Üzerinde ince bir dumanın tüttüğü bir köy gördük ama çok uzak taydı ve taş duvarlarının üzerinde hiçbir muhafız yoktu.

Bu ölü topraklarda insan vardı belli ki. Rüzgârın eğdiği küçük kara meşelerin altındaki buz tutmuş yatağında akan bir akarsuyun bulunduğu küçük bir vadide mola verdiğimizde fark ettik bunu. Altında dinlendiğimiz eğri büğrü dallar ince bir buzla kaplıydı, derken arkamızı kollayan mızrakçılardan Gwilym seslendi.

Meşe ağaçlığının bittiği noktaya gidip baktım; uzaklarda, dağların eteğinde bir ateş yakılmıştı. Alevleri görmüyorduk ama kalın kalın yükseldikten sonra batıdan esen rüzgârla sürüklenen koyu gri dumanlar vardı. Mızrağının ucuyla dumanı işaret ettikten sonra şerre karşı korunmak için tükürdü Gwilym.

Galahad da gelmişti yanıma. "Bir işaret mi bu?" diye sordu.

"Herhâlde."

"O halde burada olduğumuzdan haberdarlar, öyle mi?" İstavroz çıkardı.

"Haberdarlar." Nimue de geldi. Merlin'in büyük siyah asası vardı elinde. Bu soğuk, ölüm kokan yerde enerji ile yanıp tutuşan bir Nimue vardı aramızda. Merlin hastaydı, bizler de korku içindeydik. Hâlbuki Nimue, Diwrnach'ın kara ülkesinde yol aldıkça daha da vahşileşiyordu. Kazana yaklaşıyordu çünkü ve kazanın çağrısını iliklerinde hissediyordu alev alev. "Bizi izliyorlar," dedi.

"Peki gizleyemez misin bizi?" diye sordum. Bir gizleme sihri daha yapmasını istiyordum.

Başını hayır anlamında iki yana salladı. "Burası onların toprağı Derfel, burada onların Tanrıları'nın sözü geçer." Galahad bir kez daha istavroz çıkarınca Nimue alaycı bir ses tonuyla konuştu. "Senin çivilenmiş Tanrın, Crom Dubh'u mağlup edemez," dedi.

"Crom Dubh burada mı?" diye sordum korkarak.

"O ya da onun kadar güçlü biri burada," dedi Nimue. Kara Tanrı idi Crom Dubh. Karanlık kabûslara neden olan, topal ve şer bir dehşet kaynağıydı o. Crom Dubh'un bulunduğu yere diğer Tanrıların gelmediği söylenirdi. Onun karşısında çaresiz, tek başımıza kalmıştık.

"O halde sonumuz geldi," dedi Gwilym.

"Ahmak!" diye azarladı Nimue. "Kazanı bulamazsak işte asıl o zaman sonumuz geldi demektir. Bütün gün bu dumanı mı seyredecek-sin?" diye sordu sonra bana.

Yürümeye devam ettik. Merlin artık konuşamıyordu, üzerine ört-tüğümüz kürklere rağmen dişleri takırdıyordu. "Ölmek üzere," dedi Nimue sakin bir sesle.

"O halde bir yere sığınmalı ve ateş yakmalıyız," dedim.

"Diwrnach'ın adamları bizi katlederken üşümeyelim diye mi?" Gül-müştü bu önerime Nimue. "Merlin ölmek üzere Derfel, hayalini gerçek-leştirmeye bu kadar yaklaştığı için, Tanrılarla pazarlık ettiği için."

"Kazana karşılık canını mı teklif etti yani Merlin?" diye sordu Ceinwyn.

"Pek sayılmaz," dedi Nimue. "İşin aslı, siz ikiniz küçük yuvanıza yerleşirken," alaycı bir sesle söylemişti bunu, "biz Cadair Idris'e git-miştik. Orada bir kurban sunduk, eski âdetlere uygun olarak ve Merlin kendi canını teklif etti. Kazana karşılık değil, bu arayışa karşılık canını teklif etti. Eğer kazanı bulursak Merlin yaşayacak, ama eğer bulamaz-sak ölecek ve o zaman da kurban ettiğimiz kişinin gölge ruhu Merlin'in ruhuna sonsuza dek sahip olacak."

Eski âdetlere göre yapılan bu törenin ne olduğunu biliyordum ama hâlen yapıldığından haberim yoktu. "Kimi kurban ettiniz?" diye sordum.

"Tanımazsın. Biz de tanımıyorduk. Adamın tekiydi," demekle ye-tindi Nimue. "Ama o adamın gölge ruhu burada, bizi izliyor ve başarı-sızlığa uğramamızı istiyor. Merlin'in canını almak istiyor."

"Peki ya Merlin her hâlükarda ölürse?" diye sordum.

"Ölmeyecek ahmak! Eğer biz kazanı bulursak ölmeyecek."

"Eğer ben kazanı bulursam daha doğrusu," dedi Ceinwyn tedirgin bir sesle.

"Bulacaksın," dedi Nimue, kendinden emin bir sesle.

"Nasıl?"

"Bunu düşünde göreceksin," dedi Nimue, "ve o düş bizi kazana götürecek."

Tabiî Diwrnach da bu kazanı bulmamızı istiyor, diye düşündüm anakara ile adayı birbirinden ayıran boğaza ulaştığımızda. O işaret ateşinden, adamlarının bizi izlediğini anlamıştık ama henüz kendile-rini göstermemiş, yolculuğumuzu engellemeye çalışmamışlardı; öy-leyse Diwrnach buraya neden geldiğimizi biliyor ve kazanı bulmamızı istiyordu. Çünkü sonra kendisi el koyacaktı ona. Ynys Mon'a böyle kolayca ulaşmamıza izin vermesinin başka bir nedeni olamazdı.

Boğaz pek geniş değildi ama kurşunî renkte dalgalar kanal bo-yunca kabarıp köpürüyordu. Akıntılı denizde girdaplar oluşuyor, kimi

zaman ise derin kayalara çarpıp beyaz köpükler halinde dağılıyordu. Ama en korkunç görüntü tamamen ıssız, karanlık ve de kasvetli olan karşı sahildi. Sanki ruhlarımızı yutmak için bizi bekliyordu. Uzaktaki yeşil bayıra bakarken aklıma mazideki o Kara Gün geldi; Romalılar tam bu kayalıklı kıyıda dururken karşı kıyıya doluşmuş druidler o yabancı askerlere lânetler yağdırmıştı muhtemelen o gün. O lânetler tutmamış, Romalılar karşı kıyıya geçmiş ve Ynys Mon yitirilmişti. Şimdi de biz aynı noktadaydık, son bir ümitsiz çabayla eski seneleri geri getirmeye, keder ve zorluklarla dolu asırların izini silip atmaya çalışıyorduk. Britanya'yı Romalılar gelmeden evvelki o güzelim haline döndürebilmek için buradaydık. Merlin'in düşlediği Britanya olacaktı burası işte o zaman; Tanrılara ait bir Britanya, Saksonların olmadığı bir Britanya, altınlarla, ziyafet salonlarıyla ve de mucizelerle dolu bir Britanya.

Doğuya, boğazın en dar noktasına doğru yürüdük. Terk edilmiş bir kalenin eteğindeki kayanın etrafında, küçük bir kıyının çakılları üzerine çekilmiş iki kayık bulduk. Kayıkların yanında bir düzine adam vardı, bizi bekliyorlardı sanki. "Kayıkçılar mı bunlar?" diye sordu Ceinwyn.

"Diwrnach'ın kayıkçıları," dedim, sonra da Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokundum. "Karşıya geçmemizi istiyorlar," dedim. Kral işimizi bu kadar kolaylaştırdığı için korkuyordum.

Denizciler bizden korkmamışlardı. Kalın yün gömleklerine ve sakallarına balık pulları yapışmıştı bu yapılı ve çetin adamların. Balıkların karnını deşmek için kullandıkları bıçaklar ve zıpkınlar hariç başka silahları yoktu. Diwrnach'ın mızrakçılarını görüp görmediklerini sordu Galahad, ne dediğini anlamamış gibi omuz silktiler. İrlanda dilinde konuşan Nimue'ye ise doğru dürüst cevap verdiler. Kanlı Kalkanları görmediklerini söylüyorlardı, karşıya geçmeden denizin yükselmesini beklememiz gerektiğini de söylediler. Ancak deniz yükselince boğaz, geçilebilecek kadar emniyetli olurmuş.

Merlin'i kayıklardan birine yatırdık, sonra da Issa ve ben terk edilmiş kaleye çıkıp anakarayı gözetlemeye koyulduk. İkinci bir duman yükseliyordu meşelerle dolu vadiden ama bunun dışında bir kıpırtı, görünürde hiçbir düşman yoktu. Ama orada bir yerlerdeydi düşman. Yakınlarda olduklarını bilmek için kanla sıvadıkları kalkanlarını görmeye gerek yoktu. Issa mızrağının ucuna dokundu. "Bana öyle geliyor ki Lordum," dedi "Ynys Mon, ölmek için pek de münasip bir yer olacak."

Gülümsedim. "Yaşamak için daha iyi bir yer bence, Issa."

"Ama eğer o kutsal adada can verirsek ruhlarımız emniyette olacaktır, öyle değil mi?" diye sordu endişeyle.

"Emniyette olacaklar," dedim, "ve senle ben birlikte aşacağız Kılıçlar Köprüsü'nü." Ve Ceinwyn de hemen iki adım önümüzde olacak o zaman gelip çattığında, diye söz verdim kendi kendime. Diwrnach'ın adamları ona dokunmadan evvel ben alırdım canını, iş o noktaya gelirse eğer. Hywel'in Gazabı'nı çektim, Nimue'nin parmağıyla yazdığı sihirli harflerle ve isle kaplıydı hâlâ kılıcın ağzı, ucunu Issa'ya doğrulttum. "Şimdi bir yemin edeceksin," diye emrettim.

Issa diz çöktü, "Söyleyin, hemen edeyim Lordum."

"Eğer ben ölecek olursam, Diwrnach'ın adamları yakalamadan evvel Ceinwyn'i tek kılıç darbesiyle öldürmelisin, Issa."

Kılıcın ucunu öptü. "Bunu yapacağıma yemin ediyorum Lordum."

Deniz yükseldiğinde şiddetli akıntılar duruldu. Tayları kayıklara bindirdik, sonra da yerlerimize geçtik. Kayıklar ince uzundu; yapış yapış ağların arasına oturduğumuzda ise, kayığın ziftle yamanmış gövdesindeki açıklıklardan içeri sızacak suyu boşaltmamız gerektiğini söyledi kayıkçılar. Miğferlerimizle soğuk deniz suyunu boşalttık, kayıkçılar uzun küreklerini suya daldırırken ben Deniz Tanrısı Manawydan'a bizi koruması için dua ettim. Merlin titriyordu. Yüzü bembeyazdı, hastalıklı bir sarıydı hatta; ağzında köpükler vardı sanki. Bilinci yerinde değildi, nöbet geçirir gibi garip sözler mırıldanıyordu kendi kendine.

Kayıkçılar, kürek çekerken tuhaf bir de şarkı söylüyorlardı ama boğazın ortasına ulaştığımızda susuverdiler. Bir anda durmuşlardı, her kayıktan bir adam dönüp anakarayı işaret etti. Dönüp baktık. Önce kar beyazı dağların eteğindeki siyah kıyı çizgisini gördüm. Derken taşlı kumsalın hemen gerisinde yırtık pırtık kara bir şey fark ettim. Bir sancaktı bu, çubuğun ucuna bağlanmış paçavralardan ibaretti. Sancaktan hemen sonra savaşçılardan oluşan bir hat belirdi boğazın kıyısında. Gülüyorlardı bize, kahkahalarını dalgalı denizin üzerinde esen soğuk rüzgâr sayesinde duyuyorduk. Hepsi de taylara binmiş, hepsi de rüzgârda dalgalanan kara paçavralara bürünmüştü. Kalkanları ve de İrlandalıların pek sevdiği o çok uzun savaş mızrakları vardı, ama kalkanları ya da mızrakları değildi beni korkutan, tüylerimi ürperten paçavralar içindeki o uzun saçlı adamların vahşi halleriydi. Ya da belki de denize yağmaya başlayan sular yüzünden ürpermiştim.

Vahşi görünüşlü kara atlılara bakarken kayıklarımız Ynys Mon'a çıktı. Merlin'i ve tayları kıyıya çıkarmamıza yardım ettikten sonra kayıkçılar hemen denize geri ittiler kayıklarını.

"Kayıkları burada bekletmemiz gerekmez mi?" diye sordu Galahad.

"Nasıl olacak o iş?" diye sordum. "Adamları iki gruba ayırmamız gerekir o vakit, bir grup burada kalıp kayıklara göz kulak olacak, diğeri ise Ceinwyn ve Nimue ile gitmek durumunda kalacak."

"Peki adadan nasıl ayrılacağız?" diye sordu Galahad.

"Kazan sayesinde," dedim. Bana da bulaşmıştı Nimue'nin duyduğu güven. "Kazan sayesinde her şey mümkün olacak." Verecek başka cevabım yoktu, gerçeği söylemeye cesaret edemezdim. Gerçek şu ki sonumuzun geldiğini hissediyordum. Kadim druidlerin lânetlerinin ruhlarımızı kuşattığını hissediyordum âdeta.

Kıyıdan kuzeye yöneldik hemen. Biz kayalarla dolu kasvetli bir bozkırı geçerken, tepemize yağan sulusepkenin altında uçan martılar çığlıklar atıyordu. Romalılar gelip de Ynys Mon'u yok etmeden önce, eski günlerde, burası kutsal meşelerle kaplıydı. Britanya'nın en büyük gizemleri burada icra edilirdi. Bu ayinler belirlerdi Britanya'daki, İrlanda'daki, hatta Galya'daki mevsimleri, çünkü burada inmişti Tanrılar yeryüzüne. Romalıların o kısa kılıçları tarafından kesilip koparılmadan önce burada insanlar ile Tanrılar arasındaki bağ çok kuvvetliydi. Kutsal topraktı burası, ama çetin bir topraktı da aynı zamanda. Bir saat sonra karşımıza koca bir bataklık çıkmıştı, adanın içlerine devam etmemizi engelleyen bir bataklıktı bu. Bir yol bulabilme ümidiyle bataklığın kenarından yürüdük ama hiçbir yol yoktu. Derken gün batmaya başlarken bataklığa daldık, insanı yutan kaygan balçığı ve sazlıkları mızraklarımızın dipleriyle yoklaya yoklaya geçiyorduk karşıya. Buz gibi balçığa batmıştı bacaklarımız, sulusepken ise kürklerimizin içine işliyordu. Taylardan biri balçığa yakalandı, diğeri ise ürktü, bunun üzerine yüklerini indirip aramızda bölüştürdükten sonra iki hayvanı da salıverdik.

Zar zor yürüyor, kimi zaman da yuvarlak kalkanlarımızın üzerinde dinleniyorduk, ta ki su kalkanların kenarından sızıp bizi tekrar ayağa kaldırana dek. Sulusepken hızlanıp artmıştı rüzgârla birlikte, sazlara boyun eğdiren soğuğu iliklerimize işletiyordu bu yelin. Merlin başını iki yana sallayarak tuhaf kelimeler sayıklıyordu, adamlarımın bir kısmı da soğuk hava ve bu topraklarda hüküm süren bilinmez şer Tanrılar yüzünden takatten düşmüştü.

Bataklığın diğer kıyısına ilk ulaşan Nimue oldu. Bir sazlıktan diğerine sıçrayıp önden giderek bize yol gösteriyordu. Kuru toprağa ulaştı, bulunduğu yerde zıplayıp durarak bize emniyetli bir noktada olduğunu gösteriyordu. Derken bir an donakaldı, sonra da Merlin'in asasını doğrultup geldiğimiz yönü işaret etti.

Dönüp baktık; sayıları daha da artmış olan kara biniciler yetişmişt bize. Paçavralar içindeki Kanlı Kalkanlardan oluşan koca bir ordu bataklığın diğer kıyısından izliyordu bizi. Üç yırtık sancak dalgalanı yordu tepelerinde, tayları ile doğuya yönelmeden önce sancaklardar birini alaycı bir tavırla kaldırarak bizi selamladılar. "Seni buraya ge tirmemeliydim," dedim Ceinwyn'e.

"Beni sen getirmedin Derfel," dedi Ceinwyn. "Ben kendi arzuml geldim." Eldivenli eliyle yüzüme dokundu. "Ve nasıl geldiysek öyl döneceğiz aşkım."

Bataklıktan, alçak bir tepeye doğru tırmandık, bozkırlar ve kayala arasında yer alan küçük tarlalar vardı burada. Geceyi geçirmek için sı ğınacağımız bir yer bulmamız gerekiyordu. Mızrak boyundaki bir du varın çevrelediği sekiz taş kulübe bulduk. Burası boştu ama burad yaşayanlar vardı, küçük taş kulübeler temiz, ocaklarındaki küller sı caktı. Kulübelerden birinin damındaki ahşapları keserek, üşüyüp titre yen Merlin'in ısınması için ateş yaktık. Bir muhafız diktikten sonra d kürklerimizi çıkardık, sırılsıklam olmuş botlarımızı ve pantolonları mızı kurutmaya çalıştık.

Son ışık da gri semaları terk ederken dışarıdaki duvarın üzerine çı kıp araziyi taradım gözlerimle. Bir şey görmedim.

Gecenin ilk yarısı dört kişi nöbet tuttu, sonra da Galahad ve ü mızrakçı o yağmurlu karanlıkta gözcülük ettiler. Kulübedeki ateşi çıtırtısı ve rüzgârın uğultusu haricinde hiçbir şey işitmedik. Hiçbir şe duymadık ve hiçbir şey görmedik. Sabahın ilk ışıklarıyla, duvarın üze rine bırakılmış ve hâlâ üzerinden kanlar damlayan bir koyun kelle görebildik.

Nimue öfkeyle kelleyi yere attıktan sonra göğe doğru haykırara meydan okudu. Gri tozla dolu bir kese çıkarıp taze kanın üzerin serpti, Merlin'in asası ile duvara vurdu, sonra da şerrin defedildiği söyledi. İnanmak istediğimizden inandık ona, Merlin'in ölmediğin inanmayı tercih ettiğimiz gibi tıpkı. Hâlbuki bir ölü gibi solmuş yüzü, kesik kesik nefes alıyor ve hiç ses çıkarmıyordu. Son ekmeğ mizi de çıkarıp yedirmeye çalıştık ama lokmaları tükürdü. "Kaza bulmalıyız," dedi Nimue "yoksa Merlin ölecek." Yüklerimizi topladı kalkanlarımızı sırtladık, mızraklarımızı aldık ve Nimue'nin peşind kuzeye doğru yola çıktık.

Nimue önümüzdeydi. Kutsal adayla ilgili her şeyi anlatmıştı o Merlin, tüm sabah boyunca yürüdük. Yola henüz çıkmıştık ki Kar Kalkanlar peşimizde belirdi; hedefimize yaklaştığımızdan olsa ger daha da cüretkârdılar artık. Kimi zaman yirmi kişi görüyorduk, ki zaman altmış. Etrafımızda geniş bir halka oluşturmuş olmalarına ra

men mızrak atabileceğimiz mesafenin dışında kalmaya dikkat etmiş lerdi. Şafakla birlikte sulusepken de kesilmiş, yerini soğuk ve rutubetl bir rüzgâra bırakmıştı. Rüzgâr bozkırın otlarını titretiyor, atlıların kara paçavralarını havalandırıyordu.

Öğle vakti, Nimue'nin Lleyn Cerrig Bach diye adlandırdığı yere ulaştık. "Küçük Taşların Gölü" manasına gelir bu isim. Bataklıkla çevrelenmiş kara ve sığ bir su birikintisinden başka bir şey değildi burası. Britonların en kutsal ayinlerini burada gerçekleştirdiklerini ve bizim arayışımızın da burada başlayacağını söyledi Nimue. Britanya'nın en büyük hazinesini aramak için fazla kasvetli bir yerdi burası. Batıda deniz ince bir koldan adanın içine doğru uzanmıştı, ötesinde ise başka bir ada vardı, güneyde ve kuzeyde yalnızca tarlalar ve kayalıklar, doğuda ise sabah gördüğümüz kayalar gibi kayalarla bezeli ufak ve dik bir tepe vardı. Merlin ölü gibi yatıyordu. Güç bela çıkan her bir soluğunu ancak eğilip kulağımı göğsüne yaslayınca işitebiliyordum. Alnına dokundum, soğuktu. Yanağından öptüm sonra da. "Ölmeyin Lordum," diye fısıldadım "ne olur ölmeyin."

Nimue, yere bir mızrak dikmesini söyledi adamlarımdan birine. Savaşçım mızrağı sert toprağa sapladıktan sonra Nimue yarım düzine pelerin aldı ve mızrağın üzerine dikip kenarlarını da taşlarla sabitleyerek küçük bir çadır yaptı. Kara atlılar etrafımızda bir halka oluşturmuşlardı ama yüzlerini görebileceğimiz kadar yakında değillerdi.

Samur kürkünün altından gümüş bir kupa çıkardı Nimue, benim Dolforwyn dağında gördüğüm kupaydı bu. Balmumuyla mühürlenmiş bir kil şişecik çıkardıktan sonra çadıra girip Ceinwyn'i çağırdı.

Yel, gölün üzerinde kara dalgaları kovalarken öylece bekleyip izledim, derken aniden Ceinwyn haykırdı. Sonra tekrar korkunç bir sesle haykırdı, çadıra doğru fırlayacakken Issa beni durdurdu. Bir Hıristiyan olarak böyle şeylere inanmaması gereken Galahad bile Issa'nın tarafını tuttu. "Bunca yol geldik," dedi "artık sonuca ulaşmamız lâzım."

Ceinwyn bir kez daha haykırdı, Merlin de cılız ve acınası bir inlemeyle ona cevap verdi. Merlin'in yanına çöküp alnını okşadım ve o kara çadırda rüyaya yatmış Ceinwyn'in ne gibi dehşetlerle cebelleştiğini düşünmemeye çalıştım.

"Lordum," diye seslendi Issa.

Döndüm, Issa güneye bakıyordu, Kanlı Kalkanların oluşturduğu halkaya yeni atlılar katılmıştı. Çoğu tayların üzerindeydi. Bir adam yağız bir kara atın üzerine kurulmuştu. Diwrnach'tı bu adam, biliyordum. Sancağı arkasında dalgalanıyordu; uzun bir sopanın üst ucuna enine çivilenmiş daha küçük bir sopa ve bunun iki ucuna takılı iki ka-

fatası ile bir demet kara kurdele. Kara eyerli kara atının üzerinde kara cüppesine kuşanmıştı kral, elindeki büyük kara mızrağı dimdik kaldırdıktan sonra yavaşça bize doğru sürdü atını. Tek başına geliyordu, elli adım ötemizde durdu ve savaş için gelmediğini göstermek için kalkanını baş aşağı çevirdi.

Karşısına çıkmak için ilerledim. Arkamda, Ceinwyn'in inleyip feryat ettiği çadırın etrafında koruyucu bir halka oluşturmuştu mızrakçılarım.

Pelerinin altında kara bir meşin zırh kuşanmıştı kral, miğferi yoktu. Kalkanının üzeri pastan pullanmıştı, ama aslında kurumuş kandı bu pullar. Kalkanın meşin kaplaması ise esir bir kızın dersinden yapılmıştı. Korkunç kalkanını uzun kara kılıcının kınına astıktan sonra atını dizginledi ve iri mızrağının dibini yere dayadı. "Ben Diwrnach'ım," dedi.

Onu başımı eğerek selamladım. "Ben Derfel, Kral Hazretleri."

Diwrnach gülümsedi. "Ynys Mon'a hoş geldin, Lord Derfel Cadarn," dedi, ismimi ve makamımı bildiğini göstererek şaşırtmak istiyordu beni. Ben asıl Diwrnach'ın görüntüsüne şaşırmıştım. Ben kanca burunlu, kabûslardan fırlamış bir hortlak görmeyi beklerken karşımda yakışıklı bir adam bulmuştum. Orta yaşın başlarında, geniş alınlı, geniş ağızlı, güçlü çene yapısını daha da ortaya çıkaran kısa sakallı bir adamdı Diwrnach. Deli olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu dış görünüşünde, öte yandan tek gözü gerçekten de kırmızıydı ve bu da onu korkunç kılmaya yetiyordu. Mızrağı atının gövdesine dayadıktan sonra bir keseden yulaf gevreği çıkardı. "Aç gibisin Lord Derfel," dedi.

"Kış açlık vaktidir Kral Hazretleri."

"Ama bu teklifimi geri çevirmeyeceksindir kuşkusuz, değil mi?" Yulaf gevreğini ikiye böldükten sonra yarısını bana attı. "Ye."

Gevreği yakaladım, sonra duraksadım. "Hedefime ulaşana dek yemek yememeye yeminliyim Kral Hazretleri."

"Hedefin ha!" diye alay ettikten sonra yulaf gevreğini ağzına götürdü. "Zehirli değil bu Lord Derfel," dedi gevreği yedikten sonra.

"Niye zehirli olsun ki zaten Kral Hazretleri?"

"Çünkü ben Diwrnach'ım ve ben düşmanlarımı nice farklı şekilde öldürürüm." Tekrar gülümsedi. "Anlat bakalım şu hedefini Lord Derfel."

"Dua etmeye geldim Kral Hazretleri."

"Haa!" Sanki her şeyi açıklığa kavuşturmuşum gibi alaycı bir sesle söylemişti bunu. "Dumnonia'da ettiğiniz dualar yetmiyor mu?"

"Buralar kutsal topraktır Kral Hazretleri," dedim.

"Aynı zamanda benim toprağımdır buralar Lord Derfel Cadarn," dedi, "ve yabancılar bu topraklara pisleyip duvarlarına işemeden evvel benim iznimi almalıdır."

"Eğer size karşı saygısızlık ettiysek özür dileriz Kral Hazretleri," dedim.

"Özür dilemek için geç kaldınız," dedi yavaş bir sesle. "Buraya bir kez gelmiş bulundunuz artık Lord Derfel ve dışkınızın kokusu burnuma geliyor bile. İş işten geçti artık. Acaba sizi ne yapmak lâzım şimdi?" Alçak ve neredeyse nazik bir sesle konuşuyordu, aklın yolunu izleyecek bir adamın sesiydi bu. "Sizi ne yapsam şimdi?" diye sordu tekrar, ama ben hiçbir şey demedim. Etrafımızda kara atlıların oluşturduğu halkadaki hiçbir asker kıpırdamıyordu. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı, Ceinwyn ise artık feryat etmiyor inliyordu. Kral kalkanını kaldırdı, tehditkâr bir tavırla değil, kalkanın ağırlığı bacağını yorduğu için ve o an dehşetle fark ettim kalkanın kenarından sarkan deriyi. Bir insanın kolunun ve elinin derisiydi bu. Rüzgâr elin parmaklarını sallıyordu. Diwrnach yüzümdeki dehşet ifadesini görünce gülümsedi. "Benim yeğenimdi bu kız," dedi, sonra da arkama baktı, bir gülümseme daha yayıldı yüzüne. "Senin cadı ortaya çıktı Lord Derfel," dedi.

Dönüp baktım, Ceinwyn çadırdan çıkmıştı. Kurt postunu çıkarmıştı, nişan töreninde giydiği kemik beyazı elbise vardı üzerinde, eteklerinde hâlâ Caer Sws'ten kaçarken bulaşmış olan çamurlar duruyordu. Ayakları çıplaktı, altın saçlarını açmıştı, bilinci yerinde değildi galiba. "Prenses Ceinwyn zannedersem," dedi Diwrnach.

"Doğrudur Kral Hazretleri."

"Hâlâ bakireymiş, öyle mi?" diye sordu Kral. Hiçbir cevap vermedim. Diwrnach eğilip atının kulaklarını okşadı. "Ülkeme geldiğinde beni selamlama nezaketinde bulunsa fena olmazdı, değil mi ama?"

"Prensesin de edeceği dualar var Kral Hazretleri."

"O halde ümit edelim duaları işe yarasın." Güldü. "Bu kızı bana ver Lord Derfel, aksi halde ölümlerin en acısını tadacaksın. Öyle maharetli adamlarım var ki karşılarındaki adamı öldürmeden derisini santim santim yüzerler; adam et ve kandan oluşan ama hâlâ canlı bir yığın haline gelinceye dek. Derisini yüzüp bıraktıkları adam ayakta bile durur, hatta yürüyebilir de! Öyle maharetlidirler işte." Kara eldivenli eliyle atının boynunu okşadıktan sonra tekrar gülümsedi. "Kendi pisliklerinde boğdurttuğum adamlar oldu Lord Derfel, kayaların altında ezdiğim, yaktığım, diri diri gömdüğüm adamlar oldu; yılanlara attığım, suda boğduğum, açlıktan ve hatta korkudan öldürdüğüm adamlar oldu. Çok ilginç yöntemlerim var yani, ama Prenses Ceinwyn'i bana verirsen, sana söz veriyorum ölümün parlak bir yıldızın kayması kadar çabuk olacak Lord Derfel."

Ceinwyn batıya doğru yürümeye başlamıştı bile, adamlarım da Merlin'in yattığı sedyeyi, kendi pelerinlerini ve yüklerini almış onun peşinden gidiyorlardı. Diwrnach'a baktım. "Gün gelecek, kellenizi bir çukura atıp esir dışkısına gömeceğim Kral Hazretleri." Dönüp yürümeye başladım.

Diwrnach güldü. "Kan Lord Derfel!" diye bağırdı arkamdan. "Kan! Tanrılar kanla beslenir, seninki de onların seveceği bir içki olacak! Kadınına da içireceğim kanını, yatağımda!" Bunu dedikten sonra atını mahmuzlayıp adamlarının yanına döndü.

"Yetmiş dört kişiler," dedi Galahad, yanına ulaştığımda. "Yetmiş dört adam ve mızrak. Bizde ise otuz altı mızrak, ölmek üzere olan bir adam ve iki kadın var."

"Henüz saldırmayacaklardır," dedim. "Kazanı bulmamızı bekleyeceklerdir."

İnce elbisesinin içinde, ayakları çıplak olan Ceinwyn'in donuyor olması gerekirdi aslında, hâlbuki o çimenlerin üzerinde sendeleyerek yürürken sanki yazmış gibi terliyordu. Yürümek bir yana ayakta durmakta bile zorlanıyordu, Dolforwyn'in zirvesinde gümüş kupadaki sıvıyı içtikten sonra benim titrediğim gibi titriyordu o da. Yanında Nimue vardı, onunla konuşup ona destek oluyor ama aynı zamanda tuhaf bir biçimde Ceinwyn'i gitmek istediği yönden uzaklaştırıyordu. Diwrnach'ın kara atlıları da peşimizden geliyordu; bizi kuşatan Kanlı Kalkanlardan oluşan geniş bir halka ada boyunca ilerliyordu.

İçtiği sıvının etkisine rağmen Ceinwyn koşuyordu artık neredeyse. Bilinci yerinde değildi, anlayamadığım bir şeyler söylüyordu. Gözlerinde boş bir ifade vardı. Nimue onu durmadan diğer tarafa çekiyor, gri taşlarla dolu tepeciğin etrafından dolanıp kuzeye kıvrılan patikayı izlemeye zorluyordu, ne var ki yosun kaplı kayalara yaklaştıkça Ceinwyn direnmeye başladı, Nimue artık bütün gücünü kullanarak tutuyordu Ceinwyn'i dar patikada. Kara atlıların oluşturduğu halkanın önündekiler daha ilerde olduğu için dik tepecik de tıpkı bizim gibi halkanın ortasında kalıyordu. Ceinwyn inleyip direniyor, Nimue'ni ellerine vuruyordu, buna rağmen Nimue Ceinwyn'i zapt ederek sertçe sürüklemeye başladı. Bu arada Diwrnach'ın adamları da bizimle birlikte hareket ediyorlardı.

Patikanın, kayalıklı tepeye en yakın olduğu noktada Nimue Ceinwyn'in kolunu bıraktı. "Kayalara!" diye bağırdı tiz bir sesle. "Hepiniz! Hemen kayalara! Koşun!"

Koştuk. O an anladım Nimue'nin ne yaptığını. Nereye gittiğimizi anlamadan evvel bize dokunmak istemeyen Diwrnach'ı kandırmıştı, çünkü eğer Ceinwyn'in kayalıklı tepeye doğru yöneldiğini daha evvel

görseydi, Diwrnach muhakkak bir düzine mızrakçısıyla orayı zapt eder, kalan adamlarıyla da bizi yakalardı. Hâlbuki şimdi, Nimue'nin kurnazlığı sayesinde, iri kayalar tarafından korunacaktık ve eğer Ceinwyn haklı ise o kayalarda Clyddno Eiddyn'in Kazanı dört buçuk yüzyıldır gizlenmişti. "Koşun!" diye bağırdı Nimue. Dört bir yanımızdaki taylar kırbaçlanıyor, bizi kuşatan kara atlılar yolumuzu kesmeye çalışıyordu.

"Koşun!" diye bağırdı tekrar Nimue. Ben, Merlin'i taşıyordum; Ceinwyn kayalara tırmanmaya başlamıştı bile. Galahad ise adamlara emir vererek kayaların arasında durup mızraklarını kullanmalarını söyledi. Issa yanımdaydı, yaklaşacak her kara atlıyı deşmeye hazırdı mızrağı. Gwilym ve üç askerim, Merlin'i bizden alıp kayalıkların dibine taşıdılar, derken öndeki iki Kanlı Kalkan bize yetişti. Nara atarak taylarını mahmuzladılar, o anda ilkinin uzun mızrağını kalkanımla savuşturup kendi mızrağımı savurdum, mızrağın çelik ucu tayın kafasını çatırdatarak saplandı. Hayvan kişneyerek yıkıldı, Issa binicinin karnını deşti, bu sırada ben mızrağımı diğer atlıya doğru savurdum. Mızraklarımız tokuştu, yanımdan geçti, lâkin saçlarındaki uzun kurdelelere yapışmayı başardım ve adamı küçük hayvanın sırtından devirdim. Düşerken silahını boşa savurdu. Gırtlağına bastım, mızrağı kaldırdım ve kalbine sapladım. Yırtık pırtık tuniğinin altında meşin bir göğüs zırhı vardı, ama mızrak bunu da deldi geçti, adamın kara sakallarında kanlar köpürmeye başlamıştı.

"Geriye!" diye seslendi Galahad bize; Issa ve ben, yukarıdaki kayalara sığınmış adamlara mızraklarımızı ve kalkanlarımızı fırlattıktan sonra, tırmanmaya koyulduk. Gövdesi kara bir asa, yanımdaki kayalara çarpıp takırdadı, o anda kuvvetli bir el bileğimi tutup beni yukarı çekiverdi. Merlin de aynı şekilde yukarı çekilmiş sonra da zirvedeki kayaların ortasında bulunan taşlı çukura yatırılmıştı. Ceinwyn de aynı çukurda idi, çıldırmış bir köpek gibi eşeliyordu elleriyle çukurun dibini. İstifra etmişti, küçük soğuk taşlarla ve kusmuklarla kaplı toprağı kazıyordu.

Savunmaya elverişliydi bu tepe. El ve ayaklarını kullanmadan çıkamazdı düşmanlarımız bu tepeyi, hâlbuki biz zirvedeki kayalar arasında gizlenebilir ve onlar ortaya çıkar çıkmaz savaşabilirdik. Birkaçı yanımıza gelmeye çalıştıysa da suratlarını mızraklarımla parçaladık. Sonra bir dizi mızrak yağdı tepemize, lâkin kalkanlarımızı kaldırarak onları da savuşturduk, mızraklar hiçbir zarar vermeden takırdayarak düştü. Ortadaki çukura beş adamımı yerleştirdim, kalkanları ile Merlin'i, Ceinwyn'i ve Nimue'yi korumaları için; diğer adamlarım ise dış halkayı oluşturdular. Taylarından inen Kanlı Kalkanlar son bir defa saldırıya geçtiler ve bir kez daha mızraklarımızla onları deştik.

Adamlarımdan biri kolundan mızraklandı ama onun dışında yaralanan yoktu, hâlbuki kara atlılar dört ölü ve altı yaralı ile dönüyordu tepenin eteğine. "Bakire derilerinden yapılma kalkanları hiç de işe yaramadı işte," dedim adamlarıma.

Bir saldırı daha bekliyorduk, ama üstümüze gelmediler. Diwrnach atıyla bayıra tek başına geldi. "Lord Derfel?" diye seslendi ve kayaların arasından yüzümü gösterdiğimde o sakin ifadeyle gülümsedi yine. "Bedeli arttırıyorum," dedi Kral. "Seni acısız ve hızlı öldürmeme karşılık hem Prenses Ceinwyn'i hem de kazanı istiyorum artık. Kazanı bulmak için geldiniz zaten, öyle değil mi?"

"Tüm Britanya'ya ait bu kazan Kral Hazretleri," dedim.

"Aa! Yoksa siz benim, kazana layık bir koruyucu olamayacağımı mı düşünüyorsunuz?" Esefle başını salladı. "İnsanın kalbini çok çabuk kırıyorsun Lord Derfel. Ne demiştin bakayım? Çukurdaki kelleme esirler mi pisleyecekti neydi? Ne kadar da kıt bir hayal gücün varmış senin. Benim hayal gücüm ise, itiraf edeyim ki zaman zaman beni bile ürkütüyor." Durdu ve göğe baktı, karanlığın ne zaman bastıracağını hesaplıyormuş gibiydi. "Yeterli sayıda savaşçım yok Lord Derfel," diye devam etti o mantıklı ifadeyle, "ve mızraklarınıza başka can sunmak da istemiyorum. Ama eninde sonunda çıkacaksınız o kayalardan ve ben sizi bekliyor olacağım. Bu süre boyunca da sizleri beklerken hayal gücümle eşi benzeri görülmemiş planlar yapacağım. Prenses Ceinwyn'e de selamlarımı ilet, onunla daha samimi olabilmek için sabırsızlanıyorum." Alaycı bir edayla mızrağını kaldırıp bizi selamladıktan sonra, tepeyi tamamen kuşatmış olan kara atlılarının yanına döndü.

Tepenin ortasındaki çukura gittim, burada ne bulursak bulalım artık Merlin'in işine yaramayacağı kesindi; ölümünün yaklaştığı yüzünden belli oluyordu. Ağzı açıktı, dünyalar arasındaki ıssızlık kadar boş bir ifade vardı gözlerinde. Daha evvel dişleri takırdıyordu ve böylece en azından Merlin'in hayatta olduğunu belli oluyordu, şimdi ise hayatı kopmak üzere olan bir pamuk ipliğine bağlıydı. Ceinwyn'in bıçağını alan Nimue, zirvedeki çukurdaki taşları çıkarıyordu; yüzünde bitkin bir ifade olan Ceinwyn ise titreyerek bir kayaya yaslanmış, Nimue'nin toprağı kazışını izliyordu. Kendine gelmişti, ellerindeki pisliği temizlemesine yardım ettim, kurt postunu tekrar üzerine örttüm.

Eldivenlerini taktı Ceinwyn. "Bir düş gördüm," diye fısıldadı bana "ve her şeyin sonunu gördüm."

"Bizim sonumuz mu?" diye sordum telaşla.

Başını hayır anlamında salladı iki yana salladı. "Ynys Mon'un sonunu. Askerlerden oluşan hatlar vardı Derfel. Roma üniformaları, göğüs zırhları ve bronz miğferler giymiş askerler. Büyük savaş hatları

oluşturmuşlardı, kılıç tutan kolları omuzlarına kadar kana bulanmıştı, çünkü öldürüyorlardı. Büyük bir hat halinde ormandan çıkıp geldiler, öldürerek. İnip inip kalkıyordu kolları, tüm kadınlar ve çocuklar kaçışıyordu, ama kaçacak bir yer yoktu ve askerler yaklaştılar ve onları parçaladılar. Derfel, küçük çocuklar vardı!"

"Peki ya druidler?"

"Hepsi ölmüştü. Üçü hariç hepsi, işte onlar da buraya getirdiler kazanı. Daha evvelden bir çukur hazırlamışlardı zaten, Romalılar denizi aşmadan önce hazırlamışlardı. İşte buraya gömdüler kazanı, üzerini gölden topladıkları taşlarla kapattılar, sonra da taşların üzerine küller örtüp çıplak elleriyle ateş taşıdılar, Romalılar burada gömülü bir şey olduğunu fark etmesin diye. Ve sonunda şarkılar söyleyerek ormana gitti druidler. Ölmeye gittiler."

Nimue telaşlı bir şekilde bir ses çıkardı. Dönüp ona baktım. Küçük bir iskelet bulmuştu. Sırtındaki samur postlarının arasında biraz aradıktan sonra deri bir kese buldu ve içinden iki tane kuru bitki çıkardı hemen; dikenli yaprakları, küçük ve solmuş altın çiçekleri vardı bu bitkilerin, ölülerin kemiklerini çirişotu ile yatıştırıyordu. "Bir çocuktu buraya gömdükleri," dedi Ceinwyn, "kazanın koruyucusu ve o üç druidden birinin kızıydı. Kısa saçlıydı, tilki derisinden yapılma bir bileklikği vardı ve diri diri gömdüler o kızı. Biz bulana dek kazanı korusun diye gömdüler."

Nimue, ölü kızın kemiklerini küçük taşların arasından çıkardıktan sonra derinleşen çukuru bıçağıyla kazmaya başladı, yardım etmem için bana da seslendi. "Derfel kılıcınla kaz!" diye emretti, itaat ederek Hywel'in Gazabı'nın ucunu çukura soktum.

Ve kazanı buldum.

Önce sadece altın yüzeyini gördük. Nimue eliyle toprakları silince kazanın büyük ağzı ortaya çıktı. Açtığımız çukurdan çok daha büyüktü kazan, o yüzden Issa'ya ve bir adamıma çukuru genişletmelerini emrettim. Taşları miğferlerimize doldurarak çıkartıyor, acele ediyorduk, çünkü uzun yaşamının sonuna gelmiş olan Merlin can vermek üzereydi. Kutsal Lleyn Cerrig Bach Gölü'nden bu zirveye getirilmiş olan iri taşları atarken nefes nefese kalmış olan Nimue ağlıyordu.

"Öldü!" diye feryat etti Ceinwyn. Merlin'in yanı başında diz çökmüştü.

"Ölmedi!" dedi Nimue, dişlerini sıkarak konuşarak. Kazanın altın ağzını iki eliyle tutup tüm kuvvetiyle çekmeye başladı. Ben de yardım ettim, içine basılmış onca taş yüzünden iri kazanı kımıldatmamız imkânsız gibiydi; ama Tanrıların da yardımıyla altın ve gümüşten dökme dev kazanı kara çukurdan çıkarmayı başardık.

Ve böylece Clyddno Eiddyn'in yitik Kazanı'nı gün ışığına çıkarmış olduk.

İki kol boyu çapında, bir avcı bıçağı derinliğinde büyük bir kazandı. Kalın, dalgalı gümüşten dökülmüş olan Kazan üç kısa altın ayak üzerinde duruyordu ve bir sürü altın süsle bezenmişti. Ateşin üzerine asılabilmesi için ağzında üç tane de altın kulp bulunuyordu. Britanya'nın en büyük hazinesiydi. Kazanı ve taşları sökerek mezarından çıkarıp almıştık. Altın süslerin oluşturduğu savaşçı, Tanrı ve geyik motiflerine baktım. Lâkin kazana bakacak vaktimiz yoktu, Nimue kazanın içindeki son taşları da çılgına dönmüş gibi hızlı hareket ederek çıkardı sonra da Merlin'in üzerine örttüğümüz kürkleri aldı hemen. "Yardım etsenize!" diye bağırdı, hep birlikte Merlin'i kaldırıp çukura, büyük gümüş kazanın içine yatırdık. Nimue, Merlin'in bacaklarını kıvırıp kazanın içine doğru yatırdı. Ve nihayet sırtını kayalara yaslayıp rahat bir nefes aldı. Dondurucu soğuğa rağmen Nimue ter içinde kalmıştı.

"Merlin öldü," dedi Ceinwyn, ürkmüş bir sesle.

"Hayır," diye üsteledi Nimue bitap bir halde "hayır, ölmedi."

"Teni buz gibiydi ama!" diye karşı çıktı Ceinwyn. Buz gibiydi ve nefes almıyordu. Bana yaslanıp yavaşça ağlamaya başladı. "Öldü o."

"Merlin yaşıyor," dedi Nimue sert bir sesle.

Yağmur tekrar başlamıştı; rüzgârın hızlandırdığı küçük yağmur damlaları kanlı mızraklarımızın üzerine boncuk boncuk dökülmeye başlamıştı. kazanın içinde Merlin kıpırdamadı, gri taşların üzerinden düşmanı gözlüyordu adamlarım, kara atlılar etrafımızı kuşatmıştı, Britanya'nın bu soğuk ve karanlık köşesine hangi akla uyup da geldiğimizi düşündüm o an.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Galahad.

"Bekleyeceğiz," diye çıkışır gibi cevap verdi Nimue "sadece bekleyeceğiz."

O geceki soğuğu asla unutamam. Kayaların üzerini dondurmuştu kırağı, mızrağa dokunduğunuzda ise parmağınızın ucu yapışıp kalıyordu soğuktan. Acı mı acı bir soğuktu. Günbatımında yağmur yerini kara bıraktı, sonra durdu, kar bittikten sonra esinti de hafifledi ve bulutlar doğuya doğru ağır ağır yol alırken denizin üzerinde yükselen koca dolunay ortaya çıktı. Alâmetlere gebe bir ay idi bu. Kara ve gümüşî dalgaların ağır ağır kabardığı okyanusun üzerindeki uzak bir bulutun ince gölgesiyle puslanmış büyük gümüş bir küreydi. Hiç bu kadar parlak olmamıştı yıldızlar. Bel'in Savaş Arabası'nı oluşturan

yıldızlar, Alabalık ismini verdiğimiz takımyıldızları tepemizde parıldıyordu. Yıldızların arasında yaşıyordu takımyıldızlar, o soğuk havayı aşıp uzaktaki parlak ateşlere ulaşabilmesi için dua ettim.

Bazı adamlarım uykuya dalmıştı, ama üşümüş, yorulmuş ve korkmuş adamların uyuyacağı türden hafif bir uykuydu bu. Mızrakları ile tepeyi kuşatmış düşmanlarımız ateşler yakmıştı. Kanlı Kalkanlar, taylarla odun getirmişti, alevlerden göğe kıvılcımlar yükseliyordu.

Kayaların gölgesindeki kazanda yatan Merlin hiç hareket etmiyordu. Yüksek kayanın tepesinde sırayla düşman siluetlerini gözetledik. Ara sıra uzun bir mızrak gecenin içinden uçup geliyor ve ay ışığında parıldayan ucu bir kayaya çarpıp zararsızca düşüveriyordu.

"Peki şimdi ne yapacaksın bu kazanı?" diye sordum Nimue'ye.

"Samain'e kadar hiçbir şey yapmayacağım," demekle yetindi. İstiflenmiş yüklerimizin yanında yatıyordu, ayaklarını çukurdan çıkardığımız toprak yığınının üzerine uzatmıştı. "Her şey uygun olmalı Derfel. Dolunay olmalı, hava müsait olmalı ve on üç hazine de toplanmış olmalı."

"O hazinelerden bahsetsene biraz," dedi Galahad, çukurun diğer köşesinden.

Nimue tükürdü. "Sen bizimle alay edesin diye mi, Hıristiyan?" diyerek meydan okudu.

Galahad gülümsedi. "Sizinle alay eden binlerce kişi var zaten, Nimue. Tanrıların öldüğünü, artık insanlara inanmak gerektiğini söyleyenler var. Arthur'a inanmamız gerektiğini söylüyorlar. Kazanları, bıçakları, pelerinleri ve boruları aramanın saçma olduğunu, tüm bunların Ynys Mon ile birlikte yitip gittiğini söylüyorlar. Britanya Krallarından kaçı bu yolculuk için adam yollardı ki?" Soğuk gece yüzünden rahat edemeyen Galahad doğruldu. "Hiçbiri Nimue, hiçbiri çünkü onlar da alay ediyor sizlerle. Çok geç artık, diyorlar. Romalılar her şeyi değiştirdi, sağduyulu adamlar senin bu kazanının da Ynys Trebes kadar ölü olduğunu söylüyor. Hıristiyanlar senin şeytana hizmet ettiğini söylüyor, hâlbuki bu karşındaki Hıristiyan, kılıcını ta buralara kadar taşıdı, işte bu yüzden sevgili bayan bana en azından bir parça nezaket borçlusun."

Merlin dışında başka kimse tarafından paylanmaya alışık olmayan Nimue, Galahad kendisini tatlı sert bir tavırla azarlayınca önce biraz diklenir gibi oldu, sonra yumuşadı. Merlin'in ayı postunu sırtına aldıktan sonra başını eğdi. "Hazineler bize Tanrılar tarafından bırakıldı. Uzun zaman evvel, Britanya dünyada tek yerken. Başka topraklar yoktu; sadece Britanya ve uçsuz bucaksız, sisli bir deniz vardı. On iki kabile vardı o zamanlar Britanya'da, on iki kral, on iki ziyafet salonu

ve sadece on iki Tanrı. Bizler gibi yeryüzünde yürüyordu o Tanrılar da, hatta içlerinden bir tanesi, Tanrı Bel, bir insanla evlenmişti. Hanımımız," sözünün burasında Ceinwyn'i işaret etti Nimue, Ceinwyn de mızrakçılarım gibi merakla dinliyordu bu öyküyü "o evlilikten doğan soydan gelmektedir."

Etrafımızdaki ateşlerden birinin yakınından bir bağırtı geldi, Nimue bir an durdu, tekrar sessizlik çökünce öyküye devam etti. "Ama Britanya'ya hükmeden on iki Tanrı'yı kıskanan diğer Tanrılar yıldızlardan inip Britanya'yı on iki Tanrı'nın elinden almaya çalıştılar. O savaşlarda on iki kabile büyük yaralar aldı. Bir Tanrı'nın savuracağı tek bir mızrak, yüz can alıyordu, normal kalkanlar bir Tanrı'nın kılıcını asla durduramıyordu. Sonunda on iki Tanrı, Britanya'yı sevdikleri için on iki kabileye on iki hazine sundu. Bunlardan her biri kral konağında muhafaza edilecekti, o hazinelerin varlığı, düşman Tanrıların mızraklarını konaktan, insanlardan uzak tutacaktı. Çok göz alıcı şeyler değildi bu hazineler, eğer çok muhteşem armağanlar olsalardı o zaman diğer Tanrılar işin aslını anlar ve hazineleri çalardı. Sade armağanlardı bu yüzden bu on iki hazine: bir kılıç, bir sepet, bir boru, bir savaş arabası, bir yular, bir biley taşı, bir cüppe, bir zar kupası ve de bir savaşçı yüzüğü. On iki tane sıradan eşya, karşılık olarak ise bu hazineleri muhafaza edip kıymetini bilmemizi istemişti sadece Tanrılar, her bir kabile kendisine ait olan hazineyi kullanarak Tanrısı'nı çağırabilirdi. Senede bir tek kez çağırabilirlerdi Tanrılarını, sadece bir kez, ama bu bile Tanrıların korkunç savaşında kabileleri güçlendirmeye yetti."

Nimue sustu, kürklere sarındı. "Kabilelerin artık hazineleri vardı," diye devam etti, "ama o fâni kıza gönlünü kaptırmış olan Bel, kıza on üçüncü bir hazine verdi. Bu kazanı. Genç kız yaşlandığında kazanı suyla doldurup içine girecek ve çıktığında yeniden gençliğine kavuşacaktı, böyle dedi ona Bel. Böylece Bel'in yanında hep genç hep güzel kalacaktı. Ve gördüğünüz gibi muhteşemdi kazan; insanoğlunun asla beceremeyeceği bir işçilikle yapılmış altından ve gümüşten bir kazan. Ama diğer kabileler kazanı gördü ve kıskandı, böylece Britanya Savaşları başlamış oldu. Tanrılar gökte, kabileler yerde, savaşmaya başladılar ve teker teker hazineler ele geçirildi, esir mızrakçılar verildi, o zaman Tanrılar koruyucu ellerini çektiler üzerimizden. Kazan çalındı, Bel'in sevgilisi yaşlanıp öldü ve Bel bize lânet etti. Başka ülkelerin, başka halkların da vücut bulmasıydı bize okudukları lânet, ama bir de söz verdi bize Bel... eğer bir Samain günü on iki kabileye ait on iki hazineyi bir araya getirebilir, ayinleri icra edebilir ve on üçüncü hazineyi su ile -kimsenin içmediği ama kimsenin de onsuz yaşayamayacağı su ile- doldurabilirsek, o zaman on iki Tanrı tekrar imdadımıza

yetişecek." Durdu, omuz silkip Galahad'a baktı. "İşte bu yüzden sen kılıcınla ta buralara kadar geldin, Hıristiyan." dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Ay ışığı kayaları ve ince bir pelerin altında yatmakta olan Merlin'in bulunduğu çukuru aydınlatıyordu.

"On iki hazinenin tümü de elinizde mi peki?" diye sordu Ceinwyn.

"Çoğu elimizde," dedi Nimue kaçamak bir cevap vererek. "Ama diğer on ikisi olmadan bile kazanın büyük bir gücü var. Sonsuz bir güç. Diğer tüm hazinelerin toplamından daha büyük bir güç." Çukurun diğer tarafında oturan Galahad'a baktı öfkeyle. "Bakalım bu kuvvetle karşılaştığında sen ne yapacaksın Hıristiyan?"

Galahad gülümsedi. "Bu yolculuğa iştirak ettiğimi hatırlatacağım sana," dedi kibarca.

"Hepimiz bunun için geldik zaten. Bizler kazanın savaşçılarıyız," dedi Issa kendi kendine, daha evvel fark etmediğim şairane yanını sergileyerek. Diğer mızrakçılar bu sözü duyunca gülümsedi. Sakalları buz tanecikleri ile kaplıydı, ellerine kürk ve kumaş parçaları sarmışlardı, gözleri cansız bakıyordu, ama bulmuşlardı işte kazanı ve bu başarının gururuyla dolmuştu yürekleri. Şafağın ilk ışıklarıyla Kanlı Kalkanların saldıracağını ve sonumuzun geldiğini biliyorlardı.

Kurt postu pelerinimi benimle paylaşmak isteyen Ceinwyn yanıma sokuldu. Nimue'nin uyumasını bekledikten sonra kulağıma eğildi. "Merlin öldü Derfel," dedi kederli bir sesle.

"Biliyorum," dedim, çünkü kazanın içindeki Merlin ne bir ses çıkarıyor, ne de kımıldıyordu.

"Yüzüne, ellerine dokundum," diye fısıldadı Ceinwyn "buz gibiydi. Bıçağımı ağzının kenarına yaklaştırdım ama hiç buğulanmadı. Merlin ölmüş."

Bir şey demedim. Babam gibi gördüğüm Merlin'i seviyor, aradığı şeye kavuştuğu anda öldüğüne inanamıyordum ama hayatta olduğuna dair bir ümit de besleyemiyordum. "Onu buraya gömmeliyiz," dedi Ceinwyn yavaşça, "kazanın içinde." Yine sustum. Ceinwyn elimi tuttu. "Ne yapacağız?" diye sordu.

Öleceğiz, diye düşündüm, ama bir şey demedim.

"Beni almalarına izin vermeyeceksin değil mi?" diye fısıldadı Ceinwyn.

"Asla," dedim.

"Sizinle karşılaştığım gün, hayatımın en güzel günüydü Lord Derfel Cadarn," dedi. Gözlerimden yaşlar akıyordu artık. Bunlar mutluluk gözyaşları mıydı yoksa soğuk şafakta yitireceğim her şey için keder gözyaşları mıydı bilemiyordum.

Hafif bir uykuya daldım, rüyamda kara atlılar tarafından kuşatılmıştım ve bir bataklıkta tuzağa düşmüştüm. Ben hareket edemiyordum ama onlar sihirli bir biçimde balçıkların üzerinde yürüyebiliyordu. Kalkan tutan kolumu kaldıramıyordum ve tam sağ omzuma doğru inen bir kılıç görüyordum, irkilerek uyandım; nöbet yerine giderken kayaya tutunan Gwilym yanlışlıkla omzuma dokunmuştu. "Bağışlayın Lordum," diye fısıldadı.

Ceinwyn kollarımda uyuyordu, Nimue ise diğer yanımda kıvrılmış yatıyordu. Sarı sakalları buz yüzünden aklaşmış olan Galahad hafifçe horluyordu, diğer mızrakçılarım da ya uyuyor ya da soğuk havanın getirdiği uyuşuklukla kıpırdamadan yatıyorlardı. Ay artık neredeyse tam tepemizdeydi; ışığı, adamlarımın yerdeki kalkanlarının üzerindeki yıldızları ve kuyunun taşlı kısmını aydınlatıyordu. Denizin üzerindeyken ayı örten sis dağılmıştı; şimdi karşımızda berrak, saf ve soğuk bir disk vardı yalnızca, yeni dökülmüş madenî bir para gibiydi ay. Ayda yaşayan adamın ismini söylemişti annem bir zamanlar bana ama aklıma gelmedi. Saksondu annem, bir Dumnonia akınında esir edildiğinde ben daha rahmindeydim. Hayatta olduğunu söylemişlerdi bana annemin, ama druid Tanaburs beni onun kollarından koparıp ölüm çukuruna attığı günden beri görmedim annemi. Merlin büyüttü beni; bir Briton oldum, Arthur'un dostu oldum ve de Powys Yıldızı'nı ağabeyinin konağından kaçıran erkek ben oldum. Ne tuhaf bir yaşam sürmüşüm, diye düşündüm. Bu yaşamın Britanya'nın kutsal adasında bitiverecek olması ne acıydı.

"Peynirimiz yok, değil mi?" dedi Merlin.

Öylece bakakaldım, bu ancak bir rüya olabilir diye düşünüyordum.

"Şu sararmış peynirlerden bahsediyorum Derfel," dedi Merlin endişeyle, "hani parmaklarınla ufalayınca parça parça dökülür ya. O öbür sert koyu sarı peynirleri demiyorum. Koyu sarı, sert peyniri hiç sevmem."

Çukurun içinde dikilmiş bana bakıyordu, üzerine örttüğümüz pelerini sırtına almıştı.

"Lordum," dedim cılız bir sesle.

"Peynir Derfel. Duymuyor musun beni? Canım peynir çekti diyorum. Biraz olacaktı. Kumaşların arasına sarmıştık hani. Hem benim asam nerede bakayım? Birazcık uykuya dalayım diyorum, hemen asamı yürütüveriyorsunuz. Yok yok hiç dürüst insan kalmamış artık. Şu dünyanın haline bak. Ne peynir var, ne dürüstlük var, ne asa var."

"Lordum!"

"Bağırıp durmasana Derfel. Sağır değilim ben, sadece açım."

"Ah, Lordum!"

"Bak şimdi de ağlıyor! Sulu gözleri hiç sevmem ben. Bir parça peynir istiyoruz, hemen zırlamaya başlıyorsun çocuk gibi. Hah, işte buradaymış asam. Güzel." Asayı Nimue'nin yanından aldı ve ona dayanarak çukurdan çıktı. Diğer mızrakçılar da uyanmış, hayretler içinde Merlin'e bakıyorlardı. Derken Nimue uykusundan uyanır gibi oldu, bu arada Ceinwyn'in hayret nidasını işittim. "Derfel," dedi Merlin, bir yandan da peyniri bulmak için yüklerimizi karıştırıyordu, "bizi tam bir musibetin ortasına getirip koymuşsun. Kuşatılmış durumdayız, değil mi?"

"Evet Lordum."

"Sayıca da bizden fazlalar, değil mi?"

"Evet Lordum."

"Vay benim başıma gelenler Derfel, vay başıma gelenler. Bir de kalkmış kendine savaşçı Lord mu diyorsun sen? Hah peynir! Buldum işte. Bitmediğini biliyordum. Pek de leziz."

Titreyen parmağımla çukuru işaret ettim. "Kazan Lordum." Kazan yüzünden Merlin'in dirildiğini düşünüyordum ama şaşkınlık ve mutluluktan dilim tutulmuştu âdeta.

"Pek de hoş bir Kazan doğrusu Derfel. Geniş ve derin, insan bir kazandan daha ne ister ki." Peynirden iri bir lokma ısırdı. "Açlıktan ölüyorum!" Bir ısırık daha aldıktan sonra kayalara yaslanıp bize baktı. "Sayımız az ve kuşatıldık ha! Hımm demek öyle! Bakalım daha neler gelecek başımıza!" Peynirin son parçasını da ağzına tıktıktan sonra ellerindeki kırıntıları temizledi. Ceinwyn'e hoş bir edayla tebessüm ettikten sonra elini Nimue'ye uzattı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Her şey yolunda," dedi Nimue, Merlin'e sakince sarılarak. Merlin'in sağlıklı bir halde ayağa kalkmasına şaşırmayan tek kişi Nimue oldu.

"Kuşatıldık ve sayıca azız ama bunun dışında her şey harika!" dedi Merlin alay edercesine. "Ne yapsak? Aslında böyle acil durumlarda yapılacak en iyi şey birini kurban etmektir. Şaşkınlık içinde onu izleyen mızrakçılarıma baktı. Yüzüne renk gelmiş, o haylaz, canlı haline geri dönmüştü. "Derfel'i mi kurban etsek acaba?"

"Lordum!" diye itiraz etti Ceinwyn.

"Hanımefendi! Sizi kurban edemeyiz ki! Yok, yok, hayır, hayır. Siz zaten çok yardımcı oldunuz şu ana dek."

"Kimseyi kurban etmek yok Lordum," dedi Ceinwyn.

Merlin gülümsedi. Nimue kollarında uykuya dalmıştı, bizler ise artık uyuyamazdık. Aşağıdaki kayalara bir mızrak çarptı, sesi işiten Merlin asasını bana uzattı. "Derfel, tepeye tırman ve asamı batıya

doğru kaldır. Batıya doğru, unutma, doğuya değil. Ve mümkünse bir sefer de doğru dürüst becer bir işi, tamam mı? Tabiî aslında bir işin doğru düzgün yapılmasını istiyorsan o işi kendin yapacaksın, ama Nimue'yi uyandırmaya kıyamıyorum işte. Hadi bakalım Derfel."

Asayı alıp kayaların tepesine çıktım ve Merlin'in talimatına uyarak asayı uzaktaki denize doğru kaldırdım.

"Asayı kıvırma!" diye seslendi Merlin. "Doğrult, doğrult! Gücünü hisset! Elindeki öküz yuları değil çocuk, bir druid asası!"

Asanın ucunu batıya doğru doğrulttum. Diwrnach'ın kara atlıları sihri sezmiş olacak ki kendi büyücüleri de aniden ulumaya başladı. Tepenin eteğinden bir grup mızrakçı bana mızraklarını fırlattı.

"Şimdi," diye seslendi Merlin, mızraklar aşağıda kayalara çarparken, "güç ver asaya Derfel, güç ver!" Zihnimi asaya odaklamaya çalıştım ama hiçbir şey hissedemiyordum, öte yandan Merlin memnuniyetle karşılamıştı bu çabamı. "Tamam indir artık," dedi, "sonra da biraz dinlen. Sabaha hoş bir yürüyüş yapacağız. Başka peynir kaldı mı? Bir çuval peynir daha yiyebilirim doğrusu!"

Soğukta uzanıp dinlendik. Ne kazandan, ne de hastalığından bahsediyordu Merlin. Buna rağmen moralimiz düzelmişti. Artık daha ümitliydik. Yaşayacaktık ve kurtuluş yolumuzu ilk gören Ceinwyn oldu. Yanıma sokulup ayı işaret etti. Berrak ay, şimdi parlak bir sisle sarılmıştı. Mücevher gibiydi bu sis kolyesi, öyle yoğun ve parlaktı ki dolunay etrafında parlıyordu tane tane.

Merlin ise ay ile ilgilenmiyor, hâlâ peynirden bahsediyordu. "Dun Seilo'da bir kadın vardı, şahane yumuşak peynir yapardı," diye anlatıyordu. "Peyniri ısırgan otu yapraklarına sarar sonra da koç sidiği ile dolu ahşap bir kapta altı ay tutardı. Koç sidiği! Ne kadar garip alışkanlıkları var kimi insanların, ama peyniri gerçekten şahaneydi. Hava biraz ısınıyor mu ne?"

Ayın etrafındaki parlak, buzlu sis solmuştu. Batıdan gelen hafif bir esinti ince ve sıcak bir sis getiriyordu beraberinde. Parlak yıldızlar gölgelenirken, kayaların üzerindeki kristal buz taneleri eriyordu ve artık titremiyorduk. Mızraklarımızın ucuna dokunulabiliyorduk. Sis çöküyordu.

"Tabiî Dumnonialılar, Britanya'daki en makbul peynirin kendi peynirleri olduğunu iddia eder," dedi Merlin gayet samimi bir edayla, sanki peynir üzerine nutuk dinleyecek halimiz varmış gibi, "aslında itiraf etmeliyim ki fena değil o peynir de, ama genelde pek sert oluyor. Hatırlıyorum da, bir seferinde Uther, Lindinis'ten alınmış bir peyniri yerken dişini kırmıştı. Resmen iki parçaya ayrılmıştı dişi! Adamcağız haftalarca acı çekti. Dişinin çekilmesine de hiç dayanamazdı. O yüz-

den bu konuyu sihirle çözmemi istemişti, ama ilginçtir ki diş söz konusu olunca sihir hiçbir işe yaramaz. Gözlerde işe yarar, bağırsaklarda her zaman işe yarar ve her ne kadar bugünlerde Britanya'da pek bulunmasa da beyinde de kimi zaman işe yarar sihir. Ama dişlere gelince asla işe yaramaz. Vaktim olduğunda bu sorunu halletmem lâzım aslında. Ama ben de pek severim diş çekmeyi." Gülümseyerek kendi eksiksiz dişlerini gösterdi. Diş konusunda Arthur da şanslıydı, bizler ise diş ağrısından çok çekmişizdir.

Yukarı baktığımda tepedeki kayaların, gittikçe yoğunlaşan sisle kaplandığını gördüm. Bir druidin oluşturduğu bu yoğun ve beyaz sis, Ynys Mon'un tamamını kalın bir perde gibi örtüyordu.

"Siluria'da," dedi Merlin, "insana berbat bir peynir sunuyorlar ve adına peynir demeye bile utanmıyorlar. Öyle iğrenç ki fare bile yemez o peyniri, ama zaten Silurialılardan ne beklersin ki? Bu arada, bir şey mi diyecektin Derfel? Heyecanlanmış gibisin."

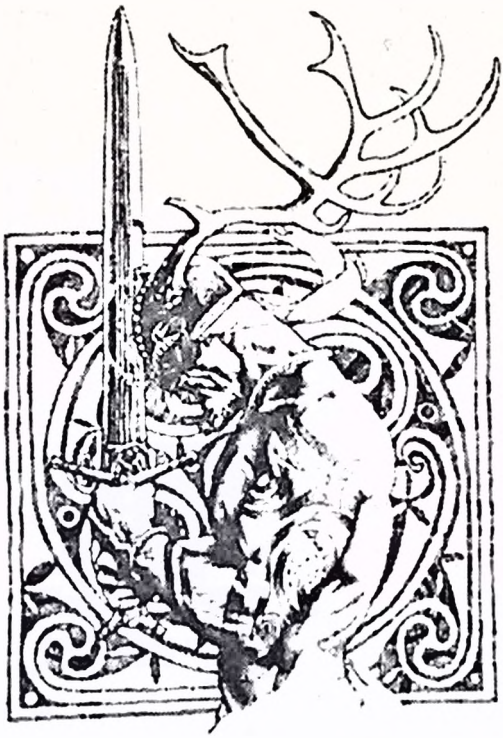
"Sis Lordum," dedim.

"Ne kadar da keskin gözlerin var senin," dedi hayranlıkla Merlin. "Madem öyle şu kazanı çukurdan çıkar artık istersen, ne dersin? Gitme vakti geldi Derfel, gitme vakti geldi."

Ve biz de gittik.

İkinci Bölüm

Kırık Savaş

"Hayır!" diyerek itiraz etti Igraine, istiflenmiş parşömenlerin sonuncusuna bakınca.

"Neye hayır?" diye sordum nazikçe.

"Öyküyü tam burasında bırakamazsın!" dedi. "Ne oldu?"

"Elbette kurtulduk."

"Öf, Derfel!" Parşömeni yere attı Igraine. "Aşçı yamakları bile senden daha iyi öykü anlatır! Nasıl kurtulduğunuzu anlatmanı istiyorum."

Bunun üzerine anlattım.

Şafak yakındı ve sis o kadar yoğundu ki kayalardan indiğimizde birbirimizi kaybedecektik neredeyse. Her birimize önündekinin pelerinini tutmasını söyleyerek bir zincir oluşturdu Merlin. Kazan benim sırtıma bağlıydı; tek bir hat olarak tepeden aşağı süründük. Bizi kuşatmış Kanlı Kalkanların arasından hiçbirine fark ettirmeden rahatça geçtik Merlin sayesinde. Diwrnach adamlarına bağırıyor, çemberi genişletip dikkatli olmalarını buyuruyordu. Ne var ki Kanlı Kalkanlar bu sisi bir büyücünün yarattığını biliyor ve bu yüzden ateşin başından ayrılmıyorlardı. Her şeye rağmen gene de o ilk birkaç adım yolculuğumuzun en tehlikeli kısmıydı.

"Ama öykülerde anlatıldığına göre siz hepiniz bir anda gözden kaybolmuşsunuz," diye üsteledi Kraliçem "hatta Diwrnach'ın adamları sizin uçarak adadan kurtulduğunuzu söylemiş. Ünlü bir öyküdür bu! Annem anlatmıştı bunu bana. Sadece yürüyüp gitmiş olamazsınız!"

"Ama aynen öyle oldu," dedim.

"Derfel!" diye payladı beni Igraine.

"Anneniz nasıl anlattı bilmem ama ne gözden kaybolduk, ne de uçup gittik," dedim sabırla.

"Nasıl oldu o halde?" diye sordu Igraine, öykümü beğenmemişti besbelli.

Karanlıkta ve siste inanılmaz bir yön bulma yeteneğine sahip olan Nimue'yi izleyerek saatlerce yürüdük. Lugg Vadisi Muharebesi'nden evvelki gece de savaş çeteme yol gösteren Nimue olmuştu. Ynys Mon'da yoğun siste de önde yürüyerek bizi Kadim Halk tarafından yapılmış büyük ve çimenli höyüklerden birine getirdi. Merlin biliyordu burayı, hatta üç sene evvel burada konakladığını söylüyordu. Üç adamıma, girişi kapayan taşları çekmelerini emretti. Eğilip dizlerimizin üzerinde sürünerek teker teker girdik karanlık höyüğe.

Bir mezardı burası; yan yana dizilmiş iri kayalar bir koridor ve altı odacık oluşturmuştu, koridorun ve odacıkların tavanı da yine iri kayalarla örtülmüştü ve onların üzerini de toprak ile kaplanmıştı. Ne bizler gibi ölüleri yakar, ne de Hıristiyanlar gibi soğuk toprağa gömerdi Kadim Halk. Onlar ölülerini hazinelerle birlikte taş odalara yatırırdı: boynuzlu kadehler, geyik boynuzları, taş mızrak uçları, çakmaktaşından bıçaklar, bronz bir kap ve kıymetli kehribar parçalarından oluşan bir kolye çürümüş bir cesedin üzerindeydi. Konukları olduğumuzu ve bu yüzden ölüleri rahatsız etmememiz gerektiğini söyledi Merlin, bunun üzerine koridorda birbirimize sokulduk ve kemiklerin olduğu odacıklara girmedik. Şarkılar söyledik, öyküler anlattık. Daha Britonlar bile gelmeden evvel Kadim Halkın Britanya'yı koruduğunu söyledi Merlin, hatta bu halkın hâlen yaşadığı yerler olduğunu anlattı. Vahşi topraklardaki o kuytu vadilere gitmiş ve bu halkın sihirlerinden birazını öğrenmişti Merlin. Anlattığına göre bu insanlar, sürülerinin sağlıklı ve güçlü olması için senenin ilk kuzusunu bir sepete koyar ve çayıra gömermiş.

"Biz bunu hâlâ yaparız," dedi Issa.

"Demek ki ataların bunu Kadim Halktan öğrenmiş," dedi Merlin.

"Biz de Benoic'te senenin ilk doğan kuzusunun derisini yüzüp ağaca çivileriz," dedi Galahad.

"O da işe yarar." Merlin'in sesi soğuk ve karanlık koridorda yankılandı.

Sis dağılmıştı, ne var ki höyüğün içindeyken gündüz mü gece mi anlayamadığımızdan girişteki taşları tekrar çekip dışarı bakıyorduk arada bir. Zaten aksi halde kendi dışkımızın içinde oturmak zorunda kalacaktık; gündüzleri höyüğün tepesine çıkıyor ve tarlaları, bozkırları, mağaraları, kayalıkları, kulübeleri ve de yel yüzünden ağaçları eğilmiş koruları harıl harıl arayan kara atlıları gözetliyorduk. Beş gün boyunca aradılar bizi, o sürede biz son kalan yemeğimizi yedik, höyüğün tavanından sızan suyu içtik, neyse ki sonunda Diwrnach bizim sihrimizin daha üstün olduğunu kabul etmek zorunda kalarak bizi aramaktan vazgeçti. Diwrnach'ın bizi tuzağa çekme ihtimalini göz

önüne alarak iki gün daha gizlendikten sonra yola çıktık. Bizi barındırdıkları için ölülerin hazinelerine kendi altınımızdan da ekledik, sonra da höyük girişini ardımızdan kapadık ve kış güneşinin altında doğuya doğru yürümeye başladık. Kıyıya vardık ve kılıç zoruyla iki balıkçı teknesini alıp kutsal adayı terk ettik. Doğuya gidiyorduk; hatta ölene dek aklımdan çıkmayacak o an: yırtık pırtık yelkenler bizi kurtuluşumuza taşırken kazanın altın süslemelerinde ve şişkin gümüş gövdesinde yansıyordu güneş. Denizdeyken bir de türkü söyledik, Kazan'ın Türküsü. Bu günlerde de hâlâ ara sıra söylenir hatta bu türkü, ama ozanların türküleriyle kıyaslanamaz elbet. Cornovia'da karaya çıktık ve oradan da güneye inerek Elmet'i geçip müttefikimiz olan Powys'e ulaştık. "İşte bu yüzden, Merlin'in gözden kaybolarak kurtulduğu anlatılır öykülerde," diye tamamladım sözümü.

Igraine kaşlarını çattı. "Kara atlılar höyüğü aramamışlar mıydı peki?"

"İki kez geldiler," dedim, "girişteki taşların yerinden oynatılabileceğinden haberleri yoktu herhâlde, ya da belki içerdeki ölülerin ruhlarından korkuyorlardı. Hem üstelik Merlin bizi gizleyecek bir de efsun yapmıştı."

"Keşke uçup gitmiş olsaydınız," diye homurdandı Igraine. "O zaman çok daha güzel bir öykü olurdu." Bu imkânsız düşü hayal edip iç geçirdi. "Ama kazanın öyküsü bitmedi, değil mi?"

"Maalesef, hayır."

"Ece?"

"Vakti gelince anlatırım onu da."

Ben böyle deyince suratını astı. Kendisine çok yakışan, samur kürkle süslü yeşil yün pelerini var bugün üzerinde Igraine'in. Gebe değil hâlâ; demek ki ya kaderinde çocuk sahibi olmak yok, ya da kocası Kral Brochvael metresi Nwylle'e çok fazla vakit ayırıyor. Hava soğuk bugün; rüzgâr pencereme çarpıyor, ocaktaki küçük ateşin alevlerini harlandırıyor. Piskopos Sansum'un yakmama müsaade ettiği bu ateşin on misli büyüğünü yakarım aslında bu ocakta. Aziz Sansum'un, manastırımızın aşçısı Rahip Arun'u azarladığını duyuyorum. Bu sabahki yulaf lapası çok sıcak olduğundan Aziz Tudwal'ın dili yanmıştı. Tudwal manastırımızda yaşayan bir çocuktur ve de aynı zamanda Piskoposun iman yolunda yakın dostudur; geçen sene piskoposumuz, Tudwal'ı aziz ilân etmiştir. Gerçek iman yolunda şeytan pek çok tuzak kurar zaten.

"Demek sendin Ceinwyn'le olan," diye suçladı beni Igraine.

"Anlayamadım ne demek istediniz?" diye sordum.

"Ceinwyn'in sevgilisi senmişsin demek," dedi Igraine.

"Ömrüm boyu hem de Hanımım," diye itiraf ettim.

"Hiç evlenmediniz mi?"

"Hiç evlenmedik. Ceinwyn'in bu konuda yemini vardı, unuttunuz mu?"

"Ama çocuk doğurduğunda zayıf olduğu için can vermedi, öyle değil mi?" dedi Igraine.

"Üçüncü çocuğu doğururken ölecekti az daha," dedim, "ama diğer doğumları kolay atlattı."

Ateşin başına çökmüş olan Igraine solgun ellerini cılız alevlere yaklaştırarak ısıtmaya çalışıyordu. "Çok şanslısın Derfel."

"Niçin?"

"Böyle bir aşkı tatmış olduğun için." Hülyalara dalmıştı Igraine. Ceinwyn'in o zamanlarki yaşındaydı şimdi kraliçe ve tıpkı Ceinwyn gibi Igraine de ozanların türkülerine konu olacak bir aşka lâyıktı aslında.

"Şanslıydım," diye kabul ettim. Dışarıda Rahip Maelgwyn odun kesiyor, bir yandan şarkı söylerken bir yandan da kestiği odunları istifliyor. Rhydderch ile Morag'ın aşklarıyla ilgili bir şarkı söylüyor; bu yüzden de Aziz Sansum, Arun'u fırçalamayı bitirir bitirmez gidip onu azarlayacak. İsa'nın yolunda kardeşiz hepimiz, sevgi bizi birleştirir, der hep Aziz.

"Seninle kaçtığı için kız kardeşine hiç mi kızmadı yani Cuneglas?" diye sordu Igraine.

"Hiç kızmadı," dedim. "Caer Sws'e taşınmamızı istiyordu, ama biz Cwm Isaf'ta olmaktan memnunduk. Ayrıca Ceinwyn, yengesini hiç sevmezdi. Çünkü Helledd her şeye burun kıvırırdı. Ceinwyn'in iki teyzesi de pek huysuzdu. Hepsi de Ceinwyn'in yaptıklarını ayıplamıştı. O rezalet öyküleri de onlar yaydı zaten, hâlbuki biz hiçbir rezalet çıkarmamıştık." O eski günleri hatırlayıp sustum. "İşin doğrusu çoğu kişi gayet nazikti hatta," diye devam ettim. "Çünkü Powys'te, Lugg Vadisi Muharebesi yüzünden hâlâ öfkeli olanlar vardı. Babalarını, ağabeylerini, kocalarını savaşta kaybeden çoktu ve Ceinwyn'in yaptıkları bu insanları sevindirdi. Arthur'un ve Lancelot'un rezil olduklarını görmek hoşlarına gitmişti, yani Helledd ve o iki korkunç teyze hariç herkes bize karşı nazik davrandı aslında."

"Peki Lancelot, Ceinwyn'in uğruna seninle savaşmadı mı?" diye sordu Igraine şaşkınlıkla.

"Keşke bunu yapmaya çalışsaydı," dedim donuk bir sesle. "Keyifli olurdu."

"İyi ama Ceinwyn bu kararı kendi başına mı verdi?" diye sordu Igraine, böylesi bir harekete cüret eden bir kadın olabileceğini hayal bile edemiyordu. Kalkıp pencereye gitti ve bir süre Maelgwyn'in şar-

kısını dinledi. "Zavallı Gwenhwyvach," dedi aniden. "Çok vasat, şişman ve de can sıkıcı biri olarak anlattın onu."

"Maalesef öyleydi."

"Herkes güzel olamaz ki," dedi Igraine, güzel insanlara özgü bir güvenle.

"Doğru," diyerek onunla aynı fikirde olduğumu ilettim, "ama zaten siz de sıradan şeylerle ilgili öyküler duymak istemiyorsunuz. Arthur'un Britanyası'nın capcanlı ve tutkulu bir yer olduğunu duymak istiyorsunuz. Ben de Gwenhwyvach'a hiçbir şekilde tutku hissetmiyorum. Aşka zincir vurup hükmedemezsiniz Hanımım, bunu sadece ihtiras ya da güzellik yapabilir. Dünyanın adil olmasını mı istiyorsunuz? Gözünüzün önüne bir getirin bakalım o zaman: Kralların, kraliçelerin, lordların, tutkuların ve de sihrin olmadığı bir dünya düşünün. Böyle sıradan bir dünyada yaşamak ister miydiniz?"

"Güzellikle ne alâkası var bunun?" diye itiraz etti Igraine.

"Çok alâkası var. Sizin şu makamınız tesadüfen böyle doğmanızdan kaynaklanmıyor mu? Ya güzelliğiniz? O da şans eseri böyle doğduğunuz için mi? Eğer Tanrılar," hemen kendimi düzelttim, "eğer Tanrı bizim eşit olmamızı isteseydi bizleri eşit yaratırdı ve eğer hepimiz eşit olsaydık sizin bu romantik öykünüz ne olurdu o zaman?"

Igraine benimle tartışmaktan vazgeçti. "Sihre inanır mısınız Rahip Derfel?" diyerek bana meydan okudu.

Bir süre düşündüm. "Evet," dedim. "Biz Hıristiyanlar da inanabiliriz sihre. Mucizeler sihir değil de nedir zaten?"

"Yani Merlin sahiden de sis mi yaratmıştı?"

Kaşlarımı çattım. "Merlin'in yaptığı şeylerin hep mantıklı bir açıklaması vardı Hanımım. Sis denizden gelebilir ve yitirdiğiniz bir eşyayı bulmak da zor değildir."

"Ölüler de dirilir mi peki?"

"Lazarus dirilmişti," dedim, "Kurtarıcımız İsa da öyle." İstavroz çıkardım.

Igraine de benim gibi istavroz çıkardı. "İyi ama Merlin ölüp de dirilmiş miydi sahiden?" diye sordu.

"Ölmüş müydü bilmiyorum," dedim dikkatlice konuşarak.

"Ama Ceinwyn bu konuda emindi."

"Ömrü boyunca da değişmedi bu düşüncesi."

Igraine, entarisinin nakışlı kemerini kıvırdı. "Kazanın sihri değil miydi yani sebep? Ölüleri diriltme gücü yok muydu?"

"Bize söylenen buydu."

"Ama Ceinwyn'in kazanı keşfetmesinde sihrin payı var," dedi Igraine.

"Belki," dedim, "ama belki de sadece mantığını kullandı. Ynys Mon ile ilgili bilinen her şeyi aylarca incelemişti zaten Merlin. Druidler için kutsal olan noktanın Lleyn Cerrig Bach'ın yanında olduğunu biliyordu, Ceinwyn de bizi oraya götürdü, kazanın gizlemiş olabilecekleri noktaya. Ama gerçekten de bir rüya görmüştü."

"Demek ki sen de Dolforwyn'de sahiden rüya gördün. Neydi Merlin'in sana içirdiği?"

"Nimue'nin Lleyn Cerrig Bach'ta Ceinwyn'e içirdiği şeyin aynısı," dedim, "kırmızı şapka gibi bir üstü olan bir bitkinin suyuyla yapılmış bir şeydi herhâlde."

"Mantar mı yani?" dedi Igraine şaşkınlıkla.

Başımı evet anlamında salladım. "O yüzden ayakta duramıyor, titriyordum."

"Ama ölebilirdin!"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "O tür mantardan ölen olmaz pek, hem ayrıca Nimue bu tür konularda bilgiliydi." O iksiri yapmanın en emin yolu mantarı büyücünün kendisinin yiyip sonra da düş görecek kişiye sidiğini içirmesidir aslında, ama bunu Igrane'e söylememeye karar verdim. "Belki de çavdar küfü kullanmıştı kim bilir? Ama kırmızı mantardı herhâlde," dedim sadece.

Aziz Sansum, Rahip Maelgwyn'e putperest şarkılar söylememesini emredince Igraine'in kaşları çatıldı. Aziz kişi bugünlerde pek asabî. Çiş yaparken acı çekiyor, belki de böbrek taşı yüzünden. Kendisinin bir an önce sıhhatine kavuşması için dua ediyoruz.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Igraine, söylenip duran Sansum'u duymazlıktan gelerek.

"Eve döndük," dedim. "Powys'e."

"Yani Arthur'a, değil mi?" diye sordu hevesle.

"Evet, Arthur'a," dedim; çünkü onun öyküsüdür bu, sevgili Savaş Lordumuzun, kanun koyucumuzun, Arthur'umuzun öyküsüdür.

Cwm Isaf'ta o bahar muhteşem geçti. Ya da belki de insan aşık olunca her şey daha muhteşem görünüyor gözüne. Ama o bahar, dünya gözüme öyle hoş görünmüştü ki. Sanki daha önceleri hiç bu kadar çok menekşe, hiç bu kadar çok yabanî sümbül olmamıştı. Pembe tomurcuklanmış elma ağaçlarının altına oturup otları yolduğumuz çayırda mavi kelebekler uçuşuyordu. Dallardaki kuşlar şarkı söylüyordu,

Cwm Isaf'ın saz damının altında bir kuyruksallayan yuva yapmıştı. Sağlıklı, gürbüz beş ineğimiz vardı ağılda. Ve Ceinwyn hamileydi.

Ynys Mon'dan döndüğümüzde yüzük yapmıştım ikimize. Hıristiyanların haçı ile ilgisi olmayan haçlar kazınırdı yüzüklerin üzerine. Bakirelikten kadınlığa geçince takardı bu yüzüklerden kızlar. Kimi kızlar sevgililerinden aldıkları bir parça samanı takardı; mızrakçıların kadınları ise üzerinde haç olan savaşçı yüzükleri takarlardı. En yüksek makamlardaki kadınlar böyle şeyleri kaba bulduğu için pek yüzük takmazlardı. Bazen erkekler de takardı üzerinde haç olan yüzükleri. Powysli savaşçı şeflerden biri olan Valerin de böyle bir yüzük taşıyordu Lugg Vadisi Muharebesi'nde öldüğünde. Guinevere'ın, Arthur ile tanışmadan evvel nişanlandığı adamdı Valerin.

Bir Sakson baltasının ağzından eritilip dövülmüş, savaşçı yüzükleriydi bizim yüzüklerimiz, ben güneydeki Ynys Wydryn'e doğru yoluna devam eden Merlin'i uğurlamadan evvel kazanın süslemelerinden küçük bir parça koparmayı da ihmal etmemiştim. Bir savaşçı motifinin taşıdığı minik bir altın mızraktı bu, kolayca kopuverdi. Altını keseye koyup gizledim ve Cwm Isaf'a döner dönmez iki savaşçı yüzüğü ile bu altın parçasını oradaki bir demirciye götürdüm. Demirci altını eritip iki haç haline getirdikten sonra küçük haçları yüzüklerin üzerine oturttu. Altının bir kısmını kendisine ayırmasın diye tepesine dikilip demirciyi izledim bu arada, sonra da yüzüğün birini götürüp Ceinwyn'e sundum, diğerini de kendim taktım. Yüzüğü görünce Ceinwyn güldü. "Bir saman çöpü de yeterdi Derfel," dedi.

"Kazanın süslemelerinden bir parça altın daha makbul," dedim. Kraliçe Helledd'in hoşnutsuzluğuna rağmen yüzükleri daima taktık.

O harika baharda Arthur ziyaretimize geldi. Üzerim çıplak, uzamış otları yoluyordum, yün eğirmek kadar meşakkatli bir iştir bu da. Üzerinde kılıç taşımıyordu. "Çalışmak iyidir, aferin," diye takıldı.

"Ot yolmak, savaşmaktan daha zormuş meğer," diye homurdandım ve belimi ovuşturdum. "Yardıma mı geldiniz?"

"Cuneglas'ı görmeye geldim," dedi, elma ağaçlarından birinin yakınındaki bir kayanın üzerine oturdu.

"Savaş mı?" diye sordum, sanki Arthur'un Powys'te başka bir işi olabilirmiş gibi.

Başıyla onayladı. "Mızrakları toplama vakti geldi Derfel. Özellikle de," gülümsedi, "Kazan'ın Savaşçıları'nı." On kez duymuş olmasına rağmen tüm öyküyü bir kere daha duymak istedi Arthur. Öykü bittiğinde ise kazanın gerçek olduğuna daha evvel inanmamış olduğu için özür dileyecek kadar da nazikti. Ama eminim ki bu işin yine de bir saçmalık olduğunu düşünüyordu, tehlikeli bir saçmalık hem de; çünkü

arayışımızın başarıyla sonuçlanması Dumnonia'daki Hıristiyan cemaati kızdırmıştı. Galahad'ın anlattığına bakılırsa bizim şeytanın işini yaptığımızı düşünüyordu o güruh. Merlin, kıymetli kazanı Ynys Wydryn'e götürmüş, kulesinde muhafaza ediyordu. Vakit geldiğinde kazanın büyük gücünü yardıma çağıracaktı Merlin, ama şu anda bile kazan ülkeye taze bir güven getirmişti, Hıristiyanların muhalefetine rağmen. "Ama itiraf edeyim," dedi Arthur, "mızrakçıları bir arada görmek asıl bana güven veren. Söylediğine göre Cuneglas haftaya yola çıkıyor askerlerle, Lancelot'un Silurialıları Isca'da toplanıyor, Tewdric'in adamları da saldırıya hazır. Üstelik yağışsız bir sene olacak Derfel, hava savaşmaya müsait olacak."

Aynı fikirde olduğumu söyledim. Dişbudak ağaçları meşelerden evvel yeşillenmişti, bu da önümüzde yağışsız bir yaz olduğuna alâmetti, yağışsız bir yaz ise sağlam kalkan-duvarlarının kurulabileceği kuru toprak olacak demekti. "Adamlarımın nerede olmasını istiyorsunuz?" diye sordum.

"Benim yanımda tabiî ki," dedi ve bir süre durduktan sonra hafifçe gülümsedi.

"Hâlâ beni tebrik etmedin Derfel."

"Tebrik mi Lordum?" dedim, müjdeyi kendisi versin diye anlamazlıktan gelerek.

Tekrar gülümsedi. "Guinevere bir ay evvel doğum yaptı. Oğlan oldu, sağlıklı bir oğlan!"

"Lordum!" dedim şaşırmış gibi yaparak, aslında doğum haberini bir hafta evvel almıştık.

"Oğlum pek sağlıklı ve pek iştahlı! Hayırlı bir alâmet bu." Öyle keyifliydi ki Arthur, zaten hayatın sıradan olaylarıydı onu asıl mutlu eden hep. Boy vermiş sağlıklı ekinlerle çevrili güzel bir evde ailesiyle mutlu bir yaşam sürmeyi arzulardı. "Ona Gwydre ismini verdik," dedi ve ismi keyifle tekrarladı, "Gwydre."

"Güzel bir isim Lordum," dedim sonra da ona Ceinwyn'in hamile olduğu haberini verdim. Arthur, hemen Ceinwyn'in bir kız doğuracağını ve zamanı geldiğinde de elbette ki bu kızın oğlu Gwydre ile evleneceğini söyledi. Kolunu omzuma attı ve beraber eve doğru yürüdük; Ceinwyn bir kazan sütün başına oturmuş kaymak çıkarıyordu. Arthur, onu candan bir şekilde kucakladı ve kaymak yapmayı hizmetçilerine bırakarak biraz konuşmak için kendisiyle dışarı çıkması için ısrar etti.

Issa'nın kapının yakınındaki elma ağacının altına yaptığı bir sedire oturduk. Ceinwyn, Arthur'a Guinevere'i sordu. "Kolay bir doğum oldu mu?"

"Kolaydı." Boynuna asılı demir bir muskaya dokundu. "Gerçekten de kolay oldu ve Guinevere gayet iyi durumda!" Bir anda yüzünü buruşturdu. "Çocuk doğurmanın kendisini yaşlandıracağından biraz endişeleniyor, ama bu çok saçma. Annem de bizleri doğurdu, ama hiçbir zaman yaşlı görünmezdi. Hem anne olmak Guinevere'e iyi gelecek." Gülümsedi, Guinevere'ın oğlunu en az kendisi kadar seveceğini hayal ediyordu. Gwydre, Arthur'un ilk çocuğu değildi elbet. İrlandalı metresi Ailleann, ona artık kalkan-duvarındaki yerlerini alabilecek çağa gelen ikiz oğullar vermişti. Amhar ve Loholt. Fakat Arthur oğullarıyla bir araya gelmek konusunda pek de hevesli değildi. "Beni pek sevmiyorlar," diye itiraf etmişti ona ikizleri sorduğumda, "ama dostumuz Lancelot'u hakikaten pek benimsemiş durumdalar." İkimize de bu ismi andığı için özür diler gibi bir bakış attı. "Onun komutasında savaşacaklarmış," diye de ekledi.

"Ne savaşı?" diye sordu Ceinwyn endişeyle.

Arthur ona nazikçe gülümsedi. "Derfel'i sizden almaya geldim Hanımım."

Bunun üzerine Ceinwyn'in dudaklarından dökülen yegâne sözler, "onu bana sağ salim geri getirin ama," oldu.

"Kendi krallığını kurabilecek kadar zengin edip geri getireceğim," diye söz verdi Arthur, ama sonra arkasını döndü ve Cwm Isaf'ın alçak duvarlarıyla evimizi sıcak tutmamızı sağlayan sazdan dama ve dumanı tüten gübre yığınına baktı. Bizimkisi Dumnonia'daki çoğu çiftlik evinden daha küçüktü, ama yine de Powysli hali vakti yerinde bir adamın sahip olabileceği türden bir evdi ve biz de çok mutluyduk. Arthur'un şu anki mütevazı hayatımla gelecekte sahip olacağım varlık arasında bir kıyaslama yapmak üzere olduğunu düşündüm ve böylesi bir yoruma karşı Cwm Isaf'ı savunmaya hazırlanıyordum ki hüzün dolu gözlerle bana baktı ve "şurasını görüp de sana öylesine imreniyorum ki Derfel," dedi.

"Benim malım sizin malınız Lordum," dedim sesindeki özlemi fark ederek.

"Ben mermer sütunların ve yüksek tavanların altında yaşamaya mahkûmum." O an bir kahkaha atıp ortamdaki kasveti dağıtmaya çalıştı. "Yarın yola çıkıyorum," dedi. "Cuneglas da on gün sonra peşimden gelecek. Onunla mı gelirsin? Belki de daha erken yola çıkarsın. Bu arada yanına taşıyabileceğin kadar çok yiyecek almayı ihmal etme."

"Nereye gidiyoruz?"

"Corinium," diye yanıtladı sorumu, sonra ayağa kalktı, dönüp bana gülümsemeden önce bir kez daha evin içine göz gezdirdi. "Son bir şey daha konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Ben gidip şu Scarach'a bakayım da sütü fazla kaynatmasın," dedi Ceinwyn, Arthur'un ima yollu ricası üzerine. "Şanlı bir zafer kazanmanızı dilerim," dedi Arthur'a ve sonra onu kucaklamak üzere ayağa kalktı.

Arthur ve ben çiftliğin kuzeyine doğru yürüdük; yeni yapılmış çitleri, budanmış elma ağaçlarını ve akarsuya set çekerek oluşturduğumuz küçük balık havuzunu gören Arthur çok beğendi. "Bu toprağa fazla kök salma Derfel," dedi bana. "Seni yeniden Dumnonia'da görmek istiyorum."

"Ben de dönmeyi çok isterim Lordum," diye karşılık verdim; beni anavatanımdan uzaklaştıranın Arthur değil de, karısı ve onun yandaşı Lancelot olduğunu düşünerek.

Arthur gülümsedi, ama geri dönmem konusunda başka bir şey söylemedi. "Ceinwyn çok mutlu görünüyor," diyerek konuyu değiştirdi.

"Evet, mutlu. Mutluyuz."

Bir anlığına duraksadı. "Hamileliğin onu huysuzlaştıracağını göreceksin," dedi yeni çocuk sahibi olmuş bir babanın bilge edasıyla.

"Henüz böyle bir şey yok Lordum," dedim, "gerçi henüz çok erken."

"Onun gibi birisini bulduğun için çok şanslısın," dedi usulca; bugün dönüp geriye baktığımda zannedersem onun Guinevere hakkında küçük de olsa bir eleştiride bulunduğunu ilk defa o gün duymuştum. "Hamilelik gerginliklerle geçen bir dönem," diye açıklayıverdi hemen, "bütün bu savaş hazırlıkları da cabası. Keşke evimde daha fazla vakit geçirebilseydim." Üstüne düşen yıldırımla parçalanmış yaşlı bir meşe ağacının yanında durdu; yanmış simsiyah gövdesi ikiye ayrılmıştı ama buna rağmen, ağaç hâlâ taze yeşil filizler veriyordu. "Senden bir iyilik isteyeceğim Derfel," dedi Arthur alçak bir sesle.

"Ne isterseniz Lordum."

"O kadar acele etme Derfel, daha ne isteyeceğimi bilmiyorsun." Duraksadı; anladım ki isteyeceği şeyi yerine getirmek benim için kolay olmayacaktı, çünkü bunu söylemeye çekiniyordu. Bir iki dakika kadar hiçbir şey söyleyemedi, çiftliğin güney yakasındaki ağaçlıklara baktı ve sonra geyikler ve sümbüllerle ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Sümbül mü dediniz?" diye sordum, yanlış duyduğumu düşünerek.

"Diyordum ki hep merak etmişimdir neden geyikler yaban sümbülü yemezler," dedi kaçamak bir cevap vererek. "Önlerine çıkan her şeyi yerler oysa ki."

"Bilemiyorum Lordum."

Bir anlığına tereddüt etti, sonra döndü ve gözlerini gözlerime dikti. "Corinium'da bir Mithras Toplantısı yapılmasını istedim," diye lafa girdi sonunda.

Bunun arkasından neyin geleceğini anlamıştım ve kendimi duyacaklarıma hazırladım. Savaş bana birçok ödül sunmuştu, ama hiçbiri Mithras Kardeşliği kadar değerli olamazdı. Mithras, Romalıların Savaş Tanrısı'ydı ve Romalılar Britanya'yı terk ettiklerinde o bu topraklarda kalmıştı. Onun gizemlerine kabul edilen yegâne kişiler, yine onun takipçileri tarafından seçiliyorlardı. Bu takipçiler her krallıktan geliyorlardı ve birbirleri için olduğu kadar birbirlerine karşı savaştıkları da oluyordu. Ama Mithras'ın Salonu'nda toplandıklarında barış hakim olurdu ve yoldaşları olma şerefini yalnızca yiğitlerin en yiğitlerine bahşederlerdi. Bir Mithrasçı olmak, Britanya'nın en iyi savaşçılarının övgüsünü kazanmak demekti ve öyle her önüme çıkan adama kolay kolay vermeyeceğim bir onurdu. Hiçbir kadının Mithras'a tapmasına izin verilmezdi elbette. Aslında herhangi bir kadın Mithras'ın gizlerini görecek veya öğrenecek olursa, öldürülürdü.

"Toplantı çağrısında bulundum, çünkü Lancelot'un Mithras'a kabul edilmesini istiyorum," dedi Arthur. Tahmin etmiştim zaten. Guinevere de bir sene önce benden aynı şeyi istemişti ve aradan geçen zamanda bu fikriden vazgeçeceğini umut etmiştim, ama işte şimdi, savaş arifesinde yine dile getirilmişti bu talep.

Politik bir cevap verdim. "Kral Lancelot Saksonlar yenilene kadar beklese daha münasip olmaz mı Lordum? Hem böylece onu savaşırken de görmüş oluruz." Hiçbirimiz henüz Lancelot'u kalkan-duvarının saflarında görmemiştik ve samimi olmak gerekirse, önümüzdeki yaz onu savaşırken görmeyi çok isterdim. Diğer yandan o korkunç karar verme anını birkaç ay daha erteleyebileceğini umuyordum.

Arthur, teklifim sanki çok mantıksızmış gibi bir hareket yaptı. "Onu şimdi seçmemiz için baskı yapılıyor," şeklinde üstü kapalı bir cevap verdi.

"Ne baskısı?" diye sordum.

"Annesinin durumu iyi değil."

Bir kahkaha koyuverdim. "Bir adamı Mithras yoluna seçmek için bu pek de geçerli bir neden sayılmaz Lordum."

Arthur'un suratı asıldı, gerekçelerinin mantıksız olduğunu o da biliyordu. "O bir kral, Derfel," dedi "ve ordusunu bizim savaşlarımıza sokuyor. Siluria'yı sevmiyor ve bu yüzden onu suçlayamam. Ynys Trebes'in şairlerini, arpçılarını ve mermer salonlarını özlüyor; ama o krallığı yitirdi, çünkü ben andımı tutamadım ve ordularımı babasının yardımına getirmedim. Ona borçluyuz Derfel."

"Ben değilim Lordum."

"Biz borçluyuz," diye ısrar etti Arthur.

"Yine de Mithras konusunda beklemeli," dedim kesin bir şekilde. "Eğer şimdi ismini önerecek olursanız, reddedilecektir Lordum."

Arthur, bunları söyleyeceğimden korkuyordu, ama yine de ısrarını sürdürdü. "Sen benim dostumsun," dedi ve bu lafın üzerine dile getireceğim herhangi bir alçakgönüllü yorumu savuşturmak için elini salladı "ve dostumun Dumnonia'da da Powys'te olduğu gibi onurlandırıldığını görmek beni mutlu edecektir Derfel." Bunları söylerken gözlerini yıldırım yemiş meşenin gövdesine dikmişti, ama şimdi doğrudan bana bakıyordu. "Seni Lindinis'te görmek istiyorum dostum ve diğerleri bir yana, sen Mithras Toplantısı'nda Lancelot'un ismine onay verecek olursan, onun seçilmesi kesinleşmiş olur."

Arthur'un sözlerinde bir ima vardı. Üstü kapalı bir biçimde bana Lancelot'un adaylığını dayatanın Guinevere olduğunu ve bu isteğini yerine getirmem halinde Guinevere'ın kabahatlerimi bağışlanacağını söylüyordu. Lancelot'u Mithras Yoldaşlığı'na seçtirecektim ve böylelikle Ceinwyn'i Dumnonia'ya götürerek Mordred'in Seçilmiş Savaşçısı olma onuruna ve bu makamın beraberinde getireceği tüm o varlığa, toprağa ve imtiyazlara nail olacaktım.

Mızraklı savaşçılarımın kuzeydeki yüksek tepeden aşağı inişlerini seyrediyordum. Bir tanesinin kucağında bir kuzu vardı; galiba bu Ceinwyn'in elinden beslenmesi gerekecek annesini kaybetmiş bir yavruydu. Bu gayet zahmetli bir işti, çünkü kuzunun süte batırılmış bir kumaş parçası kullanılarak beslenmesi gerekiyordu ve bu küçük yaratıklar genellikle ölmelerine rağmen Ceinwyn onların hayatlarını kurtarmaya çalışmakta ısrar ediyordu. Ceinwyn kuzularından herhangi birinin çayıra gömülmesini ya da derisinin ağaca mıhlanmasını kesinlikle yasaklamıştı ve sürüsü de bunlar yapılmadığı için pek de zarara uğramış gibi değildi. İç geçirdim. "Demek Corinium'da Lancelot'un ismini önereceksiniz," dedim.

"Hayır, ben değil. Bors önerecek. Bors, onu dövüşürken görmüş."

"O zaman Lordum dua edelim de Bors'un edeceği laflar baldan tatlı olsun."

Arthur gülümsedi. "Bana şu an bir cevap veremez misin?"

"İstediğiniz türden bir cevap veremem Lordum."

Bu karşılık üzerine hafifçe omuz silkti, koluma girdi ve yürümeye başladık. "Bu gizli kapaklı cemiyetlerden nefret ediyorum," dedi usulca ve ben de ona inandım, çünkü uzun yıllar önce bu yola sokulmuş olduğunu bilmeme rağmen Arthur'u hiçbir Mithras Toplantısı'nda görmemiştim. "Mithras gibi tarikatların insanları bir araya getirdiği varsayı-

lır," dedi "ama tam tersine sadece insanları ayırmaya yarıyorlar. Kıskançlık oluyor. Fakat öyle bir an gelir ki Derfel, birlikte savaşmak için başka bir tanesini kurarsın ve ben de yeni bir savaşçı birliği kurmayı düşünüyorum. Bu birliğe Saksonlara karşı silah taşıyan erler dahil olacak ve birliği Britanya'nın en şerefli topluluğu yapacağım."

"Umarım en büyüğü de olacaktır," dedim.

"Vergi karşılığı toplanan askerler olmayacak," diye ekledi. Böylelikle şerefli birliği, toprak yükümlülüğünden dolayı orduya katılanlar yerine, bağlılık yemini edip gönüllü olarak mızraklarını kuşanmış olanlardan oluşacaktı. "Askerler başka bir gizli öğretiye değil, cemaatime mensup olacaklar."

"Adını ne koymayı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Britanya'nın Savaşçıları olabilir? Belki de Yoldaşlar veya Kudretli Mızraklar?" Öylesine konuşuyor, aklına geleni söylüyordu, ama ben bir yandan da kesinlikle ciddî olduğunu görebiliyordum.

"Ve siz de Lancelot'un bu Britanya'nın Savaşçılarına dahil olması halinde," dedim taktığı isimlerden birini kullanarak, "Mithras'a girmesine izin verilmemesini önemsemeyeceğini düşünüyorsunuz, doğru mu?"

"Bunun da bir faydası olabilir tabiî," diye kabul etti, "ama bunu yapmamın asıl sebebi bu değil. Bu savaşçıları bir yükümlülük altına sokacağım. Katılabilmeleri için bir daha asla birbirleriyle savaşmayacaklarına dair bir ant içecekler, yemin edecekler, kanlarını döküp ant içecekler, yani bir kan andı." Bir an yüzü güldü. "Britanya'nın kralları didişseler bile, savaşçılarının birbirleriyle savaşmaları imkânsız olacak böylelikle."

"İmkânsız diye bir şey yoktur," dedim sert bir şekilde. "Kraliyet Andı tüm antlardan üstündür, sizin kan andı dediğiniz şeyden bile."

"Öyleyse imkânsız değil de güç diyelim," diyerek ısrar etmeye devam etti, "çünkü barış getireceğim Derfel, barış. Ve sen dostum, bunun keyfini çıkarıyor olacaksın benimle Dumnonia'da."

"Umarım dediğiniz gibi olur Lordum."

Gelip bana sarıldı. "Corinium'da görüşürüz," dedi. Bir elini askerlerimi selamlamak için kaldırdı ve sonra tekrar bana baktı. "Lancelot meselesini düşün Derfel. Bazen huzur için gururumuzdan biraz olsun ödün vermememiz gerektiği gerçeğini de aklından çıkarma."

Son olarak bu sözleri söyleyip uzaklaştı. Ben de adamlarıma çiftçilik günlerinin artık sona erdiğini bildirmeye gittim. Artık mızraklarımızı sivriltme, kılıçlarımızı bileme, kalkanlarımızı boyama, cilalama ve sağlamlaştırma vakti gelmişti. Bir kez daha savaşın kollarına atılıyorduk.

Çetin koşullar altında katılaşmış savaşçılarıyla Powys'in dağ kalelerinden inecek şeflerini beklemek için Cuneglas geride kaldı, biz ondan iki gün önce yola çıktık. Cuneglas, benden Arthur'a Powys'in adamlarının bir hafta içinde Corinium'da olacakları sözünü iletmemi istedi, sonra bana sarıldı ve Ceinwyn'in güvende olacağına hayatı üzerine yemin etti. Ceinwyn, Caer Sws'e dönecekti ve Cuneglas savaştayken bir grup adamı burada kalıp ailesini koruyacaktı. Ceinwyn, Cwm Isaf'tan ayrılıp Cuneglas'ın karısı Helledd ve teyzesinin hükmü altındaki kadınlar dairesine dönmeyi istemiyordu. Ama, Guinevere'ın İsis Tapınağı'nda bir köpeği öldürmesi ve derisini sakat bir dişi köpeğin üzerine geçirmesiyle ilgili Merlin'in anlattığı öyküyü hatırlatınca, Ceinwyn'i hatırım için Caer Sws'e dönmeye ikna ettim.

Adamlarımdan altısını Cuneglas'ın sarayına muhafız olarak atadım ve geri kalanlarla, tüm Kazan'ın Savaşçılarıyla, güneye doğru yola koyuldum. Hepimizin kalkanlarında Ceinwyn'in beş köşeli yıldızı vardı. Her birimiz yanımızda iki mızrak, bir kılıç ve bol miktarda ekmek, tuzlanmış et, katı peynir ve kurutulmuş balık taşıyorduk. Yeniden savaş yolunda olmak güzeldi, bu yol bizi Lugg Vadisi'nden geçiriyor olsa bile. Yaban domuzları toprağı eşeleyip savaş alanında gömülen ölülerin bedenlerini çıkarmışlardı ve ortalık insan kalıntılarından geçilmiyordu. Bu manzaranın arkamızdan gelen Cuneglas'ın adamlarına yenilgilerini hatırlatacağından endişelendim, bu yüzden de bir yarım gün gecikmeyi göze alarak gömülmeden evvel bir ayakları kesilmiş olan bu cesetleri tekrar gömdürdüm. Ölen her adam gönlümüzden geçtiği gibi yakılamamıştı; bu yüzden ölülerimizin çoğunu gömmüştük, fakat ruhlarının gezinmesini engellemek için ayaklarından birini kesmiştik. Şimdi bu tek ayaklı ölüleri tekrar gömüyorduk, ama işimizi bitirdikten sonra bile orada yaşanan katliamın izlerini tamamen gizlemek mümkün olmamıştı. Ölüleri gömmeye devam ederken ben bir ara verdim ve kılıcımla Druid Tanaburs'un canını aldığım, Nimue'nin Gundleus'un ruhunu bedeninden çekip çıkardığı Roma Tapınağı'na gittim. Orada, onların kanlarıyla lekelenmiş taş zeminde, örümcek ağlarıyla kaplı kafatası yığınlarının arasına uzanıp Ceinwyn'e sağ salim kavuşabilmek için dua ettim.

Ertesi geceyi Magnis'te geçirdik. Buradakilerin, sis perdeleriyle korunan kazanlardan ve ateş başında anlatılan Britanya'nın Hazineleri hikayelerinden haberleri bile yoktu. Burası Gwent Krallığı'ydı, Hıristiyan topraklarıydı ve sanki uğursuz bir şeyler olacakmış gibi bir havası vardı. Demirciler mızrak uçları dövüyor, dericiler kalkan kaplıyor, kınlar, kayışlar ve çizmeler yapıyor, kadınlarsa haftalarca sürecek bir seferde bile yetecek kadar sert, ince somunlar pişiriyorlardı. Kral Tewdric'in adamları bronz göğüs zırhları, deri etekleri ve uzun pele-

rinleriyle Romalı üniformaları giymişlerdi. Bu kılıkta yüz kadar adam çoktan Corinium'a doğru yürümeye başlamıştı ve iki yüz tanesi daha gelecekti, ama onları komuta eden bir kralları yoktu başlarında, çünkü Tewdric hastaydı. Sözde liderleri Tewdric'in oğlu Meurig, Gwent Veliahdı olacaktı. Oysa ki asıl komuta Agricola'da olacaktı. Agricola, artık iyice yaşlanmıştı, ama hâlâ dimdikti ve yara izleriyle dolu kolu bir kılıcı kaldırabilecek güce sahipti. Romalılardan daha fazla Romalı olduğu söylenirdi. Yüzündeki o sert ifadeden her zaman çekinmişimdir, ama o bahar günü Magnis'in dışında beni kendi dengiymişim gibi karşılamıştı. Kısa kesilmiş kır saçlarıyla çadırının önünde belirmiş, sonra Romalı üniforması giyen adam uzun adımlarla bana doğru yaklaşmış ve beni kucaklayarak hayrete düşürmüştü.

Otuz dört mızraklı adamımı dikkatle inceledi. Onun tıraşlı adamlarının yanında benimkiler salaş görünüyorlardı, ama Agricola taşıdıkları silahları takdir etti ve yanımızda getirdiğimiz yiyecek miktarını görünce daha da memnun oldu. "Bir adamı heybesini yiyecekle doldurmadan savaşa göndermenin hiçbir faydası olmadığını öğretmek yıllarımı aldı," diye homurdandı "ama Silurialı Lancelot ne yapıyor? Bana yiyecek bir lokma ekmekleri bile olmayan yüz tane mızrakçı gönderiyor." Beni çadırına davet etti ve ekşi bir şarap ikram etti. "Size bir özür borçluyum Lord Derfel," dedi.

"Olur mu hiç," dedim. Dedem yaşındaki, böylesine namlı bir savaşçıyla bu kadar samimi bir şekilde sohbet etmenin tedirginliğini henüz üzerimden atamamıştım.

Alçakgönüllülüğe gerek olmadığını belirtmek istercesine elini şöyle bir salladı. "Lugg Vadisi'nde sizin yanınızda savaşmalıydık."

"Kazanılması mümkün olmayan bir savaş gibi görünüyordu Lordum," dedim, "ve bizim başka çaremiz yoktu. Oysa siz aynı durumda değildiniz."

"Ama sonuçta kazandınız, öyle değil mi?" diye homurdandı. Masasının üzerinde duran ve adamların ve tayınların listelerinin yazılı olduğu ince ahşap tabaklardan biri esen rüzgârla yerinden oynayınca arkasına döndü ve yığının üzerine bir içki boynuzu koyarak uçmamasını sağlama aldıktan sonra tekrar bana baktı. "Duyduğuma göre boğayla buluşacakmışız."

"Evet, Corinium'da" diye onayladım. Efendisi Tewdric'in aksine, Agricola bir putperestti. Onun Britanya Tanrılarına inancı yoktu, sadece Mithras'a tapardı.

"Lancelot'u seçecekmişiz," dedi acı bir sesle. Adamlarına emir veren bir askeri duyunca kulak kabarttı, çadırından çıkmasını gerektire-

cek bir şey olmadığına kanaat getirdi ve tekrar bana döndü. "Lancelot'u ne kadar tanıyorsun?" diye sordu.

"Aleyhinde oy kullanmama yetecek kadar tanıyorum," dedim.

"Yani Arthur'u kıracak mısın?" Şaşırdığı anlaşılıyordu.

"Ya Arthur'un hatırını kıracağım," dedim hüzünlü bir sesle, "ya da Mithras'ın." Şerden korunmak için kutsal hareketimizi yaptım. "Mithras da bir Tanrı olduğuna göre."

"Arthur, Powys'ten dönerken uğrayıp benimle konuştu," dedi Agricola, "ve Lancelot'u Mithras yoldaşlığına seçmekle Britanya'nın birliğini sağlayacağını söyledi." Duraksadı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Bana Lugg Vadisi'nde yanınızda savaşmadığımızı hatırlattı ve bunu telafi etmek için kendisine bir oy borçlu olduğumu ima etti."

Görünüşe bakılırsa, Arthur elinden gelen her şeyi yaparak oy toplamaya çalışıyordu. "O zaman oyunuzu onun istediği şekilde kullanın Lordum," dedim, "çünkü teklifinin reddedilmesi için bir oy yeterli olacaktır ve o oyu da ben kullanacağım."

"Ben Mithras'a yalan söylemem," diye karşılık verdi Agricola, "ayrıca Kral Lancelot'tan da hoşlanmam. Daha iki ay önce ayna almaya gelmişti buraya."

"Ayna mı?" Kendimi tutamayıp kahkahayı bastım. Lancelot hep ayna toplardı. Babasının Ynys Trebes'teki yüksek tavanlı, havadar Deniz Sarayı'nda bir odanın tüm duvarlarını Roma aynalarıyla kaplatmıştı. Franklar saray duvarlarından içeri üşüştüklerinde çıkan yangında ne var ne yok hepsi eriyip gitmiştir herhâlde. Şimdi de Lancelot yeni bir koleksiyon toparlıyordu anlaşılan.

"Tewdric ona çok güzel, elektrum bir ayna sattı," dedi Agricola. "Bir kalkan büyüklüğünde, son derece sıra dışı bir parçaydı. Öylesine parlaktı ki sanki güneşli bir günde simsiyah bir havuza bakıyormuş gibi oluyordun. İyi de para ödedi ha." Mutlaka ödemiştir, diye düşündüm; çünkü altın ve gümüş alaşımı bir madde olan elektrumdan yapılan aynalar gerçekten de nadir bulunurdu. "Aynaymış," dedi Agricola alaycı bir tavırla. "Ayna peşinde koşmak yerine Siluria'daki vazifelerini yerine getiriyor olması gerekirdi." Şehirden yükselen bir boru sesini duyan Agricola kılıcını ve miğferini kaptı. Ses iki kere duyuldu ve Agricola da bu işareti anlamıştı. "Veliaht geliyor," dedi ve kolumdan tutup beni gün ışığına çıkardı; gerçekten de Magnis'in Roma surlarından bize doğru at süren kişi Meurig'di. "Onların rahiplerinden uzak olayım diye buraya yerleştim," dedi Agricola şeref kıtasının sıraya girişini izlerken.

Prens Meurig, atının hızına yetişebilmek için koşmak zorunda kalan dört Hıristiyan rahip eşliğinde gelmişti. Prens genç bir adamdı; as-

lında onu ilk gördüğümde daha çocuktu ve o ilk karşılaşmanın üzerinden o kadar da uzun bir zaman geçmemişti. O gençliğini, kavgacı ve huysuz davranarak gizlemeye çalışıyordu. Kısa boylu, soluk tenli, zayıf biriydi ve kumral bir sakalı vardı. Mahkeme salonlarında tartışmalara ve kilisenin şatafatına bayılan, kılı kırk yaran biri olmakla nam salmıştı. Okumuş olduğu biliniyordu; bize söylendiğine göre, Britanya'daki Hıristiyan kilisesine saldıran, ilk günahı reddeden ve insanların doğru veya yanlış yapma özgürlüğü olduğunu savunan Pelagius'un öğretisi olan Pelagiuscu safsataları çürütmekte bir uzmandı. Britanya kabile hukukunun on sekiz bölümünü de ezbere biliyordu ve on Britanya krallığının soy ağacını tüm mezheplerinin ve kabilelerinin soylarıyla birlikte yirmi kuşak geriye kadar sayabiliyordu. Hayranlarından duyduğumuz kadarıyla, bunlar Meurig'in bildiklerinin sadece bir kısmıydı. Etrafındakilerin gözünde o genç bir ilim adamı ve Britanya'nın en iyi konuşmacısıydı. Ama bana kalırsa, prens babasının zekâsını almış, fakat bilgeliğinden nasibini almamıştı. Lugg Vadisi'nden önce Gwent'i Arthur'un yanında savaşmamaya ikna eden, aslında Meurig olmuştu ve sırf bu nedenden dolayı Meurig'den hiç hoşlanmıyordum, ama Prens atından indiğinde saygılı bir şekilde tek dizimin üstüne çöktüm.

"Derfel," dedi o tuhaf, tiz sesiyle, "seni hatırlıyorum." Bana ayağa kalkmamı buyurmadı. Beni itip geçti ve çadıra girdi.

Agricola, içeri girmemi işaret ederek, beni soluk soluğa kalmış dört rahiple baş başa kalmaktan kurtarmış oldu. Rahiplerin burada olmaları için bir sebep de yoktu aslında. Boynundan sarkan gümüş zincirin ucuna asılmış kocaman tahta bir haç takan Prens benim varlığımdan fazlasıyla rahatsız olmuş görünüyordu, herhâlde rahipler de onun yanında olmak için gelmişlerdi. Meurig, bana bakıp kaşlarını çattı ve sonra da Agricola'ya dönüp kavgacı bir tavırla şikayetlerini sıralamaya koyuldu. Latince konuştuklarından, ne söyledikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Meurig, sözlerini Agricola'nın suratına doğru salladığı bir parşömenle vurguluyordu ve o da bu gövde gösterisine sabırla katlanıyordu.

Meurig en sonunda iddialarına bir son verdi, parşömeni yuvarladı ve kaldırdı. Sonra bana döndü. "Adamlarını bizim doyurmamızı beklemiyorsundur herhâlde," dedi Britanya dilini konuşarak.

"Biz kendi yiyeceğimizi yanımızda getirdik Prens Hazretleri," dedim ve sonrasında da babasının hatırını sordum.

"Kralın kasığında bir cerahat var," diye açıkladı o cırtlak sesiyle. "Yarasını iyileştirecek bulamaçlar sürdük ve hekimler de sürekli olarak kanını akıtıyorlar, ama Tanrı durumunun değişmesini henüz uygun görmedi herhâlde."

"Merlin'i çağırtsanız Lordum," diye bir öneride bulundum.

Meurig bana doğru bakarak gözlerini kırpıştırdı. Uzağı iyi göremiyordu. Belki de yüzündeki o hiç değişmeyen haşin ifade bundan kaynaklanıyordu. Alay edercesine bir kahkaha attı. "Sen, lütfen bu sözlerimi bağışla, Dumnonia'ya bir çanak getirmek için Diwrnach'ı karşısına alıp da hayatını tehlikeye atan şu ahmaklardan biri olarak nam salmıştın, değil mi? Neydi o, bir çorba çanağı mıydı?"

"Bir kazan Prens Hazretleri."

Meurig'in ince dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Bizim zanaatkarlarımızın bu kadar günde size bir düzine kazan yapabileceklerini düşünemediniz mi Lord Derfel?"

"Sayenizde bir sonraki sefere kap kacak almaya nereye geleceğimi öğrenmiş oldum Prens Hazretleri," dedim. Meurig, bu hakareti duyunca kaşlarını çattı, fakat Agricola gülümsemişti.

"Konuştuklarımızdan bir şey anladın mı?" diye sordu Agricola Meurig yanımızdan ayrıldıktan sonra.

"Ben Latince bilmem Lordum."

"Bir kabile şefinin vergilerini ödememiş olmasından yakınıyordu. Zavallı adam bize otuz adet tütsülenmiş som balığı ve yirmi araba yükü kereste borçlu ama sadece beş araba dolusu kereste verebildi. Meurig'in kafasının almadığı şey, zavallı Cyllig'in, halkı geçen kış vebaya yenik düşmesine, Wye Nehri'ndeki balıkların kökünün kurumasına rağmen hâlâ benim emrime iki düzine mızrakçı verdiği." Agricola tiksinirmişçesine tükürdü. "Günde hiç yoksa on defa geliyor!" dedi. "Sevgili prens günde en az on defa kıt akıllı bir hazine kâtibinin bile kılını oynatmadan çözebileceği sorunlarla buraya geliyor. Ah keşke babası şu yarasını sarıp tahta geri çıksa."

"Tewdric çok mu hasta?"

Agricola bu soruyu duyunca omzunu silkti. "Hasta değil, yorgun. Tahdını devretmek istiyor. Kafasının önünü tıraş edeceğini ve bir rahip olacağını söylüyor." Bir kez daha yere tükürdü. "Ama ben bizim veliahdın icabına bakarım. Kadınlarının da savaşa katılmalarını sağlayacağım."

"Kadınlarının mı?" diye sordum; Agricola'nın bunu söylerken sesinde alaycı bir ifade vardı ve ben de meraklanmıştım.

"Meurig bir solucan kadar kör olabilir Lord Derfel, ama tıpkı bir şahinin bir tarla faresini gördüğü gibi onun da gözünden hiçbir kadın kaçmaz. Kadınlarını çok sever o ve bir sürü de kadını vardır. Hem neden olmasın ki? Prens o, öyle değil mi?" Kılıç kemerini çözdü ve çadır direğine çakılı çivilerden birine astı. "Yarın mı gidiyorsunuz?"

"Evet Lordum."

"Bu gece benimle akşam yemeği ye," dedi ve beni çadırdan çıkartıp gökyüzüne baktı. "Kuru bir yaz olacak Lord Derfel. Tam Saksonları öldürmek için elverişli bir yaz."

"Birçok harika şarkının yazılmasına sebep olacak bir yaz."

"Çoğu zaman, 'Britonların derdi ne' diye düşünürüm," dedi Agricola karamsar bir tavırla "cevap da hep aynı, şarkı söylemek için çok zaman harcayıp Saksonları öldürmek için yeterli zaman harcamıyoruz."

"Bu yıl değil," dedim, "bu yıl değil çünkü bu yıl Arthur'un Saileri geberteceği yıl." Bu yıl, dua ettim, zafer yılı.

Magnis'ten çıktıktan sonra Britanya'nın ortasından geçen düzgün Roma yollarında yürüdük. Hızlı yürüdük ve Corinium'a iki günde vardık. Hepimiz tekrar Dumnonia'da olmaktan memnunduk. Kalkanımdaki beş köşeli yıldız garip bir şekil olabilirdi ama, köylüler adımı duymuşlardı ve kutsanmak için diz çöküyorlardı. Ben Lugg Vadisi'nin Savunucusu ve Kazan'ın Savaşçısı Derfel Cadarn'dım ve görünüşe göre ünüm kendi yurdumda yayılmıştı. Hiç olmazsa paganlar arasında. Kasabalarda ve büyük köylerde, Hıristiyanların sayısı daha fazla olduğundan, muhtemelen dualarla karşılanacaktık. Bize Tanrı'nın rızası için Saksonlarla savaşacağımız, ama savaşta ölürsek hâlâ diğer Tanrılara tapıyorsak ruhlarımızın cehenneme gideceği söylenmişti.

Ben Saksonlardan Hıristiyanların cehenneminden korktuğumdan daha fazla korkuyordum. Saksonlar korkunç düşmanlardı. Fakir, umutsuz bir halktılar ve sayıları çoktu. Corinium'a vardığımızda kötü haberleri duyduk. Hemen her gün Britanya sahillerine yeni gemiler geliyordu ve vahşi savaşçılar ile aç ailelerini getiriyordu. İstilacılar topraklarımızı istiyorlardı ve bunları almak için yüzlerce mızrak, kılıç ve çift ağızlı balta bulabilirlerdi ama biz hâlâ güveniyorduk kendimize. Ne kadar aptalmışız, savaşa neredeyse kaygısız giriştik. Lugg Vadisi'nin dehşetinden sonra hiçbir zaman yenilmeyeceğimize inanıyorduk sanırım. Gençtik, güçlüydük, Tanrılar bizi seviyordu ve bizim Arthur'umuz vardı.

Corinium'da Galahad'a rastladım. Powys'ten ayrıldıktan sonra Merlin'e kazanı Ynys Wydryn'e taşıması için yardım etmişti, sonra ilkbaharı Caer Ambra'da yeni inşa edilen kalelerden Llogyr'e, Sagramor askerleriyle akınlar yaparak geçirmişti. Saksonların gelişimizden haberleri olduğunu söyledi ve her tepeye yaklaştığımızda haber vermek için işaret ateşleri hazırladıkları konusunda beni uyardı Galahad. Corinium'a Arthur'un çağırdığı büyük Savaş Konseyi için

gelmişti ve Cavan'ı ve adamlarımdan kuzeye, Lleyn'e gitmeyi reddedenleri getirmişti. Cavan tek dizinin üstüne çökerek bana eski bağlılık yeminlerini tekrarlamak istediklerini söyledi. "Başka kimseye yemin vermedik," diye açıkladı, "yani Arthur'dan başkasına. Ve o bize, eğer kabul edecek olursan, sana hizmet etmemiz gerektiğini söyledi."

"Şimdiye kadar zengin olmuş olacağını," dedim Cavan'a "ve İrlanda'ya dönmüş olacağını düşünüyordum."

Gülümsedi. "Hâlâ meteliksizim Lordum."

Onu hizmetime memnuniyetle kabul ettim. Hywel'in Gazabı'nı öptü ve sonra kendisinin ve adamlarının kalkanlarına beyaz yıldız şeklini koyup koyamayacaklarını sordu.

"Boyayabilirsiniz," dedim, "ama yalnızca dört köşeli bir yıldız yapın."

"Dört mü Lordum?" Cavan kalkanıma baktı. "Sizinkinde beş köşeli bir yıldız var."

"Beşinci köşe," dedim Cavan'a, "Kazan'ın Savaşçıları için yalnızca." Memnun olmasa da razı oldu. Bunu Arthur da onaylamazdı, çünkü o beşinci köşe bir grup insanın diğerlerinden daha üstün olduğunu ima eden, ayırıcı bir işaretti ama savaşçılar böyle ayrıcalıkları severlerdi ve Karanlık Yol'a girme cesaretini gösterenler de bunu hak ediyorlardı.

Cavan'la birlikte gelen adamları görmeye gittim ve onları Corinum'un doğusunda akan Churn Nehri kıyısında kampta buldum. Bu küçük nehir kıyısında yüzden fazla adam yerleşmişti kampa, çünkü Roma duvarları etrafında toplanan tüm savaşçılar için şehirde yeterli yer yoktu. Ordu Caer Ambra'da toplanıyordu ama Savaş Konseyi'ne gelen her komutan beraberinde bazı refakatçiler getirmişti ve bunlar Churn çayırlarında küçük bir orduymuşçasına yayılmışlardı. Kümelenmiş kalkanları Arthur'un stratejisinin başarısını gösteriyordu. Bir bakışta Gwent'in siyah boğasını, Dumnonia'nın kırmızı ejderhasını, Siluria'nın tilkisini ve benim gibi kendi simgelerini taşıma onuruna sahip adamların yıldızlarını, şahinlerini, kartallarını, yaban domuzlarını, Sagramor'un korkunç başını ve Galahad'ın tek başına kalmış Hıristiyan haçını görebiliyordum.

Arthur'un yeğeni Culhwch kendi mızrakçıları ile kamp kurmuştu ve koşarak beni karşıladı. Onu yeniden görmek güzeldi. Benoic'te onunla omuz omuza savaşmıştım ve onu kardeşim gibi sevmiştim. Bayağı, komik, neşeli, önyargılı, cahil ve kabaydı ve bir savaşta yanımda olmasını isteyebileceğim ilk adamdı. "Duyduğuma göre prensesi aile yoluna sokmuşsun," dedi bana sarıldığında. "Seni talihli köpek seni. Merlin'e bir büyü mü yaptırdın?"

"Binlerce hem de."

Güldü. "Şikayet etmeye hakkım yok. Şimdi üç kadınım var, birbirlerinin gözlerini oyuyorlar ve hepsi de hamile." Sırıttı ve kasıklarını kaşıdı. "Bit," dedi. "Bir türlü kurtulamıyorum. O küçük piç Mordred'e de bulaşır umarım."

"Lordumuz kraldan mı söz ediyorsun?" diyerek dalga geçtim.

"Küçük piç," dedi sanki intikam alırcasına. "Sana yemin ediyorum Derfel, eşek sudan gelene kadar dövdüm ama hâlâ bir bok öğrenmiyor. Sinsi küçük fare," diyerek tükürdü. "Yani yarın Lancelot aleyhine mi konuşacaksın?" Kararımı bir tek Agricola'ya söylemiştim, ama buna ilişkin haberler benden önce Corinium'a varmıştı bir şekilde. Ya da Siluria Kralı'nı sevmediğim biliniyordu ve kimse başka bir şey yapabileceğimi düşünmüyordu bile.

"Herkes biliyor," dedi Culhwch, "ve herkes seni destekliyor." Omzumun üstünden ilerilere baktı ve tükürdü. Birden "kargalar," diyerek homurdandı.

Arkama döndüğümde Churns'ün öbür kıyısında yürüyen bir papaz kafilesi gördüm. Bir düzine kadar papaz vardı ve hepsi siyahlara bürünmüştü, hepsi sakallıydı ve tören ilahileri söylüyorlardı. Papazları bir düzine mızrakçı izliyordu. Kalkanlarında ya Siluria'nın tilkisi ya da Lancelot'un deniz kartalı işareti olduğunu görünce şaşırdım. Yanımda duran Galahad'a, "törenlerin iki gün sonra olacağını sanıyordum," dedim.

"İki gün sonra," dedi. Dini törenler savaşa hazırlık için yapılırdı ve adamlarımızı kutsamaları istenecekti Tanrılardan; hem Hıristiyan Tanrısı'ndan, hem de pagan Tanrılardan. "Bu daha çok bir vaftiz törenine benziyor," diye ekledi Galahad.

"Bel adına, vaftiz de ne?" diye Culhwch sordu.

Galahad iç geçirdi. "Aziz Culhwch, bu, bir insanın günahlarının Tanrı'nın lütfu ile yıkanmasını simgeler."

Bu açıklama Culhwch'ı kahkahalara boğdu ve eteklerini toplamış, beline sokuşturmuş ve şimdi sığ nehrin sularına giren rahiplerden birinin de ters ters bakmasına sebep oldu. Elindeki uzun bir sopa ile vaftiz töreni için yeterince derin bir nokta arıyordu ve bu acemice denemeleri Hıristiyanların karşısındaki sahilde canları sıkılan mızrakçıların dikkatini çekiyordu.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Siluria mızrakçıları utanarak muhafızlık yapmaya devam ettiler. Başlarının ortası tıraşlı olan rahipler şarkılarını söylemeyi sürdürdüler ve nehrin ortasındaki tek rahip de ucunda gümüş bir haç bulunan uzun sopasının ucunu nehrin yatağının içinde oraya buraya daldırdı. "Onunla alabalık yakalayamazsın," diye bağırdı Culhwch. "Bir balık zıpkını bul." Seyreden muhafızlar gülüştüler ve

rahipler korkunç şarkılarını sürdürürken suratlarını astılar. Kentten bazı kadınlar da nehre gelmişlerdi ve onlar da şarkıya katıldılar. "Bu kadınlara uygun bir din olsa gerek," diyerek Culhwch tükürdü.

"Bu benim dinim, azizim Culhwch," diye fısıldadı Galahad. Galahad ve Culhwch, Benoic'teki tüm savaş boyunca böylece tartışmışlardı; ama ne tartışmaları, ne de arkadaşlıkları sona eriyordu.

Rahip derin bir yer buldu. Öylesine derindi ki su beline kadar geliyordu ve orada sopayı nehrin yatağına dikmeye çalıştı ama suyun akıntısının gücü her defasında haçı deviriyordu ve her başarısız girişim mızrakçılar arasında alaylı tezahüratlar yükselmesine sebep oluyordu.

Sonunda rahip eğreti bir şekilde de olsa haçı dikebildi ve kıyıya döndü. Mızrakçılar rahibin sıska beyaz bacaklarını görününce ıslık çalıp laf attılar ve rahip aceleyle bacaklarını örterek ıslak eteğini indirdi.

Sonra ikinci bir kafile gözüktü ve kafileyi görenler sessizleşti. Bu sessizlik saygılı bir sessizlikti ve bu insanlar bir düzine mızrakçının refakat ettiği iki kadın ve bir rahibin oturduğu beyaz brandalı bir öküz arabasına bakıyorlardı. Kadınlardan biri Guinevere'dı ve diğeri de Lancelot'un annesi Kraliçe Elain'di, ama Piskopos Sansum'un onlara eşlik ediyor olması ilginçti. Zevksizce işlenmiş, yerlere kadar, uzun bir zırha benzeyen piskoposluk giysisi, işlemeli şalı ve boynunda ağır kırmızı altın haçıyla kadınlara eşlik ediyordu. Başının ön tarafında tamamen tıraş edilmiş bölüm güneşten yanmış, pespembeydi ve bunun üstündeki siyah saçları fare kulakları gibi duruyordu. Nimue ona her zaman Lughtigern derdi, yani "fareler kralı". "Guinevere'ın ona tahammül edemediğini sanırdım," dedim, çünkü Guinevere ve Sansum her zaman düşman olmuşlardı, ama fareler kralı nehre Guinevere'ın arabası ile gidiyordu. "Gözden düşmemiş miydi?" diye ekledim.

"Bok batmaz bunu sen de bilirsin," diye homurdandı Culhwch.

"Ama Guinevere Hıristiyan bile değil," diye itiraz ettim.

"Bak yanında başka hangi bok var," dedi Culhwch, sarsılarak ilerleyen arabaya refakat eden altı atlıyı işaret ederek. Onların başında da Lancelot vardı. Siyah bir ata binmişti ve bacaklarına yapışan dar bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Arthur'un ikiz oğulları Amhar ve Loholt onun iki yanında at sürüyorlardı ve ikisi de tam savaş donanımı içindeydi, sorguçlu miğferlerini ve uzun çizmelerini giymişlerdi. Onların arkasında üç atlı daha vardı. Biri zırhlıydı, diğerleri druidlerin giydiği türden uzun beyaz entariler giymişti.

"Druidler mi?" dedim "Vaftiz törenine mi geliyorlar?"

Galahad omuz silkti, o da benim gibi bir anlam verememişti gördüklerine. Her iki druid de esmer, yakışıklı yüzlü, kalın siyah sakallı ve özenle fırçalanmış başlarındaki tıraş edilmemiş yerde saçları olan,

adaleli genç adamlardı. Ellerinde siyah, uçlarına ökseotu takılmış asaları ve druidler genelde kılıç taşımadıkları hâlde kılıç kınları vardı. Yanlarındaki atlının erkek değil de kadın olduğunu gördüm. Uzun boylu, dimdik oturan, kızıl saçlı bir kadındı. Abartılı uzun saçları gümüş miğferinden atının sırtına kadar uzanıyordu. "Onun adı Ade," dedi Culhwch.

"O da kim?" diye sordum.

"Kim olabilir sence? Mutfak hizmetçisine benziyor mu? Onun yatağını ısıtıyor işte besbelli." Culhwch sırıttı. "Sana birini hatırlatıyor mu?"

Kadın bana Gundleus'un metresi Ladwys'i hatırlatıyordu. Siluria Krallarının, ata binen ve bir erkek gibi kılıç taşıyan metresleri olması kaderleri midir diye merak ettim. Ade'nin belinde uzun bir kılıç, elinde bir mızrak ve deniz kartalı armalı kalkanı vardı. "Gundleus'un metresine benziyor," dedim Culhwch'e.

"Kızıl saçlı bu kadın, fark etmedin mi?" dedi Culhwch.

"Guinevere'a benziyor," dedim. Gerçekten de Ade ve Kraliçe Elain'in yanında arabada oturan Guinevere arasında belirgin bir benzerlik vardı. Elaine solgundu ama onu ölüme sürüklediği rivayet edilen hastalığın başka bir belirtisini görmedim. Guinevere her zamanki gibi güzel görünüyordu ve çocuk doğurmak güzelliğini gölgelememişti. Çocuğunu yanında getirmemişti, ama zaten getirmesini de beklemezdim. Çocuk, Gwydre Lindinis'te, süt annesinin kollarında güvendeydi ve ağlama sesleri de Guinevere'ı uyurken rahatsız edemeyecekti.

Arthur'un ikizleri Lancelot'un peşinden attan indiler. Hâlâ çok gençtiler, ama savaşa katılacak kadar büyümüşlerdi. Onlarla birçok defa karşılaşmıştım ama Arthur'a pek benzemediklerinden onlardan hoşlanmazdım. Çocukluklarından beri şımartılmışlardı ve sonuç olarak patlamaya her an hazır, bencil, açgözlü, babalarından nefret eden, anneleri Ailleann'den tiksinen ve piçliklerinin intikamını Arthur'un çocukları ile kavga etmeyi göze alamayanlardan çıkartan iki genç olup çıkmışlardı. Nefret edilesi tiplerdi. İki druid atlarından indiler ve arabanın yanında durdular. Lancelot'un ne yaptığını ilk anlayan Culhwch oldu. "Vaftiz edilecekse," diye homurdandı bana, "Mithras'a katılamaz değil mi?"

"Bedwin katıldı," diye hatırlattım, "ve Bedwin bir piskopostu". "Sevgili Bedwin," diye açıkladı Culhwch, "tahtanın her iki tarafına da oynadı. Öldüğünde evinde Bel'in resmini bulduk ve karısı bize ona kurbanlar adadığını söyledi. Hayır, bence yanılmıyorum. Bu Lancelot'un Mithras'a alınmamayı önlemek için attığı bir adım."

"Belki Tanrı ona da varlığını hissettirdi, inandı. Tanrı'nın kutsal dokunuşunu hissetti belki de," diye itiraz etti Galahad.

"O halde Tanrı'nın elleri kirlenmiş olmalı," diye yanıtladı Culhwch, "affınızı dilerim kardeşiniz olduğunu hep unutuyorum."

"Üvey kardeşim kendisi," dedi Galahad Lancelot'la pek yakın olmak istemediğini belli ederek.

Araba nehir kıyısının çok yakınında durmuştu. Sansum arabadan indi ve süslü eteklerini toplamak zahmetine katlanmaksızın çalılıklar arasında ilerledi ve nehre girdi. Lancelot da atından indi ve piskoposun uzanıp haçı yakalamasını bekledi. Sansum ufak tefek bir adamdı ve su dar göğsündeki haça kadar geliyordu. Bize, davetsiz cemaatine döndü ve güçlü sesini yükseltti. "Bu hafta," dedi "mızraklarınızı düşmana karşı savuracaksınız ve Tanrı sizi kutsayacak. Tanrı size yardım edecek. Ve bugün bu nehirde Tanrımızın gücünün bir işaretini göreceksiniz." Çayırdaki Hıristiyanlar haç çıkarttılar Culhwch ve benim gibi pagan olanlar şeytanı kovalamak için tükürdüler.

"Burada Kral Lancelot'u görüyorsunuz," diye böğürdü Sansum elini Lancelot'a doğru uzatarak sanki hiçbirimiz onu tanımazmışız gibi. "O Benoic kahramanı, Siluria Kralı ve Kartalların Lordudur."

"Nelerin Lorduymuş?" diye sordu Culhwch.

"Ve bu hafta," diye devam etti Sansum, "işte tam bu hafta Mithras'ın lânetli cemiyetine, o kan ve kızgınlığın sahte Tanrısı'nın huzuruna, cemaatine kabul edilecekti."

"Edilmeyecekti," diye homurdandı Culhwch çayırdaki diğer Mithras Üyelerinin itirazlarına katılarak.

"Ama dün," diyen Sansum'un sesi itirazları bastırdı, "bu asil Kral'a bir görüntü vaki oldu. Bir görüntü! Sarhoş bir büyücünün yarattığı bir karabasan değil, cennetten altın kanatlarla gönderilen saf ve harika bir görüntü. Tanrısal bir görüntü!"

"Ade eteklerini kaldırdı herhâlde," diye mırıldandı Culhwch.

"Tanrı'nın kutsal ve kutsanmış annesi Kral Lancelot'a geldi," diye bağırdı Sansum. "Bakire Meryem'in kendisi, o üzüntülerin hanımefendisi, kusursuz ve lekesiz kasıklarından tüm insanların kurtarıcısı İsa'nın doğduğu hanımefendi. Ve dün bir ışık patlaması ile altından bulutlar üzerinde o Kral Lancelot'a geldi ve kutsal eliyle Tanlladwyr'e dokundu." Arkasına doğru eliyle işaret etti ve Ade törensel bir tavırla Tanlladwyr'i, 'akıllı öldüreni' yani Lancelot'un kılıcını çekti ve havaya kaldırdı. Güneş çelik üzerinde yansıdı ve bir an için gözümü aldı. "Bu kılıçla," diye bağırdı Sansum, "kutsanmış hanımefendimiz Kral'a, Britanya'ya zafer vaat etti. Bu kılıca dedi Hanımımız, Oğlunun çivilerle berelenmiş eliyle dokunulmuştur ve bu kılıç annesinin okşaması

ile kutsanmıştır. Bu günden sonra, Hanımımız karar verdi, bu kılıç İsa-Kılıcı olarak bilinecektir, çünkü kutsaldır."

Hakkını vermek gerekirse, Lancelot bu törenden fevkalade utanmıştı. Gerçekten de tüm tören onu utandırmıştı. O çok gururlu ve kırılgan, ciddî bir adamdı. Bu halde nehre daldırılmayı, halkın önünde Mithras'a kabul edilmeyerek rezil olmaya tercih etmişti. Reddedileceği kesinleştiği için, herkesin gözü önünde tüm pagan Tanrıları inkâr etmeye zorlanmıştı herhâlde. Guinevere'ın bilinçli bir şekilde nehirden başka yerlere, Corinium'un toprak ve taş duvarlarının üstüne dikilmiş savaş bayraklarına bakmakta olduğunu görüyordum. O bir pagandı, İsis'e tapardı ve Hıristiyanlıktan ne kadar nefret ettiği de bilinirdi. Ama Lancelot'un Mithras'a katılamayınca karşı karşıya kalacağı şeyleri düşünmüştü ve nefretini bir kenara atarak bu halka açık töreni desteklemişti. İki druid onunla konuşuyorlardı ve bazen de güldürüyorlardı.

Sansum döndü ve Lancelot'a baktı. "Lord Kralım," diye bağırdı nehrin öteki kıyısından duyabilecek kadar yüksek bir sesle. "Geliniz! Yaşam suyuna geliniz. Tek bir gerçek Tanrı'nın kutsanmış kilisesinde vaftiz olabilmek için küçük bir çocuk gibi geliniz."

Guinevere Lancelot ağır ağır nehre yürürken seyretmek için döndü. Galahad haç çıkarttı. Nehrin uzak kıyısındaki Hıristiyan rahipler dua ederken kollarını iki yana açmışlardı, kentli kadınlar diz çökmüşlerdi ve yakışıklı, uzun boylu Kral'ın suyun içinde Sansum'un yanına gidişini seyrediyorlardı. Güneş suyun üzerinde parlıyor ve Sansum'un haçının altınından yansıyordu. Lancelot, bu rezil töreni kimin seyrettiğini görmek istemezmiş gibi gözlerini suya dikmişti.

Sansum elini uzattı ve Lancelot'un başının üstüne koydu ve hepimizin duyabileceği şekilde bağırdı. "Tek gerçek inancı, tek inancı, bizim günahlarımız için ölmüş olan İsa'nın inancını kabul etmek istiyor musun?"

Lancelot, hiçbirimiz yanıtını duymadık ama, 'evet' demiş olmalıydı.

"Ve," Sansum daha da fazla bağırdı, "burada tüm diğer Tanrıları ve dinleri ve yalan ruhları ve putları ve bu dünyayı aldatan çirkin şeytan tohumlarını inkâr ediyor musun?"

Lancelot başı ile onayladı ve bir şeyler mırıldandı.

"Ve sen," diye sürdürdü Sansum büyük bir zevkle, "Mithras'ın tüm tapınma şekillerini inkâr eder ve onların, gerçekten de oldukları gibi, şeytanın boku ve İsa'nın dehşeti olduğunu ilân eder misin?"

"Ederim." Lancelot hepimizin duyacağı kadar yüksek bir sesle cevap vermişti.

"O zaman Baba," diye bağırdı Sansum, "Oğul ve Kutsal Ruh adına seni Hıristiyan ilân ediyorum," ve bu sözlerle Lancelot'un yağlanmış

saçlı kafasını itti ve Kral'ı Churn'ün soğuk sularına daldırdı. Sansum Lancelot'u o kadar uzun süre suyun altında tuttu ki orospu çocuğunun boğulduğunu düşündüm ama sonunda Sansum onu bıraktı. "Ve," diye bitirdi Sansum, Lancelot ağzına dolan suları tükürürken, "seni kutsanmış ilân ediyorum, seni bir Hıristiyan olarak kabul ediyorum ve seni İsa'nın kutsal ordusuna alıyorum." Ne şekilde davranması gerektiğini bilemeyen Guinevere nazik bir şekilde alkışladı. Kadınlar ve rahipler, bir Hıristiyan melodisi olan, hayli canlı, yeni bir şarkı söylemeye başladılar.

"Kutsal orospu adına," diye sordu Culhwch Galahad'a, "Kutsal Ruh nedir?"

Ama Galahad bu soruyu yanıtlamadı. Kardeşinin vaftiz edilmesinin verdiği mutlulukla nehre girmişti ve ona doğru ilerlemekteydi ve yüzü kızarmış üvey kardeşi sudan çıkarken onun yanına varmıştı bile. Lancelot onu görmeyi beklemiyordu ve kuşku yok ki Galahad'ın benimle dostluğunu düşünerek bir an için kasıldı, ama sonra birden bir Hıristiyan olarak insanları sevmesi gerektiğini hatırlamış olmalıydı ki, Galahad'ın ona heyecanla sarılmasına göz yumdu.

"Orospu çocuğunu biz de öpecek miyiz?" diye sordu Culhwch bana sırıtarak.

"Boş ver," dedim. Lancelot beni görmemişti ve görünmeye niyetim de yoktu, ama o anda nehirden çıkan ve ağır elbisesini sıkarak kurutmaya çalışan Sansum beni fark etti. Fareler kralı bir düşmanını tahrik etme fırsatını hiçbir zaman kaçırmazdı.

"Lord Derfel" diye bağırdı piskopos.

Onu duymazdan geldim. Adımı duyan Guinevere birden başını kaldırdı. Lancelot ve üvey kardeşi ile konuşmaktaydı ama şimdi araba sürücüsüne sert bir emir verdi. Sürücü elindeki sopayı öküzün sağrısına batırdı ve araba birden ileri fırladı. Lancelot acele ile giden arabaya tırmandı, izleyicilerini nehir kıyısında öylece bıraktı. Ade, atını yularından tutarak onları izledi.

"Lord Derfel" diye bağırdı Sansum yeniden.

İstemeyerek ona bakmak için döndüm, "piskopos?" dedim.

"Sizi Kral Lancelot'u izinden gitmeye ikna edebilir miyim?"

"Geçen dolunayda yıkanmıştım piskopos," diye bağırarak yanıt verdim. Kıyıdaki savaşçılar güldüler.

Sansum haç çıkardı. "Tanrı'nın kuzusunun kutsal kanında yıkanmalısın," diye bağırdı. "Mithras'ın lekesini çıkarabilmek için bunu yapmalısın. Sen şeytansın Derfel, bir günahkâr, bir putperest, iblisin bir piçi, Saksonların dölü, bir orospu bekçisi!"

Son hakaret kızgınlığımı son kertesine çıkardı. Diğer hakaretler umurumda olmadı, akıllı olmasına rağmen Sansum topluluk içinde karşı karşıya gelince ihtiyatlı bir adam değildi ve Ceinwyn'e hakaret ederken kendisini tutamamıştı. Bu şekilde tahrik edilince, Churn'ün doğu yakasında bağırarak tezahürat yapan savaşçılara doğru koşturdum, savaşçılar Sansum panik içinde dönüp kaçınca daha da bağırdılar. Benden öndeydi, ufak tefek hızlı bir adamdı ama elbisesinin ıslak ağır etekleri ayaklarına dolandı ve onu Churn'ün kıyısına birkaç adımlık bir yerde yakaladım. Mızrağımla vurarak ayaklarını yerden kestim ve papatyaların ve menekşelerin arasında yere yuvarladım.

Sonra Hywel'in Gazabı'nı kınından çektim ve gırtlağına dayadım. "Piskopos," dedim "son söylediklerini, özellikle sonuncusunu iyi duyamadım."

Hiçbir şey söylemedi, yalnızca Lancelot'un dört refakatçisine baktı. Amhar ve Loholt kılıçlarını çekmişlerdi ama iki druidin kılıçları kınındaydı ve anlaşılamaz bir ifadeyle bana bakıyorlardı sadece. O zamana kadar Culhwch nehri geçmiş yanıma varmıştı. Galahad gibi, Lancelot'un endişeli mızrakçıları da bizi uzaktan izliyorlardı.

"Ne demiştin tam olarak Piskopos," diye sordum gırtlağını Hywel'in Gazabı ile ittirerek.

"Babilon'un orospusu!" diye umutsuzca hırıldadı, "tüm puta tapanlar ona taparlar. Mor kadın, Lord Derfel, yaratık, canavar! İsa karşıtı!"

Gülümsedim. "Ben de Prenses Ceinwyn'e hakaret ediyorsun sanmıştım."

"Hayır Lordum, hayır," ellerini kavuşturdu. "Asla."

"Şimdi bana yemin eder misin?"

"Yemin ederim Lordum. Kutsal Ruh adına yemin ederim."

"Kutsal Ruh'un kim olduğunu bilmiyorum piskopos," dedim âdem elmasına Hywel'in Gazabı'nın ucu ile hafifçe vurarak. "Yeminini kılıcım üstüne et," dedim, "kılıcı öpersen sana inanacağım."

O zaman benden nefret etti. Daha önce de benden hoşlanmazdı ama şimdi nefret ediyordu, buna rağmen dudaklarını Hywel'in Gazabı'nın çeliğine değdirdi ve kılıcı öptü. "Amacım prensese hakaret etmek değildi," dedi. "Yemin ederim."

Çok kısa bir süre kılıcı dudaklarında tuttum ve sonra geri çekerek kalkmasına izin verdim. "Ynys Wydryn'de sizi koruyan kutsal bir diken olduğunu duymuştum piskopos," dedim.

Islak elbiselerinden otları temizledi. "Tanrı beni bundan daha büyük işleri yapmam için çağırıyor."

"Nelermiş bunlar bana da anlat."

Bana baktı, gözlerinden nefreti okunuyordu, ama korkusu nefretinden üstün geldi. "Tanrı beni Kral Lancelot'un yanına çağırdı," dedi, "ve onun rahmeti Prenses Guinevere'ın kalbini yumuşattı. Onun da bir gün ebedî ışığı göreceğini umuyorum."

Buna güldüm. "Onda İsis'in ışığı var Piskopos ve sen de bunu biliyorsun. Ve senden de nefret ediyor pislik. Ona ne yaptın fikrini değiştirmesi için?"

"Ne mi yaptım?" diye sordu pek de inandırıcı olmayan bir ses tonuyla. "Bir Prenses'i nasıl zorlayabilirim? Hiçbir şeyim yok, Tanrı'nın hizmetinde fakir kılındım, ben yalnızca mütevazı bir papazım."

"Sen bir kurbağasın Sansum," dedim Hywel'in Gazabı'nı kınına sokarken. "Sen çizmelerimin altındaki çamursun." Onun kötülüğünden kendimi korumak için tükürdüm. Sözlerinden Lancelot'un vaftiz edilmesini onun akıl ettiğini tahmin ediyordum. Böylece Siluria Kralı'nı Mithras'ta utanç yaşamaktan kurtarmayı başarmıştı. Ama bunun Guinevere'ın, Sansum'a ve temsil ettiği dine yanaşması için yeterli olacağına inanmıyordum. Piskopos ya ona bir şey vermişti veya bir şey vaat etmişti, ama bunu bana itiraf etmeyeceğini biliyordum. Tekrar tükürdüm ve tükürerek ona sanki gitmek için izin vermişim gibi bir kanıya kapılan Sansum da kente doğru yürüyerek, alelacele uzaklaştı.

"İyi bir gösteri," dedi iki druidden biri sinsi bir alayla.

"Lord Derfel," dedi diğeri, "nezaketiyle nam salmamıştır." Ona baktığımda başını eğdi. "Dinas," diyerek kendisini takdim etti.

"Ve ben de Lavaine," dedi arkadaşı. İkisi de uzun boylu genç adamlardı, ikisi de birer savaşçı gibi yapıydı. Sert ve kendinden emin bir halleri vardı. Beyaz elbiseleri tertemizdi ve siyah saçları özenle taranmıştı. Sessizce duruşları insanı tedirgin ediyordu. Sagramor gibi sessizlerdi. Arthur böyle değildi. Çok hareketliydi, ama Sagramor, diğer bazı büyük savaşçılar gibi, savaşta insanı ürpertecek kadar sessizdi. Ben savaşta gürültücü insanlardan korkmam, ama düşman sakinse dikkatli davranırım. Sessiz olanlar en tehlikeli insanlardır ve bu iki druid de aynı şekilde sakindi. Aynı zamanda birbirlerine benziyorlardı onların kardeş olduklarını tahmin ettim.

"Biz ikiziz," dedi Dinas, belki de aklımdan geçenleri okuyarak.

"Amhar ve Loholt gibi," diye ilave etti Lavaine, hâlâ kılıçlarını ellerinde tutan Arthur'un oğullarına işaret ederek. "Ama bizi ayırt edebilirsiniz. Benim burada bir yara izim var," dedi Lavaine sert sakallarının arasında beyaz bir yara izine dokunarak.

"Lugg Vadisi yadigarı bu yara," dedi Dinas. Kardeşi gibi onun da tuhaf, kalın ama boğuk, gençliğiyle bağdaşmayan, tırmalayıcı bir sesi vardı.

"Tanaburs'u Lugg Vadisi'nde gördüm," dedim. "Iorweth'i de hatırlıyorum, Gorfyddyd'in ordusunda başka druidler olduğunu hatırlamıyorum."

Dinas gülümsedi. "Lugg Vadisi'nde," dedi, "biz savaşçı olarak savaştık."

"Ve kendi payımıza düşen tüm Dumnonialıları da öldürdük," diye ekledi Lavaine.

"Ve savaştan sonra yalnızca başımızı tıraş ettik," diye açıkladı Dinas. Gözünü kırpmadan bakıyordu, bu da çok rahatsız ediciydi. "Ve şimdi," dedi kısık bir sesle, "Kral Lancelot'a hizmet ediyoruz."

"Onun yeminleri bizim yeminlerimiz," dedi Lavaine. Sesinde bir tehdit edası vardı ama kavgacı bir tavrı da yoktu.

"Druidler bir Hıristiyan'a nasıl hizmet ederler?" diye sordum.

"Tabiî ki eski bir 'büyü'yü onların 'büyü'sü ile bir araya getirerek," dedi Lavaine.

"Ve biz büyü yapıyoruz Lord Derfel," diye ekledi Dinas ve boş elini ileri uzattı. Elini yumruk yaptı ve açtı. Avcunda kırılmış bir ardıç kuşu yumurtası vardı. Yumurtayı attı. "Kral Lancelot'a istediğimiz için hizmet ediyoruz," dedi, "ve dostları dostlarımızdır."

"Ve düşmanları da düşmanlarımız," diye Lavaine onun sözlerini tamamladı.

"Ve sen," Arthur'un oğlu Loholt konuşmalara katılmadan edemedi, "kralımızın bir düşmanısın."

İkizlerden daha genç olan çifte baktım. Olgunlaşmamış, acemî, gereğinden fazla gurur ve gereğinden az akıla sahip gençlerdi onlar. İkisinin de yüzü babalarınınki gibi uzun ve kemikliydi. Ama yüzlerinde alıngan ve huysuz bir ifade de vardı.

"Kralın nasıl düşmanı oluyorum Loholt?" diye sordum.

Ne diyeceğini bilemedi ve diğerleri de cevap vermediler. Dinas ve Lavaine burada bir kavga başlatmayacak kadar akıllıydılar, Lancelot'un mızrakçıları yakında olsa bile. Culhwch ve Galahad benim yanımdaydılar ve adamlarım ağır ağır akan Churn'ün kıyısında birkaç adım ötedeydiler. Loholt kıpkırmızı kesildi ama bir şey demedi.

Hywel'in Gazabı ile kılıcını iteledim ve ona yaklaştım. "Sana bir nasihat vereyim Loholt," dedim yavaş bir sesle. "Düşmanlarını dostlarını seçtiğinden daha büyük bir özenle seç. Seninle bir kavgam yok, olmasını da istemiyorum, ama sen böyle bir dalaş istiyorsan babana olan sevgimin ve annenle olan dostluğumun Hywel'in Gazabı'nı bağışlasa-

rına sokmamı ve ruhunu bir gübre yığınına gömmemi engellemeyeceğine söz veriyorum sana." Kılıcımı kınına soktum. "Şimdi git."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı ama kavga çıkaracak cesareti yoktu. Atını almaya gitti, Amhar da onunla uzaklaştı. Dinas ve Lavaine güldüler ve hatta Dinas başını eğerek bana selam verdi. "Bir zafer," beni alkışladı.

"Püskürtüldük," dedi Lavaine, "ama bir Kazan'ın Savaşçısı'ndan başka ne beklerdin ki?" Unvanı alaylı bir sesle söylemişti.

"Ve bir druid katili," diye ekledi Dinas alaycı olmayan bir sesle.

"Dedemiz Tanaburs'un katili," dedi Lavaine. Galahad'ın Karanlık Yol'da beni bu iki druidin bana duydukları düşmanlık konusunda uyardığını hatırladım.

"Bir druidi öldürmek," dedi Lavaine kulak tırmalayan sesiyle, "pek de akılcı bir şey sayılmaz."

"Özellikle dedemizi," diye ekledi Dinas. "Bizim için bir baba gibi olan dedemizi."

"Babamız öldüğünden beri," dedi Lavaine.

"Biz henüz gençken ölen babamız."

"Kötü bir hastalıktan öldü," diye açıkladı Lavaine.

"O da bir druiddi," dedi Dinas, "ve bize büyüler öğretti. Bitkileri öldürebiliriz."

"Kadınları inletebiliriz," dedi Lavaine.

"Sütü ekşitebiliriz."

"Henüz memedeyken bile," diye ekledi Lavaine. Sonra birden döndü ve etkileyici bir çeviklikle eğerine atladı.

Kardeşi de kendi atına atladı ve dizginleri topladı. "Ama süt ekşitmekten daha fazlasını da yapabiliriz," dedi Dinas atın üstünden bana tehditkâr bir ifadeyle bakarak. Daha önce de yaptığı gibi boş elini uzattı, yumruk yaptı, çevirdi ve yeniden açtı ve avcunun içinde beş köşeli parşömen bir yıldız vardı. Gülümsedi, parşömeni ufak parçalar halinde yırttı ve çimenlere savurdu. "Biz yıldızları da yok edebiliriz," dedi veda edercesine ve atını topukladı.

İkisi dörtnala uzaklaştılar. Yere tükürdüm. Culhwch yere düşmüş olan mızrağımı aldı ve bana verdi. "Bunlar da kim?" diye sordu.

"Tanaburs'un torunları," dedim ikinci kez tükürürken şeytanı uzaklaştırmak için. "Kötü bir druidin enikleri."

"Peki yıldızları yok edebiliyorlar mı?" derken sesi kuşkuluydu.

"Bir yıldızı." İki atlının peşinden baktım. Ceinwyn'in kardeşinin evinde güvende olduğunu biliyordum ama onun sürekli güvende olması için Silurialı ikizleri öldürmem gerektiğini de biliyordum.

Tanaburs'un lâneti üzerimdeydi ve bu lânetin bir adı da vardı: Dinas ve Lavaine. Üçüncü kez tükürdüm ve uğur getirmesi için Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokundum.

"Kardeşini Benoic'te öldürmeliydik," diye homurdandı Culhwch Galahad'a.

"Tanrı beni bağışlasın," dedi Galahad, "ama haklısın."

İki gün sonra Cuneglas geldi ve o gece bir Savaş Konseyi toplandı ve Konsey toplantısından sonra, gittikçe solan ay ışığının altında ve alevli meşalelerin aydınlığında Saksonlara karşı savaşa adadık kendimizi. Biz Mithras'ın Savaşçıları kılıçlarımızı boğa kanına batırdık ama yeni katılacaklar için bir toplantı yapmadık. Bunu yapmaya gerek kalmamıştı, Lancelot vaftiz olup, reddedilerek aşağılanmaktan kurtulmuştu. Ama bir Hıristiyan'ın druidlerce nasıl kutsanabileceği bana kimsenin açıklayamayacağı bir sırdı.

O gün Merlin de geldi ve pagan dinsel törenleri o yönetti. Powysli Iorweth ona yardım etti, ama Dinas ve Lavaine ortalarda görünmediler. Beli Mwr'ın savaş şarkısını söyledik, mızraklarımızı kanla yıkadık, tüm Saksonları öldürmeye yemin ettik ve ertesi gün yola çıktık.

Lloegyr'de iki önemli Sakson komutan vardı. Bizim gibi Saksonların da şefleri, daha küçük rütbeli kralları vardı. Boyları da vardı ve bazı boylar kendilerine Sakson bile demiyorlar, Angle veya Jute diyorlardı, ama biz onların hepsine Sakson diyorduk ve iki tane önemli kralları olduğunu biliyorduk. Bu iki önemli liderlerinin adları Aelle ve Cerdic'ti. Birbirlerinden nefret ediyorlardı.

Aelle ünlü olanıydı. Kendisine Bretwalda diyordu, bunun Sakson dilinde anlamı "Britanya'nın Hâkimi" idi ve toprakları Thames'in güneyinden uzak Elmet'in sınırlarına kadar uzanıyordu. Rakibi Cerdic'ti, onun toprakları Britanya'nın güney sahillerindeydi ve yalnızca Aelle ve Dumnonia ile ortak sınırı vardı. İki kraldan Aelle daha yaşlı, toprak bakımından daha zengindi ve bu da Aelle'i baş düşmanımız yapıyordu. Aelle'i yenersek, Cerdic kaçınılmaz bir şekilde yenilecektir diye düşünüyorduk.

Togasına bürünmüş olan ve kafasına komik bronz bir taç takan Gwent Prensi Meurig, Savaş Konseyi'nde değişik bir strateji önermişti. Sahte bir tevazu göstererek Cerdic'le anlaşma yapmamızı önermişti. "Bırakın bizim için dövüşsün!" demişti Meurig. "Bırakın Aelle'e güneyden saldırsın, biz batıdan saldırırken. Biliyorum ben bir strateji dehası değilim," dedi içimizden birinin kendisine itiraz etmesini beklerken aptal aptal sırıtarak. Hepimiz dilimizi ısırarak susmuştuk. "Ama, çok zeki olmayan biri bile tek düşmana karşı savaşmanın iki düşmana karşı savaşmaktan daha iyi olduğunu bilir."

"Ama iki düşmanımız var," dedi Arthur açık bir şekilde.

"Evet, var, bu noktayı açıkça belirttim Lord Arthur. Ama söylemek istediğim, bu düşmanlardan birini "sözde" dostumuz yapalım." Ellerini birleştirdi ve gözlerini kırpıştırarak Arthur'a baktı. "Bir müttefik," dedi Meurig, Arthur'un hâlâ anlamamış olması olasılığı olduğunu düşünerek.

"Cerdic," dedi, berbat bir şiveyle Britanya dilini konuşan Sagramor, "şerefsizdir. Bir karganın bir kırlangıç yumurtası kırdığında hiç zorluk çekmediği gibi o da verdiği sözlerden aynı kolaylıkla geri dönebilir. Onunla barış yapmam."

"Anlayamıyorum," diye karşı çıktı Meurig.

"Onunla barış yapmam," diyerek Prens Sagramor sözünü kesti. Bir çocuğa konuşuyormuş gibi kelimeleri ağır ağır söylüyordu. Meurig kıpkırmızı kesildi ve sesini kesti çünkü, uzun boylu Numidialı savaşçıdan ölesiye korkuyordu. Buna şaşmamak gerekirdi, Sagramor'un ünü de görünüşü kadar korkunçtu. Stones Lordu uzun boylu bir adamdı, çok zayıftı ve bir kırbaç kadar hızlıydı. Saçları ve yüzü katran kadar siyahtı. Ömür boyu savaşlarda aldığı yaralarla kaplı uzun yüzü asıktı. Ama bu ifadesinin arkasında ince bir espri anlayışını ve hatta cömert bir karakteri gizliyordu. Sagramor, dilimizi az bilmesine rağmen, bir kamp ateşinin etrafındakileri saatlerce uzak ülkelerin hikâyeleri ile büyüleyebilirdi ama çoğu kimse onu Arthur'un savaşçılarının en amansızı olarak bilirdi. Kusursuz Sagramor savaşta korkunçtu ve savaş dışında gayet ciddîydi.

Saksonlar ise onun kendi yeraltı dünyalarından gönderilmiş kara bir iblis olduğuna inanırlardı. Onu yeterince tanıyordum ve seviyordum. Hatta ben Mithras'ın hizmetine girerken Sagramor beni takdim etmişti ve Lugg Vadisi'nde bütün gün boyunca Sagramor yanımda dövüşmüştü. "Şimdi uzun boylu bir Sakson kızı buldu kendine," diye fısıldadı Culhwch Konsey'de, "bir ağaç kadar uzun ve saçları saman kadar sarı. Bu kadar zayıf olduğuna hayret etmemek gerekir."

"Senin üç karın var ama hâlâ besili görünümünü muhafaza edebiliyorsun," dedim yağlı böğrüne dirseğimle vurarak.

"Onları yemek pişirme yeteneklerine göre seçiyorum, görünüşlerine göre değil Derfel."

"Ekleyeceğiniz bir şey mi var Lord Culhwch," diye sordu Arthur.

"Hayır yeğenim," diye neşeyle yanıtladı Culhwch.

"O halde devam edelim," dedi Arthur. Sagramor'a Cerdic'in adamlarının Aelle'le birlikte savaşmaları gibi bir olasılık olup olmadığını sordu. Sakson sınırını tüm kış boyunca korumuş olan Numidialı omuz silkti ve Cerdic söz konusu olduğunda her şeyin mümkün olduğunu söyledi. İki Sakson'un buluştuklarını ve hediye teati ettiklerini duymuştu, ama aralarında gerçek bir ittifak yapıldığına ilişkin bir şey duymamıştı kimse. Sagramor'a bakılırsa Cerdic Aelle'in zayıfladığını görmekten memnun olacaktı ve Dumnonia ordusu bu işle meşgulken sahil boyunca saldırarak Durnovaria'yı ele geçirmeye gayret edebilirdi.

"Eğer onunla barış yaparsak ..." diye yineledi Meurig.

"Yapmayacağız," dedi Kral Cuneglas kısaca ve Konsey'deki tek kral tarafından haddi bildirilen Meurig tekrar sustu.

"Son bir şey daha var," diye uyardı bizi Sagramor. "Sailerin şimdi köpekleri var. Büyük köpekler." Ellerini açarak Saksonların savaş köpeklerinin boyutlarını gösterdi. Hepimiz bu yaratıklardan söz edildiğini duymuştuk ve onlardan korkuyorduk. Saksonların köpekleri kalkanlı savaşçılara doğru, çatışmalarına az bir süre kala salıverdiklerini ve hayvanların savunma sıralarında geniş gedikler açtıklarını ve mızrakçıların bu gediklerden sızdıklarını duymuştuk.

"Köpeklerle ben ilgilenirim," dedi Merlin. Konsey boyunca bir tek bu konuda ağzını açtı; ama sakin, kendinden emin açıklaması endişe duyan bazı adamları yatıştırdı. Merlin'in beklenmedik bir şekilde orduyla birlikte olması yeterli bir katkıydı zaten. Kazanı elinde bulundurması, hatta birçok Hıristiyan için bile, onu her zamankinden daha güçlü kılıyordu. Pek çok kimse kazanın amacını anlamıyordu ama druidin orduya refakat etmek istediğini açıklaması birçok kimseyi memnun etmişti. Başımızda Arthur, yanımızda Merlin olursa nasıl kaybedebilirdik ki?

Arthur düzenlemelerini yaptı. Kral Lancelot'un, Siluria mızrakçıları ve Dumnonia'dan bir birlik ile Cerdic'e karşı güney sınırlarını koruyacağını söyledi. Geri kalanlarımız Caer Ambra'da toplanarak Thames Vadisi boyunca doğuya yürüyecektik. Lancelot, Aelle ile savaşacak orduya dahil edilmemekten memnun kalmadığını göstermek istercesine itiraz ettiyse de, emirler açıktı. Culhwch başını şaşkınlıkla salladı. "Yine paçasını kurtarıyor Derfel," diye fısıldadı.

"Şayet Cerdic ona saldırmaz ise," dedim.

Culhwch, iki yanında ikizler Dinas ve Lavaine ile duran Lancelot'a doğru baktı. "Koruyucusunun yakınında kalıyor değil mi?" dedi Culhwch. "Guinevere'dan fazla uzaklara gidemez, yoksa işini kendi başına halletmek zorunda kalır."

Umurumda değildi. Lancelot ve adamlarının ana orduyla gelmemesine yalnızca memnun olmuştum. Zaten Saksonların karşına çıkmak yeterli bir dertti; bir de Tanaburs'un torunlarının sırtıma bir Siluria bıçağı saplayıvereceklerinden endişe etmek istemiyordum.

Ve böylece yola çıktık. Üç Britanya krallığının birliklerinden oluşan perişan bir orduydu bizimki, bazı uzaktaki müttefiklerimiz henüz gelmemişlerdi. Elmet ve Kernow'dan da birlikler vaat edilmişti ama onlar Corinium'dan güneydoğuya giden Roma yolundan bizi izleyecekler ve Londra'ya gideceklerdi.

Londra. Romalılar ona Londunium diyorlardı ve bundan önce de yalnızca Londo denirdi. Merlin bir defasında bana bunun "vahşî yer" anlamını taşıdığını söylemişti. Ve şimdi burası hedefimizdi, Roma'nın Britanya'sında bir zamanlar en büyük şehirdi ve şimdi Aelle'in çaldığı toprakların bir parçası olduğu için çürüyordu. Sagramor bir defasında bir baskın yapmıştı eski şehre ve şehir sakinlerinin yeni efendilerince baskı altında tutulduğunu görmüştü. Şimdi onu geri almayı ümit ediyorduk. Bu ümit, Arthur sürekli yalanlasa da bir orman yangını gibi orduya yayılmıştı. Amacımız, ölü bir şehrin yıkıntılarının cazibesine kapılmak değil Saksonları savaşa zorlamaktır, diyordu. Ama Merlin bu konuda Arthur'a karşı çıkıyordu. "Bir avuç ölü Sakson görmek için gelmiyorum," dedi bana azarlarcasına. "Saksonları öldürmekten ben ne anlarım?"

"Çok işimize yararsınız Lordum," dedim. "Büyünüz düşmanı korkutuyor."

"Saçmalama Derfel. Herhangi bir aptal da ordunun önüne çıkıp hoplayıp zıplayıp yüzünü korkunçlaştırıp lânetler savurabilir. Saksonları korkutmak maharet isteyen bir iş değil. Hatta Lancelot'un salak druidleri bile yapabilirler bunu. Onlar gerçek druid bile değiller."

"Değiller mi?"

"Tabiî ki değiller. Gerçek bir druid olmak için çalışmalısın. Sınavdan geçmelisin. Diğer druidleri işini bildiğine ikna etmelisin. Dinas'ı ve Lavaine'i sınavdan geçirdiğini söyleyen bir druid yok ortada, eğer Tanaburs bunu kendi yapmadı ise. Ama kendisi nasıl bir druiddi? Açıkçası, hiç iyi bir druid değildi. Zaten iyi olsaydı seni yaşatmazdı. Yeteneksizlikten nefret ediyorum."

"Ama büyü yapabiliyorlar Lordum," dedim.

"Büyü yapmak mı?" buna güldü. "Salaklardan biri ortaya bir ardıç kuşu yumurtası çıkarıyor ve sen buna büyü diyorsun? Ardıç kuşları bunu her gün yapıyorlar. Eğer bir koyun yumurtası çıkartsaydı bak işte bununla ilgilenirdim."

"Ama bir yıldız da çıkarttı, Lordum."

"Derfel! Ne kadar saçma bu laflar. Sen saf bir adamsın!" diye bağırdı. "Parşömen ve makasla yapılan bir yıldız? Endişelenme, yıldız konusunu duydum ve değerli Ceinwyn'in tehlikede değil. Nimue ve ben bunu üç kafatası gömerek güvenceye aldık. Ayrıntıları bilmene gerek yok ama bu sahtekârlardan biri, Ceinwyn'in yakınlarına gidecek olursa çayır yılanına dönüşecekler, bundan emin ol. O zaman istedikleri gibi yumurtlayabilirler." Yaptıkları için kendisine teşekkür ettim ve Aelle'e karşı bize yardım etmeyecek ise neden orduya refakat ettiğini

sordum. "Belgeler için tabiî," dedi kirli siyah elbisesinin ceplerinden birine, belgelerin güvende olduklarını bana göstermek için, vurarak.

"Caleddin'in belgeleri mi?" diye sordum.

"Başka belge var mı ki?" diye yanıtladı.

Caleddin'in belgeleri Ynys Trebes'ten Merlin'in getirdiği hazinelerdendi ve onun gözünde belgeler Britanya'nın tüm hazineleri kadar değerliydi, çünkü bu hazinelerin sırları eski belgelerde açıklanmıştı. Druidlerin herhangi bir şeyi yazarak kayda almaları yasaktı, çünkü bir büyüyü yazarak kayda almanın yazanın büyü yapma gücünü yok edeceğine inanıyorlardı. Bu yüzden de tüm öğretileri ve törenleri sadece sözlü olarak aktarıldı. Ama Romalılar, Ynys Mon'a saldırmadan önce, Britonların dininden o kadar korkuyorlardı ki, Caleddin adında bir druidi görevlendirdiler ve onu bir Romalı kâtibe bildiklerinin tümünü anlatmaya ikna ettiler. Ve Caleddin'in ihanetinin simgesi olan belgelerde Britanya'nın tüm eski bilgileri yazılıydı. Merlin bir defasında bana bu bilgilerin çoğunun, Romalılar druidleri baskı altında tuttukları için, kaybolduğunu ve eski bilgilerin çoğunun zaman içinde yitirildiğini söylemişti, ama şimdi belgelerle yitirilen bu gücü yeniden yaratabilirdi. "Ve belgelerde," diye tahmin yürüttüm, "Londra'dan söz ediliyor."

"Aman aman ne kadar da meraklısın," diye alay etti Merlin ama sonra, belki güneşli bir gün olduğundan, belki neşeli bir zamanına denk geldiğinden söylemeye razı oldu. "Britanya'nın son hazinesi Londra'da," dedi, "veya oradaydı. Orada gömülü. Senin eline bir kürek vererek sana kazdırmayı düşündüm ama nasıl olsa bunu da yüzüne gözüne bulaştırırsın. Ynys Mon'da yaptığını hatırla. 'Kuşatıldık' gibi bir mazeret söylemiştin. Affedilmez bir durum. Bundan dolayı da kendim yapmaya karar verdim. Tabiî ilk önce nerede gömülü olduğunu bulmam gerek ve bu zor olacak."

"Ve Lordum," diye sordum, "köpekleri bunun için mi getirdiniz beraberinizde?" Merlin ve Nimue orduya refakat eden aç, her geçeni ısırmaya çalışan, bir yığın sokak köpeği toplamışlardı.

Merlin iç geçirdi. "Sana bir nasihat vermeme izin ver Derfel," dedi. "Hem bir köpek edinip hem kendin havlamazsın. Köpeklerim ne işe yarayacağını ben biliyorum, sen bilmiyorsun, Nimue biliyor. Tanrı bunun böyle olmasını istiyor. Daha başka sorun var mı? Yoksa sabah yürüyüşüme devam edebilir miyim?" Adımlarını hızlandırdı, her emin adımında büyük siyah sopasını hızla yere vuruyordu.

Calleva'yı geçtikten sonra bizi büyük ateşlerin dumanları karşıladı. Bu ateşler bizi gördüklerini bildiren Saksonların işaretleriydi. Bir Sakson bu duman işaretini gördüğünde bulunduğu yeri çöle çevirme emrini almıştı. Hububat ambarları boşaltılıyor, evler yakılıyor ve hay-

vanlar sürülerek götürülüyordu. Ve Aelle, bizden sürekli bir günlük yürüyüş mesafesi uzakta kalarak, geri çekiliyordu ve bizi çöle çevrilmiş topraklara çekiyordu. Yol ne zaman ormanlık bir araziden geçse kesilmiş ağaçlarla kapatılmış oluyordu. Adamlarımız bu kesilmiş ağaç gövdelerini kaldırmaya çalışırlarken de yaprakların arasından bir ok ya da mızrak fırlıyor veya çalılar arasından büyük bir Sakson savaş köpeği salyaları akarak zıplıyordu. Ama bunlar Aelle'in gerçekleştirdiği yegâne saldırılardı ve bir kere dahi bir kalkan-duvarı görmedik. O geriye gitti, biz ilerledik ve her gün düşman mızrakları veya köpekleri birkaç can aldı.

Ama salgın hastalıklar daha fazla zarar verdi. Aynısını Lugg Vadisi'nden önce de görmüştük, ne zaman büyük bir ordu toplansa salgın hastalıklar baş gösteriyordu. Hastalık bizi çok ama çok yavaşlattı, çünkü yürüyemeyenleri güvenli bir yere yatırmak ve onları sağımızda ve solumuzda dolaşan Sakson savaş çetelerinden korumak için mızrakçılar bırakmak zorundaydık. Bu düşman çetelerini gündüzleri uzaktan görüyorduk ve her akşam kamp ateşleri çevremizde pırıldıyordu. Ama bizi asıl yavaşlatan hastalar değildi, bu kadar çok adamı yola çıkartmanın ağırlığıydı. Sakin bir günde otuz mızrakçının rahatlıkla yirmi mil yürüyebildiğine ama bunun yirmi katı bir ordunun, çok zorlansa dahi sekiz dokuz mil gidebilirse kendisini talihli sayması gerektiğine her zaman şaşmışımdır. Yolun kenarında Londra'ya kalan mesafeyi gösteren Roma taşları dikiliydi. Bir süre sonra bu iç karartıcı taşlara korkudan bakmamaya başladım.

Öküz arabaları da bizi yavaşlatıyordu. Yiyeceğimizi ve fazla silahlarımızı taşıyan büyük, çiftlik arabalarımız vardı ve bunlar bir sümüklüböcek gibi hareket ederek ordunun arkasından geliyorlardı. Bu artçıların komutası Prens Meurig'e verilmişti ve arabalar konusunda titizleniyor, durmadan arabalarını sayıyor ve durmadan da önündeki mızrakçıların çok hızlı yürüdüklerinden şikayet ediyordu.

Arthur'un ünlü süvarileri öncüydüler. Şimdi bunlardan elli tane vardı, hepsi de Dumnonia'da yetiştirilen uzun tüylü, iri atlara binmişlerdi. Arthur'un süvarileri gibi zırh giymemiş olan diğer süvariler ise ileride keşif görevi yapıyorlardı ve bazen geri gelmiyorlardı. Bazen kesik başlarını ilerlediğimizde yolun üstünde buluyorduk.

Ordunun ana bölümü beş yüz mızrakçıdan oluşuyordu. Arthur köylülerden paralı asker almamaya karar vermişti, çünkü genellikle köylülerin yeterli silahı olmuyordu. Bu yüzden hepimiz yeminli savaşçılardık; herkes mızrak, kalkan taşıyordu ve çoğunun bir de kılıcı vardı. Herkesin bir kılıca sahip olacak malî gücü yoktu ama Arthur tüm Dumnonia topraklarına haber salmış ve ordu emrine verilmemiş

bir kılıca sahip olan her evin kılıcı teslim etmesini istemişti. Bu şekilde toplanan seksen kılıç ordusunun askerlerine dağıtılmıştı. Bazıları -az sayıda- ganimet olarak alınmış Sakson savaş baltaları taşıyorlardı, diğerleri, benim gibi, bu silahı kullanışsız olduğu için tercih etmiyordu.

Bunların hepsinin parasını kim ödüyordu? Kılıçların, yeni mızrakların, arabaların, öküzlerin, unun, çizmelerin, bayrakların, yularların, yemek kazanlarının, miğferlerin, pelerinlerin, bıçakların, at nallarının ve tuzlanmış etin parası nasıl ödeniyordu? Ona bunu sorduğumda Arthur güldü. "Hıristiyanlara teşekkür etmelisin Derfel," dedi.

"Daha fazla mı verdiler?" diye sordum. "Hani tamamen kurutmuştuk onları."

"Artık kalmadı bir şeyleri," dedi ciddî bir ifadeyle, "ama muhafızlarına şehitlik vaat ettiğimiz zaman kiliselerin ne kadar fazla şey verebildiğini görmek şaşırtıcı. Onlara bunu nasıl geri ödeyeceğimizi düşündükçe..."

"Piskopos Sansum'a şimdiye kadar verdiklerini geri ödedik mi?" diye sordum. Ynys Wydryn'deki manastırı, Lugg Vadisi'nde sona eren son bahar seferinde Aelle ile barışı satın almamıza yarayan serveti bize sağlamıştı.

Arthur başını hayır anlamında salladı. "Ve bunu bana sürekli hatırlatıp duruyor."

"Piskopos," dedim sözlerimi özenle seçerek, "yeni dostlar edinmiş gibi görünüyor."

Arthur kibar davranmaya çalışmama güldü. "O Lancelot'un baş papazı. Sevgili piskoposumuz, görülen odur ki, zapt edilemiyor. Bir fıçı sudaki elma gibi sürekli su üstüne çıkıveriyor."

"Ve eşinizle barış yapmış gibi," diye gözlemimi aktardım.

"Halkın artık tartışmamasını istiyorum," dedi yumuşak bir sesle, "ama Piskopos Sansum'un bu günlerde tuhaf müttefikleri var. Guinevere ona tahammül gösteriyor, Lancelot onu göklere çıkarıyor ve Morgan onu koruyor. Buna ne dersin?" Ablasını severdi ve onun Merlin ile aralarının açık olması onu üzüyordu. Ablası Ynys Wyudryn'i katı bir şekilde yönetiyordu. Sanki Merlin'e, kendisinin Nimue'den daha iyi bir ortak olacağını göstermek istiyordu. Ama Morgan Merlin'in baş rahibesi ile olan savaşını çoktan kaybetmişti. Merlin ona değer veriyordu ama o sevilmek istiyordu. Arthur üzüntülü bir sesle bana, "kim alevlerle bu kadar yaralanmış, kurumuş ve acayip şekle girmiş birini sevebilirdi ki" diye sordu "Merlin hiçbir zaman onun aşığı olmadı," diye anlattı bana Arthur, "ama sanki öyleymiş gibi

yapıyordu. Ama Merlin bu kandırmacadan hoşlanmadı. Aslında herkes onun tuhaf olduğunu düşündükçe o kadar mesut oluyordu ki. Aslına bakarsan yüzünde maske olmadan Morgan'a tahammül dahi edemiyor. O yalnız biri Derfel." Öyleyse Arthur'un sakat ablasının Sansum ile dostluğundan memnun olduğuna şaşmamak gerekirdi, ama tüm Dumnonia'da Hıristiyanlığın en şiddetli savunucusunun ünlü, güç sahibi bir pagan rahibesi olan Morgan'la bu kadar yakın dost olması beni şaşırtıyordu. Fareler kralı, tuhaf bir ağ ören bir örümcek gibiydi. Son ağıyla Arthur'u yakalamak istemişti ve başarısız olmuştu. Peki şimdi Sansum kimin için ağlarını örüyordu?

Son müttefiklerimiz de bize katıldıktan sonra Dumnonia'dan yeni haberler alamadık. Şimdi her yerle irtibatımız kesilmişti ve Saksonlar tarafından kuşatılmıştık. Ama aldığımız son haberler cesaret vericiydi. Cerdic Lancelot'un birliklerine karşı bir harekete girişmemişti ve görünüşe göre de Aelle'i desteklemek için doğuya gitmiyordu. Bize katılan son müttefik birlikler, kafile boyunca dörtnala at sürerek beni arayan ve görünce atından aşağı zıplayıp koşarak gelirken ayağı takılıp ayaklarımın dibine uzanan eski bir dostun komutasındaki Kernow'dan bir savaş birliğiydi. Gelen Kernow Prensi ve veliahdı Tristan'dı. Ayağa kalkıp üstünü başını temizledi ve bana sarıldı. "Şimdi rahatlayabilirsin Derfel," dedi. "Kernow savaşçıları geldiler. Her şey iyi olacak."

Güldüm. "İyi görünüyorsunuz Lord Prensim," dedim, öyle de görünüyordu.

"Babamdan kurtuldum," diye açıkladı. "Beni kafesten çıkarttı. Muhtemelen bir Sakson'un savaş baltasını kafama saplamasını umuyor." Ölen bir adamı taklit ederek garip bir surat yaptı ve yere tükürdü şeytanı kovmak için.

Tristan yakışıklı, yapılı, siyah saçlı, çatal sakallı ve uzun bıyıklı bir adamdı. Soluk benizliydi ve çoğu zaman hüzünlü bir ifadesi vardı, ama bugün mutlu görünüyordu. Lugg Vadisi'ne küçük bir birliği getirerek babasına karşı gelmişti, bu yüzden de duyduğumuz kadarıyla bütün kış boyunca Kernow'un kuzeyinde ıssız bir kaleye sürgün edilmişti. Ama şimdi Kral Mark pişman olmuştu ve oğluna bu sefer için izin vermişti. "Şimdi yine bir aileyiz," diye açıkladı Tristan.

"Aile mi?"

"Sevgili babam," dedi aslında alay ederek, "yeni bir gelin aldı: Broceliande'li Ialle" Broceliande Armorica'da kalan son Britanya krallığıydı ve Budic ap Camran tarafından yönetiliyordu. Kendisi Arthur'un kız kardeşi Anna ile evliydi yani Ialle Arthur'un kuzeniydi.

"Bu kaçıncı?" diye sordum. "Altıncı üvey annen mi?"

"Yedinci," dedi Tristan, "kız daha ancak on beş yaz görmüş, babamsa en azından elli olmalı, ben otuz oldum," diye ekledi sıkıntılı bir tavırla.

"Ve evlenmedin hâlâ?"

"Henüz değil. Ama babam ikimize yetecek kadar evleniyor. Zavallı Ialle. Dört yıl sonra o da diğerleri gibi ölecek. Ama babam şimdilik mutlu görünüyor. Onu öncekiler gibi eskitmekle meşgul." Kolunu omzuma attı. "Duyduğuma göre evlenmişsin."

"Evli değilim ama geme yulara girdik."

"Efsanevi Ceinwyn!" Güldü. "Çok iyi yaptın dostum, çok iyi yaptın. Günün birinde ben de kendi Ceinwyn'imi bulacağım."

"Yakında olmasını dilerim Prens Lordum."

"Olsun artık. İhtiyarlıyorum. Kocadım! Geçen gün sakalımda beyaz bir tel gördüm." Parmağı ile çenesini işaret etti. "Görüyor musun?"

"Bu mu?" diye alay ettim. "Bir porsuk gibi görünüyorsun." Siyahların arasında bir iki gri tel olabilirdi, ama hepsi buydu.

Tristan güldü, sonra yolun kenarında tasmalarından tutuğu bir düzine köpekle koşan esire baktı. "Olağanüstü durum kumanyası mı?" diye sordu.

"Merlin'in büyüsü. Bana bunların ne işe yarayacağını söylemiyor." Druidin köpekleri baş belasıydı. Veremeyeceğimiz kadar yiyecek istiyorlardı, geceleri havlamalarından ve ulumalarından uyuyamıyorduk ve adamlarımızın yanındaki diğer köpeklerle kıyasına dalaşıyorlardı.

Tristan'ın bize katıldığı günün ertesinde Romalılardan kalma, harikulâde bir taş köprü ile Thames'in üstünden geçtik ve böylece Pontes'e vardık. Köprüyü yıkılmış bulacağımızı sanıyorduk ama keşif birlikleri köprünün sağlam olduğunu bildirmişlerdi. Mızrakçılarımız oraya vardıklarında hâlâ sağlam olduğunu görünce şaşırdılar.

Bu yürüdüğümüz günlerin en sıcağıydı. Arthur, arabalar ordunun ana bölümüne yetişinceye kadar karşı tarafa geçilmesini yasak etti. Ve adamlarımız da beklerken nehrin kıyısında yayıldılar. Köprünün on iki kemeri vardı, karşılıklı inşa edilmiş ikişer tanesi, ana yolu köprü düzeyine kadar yükseltiyordu. Ağaç gövdeleri ve nehrin üzerinde yüzen pislikler köprünün bir tarafına yığılmıştı, bundan dolayı da nehir köprünün batısında, doğusuna göre daha geniş ve derindi. Bu eğreti set suların taş köprü ayakları etrafında köpürerek akmasına neden oluyordu. Karşı kıyıda bir Roma yerleşim merkezi vardı. Yığma topraktan yapılmış savunma setinin kalıntıları ile çevrelenmiş taş binalar vardı. Nehri büyük bir kule yolu koruyordu. Burada bir Roma kitabesi vardı. Arthur bana döndü ve köprünün yapılmasını imparator

Adrian'ın emrettiğini söyledi. "Emperor," dedim taş kitabeye bakarak, "bu imparator anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Ve imparator kraldan daha mı önemli biri?" diye sordum.

"Bir imparator kralların lordudur," dedi Arthur. Köprü onu hüzünlendirmişti. Kıyıya yakın kemerlerine doğru yürüdü, sonra kuleye doğru gitti, taş kitabeye bakarken elini taşların üzerine koydu. "Farz edelim ki sen ve ben böyle bir köprü yapmak istedik," dedi bana, "nasıl yapardık bu işi?"

Omuz silktim. "Keresteden Lordum. Sağlam karaağaç kazıklar dikerdik ve gerisini de meşe kerestesinden yapardık."

Yüzünü buruşturdu. "Torunlarımızın torunlarının çocukları yaşadıklarında hâlâ ayakta duruyor olacak, öyle mi?"

"Onlar kendi köprülerini yapsınlar," diye önerdim.

Kuleyi okşar gibi taşın üzerinde elini gezdirdi. "Bizim taşı böyle yontacak ustalarımız yok. Hiç kimse taş bir duvarı suyun içine, bir nehir yatağına nasıl oturtacağını bilmiyor. Hiç kimse bunun nasıl yapıldığını hatırlamıyor bile. Büyük bir hazinesi olan insanlar gibiyiz Derfel, ama günden güne küçülüyor bu hazine ve bizse bunu nasıl durduracağımızı bilmiyoruz." Geriye doğru baktı ve Meurig'in ilk arabalarının uzakta yaklaşmakta olduklarını gördü. Keşif birliklerimiz yolun iki tarafında ormanların derinliklerine girmişlerdi ve Saksonlara rastlamadıklarını bildirmişlerdi ama Arthur hâlâ kuşkulanıyordu. "Ben onların yerinde olsam ordunun geçmesine izin verir sonra arabalara saldırırdım," dedi, bunun için de köprüden bir öncü birliği karşıya geçirmeye, arabaları yıkıntı halindeki köyün çevresindeki yığılı toprak setten arta kalanların içine sokmaya ve ancak bundan sonra da orduyu karşıya geçirmeye karar vermişti.

Öncü birlik benim adamlarımdan oluşuyordu. Nehrin kıyısında ağaçlar daha seyrekti, geri kalan bazı ağaçlar küçük bir orduyu saklayacak kadar büyükse de bizi engelleyecek kimse çıkmadı. Saksonların arkalarında bıraktıkları tek iz köprünün ortasında duran kesik bir at kafasıydı. Nimue gelip de kötü ruhlarını kovuncaya kadar adamlarımdan hiçbiri bunu geçmedi. Nimue yalnızca at kafasına tükürdü. Sakson büyüsü, dedi, zayıftır. Büyü yok edildikten sonra İssa ve ben kafayı köprü korkuluğundan aşağı attık.

Adamlarım, arabalar ve muhafızlar geçerken toprak seti korudular. Galahad benimle gelmişti ve ikimiz setin içindeki evleri araştırmaya başladık. Bilinmeyen bir sebepten dolayı Saksonlar Roma yerleşim merkezlerini kullanmaktan nefret ediyorlardı, kendi kütük ve sazdan yapılmış uzun evlerini tercih ediyorlardı, ama burada kısa bir süre ön-

cesine kadar insanlar yaşamıştı. Ocaktaki küller sıcaktı ve bazı evlerin zemini süpürülmüştü. "Bizimkiler olabilir," dedi Galahad, çünkü Saksonların arasında birçok Briton da yaşıyordu. Çoğu esirdi ama bazıları da yabancı yönetimi kabul eden hür insanlar olarak yaşıyorlardı.

Binaların bir zamanlar kışla olarak kullanıldığı anlaşılıyordu ama ayrıca iki ev ve büyük bir hububat ambarı olduğunu sandığım bir bina vardı. Ambar olduğunu sandığım binanın kırık kapısını açınca burasının geceleri davarları kurtlardan korumak için kullanılan bir ahır olduğu anlaşıldı. Zemin ot ve hayvan pisliğiyle kaplıydı. O kadar kötü kokuyordu ki hemen binayı terk etmek istedim, ama Galahad uzak köşede, gölgelerin içinde bir şey gördü ve onun peşinden ıslak pis zeminin üzerinde yürüdük.

Binanın uzak duvarı düz bir duvar değildi, yarım daire şeklinde kavisliydi. Yuvarlak bölümün kirli sıvasının altında, uzun yılların tozu ve kiri altından zar zor seçilen bir şekilde 'X' üzerine bindirilmiş 'P''ye benzeyen bir sembol vardı. Galahad sembole baktı ve haç çıkarttı. "Burası bir kiliseymiş Derfel," dedi şaşkınlıkla.

"Leş gibi kokuyor," dedim.

Sembollere saygı ile baktı. "Burada Hıristiyanlar varmış."

"Artık yok," pis kokudan ürpererek başımın etrafında vızıldayan sinekleri kovmaya çalıştım.

Koku Galahad'ın umurunda değildi. Mızrağının dipçiğini inek pisliği ve çürümüş samanların arasına soktu ve sonunda asıl zeminin küçük bir bölümünü görmeyi başardı. Bulduğu şey onu daha fazla uğraşmaya itmiş olmalı ki sonunda mozaik taşları ile yapılmış bir adamın bedeninin üst bölümünü ortaya çıkarttı. Adam piskopos gibi elbiseler giyiyordu ve başının üstünde bir güneş halesi vardı, yukarıya kaldırdığı bir elinde küçük, ama kocaman kafalı bir hayvan tutuyordu.

"Aziz Mark ve aslanı," dedi Galahad bana.

"Aslanların kocaman hayvanlar olduğunu sanırdım," dedim düş kırıklığıyla.

"Sagramor onların atlardan daha büyük olduklarını ve ayılardan daha yırtıcı olduklarını söylüyor." Hayvan pisliğine bulanmış hayvana baktım. "Buradaki bir kedi yavrusu gibi."

"Bu sembolik bir aslan," dedi Galahad azarlarcasına. Zeminin daha büyük bir bölümünü temizlemeye uğraştı ama zemindeki pislik eskiden beri birikmiş, kalın bir tabaka haline gelmişti. "Bir gün," dedi, "böyle büyük bir kilise yapacağım. Kocaman bir kilise. Tüm insanların Tanrılarının önünde bir araya gelebilecekleri bir yer."

"Ve sen öldüğünde," dedim onu kapıya doğru çekerek, "piçin biri on baş hayvanını içeri sokacak ve sana teşekkür edecek içinden."

İçeride birkaç dakika daha kalmakta ısrar etti, kılıcını ve kalkanını ben aldım, kollarını iki yana açtı ve eski binada dua etti, "Bu Tanrı'dan bir işaret," dedi heyecanla sonunda beni izleyerek güneşe çıktığında. "Lloegyr'e Hıristiyanlığı geri getireceğiz Derfel! Bu bir zafer işareti!"

Bu Galahad için bir zafer işareti olabilirdi ama bizim mağlubiyetimizin sebebi olacaktı neredeyse. Ertesi gün artık iyice yaklaştığımız Londra'ya doğru doğuya giderken Prens Meurig Pontes'te kaldı. Arabaları ve adamlarının çoğunu onlara refakat etmek için gönderdi ama elli adamı, kilisenin pisliğini temizletmek için tuttu. Galahad gibi Meurig de eski kiliseyi görünce çok duygulanmıştı ve mihrabı yeniden eski haline getirmeye karar vermişti. Yanındaki rahiplerin dua edebilmelerini sağlamak için adamlarına savaş donanımlarını bıraktırmış ve binanın içindeki pisliği temizlettirmişti.

Artçılarımız inek pisliği küreklerken, bizi izleyen Saksonlar köprüden geçmişlerdi.

Meurig kaçtı. Ama pisliği temizleyenlerin çoğu öldü, iki rahip de. Sonra Saksonlar yoldan saldırıp arabaları yakaladılar. Artçılar çarpıştı ama sayıları azdı ve Saksonlar etraflarını sardılar ve ezip geçtiler. Sonra da arabaları çeken öküzleri birer birer öldürmeye başladılar, arabalar birer birer durduruldu ve düşmanın eline geçti.

Bu sırada biz gürültüyü duyduk. Arthur'un atlıları ordu durduğunda çarpışmanın gürültüsüne doğru at koşturdular. Hava, savaşçıların tüm gün zırhla dolaşmalarına uygun olmadığından hiçbiri tam savaş donanımlı değildi, ama birden ortaya çıkışları Saksonları kaçırmaya yetti. Ama olan olmuştu. Kırk arabadan on sekizi hareket edemeyecek hale gelmişti, öküzleri olmadığı için arabaları geride bırakmak zorunda kaldık. On sekiz araba da yağmalanmıştı ve kıymetli un fıçılarımız yola atılıp boşaltılmıştı. Kurtarabildiğimiz kadar unu kurtardık ve pelerinlerimize sardık, ama bunu kullanarak pişireceğimiz ekmeklerin içinde toz ve dal parçacıkları olacaktı. Baskından önce iki haftalık daha erzakımız olduğunu hesaplayarak günlük tayını kısmıştık, ama şimdi, erzakın çoğu en arkadaki arabalarda olduğu için yolculuğumuzu bir haftada sona erdirmek zorunda kalma ihtimali ile karşı karşıyaydık. O zaman bile bizi Calleva veya Caer Ambra'ya kadar idare edecek kadar erzak kalmayacaktı.

"Nehirde balık var," diye işaret etti Meurig.

"Tanrım yine mi balık," diye homurdandı Culhwch, Ynys Trebes'teki son günlerimizde çektiğimiz sıkıntıları hatırlayarak.

"Bir orduyu beslemeye yetecek kadar balık yok," dedi Arthur kızgınlıkla. Meurig'e bağırmak, aptallığını yüzüne vurmak isterdi Arthur

ama Meurig bir prensti ve Arthur hiçbir zaman bir prensi aşağılamazdı. Artçıları ayıran ve arabaları tehlikeye atan Culhwch veya ben olsaydım Arthur sinirlerine hâkim olamayabilirdi, ama Meurig'in soyu sopu onu koruyordu.

Ağaç kümeleri ve dağınık akdiken ve katırtırnağı çalıları ile dolu düz, çimenlik bir araziden geçen yolun kuzeyinde Savaş Konseyi'ni topladık. Tüm komutanlar gelmişti ve bir düzine daha küçük rütbeli savaşçı da konuşulanları duymak için yakınlarda toplanmıştı. Meurig doğal olarak tüm sorumluluğunu inkâr etti. Daha fazla adam verilmiş olsaydı bu felaketin olmayacağını söyledi. "Ayrıca," dedi, "bunu dile getirdiğim için beni affedersiniz umarım, ama benim açıklamama gerek kalmayacak kadar açık bir husus bu: Tanrı'yı inkâr eden bir ordunun başarılı olması mümkün değildir."

"O halde Tanrı bizi neden görmezden geldi?" diye sordu Sagramor.

Arthur Numidialıyı susturdu. "Olan oldu," dedi, "bundan sonra olacakları konuşalım biz."

Bundan sonra olacaklar bizim değil daha çok Aelle'in elindeydi. İlk zaferini kazanmıştı, ama belki de ne kadar başarılı olduğunu bilmiyordu. Onun topraklarının kilometrelerce içindeydik ve onun ordusunu köşeye kıstırıp yok ederek henüz tümü ile tahrip edilmemiş bölgelere geçemezsek açlıkla karşı karşıya kalacaktık. Keşfe çıkanlar geyik getirdiler ve arada bir de davarlara rastlıyorlardı, ama bu lezzetli yiyecekler nadirdi ve kaybettiğimiz un ve kurtulmuş etin yerini dolduramıyordu.

"Londra'yı savunmak zorunda, öyle değil mi?" diye sordu Cuneglas.

Sagramor başını salladı. "Londra'nın halkı Britonlar," dedi. "Saksonlar bu şehirden hoşlanmıyorlar. Londra'yı almamıza izin verecektir."

"Londra'da erzak olacaktır," dedi Cuneglas.

"Ne kadar süre yeter bize Kral Hazretleri?" diye sordu Arthur. "Erzakı yanımıza alırsak ne yapacağız? Aelle'in bize saldırmasını umarak ilelebet dolaşacak mıyız?" Yere baktı, uzun yüzü düşünceliydi. Aelle'in taktiği açıktı, Saksonlar yürümemize izin vereceklerdi ve adamları daima önümüzde bir yerde olup araziyi soyup soğana çevireceklerdi ve zayıflayıp umudumuzu yitirdiğimizde de Sakson sürüleri çevremizi saracaktı. "Yapmamız gereken," dedi Arthur "onu kendimize çekmek."

Meurig gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl?" diye sordu, Arthur'un saçmaladığını ima eden bir edayla.

Bize refakat eden druidler, Merlin, Iorweth ve Powys'ten iki druid, konseyin bir köşesinde grup halinde oturuyorlardı. Bir karınca tümseğini kurcalayan Merlin asasını kaldırarak dikkatlerimizi çekti. "Ne yaparsınız," diye sordu yumuşak bir sesle, "değerli bir şeyi isterseniz?"

"Alırım," diye homurdandı Agravaine. Agravaine Arthur'un ağır zırhlı atlılarına kumanda ediyordu. Böylece Arthur tüm orduyu yönetebiliyordu.

"Tanrılardan değerli bir şey isterseniz," diye değiştirdi Merlin sorusunu, "ne yaparsınız o zaman?"

Agravaine omuz silkti ve hiçbirimiz de bu soruya yanıt bulamadık.

Merlin, uzun boyu ile konseye hâkim olmak istercesine ayağa kalktı. "Eğer bir şey isterseniz," dedi, sanki kendisi öğretmen biz de öğrencileriymişiz gibi basitçe anlatıyordu, "bir şey vermek zorundasınız. Bir adak, bir kurban vermek zorundasınız. Bu dünyada en çok istediğim şey kazandı, onun için hayatımı onu aramaya adadım ve ona ulaştım. Ama onun için ruhumu adamasaydım o armağan verilmezdi elime. Bir şey kurban etmeliyiz."

Meurig'in Hıristiyanlık gururu incinmişti ve druidle alay etmekten kendini alıkoyamadı. "Sizin yaşamınızı ortaya koysak meselâ Lord Merlin? Son seferinde bu işe yaradı." Güldü ve kahkahalarına katılmaları için rahiplerine baktı.

Kahkahalar, Merlin siyah asası ile prensi işaret edince sona erdi. Asasını sallamadan tutuyordu. Ucu Meurig'in yüzünden biraz uzaktaydı ve asayı gülmeler kesildikten uzun bir zaman sonra bile öylece tuttu. Uzayan sessizlik dayanılmaz bir hale geldi. Prensini desteklemesi gerektiğini düşünen Agricola, boğazını temizledi ama asanın bir sallanışı Agricola'yı susturmaya yetti. Meurig rahatsızca kıpırdandı ama sesi soluğu kesilmişti. Kıpkırmızı kesildi, gözlerini kırpıştırdı, kıvrandı ama bir şey söylemedi. Nimue prensin akıbetini bekleyerek gülümsedi, bizler sessizce seyrederken bazıları korkarak ürperdi ve Merlin hâlâ kıpırdamıyordu ta ki Meurig gerilime daha fazla dayanamayıp, "şaka yapıyordum," diye neredeyse umutsuzca bağırıncaya kadar. "Bir hakaret olsun diye söylemedim."

"Bir şey mi söylediniz Lord Prens?" diye sordu Merlin merakla. Meurig'in panik içinde söyledikleri sanki onu bir uykudan uyandırmış gibi davranıyordu. Asasını indirdi. "Gündüz gözüyle rüya görmekte olmalıyım. Nerede kalmıştık? Ah, evet, bir kurban. Elimizdeki en değerli şey nedir, Arthur?"

Arthur bir an düşündü. "Altınımız var," dedi, "gümüş, benim zırhım."

"Hiçbir şey ifade etmez bunlar," dedi Merlin öneriyi reddederek.

Bir süre sessizlik oldu, Konsey'dekiler birkaç öneride bulundular. Bazıları boyunlarındaki madenî gerdanlıkları çıkartıp havada salladılar. Diğerleri silah sunmayı önerdiler, hatta biri Arthur'un kılıcı Excalibur'u bile söyledi. Hıristiyanlar bir öneride bulunmadılar, çünkü bu bir pagan töresiydi ve onlar Tanrı'ya dualarından başka bir şey sunamazlardı. Ama bir Powysli bir Hıristiyan kurban etmeyi önerdi, bu öneri neşeli bağırışlara neden oldu. Meurig yeniden kıpkırmızı kesildi.

"Bazen," dedi Merlin başka bir öneri olmayınca, "aptallar arasında yaşamaya mahkûmmuşum gibime geliyor. Benden başka herkes deli mi? Aranızda bir tek salyası akan aptal dahi, sahip olduğumuz en kıymetli şeyin ne olduğunu göremiyor mu? Bir taneniz bile mi?"

"Erzak," dedim.

"Ah," diye bağırdı Merlin neşeyle. "Aferin salyası akan aptal. Erzak, aptallar." Konsey'e hakaret etmek istercesine yere tükürdü. "Aelle'in planları bizim erzakımız olmadığı varsayımına dayanıyor, bundan dolayı da ona aksini göstermeliyiz. Hıristiyanların duaları ziyan ettikleri gibi erzakımızı har vurup harman savurmalıyız. Atmalıyız, ziyan etmeliyiz, yok etmeliyiz," son sözünü vurgulamak için duraksadı, "yani bir anlamda kurban etmeliyiz." Birinin karşı çıkmasını bekledi, ama kimse konuşmadı. "Buraya yakın bir yer bulun," diye Arthur'a emir verdi Merlin, "Aelle'le savaşa tutuşmayı uygun göreceğiniz bir yer. Fazla güçlendirmeyin çevresini zira savaşa girmeyi reddetmesini istemiyorsunuz. Onu tahrik ediyorsunuz, unutmayın, ve onu bizi yenebileceğine inandırmanız gerek. Birliklerini savaşa hazırlamak ne kadar zaman alır?"

"Üç gün," dedi Arthur. Aelle'in adamlarının bizimle birlikte hareket ederek geniş daireler halinde etrafımıza dağılmış olduklarından şüpheleniyordu ve Saksonların bu kuvvetleri derli toplu bir ordu halinde toplamak için iki güne ihtiyaçları olacağını ve bu orduyu savaşa sevk etmek için de bir güne ihtiyaçları olacağını düşünüyordu.

"Bize beş gün yetecek kadar," dedi Merlin, "ekmek pişirmek için iki güne ihtiyacım olacak. Adadığımız kurbanın bir anlamı olmalı. Sonra savaş alanını seç ve hazırlan," diye emretti. "Gerisini bana bırakın. Ama Derfel'i ve on iki adamını istiyorum bazı işleri yapmaları için." Sesini konseyin etrafında toplanmış olanların hepsinin duyması için yükselterek, "aranızda odun kesmesini bilenler var mı?" diye sordu.

Altı kişiyi seçti. İkisi Powys'tendi, birinin kalkanında Kernow'un şahini vardı, diğerleri Dumnonia'dandı. Onlara balta ve bıçaklar verdi ama Arthur savaş alanını seçene kadar bir şey kesmeyeceklerdi.

Arthur alçak bir tepeye kadar yükselen geniş bir çayırlık buldu. Zirvede dağınık porsuk ağaçları ve çalılar vardı. Yamaç dik değildi ama biz araziye hâkim olan yüksek tepede olacaktık ve Arthur oraya bayraklarını dikti, bayrakların çevresinde de kesilen dallardan yapılan saz damlı barınaklar dikildi. Mızrakçılarımız bayrakların çevresinde bir daire oluşturacaklardı. Aelle'le burada yüz üze geleceklerini umut ediyorduk. Tezek fırınlarında, Aelle'i beklerken bizi hayatta tutacak kadar ekmek pişiriliyordu.

Merlin kendisi için arazinin kuzeyinde bir yer seçti. Burada bir çayırlık vardı, akça ağaçlar ve uzun otlar kıvrılarak güneye uzaktaki Thames'e doğru akan bir derenin kenarına kadar uzanıyordu. Adamlarıma üç meşeyi kesmelerini emretti. Ağaç gövdelerindeki dalları ve kabukları temizleyecekler ve sonra içine meşelerin dikileceği üç çukur kazacaklardı. Ama önce tahta oymacılığından anlayan üç kişiye ağaç gövdelerine gulyabanimsi üç totem yapmalarını emretti. Iorweth, Nimue ve Merlin'e yardım ediyorlardı ve yaptıkları işi seviyorlardı çünkü bu onlara, tanıdığım Tanrılara pek de benzemeyen, en korkunç en ürpertici şeyleri yaratmaları için fırsat veriyordu, ama bu Merlin'in umurunda değildi. Totemler bizim için değil diyordu, Saksonlar için. Böylece, o ve ağaç oymacıları hayvan yüzlü, kadın göğüslü, erkek cinsel organlı korkunç üç yaratık yaptılar ve sütunlar bitince adamlarım yapmakta oldukları işleri bırakarak sütunları açılan çukurlara indirdiler ve diktiler. Diplerini toprakla doldurarak dik durmaları için tahtaları sıkılaştırdılar. "Baba," diye Merlin alaylı bir şekilde dans etti totemlerin önünde, "Oğul ve Kutsal Ruh!" Güldü.

Bu arada adamlarım çukurların önüne büyük odun yığınları yapıyorlardı. Ve bu odunların üstüne kalan erzakımızı yığdık. Geri kalan öküzleri kestik ve ağır karkaslarını yığınların üstüne koyduk, taze kanları odun yığınlarının arasından damlıyordu, öküzlerin üstüne adamların getirdiği her şeyi istif ettik; kuru et, kurutulmuş balık, peynir, elma, hububat ve fasulye ve bu değerli malzemenin en üstüne de yeni avlanmış olan iki geyiğin, yeni kesilen bir koçun karkasını koyduk. Koçun iki boynuzu ile kafası kesilerek ortadaki direğe çakılmıştı.

Biz çalışırken Saksonlar bizi seyrediyorlardı. Akarsuyun diğer yakasındaydılar. İlk gün birkaç kere suyun üstünden bize mızrak fırlattılar, ama bu başarısız denemelerden sonra sadece seyretmeye ve bizim ne gibi garip işler yaptığımıza bakmaya başladılar. Sayılarının gittikçe arttığını hissettim. İlk gün uzaktaki ağaçlar arasında yalnızca bir düzine adam görüyordum ama ikinci günün akşamüstüne doğru yaprakların oluşturduğu perdenin arkasından en azından yirmi ateşin dumanı görülüyordu.

Akşamüstü olduğunda, "şimdi," dedi Merlin, "onları biraz eyleyelim, madem bizi seyrediyorlar."

Alçak tepenin zirvesinden kazanlarla ateş taşıyarak yığılı dalların altına soktuk. Ağaçlar henüz yaştı ama aralarına kuru ot ve dallar yerleştirmiştik ve akşam olurken ateş harıl harıl yanıyordu. Alevler bizim kaba totemlerimizi kızıl bir ışıkla aydınlatıyordu ve duman Londra'ya doğru bulutlar halinde yükseliyordu ve pişen etlerin kokusu kampımızdaki aç askerlere kadar uzanıyordu. Ateş harıldadı ve havaya kıvılcımlar saçarak çöktü, kızgın alevlerin içindeki ölü hayvanlar, alevler kaslarını büzdükçe ve kafalarını patlattıkça, sanki hareket ediyorlardı. Erimiş yağ ateşe damlıyor ve sonra beyaz ve aydınlık bir alevle parlayarak üç korkunç totemi gölgeliyordu. Tüm gece boyunca ateş harıl harıl yandı. Lloegyr'i zafere ulaşmadan terk etme umutlarımız da yanıp kül olmuştu. Seher vaktinde Saksonların ne olduğunu anlamak için sürünerek yaklaştıklarını gördük.

Sonra bekledik. Hiçbir şey yapmadan durmuyorduk aslında. Atlılarımız doğuya doğru Londra yolunu keşfetmek için yola çıktılar ve yaklaşan Sakson birlikleri gördüklerini rapor ettiler. Diğerlerimiz ağaçları keserek çayırlığın tepesinde küçülen ağaçlığın kenarında bir toplantı binası yapmaya başladık. Böyle bir binaya ihtiyacımız yoktu ama Arthur Lloegry'nin içlerinde, Aelle'in ülkesine saldırabileceğimiz bir üs kurduğumuzu düşünmelerini istiyordu. Eğer Aelle buna inanırsa, bize saldırmak zorunda kalacaktı. Yığma topraktan bir set yapmaya başladık. Ama gerekli alet edevat olmadığından bunda fazla başarılı olmadık. Dışarıdan bakan birini kandırmaya yetecek büyüklükte ve ustalıkta bir setti bu yine de.

Çok meşguldük ama bu orduda derin bir ayrılık oluşmasına engel olmadı. Bazıları, Meurig gibi, yanlış strateji uyguladığımıza inanıyordu. Meurig şimdi, sınırdaki Sakson kalelerini almak için iki veya üç küçük ordu gönderseydik daha iyi olacağını söylüyordu. Taciz edip tahrik etmeliydik, ama bunun yerine Lloegry'de kendi kurduğumuz tuzağa kısılıp kalmıştık ve açlık çekiyorduk.

"Belki de o haklı," diye itiraf etti Arthur bana üçüncü sabah.

"Hayır Lordum," diye ısrar ettim ve düşüncemi kanıtlamak için kuzeye, nehrin öteki yakasında Saksonların toplandıklarını belli eden dumanları gösterdim.

Arthur başını salladı. "Aelle'in ordusunun orada olduğu doğru," dedi, "ama bu bize saldıracağı anlamına gelmiyor. Bizi izleyecekler, ama biraz aklı varsa burada gebermemizi bekler."

"Ona saldırabiliriz," diye önerdim.

Başını hayır anlamında salladı. "Bir orduyu ağaçlar arasından ve bir nehri geçerek sevk etmek mağlubiyete davettir. Bu bizim son yapmamız gereken şey Derfel. Bugün gelsin diye dua et sen."

Ama gelmediler ve bu Saksonların erzakımızı yok ettiklerinin beşinci günüydü. Yarın yalnızca ekmek kırıntıları yiyecektik ve iki gün sonra da açlıktan gözümüz dönmüş olacaktı. Üçüncü gün mağlubiyetin eşiğine gelmiş olacaktık. Ordudakiler ne kadar homurdanırsa homurdansınlar Arthur endişe ettiğini belli etmiyordu. O akşamüstü, güneş uzaktaki Dumnonia'ya doğru batarken Arthur beni kabaca yapılmış toplantı salonunun duvarına tırmanmaya çağırdı. Kütüklerin üstüne tırmandım ve duvarın üstüne çıktım. "Bak," dedi doğuya doğru işaret ederek. Uzakta, ufukta, gri bir duman görünüyordu ve bunun altında da batan güneşin ışıklarının aydınlattığı binaları ile şimdiye kadar gördüğüm en büyük şehirden daha büyük bir şehir vardı. Glevum veya Corinium'dan daha büyüktü. Hatta Aque Sulis'ten bile büyüktü. "Londra," dedi Arthur "Londra'yı görebileceğin aklına gelir miydi hiç?"

"Evet Lordum."

Gülümsedi. "Benim kendinden emin Derfel Cadarn'ım". Henüz bitmemiş duvarın üstüne tünemiş, eliyle tamamlanmamış bir sütuna tutunarak, gözlerini ayırmadan şehre bakıyordu. Arkamızda salonun kütük duvarları arasında ordunun atları bağlıydı. Bu zavallı atlar şimdiden açtılar, kuru çayırlıkta fazla ot kalmamıştı ve biz de onlar için yem getirmemiştik. "Tuhaf değil mi?" dedi Arthur hâlâ Londra'ya bakarken, "şu ana kadar Lancelot ve Cerdic savaşmış olabilirler ve biz konuda bir şey bilmiyoruz."

"Lancelot'un kazanması için dua edelim," dedim.

"Ediyorum Derfel, ediyorum." Topuklarını yarı bitmiş duvara vurdu. "Aelle'in eline geçen fırsata bak," dedi birden "Britanya'nın en iyi savaşçılarını burada yok edebilir. Bu yılın sonuna varmadan Derfel bu adamlar bizim konaklarımıza yerleşebilirler. Severn Denizi'nde dolaşabilirler. Her şey yok olmuş olacak. Bütün Britanya yok olmuş olacak." Bunu düşündükçe eğleniyordu sanki, sonra döndü ve aşağıya atlara baktı. "Her zaman onları yiyebiliriz," dedi. "Onların eti bizi birkaç hafta hayatta tutabilir."

"Lordum," diyerek itiraz ettim kötümserliğine.

"Üzülme Derfel," diye güldü. "Dostumuz Aelle'e bir mesaj gönderdim"

"Gönderdiniz mi?"

"Sagramor'un kadınıyla. Adı Malla. Bu Saksonların ne kadar tuhaf adları var. Onu tanıyor musun?"

"Onu görmüştüm Lordum."

Malla, uzun boylu, kaslı, uzun bacakları ve çok geniş omuzları olan bir kızdı. Sagramor onu geçen yıl sonlarında yaptığı akınlardan birinde esir almıştı ve görünüşe göre kız akıbetini, altın sarısı saçlarla çevrelenmiş ablak ve hemen hemen boş bakışlı yüzüne de yansıyan, bir tevekkülle kabullenmişti. Saçları dışında Malla'nın özellikle çekici olan herhangi bir yanı yoktu aslında, ama o hâlâ tuhaf bir şekilde çekiciydi; büyük, güçlü, ağır ve sağlıklıydı. Numidialı aşığı kadar sessiz sakin bir insandı.

"Bizden kaçmış gibi yapacak," diye açıkladı Arthur. "Gelecek kışa burada kalacağımızı anlatmış olmalı şimdiye Aelle'e. Lancelot'un üç yüz mızrakçı ile bize katılmak üzere gelmekte olduğunu zira adamlarımızdan çoğunun, açtığımız çukurlar erzakla dolu olmasına rağmen, hasta olduklarından ona ihtiyacımız olacağını anlatacak." Gülümsedi. "Ona saçma sapan bir sürü şey anlatacak, veya anlatacağını umuyorum."

"Belki de ona gerçeği anlatıyordur," dedim karamsar bir sesle.

"Belki de," dedi, ama endişelenmiş görünmüyordu. Güney yamaçlardaki bir kaynaktan su getiren adamlara baktı. "Ama Sagramor ona güveniyor," diye ekledi "ve ben de uzun süre önce Sagramor'a güvenmeyi öğrendim."

Şerre karşı korunmak için bir işaret yaptım. "Hiçbir kadını düşman kampına göndermezdim."

"Gönüllü oldu," dedi Arthur. "Saksonların ona zarar vermeyeceğini söylüyor. Anlaşılan babası şeflerinden biriymiş."

"Babasını Sagramor'u sevdiğinden daha az sevdiğine dua edelim."

Arthur omuz silkti. Artık tehlikeyi göze almıştı ve tartışmak sonucu değiştirmeyecekti. Konuyu değiştirdi. "Bütün bu işler bittikten sonra senin Dumnonia'da olmanı istiyorum."

"Memnuniyetle Lordum. Ceinwyn'in güvende olacağına söz verirseniz," diye yanıtladım, eliyle korkularımı gidermek istercesine bir hareket yapınca da ısrar ettim, "köpeklerin öldürüldüğünü ve kanlı derilerinin dişi bir köpeğin üzerine atıldığına ilişkin hikâyeler duydum."

Arthur hızla döndü, bacaklarını duvarın üzerinden aşırdı ve geçici ahıra doğru aşağıya atladı. Bir atı kenara iterek bizi kimsenin göremeyeceği ve duyamayacağı bir yere, yanına gelmem için işaret etti. Kızmıştı. "Bana duyduklarını anlat," diye emir verdi.

"Köpeklerden biri öldürülmüş," dedim aşağıya atladıktan sonra, "kanlı derisi sakat bir dişi köpeğin üzerine atılmış."

"Ve bunu kim yapmış," diye sordu.

"Lancelot'un bir dostu," diye yanıtladım, karısının adını söylemek istemediğim için.

En yakındaki atları ürkütecek şekilde eliyle kaba kütük duvara bütün gücüyle vurdu. "Karım," dedi, "Lancelot'un bir dostudur." Hiçbir şey söylemedim. "Ben de öyleyim," diye beni zorladı, yine bir şey söylemedim. "O gururlu bir insan Derfel, babasının krallığını ben verdiğim sözü yerine getiremediğim için kaybetti. Ona borcum var." Bu son sözleri soğuk bir ifadeyle söylemişti.

Ben de ona aynı tavırla cevap verdim. "Duydum ki," dedim, "sakat dişi köpeğe Ceinwyn'in adı verilmiş."

Tekrar duvara vurdu. "Yeter sus! Hikâye bunlar. Yalnızca hikâyeler. Senin ve Ceinwyn'in yaptıklarından dolayı bir kızgınlık olduğunu inkâr edemeyiz Derfel. Ben aptal değilim ve bu saçmalıkları senden duymak istemiyorum. Bu dedikodulara Guinevere hareketleriyle çanak tutuyor. Onu sevmiyorlar. Güzel ve akıllı olan her kadından, düşünen ve düşündüklerini söylemekten korkmayan bir kadından nefret ederler. Ama Ceinwyn'e karşı pis bir büyü yaptığını mı sanıyorsun? Bir köpeği öldüreceğini ve derisini yüzeceğini mi sanıyorsun? Buna inanıyor musun?"

"İnanmamak isterim," dedim.

"Guinevere benim karım," dedi. Sesini alçaltmıştı, ama hâlâ kızgındı. "Başka karılarım yok, yatağıma esirleri almıyorum. Ben onunum ve o da benim Derfel ve onun aleyhinde hiçbir şey duymak istemiyorum." Bu son sözleri bağırarak söylemişti ve Lugg Vadisi'nde Gorfyddyd'in haykırdığı pis hakaretleri hatırlayıp hatırlamadığını düşündüm. Gorfyddyd Guinevere ile yattığını iddia etmişti ve ayrıca bir bölük adamın da onu yatağa attığını ileri sürmüştü. Valerin'in, haç şeklindeki ve Guinevere'ın sembolü ile süslü aşıklar yüzüğünü hatırladım, ama bu düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştım.

"Lordum," dedim sakince. "Karınızın adını hiç anmadım."

Bana dik dik bakınca bir an için bana vuracağını düşündüm, sonra başını salladı. "Bazen zor bir insan olabiliyor karım Derfel. Onun kızgınlığını bu kadar çabuk göstermemesinin daha iyi olacağını düşündüğüm zamanlar oluyor, ama onun tavsiyeleri olmadan yaşamayı hayal bile edemiyorum." Duraksadı ve bana mahcup bir edayla gülümsedi. "Onsuz yaşamayı hayal edemiyorum. Köpek öldürmedi Derfel, köpek öldürmedi. Bana güven. Onun Tanrıçası İsis kurban istemez. Yani canlı kurban istemez, altın ister." Gülümsedi. Ve neşesi yerine geldi birden. "İsis altınları yalar yutar."

"Size inanıyorum Lordum," dedim. "Ama bu Ceinwyn'in güvende olacağı anlamına gelmiyor. Dinas ve Lavaine onu tehdit ettiler."

Başını salladı. "Lancelot'u incittin Derfel. Seni suçlamıyorum, zira seni buna neyin ittiğini biliyorum, ama onu senden nefret ettiği için

suçlayabilir misin? Ve Dinas ve Lavaine Lancelot'a hizmet ediyorlar ve adamlarının efendileri gibi kızgın olmaları da en doğal şey." Duraksadı. "Bu savaş bittiğinde Derfel," diye devam etti, "barışacağız. Hepimiz. Savaşçılar birliğimi kardeşler birliği haline getirdiğimde hepimiz aramızda barış yapacağız. Sen, Lancelot ve herkes. Ve bu olunca ya kadar da Derfel, Ceinwyn'in güvende olacağına yemin ediyorum. Israr edersen hayatım üzerine yemin ederim. Bunu talep edebilirsin Derfel. İstediğin herhangi bir şeyi talep edebilirsin, hayatımı, oğlumun hayatını hatta, zira sana ihtiyacım var. Dumnonia'nın sana ihtiyacı var. Culhwch iyi bir insan ama Mordred'i idare edemez."

"Ben edebilir miyim?" diye sordum.

"Mordred dik kafalı," dedi sorumu yanıtsız bırakarak. "Ama ne bekliyorsun ki? Uther'in torunu, onda kralların kanı var ve onun bir muhallebi çocuğu olmasına izin veremeyiz, ama disipline ihtiyacı var. Yol gösterilmeye ihtiyacı var. Culhwch onu dövmenin yeterli olacağını düşünüyor, ama dayak onu daha da inatçı yapıyor. Senin ve Ceinwyn'in onu yetiştirmenizi istiyorum."

Ürperdim. "Eve dönmeyi daha da cazip bir hale getiriyorsunuz Lordum."

Bu lafımı duyunca yüzünü buruşturdu. "Hiçbir zaman unutma Derfel Mordred'e tahtını vermeye yeminliyiz. Britanya'ya bunun için geri geldim. Bu benim Britanya'daki ilk görevim ve bana ant verenler bu yemine de sadık kalacaklar. Hiç kimse bunun kolay olacağını söylemedi, ama bu yapılacak. Bundan dokuz yıl sonra Caer Cadar'da Mordred'i kral ilân edeceğiz. İşte o gün Derfel hepimiz yeminimizden azat edilmiş olacağız. Beni dinleyecek her Tanrı'ya dua ediyorum, o gün bir gelsin Excalibur'u duvara asacağım ve bir daha savaşmayacağım. Ama bu gün gelene kadar, ne kadar zor olursa olsun, yeminimize sadık kalacağız. Bunu anlıyor musun?"

"Evet Lordum," dedim.

"İyi o zaman." Arthur bir atı itekledi. "Aelle yarın gelecek," dedi kendine güvenerek ahırdan ayrılırken. "Sen iyi uyu bu akşam."

Dumnonia'da her yeri kızıla boyayan güneş battı. Kuzeyde düşmanlarımız savaş şarkıları söylüyorlardı ve bizim kamp ateşimizin çevresinde de yurdumuzla ilgili şarkılar söyleniyordu. Nöbetçiler karanlığı gözlüyorlardı. Atlar kişniyordu. Merlin'in köpekleri hırıldıyordu ve bazı askerler uyuyordu.

Güneş doğduğunda, Merlin'in üç sütununun yıkılmış olduğunu gördük. Saksonların, kirpi gibi dik saçlı ve boynundan aşağı yalnızca bir kurt postu örtünmüş olan bir büyücüsü, sütunların durduğu yerde

dönerek dans ediyordu. Büyücünün orada olması Arthur'u Aelle'in bugün saldırmayı düşündüğüne ikna etti.

Kasıtlı olarak, hiçbir hazırlık yapmıyormuşuz gibi davrandık. Nöbetçilerimiz nöbet bekliyorlardı, mızrakçılar yamacın önlerinde, bir olay çıkmayacakmış gibi tembel tembel oturuyorlardı, ama onların arkasında korunaklı yerlerde ve porsuk ağaçlarının ve akağaçların altında, yarı bitmiş konağın içinde adamlarımızın çoğu hazırlanıyorlardı. Muskalarımızı elledik, birbirimize sarıldık, kaldığı kadarı ile ekmeğimizi yedik ve hangi Tanrılara inanıyorsak bize yardım etmeleri için dua ettik. Merlin, Iorweth ve Nimue korunaklı eyerler arasında dolaşarak silahları kutsuyor ve bizi korumak için kurumuş mineçiçeği dalları dağıtıyorlardı.

Savaş donanımımı giydim. Kalkanın altından gelecek mızraklara karşı koruması için önlerine demir parçaları dikilmiş diz boyu çizmelerim vardı. Ceinwyn'in dokuduğu kaba yünden bir gömlek ve onun üzerine deri bir yelek giyiyordum. Bunun üzerine de bu uzun yıllar boyunca koruyucu muskam olan Ceinwyn'in broşunu takmıştım. Deri yeleğin üzerine, Lugg Vadisi'nde ölü bir Powysli şeften aldığım lüks zincir örgü zırhı giydim. Bu eski, Roma yapımı bir zırhtı ve şimdilerde kimsenin sergilemediği bir ustalıkla örülmüştü, bu diz boyu, birbirine bağlı zincir halkalardan oluşan gömleği hangi mızrakçıların giymiş olduklarını çoğu kez merak etmiştim. Powysli savaşçı, onun içinde ölmüştü, kafasını Hywel'in Gazabı ikiye ayırmıştı. Ama gömleği giyenlerden en az biri onun içinde ölmüş olmalıydı zira sol göğsündeki zincirlerde bir delik vardı. Parçalanmış örme zincirden zırh, kabaca demir zincir halkalarıyla onarılmıştı.

Sol elime savaşçı yüzüklerimi taktım, bunlar savaşta parmaklarımı korumaya yarıyorlardı. Ama sağ elime yüzük takmadım zira yüzük mızrağı veya kılıcı tutmayı zorlaştırıyordu. Dirseklerimden ellerime kadar uzanan deri koçaklarımı taktım. Miğferim demirdendi, içerisi bezle beslenmiş deri ile kaplı çanak biçiminde basit bir miğferdi bu, ama arkasında ensemi koruması için yaban domuzu derisinden kalın bir enseliği vardı. İlkbaharın başlarında Caer Sws'te bir demirciye iki yanına yanaklıklar perçinlemesi için para vermiştim. Miğferin tepeliğinden Benoic ormanlarının derinliklerinde avlanmış bir kurdun kuyruğu takılıydı. Hywel'in Gazabı'nı belime astım, sol kolumu kalkanımın tutamaklarından geçirdim ve savaş mızrağımı elime aldım. Mızrak bir adam boyundan uzundu ve gövdesi Ceinwyn'in bileği kadar kalındı, temreni ise uzun, ağır ve yaprak biçimindeydi. Temren bir ustura kadar keskindi ve düşmanın karnına veya zırhıma takılmasın diye dibi yuvarlanmıştı. Pelerin giymiyordum çünkü gün çok sıcaktı.

Zırhını giymiş olan Cavan yanıma geldi ve diz çöktü. "Bugün iyi savaşırsam Lordum," dedi, "kalkanımın yıldızına beşinci köşeyi ekleyebilir miyim?"

"Adamlarımdan iyi dövüşmelerini beklerim," dedim, "onlardan beklediğimi yaptıklarında onları niye mükafatlandırayım ki?"

"Ya size bir savaş ganimeti getirirsem Lordum?" diye önerdi. "Mesela bir şef baltası? Altın gibi bir şey?"

"Bana bir Sakson şefi getir Cavan," dedim, "o zaman kalkanına yüzlerce yıldız boyayabilirsin."

"Beş köşeli yıldıza olur demeniz yeter Lordum," dedi.

Sabah ağır ağır geçti. Metal zırhları olanlar terliyorlardı. Kuzeyden, nehrin öteki kıyısından, ağaçların arkasında görülmeyen Saksonların olduğu yerden bakıldığında kampımızdakilerin uyuduğu sanılabilirdi, veya kampın hareket edemeyen hasta adamlarla dolu olduğu. Ama bu bile ağaçların arasından çıkıp da Saksonların bize doğru gelmelerini sağlamıyordu. Güneş daha da yükseldi. Yalnızca kısa atma kargıları ile hafif silahlı keşif birliğinin atlıları kamptan ayrıldılar. Kalkan-duvarları yani, savunma hatları arasındaki bir çatışmada yerleri yoktu bu birliklerin. Atlarını Thames'e doğru sürerek uzaklaştılar. Gerekirse çabucak geri gelebilirlerdi ama savaş bir felaketle sonuçlanırsa, batıya doğru at sürerek uzaktaki Dumnonia'ya yenildiğimizi bildirmek için gitmeleri emredilmişti. Arthur'un atlıları deri ve demirden yapılmış ağır zırhlarını giydiler ve sonra kaytanlarla, atlarının boyunlarından göğüslerine kadar uzanan ağır deri kalkanları astılar.

Atlıları ile yarı bitmiş binada saklanan Arthur ünlü, binlerce küçük demir levhanın deri bir ceketin üzerine balık pulu gibi dikilerek yapılan Roma balık pulu zırhını giymişti. Demir levhaların arasında gümüş olanları vardı ve hareket ettikçe zırh parıldıyordu. Beyaz bir pelerini vardı ve taşıyanı koruyan çapraz işaretli sihirli kını içinde Excalibur sol tarafında asılıydı. Uşağı Hygwydd uzun mızrağını, gümüş grisi kaz tüylü miğferini ve ayna gibi parlak gümüşle kaplı yuvarlak kalkanını taşıyordu. Barış zamanı Arthur mütevazı giyinmeyi severdi ama savaşta çok gösterişliydi. Ününü namuslu bir hükümdar olduğu için hakketmiş olduğunu düşünmek isterdi, ama göz kamaştırıcı zırhı ve parlatılmış kalkanı ününü gerçekte neye borçlu olduğu açığa vuruyordu.

Culhwch bir zaman Arthur'un ağır süvarilerindendi, ama şimdi o da benim gibi bir mızrakçı birliğine komuta ediyordu. Öğleye doğru beni buldu ve gölgede yanıma çöktü. Demir bir göğüslüğü, deri bir yeleği ve çıplak baldırlarında tunç Roma zırh parçaları vardı. "Piç gelmiyor," dedi.

"Belki de yarın gelir," diye bir fikir attım ortaya.

İğrenmiş gibi burnunu çekti ve sonra samimi bir ifadeyle baktı. "Ne diyeceğini biliyorum Derfel, ama ne olursa olsun yine de soracağım. Ama cevaplamadan önce şunu düşünmeni istiyorum. Benoic'te senin yanında dövüşen kimdi? Kalkan kalkana kim seninle Ynys Trebes'te durdu? Kim seninle birasını paylaştı ve hatta balıkçının kızını baştan çıkarmana izin verdi? Lugg Vadisi'nde kim elini tuttu? Ben. Bana cevap verirken bunları hatırla. Erzak sakladın mı?"

"Hayır." Gülümsedim.

"Sen bir işe yaramayan bir Sakson pislik torbasısın," dedi. "İşte sen busun."

Adamlarımla dinlenen Galahad'a baktı. "Sizin erzakınız var mı, Lord Prensim?"

"Son ekmek kabuğunu Tristan'a verdim," diye yanıtladı Galahad.

"Bir Hıristiyan'a yaraşır bir davranış sanırım," dedi Culhwch alay edercesine.

"Böyle olduğunu sanırım," dedi Galahad.

"Pagan olduğuma şaşmamalı. Benim yemeğe ihtiyacım var. Aç karnına Saksonları öldüremem." Adamlarımı da yokladı, ama hiç kimse ona bir şey vermedi, zira verecekleri bir şey yoktu. "Şimdi bu Mordred piçini benim ellerimden alacaksın değil mi?" dedi bir lokma dahi bulma umudunu yitirince.

"Bunu Arthur istiyor."

"Bunu ben istiyorum," dedi hiddetle, "eğer burada yiyecek bir şeyler olsaydı Derfel bu iyiliği yapman için sana verirdim. Sümüklü piçi tepe tepe büyüt. Benim yerime senin hayatını berbat etsin ama seni uyarıyorum, onu döve döve kemerini eskiteceksin."

"Gelecekteki kralımı," dedim ihtiyatla, "kemerle kırbaçlamak akılcı bir iş olmayabilir."

"Akılcı olmayabilir ama zevkli. Çirkin pislik." Dönüp gölgelikten dışarı baktı. "Nesi var bu Saksonların? Savaş istemiyorlar mı?"

Bu sorunun cevabını anında aldı. Bir borunun hüzünlü sesi duyuldu ve sonra Saksonların savaşa getirdikleri büyük davulların gümbürtüsünü duyduk ve yerimizden doğrulduğumuzda nehrin öteki yakasından ağaçların arasında Aelle'in ordusunu gördük. Bir saniye önce yapraklar ve ilkbahar çiçekleriyle bezeli bomboş arazi şimdi düşman ordusuyla kaplıydı.

Yüzlerce askerleri vardı. Yüzlerce, kürklere bürünmüş, demirler içinde, baltalı, mızraklı, kalkanlı ve köpekli adam. Bayrakları bir kazığın üstüne oturtulmuş, bezler bağlanmış boğa kafataslarıydı. En önde kalkan-duvarının ilerisinde dans ederek bize lânetler yağdıran büyücüler vardı.

Merlin ve diğerleri yamaçtan aşağı büyücülere doğru gittiler. Yürümüyorlardı, savaştan önce her druidin yaptığı gibi bir ayaklarının üzerinde hopluyor, dengelerini ellerindeki asaları kullanarak sağlıyorlardı. En yakın büyücüden yüz adım uzakta durdular ve onlar da lânetler ettiler. Bu sırada ordunun Hıristiyan rahipleri yamacın tepesinde durup kollarını açarak gökyüzüne bakıp, Tanrılarını yardıma çağırıyorlardı.

Bizler savaş hattına koşuyorduk. Agricola solda Roma üniformalı birliklerinin başındaydı, geri kalanlar merkezde toplandı ve Arthur'un, şimdilik kaba saba binada saklanan atlıları, sağ kanadı oluşturacaklardı. Arthur miğferini taktı, Llamrei'ye bindi, uzun pelerinini atın sırtına yaydı ve sonra ağır mızrağını ve kalkanını Hygwydd'den aldı.

Sagramor, Cuneglas ve Agricola yaya savaşçıları komuta ediyorlardı. Arthur'un adamları ortaya çıkıncaya kadar şimdilik adamları hattımızın sağ tarafının son birliğiydi ve Sakson hattı bizimkinden daha uzun olduğu için yanımızı çevirebileceklerini anladım. Sayıları bizden fazlaydı. Gezgin ozanlar size bu savaşta binlerce kişi olduğunu söyleyeceklerdir, ama Aelle'in altı yüzden fazla adamı olmadığına eminim. Sakson Kralı'nın, gördüğümüzden daha fazla mızrakçısı vardı tabiatıyla, ama o da bizim gibi sınır garnizonlarında güçlü birlikler bırakmak zorunda kalmıştı. Ama altı yüz adam da güçlü bir orduydu. Ve kalkan-duvarının arkasında da bir o kadar kişi daha vardı. Bunların çoğu kadın ve çocuklardı. Savaşta yer almayacak, ama savaş sona erdiğinde cesetlerimizi soyacaklardı.

Druidlerimiz yamaçtan yukarı geldiler. Merlin'in yüzünden, örülmüş uzun sakalının örgülerine ter süzülüyordu. "Büyü yok," dedi bize, "büyücüleri gerçek büyü yapmasını bilmiyorlar. Güvendesiniz." Nimue'yi aramak için kalkanlarımızı iterek kendine yol açtı. Saksonlar bize doğru ağır ağır ilerlediler. Büyücüleri çığlıklar atıp tükürüyorlardı ve kendi adamlarına hatlarını düzeltmeleri için bağırıyorlardı. Diğerleri bize hakaretler yağdırıyorlardı.

Savaş borularımız ötmeye, savaşa davetlerini çalmaya başladılar ve adamlarımız şarkı söylemeye başladılar. Kalkan-duvarında Mawr'ın, zafer dolu öldürme çığlıklarıyla seslendirilen savaş şarkısını söylüyorduk. Adamlarından ikisi kalkan-duvarının ilerisinde, çaprazlama yere konulmuş kılıç ve mızraklarının üzerinden atlayarak, hoplayarak dans ediyorlardı. Saksonların üzerimize yürümeye devam ederek kanlı bir çarpışmayı başlatacaklarını düşündüğümden onları geri çağırdım. Ama onlar bizden yüz adım ötede durdular ve kalkanlarını, deriyle güçlendirilmiş tahta bir duvar oluşturmak için hizaya getirdiler. Büyücüleri bize doğru işerken sessizdiler. Büyük köpekleri havlıyor, tas-

malarını çekiştiriyorlardı. Savaş davulları gümbürdemeye devam ediyordu. Ara ara bir boru sesi hüzünle çınlıyordu. Ama bunların dışında Saksonlar sessizdi. Sadece davulun sesine uygun ritimde mızrak dipçiklerini kalkanlarına vuruyorlardı.

"İlk gördüğüm Saksonlar bunlar." Tristan yanıma gelmişti ve kalın kürk zırhları, çift ağızlı baltaları, köpekleri ve mızrakları olan Saksonlara bakıyordu.

"Onları öldürmek o kadar zor değil," dedim ona.

"Baltaları sevmem," diye itiraf etti, kalkanının demir çerçeve geçirilmiş kenarına uğur olsun diye dokunarak.

"Kullanılması zor şeyler," diye ona güven vermeye çalıştım. "Bir kere sallarsın ve sonra işe yaramazlar. Darbeyi kalkanınla karşıla ve kılıcını alçaktan salla. Her zaman işe yarar bu," dedim ona, ama doğrusu bunun bazen işe yaramadığıydı.

Saksonların davulları birden sustu ve düşman hatları merkezde ikiye ayrıldı. Aelle ileri çıktı. Durdu, bize bir süre baktı, tükürdü ve gösteri yaparcasına mızrağını ve kalkanı, görüşmek istediğini bize göstermek için, yere attı. Bize doğru yürüdü, iri yarı, siyah saçlı bir adamdı ve kalın siyah bir ayı postuna bürünmüştü. Ona iki büyücü refakat ediyordu ve bir de saçları dökülmüş, tercümanı olduğunu sandığım biri vardı yanında.

Cuneglas, Meurig, Agricola, Merlin ve Sagramor onu karşılamaya gittiler. Arthur atlıları ile geride kalmaya karar vermişti. Cuneglas bizim taraftaki tek kral olduğundan, doğrusu onun bizim adımıza konuşmasıydı. Ama o diğerlerini de davet etmişti kendisine refakat etmeleri için. Bana da tercüman olarak gelmem için işaret etti. Böylece Aelle'le ikinci kez karşılaştım. Uzun boylu, geniş göğüslü, ablak, sert yüzlü ve kara gözlü bir adamdı. Sakalı dolgun ve siyahtı, yanaklarında yara izleri vardı. Burnu kırılmıştı ve sağ elinin iki parmağı eksikti. Örme zincirden bir zırh giymişti ve ayaklarında deri çizmeler vardı, üzerine iki boğa boynuzu takılı bir miğfer taşıyordu. Boynunda ve kollarında Britanya altınları vardı. Zırhını örten ayı postu bu sıcak günde insanı pişirecek kadar rahatsız edici olmalıydı; ama böyle kalın bir post, bir kılıç darbesini demir bir zırh gibi durdurabilirdi. Bana dik dik baktı. "Seni hatırlıyorum böcek," dedi. "Bir Sakson hainsin."

Başımı eğdim. "Selamlar olsun Kral Hazretleri."

Tükürdü. "Nazik olduğun için, ölümünün acısız olacağını düşünüyorsun."

"Benim ölümümün sizinle bir ilgisi olmayacak Kral Hazretleri," dedim. "Ama torunlarıma sizinkini anlatmayı umuyorum."

Güldü ve beş lidere alaycı bir ifadeyle baktı. "Beşiniz birden geldiniz! Ve ben yalnız başımayım! Arthur nerede? Korkudan altına mı ediyor?"

Aelle'e liderlerimizi tanıttım. Benim tercümanlığım ile Cuneglas görüşmeyi sürdürdü. Âdet olduğu üzere Aelle'in hemen teslim olmasını istedi. Cuneglas merhametli olacağımızı Aelle'in hayatını, tüm servetini, hazinelerini ve tüm silahlarını ve kadınlarıyla esirlerini istediğimizi ama mızrakçılarının, sağ elleri kesilerek serbest kalacaklarını söyledi.

Aelle, âdet olduğu üzere, bu talepler karşısında çürük, kararmış dişlerini göstererek sırıttı. "Arthur," dedi, "gizlendiği için atlıları ile burada olduğunu bilmediğimi mi sanıyor? Ona söyle böcek, bu gece onun cesedine başımı dayayarak uyuyacağım, ona karısının benim orospum olacağını ve tükettikten sonra da esirlerime vereceğimi söyle. Ve bu bıyıklı aptala söyle," Cuneglas'a doğru işaret ederek "favorilerini keseceğim ve kızlarımın kedilerine oyuncak yapacağım. Kafatasından bir içki kabı yapacağımı ve bağırsaklarını köpeklerime yedireceğimi söyle. Ve sonra şu şeytana söyle," sakalıyla Sagramor'u işaret ederek, "karanlık ruhu Thor'un dehşetine düşecek bugün ve yılanların çemberinde ebediyen kıvranacak. Buna gelince," Agricola'ya baktı, "bunun ölümünü uzun zamandır istiyordum ve bunun anısı beni gelecek uzun günlerde eğlendirecek. Şu uyuza gelince," Meurig'e doğru tükürdü, "onun hayalarını keseceğimi ve içki kabı olarak kullanacağımı söyle. Bunları tamamen onlara söyle böcek."

"Hayır diyor," dedim Cuneglas'a.

"Eminim bundan fazlasını söyledi," dedi, burada yalnızca rütbesinden dolayı bulunan Meurig.

"Bilmek istemezsin," dedi Sagramor yorgun bir tavırla.

"Ama bilgi önemlidir," diye itiraz etti Meurig.

"Ne diyorlar böcek," diye sordu Aelle bana kendi tercümanını görmezden gelerek.

"Kendi aralarında sizi kimin öldürme zevkini tadacağını tartışıyorlar Kral Hazretleri," dedim.

Aelle tükürdü. "Merlin'e," dedi Sakson Kralı druide bakarak "ona hakaret etmediğimi söyle."

"O bunu biliyor Kral Hazretleri," dedim. "Zira sizin dilinizi konuşur." Saksonlar Merlin'den korkarlardı ve şimdi dahi onu düşman etmek istemiyordu. İki Sakson büyücüsü ona lânetler yağdırıyordu ama bu onların işiydi ve Merlin bundan gocunmuyordu. Görüşmelerle ilgilenmiyor gibi bir havası vardı, yalnızca ilgisiz bir şekilde uzaklara bakıyordu. Kralın iltifatından sonra Aelle'e kısaca gülümsemekle yetindi.

Aelle bana bir süre baktı. Sonunda sordu. "Sen hangi kabiledensin?"

"Dumnonia Kral Hazretleri."

"Bundan önce aptal. Doğumunda."

"Sizin halkınız Lord," dedim, "Aelle'in halkı."

"Baban?" diye sordu.

"Onu hiçbir zaman tanımadım Lordum. Annemi Uther yakaladığında henüz onun karnındaydım."

"Annenin adı ne?"

Bir an düşünmek zorunda kaldım. "Erce, Kral Hazretleri," dedim, adını hatırladığımda.

Aelle adı duyunca gülümsedi. "Güzel bir Sakson adı. Erce toprağın Tanrıçası ve hepimizin anası. Senin Erce nasıl?"

"Çocukluğumdan beri onu görmedim Lordum. Ama bana hâlâ yaşadığını söylediler."

Düşünceli bir edayla bana baktı. Meurig ne söylendiğini öğrenmek için mırıldanıp kıpırdanıp duruyordu, ama herkes onu görmezden gelince sustu. "Bu iyi değil," dedi Aelle sonunda. "Bir adamın annesini ihmal etmesi doğru değil. Senin adın ne?"

"Derfel, Kral Hazretleri."

Örme zincirden zırhıma tükürdü. "O zaman utanmalısın Derfel, anneni ihmal ettiğin için. Bugün bizim için çarpışır mısın? Annenin halkı için?"

Gülümsedim. "Hayır Kral Hazretleri, ama beni onurlandırdınız."

"Ölümün kolay olsun Derfel. Ama bu pisliklere söyle," başı ile dört silahlı liderimize işaret ederek, "onların kalplerini yiyeceğimi." Son bir kere daha tükürdü ve adamlarına doğru gitti.

"Ee? Ne dedi?" diye sordu Meurig.

"Benimle konuştu Lord Prensim," dedim. "Annem hakkında. Ve bana günahlarımı hatırlattı." Tanrı biliyor ya kuldan saklanmaz, ben o gün Aelle'i sevdim.

Savaşı kazandık.

Igraine daha fazlasını anlatmamı istiyor. Kahramanlık hikâyeleri duymak istiyor ve gerçekten de kahramanlar vardı aramızda. Ama aramızda korkaklar da vardı ve korkudan altlarını doldurdukları halde kalkan-duvarından ayrılmayanlar da vardı. Kimseyi öldürmeyenler, sadece umutsuzca kendilerine savunanlar ve gezginci ozanların kahramanlıklarını anlatabilmek için yeni sözcükler bulmakta zorlanacakları kimseler de vardı. Kısacası bir savaştı bu. Dostlar öldü, Cavan

bunlardan biriydi; dostlar yaralandılar, Culhwch bunlardan biriydi; diğer dostlar, Galahad, Tristan ve Arthur gibi, yarasız beresiz atlattılar muharebeyi. Sol omzuma bir balta darbesi aldım, örme zincirden zırhım darbenin şiddetinin çoğunu karşıladıysa da yaranın iyileşmesi haftalar aldı ve bugün dahi soğuk havalarda sızlayan kırmızı bir yara izi var omzumda.

Önemli olan savaş değildi savaştan sonra ne olduğuydu; ama önce kıymetli Kraliçem Igraine kocasının dedesi Cuneglas'ın kahramanlıklarını yazmam konusunda ısrar ettiği için öyküyü kısaca anlatacağım.

Saksonlar bize saldırdılar. Bizim kalkan-duvarımıza saldırmaları için adamlarını ikna etmesi Aelle'in bir saatini aldı ve bu geçen sürede de kirpi saçlı büyücüler bize bağrıştılar, davullar çaldı, Sakson hatları arasında bira kırbaları dolaştı. Adamlarımızın çoğu ballı şıra içiyordu, erzakımızı bitirmiş olsa da hiçbir Britanya ordusu ballı şırasız kalmıyordu her nedense. En azından adamların yarısı, bu savaşta, kafayı bulmuşlardı. Ama hemen hemen her savaşta bu böyleydi; zira savaşçılara en korkunç manevrayı yapma, yani bir kalkan-duvarına doğrudan saldırma cesaretini başka pek az şey verebiliyordu. Ben ayık kaldım, her zaman yaptığım gibi. Ama içki içmek istemedim desem yalan olur. Bazı Saksonlar bizi zamansız bir saldırıya tahrik etmek için hattımıza yaklaşarak, miğfersiz ve kalkansız geziniyorlardı. Tüm bu zahmetlerine karşılık öylesine birkaç mızrak fırlattık. Bize de birkaç mızrak atıldı, ama çoğu kalkanlarımızda kaldı. İçkiden veya büyüyle gözlerini kan bürümüş, iki, çırılçıplak adam bize saldırdı ve Culhwch ilkini, Tristan ikincisini biçti. Her ikisinde de tezahürat yaptık. İçkiden dilleri çözülen Saksonlar bize hakaretler yağdırdılar.

Aelle tamamen yanlış bir stratejiyle saldırdı. Saksonlar hattımızı köpeklerin dağıtacağına güveniyordu, ama Merlin ve Nimue kendi köpekleri ile hazırdılar. Bizimkiler dişi köpeklerdi ve aralarında Sakson köpeklerini çıldırtacak, kızışmış dişi köpekler de vardı. Büyük savaş köpekleri, bize saldırmak yerine doğrudan dişi köpeklere saldırdılar ve hırlamalar, havlamalar, it dalaşları, ulumalar sonrasında birden köpekler çiftleşmeye başladı her tarafta. Diğer köpekler daha talihli olanları ayırmak için kavgaya giriştiler ve bir tek köpek bile bir Britanyalıyı ısırmadı. Ölümcül saldırı için hazırlanmış olan Saksonlar köpeklerin başarısızlığı karşısında kalakaldılar. Tereddüt ettiler ve bizim saldıracağımızdan korkan Aelle, onları bağırarak ileri gitmeye mecbur etti. Böylece üzerimize geldiler. Disiplinli bir hat oluşturmak yerine, darmadağın bir biçimde geldiler.

Çiftleşen köpekler ayaklar altında kalıp uludu ve sonra korkunç bir ses çıktı... Kalkanlar birbirine çarpmıştı. Bu savaşın sesiydi, savaş bo-

rularının sesi, adamların bağırtısı ve kalkanların birbirine çarpmasından çıkan çatırtıydı bu. Mızrak temrenleri kalkanlar arasında boşluklar bulduğunda ve kalkanlar hızla inip kalktığında çığlıklar başladı. Ama o gün en fazla Saksonlar zarar gördü. Kalkan-duvarlarının arasındaki köpekler özenle dizilmiş hatlarını dağıtmıştı ve ilerleyen kalkan hatlarında nerede karışıklık olduysa, mızrakçılarımız boşlukları buldular ve buraya girdiler. Arkalarındaki hatlar bu boşluklardan yararlanarak, kalkanları ile Saksonların ta içlerine kadar sızdılar. Bu akınlardan birine Cuneglas komuta ediyordu ve neredeyse Aelle'e ulaşmak üzereydi. O gün savaşta Cuneglas'ı kendi gözümle görmedim ama gezginci ozanlar fazla abartmadıkları konusunda bana güvence verdiler.

Savaşın başlarında yaralandım. Kalkanım balta darbesini savuşturdu ve gücünün çoğunu karşıladı ama baltanın keskin ağzı omzuma çarptı ve sol kolum uyuştu ama yara, mızrağımla baltacının gırtlağını parçalamama engel olmadı. Sonra mızrağın artık fazla yararı olmayacağını hissettiğimde, Hywel'in Gazabı'nı çektim. Homurdanan, sallanan ve itekleyen insan kalabalığına doğru sallamaya başladım. Sonunda bir itekleme yarışı haline dönüştü savaş, ama bütün savaşlar böyle değil midir zaten? Taraflardan birinin hattı çözülünceye kadar, kan ter içinde, sıcak, pis bir itişme maçından ibarettir.

Hemen her yerde en azından beş adam derinliğindeki Sakson hattı kalkan-duvarımızın kanadını çevirdiği için bu seferki itişme daha da zorluydu. Kanattan bizi çevirmelerini engellemek için hattımızın ucunu saldıranlara karşı iki küçük kalkan-duvarı kurmuştuk. Bir süre bu iki Sakson hattındakiler, belki de merkezdekilerin bizi daha önce yarabileceği umuduyla, tereddüt ettiler. Sonra bir Sakson şefi benim bulunduğum hatta gelerek adamlarına saldırıya geçmeleri için hakaretler etti. Kendisi ileriye doğru koştu, kısa hattımızın merkezine saldırdı, iki mızrağı kalkanı ile çelerek merkeze saldırdı. Cavan burada öldü ciğeri Sakson şefinin kılıcının darbesi ile delinmişti. Bu cesur adamın yalnız başına hattımızı geçmesi adamlarını vahşî, cesurca bir saldırı yapmaya tahrik etti.

İşte o zaman Arthur saklandığı binadan çıkıp saldırıya geçti. Saldırısını görmedim ama duydum. Gezgin ozanlar atlarının toynaklarının toprağı titrettiğini söylüyorlar ve gerçekten de titriyordu. Belki de bu sadece iri hayvanların toynaklarına sıkıca bağlanan demir levhaların gürültüsüydü. İri atları Sakson hattının açık ucuna çattılar ve gerçekten de savaş bu korkunç saldırıyla son buldu. Aelle, adamlarının hatlarımızı köpekleri ile bozacaklarını, arkadaki hatların atlılarımızı kalkan ve mızrakları ile durduracağını düşünmüştü; zira biliyordu ki hiçbir at iyi savunulmuş bir mızrak duvarına saldırmazdı. Gorfyddyd'in mızrakçılarının Arthur'u Lugg Vadisi'nde nasıl durdurduklarını o da

duymuştu. Ama Sakson hattının açık ucu saldırı sırasında düzensiz bir hale gelmişti ve Arthur saldırısının zamanlamasını mükemmel yapmıştı. Atlıların düzene girmesini beklemeden sadece gölgelerin içinden, atını mahmuzlayarak, adamlarına kendisini izlemesi için bağırmış ve Llamrei'yi Sakson birliklerinin açık ucuna doğru sürmüştü.

Ben Arthur saldırıya geçtiğinde birbirine dayalı iki kalkanın üstünden sakallı, dişsiz, küfür eden bir Sakson'a tükürmekteydim. Beyaz pelerini arkasında dalgalanıyordu ve miğferinin beyaz tüyleri uçuşuyordu. Parlak kalkanı Sakson şefinin kan kırmızısına boyalı bir boğa başı olan tuğunu devirirken mızrağını ileri uzatmıştı. Mızrağını bir Sakson'un karnında bırakarak Excalibur'u çekti; düşman hatlarının derinliklerine dalarken sağa sola kılıç savuruyordu. Onun arkasından Agravaine geliyordu dehşete düşmüş Saksonları atı ile sağa sola savurarak. Sonra Lanval ve diğerleri kaçışmakta olan düşman hatlarına mızrakları, kılıçları ile daldılar.

Aelle'in adamları çekiçle kırılmış bir yumurta gibi dağıldılar. Sadece kaçtılar. Savaşın, köpeklerle başlayıp atlarla bitişine kadar on dakikadan fazla sürmediğine eminim. Ama atlılarımızın düşmanı imhâ etmesi bir saat veya daha uzun sürdü. Hafif atlılarımız çayırlık boyunca kaçan düşmanın arkasına düştüler ve Arthur'un daha ağır atlıları, dağılmış olanların arasına daldı ve öldürdüler. Bu sırada mızrakçılar bir ganimet kapma telaşı içinde peşlerinden koşuyorlardı.

Saksonlar geyikler gibi kaçtılar. Kaçma telaşı içinde pelerinlerini, zırhlarını ve silahlarını attılar. Aelle bir an için onları durdurmayı denedi ve sonra bunun imkânsız olduğunu görüp ayı postu pelerini atıp adamları ile birlikte kaçtı. Hafif atlılarımız peşine düşmeden bir az önce ağaçların arasında kayboldu.

Yaralıların ve ölülerin arasında kaldım. Yaralı köpekler acı içinde uluyorlardı. Culhwch yaralı kalçası yüzünden topallıyordu ama yaşayacaktı, bunun için önce Cavan'ın yanına çömeldim. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim, ama yarası korkunçtu. Sakson şefinin kılıcı göğsünü delip geçmişti. Elini tuttum ve düşmanını karşı darbesi ile öldürdüğünü söyledim. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum, umurumda da değildi, yalnızca Cavan'ın buna inanmasını istiyordum ve ona Kılıçlar Köprüsü'nü kalkanında yıldızın beşinci köşesi ile geçeceğini vaat ettim. "Aramızda Diğer Dünya'ya ilk varacak olan sensin," dedim ona, "orada bize de yer hazırla."

"Hazırlarım Lordum."

"Sonunda biz de yanına geleceğiz."

Dişlerini sıktı, sırtını kamburlaştırdı, çığlığı bastırmak isterken elimi boynuna doladım ve yanağımı yanağına dayadım. Ağlıyordum.

"Diğer Dünya'dakilere söyle," dedim kulağına, "Derfel Cadarn'ın seni cesur bir adam olarak selamladığını."

"Kazan," dedi, "onu..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Hayır." Sonra inleyerek öldü.

Cesedinin yanında oturdum, omzumdaki acı ve ruhumdaki üzüntü yüzünden sağa sola sallanıyordum. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Ne söyleyeceğini bilmeden Issa yanımda duruyordu. "Evinde ölmek istiyordu," dedim "İrlanda'ya dönmek istiyordu ve bu savaştan sonra onurla ve servetle dönebileceğini düşünmüştüm."

"Lordum," dedi Issa.

Beni teselli etmek istediğini sandım ama teselli edilmek istemiyordum. Cesur bir adamın ölünce peşinden gözyaşı dökülmelidir bence ve bunun için de Issa'yı duymazdan gelerek Cavan'ın cesedini, ruhu Cruachan Mağarası'nın ötesindeki Kılıçlar Köprüsü'ne doğru son yolculuğunu yaparken, kollarımda tuttum.

"Lordum," dedi Issa yeniden ve sesinde bir gariplik olduğunu sezip ona baktım.

Doğuya, Londra'ya doğru eliyle işaret ediyordu, ama bu yöne dönüp baktığımda, yaş dolu gözlerimle bir şey göremedim, kızgınlıkla yaşları sildim.

Ve savaş alanına yeni bir ordunun girmiş olduğunu gördüm. Kafatasları ve boruları, tuğları ile tam donanımlı yeni bir orduydu bu. Köpekleri ve baltaları ile hazır bekleyen yeni bir ordu. Yeni bir Sakson ordusu.

Cerdic gelmişti.

Aelle'in bize saldırması için yaptığımız onca numaranın ve bize saldırısını çabuklaştırmak için yaktığımız tüm erzakın boşuna olduğunu sonra anladım. Zira o, Cerdic'in gelmekte olduğunu öğrenmiş olmalıydı ve bize saldırmak için değil, Saksonlara saldırmak için geldiğini biliyor olmalıydı. Gerçekten de Cerdic bize katılmayı öneriyordu ve Aelle bu birleşik orduya karşı koyamayacağını bildiğinden, önce Arthur'u yenmeyi ve sonra da Cerdic ile hesaplaşmayı en akılcı çözüm olarak görmüştü.

Aelle bu kumarı kaybetti. Arthur'un atlıları onun belini kırdılar ve Cerdic savaşa katılmak için geç kalmıştı. Fakat kesinlikle dalavereci olan Cerdic bir an için Arthur'a saldırmayı bile düşünmüştür herhâlde. Ani bir saldırı bizi bitirebilirdi ve bir hafta daha uğraşıp Aelle'in dağılmış ordusunun hesabını da görürdü. Böylece Cerdic güney Britanya'nın tümünün hâkimi olurdu. Bunlar Cerdic'in aklına gelmiş olmalıydı, ama tereddüt etti. Üç yüzden az adamı vardı, alçak tepenin üzerinde kalmış olan Britanyalıları yenmeye yeterdi bu, ama Arthur'un gümüş borusunun sesi sürekli duyuldu. Boru sesi ağır zırhlı atlıları ağaçların arasından çağırdı; onlar da Cerdic'in kuzey kanadında etkileyici ve gösterişli bir şekilde toplandılar. Cerdic bu iri atları daha önce hiç görmemişti ve tereddüdü Sagramor, Cuneglas ve Agricola'ya tepenin zirvesinde bir kalkan-duvarı oluşturmak için yeterli süreyi verdi. Bu hat, askerlerin çoğu ya Aelle'in savaşçılarını takip ettikleri ya da düşman kampında yiyecek aradıkları için, küçük bir hat sayılırdı.

Bizler tepede savaşa hazırlandık ve Cerdic'in hattı bizim aceleyle derlenmiş kalkan-duvarından çok daha büyük olduğu için, savaş oldukça zor geçecek gibi görünüyordu. O zaman daha bunun Cerdic'in ordusu olduğunu bilmiyorduk. İlk başta bu yeni Saksonların, Aelle'in savaşa geç gelen yedek kuvvetleri olduğunu sanıyorduk ve kırmızıya boyanmış bir kurt kafası ve ölü bir adamın derisinden oluşan tuğları da bize bir anlam ifade etmiyordu. Cerdic'in her zaman kullandığı tuğ

enlemesine çakılı bir bacak kemiğine bağlı iki at kuyruğuydu. Ama büyücüleri şimdi bu yeni sembolü icat etmişlerdi ve bir an için aklımız karışmıştı. Arthur atlılarını tepeye geri getirirken, Aelle'in ordusunu izlemekte olan adamlarımız da geri dönmeye başladılar. Arthur Llamrei'yi sıraların arasına sürünce, beyaz pelerininde kan lekeleri olduğunu gördüm. "Onlar da ölecekler!" diye bizi yüreklendirdi önümüzden geçerken. "Geri kalanlar gibi onlar da ölecekler," derken kana bulanmış Excalibur elindeydi.

Aelle'in ordusunun, Aelle'in aralarından ileriye çıkması için yol açtığı gibi, yeni Saksonlar da liderlerinin bize doğru ilerlemesi için ikiye ayrıldılar. Üçü yayan geliyordu, yayalara ayak uydurabilmek için atlarının gemini kasan altı tane de atlı vardı. Adamlardan biri korkunç kurt başı tuğu taşıyordu. Sonra atlılardan biri başka bir bayrak kaldırdı ve ordumuz saflarından hayret nidaları yükseldi. Bu hayret nidalarını duyunca Arthur'un başını çevirip yaklaşan adamlara baktı.

Zira yeni bayrakta pençeleri arasında bir balık olan bir deniz şahini görülüyordu. Bu Lancelot'un bayrağıydı ve şimdi altı atlıdan birinin Lancelot'un ta kendisini olduğunu görüyordum. Beyaz emaye zırhı içinde ve kuğu kanatlı miğferi ile harika görünüyordu ve iki yanında Arthur'un ikiz oğulları Amhar ve Loholt vardı. Dinas ve Lavaine druid elbiseleri içinde arkadaydılar. Lancelot'un kızıl saçlı metresi Ade, Siluria Kralı'nın bayrağını taşıyordu.

Sagramor yanıma gelmişti ve gördüklerini benim de gördüğümden emin olmak istercesine bana baktı sonra tükürdü. "Mala güvende mi?" diye sordum.

"Güvende ve gayet iyi durumda," dedi. Sorduğuma memnun olmuştu. Yaklaşan Lancelot'a doğru döndü. "Neler olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Hayır." Hiçbirimiz anlamıyorduk.

Arthur Excalibur'u kınına soktu ve bana doğru döndü. "Derfel," diye bağırdı, beni tercüman olarak istiyordu. Lancelot gruptan ayrılıp fazla eğimli olmayan yamaçtan yukarı bize doğru heyecanla at sürerken diğer liderleri de yanına çağırdı.

"Müttefikler," diye bağırdığını duydum Lancelot'un. Eli ile Saksonları işaret ederek, "müttefikler," diye bağırdı yeniden atıyla Arthur'a yaklaşırken.

Arthur hiçbir şey demedi. Lancelot iri siyah aygırını sakinleştirmeye uğraşırken, Arthur atının üstünde hareketsiz durdu. "Müttefikler," dedi Lancelot üçüncü kez. "Cerdic bu," dedi heyecanla, ağır ağır yürüyerek bize yaklaşmakta olan Sakson Kralı'nı işaret ederek.

Arthur sakince sordu. "Ne yaptın?"

"Size müttefikler getirdim," dedi Lancelot mutlulukla, sonra bana baktı. "Cerdic'in kendi tercümanı var," dedi, beni başından savarcasına.

"Derfel kalacak," dedi Arthur kızgınlıkla. Sonra Lancelot'un bir kral olduğunu hatırladı ve iç geçirdi. "Ne yaptınız Lord Hazretleri?" diye yeniden sordu.

Diğer atlılarla birlikte hızla gelmiş olan Dinas Lancelot'un yerine cevap verecek kadar aptallaşmıştı. "Barış yaptık Lord," dedi melun sesiyle.

"Defolun," diye kükredi Arthur, kızgınlığı ile iki druidi şaşırtarak. Onlar yalnızca sakin, barışsever Arthur'u görmüşlerdi ve onun hiddetle bağırabileceğini düşünemiyorlardı. Bu hiddet, ölmek üzere olan Gorfyddyd'in Guinevere'a orospu dediği zaman kapıldığı hiddetle kıyaslandığında fazla bir şey değildi ama yine de korkutucuydu. "Defolun," diye bağırdı Tanaburs'un torunlarına. "Bu toplantı yalnızca lordlar için. Ve siz de," diyerek oğullarına işaret etti. "Gidin." Lancelot'a refakat edenlerin hepsi çekilinceye kadar bekledi ve sonra Siluria Kralı'na yeniden baktı. "Ne yaptınız?" dedi acı dolu bir sesle üçüncü defa.

Lancelot hakarete uğramış bir edayla diklendi. "Barış yaptım," dedi kendinden emin bir sesle. "Cerdic'in size saldırmasını engelledim. Size yardım etmek için yapabileceğimi yaptım."

"Yaptığın şey," dedi Arthur kızgın ama Cerdic ve yaklaşan refakatçilerinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Cerdic'in yerine savaşmak. Az önce Aelle'in işini yarı yarıya bitirdik. Bu durumda Cerdic'e ne oluyor? Olduğundan iki kat daha güçlü oluyor. Yaptığın şey bu! Tanrı bize yardım etsin!" Bu sözlerle dizginlerini Lancelot'a fırlattı. Atının sırtından indi, kanlı pelerinini düzeltti ve hükmedici bir edayla Saksonlara baktı.

Bu Cerdic'le ilk karşılaşmamdı. Gezgin ozanlar onu yarık toynaklı, bir yılan gibi sokan bir canavar olarak anlatırlardı ama gerçekte ufak tefek, saçları ensesinde düğüm olacak şekilde geriye taranmış, açık tenli, ince saçlı biriydi. Çok beyazdı cildi ve geniş bir alnı, tıraş edilmiş dar bir çenesi vardı. Dudakları ince, burnu kemikli, gözleri sabah çiği ile bulanıklaşmış su rengindeydi. Aelle duyguları yüzüne yansıyan bir adamdı, ama Cerdic'in kontrolünü kaybedip de düşüncelerini belli edecek biri olduğunu hiç sanmıyordum. Bir göğüs zırhı giymişti, dokuma bir pantolonu ve tilki kürkünden bir pelerini vardı. Temiz ve düzenli görünüyordu. Hatta boynunda ve el bileklerinde altın olmasaydı onu bir kâtip sanabilirdim. Ama bu gözler bir kâtibin gözleri değildi, bu soğuk gözler ne bir şeyi kaçırıyor ne de bir şeyi belli ediyordu. "Ben Cerdic'im," dedi kendisini yumuşak bir sesle tanıtarak.

Arthur Cuneglas'ın kendisini tanıtmasına izin vermek için kenara çekildi sonra Meurig bu görüşmeye katılmak için ısrar etti. Cerdic iki adama da baktı ve onları önemsiz kişiler olarak değerlendirerek Arthur'a döndü. "Size bir armağan getirdim," dedi ve kendisine refakat eden şefe elini uzattı. Adam altın kabzalı bir bıçak çıkarttı, Cerdic bunu Arthur'a uzattı.

"Armağan," diyerek Arthur'un sözlerini tercüme ettim, "Kral Hazretleri Cuneglas'a verilmeli."

Cerdic çıplak bıçağı avucuna koydu ve parmaklarını kapadı. Gözlerini Arthur'dan ayırmamıştı ve parmaklarını açtığında bıçağın üzeri kanlanmıştı. "Bu armağan Arthur için," diye ısrar etti.

Arthur bıçağı aldı. Normal haliyle hiç bağdaşmayan bir şekilde sinirliydi. Belki de kanlı çeliğin büyülü olduğunu veya armağanı kabul etmesinin kendisini Cerdic'in hırslarına işbirlikçi yapacağını düşünüyordu. "Kral'a söyle," dedi, "onun için bir armağanım yok."

Cerdic gülümsedi. Bu soğuk bir gülümsemeydi. Yolunu kaybetmiş bir kuzunun kurda bakışı gibiydi. "Lord Arthur'a söyle o bana barış armağan etti," dedi.

"Ya savaşı tercih edersem?" dedi Arthur meydan okurcasına. "Hemen şimdi ve burada!" Şimdi mızrakçılarımızın sayısının neredeyse Cerdic'in adamlarının sayısına ulaştığı tepenin zirvesini işaret etti.

"Söyle ona," diye emretti Cerdic, "buradakiler adamlarımın hepsi değil," bizi seyreden kalkan-duvarına işaret etti. "Ayrıca söyle ona Kral Lancelot bana Arthur'un adına barış sözü verdi."

Bunu Arthur'a söyledim ve yanağında bir kasın seğirdiğini gördüm. Ama sinirine hâkim oldu. "İki gün içinde," dedi Arthur, bir öneri değildi bu, bir emirdi, "Londra'da buluşacağız. Orada barışı konuşacağız." Kanlı bıçağı kemerine soktu tercümeyi bitirince beni yanına çağırdı. Cerdic'in cevabını duymak için beklememişti. Beni her iki heyetin de duyamayacağı bir yere kadar peşinden götürdü. Omzumu ilk defa gördü. "Omzundaki yara ne kadar ağır?"

"İyileşecek," dedim.

Durdu, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Cerdic'in istediği," dedi bana gözlerini açınca, "tüm Lloegyr'e hükmetmek. Ama bunu yapmasına izin verirsem iki zayıf düşmanımız yerine güçlü bir düşmanımız olacak." Sessizce birkaç adım attı. Aelle'in saldırısında ölenlerin arasındaydı. "Bu savaştan önce," diye devam etti acı bir sesle, "Aelle güçlüydü ve Cerdic can sıkıcıydı. Aelle yok edildikten sonra Cerdic'in üzerine yürüyebilirdik. Şimdi işler tersine döndü. Aelle zayıfladı ama Cerdic güçlü."

"O halde onunla savaşalım," dedim.

Yorgun gözlerle bana baktı. "Dürüst bir cevap ver Derfel." dedi alçak bir sesle "Savaşırsak kazanır mıyız?"

Cerdic'in ordusuna baktım, saflarını sıkılaştırmışlardı ve savaşa hazırdılar. Bizim adamlarımız yorgun ve açtılar. Ama Cerdic'in adamları Arthur'un atlıları ile hiç çarpışmamışlardı. "Sanırım kazanabiliriz Lordum," dedim dürüstçe.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Arthur, "ama bu zorlu bir çarpışma olur Derfel ve sonunda eve kadar taşımak zorunda kalacağımız yüz yaralı adamımız olur ve Saksonlar Lloegry'deki tüm garnizonlarını peşimize takarlar. Cerdic'i burada yenebiliriz ama eve sağ salim dönemeyiz. Lloegry'nin içlerindeyiz." Bunu düşününce yüzünü buruşturdu. "Cerdic'le savaşarak zayıflarsak Aelle'in bize dönüş yolunda tuzak kurarak beklemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Birden ani bir kızgınlık ile titredi. "Lancelot'un aklından ne geçiyordu? Cerdic'i bir müttefik olarak kabul edemem. Britanya'nın yarısını alacak ve aleyhimize dönecek, eskisinden iki kat daha güçlü bir Sakson düşmanımız olacak." Çok az küfür eden Arthur, bir küfür savurdu ve iri kemikli yüzünü eldivenli eli ile ovuşturdu. "Çorba bozuldu," dedi sinir içinde, "ama hâlâ yemek zorundayız. Tek çözüm Aelle'i Cerdic'i ürkütecek kadar güçlü olarak bırakmak, onun için atlılarımdan altısını al ve onu bul. Bul onu Derfel ve bu lânet şeyi de ona armağan olarak ver." Cerdic'in bıçağını bana uzattı. "Temizle ilk önce," dedi sinir içinde. "Bu ayı postu pelerini de alabilirsin. Agravaine bulmuş onu. Bunu da ona ikinci bir armağan olarak ver ve Londra'ya gelmesini söyle. Güvenliğini sağlayacağıma yemin ettiğimi söyle ve ona bunun elinde biraz toprak kalması için son şansı olduğunu anlat. İki günün var Derfel. Bul onu."

Tereddüt ettim. Başka bir çare düşündüğümden değil, Aelle'in neden Londra'da olması gerektiğini anlamadığımdan. "Çünkü," dedi Arthur yorgun bir sesle, "Aelle Llogyr'e serbestçe dolaşırken Londra'da kalamam. Ordusunu burada kaybetti ama başka bir ordu kuracak kadar garnizonu var ve biz Cerdic'ten kurtulmaya çalışırken Dumnonia'nın yarısını mahvedebilir." Döndü kızgınlıkla Lancelot ve Cerdic'e baktı. Tekrar küfredeceğini sandım ama sadece yorgun bir halde iç geçirdi. "Barış yapacağım Derfel. Tanrı biliyor ki istediğim barış bu değil ama yapmışken yolu yordamı ile yapalım. Şimdi git dostum, git."

Issa'nın Cavan'ın cesedinin uygun bir şekilde yakacağından, İrlandalının kılıcını suya atacağından emin oluncaya kadar kaldım. Sonra da yenilmiş bir ordunun ardından kuzeye doğru at sürdüm.

Bu sırada rüyası bir aptal tarafından mahvedilen Arthur Londra'ya yürüyordu.

Uzun zaman Londra'yı görmeyi hayal etmiştim, ama hayallerimde bile böylesi bir şehir hayal edememiştim. Onun Glevum gibi olacağını, belki biraz daha büyük olacağını sanmıştım. Yüksek binaların bir meydan etrafında toplandığı, arkasında küçük sokakların dolaştığı ve toprak yığma bir surun hepsini çevrelediği bir yer olabilir diye düşündüm. Ama Londra'da sütunlu toplantı salonları, kemerli mabetler ve tuğladan yapılmış sarayları ile altı tane geniş meydan vardı. Glevum veya Durnovaria'daki evler alçak ve saz çatılı iken buradakiler iki, üç katlıydı. Evlerin birçoğu yıllar boyunca yıkılmıştı, ama çatısı kiremitli, tahta merdivenle tırmanılan evlerin birçoğu da duruyordu. Adamlarımızdan birçoğu bina içinde merdiven görmemişlerdi hayatlarında ve Londra'daki ilk günümüzde en üst kattan manzaraya bakmak için heyecanlı çocuklar gibi merdivenlerde yarıştılar. En sonunda binalardan biri ağırlıklarından yıkıldı ve o zaman Arthur merdiven tırmanmayı yasak etti.

Londra kalesi Caer Sws'dan daha büyüktü ve bu kale şehir surlarının yalnızca kuzey batı kulesiydi. Kale içinde bir düzine kışla vardı. Her biri tören salonlarından daha büyüktü ve her biri küçük kırmızı tuğlalardan yapılmıştı. Kalenin yanında bir tiyatro alanı, bir mabet ve şehrin on hamamından biri vardı. Diğer şehirlerde de böyle şeyler vardı ama buradaki her şey daha yüksek, daha genişti. Durnovaria'nın tiyatro alanının toprak zemini çimlenmişti ve ben bunun, Durnovaria'daki tiyatro alanından beş tanesini içine alacak büyüklükteki Londra arenasını görene kadar, oldukça etkileyici olduğunu düşünmüştüm. Şehri kuşatan surlar toprak yerine taştan örülmüştü. Aelle bazı surların çökmesine aldırmamış olsa da şimdi üzerinde Cerdic'in zaferi kutlayan adamlarının dolaştığı muhteşem bir setti bu. Cerdic şehri işgal etmişti ve surların üzerine yerleştirilmiş kafataslı tuğlalarından orayı bırakmaya niyeti olmadığı anlaşılıyordu.

Nehir kıyısında da, eskiden Sakson korsanlarına karşı korunmak için inşa edilmiş bir taş duvar vardı. Bu duvardaki aralıklar rıhtımlara açılıyordu ve açıklıklardan biri de ortasında bir sarayın olduğu geniş bir bahçeye açılıyordu. Sarayda hâlâ heykeller ve büstler, uzun seramik kaplı koridorlar ve Romalı yöneticilerin hükûmet toplantılarını yaptıkları, sütunlu geniş bir salon vardı. Yağmur suları boyalı duvarlardan sızmıştı, koridorların seramikleri kırılmıştı ve bahçeyi yaban otları sarmıştı. Ama ne olursa olsun bir zamanlar ihtişamlı olduğu

belli oluyordu. Bütün şehir eski ihtişamının bir gölgesiydi sanki. Şehrin hamamlarından hiçbiri çalışmıyordu. Havuzları çatlak ve boştu, fırınları soğuktu, mozaik döşemeleri don ve yabanî otlardan dolayı kabarmış ve çatlamıştı. Taş yollar çamurlu patikalara dönüşmüştü, ama tüm bunlara rağmen şehir hâlâ heybetli ve muhteşemdi. Bu bana Roma'nın nasıl olduğunu düşündürttü. Galahad bana Londra'nın Roma ile kıyaslandığında basit bir köy olduğunu söylemişti ve Roma'daki arena Londra'daki arenanın yirmi tanesini içine alabilirmiş, ama ona inanamadım. Ben Londra'ya bile inanamıyordum. Devlerin yaptığı bir şehir gibi görünüyordu.

Aelle şehri hiçbir zaman sevmemişti ve burada yaşamamıştı, bundan dolayı da şehrin sakinleri bir avuç Sakson ve Aelle'in hâkimiyetini kabul etmiş Britanyalılardı. Bu Britanyalılardan bazıları hâlâ zengindi. Tüccarlardan çoğu Galya ile ticaret yapıyordu. Geniş evlerini nehir kıyısına inşa etmişlerdi ve depolarının da kendi surları vardı ve kendi mızrakçıları tarafından korunuyorlardı. Ama şehrin geri kalanının çoğu terk edilmişti. Ölmekte olan, farelere terk edilmiş, bir zamanlar Augusta unvanını taşıyan bir şehir. Muhteşem Londra olarak bilinirdi bir zamanlar ve nehir gemilerle doluydu, şimdi ise bir hayaletler şehriydi.

Aelle Londra'ya benimle geldi. Onu şehrin kuzeyinde yarım günlük uzaklıkta buldum. Bir Roma kalesine sığınmıştı ve bir ordu toplamaya çalışıyordu. İlk önce getirdiğim habere inanmadı. Bana bağırdı, beni onu yenmek için büyücülük kullanmakla itham etti ve sonra beni ve bana refakat edenleri öldürmekle tehdit etti, ama onun sinirinin geçmesini sabırla bekleyecek kadar aklım vardı ve bir süre sonra sakinleşti. Cerdic'in bıçağını kızgınlıkla fırlatıp attı ama kalın ayı postu pelerinini geri almaktan memnun oldu. Gerçek bir tehlike ile karşı karşıya olduğumu düşünmedim, zira beni sevdiğini hissettim ve gerçekten de siniri geçince ağır kolunu omzuma atıp benimle surlarda dolaştı. "Arthur ne istiyor?" diye sordu bana.

"Barış Kral Hazretleri." Ağır kolu yaralı omzumu acıtıyordu ama bir şey demeye cesaret edemedim.

"Barış," bu sözcüğü tükürür gibi söylemişti, ama Lugg Vadisi'nden önce Arthur'un teklifini reddederkenki aşağılayıcı ifadesi yoktu. O zaman Aelle daha güçlüydü ve daha fazlasını isteyebilirdi. Şimdi süngüsü düşmüştü ve bunu biliyordu. "Biz Saksonlar," dedi, "barış için yaratılmamışız. Biz kendimizi düşmanlarımızın buğdayı ile besleriz, kendimize onların yünleri ile elbise yaparız ve kadınları ile eğleniriz. Barış bize ne kazandırır ki?"

"Gücünüze yeniden kavuşabilirsiniz Kral Hazretleri veya Cerdic bundan sonra sizin buğdayınızı yer, sizin yünlerinizi giyer."

Aelle sırıttı. "Kadınları da beğenecektir." Kolunu omzumdan indirmişti ve kuzeye doğru bakıyordu. "Toprak vermem gerekecek," diye homurdandı.

"Şayet savaşmayı seçerseniz Kral Hazretleri," dedim, "bedeli daha da yüksek olacaktır. Arthur ve Cerdic'le karşı karşıya kalacaksınız ve mezarınızın üzerindekinden başka bir toprağınız olmayabilir."

Döndü ve bana kurnaz kurnaz baktı. "Arthur, onun yerine Cerdic ile savaşmam için benimle barış yapmak istiyor."

"Tabiatıyla Kral Hazretleri," dedim.

Dürüstlüğüme güldü. "Ve şayet Londra'ya gelmezsem," dedi, "beni bir köpek gibi yakalayacak."

"Büyük bir yaban domuzu gibi, Kral Hazretleri. Dişleri hâlâ keskin olan bir yaban domuzu."

"Dövüştüğün gibi konuşuyorsun Derfel. Çok güzel." Büyücülerine yosunlardan ve örümcek ağlarından bir merhem yapmalarını emretmişti, Konseyi ile görüşürken bunu yarama sürdüler. Böylece, ertesi sabah, ona Londra'ya giden eski Roma yolu boyunca refakat ettim. Yanına altmış mızrakçı refakatçi almakta ısrar etmişti. "Siz Cerdic'e güvenebilirsiniz," dedi bana "ama ben daha onun tek bir sözünü bile tuttuğunu duymadım. Bunu Arthur'a söyle."

"Siz söyleyin Kral Hazretleri."

Arthur ve Aelle, Cerdic ile görüşmeden önce gizlice buluştular ve o gece kendi kişisel barışlarının pazarlığını yaptılar. Aelle çok fedakârlıkta bulundu. Batı sınırlarında büyük arazi parçalarını verdi ve kendisine bir yıl önce Arthur'un vermiş olduğu altınların hepsini geri ödemeyi kabul etti, bunun üstüne daha fazla altın vermeyi bile kabul etti. Buna karşılık Arthur ona dört yıl barış ve ertesi gün Cerdic barış koşullarına razı olmaz ise desteğini vaat etti. Barış yapıldığında birbirlerini kucakladılar. Daha sonra şehrin batı surlarının dışındaki kampımıza doğru giderken Arthur başını üzüntü ile salladı. "Düşmanınla hiçbir zaman yüz yüze gelmemelisin," dedi bana, "onu yok edeceğini bildiğin için. Ya bu olacak ya da Saksonlar bizim hükümetimize boyun eğecekler ve bunu yapmayacaklarını biliyorum. Yapmayacaklar."

"Belki yaparlar."

Başını salladı. "Saksonlar ve Britanyalılar birlikte olamazlar, Derfel, bir araya gelemezler."

"Ben sizinle birlikteyim Lordum," dedim.

Güldü. "Eğer annen esir düşmemiş olsaydı, bir Sakson olarak yetiştirilecektin ve muhtemelen Aelle'in ordusunda olacaktın şimdi.

Düşman olacaktın. Onun Tanrılarına tapacak, onun rüyalarını görecek ve topraklarımızı isteyecektin. Saksonların çok geniş topraklara ihtiyaçları var."

Ama sonunda Aelle'i kıskıvrak yakalamıştık ve ertesi gün nehir kenarındaki büyük sarayda Cerdic'le buluştuk. O gün güneş pırıl pırıldı. Britanya valisinin kayıklarını bağladığı kanal ışıl ışıl parlıyordu. Güneşin pırıltıları şimdi kanalı tıkamakta olan süprüntü ve çamuru gizliyordu ama lağım kokusunu hiçbir şey bastıramıyordu.

İlk önce Cerdic kendi Danışma Konseyi'ni topladı, onlar kendi aralarında tartışırlarken biz Britanyalılar, suya bakan ve tavanı yarı balık yarı kız garip resimlerle boyanmış, nehir duvarının üzerindeki, bir odada toplandık. Mızrakçılarımız her kapıda, her pencerede nöbet tutuyorlardı.

Lancelot da oradaydı ve Dinas ile Lavaine'i getirmesine izin verilmişti. Üç adam da Cerdic ile barışın akılcı olduğu konusunda ısrarlıydılar, ama yalnızca Meurig onları destekliyordu. İnatla görüşlerinde ısrar ettikleri için onlara kızmıştık. Arthur bir süre itirazlarımızı dinledi ve sonra geçmişi tartışarak hiçbir şeyin çözülemeyeceğini söyleyerek sözümüzü kesti. "Olan oldu," dedi, "ama bir güvenceye ihtiyacım var." Lancelot'a baktı. "Bana yemin et," dedi, "Cerdic'e başka sözler vermediğine dair."

"Ona barış sözü verdim," diye ısrar etti Lancelot, "ve Aelle'e karşı savaşmasını önerdim. İşte hepsi bu."

Merlin nehre bakan bir pencerenin önünde oturmaktaydı. Sokak kedilerinden birine sahip çıkmıştı ve şimdi kucağındaki hayvanı seviyordu. "Cerdic ne istedi?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Aelle'in yenilmesini."

"Sadece bunu mu?" diye sordu Merlin inanamadığını saklamaya gerek duymadan.

"Sadece bunu," diye ısrar etti Lancelot, "başka bir şey istemedi." Hepimiz ona bakıyorduk. Arthur, Merlin, Cuneglas, Meurig, Agricola, Sagramor, Galahad, Culhwch ve ben. Hiçbirimiz konuşmadık, yalnızca ona baktık. "Başka bir şey istemedi," diye ısrar etti Lancelot ve o haliyle bana yalan söyleyen küçük bir çocuğu hatırlattı.

"Bir Kral için ne kadar tuhaf," dedi Merlin, "bu kadar az şey istemek." Örülü sakallarının bir örgüsünü kedinin pençelerine doğru uzatarak kediyle oynamaya başladı. "Sen ne istedin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Arthur'un zafer kazanmasını," diye açıkladı Lancelot.

"Arthur'un zaferi tek başına kazanamayacağını düşündüğünden mi?" diye sordu Merlin hâlâ kediyle oynayarak.

"Emin olmak istedim," dedi Lancelot. "Yardım etmek istiyordum!" Odadakilere baktı, kendisine müttefik bulmak için. Ama genç Meurig'den başkasını bulamadı. "Cerdic ile barış istemiyorsanız," dedi saldırgan bir ifadeyle, "o zaman niçin onunla savaşmıyorsunuz, şimdi hemen?"

"Zira Kral Hazretleri," dedi Arthur sabırla, "ateşkes sağlamak için benim adımı kullandınız ve ordumuz şimdi evimizden uzakta ve adamları yolumuzun üstünde. Eğer barış yapmamış olsaydınız, adamlarının yarısı şimdi sınırda adamlarınıza karşı nöbet tutuyor olacaktı ve ben de güneydekilere saldırabilecektim. Her neyse!" Omuz silkti. "Bugün Cerdic bizden ne isteyecek?"

"Toprak," dedi kendinden emin bir ifadeyle Agricola. "Saksonların her zaman istedikleri bu, toprak, toprak ve daha fazla toprak. Ve dünyada son toprak parçası kendilerine ait oluncaya kadar da mutlu olmayacaklar ve sonra da sabanlarının altına almak için başka dünyalar arayacaklar."

"Aelle'den aldığı toprakla tatmin olmuş olmalı," dedi Arthur. "Bizden hiçbir şey alamaz."

"Biz ondan bazı toprakları almalıyız," dedim, ilk defa konuşarak. "Geçen sene çaldığı toprağı." Güney sınırlarımızda denize kadar uzanan güzel, verimli bir toprak parçasını istila etmişti. Topraklar Arthur'un ceza olarak Isca'ya gönderdiği bağımlı Belgae Kralı Melwas'a aitti ve bu toprakların yokluğunu şiddetle hissediyorduk; zira Cerdic bunları alınca Durnovaria yöresindeki zengin çiftliklerin çok yakınına gelmişti. Aynı zamanda onun gemileri Ynys Wit'e, Romalıların Vectis adını verdikleri ve kıyılarımıza çok yakın, adaya birkaç dakikalık mesafeye demirliyordu. Bir yıldan beridir Cerdic'in Saksonları Ynys Wit'i merhametsizce yağmalamaktaydılar ve halk sürekli olarak Arthur'dan daha fazla mızrakçı istemekteydi.

"Bu toprakları geri almalıyız," diye destekledi Sagramor beni. Esir kız sağ salim geri geldiği için Sagramor Mithras'a teşekkür etmiş ve onun Londra'daki tapınağına ganimet aldığı bir kılıcı bırakmıştı.

Meurig araya girdi, "Cerdic bize toprak vermek için barış anlaşması yapmadı herhâlde."

"Biz de toprak vermek için savaş yapmadık," dedi Arthur kızarak.

"Düşündüm ki," diye ısrar etti Meurig, konuyu böylesine uzatınca salonda hafif bir inilti duyuldu. "Ama dediniz ki... demediniz mi? Savaşı sürdüremeyecektik hani? Evden bu kadar uzaktayken? Şimdi, bir parça toprak için hepimizin yaşamını tehlikeye mi atacaksınız? Aptalca davranmadığımı umut ederim." Bir şaka yaptığını göstermek için

kıkırdadı, "ama anlamakta zorluk çekiyorum, sürdürmemiz mümkün olmayan bir şey için neden riske giriyoruz?"

"Lord Prensim," dedi Arthur yumuşak bir sesle, "burada zayıf olabiliriz, ama zayıflığımızı gösterirsek burada ölürüz. Bu sabah Cerdic'e bir karış toprak vermeyeceğiz, aksine taleplerde bulunmak için gideceğiz."

"Şayet reddederse?" diye sordu Meurig incinmiş bir sesle.

"O zaman geri çekilip zorlukla evimize gitmeye çalışacağız," diye itiraf eti Arthur sakince. Avluya açılan pencereden dışarıya baktı. "Düşmanlarımızın bizim için hazır olduklarını görüyorum. Gidelim mi?"

Merlin kediyi kucağından indirdi ve ayağa kalkmak için asasına dayandı. "Gelmezsem kusuruma bakmayın," dedi. "Tüm gün sürecek tartışmalar için çok yaşlıyım. Tüm o tehditler ve kızgınlıklar." Elbisesinden kedi tüylerini eliyle temizledi sonra, birden Dinas ve Lavaine döndü. "Ne zamandan beri," dedi beğenmez bir edayla, "druidler kılıç taşıyor veya bir Hıristiyan krala hizmet ediyorlar?"

"İkisini de yapmaya karar verdiğimizden beri," dedi Dinas. Neredeyse Merlin kadar uzun boylu ama ondan daha yapılı olan ikizler gözlerini kırpmadan sert bakışlarla Merlin'e meydan okuyorlardı.

"Sizi kim druid yaptı?" diye sorguladı Merlin.

"Seni druid yapan aynı güç," dedi Lavaine.

"Peki neymiş o güç?" diye sordu Merlin ve ikizler cevap vermeyince onlara burun kıvırdı. "Hiç olmazsa ardıç kuşu yumurtası çıkartmayı biliyorsunuz. Bu numaraların Hıristiyanları etkilediğini sanırım. Onların şaraplarını kana, ekmeklerini de ete çeviriyor musunuz?"

"Biz kendi sihrimizi," dedi Dinas, "ve onların sihrini kullanıyoruz. Burası eski Britanya değil artık, yeni bir Britanya ve yeni Tanrılar var. Onların büyüsünü kendi büyümüz ile karıştırıyoruz. Bizden öğreneceğin çok şey var Lord Merlin."

Merlin tükürdü, sonra başka bir söz etmeksizin odadan çıktı. Dinas ve Lavaine onun düşmanca tavrına aldırmıyormuş gibi görünüyorlardı. Çok büyük bir özgüvenleri vardı.

Arthur'u sütunlu salona kadar izledik. Aynen Merlin'in tahmin ettiği gibi bağırdık çağırdık, görüşlerimizi kabul ettirmek için tehditler savurduk, bağrıştık ve bir ara yol bulmak için uğraştık. İlk başta, en büyük gürültüyü koparanlar Aelle ve Cerdic'ti. Arthur çoğu zaman ikisinin arasında arabulucuydu. Ama Arthur bile Cerdic'in Aelle'in aleyhine topraklarını zenginleştirmesini engelleyemedi. Londra'yı elinde tutacaktı ve Thames Vadisi'nin kuzeyindeki verimli toprakları kazanıyordu. Aelle'in krallığı dörtte bir oranında küçülmüştü ama hâlâ bir krallığı vardı ve bunun için Arthur'a bir teşekkür borçluydu. Te-

şekkür etmedi ve konuşma bittiğinde odadan sıvıştı ve aynı gün inine sürünerek geri dönen yaralı bir domuz gibi Londra'yı terk etti.

Öğleden sonra Arthur ve Cerdic beni tercüman olarak kullanarak, bir yıl önce Cerdic'in ele geçirdiği Belgim toprakları konusunu ele aldılar. Arthur biz yıldığımızda bile taleplerini sürdürdü. Tehdit etmedi, sadece talebini durmadan yineledi. Culhwch uyudu, Agricola esnemeye başladı ve ben de Cerdic'in tekrarlanan reddedişlerinden yorgun düştüm. Ve Arthur hâlâ ısrar etti. Cerdic'in Aelle'den yeni aldığı topraklarda toparlanmak için zamana ihtiyacı olduğunu hissediyordu ve Cerdic nehir arazisini geri vermediği takdirde kendisine rahat vermeyeceğini ima etti. Cerdic bu tehdide karşılık bizimle Londra'da savaşacağını söyledi. Ama Arthur sonunda böyle bir savaşta Aelle'in yardımını isteyeceğini açıkladı ve Cerdic de iki orduyu birden yenemeyeceğini biliyordu.

Cerdic sonunda kabul ettiğinde neredeyse karanlık basmıştı. Birdenbire razı olmadı, ama homurdanarak özel Danışma Konseyi ile görüşeceğini söyledi. O zaman Culhwch'ı uyandırdık ve avludan çıktık, küçük bir kapıdan geçerek Thames'in önümüzden, karanlıkta akışını seyrettik. Konuştuk, Meurig sinir bozucu bir şekilde Arthur'a imkânsız koşullar öne sürerek zaman kaybetmek konusunda ders verdi, ama Arthur prensle tartışmayı reddedince bir zaman sonra sustu. Sagramor sırtını bir duvara vermiş oturuyordu ve durmadan kılıcını bir biley taşı ile bileyliyordu. Lancelot ve Silurialı druidler bizim uzağımızda duruyorlardı. Gururla dimdik duran üç yakışıklı adam. Dinas nehrin ötesindeki ağaçlara bakarken, kardeşi düşünceli bir şekilde beni seyrediyordu.

Bir saat bekledik ve sonunda Cerdic nehir kenarına geldi. "Arthur'a şunu söyle," dedi giriş yapmaya lüzum görmeden, "hiçbirinize güvenmiyorum, hiçbirinizi sevmiyorum ve hepinizi öldürmek istiyorum. Ama Belgim topraklarını bir tek koşulla ona bırakırım. Lancelot'un bu toprakların kralı yapılması şartı ile. Bağımlı bir kral değil," diye ekledi, "bağımsız bir krallığın tüm yetkileri ile bir kral."

Sakson'un gri mavi gözlerine baktım. O kadar şaşırmıştım ki hiçbir şey söylemedim. Hatta söylediklerini anladığımı dahi belli edemedim. O anda olan biten her şeyi anladım. Lancelot Saksonlarla bunun pazarlığını yapmıştı ve Cerdic de gizli anlaşmalarını tüm bir öğleden sonra, şiddetli itirazlarıyla ört pas etmişti. Bunu kanıtlamam mümkün değildi ama doğru olduğunu biliyorum. Başımı çevirdiğimde Lancelot'un bana baktığını gördüm. Sakson dili konuşmazdı ama Cerdic'in az önce ne söylediğini biliyordu.

"Söyle ona," diye emretti Cerdic bana.

Arthur'a tercüme ettim. Agricola ve Sagramor iğrenerek tükürdüler, Culhwch bir kahkaha attı, ama Arthur sadece bir an için gözlerime baktı ve yorgun bir edayla başını sallayarak, "anlaştık," dedi.

"Güneş doğarken gideceksiniz," dedi birden Cerdic.

"İki gün içinde ayrılacağız," dedim Arthur'a danışmak zahmetine girmeksizin.

"Anlaştık," dedi Cerdic ve arkasını dönüp gitti.

Böylece Sailerle barış yaptık.

Bu Arthur'un istediği gibi bir barış değildi. Saksonları, gemilerini Alman Denizi'nden geçirerek gelmelerine engelleyecek kadar zayıflatacağımıza inanıyordu. Birkaç yıl içinde de geri kalanları Britanya'dan tümüyle sürüp çıkarabilirdik. Ama barış yapılmıştı.

"Kader değiştirilemez," dedi ertesi gün Merlin bana. Onu arena etrafında bir daire şeklinde yükselen taş oturakları seyrederken tiyatro alanının ortasında buldum. Arenanın kenarında oturarak onu seyreden dört mızrakçımı yanına almıştı. Onlar da benim gibi görevlerinin ne olacağını bilmiyorlardı. "Hâlâ son hazineyi mi arıyorsunuz?" diye sordum.

Sorumu duymazdan gelerek, döndü tüm arenayı bir kez daha gözden geçirdi. "Burasını seviyorum," dedi.

"Romalılardan nefret ettiğinizi sanıyordum."

"Ben mi? Romalılardan nefret mi ediyor muşum?" diye sordu sanki kızmış gibi. "Nasıl dualar ediyorum Derfel bir bilsen. Duam, öğretilerimin senin beyin adını verdiğin harap olmuş elekten süzülerek gelecek nesillere aktarılmaması. Tüm insanları severim," dedi kendi abartılı tarzıyla "ve Romalılara da bir itirazım yok, şayet Roma'da kalırlarsa. Bir zaman Roma'ya gittiğimi söylemiştim sana, öyle değil mi? Rahip ve rahip çömezleriyle dolu. Sansum orada kendisini evinde hissedebilir eminim. Hayır Derfel. Romalıların kabahati Britanya'ya gelmekti, her şeyi mahvettiler ama yaptıklarının hepsi kötü değildi."

"Bize bunları bıraktılar diye mi?" dedim, elimle Romalıların arenayı seyrettikleri yerleri ve yüksek balkonu işaret ederek.

"Ah, bana Arthur'un sıkıcı yollar, mahkemeler ve binalar nutkunu atma." Son kelimeleri tükürür gibi söylemişti "Binalar. Yasal kurumlar ve yollar ve kaleler aslında at koşumlarından başka ne ki? Romalılar bizi ehlileştirdiler Derfel. Bizi vergi mükellefleri haline soktular ve bunu o kadar akılcı bir şekilde yaptılar ki onların bize iyilik yaptıklarını sanıyoruz. Bir zamanlar Tanrılarla yürürdük, hür bir halktık ve sonra aptal kafalarımızı Roma boyunduruğuna soktuk ve vergi mükellefleri olduk."

"Neydi," diye sabırla sordum, "Romalıların bu en iyi yaptıkları şey?"

Bir kurt gibi sırıttı. "Bir zamanlar bu arenayı ağzına kadar Hıristiyanla doldurdular Derfel ve köpeklerini üstlerine saldılar. Roma'da bunu daha doğru düzgün yaptılar, aslanları kullandılar. Ama, ne yazık ki uzun vadede aslanlar kaybetti."

"Ben bir aslan resmi gördüm," dedim kasılarak.

"Aman, nasıl kıskandım," dedi esnediğini saklamaya gerek duymaksızın. "Neden bana anlatmıyorsun?" Beni böylece susturduktan sonra gülümsedi. "Bir zamanlar gerçek bir aslan gördüm. Pek de etkileyici olmayan eski püskü, yaşlı bir şeydi. Sanırım yanlış besliyorlardı. Belki de Hıristiyanlar yerine Mithrasçılarla besliyorlardı? Roma'daydı. Asamla kaburgalarını dürttüm yalnızca esnedi ve bir pire ısırığını kaşıdı. Orada bir de timsah gördüm, ama ölüydü."

"Timsah nedir?"

"Lancelot gibi bir şey."

"Belgae Kralı," dedim kin dolu bir sesle.

Merlin güldü. "Çok akıllıca davrandı değil mi? Siluria'dan nefret ediyordu. Aslında onu suçlamamak gerekir. Tüm o silik adamlar, can sıkıcı vadiler, Lancelot'a uygun bir yer değildi ama yeni ülkesini sevecek. Orada güneş var, eski Roma çiftlikleri ile dolu ve en iyisi de sevgili dostu Guinevere'dan uzakta değil."

"Bu önemli mi?"

"Bu kadar gayrisamimi olma Derfel."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Benim cahil savaşçım, bunun anlamı Lancelot Arthur'u seviyormuş gibi yapıyor. İstediğini alıyor, istediğini yapıyor ve bunları Arthur'a kendisine borçlu olduğunu hissettirerek yapıveriyor. Bu anlamda gerçek bir Hıristiyan o. Seni suçlu hissettiren bir dini anlayabilir misin? Ne kadar saçma bir düşünce! Ama Arthur çok iyi bir Hıristiyan olurdu. Benoic'i kurtarmaya yemin ettiğini düşünüyordu ve bunu başaramayınca Lancelot'u düş kırıklığına uğrattığını sandı. Bu suçluluk duygusu Arthur'un peşini bırakmadıkça Lancelot istediği gibi davranacak."

"Guinevere ile ilgili olarak da mı?" diye sordum, Lancelot ve Guinevere'ın dostluğundan az önce söz etmiş olduğu için. Sanki sözleri bir dedikodunun ötesinde anlamlar taşıyordu.

"Bilmediğim bir şeyi söyleyemem," dedi Merlin, "ama Guinevere'ın Arthur'dan sıkıldığını, neden olmasın ki, düşünebilirim. Akıllı bir kadın o ve akıllı insanlarla olmayı seviyor. Arthur ise ona olan tüm aşkına rağmen karmaşık bir insan değil. İstedikleri çok basit; yasa, düzen, temizlik. Gerçekten de herkesin mutlu olmasını istiyor ve

bu da neredeyse imkânsız. Guinevere bu kadar basit değil. Sen öylesin. Tabiatıyla."

Hakaretini anlamazdan geldim. "Öyleyse Guinevere ne istiyor?"

"Arthur'un Dumnonia'nın Kralı olmasını tabiatıyla. Kendisi de onu yöneterek tüm Britanya'nın yöneticisi olacak. Ama bu oluncaya kadar da Derfel, elinden geldiği kadar eğlenmeye bakacak." Aklına bir şey gelmiş gibi kurnaz kurnaz baktı "Lancelot Belgae Kralı olursa," dedi mutlulukla "bekle, Guinevere aniden Lindinis'teki yeni sarayını beğenmediğine karar verecek. Venta'ya daha yakın yeni bir yer bulacak. Göreceksin haklı olup olmadığımı." Bu düşünceye kendisi de güldü. "İkisi de o kadar akıllı ki," dedi hayranlıkla.

"Guinevere ve Lancelot mu?"

"Bu kadar saf olma Derfel! Kim Guinevere'dan söz ediyordu ki? Gerçekten de dedikodu merakın neredeyse ahlâksızlık sınırında. Cerdic ve Lancelot'tan söz ediyorum. Yaptıkları çok ince bir diplomasiydi. Arthur tüm savaşları yapıyor, Aelle büyük topraklarını terk ediyor, Lancelot kendisine çok daha uygun bir krallık kapıyor ve Cerdic gücünü ikiye katlayarak kıyıda Arthur yerine Lancelot'u komşu olarak kazanıyor. Çok mükemmel bir düzen. Kötü niyetliler nasıl kazanıyorlar bak! Bunu görmek isterim." Gülümsedi ve arenadaki tünellerin birinden Nimue ortaya çıkınca döndü. Yabanî otlarla kaplı arenada hızla yaklaşırken Nimue'nin yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. Saksonları o kadar korkutan altın gözü sabah güneşinde parıldıyordu.

"Derfel," diye bağırdı. "Boğa kanı ile ne yaparsın?"

"Aklını karıştırma," dedi Merlin. "Bu sabah her zaman olduğundan daha aptal."

"Mithras'ta," dedi heyecanla, "kanla ne yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedim.

"Kanı yulaf ve yağla karıştırıp," dedi Merlin, "muhallebi yapıyorlar."

"Anlat bana," diye ısrar etti Nimue.

"Bu bir sır," dedim utanarak.

Merlin bir kahkaha attı. "Sırmış! Güleyim sırrına! Ah Ulu Mithras," gülmesi yankılandı. "Kılıçları dağların zirvesi ile bilenen ve mızrak temrenleri denizlerin derinliklerinde yapılan, kalkanı yıldızlarla bezenen dinle bizi! Devam edeyim mi sevgili evladım," diye sordu bana. Bana toplantılarımızın başında söylediğimiz ve sırrın bir bölümü olması gereken ilahiyi okuyordu. Bana azarlarcasına baktı. "Bir çukurları var sevgili Nimue," diye anlattı, "demir bir ızgara ile kapalı, ve zavallı hayvan kanını bu çukura akıtıyor ve hepsi de mızraklarının ucunu bu kana batırıyorlar, sarhoş olup önemli bir şey yaptıklarını sanıyorlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Nimue sonra gülümsedi. "Çukur yok!"

"Aman sevgili kızım," dedi Merlin hayranlıkla. "Sevgili kızım iş başına." Acele ile uzaklaştı.

Arkasından, "nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdım ama sadece elini sallayarak mızrakçılarıma işaret ederek devam etti yoluna. Onu izledim, beni durdurmak için bir şey yapmadı. Tünelden geçtik ve yüksek binaların olduğu tuhaf sokaklardan yürüdük ve şehir surlarının kuzeybatı kulesini oluşturan büyük kaleye doğru batıya gittik. Kalenin hemen yanında şehir surlarına bitişik bir mabet vardı.

İçeri giren Merlin'i izledim.

Harika bir binaydı. Uzun, karanlık, dar ve iki sırada yedişer sütunla desteklenen boyalı, yüksek tavanlı bir yerdi. Görünüşe bakılırsa depo olarak kullanılıyordu çünkü yün balyaları ve deriler geçişlerden birine yığılmıştı; ama hâlâ burada tapınıldığı anlaşılıyordu. Mithras'ın tuhaf şapkalı heykeli orada duruyordu ve daha ufak heykeller de uzun sütunların önüne sıralanmışlardı. Burada tapınanların, Roma birliklerinin Britanya'yı terk ettikleri sırada burada kalmayı seçen Romalı muhacirlerin soyundan gelenler olduğunu düşündüm ve görünüşe göre, Mithras da dahil eski Tanrılarından pek çoğunu terk etmişlerdi. Çünkü yalnızca üç resmin önünde çiçekler, yiyecekler ve mumlar vardı. Bunlardan ikisi ustaca yontulmuş Roma Tanrılarıydı ama üçüncü put Britanyalılarındı. Düzgün yontulmuş fallik bir taş sütunun ucuna vahşî ve geniş gözlü bir yüz yontulmuştu ve yalnızca bu heykel kurumuş kanla kaplıydı. Mithras'ın heykelinin yanına bırakılan tek adak ise Malla'nın dönüşü için şükranlarını göstermek üzere Sagramor'un bıraktığı Sakson kılıcıydı. Güneşli bir gündü ama tapınağın içine bir tek kiremitlerin düştüğü çatıdaki bir delikten ışık sızıyordu. Tapınağın karanlık olması gerekiyordu, zira Mithras bir mağarada doğmuştu ve biz ona karanlıkta tapınırdık.

Merlin asası ile döşeme taşlarına vurdu. Mithras'ın heykelinin altındaki bir noktayı buluncaya kadar vurmaya devam etti. "Mızraklarınızı buraya mı batırırsınız Derfel?" diye sordu bana.

Deri ve yün balyalarının yığılı durduğu geçitlerden birine girerek, "burada," diye işaret ettim. Yığınların altında kalan, fazla derin olmayan çukuru gösteriyordum.

"Saçmalama," diye bağırdı Merlin. "Bunu biri daha sonradan yapmış. Gerçekten de hastalıklı dininin sırlarını sakladığını mı sanıyorsun?" Heykelin yakınındaki döşemeye tekrar asası ile vurdu. Sonra başka bir yeri denedi ve iki yerden değişik sesler çıktığına karar vere-

rek heykelin ayağının dibine üçüncü kez vurdu. "Burayı kazın," diye mızrakçılarıma emir verdi.

Kutsal tapınağa saygısızlık edildiğini düşünüp ürperdim. "O burada olmamalı Lordum," dedim Nimue'ye işaret ederek.

"Bir kelime daha edersen Derfel seni topal bir kirpiye dönüştürürüm. Kaldırın taşları," diye bağırdı adamlarıma. "Mızraklarınızı kaldıraç olarak kullanın aptallar. Haydi! Çalışın!"

Bir putun yanına oturdum ve gözlerimi kapadım. Mithras'a, yapılan saygısızlıktan dolayı bizi affetmesi için dua ettim. Sonra Ceinwyn'in sağlığı için ve karnındaki bebeğin yaşaması için dua ettim, henüz doğmamış çocuğum için dua etmeyi sürdürürken tapınağın kapısı gıcırdayarak açıldı. Gözlerimi açtım, başımı çevirdim ve Cerdic'in tapınağa geldiğini gördüm.

Yirmi mızrakçı, tercümanı ve işin ilginci Dinas ve Lavaine ile birlikte gelmişti.

Ayağa fırladım ve şans getirmesi için Hywel'in Gazabı'nın kabzasındaki kemiklere dokundum. Sakson Kralı ağır ağır yaklaşıyordu. "Burası benim şehrim," dedi yumuşak bir sesle Cerdic. "Ve içindeki her şey de benim." Bir süre Merlin'e ve Nimue'ye baktı sonra bana döndü. "Onlara ne yaptıklarını açıklamalarını söyle," diye emretti.

"Bu aptala gidip kafasını bir kovaya sokmasını söyle," dedi Merlin sertçe bana. Sakson dili konuşurdu ama konuşmuyormuş gibi yapmak işine geliyordu.

"Tercümanı burada Lordum," diye Merlin'i uyardım, Cerdic'in yanındaki adamı işaret ederek.

"O zaman, tercümanı kralına kafasını kovaya sokmasını söylesin," dedi Merlin.

Tercümeyi duyan Cerdic'in yüzünde beliren ifade tehlikeyi işaret ediyordu. Gülüyordu sanki.

"Kral Hazretleri," dedim Merlin'in dediklerini yumuşatmak için, "Lordum Merlin tapınağı eski haline getirmeye çalışıyor."

Cerdic yapılanlara bakıp söylediklerimi düşündü. Dört mızrakçım döşeme karo taşlarını kaldırarak, iyice basılmış bir çakıl ve kum tabakasını ortaya çıkartmışlardı ve şimdi de katrana bulanmış meşe ağacından bir platform üzerindeki bu yığını dışarı atmaya uğraşıyorlardı. Kral çukura baktı ve dört mızrakçıma işe devam etmeleri için işaret etti. "Ama altın bulursanız," dedi, "benimdir." Merlin'e tercüme etmeye başladım ama Cerdic bir el işareti ile beni durdurdu. "Bizim dilimizi konuşuyor," dedi Merlin'e bakarak. "Söylediler bana," dedi başı ile Dinas ve Lavaine'i işaret ederek.

Lânetli ikizlere baktım sonra yeniden Cerdic'e. "Tuhaf insanlarla dolaşıyorsunuz Kral Hazretleri," dedim.

"Seninkiler de az tuhaf değil," diye yanıtladı, Nimue'nin altın gözüne bakarak. Nimue eliyle gözü düzeltti ve korkunç boş göz çukuruna bakmasına izin verdi, ama Cerdic bu tehditten pek etkilenmemiş gibiydi. Bana bu tapınağın değişik Tanrıları hakkında neler bildiğimi sordu. Bildiğim kadarı ile anlattım ama pek ilgilenmedi. Sözümü keserek Merlin'e yeniden baktı. "Kazanın nerede Merlin?" diye sordu.

Merlin Silurialı ikizlere öldürecekmiş gibi bir bakış fırlattı, sonra tükürdü. "Sakladım," dedi kaba bir tavırla.

Cerdic bu cevaba şaşırmadı. Derinleşen çukurun etrafından dolaşarak Sagramor'un Mithras'a adadığı kılıcı aldı. Kılıcı denemek ister gibi havada salladı, beğenmiş gibi göründü. "Bu kazanın," diye sordu Merlin'e, "büyük güçleri mi var?"

Merlin cevap vermeyi reddetti, onun yerine ben cevapladım. "Öyle deniliyor Kral Hazretleri."

"Britanya'yı," Cerdic soluk gözleri ile bana bakarak, "biz Saksonlardan temizleyecek bir güç mü?"

"Bizim dua ettiğimiz de bu Kral Hazretleri," diye yanıtladım.

Bana gülümsedi ve tekrar Merlin'e döndü. "Kazan için ne fiyat istersin yaşlı adam?"

Merlin ona dik dik baktı. "Dalağını Cerdic."

Cerdic Merlin'e yaklaştı ve büyücünün gözlerine baktı. Cerdic hiç korkmamıştı, korktuğuna dair en ufak bir belirti dahi yoktu. Merlin'in Tanrıları onun Tanrıları değildi. Aelle Merlin'den korkmuş olabilirdi ama Cerdic şimdiye kadar hiç büyünün gazabına uğramamıştı. Cerdic'e kalırsa Merlin sadece ünü fazla abartılmış yaşlı bir Britanyalı rahipti. Birden uzandı ve Merlin'in siyah bantlı sakal örgülerinden birini tuttu, "sana çok altın öneriyorum," dedi.

"Ben fiyatı söyledim," diye cevap verdi Merlin. Kraldan uzaklaşmak istedi ama Kral druidin sakalına yapıştı.

"Sana kendi ağırlığınca altın veririm," diye önerdi Cerdic.

"Dalağını isterim," dedi Merlin.

Cerdic Sakson kılıcını kaldırdı, keskin ağzı ile Merlin'in sakalından bir tutam kesti. Geri çekildi. "Kazanınla oyna Avalonlu Merlin," dedi, kılıcı bir kenara fırlatarak, "ama bir gün senin dalağını onun içinde pişireceğim ve köpeklerime vereceğim."

Nimue'nin beti benzi atmıştı ve Kral'a bakıyordu. Merlin bırakın konuşmayı kıpırdayamayacak kadar şaşırmıştı, dört mızrakçım ağızları açık seyrediyorlardı. "Devam edin işinize aptallar," diye bağırdım onlara,

"çalışın." Ölesiye korkmuştum. Merlin'in hakarete uğradığını hiç görmemiştim. Bunun mümkün olamayacağını düşünürdüm o güne kadar.

Merlin kesilen sakalını ovuşturdu. "Bir gün Kral Hazretleri," dedi sakin bir sesle, "intikamımı alacağım."

Cerdic bu basit tehdide omuz silkti ve adamlarının yanına döndü. Kesilen sakalı Dinas'a verdi. Dinas eğilerek teşekkür etti. Tükürdüm, çünkü Silurialı ikizlerin artık büyük bir kötülük yapabileceklerini biliyordum. Bir büyü yapmak için düşmanın saçı veya kesilmiş tırnakları kullanılırsa, bu tür büyüler çok güçlü olurdu. Bunun içinde kötü niyetli kişilerin eline düşmemesi için bunları özenle yakardık. Bir tutam saçla bir çocuk bile bela yaratabilirdi. "Örgüyü geri almamı ister misiniz Lordum?" diye sorum Merlin'e.

"Saçmalama Derfel," dedi yorgunlukla, Cerdic'in yirmi mızrakçısına işaret ederek. "Bunların hepsini öldürebileceğini düşünüyor musun?" Başını salladı ve sonra Nimue'ye gülümsedi. "Burada Tanrılarımızdan ne kadar uzakta olduğumuzu görüyor musun?" dedi, çaresizliğini açıklamak istercesine.

"Kazın," diye hırladı Nimue adamlarıma, kazma işi çoktan bitirmiş ve büyük kalasları kaldırmaya uğraşmakta olmalarına rağmen. Tapınağa, Dinas ve Lavaine Merlin'in hazine aradığını söyledikleri için gelmiş olduğu belli olan Cerdic kendi mızrakçılarından üçüne yardım etmeleri için işaret etti. Üçü çukura atladılar ve mızraklarının ucunu kalasların altına, biri kalası tutabilecek ve çekerek çıkarabilecek hale gelinceye kadar kaldırmak için, soktular.

Çukur bir kan çukuruydu; ölmekte olan boğanın kanının toprak anaya sızdığı yer, ama kurnaz bir şekilde çukur kereste, kum, çakıl ve taşlarla saklanmıştı. "Romalılar ayrıldığında yapılmış," dedi Merlin bana Cerdic'in adamlarının duyamayacağı bir şekilde. Tekrar sakalını ovuşturdu.

"Lordum," dedim uğradığı hakaretten üzüntü duyarak.

"Üzülme Derfel," omzuma dokundu beni avutmak için. "Tanrıların ateşini çağırmamı mı bekliyorsun? Toprağın açılıp onu yutmasını mı? Ruhlar aleminden bir yılan çağırmamı mı?"

"Evet Lordum," dedim perişan bir halde.

Sesini daha da alçalttı. "Büyüye emir veremezsin Derfel, onu kullanırsın. Burada da kullanılacak büyü yok. Hazinelere bundan dolayı ihtiyacımız var. Samain vakti Derfel, hazineleri toplayacağım ve kazanı ortaya çıkaracağım. Ateşler yakacağız ve gökyüzünü bağırtacak ve yeryüzünü inletecek bir büyü yapmaya çalışacağız. Sana söz veriyorum. Bütün hayatım boyunca bu an için yaşadım ve bu büyü eski Britanya'yı geri getirecek." Bir sütuna dayandı ve kesilen sakalının

yerini ovaladı. "Silurialı dostlarımız," dedi siyah sakallı ikizlere bakarak "bana meydan okumayı düşünüyorlar ama yaşlı bir adamın kaybolan bir tutam sakalı kazan ile mukayese edildiğinde hiçbir şey. Bir tutam sakal benden başka kimseye zarar vermez, ama kazan, Derfel, kazan tüm Britanya'yı titretecek ve bu sahtekârları dizlerinin üzerinde merhamet dilenmek için bana getirecek. Ama o zamana kadar Derfel, düşmanların galip geldiğini göreceksin. Tanrılar uzaklaştıkça uzaklaşacak. Zayıflayacaklar ve onları seven bizler de zayıflayacağız, ama bu sürmeyecek. Onları geri çağıracağız ve şimdi Britanya'da bu kadar zayıflamış olan büyü Ynys Mon'daki sis kadar kalınlaşacak," yaralı omzuma tekrar dokundu "sana söz veriyorum."

Cerdic bize bakıyordu. Bizi duyamıyordu ama neşelendiği belli oluyordu. "Çukurdan çıkana el koyacak Lordum," diye mırıldandım.

"Onun değerini bilmemesi için dua ediyorum," dedi Merlin yumuşak bir sesle.

"Bilecekler Lordum," dedim iki beyaz elbiseli druide bakarak.

"Onlar hain birer yılan," diye tısladı Merlin alçak sesle, çukura yaklaşmış olan Dinas'a ve Lavaine'e bakarak. "Burada bulduğumuzu alsalar bile, on üç hazineden on bir tanesi bizde Derfel ve ben on ikincisini nerede bulunabileceğini de biliyorum. Bin yıldan beri Britanya'da hiç kimse bu kadar gücü elinde toplamadı." Asasına dayandı. "Bu Kral acı çekecek. Sana söz veriyorum."

Çukurdaki son kalas da çıkarılmış ve gümbürtüyle döşeme taşlarının üstüne atılmıştı. Kan ter içinde kalan mızrakçılar, Cerdic ve Silurialı druidler ağır ağır ilerleyerek çukurun içine bakarken, geri çekildiler. Cerdic uzun bir süre baktıktan sonra gülmeye başladı. Kahkahaları yankılandı ve mızrakçılarını çukurun kenarına çekti, burada durdular ve onlar da gülmeye başladılar. "Dökünüler!" dedi Cerdic. Mızrakçılarını kenara itti ve bizi yanına çağırdı. "Gel de bak ne bulduğuna Avalonlu Merlin!"

Merlin'le birlikte çukurun kenarına gittim ve eski, kararmış ve nemden çürümüş tahta yığınını gördüm. Bir yığın ateşlik oduna benziyordu. Yalnızca kalas parçaları vardı; bazıları o kadar çürümüşlerdi ki tuğla kaplı çukurun bir kenarına yığılmışlardı. Geri kalanı da o kadar eski görünüyordu ki ateşe atılsalar anında küle dönüşebilirlerdi. "Bu nedir?" diye sordum Merlin'e.

"Sanırım," dedi Merlin Sakson dilinde, "yanlış yere bakmışız. Gel." Sonra yine Britanya'ca konuştu koluma dokunurken. "Sanırım zamanımızı boşuna harcadık."

"Ama bizimkini değil," dedi Dinas sertçe.

Merlin yavaşça döndü, kahrolmuş gibiydi. Cerdic ve Silurialı ikizleri kandırmak istemişti ama işe yaramamıştı.

"İki tekerlek," dedi Dinas.

"Ve bir araba oku," diye ekledi Lavaine, "üç parçaya ayrılmış durumda."

Tekrar çukura baktım ama tahta parçalarından başka bir şey görmedim. Sonra bazı parçaların eğimli olduklarını ve bu eğri parçaların bir araya getirilerek daha kısa parçalarla sağlamlaştırılmaları halinde gerçekten de bir çift tekerlek olacağını fark ettim. Tekerlek parçalarının arasında ince levhalar vardı ve bileğim kadar kalın bir araba oku, çukura sığabilmesi için üç parçaya ayrılmıştı. Dingil göbeği de görünüyordu. Bu tahta yığını bir zamanlar Britanya savaşçılarını savaşa götüren eski küçük bir savaş arabasının kalıntılarıydı.

"Modron'un savaş arabası," dedi Dinas hürmetle.

"Modron," dedi Lavaine, "Tanrıların anası."

"Onun arabası," dedi Dinas, "dünyayı Diğer Dünya'ya bağlar."

"Ve Merlin onu istemiyor," dedi azarlar gibi Dinas.

"O halde arabayı biz alalım onun yerine," diye önerdi Lavaine.

Cerdic'in tercümanı tüm bunları Cerdic'e tercüme etmek için elinden geleni yapmıştı ve Cerdic'in parçalanmış ve çürümüş kalaslardan pek etkilenmediği anlaşılıyordu. Buna rağmen mızrakçılarına kalıntıları toplamalarını ve Lavaine'in bulduğu bir pelerinin içine doldurmalarını emretti. Nimue onlara lânetler yağdırıyordu. Lavaine ise ona güldü. "Araba için bizimle çarpışmak istiyor musun?" diye sordu Cerdic'in mızrakçılarını işaret ederek.

"Ebediyen Saksonların arkasına saklanamazsın," dedim "çarpışmak zorunda kalacağın bir zaman gelecek."

Dinas boş çukura tükürdü. "Biz druidiz Derfel, kendi ruhunu ve sevdiğin tüm ruhları feda etmeden ve ebediyen dehşet içinde kalmadan bizim hayatlarımızı alamazsın."

"Ben seni öldürebilirim," diyerek Nimue onlara tükürdü.

Dinas ona baktı sonra elini ona doğru uzattı. Nimue şeytanı kovalamak için tükürdü, ama Dinas sadece yumruğunu açtı ve ona bir ardıç kuşu yumurtası gösterdi. Yumurtayı Nimue'ye attı. "Boş göz çukurunu doldurmak için bir şey sana," dedi kadını başından savarcasına, sonra da dönüp kardeşini ve Cerdic'i izleyerek mabetten çıktı.

"Üzgünüm Lordum," dedim Merlin'e yalnız kaldığımızda.

"Niçin Derfel? Yirmi mızrakçıyı yenebileceğini mi düşündün?" İç geçirdi ve kesilen sakalını ovuşturdu. "Görüyor musun Tanrıların gücü nasıl diniyor? Ama kazan bizde oldukça daha büyük güce biz sahibiz. Gel." Elini Nimue'ye uzattı, teselli bulmak için değil, onun

desteğine ihtiyacı olduğundan. Aşağıya inerken birden bire yaşlı ve yorgun göründü gözüme.

"Ne yapacağız Lordum?" diye sordu mızrakçılarımdan biri bana.

"Gitmeye hazırlanın," diye cevap verdim. Merlin'in kamburlaşmış sırtını seyrediyordum. Sakalının kesilmesi, onun teslim ettiğinden daha büyük bir felaketti; ama Clyddno Eiddyn'in Kazanı'nın elimizde olduğunu hatırlayarak teselli ettim kendimi. Merlin'in gücü hâlâ büyüktü, ama kamburlaşmış sırtı ve ayağını sürüyerek yürümesi son derece üzücüydü. "Gitmeye hazırlanacağız," dedim yine.

Ertesi gün yola çıktık. Hâlâ karnımız açtı, ama artık eve gidiyorduk. Ve bir şekilde, barış yapmıştık.

Eskiden Aelle'in toprağı olan, şimdi geri aldığımız harabe halindeki Calleva'nın kuzeyinde, haracımızın bizi beklediğini gördük. Aelle bize güvenmişti.

Burada nöbetçi yoktu, sadece yola yığılmış altınlar vardı. Kadehler, haçlar, zincirler, külçeler, broşlar ve gerdanlıklar. Altını tartma imkânımız yoktu ve Arthur da, Cuneglas da haracın tamamının ödenmediğini düşündüler, ama bırakılanlar yine de yeterliydi. Koca bir yığındı.

Altınları pelerinlerimize sardık, savaş atlarının sırtına denkleri bağladık ve yola devam ettik. Arthur bizimle yürüyordu ve eve yaklaştıkça neşesi yerine geliyordu. Hâlâ pişmanlıkları vardı ama. "Burada verdiğim andı hatırlıyor musun?" diye sordu bana Aelle'in altınlarını aldıktan az sonra.

"Hatırlıyorum Lordum." Ant geçen yıl aynı altından daha fazlasını Aelle'e teslim ettikten sonra verilmişti. Altın Aelle'i bizim sınırlarımızdan uzaklaştırmak ve Powys Kalesi'ne Ratae'ye yönlendirmek için verilmiş olan rüşvetti ve Arthur o gece Aelle'i öldürmeye ant içmişti. "Şimdi ise onu koruyorum," dedi pişmanlıkla.

"Cuneglas Ratae'yi geri aldı," dedim.

"Ama yeminimi yerine getirmedim Derfel. O kadar çok yerine getirilmeyen yemin ve ant var ki." Büyük beyaz bir bulutun içinden fırlayan bir şahine baktı. "Cuneglas ve Meurig'e Siluria'yı ikiye bölmelerini önerdim ve Cuneglas bir bölümünün kralı olmanı önerdi. Olur musun?"

O kadar şaşırmıştım ki cevap veremiyordum. "Eğer isterseniz Lordum," dedim sonunda.

"Ama ben istemiyorum. Ben senin Mordred'in vasisi olmanı istiyorum."

Düş kırıklığı içinde birkaç adım yürüdüm. "Siluria bölünmek istemeyebilir," dedim.

"Silurialılar kendilerine söyleneni yapacaktır," dedi Arthur kendinden emin bir sesle "ve sen ve Ceinwyn, Mordred'in Dumnonia'daki sarayında yaşayacaksınız."

"Eğer öyle istiyorsanız Lordum." Birdenbire Cwm Isaf'ın mütevazı ortamını terk etmek konusunda tereddüt duydum.

"Neşelen Derfel," dedi Arthur. "Ben bir kral değilim, sen neden olasın ki?"

"Bir krallığı kaybetmekten değil Lordum, hane halkına bir kralı eklemekten korkuyorum."

"Onu idare edersin Derfel, sen her şeyin üstesinden gelirsin."

Ertesi gün orduyu ayırdık. Sagramor mızrakçılarının başında Cerdic'le yeni sınırımızı korumak için zaten ayrılmıştı, geri kalanlarımız da ayrı ayrı yollara düştük. Arthur, Merlin, Tristan ve Lancelot güneye gittiler, Cuneglas ve Meurig batıya kendi topraklarına yollandılar. Arthur'u ve Tristan'ı kucakladım ve sonra kutsaması için Merlin'in önünde diz çöktüm. Merlin cömertçe kutsadı beni. Londra'dan ayrıldığımızdan beri eski gücünü toparlamıştı, ama Mithras Tapınağı'nda yaşadığı aşağılanmanın onu çok etkilediği belli oluyordu. Kazan hâlâ onun elinde olabilirdi ama sakalının bir tutamı düşmanların elindeydi ve düşmanlarının büyülerini bozabilmek için tüm gücüne ihtiyacı olacaktı. Beni kucakladı, Nimue'yi öptüm ve Cuneglas'ı izleyerek batıya gitmeden önce onların ayrılışını seyrettim. Ceinwyn'imin yanına, Powys'e gidiyordum. Aelle'in altınlarıyla geri dönüyordum, ama buna rağmen bir zafer kazanmış gibi hissetmiyordum. Aelle'i yenmiş ve barışı sağlamıştık, ama savaşın gerçek galipleri Cerdic ve Lancelot olmuştu, bizler değil.

O gece Corinium'da dinlendik, ama gece yarısı bir fırtına beni uyandırdı. Fırtına daha güneydeydi ama uzaktaki şimşeklerin şiddeti ve yıldırımların yattığım avlunun duvarlarında pırıldayan aydınlığı o kadar güçlüydü ki uyandım. Ailleann, Arthur'un eski metresi ve ikizlerin annesi bana evinde bir yer vermişti ve şimdi de yatak odasından endişeli bir halde çıktı. Pelerinimi sırtıma aldım ve onunla şehrin surlarında oturmuş kargaşayı seyreden adamlarımın yanına gittim. Cuneglas ve Agricola'da burçlardaydılar ama Meurig yoktu, hava durumundan bir alâmet umulacağına inanmıyordu.

Ama biz biliyorduk. Fırtınalar Tanrılardan haberlerdir ve bu fırtına da fevkalade büyük bir kızgınlıktı. Corinium'a yağmur düşmedi, pelerinlerimizi rüzgâr uçuşturmadı ama uzaklarda daha güneyde Dumnonia'da bir yerde Tanrılar ülkeyi cezalandırıyordu. Yıldırımlar gökyüzünün karar lı-

ğını yırtıyor ve kamalarını toprağa saplıyordu. Gök gürlemeleri aralıksız sürüyordu, patlamalar birbirini izliyor ve her patlamayla yıldırımların, titreyen gecede pırıldayan ve göz kamaştıran ateşi yayılıyordu.

Issa yakınımda duruyordu ve dürüst yüzü uzaktaki ateşin pırıltıları ile aydınlanmıştı. "Biri mi öldü?"

"Bilemiyorum, Issa."

"Lânetlendik mi Lordum?" diye sordu.

"Hayır," dedim pek de hissetmediğim bir güvenle.

"Ama Merlin'in sakalının kesildiğini duydum."

"Birkaç tel kestiler." dedim önemsemeyen bir tavırla, "Ne olmuş ki?"

"Eğer Merlin'in gücü yoksa, kimin olabilir?"

"Merlin'in gücü var," diye onu teskin etmeye çalıştım. Ve benim de gücüm var, zira, yakında Mordred'in Seçilmiş Savaşçısı olacağım ve büyük bir çiftlikte yaşayacağım. Ben çocuğu yetiştirecektim, Arthur da çocuğun krallığını kuracaktı.

Ama yine de gök gürültüsünden endişe ediyordum. Bunun ne anlama geldiğini bilseydim daha da endişelenirdim. Zira felaket o akşam gelmişti. Bunun haberini üç günden önce almadık, ama gök gürültüsünün neden konuştuğunu ve yıldırımların neden düştüğünü sonunda öğrendik.

Yıldırımlar Tor'a, Merlin'in içi boş Rüya Kulesi'nde rüzgârın inildediği evine düşmüştü. Ve orada, zafer anımızda, yıldırım tahta kuleyi ateşe vermiş ve alevler gece boyunca atlamış, ulumuş ve sabah, kıvılcımlar etrafa yayılırken ve yavaşlayan fırtınanın yağmuru ile sönerken, Ynys Wydryn'de hazine kalmamıştı. Küller arasında Kazan yoktu, sadece alevlerle yaralanmış Dumnonia'nın kalbinde bir boşluk vardı.

Yeni Tanrılar karşılık veriyorlardı anlaşılan. Veya Silurialı ikizler Merlin'in kesilmiş sakalı ile muhteşem bir büyü yapmışlardı. Kazan gitmişti ve hazineler kaybolmuştu.

Ve ben kuzeye, Ceinwyn'e gittim.

Üçüncü Bölüm

CAMELOT

*B*ütün hazineler yandı mı?" diye sordu Igraine bana.

"Her şey," dedim, "yok oldu."

"Zavallı Merlin," dedi Igraine. Pencere pervazında her zamanki yerini almıştı ve bu günün acı soğuğuna karşı samur kürküne sarılmıştı. Buna ihtiyacı da vardı zira bugün gerçekten soğuktu. Bu sabah kar esintileri vardı. Ve batıda gökyüzünde kurşunî bulutlar vardı. "Uzun zaman kalamayacağım," demişti geldiğinde, bitmiş parşömenleri gözden geçirmek için otururken, "eğer kar yağarsa."

"Kar yağacak. Çalılardaki böğürtlenler dolgun, bu da kış sert geçecek demektir."

"Yaşlı adamlar bunu her yıl söylüyorlar," diye dalga geçti Igraine.

"Yaşlandığınızda," dedim, "her kış sert geçer."

"Merlin kaç yaşındaydı?"

"Kazanı kaybettiğimiz zaman mı? Seksenine yakındı. Ama bundan sonra uzun süre yaşadı."

"Ama Rüya Kulesini hiçbir zaman yeniden inşa etmedi."

"Hayır."

İç geçirdi ve kalın pelerinine sarıldı. "Benim de bir Rüya Kulem olmalı. Bir Rüya Kulem olmasını o kadar çok isterim ki."

"O zaman yaptırın bir tane," dedim. "Siz bir kraliçesiniz, emir verin. Oldukça basit, tavanı olmayan dört kenarlı bir kule ve ortasında bir platform var. Yapıldıktan sonra sizden başka kimse içeri giremez ve yapmanız gereken platformda uyuyarak Tanrıların size bir haber göndermesini beklemek. Merlin hep kışın uyumak için çok soğuk bir yer olduğunu söylerdi."

"Ve kazan," diye tahmin yürüttü Igraine, "platformda saklıydı."

"Evet."

"Ama yanmadı, yoksa yandı mı Derfel birader?" diye ısrar etti.

"Kazanın hikâyesi devam ediyor," diye itiraf ettim "ama şimdi anlatmayacağım."

Bana dil çıkardı. Bugün güzel görünüyordu. Belki de soğuk yanaklarına renk, gözlerine parıltı vermişti, belki de samur kürk yakışıyordu, ama hamile olmasından kuşkulandım. Ceinwyn'in hamile olduğunu her zaman anlamışımdır ve Igraine'de de aynı hayat enerjisi vardı. Ama Igraine bir şey söylemedi bu konuda, ben de sormayacağım. Tanrı bilir yeterince dua etmişti bir çocuk için ve belki de bizim Hıristiyan Tanrımız onun dualarını duydu. Bize umut verecek başka bir şeyimiz kalmadı, zira bizim kendi Tanrılarımız öldü, kaçtı veya bizimle ilgilenmiyorlar.

"Gezgin ozanlar," dedi Igraine, sesinden bir hikâye anlatıcısı olarak kusurlarımdan birinin daha ortaya atılacağını anladım "Londra yakınlarındaki savaşın korkunç olduğunu anlatıyorlar. Arthur'un bütün gün savaştığını söylüyorlar."

"On dakika sürdü," dedim önemsemez bir tavırla.

"Ve Lancelot'un, son anda yüz mızrakçı ile yetişerek onu kurtardığını anlatıyorlar."

"Bunu herkes söylüyor," dedim, "zira şarkıları Lancelot'un ozanları yazdı."

Üzüntü ile başını salladı. "Eğer bunlar," dedi biten parşömenleri Caen'e taşıdığı deri çantaya vurarak, "Lancelot hakkındaki tek belgelerse, o zaman halk ne düşünecek? Ozanların yalan söylediğini mi?"

"Halkın ne düşündüğü kimin umurunda," dedim meydan okurcasına, "ve ozanlar da her zaman yalan söylerler. Onlara para verilmesinin sebebi de bu. Benden gerçekleri söylememi istediniz, anlatıyorum, şimdi de şikayet ediyorsunuz."

"Lancelot'un savaşçıları," diye başladı, "cesur mızrakçıları, kadınları dul bırakan, altın dağıtan. Saksonları öldüren, Sailerin korkulu rüyası..."

"Lütfen söylemeyin," diye kestim şarkısını, "bu şarkıyı yazıldıktan bir hafta sonra duydum."

"Eğer şarkılarda yalan söylediler se," diye karşı çıktı, "Arthur neden itiraz etmedi ki?"

"O hiçbir zaman şarkıları umursamadı. Neden umursasın ki? O bir savaşçıydı, ozan değildi. Adamları savaştan önce şarkı söyledikleri sürece umursamadı. Üstelik kendisi de şarkı söyleyemezdi hiçbir zaman. Sesinin iyi olduğunu sanırdı ama Ceinwyn daima karın ağrısı tutmuş bir inek gibi ses çıkardığını söylerdi."

Igraine suratını astı. "Hâlâ Lancelot'un barış yapmasının neden bu kadar kötü olduğunu anlamış değilim."

"Anlaması zor değil," dedim. İskemleden kalkarak ocağa gittim, cılız ateşin içinden küçük bir dalı alarak birkaç kor parçası çıkarttım. Altı marsığı sıraya dizdim ve bir tarafa iki, diğer tarafa dört tane koyarak ikiye ayırdım. "Dört marsık," dedim, "Aelle'in gücünü temsil ediyor. İkisi Cerdic'in. Saksonların tüm marsıkları bir arada olsaydı onları yenemezdik. Altısını yenemezdik ama dördünü yenebilirdik. Arthur bu dördünü yenmeyi sonra da ikisine dönmeyi planladı, böylece Britanya'yı Sailerden kurtarabilirdik. Ama Lancelot barış yaparak Cerdic'in gücünü arttırdı." İki marsığa bir marsık daha ekledim, şimdi dörtlü grup üçlü grupla karşı karşıyaydı, sonra ucu alevlenen dal parçasını sallayarak söndürdüm. "Aelle'i zayıflattık," diye açıkladım, "ama kendimizi de zayıflattık, zira artık Lancelot'un üç yüz mızrakçısı yoktu. Onlar barış sözü vermişlerdi." Aelle'in iki marsığını Cerdic'in tarafına ittim sırayı dörde iki yaparak. "Böylece yaptığımız tek şey," dedim, "Aelle'i zayıflatmak ve Cerdic'i güçlendirmek oldu. Lancelot'un barışının sağladığı bu işte."

"Hanımımıza hesap dersi mi veriyorsun?" Sansum suratında şüpheci bir bakışla odaya daldı. "Ben de dinî hikâyeler anlatıyorsun sanıyordum," diye ekledi aptal aptal sırıtarak.

"Beş somun ve iki balık," dedi Igraine hemen "Derfel birader beş balık ve iki somun olduğunu düşündü, ama ben haklı olduğumu düşünüyorum, öyle değil mi Lord Piskopos?"

"Hanımım haklı," dedi Sansum. "Birader Derfel'in Hıristiyanlık bilgileri zayıf. Böyle cahil bir adam nasıl Saksonların dinî hikâyelerini yazabilir?"

"Yalnızca sizin sevgi dolu desteğinizle Lord Piskopos," diye yanıtladı Igraine, "ve tabiatıyla kocamın desteğiyle. Yoksa krala sizin bu konularda ona karşı çıktığınızı mı söylemeliyim?"

"Eğer söylerseniz büyük bir yanlışlık yapmış olur, suçlu olursunuz," diye yalan söyledi Sansum, akıllı kraliçe tarafından yine köşeye sıkıştırılınca. "Size, Hanımım, mızrakçılarınızın gitmeniz gerektiğini düşündüklerini söylemeye geldim. Gökyüzüne bakılırsa kar yağacak."

Parşömenlerin içinde olduğu çantayı aldı ve bana gülümsedi. "Kar durduğunda sizi tekrar göreceğim Derfel birader."

"O an gelsin diye dua edeceğim Hanımım."

Tekrar gülümsedi ve Aziz'in yanından geçerken Sansum kraliçeye doğru eğildi, ama dışarı çıkınca da doğrulup bana dik dik baktı. Ona fareler kralı dememize neden olan kulağının arkasındaki saçlar artık beyazlaşmıştı, ama yaşlılık bu Aziz'i yumuşatmamıştı. Hâlâ sinirlendiğinde ağır hakaretler edebiliyordu ve işerken çekiği acı da sadece si-

nirlerini daha da bozmasına neden oluyordu. "Cehennemde birader Derfel," diye sinirle çıkıştı bana, "yalancılar için özel bir yer var."

"O zavallı ruhlar için dua edeceğim Lordum," dedim ve arkamı dönerek tüyümü mürekkep hokkasına batırdım. Arthur'un, Savaş Lordumun, benim barışçıl dostumun hikâyesine devam etmek istiyordum.

Muhteşem yıllar yaşadık. Gezgin ozanları dinlemeye bayılan Igraine bu yıllara Camelot yılları diyor. Biz öyle demiyorduk. Arthur'un yönetiminin en iyi yıllarıydı, ülkeyi istediği gibi biçimlendirdiği yıllardı bunlar. Dumnonia'nın kendi içinde ve komşuları ile barış içinde yaşayan bir ülke idealine en yakın olduğu yıllardı. Ama ancak geriye bakınca bu yıllar iyi görünüyorlar, zira bunları izleyen yıllar kötüydü. Gece ocak başlarında anlatılan hikâyeleri dinlerseniz Britanya'da yepyeni bir ülke yarattığımızı, ona Camelot adını verdiğimizi, ülkeyi parlak kahramanlarla yönettiğimizi sanırsınız, ama gerçek şu ki Dumnonia'yı elimizden gelen en iyi şekilde yönettik. Adaletle hüküm sürdük, ama ülkeye o zamanlar Camelot demiyorduk. Bu adı iki yıl öncesine kadar duymamıştık bile. Camelot yalnızca ozanların rüyalarında yaşıyor. Dumnonia'da bu iyi yıllar da dahi hasatların kötü olduğu, salgın hastalıkların kasıp kavurduğu ve savaşların yapıldığı zamanlar oldu.

Ceinwyn, Dumnonia'ya geldi ve ilk çocuğumuz Lindinis'te doğdu. Kızdı ve Ceinwyn'in annesinin adını verdik ona, Morwenna. Siyah saçlı doğmuştu ama bir süre sonra saçları annesininki gibi açık altın rengine döndü. Sevgili Morwenna.

Merlin Guinevere konusunda haklı çıktı, Lancelot Venta'da yeni hükümetini kurar kurmaz, Lindinis'teki yepyeni saraydan sıkıldığını söyledi. Fazla nemli olduğunu söyledi. Ynys Wedryn civarındaki bataklıklardan gelen nemli rüzgârlara açık, kışın fazla soğuk, dedi ve Durnovaria'da Uther'in eski Kışlık Sarayı'na taşınmaktan başka çare kalmadı. Ama Durnovaria Venta'dan hemen hemen Lindinis kadar uzaktı, o zaman Guinevere Arthur'u ilerideki günlerde Mordred'in kral olacağı ve krallık hakkı olarak Kışlık Sarayı talep edeceği günler için bir ev hazırlamaları gerektiğine ikna etti ve Arthur Guinevere'a istediği her şeyi yapması için izin verdi. Arthur'un kendisi etrafı çitlerle çevrili geniş bir toplantı salonu, ahırlar ve hububat ambarları olan bir mekân düşlüyordu ama Guinevere Vindocladia Kalesi'nin güneyinde, Merlin'in önceden iddia ettiği gibi, Lancelot'un yeni Belgae Krallığı ile Dumnonia sınırında eski bir Roma villası buldu. Villa bir koyda, bir tepenin üzerine inşa edilmişti ve Guinevere ona Deniz Sa-

rayı adını verdi. Villayı onarmak için bir sürü usta buldu ve bir zamanlar Lindinis'i süsleyen heykelleri oraya taşıdı. Hatta, Lindinis'in giriş salonundaki mozaik döşemeleri bile taşıttı. Arthur bir süre Deniz Sarayı'nın Cerdic'in ülkesine bu kadar yakın olmasından endişe etti ama Guinevere Londra'da üzerinde anlaşmaya varılan barışın süreceği konusunda ısrar etti ve onun burasını ne kadar çok sevdiğini gören Arthur sonunda razı oldu. Evinin nerede olacağını hiçbir zaman umursamamıştı, çünkü zaten nadiren evde olurdu. Hareket halinde olmayı sever, Mordred'in Krallığı'nın her köşesini ziyaret ederdi.

Mordred, Lindinis'teki içi boşaltılmış saraya taşındı. Ben onun vasisi olduğum için biz de burada yaşadık, bizimle birlikte altmış mızrakçı, haberleri taşımak için on atlı, on altı mutfak hizmetçisi ve yirmi sekiz köle vardı. Bir kâhya, bir vale, bir ozan, iki avcı, bir ballı şıracı, bir şahin bakıcısı, bir doktor, bir kapıcı, bir mumcu ve altı aşçı ve bunların hepsinin de köleleri vardı. Evdeki kölelerden başka, tarlalarda çalışan, ağaçların bakımını yapan, su kanallarını temizleyen küçük bir köleler ordusu daha vardı. Sarayın etrafında küçük bir köy oluştu, çömlekçiler, ayakkabıcılar, demirciler; bizim sayemizde zengin olan tacirler ve sanatkârlar vardı.

Cwm Isaf'dan çok uzaklara gelmiştik. Şimdi döşemesi taş, duvarları düzgün sıvalı ve sütunlu kapıları olan bir yerde yaşıyorduk. Yemeklerimizi, yüz kişiyi alabilecek büyüklükteki tören salonunda yiyorduk, ama çoğu kez mutfağa doğrudan bağlı olan küçük odada yemek yiyorduk, çünkü sıcak olması gereken bir yemeği soğuk yemeye tahammül edemiyordum. Yağmur yağarsa sundurmalı dış avluda dolaşıyor ve ıslanmıyorduk; iç avluda ise, bir kaynaktan beslenen ve yazın güneş avlu taşlarını ısıttığında yüzebileceğimiz bir havuz vardı. Bunların hiçbiri bizim değildi tabiatıyla; bu saray ve geniş topraklar bir krala lâyık tı ve hepsi de altı yaşındaki Mordred'indi.

Ceinwyn, bu ölçüde olmasa da lükse alışıktı. Etrafımızda sürekli kölelerin ve hizmetkârların olması onu, benim kadar sıkmıyordu. Görevlerini sorun çıkarmayarak etkili bir şekilde yürütüyordu, bu da sarayda sakin ve mesut olmamızı sağlıyordu. Hizmetkârlara emir veren, mutfağı yöneten ve hesapları tutan Ceinwyn'di. Ama Cwm Isaf'ı ve hatta eline örekesini alarak yün eğirirken konuşmayı özlediğini biliyordum.

Çoğu kez Mordred hakkında konuşuyorduk. Yaramazlıklarının abartılmış olmasını umut ediyorduk ama abartmamışlardı. Bir çocuk kötü kalpli olabilirse, Mordred öyleydi. Durnovaria yakınlarındaki Culhwch'ın evinden bir öküz arabası ile avlumuza geldiği günden itibaren terbiyesizce davrandı. Ondan nefret etmeye başladım, Tanrı yardımcım olsun. O yalnızca bir çocuktu ve ben ondan nefret ediyordum.

Kral, yaşına göre ufak tefekti. Sakat sol ayağı dışında sert kasları vardı ve kilosu iyiydi. Yüzü yuvarlaktı, ama tuhaf, onu çirkinleştiren patates gibi bir burnu vardı, koyu kahverengi saçları kendiliğinden kıvırcıktı, ortadan ayrıldığında saçları havaya dikiliyordu. Gerçi Lindinis'te bunu yüzüne hiç söylemedik ama arkasından ona 'çalı kafa' deniyordu. Bir ihtiyar gibi bakan gözleri vardı, altı yaşındayken bile sürekli kendini savunma ihtiyacı duyan şüpheci bir çocuktu. Bu delikanlı olup da sertleştiğinde de düzelmedi. Akıllı bir çocuktu ama okuma yazmayı öğrenmeyi inatla reddediyordu. Evin ozanı, ciddî bir genç olan Pyrlig'in görevi ona okumayı, saymayı, şarkı söylemeyi, harp çalmayı, Tanrıların adını saymayı ve kraliyetin soy ağacını öğretmekti. Ama kısa sürede Mordred Pyrlig'i yıldırdı. "Hiçbir şey yapmıyor Lordum," diye şikayet etti Pyrlig bana. "Bir parşömen veriyorum yırtıyor. Bir yazı tüyü veriyorum kırıyor. Dövüyorum beni ısırıyor, bakın." Pire ısırıkları ile dolu ince bileğini uzattı. Bileğinde kralın dişlerinin izleri görünüyordu.

Eachern adında sert bir İrlandalı mızrakçıyı, krala göz kulak olmasını emrederek sınıfa soktum ve bu işe yaradı. Eachern'den yediği dayaklar çocuğu, başa çıkamayacağı biri ile karşılaştığına ikna etti ve istemeyerek de olsa disipline uydu, ama hâlâ bir şey öğrenmiyordu. Bir çocuğu uslu oturtabilirsin ama zorla bir şey öğretemezsin. Mordred, Eachern'i, kral olduğunda yediği dayakların intikamını savaşçıdan alacağını söyleyerek korkutmak istedi, ama Eachern ona bir sopa daha atarak kral olacak yaşa geldiğinde kendisinin İrlanda'ya dönmüş olacağını söyledi. "Eğer intikam istiyorsan Kral Hazretleri," dedi Eachern oğlana sert bir tokat daha atarak "o zaman ordunu İrlanda'ya getir ve seni yetişkinlere lâyık bir biçimde sopalayalım."

Mordred sadece yaramaz bir çocuk değildi. Öyle olsa bununla başa çıkabilirdik -kesinlikle kötü ruhluydu. Yaptıklarını can yakmak için hatta öldürmek için yapıyordu. Bir keresinde, on yaşındayken, ballı şıra fıçılarını sakladığımız karanlık mahzende beş tane engerek yılanı bulduk. Onları oraya Mordred'den başkası koymuş olamazdı ve kuşkusuz ki bunu bir hizmetkârı veya köleyi ısıracakları ümidi ile yapmıştı. Mahzenin soğuğu yılanları uyuşturmuştu ve onları kolaylıkla öldürdük, ama bir ay sonra bir hizmetçi kadın mantar yedikten sonra öldü ve sonradan bunların zehirli mantarlar olduğunu anladık. Kimse yenecek mantarları zehirli mantarlarla kimin değiştirdiğini bilmiyordu ama herkes bunu yapanın Mordred olduğuna inanıyordu. Ceinwyn'in dediği gibi bu hırçın küçük bedenin içinde aslında dolaplar çeviren bir yetişkinin aklı vardı. Sanırım o da benim kadar nefret ediyordu oğlandan, ama oğlana iyi davranmak için çok gayret gösteriyordu ve ona

sopa atmamızdan da nefret ediyordu. "Bunlar onu daha kötü yapıyor," diye azarladı beni.

"Korkarım ki öyle," diye kabul ettim.

"O halde niye yapıyorsun?"

Omuz silktim. "İyi davranmaya çalışırsan o bundan yararlanıyor." Mordred, Lindinis'e ilk geldiği zamanlarda oğlana hiç vurmayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim, ama bu düşüncem birkaç gün içinde değişti ve bir yılın sonunda sadece çirkin, asık yüzlü, patates burunlu, çalı saçlı yüzünü görmeye başladım ve dizlerimin üstüne yatırıp kan revan içinde bırakana kadar dövmek istedim.

Ve sonunda Ceinwyn de ona vurdu. Vurmak istemedi ama bir gün çığlığını duydum. Mordred bir iğne bulmuştu ve sakin bir şekilde Morwenna'nın kafasına sokmaya çalışıyordu. Tam iğneyi bebeğin gözlerinden birine sokarsa ne olacağını görmeye karar verdiğinde, Ceinwyn kızının neden ağladığını görmek için aceleyle geldi. Mordred'i havaya kaldırdı ve öyle bir fırlattı ki odanın öbür uçuna uçtu çocuk. Bundan sonra çocuklarımız hiçbir zaman yalnız uyumadılar. Yanlarında devamlı bir hizmetkâr vardı ve Mordred düşmanlarının listesine Ceinwyn'i de eklemişti.

"Sadece kötü ruhlu," diye açıkladı Merlin. "Doğduğu geceyi hatırlıyorsun herhâlde?"

"Gayet iyi hatırlıyorum," dedim zira Merlin yoktu ama ben oradaydım.

"Hıristiyanların doğum yatağına bakmalarına izin verdiler değil mi?" diye sordu, "ve Morgan'ı ancak her şey ters gidince çağırdılar. Hıristiyanlar ne önlemler almışlardı?"

Omuz silktim. "Dualar. Bir de haç hatırlıyorum." Tabiatıyla doğum odasına girmemiştim, zira erkekler hiçbir zaman doğum odasına girmez, ama Caer Cadarn'ın burçlarından seyretmiştim.

"Her şeyin ters gittiğine şaşmamalı," dedi Merlin. "Dualarmış! Şeytanî ruhlara karşı duaların ne yararı var ki? Kapı eşiğinde sidik olmalıydı, yatakta demir olmalıydı, ateşte miskotu olmalıydı." Başını üzüntüyle salladı. "Morgan ona yardım edemeden önce içine bir ruh girdi ve bundan dolayı da ayağı sakat. Ruh muhtemelen ayağına yapışmıştı Morgan'ın geldiğini hissettiği anda."

"Bu ruhu nasıl çıkaracağız," diye sordum.

"Ahlâksız veledin kalbine bir kılıç sokarak," dedi gülümseyip iskemlesinin arkasına dayanarak.

"Lütfen Lordum," diye ısrar ettim. "Nasıl yapacağız?"

Merlin omuz silkti. "Yaşlı Belise bunun içine ruh giren kişinin iki bakire arasında yatırılması ile yapılabileceğine inanırdı. Tabiatıyla

hepsi çıplak olacak," kıkırdadı. "Zavallı yaşlı Belise. İyi bir druiddi, ama büyülerinin çoğu genç kızların elbiselerini çıkartmayı gerektiriyordu. Ruhun bakire olmayı tercih edeceği görüşünden yola çıkıyordu. Ona iki tane bakire sunarsın, ruh hangisini seçeceği konusunda şaşırır ve işin püf noktası ruhun çılgın insanın vücudundan çıktığı ve hangi bakireyi tercih edeceğine hâlâ karar vermeye çalıştığı anda, üçünü birden yataktan tam zamanında çekip çıkartmak ve yatağın samanlarına bir yanar meşale atmak. Böylece ruh yanıp duman haline gelirmiş senin anlayacağın. Ama bu yöntem bana hiçbir zaman akılcı gelmedi. İtiraf etmeliyim, bu tekniği bir kere kullandım. Malldyn adında yaşlı bir zavallı aptalı iyileştirmek istedim ve yapabildiğim tek şey hâlâ deli olan bir yaşlı çılgını ve korkudan bayılmak üzere olan iki köle kızı ateşte hafifçe yakmak oldu." İç geçirdi. "Malldyn'i ölüler adasına gönderdik. Onun için en iyi yer orasıydı. Mordred'i de oraya gönderebilirsin."

Ölüler Adası korkunç delileri gönderdiğimiz yerdi. Bir keresinde Nimue oradaydı ve onu oranın dehşetinden kurtarmıştım. "Arthur buna hiçbir zaman izin vermez," dedim.

"Ben de öyle tahmin ediyorum! Senin için bir muska hazırlayacağım ama fazla ümitli değilim." Merlin şimdi bizimle yaşıyordu. Ağır ağır ölen yaşlı bir adamdı, veya bize öyle gözüküyordu. Sanki Tor'u yutan ateş onun enerjisini de emmişti ve enerjiyle birlikte Britanya'nın hazinelerini toplama rüyası da yok olmuştu. Geride kalan daha da yaşlanmış kuru bir kabuktu. Saatlerce güneşin altında oturuyor, kışın ateşin başında çömelip duruyordu. Druid saç modelini hâlâ muhafaza ediyordu ama sakalını örmüyordu, beyazlaşan sakalını olduğu gibi bırakıyordu. Çok az yemek yiyordu, her zaman konuşmaya hazırdı ama hiçbir zaman Dinas ve Lavaine hakkında ve Cerdic'in sakalını kestiği o korkunç an hakkında konuşmuyordu. Bu saldırı, diye karar verdim, Tor'u mahvettiği kadar Merlin'in hayatını da etkilemişti, buna rağmen hâlâ bir umut kıvılcımı vardı içinde. Kazanın yanmadığına ama çalındığına inanıyordu ve Lindinis'te yaşarken, ilk zamanlarında bunu bana kanıtladı bahçede. Kesilmiş odunlardan bir yalancı kule yaptı ortasına altın bir kupa koydu ve altına koymak için de mutfaktan bir avuç kav ile ateş getirilmesini emretti.

O öğleden sonra Mordred bile uslu durdu. Kral ateşe daima hayran hayran bakıyordu ve güneşin altında model kule yanarken gözlerini kocaman açmış seyrediyordu. Odunlar merkeze doğru yıkıldılar ve alevler hâlâ yükseliyordu. Merlin bir bahçıvanın tırmığını alıp külleri karıştırdığında nereyse karanlık basmıştı. Altın kupayı bulup çıkardı, bükülmüş eğrilmiş olmasına rağmen kupa oradaydı ve hâlâ altındandı. "Tor'a yangının olduktan sonraki sabah vardım Derfel," diye anlattı bana, "ve külleri aradım ve karıştırdım. Kömürleşmiş kalasları kal-

dırttım, külleri elettim, kalıntıları tırmıkladım ve altın bulamadım. Bir tek damla bile altın yoktu. Kazanı biri aldı ve kuleyi ateşe verdi. Hazinelerin aynı anda çalındığından şüpheleniyorum, zira hepsi oradaydı savaş arabası ve diğeri hariç tabiî."

"Ne diğeri?"

Bir an için cevap vermeyecekmiş gibi baktı, sonra 'artık önemi yok' der gibi omuz silkti. "Rhydderch'in Kılıcı. Sen onu Caledfwlch olarak biliyorsun." Arthur'un kılıcından söz ediyordu, Excalibur'dan.

"Hazinelerden biri olduğunu bildiğin halde onu Arthur'a mı verdin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Niye olmasın? İhtiyacım olduğunda kılıcı geri vereceğine söz verdi. Onun Rhydderch'in Kılıcı olduğunu bilmiyor Derfel. Bunu ona söylemeyeceğine söz vermelisin. Bunu öğrenirse aptalca bir şey yapabilir, Tanrılardan korkmadığını kanıtlamak için kılıcı eritmek gibi mesela. Arthur bazen keskin zekalı olmayabilir ama sahip olduğumuz en iyi yönetici, bunun için onun Rhydderch'in Kılıcı'nı kullanmasına izin vererek ona fazladan gizli bir güç vermeye karar verdim. Bunu bilseydi reddederdi tabiatıyla. Ama bir gün kılıç aleve dönüşecek o zaman anlayacak."

Kılıç konusunda daha fazla şey öğrenmek istedim, ama bana anlatmadı. "Artık önemi yok," dedi "her şey bitti. Definler yok oldu. Sanırım Nimue onları arayacak, ben çok yaşlandım."

Bunu söylemesinden nefret ediyordum. Hazineleri toplamak için harcanan tüm çabalardan sonra onları sanki bir kalemde hayatından çıkarmıştı. Hatta kazanın bile, bulmak için Karanlık Yol'a katlandığı kazanın bile önemi yoktu. "Hazineler hâlâ varsa Lordum," diye ısrar ettim, "onlar bulunabilir."

Sabırla gülümsedi. "Bulunacaklar," dedi beni başından savarcasına, "elbette bulunacaklar."

"O halde niye onları aramıyoruz?"

Sorum onu rahatsız etmiş gibi iç geçirdi. "Zira sakladılar onları Derfel ve saklandıkları yer de bir saklama büyüsüyle kuşatılmıştır mutlaka. Bunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. O halde birinin kazanı kullanmaya çalışacağı zamanı beklemek zorundayız. Bu olduğunda bunu bileceğiz, zira kazanı doğru dürüst kullanmayı bir tek ben biliyorum ve şayet biri onun gücünü çağıracak olursa tüm Britanya'da dehşet yayacak Derfel. O zaman bunun merkezine gideceğiz ve kazanı orada bulacağız."

"Öyleyse onu kimin çaldığını düşünüyorsunuz?" diye ısrar ettim.

Bilmediğini göstermek için ellerini açtı. "Lancelot'un adamları mı? Cerdic için mi? Veya şu Sulirialı ikizler için mi? Onları oldukça

küçümsedim değil mi? Şimdi bunun önemi yok. Ancak zaman içinde kimin aldığını göreceğiz Derfel. Sadece zaman geçmesi gerek. Dehşetin ortaya çıkmasını bekle, o zaman bulacağız onu." Beklemekten memnun görünüyordu, beklerken de eski hikâyeler anlatıyor, haberleri alıyor ve zaman zaman da dış avluya açılan odasına gidiyor ve burada, çoğu kez Morwenna için, bazı muskalar hazırlıyordu. Hâlâ gelecekten haberler veriyordu. Genelde bunu avlunun taşları üzerine küller yayarak ve bir çayır yılanının üzerinde bıraktığı izlerden okuyarak yapıyordu. Gelecek hakkındaki haberlerinin daima sade ve iyimser olduklarını görüyordum. Yaptıklarından zevk almıyordu. Hâlâ gücü vardı, Morwenna ateşlendiğinde, ateşi hemen alıp götüren, yün ve ak gürgen fıstığı kabuklarından bir muska yapmış ve ezilmiş ağaç pirelerinden hazırladığı bir şurubu vermişti ama Mordred hastalandığında, kral daha da kötüleşip ölmese de hastalığı daha da ağırlaştırmak için büyüler yapardı. "Şeytanlar onu koruyor," diye açıkladı Merlin, "ve bugünlerde ben genç şeytanlarla başa çıkamayacak kadar zayıfım." Yastıklarına dayanır ve kucağındaki kediyi severdi. Her zaman kedileri severdi ve Lindinis'te de bir sürü kedisi vardı. Merlin sarayda mutluydu. O ve ben dosttuk, Ceinwyn'i ve sayısı artan ailemizi, kızlarımızı çok ama çok severdi, Tor'daki eski hizmetkârları Gwlyddyn, Ralla ve Caddwg ona bakıyorlardı. Gwlyddyn ve Ralla'nın çocukları bizim çocuklarımızla birlikte büyüdüler ve hepsi de Mordred'e karşı birleşmişlerdi. Mordred on iki yaşına bastığında Ceinwyn beş kere doğum yapmıştı. Üç kızım yaşadı ama iki oğlan doğduklarının haftasında öldüler. Ceinwyn Mordred'in şeytanî ruhunu suçladı. "Sarayda başka oğlan istemiyor," dedi üzülerek, "sadece kızlar olacak."

"Mordred yakında gidecek," diye söz verdim ona, zira kral ilân edileceği on beşinci yaş günü yaklaşmaktaydı.

Arthur da gün sayıyordu. Şimdiye kadar yaptıklarının hepsini Mordred'in yıkacağı korkusu da vardı içinde. O yıllarda Arthur sık sık Lindinis'e gelirdi. Avlumuzda nal sesleri duyardık, kapı ardına kadar açılır ve sesi sarayın yarı yarıya boş odalarında çınlardı. "Morwenna, Seren, Dian!" diye bağırırdı ve üç altın sarısı saçlı kızım koşarak veya emekleyerek sarılıp havaya kaldırılmak için koşarlar ve zengin hediyelerle şımartılırlardı. Ballı çörekler, küçük broşlar veya narin salyangoz kabukları getirirdi. Sonra çevresinde kızlarla, o anda biz hangi odadaysak oraya gelir ve bize son haberleri verirdi. Yeni bir mahkemenin açıldığını, namuslu bir yargıç bulduğunu, yol kesen bir haydudun idam edildiğini; veya doğal harikalardan söz ederdi, kıyıda bir deniz yılanı görüldüğünü, beş ayaklı bir buzağının doğduğunu ve bir defasında da ateş yiyen bir hokkabazı anlattı.

"Kral nasıl?" diye sorardı anlatacağı harika şeyler bitince.

"Kral büyüyor," derdi Ceinwyn basitçe ve o da başka bir şey sormazdı.

Guinevere'dan haberler verirdi bize, daima iyi haberler. Ama nedense Ceinwyn ve ben bu heyecanın ardında tuhaf bir yalnızlık hissettiğini düşünürdük. Hiçbir zaman yalnız değildi, ama sanırım o istediği ruh ikizini de bulamamıştı. Guinevere bir zamanlar büyük bir şevkle Arthur kadar hükûmet işleri ile ilgiliydi ama zaman içinde enerjisini İsis'e tapınmaya yöneltti. Dinî bağnazlıktan her zaman rahatsız olmuş olan Arthur kadının Tanrıçası ile ilgiliymiş gibi davranıyordu ama gerçekte Guinevere'ın mevcut olmayan bir gücü aramakla, tıpkı bizim kazanı aramakla harcadığımız zaman gibi, zaman harcadığını düşünüyordu herhâlde.

Guinevere ona yalnızca bir erkek evlat verdi. Ceinwyn ya ayrı yattıklarını ya da Guinevere'ın hamile kalmamak için kadın büyüleri kullandığını söyledi. Her köyde hangi otlarla bunu yapabileceğini bilen akıllı bir kadın olurdu, hangi otların çocuk düşürteceğini ve hangilerinin hastalığı iyileştireceğini bildikleri gibi. Arthur'un çok çocuk sahibi olmak istediğini biliyordum ve en mutlu anları Gwydre'yi bizim sarayda kalmak için beraberinde getirdiği anlardı. Arthur ve oğlu Lindinis'te çılgınca oradan oraya koşuşan, kir pas içinde, saçları örgülü çocuklar arasında mesut oluyorlardı. Ama Mordred'den, aksi ve düşünceli oğlandan sürekli kaçınıyorlardı. Genelde bizim üç kızımız, Ralla'nın üç çocuğu ve iki düzine köle veya hizmetkâr çocuğu ile kurdukları minyatür ordularla savaş oyunu oynuyorlar veya bahçede yetişen alçak bir armut ağacının dallarına ödünç aldıkları savaş pelerinlerini asarak daha büyük bir sarayın törenlerini taklit ediyorlardı. Mordred'in kendi arkadaşları vardı, hepsi erkek köle çocuklarıydı. Daha büyük olduklarından daha sert oyunlar oynuyorlardı. Bir kulübeden bir orağın çalındığına, bir damın veya saman yığının ateşe verildiğine, bir eleğin parçalandığına veya yeni bir çitin devrildiğine ve daha ileri yıllarda da bir çiftçinin kızına saldırıldığına ilişkin hikâyeler duyuyorduk. Arthur bunları dinler, ürperir ve sonra gider kralla konuşurdu, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Guinevere Lindinis'e çok seyrek gelirdi. Arthur'un hizmetinde yapmam gereken görevlerden dolayı Dumnonia'da bol bol gezerdim. Beni sık sık Durnovaria Kışlık Sarayı'na da götürüyordu ve burada da genellikle Guinevere ile karşılaşıyordum. Bana kibar davranırdı, ama o günlerde hepimiz kibar davranırdık, zira Arthur büyük savaşçılar birliğini ilân etmişti. Bu düşüncesini bana Cwm Isaf'da açmıştı ilk kez ama şimdi Londra dışındaki savaşı izleyen barış yıllarında kendi mızrakçılar loncasını kurabildi.

Bugün bile Yuvarlak Masa'dan söz ederseniz, yaşlı adamlar rekabet, düşmanlık ve hırsı ehlileştirmek için yapılan girişimi hatırlar ve güler. Yuvarlak Masa, tabiatıyla hiçbir zaman onun gerçek adı değildi. Arthur ona Britanya Kardeşliği adını vermeye karar vermişti, bu biraz daha etkileyiciydi, ama kimse bunu kullanmıyordu. Şayet unutmamışlarsa Yuvarlak Masa Yemini'ni hatırlarlar ama bunun bize barış getirmesi gerektiğini unutmuşlardır. Zavallı Arthur. Gerçekten de bu kardeşliğe inanıyordu. Şayet öpüşerek barış sağlanacak olsaydı binlerce insan bugün hâlâ yaşıyor olurdu. Arthur dünyayı değiştirmek istiyordu ve kullandığı araç da sevgiydi.

Britanya Kardeşliği toplantısı, Guinevere'ın babası sürgündeki Henis Wyren Kralı Leodegan'ın salgında öldüğü yaz Durnovaria'da Kışlık Saray'da yapılacaktı. Ama Temmuz'da, toplanmamız gereken zamanda, salgın hastalık Durnovaria'yı vurdu ve böylece son anda Arthur büyük toplantıyı, daha yeni tamamlanmış ve koyun üzerinde parıldayan Deniz Sarayı'na aldı. Açılış törenleri için Lindinis daha iyi bir yer olabilirdi, çünkü orası çok daha genişti, ama Guinevere yeni evini herkese göstermek istemişti. Britanya'nın yontulmamış, uzun saçlı, kaba sakallı savaşçılarının kibar salonlarda ve gölgeli avlularda dolaşmaları onun hoşuna gidiyordu. Bu güzellik, diyordu sanki bize, korumak için uğruna savaştığınız şey. Ama pek azımızın içeride yatabileceği şekilde bir hazırlık yapmıştı. Dışarıda kamp kurduk ve gerçeği söylemek gerekirse burada daha mutluyduk.

Ceinwyn benimle gelmişti. İyi değildi, zira törenler üçüncü çocuğunun, bir erkek çocuğunun, doğumundan kısa bir süre sonraydı. Zor bir doğum olmuştu, çocuk ölmüş ve Ceinwyn zayıf düşmüştü, ama Arthur ondan gelmesini rica etmişti. Gwynedd, Elmet ve diğer kuzey krallıklarından kimse gelmemişti, ama Arthur Britanya'nın tüm lordlarının hazır bulunmasını istemişti, pek çoğu uzun bir yolculuk yapmamışlardı, gerçekten de Dumnonia'nın tüm önemli kişileri hazırdı. Powys'ten Cuneglas, Gwent'ten Meurig, Kernow'dan Prens Tristan ve tabiatıyla Lancelot buradaydı ve tüm bu krallar yanlarında lordlarını, druidlerini, piskoposlarını, şeflerini getirmişlerdi. Bundan dolayı da Deniz Sarayı'nın çevresinde çadırlardan geniş bir daire oluşturulmuştu. Dokuz yaşındaki Mordred de bizimle gelmişti ve Guinevere ondan nefret etmesine rağmen diğer krallarla birlikte sarayda bir oda verilmişti kendisine. Merlin katılmayı reddetmişti. Böyle saçmalıklar için çok yaşlı olduğunu söylüyordu. Galahad Kardeşliğin

Mareşali ilân edilmişti ve Arthur gibi o da Kardeşliğe inandığı için ikisi birlikte başkanlık ediyorlardı.

Arthur'a hiçbir zaman itiraf etmedim, ama tüm bunlardan utanıyordum. Arthur'un fikri hepimizin, Britanya Kardeşliği'ndeki hiç kimsenin bir diğerine ebedîyen el kaldırmayacağına dair, barış ve dostluk yemini etmemizdi. Tanrılar bile bunu gülünç bulmuş olmalıydılar ki, yağmur yağmadı ama tören günü hava soğuk ve karanlıktı. Her zaman gülünç derecede iyimser olan Arthur, bunun iyiye işaret olduğunu açıkladı.

Kimsenin kılıç, mızrak ve kalkan taşımadığı tören Deniz Sarayı'nın koya doğru uzanan iki kemerle çevrilmiş büyük bahçesinde yapıldı. İki koronun törene gereken ciddîyeti kazandırmak için ciddî şarkılar söylediği kemerlere bayraklar asılmıştı. Bahçenin kuzey köşesindeki büyük kemerli kapının önünde bir masa hazırlanmıştı. Masanın yuvarlak olması sadece bir tesadüftü. Bahçeye taşınması en elverişli masaydı bu. Fazla büyük değildi, muhtemelen bir yetişkinin iki kolunu açarak kavrayabileceği kadardı, ama hatırlıyorum, çok güzeldi. Tabiatıyla Roma yapımıydı. Beyaz bir taştan yapılmıştı ve üzerine de çok güzel geniş kanatlı bir at oyulmuştu. Kanatların birinde boylu boyunca bir çatlak vardı, ama masa yine de etkileyiciydi ve kanatlı at da bir harikaydı. Sagramor seyahatlerinde hiç böyle bir at görmediğini söylüyordu, ama kanatlı atların kum denizinin ötesindeki esrarlı ülkelerde yaşadıklarını iddia ediyordu. Sagramor iri yarı Sakson Malla ile evlenmişti ve şimdi iki erkek çocuğu olmuştu.

Törene sadece krallar ve prensler kılıç getirebilirdi. Mordred'in kılıcı masanın üzerinde duruyordu ve bunun üzerinde de Lancelot, Meurig, Cuneglas, Galahad ve Tristan'ın kılıçları vardı. Birer birer hepimiz, krallar, prensler, şefler ve lordlar ileri çıktık ve elimizi altı kılıcın birbirine değdiği yere koyarak Arthur'un bize barış sağlayacak olan yeminini söyledik. Ceinwyn dokuz yaşındaki Mordred'e yeni elbiseler giydirmiş ve kıvırcık saçlarının iki yanda çalı gibi dikilmelerini engellemek için düzeltmiş ve taramıştı, ama andını mırıldanmak için sakat sol ayağını sürüyerek ilerlediğinde yine de garip görünüyordu. Elimi altı kılıcın üstüne koyduğum anın benim için kutsal bir an olduğunu itiraf etmeliyim. Oradaki herkes gibi ben de yeminimi tutmaya niyetliydim. Ant, Arthur bunun kadınları ilgilendiren bir şey olmadığını düşündüğünden, yalnızca erkekler içindi ama kemerli kapının üzerindeki terasta bu uzun töreni izlemek için birçok kadın toplandı. Gerçekten de uzun bir törendi. Arthur başında Kardeşlik üyeliğini Saksonlara karşı savaşmış olan ant içmiş savaşçılarla sınırlı tutmak istemişti, ama şimdi saraya gelen her önemli kişiyi içine almak üzere genişletmişti. Antlar bitince kendi andını söyledi ve sonra terasa çıkarak

bize şimdi verdiği andın şimdiye kadar ettiği yeminler kadar kutsal olduğunu, Britanya'ya barış vaat ettiğini ve içimizden biri bu barışı bozacak olursa Kardeşliğin tüm diğer üyelerinin bu saldırganı cezalandırmasının ant içilmiş görevleri olduğunu söyledi. Sonra birbirimizi kucaklamamızı istedi ve bundan sonra tabiatıyla içki içilmeye başlandı.

Gün içki içilmesiyle de bitmedi. Arthur kimin kiminle kucaklaşmaktan kaçındığını izlemişti ve sonra bu tereddüt duyan kişiler gruplar halinde sarayın geniş salonuna çağrıldılar ve Arthur barışmalarını istedi. Arthur'un kendisi, ilk önce Sansum'u ve sonra kendisinin Isca'ya sürgün ettiği tahtından edilmiş Belgae kralı Melwas'ı kucaklayarak bizlere örnek oldu. Melwas hantaldı ama nezaket göstererek barış adına yapılanlara katlandı. Gerçi bir ay sonra sabah kahvaltısında zehirli istiridye yiyerek öldü. Kader, Merlin'in bize sürekli hatırlattığı gibi, değiştirilemezdi.

Bu barışma törenleri, Arthur'un düşmanları bir araya getirdiği büyük salonda verilecek ziyafeti geciktirdi. Bundan dolayı bahçede, canları sıkılan ve bu sefer Arthur'un kimleri barış yapmaları için çağıracağını tahmin etmeye çalışan savaşçılara daha fazla ballı şıra gönderildi. Ben, tüm tören boyunca Lancelot ile karşılaşmaktan kaçındığım için, çağrılacağımı biliyordum. Gerçekten de Arthur'un uşağı Hygwydd beni buldu ve korktuğum gibi Lancelot'un ve saray halkının beni bekledikleri büyük salona gitmem için ısrar etti. Arthur Ceinwyn'i de katılmaya ikna etmişti ve onu rahatlatmak için kardeşi Cuneglas'ın da hazır bulunmasını istemişti. Üçümüz salonun bir tarafında duruyorduk, Lancelot ve adamları diğer tarafta. Arthur, Galahad ve Guinevere ziyafet için hazırlanmış büyük masanın bulunduğu platformdaydılar. Arthur gülümseyerek bize baktı. "Bu odada en yakın arkadaşlarım var," dedi "Kral Cuneglas barışta veya savaşta bir insanın sahip olabileceği en iyi müttefik. Kral Lancelot, ona bir kardeş gibi antla bağlıyım. Lord Derfel Cadarn cesur adamların en cesuru ve sevgili Prenses Ceinwyn." Tekrar gülümsedi.

Bir bostan korkuluğu gibi duruyordum. Ceinwyn harika görünüyordu, Cuneglas salonun boyalı tavanlarına bakıyordu, Lancelot surat asıyordu, Amhar ve Loholt düşmanca bakmaya çalışıyorlardı. Bu sırada Dinas ve Lavaine'in bakışlarında yalnızca nefret vardı. Guinevere dikkatle bize bakıyordu, ama etkileyici yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kocası için çok değerli olan bu törenden, o da Dinas ve Lavaine kadar nefret etmişti. Arthur hararetle barış istiyordu ve sadece o ve Galahad bu törenden utanmamış görünüyorlardı.

Hiçbirimiz bir şey söylemeyince Arthur kollarını iki yana açarak platformdan indi."Talep ediyorum," dedi "sizlerin arasında süregc-

len kötü kanın şimdi dökülmesini, bir kere dökülmesini ve sonra unutulmasını."

Tekrar bekledi. Olduğum yerde kıpırdandım, Cuneglas uzun bıyıklarını burdu.

"Lütfen," dedi Arthur.

Ceinwyn hafifçe omuz silkti. "Pişmanım," dedi, "Kral Lancelot'u üzdüğüm için."

Pek memnun olan Arthur Belgae Kralı'na gülümsedi. "Kral Hazretleri?" Lancelot'u cevap vermeye davet etti. "Onu affediyor musunuz?"

Tamamen beyazlara bürünmüş olan Lancelot ona baktı ve eğildi.

"Affetti mi yani şimdi?" diye homurdandım.

Lancelot kıpkırmızı kesildi, ama yine de Arthur'un beklentilerine cevap verdi. "Prenses Ceinwyn ile bir kavgam yok," dedi sert bir tavırla.

"İşte." Arthur söylenenlerden pek memnun olmuştu ve kollarını yine iki yana açarak onları ileri çıkmaya davet etti. "Barış olacak!"

Her ikisi de ilerlediler birbirlerini yanaklarından öptüler ve geriye çekildiler. Lleyn Cerrig Bach yakınlarında kayalıklarda kazanı beklediğimiz yıldızlarla aydınlanmış geceki kadar soğuk rüzgârlar esiyordu salonda bence, ama bu jest yine de Arthur'un hoşuna gitmişti. "Derfel," bana baktı "Kralı kucaklamayacak mısın?"

Çatışmaya hazırladım kendimi. "Onu kucaklarım Lordum," dedim. "Druidleri Prenses Ceinwyn'e karşı tehditlerini geri aldıkları zaman."

Bir sessizlik oldu. Guinevere içini çekti ve ayağıyla, Lindinis'ten aldığı mozaiklere vurdu. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Siyah bir elbise giymişti, belki de günün ciddiyetine uygun olsun diye. Elbiseye düzinelerle gümüş yarım ay işlenmişti. Kırmızı saçları kafasının etrafında örgülerle toplanmış ve ejderha şeklindeki iki altın klipsle iki yandan tutturulmuştu. Boynunda, çok eskilerden kalmış Aelle'in Saksonlarına karşı savaştıktan sonra Arthur'un kendisine gönderdiği bir barbar Sakson altın gerdanlığı vardı. O zaman bana bu kolyeyi beğenmediğini söylemişti ama üzerinde harika duruyordu. Bugün olanlardan nefret ediyor olabilirdi ama kocasına yardım etmek için elinden geleni de yapıyordu. "Ne tehdidi?" diye sordu bana soğuk bir sesle.

"Onlar biliyorlar," dedim, ikizlere bakarak.

"Biz bir tehditte bulunmadık," diye itiraz etti Lavaine hemen.

"Ama yıldızları yok edebilirsin," dedim.

Dinas'ın sert bakışlı, yakışıklı yüzünde bir tebessüm oluştu. "Küçük bir kağıt yıldız mı Lord Derfel?" diye sordu sanki şaşırmış gibi. "Hakaret dediğiniz bu mu?"

"Bu bir tehditti."

"Lordum," dedi Dinas Arthur'a hitap ederek. "Bu bir çocuk oyunuydu. Bir anlamı yoktu."

Arthur druidlere çevirdi başını. "Buna yemin eder misin?" diye sordu.

"Kardeşimin hayatı üzerine," dedi Dinas.

"Ve Merlin'in sakalı? O hâlâ sizde mi?" diye meydan okudum.

Guinevere artık sıkıldığını göstermek ister gibi ofladı. Galahad'ın suratı asıldı. Sarayın dışında ballı şıradan sarhoş olan savaşçıların sesleri yükseliyordu.

Lavaine Arthur'a baktı. "Lordum," dedi hürmetli bir ifadeyle, "Merlin'in Kral Cerdic'e hakaret ettikten sonra kesilen sakalının bir tutamına sahip olduğumuz doğru. Ama hayatım üzerine yemin ederim Lordum onu yaktık."

"Biz yaşlı adamlarla savaşmayız," diye homurdandı Dinas sonra Ceinwyn'e baktı. "Ne de kadınlarla."

Arthur mutlulukla gülümsedi. "Haydi Derfel," dedi "kucaklaşın. En iyi iki arkadaşımın arasında barış olsun isterim."

Hâlâ tereddüt ediyordum, ama Ceinwyn ve kardeşi beni ilerlemeye teşvik ettiler ve böylece hayatımda ikinci ve son kez Lancelot'u kucakladım. Bu kez, ilk defasında olduğu gibi birbirimize hakaretler fısıldamak yerine, sessiz kaldık. Sadece öpüştük ve ayrıldık.

"Aranızda barış olacak," diye ısrar etti Arthur.

"Buna yemin ederim Lordum," dedim aksi bir edayla.

"Benim bir kavgam yok," dedi Lancelot aynı soğuk ifadeyle.

Arthur bizim isteksizce de olsa barışmamızdan memnun kalmış olmalıydı, derin bir soluk alarak rahatladı. Sanki o günün en zor anını atlatmış gibiydi. Sonra ikimizi de kucakladı ve sonra Guinevere, Galahad, Ceinwyn ve Cuneglas'ın öpüşmeleri için ısrar etti.

Zor görev sona ermişti. Arthur'un son kurbanları Mordred ve kendi karısıydı. Bunu seyretmek istemediğimden Ceinwyn'i odadan çıkarttım. Kardeşi Arthur'un talebi üzerine odada kaldığından yalnızdık. "Bunun için üzgünüm," dedim.

Ceinwyn omuz silkti. "Kaçınılması mümkün olmayan bir belaydı."

"Hâlâ o piçe güvenmiyorum," dedim hırsla.

Gülümsedi. "Sen Derfel Cadarn, büyük bir savaşçısın ve o Lancelot. Kurt tavşandan korkar mı?"

"Yılandan korkar," dedim karamsar bir sesle. Dostlarımla yüz yüze gelip Lancelot'la nasıl barıştığımı anlatmak istemediğimden Ceinwyn'i Deniz Sarayı'nın sütunlu, av sahneleri ile süslenmiş tavanlardan

sarkan ağır tunç lambalarıyla bezenmiş odalarına götürdüm. Ceinwyn sarayın muhteşem olduğu kadar soğuk olduğunu söyledi. "Aynen Romalılar gibi," dedi.

"Aynen Guinevere gibi," diye karşılık verdim. İnsanların harıl harıl çalıştıkları bir mutfağa inen bir merdiven bulduk ve oradan da meyve ve yenilecek otların yetiştirildiği arka bahçeye indik. "Bu Britanya Kardeşliği'nin," dedim açık havaya çıkınca, "işe yarayabileceğini düşünmüyorum."

"Yarayacak," dedi Ceinwyn, "eğer içinizden yeterince kişi verdiği andı ciddîye alırsa işe yarayacak."

"Belki," dedim. Birden utanarak, zira önümde bir maydanoz yatağına eğilmiş iken doğrulmakta olan Guinevere'ın kız kardeşi Gwenhwyvach vardı.

Ceinwyn onu mutlulukla selamladı. Onların Guinevere ve Gwenhwyvach'ın Powys'te sürgün edildiği uzun yıllarında dost olduklarını unutmuştum, öpüştükten sonra Ceinwyn Gwenhwyvach'ı bana getirdi. Onunla evlenmemiş olmamdan kırılmış olacağını düşünüyordum, ama bir kızgınlığı yokmuş gibi görünüyordu. "Kız kardeşimin bahçıvanı oldum," dedi bana.

"Eminim öyle değildir Hanımım," dedim.

"Atama resmîleştirilmedi ama," dedi kuru bir sesle. "Şef kâhyalık, köpek bakıcılığı görevlerim de var tabiî. Ama birinin bu işleri yapması gerekiyor ve babam ölmeden önce Guinevere'a bana bakacağına söz verdirdi."

"Babanız için üzüldüm," dedi Ceinwyn.

Gwenhwyvach omuz silkti. "Gün geçtikçe zayıfladı, zayıfladı bir gün de artık yok oldu." Gwenhwyvach'ın kendisi zayıflamamıştı. Artık şişman bir kadındı. Kırmızı şişman yüzüyle, toprakla kirlenmiş elbisesiyle ve kirli beyaz önlüğü ile bir prensesten daha çok bir köylünün karısı gibi görünüyordu. "Şimdi burada yaşıyorum," dedi saraydan yüz adım kadar uzakta bulunan, kütükten yapılmış oldukça büyük bir binaya işaret ederek. "Kız kardeşim her gün görevlerimi yapmama izin veriyor, ama gece çanı çaldığında gözlerden uzak olmam gerekiyor. Kötü bir niyeti yok bunda aslında. Deniz Sarayı'nın güzelliği, görüntüsü bozulabilir diye endişeleniyor."

"Hanımım!" diye itiraz ettim kendi kendini aşağılamasına.

Gwenhwyvach beni susturdu. "Mutluyum," dedi. "Köpeklerle uzun gezintilere çıkıyorum ve arılarla konuşuyorum."

"Lindinis'e gel," diye davet etti Ceinwyn.

"Buna hiçbir zaman izin verilmez," dedi Gwenhwyvach yapmacık bir dehşetle.

"Neden olmasın?" diye sordu Ceinwyn. "Fazladan boş odamız var."

Gwenhwyvach sırıttı. "Çok şey biliyorum Ceinwyn, nedeni bu. Kimin geldiğini, kimin kaldığını ve burada neler yaptıklarını biliyorum." İkimiz de bu imaları kurcalamak istemedik, bunun için de sessiz kaldık. Ama Gwenhwyvach'ın konuşmaya ihtiyacı vardı. Yalnızdı ve Ceinwyn eski bir dostuydu. Gwenhwyvach birden koparttığı otları yere attı ve bizi acele ile saraya doğru götürdü. "Size göstereyim."

"Görmemizin doğru olmadığına eminim," dedi Ceinwyn çekinerek.

"Sen görebilirsin," dedi Ceinwyn'e Gwenhwyvach, "ama Derfel göremez ya da görmemesi gerekir. Erkeklerin tapınağa girmemesi gerekir."

Bizi tuğla merdivenlerle inilen bir kapının önüne götürdü ve kapıyı açınca sarayın altında Roma tuğlaları ile yapılmış sütunların olduğu geniş bir mahzene açıldığını gördük. "Burada şarapları muhafaza ederlermiş," dedi Gwenhwyvach, raflarda duran küpleri ve kırbaları göstererek. Kapıyı açık bırakmıştı, parıldayan gün ışığının mekânı biraz aydınlatabilmesi için.

"Bu taraftan," dedi ve sağımızdaki bir takım sütunların arasından kayboldu.

Onu izledik, mahzen kapısından içeri sızan gün ışığından uzaklaştıkça daha ihtiyatla elimizle duvarları yoklayarak ilerledik. Gwenhwyvach'ın bir kapının kol demirini kaldırdığını duyduk ve büyük kapıyı açınca bir soğuk hava akımı hissettik.

"Burası İsis Tapınağı mı?" diye sordum.

"Bundan bahsedildiğini duydun mu?" Gwenhwyvach düş kırıklığına uğramış gibiydi.

"Guinevere bana Durnovaria'daki tapınağını göstermişti," dedim, "yıllar önce."

"Sana bunu göstermez ama," dedi Gwenhwyvach ve Ceinwyn ve benim Guinevere'ın kişisel tapınağını görebilmemiz için kapının birkaç adım içerisinde asılı duran ağır siyah perdeyi kenara çekti. Kardeşinin kızacağından korkan Gwenhwyvach benim kapı ile perde arasındaki küçük girişin eşiğini aşıp içeri girmeme izin vermedi. Ama Ceinwyn'i, parlatılmış siyah taşlardan yapılmış döşemeleri olan, duvarları ve kemerli tavanı katranla boyanmış, siyah bir podyum ve siyah bir tahtın ve tahtın arkasında yine siyah bir perdenin olduğu uzun bir odaya iki basamak merdiveni indirerek soktu. Alçak podyumun önünde sığ bir çukur vardı, bunun İsis törenleri sırasında su ile doldurulduğunu biliyordum. Mabet, aslında, Guinevere'ın bana yıllar önce gösterdiğinin tamamen aynısıydı ve Lindinis Sarayı'nda bulduğumuz terk edilmiş tapınağa da benziyordu. Bu tapınağın öncekilerden daha geniş ve alçak olması dışında tek farkı sığ çukurun tam üzerinde ke-

merli tavanda geniş bir delik olduğu için buradan güneş ışığının içeri girmesiydi. "Orada bir duvar var," diye fısıldadı Gwenhwyvach deliğe işaret ederek, "bir adam boyundan daha yüksek. Böylece ay ışığı delikten içeri girebiliyor ama kimse görmüyor. Akıllıca değil mi?"

Ay ışığı deliğinden kestirebildiğim kadarıyla mahzen sarayın yan bahçesinin altına kadar uzanıyordu. Gwenhwyvach bunu doğruladı. "Burada bir giriş vardı," dedi tapınağın katranla sıvanmış duvarındaki kırık çizgilere işaret ederek, "malzemenin doğrudan mahzene getirilebilmesi içindi. Ama Guinevere kemeri uzattı. Bak! Ve toprakla kapattı."

Mabette kötü bir şey yoktu. Melun bir siyahlık vardı bir tek. Ne bir put, ne kurban ateşi ve ne de mihrap. Aslında yukarıdaki odalar gibi şık olmadığı için düş kırıklığına uğradım. Ucuz ve kalitesiz, hatta kirli görünüyordu. Romalılar, diye düşündüm, bu odayı Tanrıça'ya lâyık bir hale getirmeyi bilebilirlerdi, ama Guinevere'in gayretleri sayesinde tuğla bir mahzen siyah bir mağara haline gelmişti. Daha önce Durnovaria'da gördüğüm taht olduğunu tahmin ettiğim, tek bir taş bloktan yontulmuş siyah alçak taht etkileyiciydi. Gwenhwyvach tahtın yanından geçerek Ceinwyn'in içeriye girebilmesi için siyah perdeyi araladı. Perdenin arkasında uzun zaman geçirdiler, ama mahzeni terk ettiğimizde Ceinwyn bana orada fazla bir şey olmadığını söyledi. "Yalnızca küçük siyah bir odaydı," dedi bana, "büyük bir yatak ve fare pislikleri vardı."

"Bir yatak mı?" dedim.

"Dört sütunlu bir rüya yatağı," dedi Ceinwyn güvenle. "Merlin'in kulesinde olan gibi aynen."

"Yani hepsi bu mu?" dedim hâlâ kuşku duyarak.

Ceinwyn omuz silkti. "Gwenhwyvach başka amaçlarla da kullanıldığını ima etmeye çalıştı," dedi onaylamayarak. "Ama bir kanıtı yoktu ve sonunda kardeşinin rüya görmek için burada yattığını kabul etti." Üzülerek gülümsedi. "Zavallı Gwenhwyvach aklını kaçırdı herhâlde. Lancelot'un bir gün onun için geleceğine inanıyor."

"Neye inanıyor, neye?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ona aşık, zavallı kadın," dedi Ceinwyn. Gwenhwyvach'ı ön bahçede bizimle eğlenceye katılması için ikna etmeye çalışmıştık, ama reddetmişti. Hoş karşılanmayacağını söyleyerek acele ile ayrılmıştı. Giderken sağa sola şüpheci bakışlar fırlatmıştı. "Zavallı Gwenhwyvach," dedi Ceinwyn, sonra güldü, "tipik Guinevere değil mi?"

"Ne?"

"Bu kadar egzotik bir dini seçmesi. Niçin geri kalanlarımız gibi Britanya'nın Tanrılarına tapınmıyor? Hayır, daha zor ve garip bir şey

bulması gerekir." İç geçirdi ve koluma girdi, "gerçekten de ziyafete kalmak zorunda mıyız?"

Hâlsizdi. Son doğumdan sonra kendisini toparlayamamıştı henüz. "Gitmezsek Arthur bunu anlayışla karşılayacaktır," dedim.

"Ama Guinevere karşılamaz," iç geçirdi. "Katlanmak zorundayım anlaşılan."

Sarayın uzun batı duvarından ve tapınağın yüksek kütüklerden yapılmış ay ışığı deliğinin bulunduğu duvardan geçtik, ve uzun kemerlerin sonuna geldik. Köşeyi dönmeden önce onu durdurdum ve ellerimi omuzlarına koydum. "Powysli Ceinwyn," dedim güzel yüzüne bakarak, "seni gerçekten seviyorum."

"Biliyorum," dedi gülümseyerek, sonra ayak parmaklarının ucuna kalkarak beni öptü. Deniz Sarayı'nın eğlence bahçesine doğru birkaç adım attık. "İşte," dedi Ceinwyn alay edercesine, "Arthur'un Britanya Kardeşliği."

Bahçe sarhoş adamlarla doluydu. Ziyafet için fazla bekletilmişlerdi ve şimdi birbirlerini abartılı şekilde kucaklıyorlar ve ebedî dostluk sözleri veriyorlardı. Guinevere'in çiçek tarhlarının üzerinde yuvarlananlar, güreş tutanlar da vardı. Korolar şarkı söylemeyi çoktan bırakmışlardı ve korodaki kadınlardan bir kısmı şimdi savaşçılarla içki içiyorlardı. Herkes sarhoş değildi tabiatıyla, ama ayık misafirler kadınları korumak için terasa çekilmişlerdi. Bunların çoğu Guinevere'in saray refakatçileriydi ve aralarından biri de ilk aşkım Lunete'ti. Guinevere de terastaydı ve dehşet içinde harap olan bahçesini seyrediyordu. Ama kabahat onundu, kuvvetli ballı şıra ikram ettiği için, şimdi bahçesinde en azından elli adam gürültülü bir şekilde itişip kakışıyorlardı. Bazıları çiçek fidanlarını, şakacıktan kılıç kavgasında kullanmak için kökünden sökmüşlerdi. Birinin suratı kan içindeydi, başka biri kendisine vuran Ant Kardeşine söverken sallanan dişini çıkartmaya uğraşıyordu. Başka biri ise Yuvarlak Masa'nın üzerine kusmuştu.

Ceinwyn'in kemerin üstüne çıkmasına yardım ettim, altımızda Britanya Kardeşliği'nin üyeleri sövüşerek, kavga ederek kendilerini kaybedecek kadar içiyordu.

Ve bu, Igraine bana hiçbir zaman inanmayacak ama, cahillerin Yuvarlak Masa adını verdikleri, Arthur'un Britanya Kardeşliği'nin başlangıcıydı.

Arthur'un Yuvarlak Masa Andı'nın yarattığı barış ruhunun krallıkta mutluluğun yayılmasına neden olduğunu söylemek isterim ama çoğu insan ant verildiğinin farkında bile değildi. İnsanların çoğu

lordlarının ne yaptığından habersizdi veya kendileri ve aileleri rahatsız edilmediği sürece umursamıyorlardı. Arthur, tabiatıyla anda büyük önem veriyordu. Ceinwyn'in çoğu kez söylediği gibi, antlardan nefret ettiğini söyleyen bir adam için ant içmeye fazla meraklıydı.

Ama bu yıllarda anda hiç olmazsa uyuldu ve Britanya bu barış döneminde zenginleşti. Aelle ve Cerdic Lloegyr'i ele geçirmek için savaştılar.

Ve bu koyu düşmanlık Britanya'nın geri kalanını Saksonların mızraklarından korudu. Batı Britanya'da İrlanda Kralları durmadan silahlarını İngiliz kalkanlarına karşı deniyorlardı, ama bu çarpışmalar önemli değildi ve çoğumuz uzun bir barış döneminin zevkini çıkarttık. Mordred'in, şimdi benim de bir üyesi olduğum, Danışma Konseyi düşmanlar konusunda endişelenmek yerine sadece yasalar, vergiler, arazi anlaşmazlıkları ile meşgul olabiliyordu.

Arthur Danışma Konseyi'ne başkanlık ediyordu, ama hiçbir zaman masanın başındaki yere oturmuyordu. Zira burası krala ayrılan tahttı ve Mordred yaşını doldurıncaya kadar da boş bekleyecekti. Merlin resmî olarak kralın başdanışmanıydı, ama hiçbir zaman Dumnovaria'ya gelmedi ve Konsey'in Lindinis'te toplandığı birkaç kere de hiçbir şey söylemedi. Danışmanlardan yarım düzinesi savaşçıydı. Bunlardan birçoğu gelmiyorlardı. Agravain iş yapmanın kendisini sıktığını söylüyordu, Sagramor ise Sakson sınırını güvende tutmayı yeğliyordu. Diğer danışmanlar Britanya'nın yasalarını ve soyağaçlarını bilen iki ozan, iki yargıç, bir tüccar ve iki Hıristiyan piskoposdu. Piskoposlardan biri ciddî, Emrys adında yaşlı bir adamdı, Dumovaria'da Bedwin'ın selefi olmuştu, diğeri de Sansum'du.

Sansum bir zamanlar Arthur'a karşı komplo kurmuştu. Pek az kimse, kurduğu komplo ortaya çıktığı halde yaşamasına izin verileceğini düşünüyordu, ama Sansum bir şekilde paçayı kurtarmıştı. Hiçbir zaman okumayı yazmayı öğrenememişti, ama akıllı bir adamdı ve çok ama çok hırslıydı. Gwent'ten geliyordu, babası bir debbağdı. Sansum Tewdric'in papazlarından biri olmuştu ve Caer Sws'ten kaçak olarak ayrıldıklarında Arthur ve Guinevere'i evlendirerek şimdiki konumuna ulaşmıştı. Bu hizmeti karşılığında Dumovaria Piskoposu ve Mordred'in din işleri danışmanı olmuştu. Bu son görevini Nabur ve Melwas'la işbirliği yaptığında kaybetmişti. Bundan sonra Kutsal Diken Manastırı'nın bekçisi olarak çürüyüp unutulması gerekiyordu, ama Sansum kıyıda köşede kalmaya tahammül edemezdi. Lancelot'u Mithras'ta reddedilmenin getireceği aşağılanmadan kurtarmış ve bunu yaparak Guinevere'ın minnetini kazanmıştı. Ama ne Lancelot ile

dostluğu ne de Guinevere ile yaptığı barış onu Durnovaria Konseyi üyeliğine yükseltebilirdi.

Bu önemli görevi evlenerek elde etmişti, Arthur'un ablası Morgan ile evlenmişti -Merlin'in rahibesi, sırların ustası pagan Morgan. Bu evlilikle Sansum eski utançlarının hepsinden kurtulmuş ve Dumnonia'da gücün zirvesine tırmanmıştı. Danışma Konseyi'ne girmiş, Lindinis Piskoposu olmuş ve yeniden Mordred'in kişisel papazı olmuştu. Bereket kraldan nefret ediyordu da Lindinis Sarayı'ndan uzak duruyordu. Kuzey Dumnonia'daki tüm kiliselerin üzerinde otorite kurmuştu. Emrys'in tüm güney kiliseleri üzerinde de otorite kurmayı başardı. Bu Sansum için parlak bir evlilik yapmanın doğal sonuçları olabilirdi ama geri kalanlar şaşkınlıkla izliyorlardı olanları.

Evlilik töreni Ynys Wydryn'de Kutsal Diken Kilisesi'nde yapılmıştı. Arthur ve Guinevere Lindinis'te kalmışlardı ve hepimiz bu büyük günde atla kiliseye gitmiştik. Törenler Morgan'ın Issa Gölü'nün kamışlarla örtülü kıyısının sularında vaftiz edilmesi ile başlamıştı. Üzerinde boynuzlu Tanrı Cernunnos'un resmi olan altın maskeyi çıkarmış, bunun yerine bir Hıristiyan haçı ile süslenmiş yeni bir maske takmıştı ve mutluluğunu belli etmek için de her zaman giydiği siyah elbiseyi değil de beyazlar giyinmişti. Arthur ablasını, bizzat Sansum tarafından göle sokulurken, neşeyle desteklemişti. Bir koro ilahiler söylemişti. Morgan kurulanıp, yeni beyaz elbiseler giyerken beklemiştik, sonra da topallayarak Piskopos Emry'nin onları karıkoca ilân ettiği mihraba gidişini seyretmiştik.

Herhâlde, Merlin'in kendisi eski Tanrıları terk ederek haçı kabul etseydi bile bundan daha fazla şaşırmazdım. Sansum için bu çifte zaferdi, Arthur'un ablası ile evlenerek Kraliyet Konseyi'ne sıçradığı gibi, Morgan'ı Hıristiyan yaparak paganlara önemli bir darbe indirmişti. Bazıları onu fırsatçılıkla itham ettiler ama namuslu davranmak gerekirse onun Morgan'ı bir şekilde sevdiğini ve Morgan'ın da ona hayran olduğunu düşünüyorum. Nefretten dolayı bir araya gelen iki akıllı insandı onlar. Sansum her zaman olduğundan daha yükseklerde olması gerektiğine inanıyordu, bir zamanlar çok güzel olan Morgan ise bedenini kavuran ve yüzünü âdeta bir gudubete çeviren ateşten nefret ediyordu. Nimue'den de nefret ediyordu, zira bir zamanlar Morgan Merlin'in en güvenilir rahibesi iken daha genç olan Nimue onun bu yerini ele geçirmiş ve şimdi intikam almak için Morgan en koyu Hıristiyan olmuştu. Eski Tanrıların hizmetinde olduğu kadar şimdi İsa'nın hizmetinde de bağnaz olmuştu ve evlilikten sonra muhteşem kararlılığıyla Sansum'un misyonerlik faaliyetlerine yönelecekti.

Merlin evlilik törenine katılmadı ama haberi duyunca çok güldü. "Yalnız," dedi bana haberleri duyduğu zaman "fareler kralı hiç olmazsa bir can yoldaşı. Yattıklarını sanmıyorsun değil mi? Aman Tanrım, Derfel, zavallı Morgan Sansum'un önünde soyunacak olsa Sansum kusar. Ayrıca, Sansum bu işi de bilmez. Daha doğrusu kadınlarla nasıl yapılacağını bilmez."

Evlilik Morgan'ı yumuşatmadı. Morgan, kurnazca tavsiyeleri ile yönetilmeye razı olan ve hırslarını güçlü enerjisi ile destekleyebileceği bir adam bulmuştu, ama o hâlâ insanlara itici gelen altın maskesinin ardında, kötü huylu ve aksi bir kadındı. Hâlâ Ynys Wydryn'de yaşıyordu, ama Merlin'in Tor'unda değil de yan tarafında harap olmuş şimdi içinde Nimue'nin yaşadığı Tor'u görebileceği kilisenin içindeki piskopos evinde kalıyordu. Merlin tarafından yalnız bırakılmış olan Nimue, Morgan'ın Britanya Hazineleri'ni çaldığına inanıyordu. Bence bunun tek nedeni Nimue'nin Britanya'nın en büyük haini olarak gördüğü Morgan'a duyduğu nefretti. Morgan sonuçta Hıristiyan olmak için Tanrıları terk eden bir rahibeydi ve Nimue Morgan'ı ne zaman görse tükürüyor ve lânetler yağdırıyordu. Morgan da bu lânetleri aynı şiddetle iade ediyordu; Hıristiyan yasaları ve pagan tehditleri. Hiçbir zaman birbirlerine medenî bir şekilde davranamazlardı, ama bir keresinde Nimue'nin ısrarı üzerine Morgan'a kayıp kazanı sormuştum. Bu evlilikten bir yıl sonraydı ve ben şimdi bir lord ve Dumnonia'nın en zengin insanlarından biri olmama rağmen Morgan'ın karşısında rahat değildim. Ben çocukken o korkulacak bir otoriteye ve ürkütücü bir görünüşe sahip bir şahsiyetti. Tor'u sert ve asabî bir tavırla ve hepimizi disipline sokmak için her zaman hazır asası ile yönetiyordu. Yıllar sonra bile onu korkutucu buluyordum.

Onunla Ynys Wydryn'de Sansum'un yeni binalarının birinde karşılaştım. En büyüğü bir kraliyet tören salonu kadar büyüktü ve düzinelerce rahibin misyoner olarak eğitim gördükleri bir okuldu. Bu rahipler derslerine altı yaşında başlıyorlar, on altı yaşında kutsanıyorlar ve insanları dine kazandırmak için Britanya yollarına salıveriliyorlardı. Yolculuğum sırasında bu ateşli insanların bir çoğuna rastladım. İkişer ikişer yürürler, küçük bir asa ve torba taşırlardı, bazen tuhaf bir şekilde bu misyonerlerin baştan çıkardıkları kadınlar da onlara refakat ederlerdi. Korkuları yoktu. Ne zaman onlarla karşılaşsam Tanrılarını inkâr etmem için bana meydan okurlardı ve ben de daima kibar bir şekilde onun var olduğunu kabul eder ve sonra da benim kendi Tanrılarımın da yaşadığına ısrar ederdim. Bunun üzerine bana lânetler yağdırırlardı ve kadınları da ağlaşıp lânetler okurlardı. Bir keresinde böyle iki fanatik kızlarımı korkutunca mızrağımın dipçiğini kullandım ve itiraf etmeliyim ki biraz sert kullandım. Zira tartışmanın sonunda birinin

kafası yarılmış, diğerinin de bileği kırılmıştı. Arthur en ayrıcalıklı olanların dahi yasaların üzerinde olmadığının gösterilmesi için mahkemeye çıkarılmamda ısrar etti ve böylece Lindinis'te, bir Hıristiyan yargıcın beni benim ağırlığımın yarısı kadar gümüşü kemik parası olarak ödemeye mahkûm ettiği mahkemeye gittim.

"Kamçılanmalıydın." Morgan anlaşılan olayı hatırlıyordu ve onun yanına götürüldüğümde hükmünü verdi. "Parça parça olana, kanlar içinde kalana kadar kırbaçlanmalıydın. Halkın önünde."

"Sizin için dahi şimdi bunu yapmanın zor olacağını düşünüyorum Hanımım," dedim yumuşak bir sesle.

"Tanrı bana gereken gücü verecekti," diye hırladı altın Hıristiyan haçlı maskesinin ardından. Parşömenler ve mürekkebe bulanmış tahta parçaları ile dolu bir masanın arkasında oturuyordu, zira yalnızca Sansum'un okulunu yönetmiyor, kuzey Dumnonia'daki tüm kiliselerin ve manastırların servetlerinin de hesabını tutuyordu, ama en gurur duyduğu başarısı Kutsal Kadınlar Birliği'ydi. Bunlar, erkeklerin girilmesine izin verilmeyen salonlarda şarkı söyleyip dua eden kadınlardı. Morgan başını kaldırıp beni baştan aşağıya süzdüğünde onların tatlı seslerini duyabiliyordum. Anlaşılan gördüğünü beğenmemişti. "Para için geldiysen," diye söylendi, "para yok. Eski borçlarını ödemediğin sürece."

"Bildiğim kadar herhangi bir borcumuz yok," dedim yumuşak bir tavırla.

"Saçma," tahta parçalarından birini eline aldı ve ödenmemiş borçların hayali bir listesini okudu.

Ne demek istiyorsa demesine izin verdim ve sonra kibar bir şekilde ona Danışma Konseyi'nin kiliseden borç istemek niyetinde olmadığını anlattım. "Şayet isteseydi," diye ekledim, "eminim kocanız size söylerdi."

"Eminim," dedi, "Danışma Konseyi'ndeki paganların Aziz'in arkasından dolaplar çevirdiğine." Burnunu çekti. "Kardeşim nasıl?"

"Meşgul Hanımım."

"Anlaşılan gelip beni göremeyecek kadar meşgul."

"Siz de onu ziyaret edemeyecek kadar meşgulsünüz," dedim kibarca.

"Ben mi? Durnovaria'ya gideceğim ve o Guinevere cadısı ile yüz yüze geleceğim, öyle mi?" İstavroz çıkarttı elini su dolu bir kaba batırdı ve yeniden istavroz çıkarttı. "Cehenneme gitmeyi ve şeytanla yüz yüze gelmeyi bile tercih ederim," dedi. "O İsis'in şeytanını görmektense," şeytanı kovalamak üzere tükürmek üzereydi ki istavroz çı-

kartmayı akıl etti. "İsis Törenlerinde ne gerektiğini biliyor musun?" diye sordu kızarak.

"Hayır Hanımım," dedim.

"Çirkef, Derfel, çirkef. İsis mor kadındır. Babilon'un orospusu. Bu şeytanın inancı Derfel. Birlikte yatarlar kadınlar ve erkekler." Bu dehşet verici düşünce ile ürperdi. "Tam anlamı ile çirkeflik."

"Onların mabetlerine," dedim Guinevere'ı koruyarak, "erkeklerin girmesine izin verilmez Hanımım. Aynı sizin kadınlar bölümüne girmelerine izin verilmediği gibi."

"İzin verilmez mi?" Morgan güldü. "Gece vakti gelirler aptal ve pislik Tanrıçalarına çıplak ibadet ederler. Kadınlar ve erkekler beraberce domuzlar gibi terlerler! Bilmediğimi mi sanıyordun? Bir zamanlar bir günahkârdım ben? Pagan inançlarını benden iyi mi bildiğini sanıyorsun? Dinle Derfel, kadın ve erkek, çıplak kadınlar ve çıplak erkekler, kendi terleri içinde birlikte yatarlar. İsis ile Osiris, kadın ile erkek, kadın erkeğe hayat verir ve bunun nasıl yapıldığını sanıyorsun aptal? Cinsel ilişkisiyle yapılır bu!" Parmaklarını çanağa batırarak yeniden istavroz çıkarttı. Kutsal suyun bir damlacığını maskesinin alnında bıraktı. "Sen cahil, saf bir aptalsın," diye bağırdı. Tartışmayı uzatmadım. Değişik inançlardan olanlar sürekli olarak birbirlerine böyle hakaretler ederler. Birçok pagan da Hıristiyanlar 'aşk festivalleri' dedikleri törenlerde benzer davranışlar sergilemekle itham ederler ve köylüler Hıristiyanların çocukları kaçırdıklarına ve yediklerine inanırlar. "Arthur da bir aptal," diye homurdandı Morgan. "Guinevere'a güvendiği için." Tek gözü ile bana ters ters baktı. "Para değilse Derfel, istediğin nedir?"

"Kazanın kaybolduğu gece ne olduğunu bilmek istiyorum Hanımım."

Buna güldü. Eski kahkahasını hatırlattı bana bu. Tor'da daima belanın gelmekte olduğunu haber veren bir kahkaha olarak bilinirdi bu ses. "Seni zavallı aptal," dedi "zaman kaybettiriyorsun bana." Masadaki işine döndü. Hesap çubuklarına işaret koyarak ve parşömenlerin yanına işaretler yaparak beni görmezden geliyormuş gibi yaparken, bekledim. Bir süre sonra, "hâlâ burada mısın aptal?" dedi.

"Hâlâ buradayım Hanımım," dedim.

İskemlesinde döndü. "Ne bilmek istiyorsun? O tepedeki kötü ruhlu küçük orospu mu yolladı seni?" Elini pencereden Tor'a doğru salladı.

"Merlin sordu bana Hanımım," diye yalan söyledim. "Geçmişi merak ediyor ama hafızası gelip gidiyor."

"Yakında cehenneme gidecek," dedi intikam almak ister gibi bir sesle. Sonra sonunda omuz silkmeden sorumu düşündü. "Sana o gece ne olduğunu anlatacağım," dedi sonunda, "sadece bir kere anlatacağım ve anlattıktan sonra da bana bir daha sormayacaksın."

"Bir kere yeterli Hanımım."

Kalktı ve Tor'u görebileceği pencereye topallayarak gitti. "Ulu Tanrımız," dedi. "Tek gerçek Tanrı hepimizin babası Cennetten ateşleri gönderdi. Oradaydım ve ne olduğunu biliyorum. Ateşini gönderdi ve salonun damını tutuşturdu. Bağırıyordum zira ateşten korkuyorum haklı olarak. Bir ateş çocuğuyum. Ateş benim hayatımı mahvetti, ama bu değişik bir ateşti. Tanrı'nın arındıran ateşiydi bu. Günahlarımı yakıp götüren ateş. Ateş damdan kuleye sıçradı ve her şeyi yaktı. Ateşi seyrettim, hatta ateşte ölebilirdim. Aziz kutsanmış Sansum gelip beni güvenli bir yere çıkarttı." İstavroz çıkarttı ve bana doğru döndü. "İşte aptal," dedi, "olan biten bundan ibaret."

Demek Sansum o gece Tor'daydı? İlginç. Ama ben bu konuda bir şey söylemedim. Bunun yerine kibarca, "ateş kazanı yakmadı Hanımım," dedim. "Merlin ertesi gün geldi ve külleri aradı ama altın bulamadı."

"Aptal." Morgan maskesinin ağız açıklığından bana tükürdü. "Tanrı'nın ateşinin senin alevlerin gibi yandığını mı sanıyorsun? Kazan şeytanın çanağıydı, Tanrı'nın dünyasındaki en karanlık lekeydi. Şeytanın oturağıydı ve Efendimiz Tanrımız onu yok etti Derfel, yok etti. Yanışını bu gözle gördüm." Gören gözünün altına maskesine parmağı ile dokundu. "Yanışını gördüm ve kaynayan, hışırdayan ateşin ortasında bir ocak gibiydi, cehennemin en kızgın ateşinin alevi kadar kızgındı ve şeytanların acı içinde haykırışlarını duydum kazan duman olurken. Tanrı onu yaktı ve ait olduğu cehenneme geri gönderdi!" Duraksadı ve maskenin arkasında gülümsediğini hissettim. "Gitti Derfel," dedi daha alçak bir sesle, "şimdi sen de gidebilirsin."

Kiliseden çıkarak Tor'a tırmandım. İp menteşelerle tutturulmuş kapıyı açtım. Salon ve kulenin küllerini toprak yutuyordu ve bunların çevresinde Nimue ve adamlarının yaşadıkları kirli kulübeler vardı. Bu insanlar dünyamızın istenmeyenleriydi; sakatlar ve dilenciler, evsiz barksız insanlar ve yarı deli yaratıklar, hepsi Lindinis'ten Ceinwyn ve benim her hafta gönderdiğimiz yiyeceklerle yaşıyorlardı. Nimue insanlarının Tanrı ile konuştuklarını iddia ediyordu, ama onlardan duyduğum tek şey çılgınca kahkahalar veya üzüntülü inlemelerdi. "Her şeyi inkâr ediyor," dedim Nimue'ye.

"Tabiî ki edecek."

"Tanrı'nın onu yakarak yok ettiğini söylüyor."

"Onun Tanrısı yumurta bile pişiremez," dedi Nimue intikamla yanıp tutuşarak. Kazanın kaybolduğu yıldan bu yana sanki o da kötüleşmişti, tıpkı Merlin'in yavaş yavaş ihtiyarladığı gibi. O günlerde Nimue pisti. Pis ve zayıftı ve onu Ölüler Adası'ndan kurtardığım günlerdeki kadar çılgındı. Zaman zaman titriyor veya yüzünü kontrol

edilemez bir şekilde buruşturuyordu. Uzun bir zaman önce altın gözünü ya atmış ya da satmıştı, şimdi boş göz çukurunu bir meşin parçası ile kapatıyordu. Bir zamanlarki güzelliği şimdi kir ve pislikten yaralar içinde kaybolmuştu. Gaipten haber almak veya iyileştirilmek için ona gelen köylülerin dahi kokusundan irkildikleri, pislikten yağlanmış siyah saçları vardı. Ben bile, ona antla bağlı olan ve bir zamanlar onu sevmiş olan ben bile, onun yanında olmaya zor tahammül ediyordum.

"Kazan yok olmadı," dedi o gün Nimue bana.

"Merlin de öyle diyor."

"Ve Merlin de yaşıyor Derfel." Tırnaklarını kemirmiş olduğu elini koluma koydu. "Bekliyor, sadece bekliyor, gücünü saklıyor."

Cehennem ateşini, diye düşündüm ama bir şey söylemedim.

Nimue ufuğa doğru baktı. "Orada bir yerlerde Derfel," dedi. "Kazan saklı duruyor. Ve birisi de onu nasıl kullanabileceğini bulmaya çalışıyor." Yavaşça güldü. "Bunu yaptıklarında Derfel, ülkenin kana bulandığını göreceksin." Tek gözünü bana çevirdi. "Kan," diye fısıldadı. "Dünya o zaman kan kusacak Derfel ve Merlin tekrar ortaya çıkacak."

Belki, diye düşündüm; ama o gün güneşli bir gündü ve Dumnonia barış içindeydi. Arthur'un barışıydı bu, onun kılıcı sayesinde kazanılmış, mahkemelerinin koruduğu ve yollarının zenginleştirdiği ve Kardeşliğin güveni altında bir barıştı bu. Kazandan ve kayıp hazinelerden o kadar uzaklaşmıştık ki. Ama Nimue hâlâ onun büyüsüne inanıyordu ve ben onun hatırını kırmamak için inanmadığımı söyleyemezdim; ama o parlak günde Arthur'un Dumnoniası zifiri karanlıktan ışığa doğru, kaostan düzene doğru ve vahşetten yasaya doğru mücadele ederek ilerliyormuş gibime geliyordu. Bu Arthur'un başarısıydı. Bu onun Camelot'uydu.

Ama Nimue haklıydı. Kazan kaybolmamıştı ve o, Merlin gibi, yalnızca onun dehşetini bekliyordu.

O yıllarda başlıca işimiz Mordred'i tahta çıkmaya hazırlamaktı. Caer Cadarn tepesinde bir bebekken kral ilân edildiği için hâlen kralımızdı, ama Arthur, Mordred'in tahta çıkacağı zaman törenin yeniden yapılmasına karar vermişti. Başka hiçbir şey oğlanı adam edemediğinden Arthur'un bu ikinci töreninde mistik bir gücün Mordred'e akıl ve sorumluluk bahşedeceğini umduğunu sanıyorum. Denedik, Tanrı biliyor ki denedik, ama Mordred hep aynı aksi, nefret dolu ve azgın gençti. Arthur ondan hoşlanmazdı ama Mordred'in büyük kusurlarını inatla görmek istemedi. Arthur'un tek gerçek inancı kralların Tanrısallığıydı. Arthur'un Mordred'in gerçek yüzü ile yüzleşeceği zaman gelecekti, ama o yıllarda Kraliyet Konseyi'nde Mordred'in Kral olarak uygun olup olmadığı sorusu ortaya atıldığında, Arthur hep aynı şeyi söylerdi. Mordred'in, itici bir çocuk olduğu konusunda hemfikirdi, ama böyle çocukların büyüdüklerinde düzgün adamlar olduklarını hepimiz bilirdik ve kral ilân edilmenin ciddîyeti ve krallığın sorumlulukları mutlaka oğlanı yola getirecekti. "Ben kendim de örnek bir çocuk değildim," demeyi pek severdi "ama şimdi pek de fena değilim herhâlde. Oğlana güveniniz." Ayrıca, diye ilave ederdi gülümseyerek, Mordred'e akıllı ve deneyimli bir konsey yol gösterecekti. "O kendi konseyini atayacaktır," diye içimizden biri daima itiraz ederdi, ama Arthur bunu duymazdan gelirdi. İnanarak bize teminat verirdi, her şey yoluna girecekti.

Guinevere'ın böyle hayalleri yoktu. Yuvarlak Masa Andı'nı izleyen yıllarda Mordred'in geleceğiyle tutkulu bir şekilde ilgilenmeye başladı. Kraliyet Konseyi'ne katılmazdı, zira hiçbir kadın katılamazdı, ama perde ile kapatılmış bir kemerin arkasından bizi dinlediğinden kuşkulanırdım. Sanıyorum tartıştığımız konular onu sıkıyordu. Limana yeni taşlar konulup konulmaması, bir köprü için para ayrılıp ayrılmaması veya bir yargıcın rüşvet alıp almadığı veya kimin bir öksüz mirasçının vasisi olması gerektiğini konuşarak saatler harcardık. Bu konular Konsey'in normal gündem maddeleriydi ve eminim bunları

monoton bulurdu, ama Mordred'i tartıştığımızda nasıl da can kulağı ile dinlemiştir kim bilir.

Guinevere Mordred'i pek tanımazdı, ama ondan nefret ederdi. Ondan o kral olduğu ve Arthur kral olmadığı için nefret ederdi ve Kraliyet Konseyi üyelerini birer birer kendi görüşünde birleştirmeye çalıştı. Hatta bana bile iyi davrandı. Onunla aynı fikirde olduğumu görmüş olmalıydı. Yuvarlak Masa Andı'nı izleyen ilk Konsey Toplantısı'nda koluma girdi ve beni salgın hastalığın geri gelmemesi için mangalda yakılan otların dumanı ile sislenen Durnovaria'nın avlusunda dolaştırdı. Belki de başımı döndüren otların dumanıydı, ama Guinevere'ın yanımda olmasının da etkisi vardı. Güçlü bir parfüm sürmüştü, gür kızıl saçları açıktı, bedeni dik ve inceydi, yüzü çok güzel ve capcanlıydı. Babasının öldüğüne çok üzüldüğümü söyledim. "Zavallı babam," dedi, "hayalini kurduğu tek şey Henis Wyren'e geri dönmekti." Duraksadı, Arthur'un Diwrnach'ı çıkartmak için daha fazla gayret sarf etmesini kınayıp kınamadığını merak ettim. Guinevere'in Henis Wyren'in vahşî kıyısını yeniden görmek istediğinden şüpheliydim, ama babası daima atalarının topraklarına dönmek istemişti. "Bana Henis Wyren'i ziyaretinden hiç bahsetmedin," dedi şikayet edercesine. "Diwrnach'la karşılaştığını duydum."

"Onunla bir daha karşılaşmayacağımı umarım Hanımım." Omuz silkti.

"Bazen, bir Kral'ın vahşetiyle ün salması yararlı olabilir." Henis Wyren'in durumunu sordu, ama cevaplarımla pek ilgilenmediğini hissettim; aynen Ceinwyn'in nasıl olduğunu sorduğunda olduğu gibi.

"İyi Hanımım," diye yanıtladım. "Teşekkür ederim."

"Yine mi hamile?" diye sordu alay edermiş gibi bir sesle.

"Öyle sanıyoruz Hanımım."

"İkiniz çok meşgulsünüz anlaşılan Derfel," dedi kibar ama alaycı bir edayla. Ceinwyn'e olan kızgınlığı yıllar boyunca azalmıştı ama hiçbir zaman dost olmamışlardı. Çıplak su perilerinin süslediği bir saksıda yetişen defneden bir yaprak koparan Guinevere yaprağı parmakları arasında ovaladı. " Kral Hazretleri nasıllar?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Yaramaz Hanımım."

"Kral olabilecek nitelikleri var mı?" Guinevere her zamanki gibi sert, dürüst ve açık sözlüydü.

"Kral olmak için doğmuş Hanımım," dedim savunmamı hazırlayarak, "biz de bunu gerçekleştirmek için ant içtik."

Bir kahkaha attı. Altın sırmalı sandaletlerini döşeme taşlarına vurdu ve boynundaki incilerle süslü altın kolye şıngırdadı. "Yıllar önce Derfel," dedi, "seninle bu konuyu konuştuk ve sen Dumno-

nia'daki tüm insanlar arasında Arthur'un kral olmaya en lâyık insan olduğunu söyledin."

"Evet söyledim," diye onayladım.

"Ve şimdi Mordred'in daha uygun olduğunu düşünüyorsun?"

"Hayır Hanımım."

"Öyleyse?" dönüp bana baktı. Pek az kadın benim gözlerimin içine bakabilir ama Guinevere bunu yaptı. "Öyleyse?" diye yeniden sordu.

"Bir ant içtim Hanımım, kocanız gibi."

"Ant, yemin," dedi kolumdan çıkarak. "Arthur Aelle'i öldürmek için ant içti ama Aelle yaşıyor. Henis Wyuren'i geri almak için ant içti orada hâlâ Dwimach hüküm sürüyor. Antlar! Uşakların aptallığın arkasına saklanmaları gibi siz erkekler de antların arkasına saklanıyorsunuz, ama işinize gelmeyince de en kısa zamanda unutuveriyorsunuz. Uther'e içtiğin andın unutulamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Benim andım Prens Arthur'a," dedim ihtiyatla, Arthur'a Guinevere'in yanında her zaman prens demeye özel göstererek. "Bu andı unutmamı mı istiyorsunuz?" diye sordum.

"Onun mantıklı davranmasını sağlamanı istiyorum Derfel," dedi. "Seni dinler."

"Sizi dinler Hanımım."

"Mordred konusunda değil," dedi. "Başka her şey hakkında belki, ama bu konuda değil." Ürperdi, belki de Deniz Sarayı'nda Mordred'i kucaklamaya zorlandığı zamanı hatırlamıştı; sonra sinirle defne yaprağını ezdi ve döşeme taşlarına fırlattı. Birkaç dakika içinde bir hizmetkârın bunu sessizce süpüreceğini biliyordum. Dunovaria'nın Kışlık Sarayı her zaman tertemizdi; ama bu kadar çocuk varken Lindinis'teki sarayımızın temiz kalabilmesi mümkün olmuyordu. Mordred'in bölümü ise pislik içindeydi. "Arthur," diye ısrar etti, Guinevere yorgun bir biçimde, "Uther'in hayatta kalan en büyük oğlu. O Kral olmalı."

Ve olması da gerekir diye düşündüm, ama hepimiz Mordred'i tahta çıkarmak için ant içmiştik ve Lugg Vadisi'nde insanlar bu ant uğruna ölmüşlerdi. Bazı kereler, Tanrı affetsin, Mordred'in ölmesini ve sorunun çözülmesini diledim, ama sakat ayağına ve doğumundaki kötü işaretlere rağmen sağlıklıydı. Guinevere'in yeşil gözlerine baktım. "Hatırlıyorum Hanımım," dedim dikkatle, "beni bu kapıdan içeri soktuğunuzu," avludan dışarıya açılan küçük alçak bir kapıya işaret ederek, "İsis tapınağını gösterdiğinizi."

"Gösterdim. Yani?" savunmaya geçmişti biraz önceki samimiyetten pişman olarak belki de. O geçmiş günde, koluma girip beni avluya

getirmesine neden olan aynı şeydi; beni kazanmaya çalışmıştı. Arthur'un tahta geçebilmesi için Mordred'in yok edilmesini istiyordu.

"Bana İsis'in tahtını gösterdiniz," dedim dikkatle Deniz Sarayı'nda aynı siyah tahtı gördüğümü belli etmeyerek. "İsis'in bir krallığın tahtına kimin oturacağına karar veren Tanrıça olduğunu söylemiştiniz. Doğru mu?"

"Evet, güçlerinden biri de bu," dedi Guinevere.

"O zaman Tanrıça'ya dua ediniz Hanımım," dedim.

"Etmediğimi mi sanıyorsun Derfel?" diye sordu. "Dualarımla kulaklarını aşındırdım. Arthur'un kral olmasını istiyorum ve onun ardından Gwydre'nin, ama bir adamı zorla tahta oturtamazsın. İsis bunu bahşetmeden önce Arthur'un istemesi gerekir."

Bu bana biraz zayıf bir savunma gibi geldi. Eğer İsis Arthur'un fikrini değiştiremiyorsa biz zavallı ölümlülerin bunu yapması nasıl beklenebilirdi? Birçok kez denemiştik ama Arthur bunu tartışmayı bile reddediyordu, tıpkı Guinevere'ın avluda beni Mordred'in yerine Arthur'u geçirmeye beni ikna edemeyeceğini anladığı anda konuşmasını bitirdiği gibi.

Arthur'un kral olmasını istiyordum, ama tüm bu yıllar boyunca bir tek kez inatçı direnişini kırarak onunla taht üzerindeki hakkını konuşabilmiştim ve bu konuşma Yuvarlak Masa Andı'ndan beş yıl geçtikten sonra olabilmişti. Mordred'in kral ilân edileceği yıldan bir yıl önce yaz zamanı kulağımıza bazı kötü dedikodular gelir olmuştu. Yalnızca Hıristiyanlar Mordred'in kral ilân edilmesini destekliyorlardı onlar da bunu kerhen yapıyorlardı ama annesinin bir Hıristiyan olduğu ve çocuğun kendisinin vaftiz edildiği biliniyordu ve bu da Hıristiyanların hırslarına sempatiyle bakacağı konusunda ikna olmalarını sağlıyordu. Dumnonia'da herkes kendilerini oğlandan kurtarması için Arthur'a bakıyordu, ama Arthur sakince onları görmezden geliyordu. O yaz güneşin hareketlerini sayarak öğrendiğimize göre İsa'nın doğumunun dört yüz doksan beşinci yılıydı ve güneşli çok güzel bir yazdı. Arthur gücünün zirvesindeydi. Merlin hikâye anlatmasını bekleyen üç kızım ile bahçede güneşleniyordu. Ceinwyn mutluydu. Guinevere, kemerleri, galerileri ve karanlık gizli tapınağı ile güzel Deniz Sarayı'nda oturuyordu. Lancelot deniz kenarındaki ülkesinde mutlu görünüyordu. Hatırladığım kadar ile aynı zamanda fevkalade üzüntülü bir yazdı.

Zira Tristan ve Iseult'un yazıydı.

Kernow, Dumnonia'nın kuzey ucunda bir pençe gibi duran krallıktı. Romalılar buraya gitmişlerdi ama pek azı bu vahşî yerde yerleş-

mişti ve Romalılar Britanya'yı terk ettiklerinde Kernow halkı işgalciler sanki hiç gelmemiş gibi yaşamlarını sürdürmüşlerdi. Küçük tarlalarını sürmüşler, dalgalı denizde balık avlamışlar ve değerli kalay madenlerini işletmişlerdi. Kernow'u ziyaret etmek, Romalılar gelmeden önce Britanya'yı görmek gibidir, demişlerdi bana, Kernow'u hiç görmemiştim ve Arthur da hiç gitmemişti.

Kendimi bildim bileli Kernow'da Kral Mark hüküm sürüyordu. Bize nadiren bela çıkarırdı, ama arada bir -genelde Dumnonia doğuda daha büyük bir düşmanla uğraşırken- batıdaki bazı topraklarımızın kendisine ait olması gerektiğine karar verir ve kısa süren bir sınır savaşı ve Kernow'un balıkçı teknelerinin kıyılarımıza vahşî yağma akınları yaşanırdı. Bu savaşları hep biz kazanırdık. Nasıl kazanamayalım ki? Dumnonia büyük, Kernow küçüktü, savaşlar sona erdikten sonra her şeyin bir yanlış anlama olduğunu söylemek üzere Mark bir elçi gönderirdi. Arthur'un yönetiminin başlarında kısa bir süre için Cadwy Isca Dumnonia'nın geri kalanına isyan etmişti, Mark sınırlarının ötesinde topraklarımızdan geniş bir bölümünü işgal etmişti, ama Culhwch bu isyanı bastırmıştı ve Arthur Cadwy'nin kesik başını Mark'a bir armağan olarak gönderdiğinde Kernow mızrakçıları sessizce kalelerine geri dönmüşlerdi.

Böyle belalar nadirdi, zira Kral Mark'ın en meşhur savaşları yatakta oluyordu. Karılarının sayısı ile meşhurdu Mark. Ama başka insanların aynı anda birkaç eşi olabilirken Mark bunlarla peşi sıra evleniyordu. Şaşırtıcı bir şekilde ve neredeyse Kernow druidlerinin evlilik törenini yapmalarından tam dört yıl sonra ölüyorlardı. Mark daima ölümleri için bir açıklama yapıyorsa da -ateşli hastalık veya bir kaza veya zor bir doğum- pek çoğumuz aslında Kral'ın başkenti Caer Dore'de Kraliçeleri'nin cesetlerinin yakıldığı ateşlerin nedeninin Kral'ın can sıkıntısı olduğundan şüpheleniyorduk. Ölen yedinci eşi Arthur'un yeğeni Ialle'ydi ve Mark zehirli mantarlar ve Ialle'nin tatmin edilmez oburluğu konusunda üzüntülü bir hikâye anlatan bir elçi göndermişti. Arthur'un muhtemel kızgınlığını savuşturmak için de kalay yüklü bir katır ve nadir balina kemikleri göndermişti.

Eşlerinin ölmesi, yeni prensesleri denizi aşıp Mark'ın yatağını paylaşmaktan alıkoymuyordu. Belki de kısa bir süre için de olsa Kernow'da kraliçe olmak, belki de hiçbir zaman gelmeyecek bir kısmeti kadınlar bölümünde beklemekten daha iyiydi ve ölümlerin açıklaması da daima akla yakındı. Bunlar yalnızca birer kazaydı.

Ialle'nin ölümünden sonra uzun zaman bir evlilik olmadı. Mark yaşlanıyordu ve evlilik oyunundan vazgeçtiği sanıldı, ama sonra Mordred'in Dumnonia'da tahta çıkmasından bir yıl önceki yaz yaşlı

Kral Mark yeni bir eş aldı. Bu eski müttefikimiz Oengus Mac Airem'in kızıydı. Demetia'nın İrlandalı Kralı Mac Airem bize Lugg Vadisi'nde zaferi sağlamıştı. Bunun için de Arthur Oengus'un Cuneglas'ın ülkesine yaptığı saldırıları affetmişti. Oengus'un Karakalkanlı savaşçıları sürekli olarak Powys'i ve bir zamanlar Siluria olan ülkeyi basıyorlardı ve yıllar boyunca Cuneglas batı sınırlarında savaşçı grupları bulundurmak zorunda kalmıştı. Oengus baskınları yaptığını sürekli inkâr etmişti, şeflerinin yönetimi dinlemediklerini öne sürerek bazı başları uçuracağını söylemişti. Ama kafalar yerinde kaldı ve her hasat zamanı aç Karakalkanlılar Powys'e geri döndüler. Arthur bu hasat zamanı savaşlarında deneyim kazanmaları için bazı genç savaşçılarımızı gönderdi ve bu da bize henüz savaş deneyimi olmayan genç savaşçılarımızı eğitmek ve yaşlı savaşçıları da formda tutma imkânı verdi. Cuneglas Demetia sorununu kökünden halletmek istiyordu ama Arthur Oengus'u seviyordu ve kayıplarının mızrakçılarımıza kazandırdığı deneyime değdiğini söylüyordu; böylece Karakalkanlılar hayatta kaldılar.

Kral Mark'ın, Demetialı çocuk gelinle evlenmesi hiç kimseye zararı dokunmayan iki krallığın siyasî anlaşmasıydı ve ayrıca kimse Mark'ın Prenses'le siyasî avantaj için evlendiğine de inanmıyordu. Onunla sadece genç asil kızlara bir türlü doyamadığı için evlenmişti. O zaman altmışına yakındı, oğlu Tristan kırkına yaklaşıyordu ve yeni Kraliçe Iseult sadece on beş yaşındaydı.

Felaket, Culhwch Tristan'ın babasının çocuk gelini ile Isca'ya geldiğini haber vermesi ile başladı. Melwas'ın fazla istiridye yiyerek ölmesinden sonra Culhwch Dumnonia'nın batı vilayetlerine vali olarak atanmıştı ve mesajında Tristan ve Iseult'un Kral Mark'tan kaçtıkları bildiriliyordu. Culhwch onların gelmesinden endişe duymak yerine daha ziyade eğlenmişti, benim gibi o da Lugg Vadisi'nde ve Londra dışında Tristan ile birlikte çarpışmıştı ve prensi severdi. "Hiç olmaz ise bir gelin sağ kalacak," diye yazmıştı Culhwch'ın kâtibi Danışma Konseyi'ne "ve yaşamayı da hak ediyor. Onlara eski bir ev, muhafız olarak mızrakçılar verdim." Mesaj İrlandalı korsanların denizden gelen bir akınını anlatarak sürüyor ve Culhwch'ın olağan vergi indirimi talebi ve her zamanki gibi hasadın pek iyi olmadığı uyarısı ile bitiyordu. Diğerleri gibi bu mesaj da Danışma Konseyi'ni endişeye sevk edecek bir şey içermiyordu; hasadın iyi olduğunu biliyorduk ve Culhwch vergiler konusunda pazarlık için kendisine ön hazırlık yapıyordu. Tristan ve Iseult'a gelince, hikâyeleri sadece eğlendiriciydi ve hiçbirimiz bir tehlike beklemiyorduk. Arthur'un kâtibi haberi dosyasına koydu ve Konsey Sansum'un, İsa'nın beş yüzüncü doğum gününü kutlamak için büyük bir kilise inşa edilmesi yolundaki önerisini

tartışmaya başladı. Öneriye karşı çıktım, Piskopos Sansum hırıldadı, havladı, bağırdı çağırdı ve tükürdü dünyanın şeytan tarafından mahvedilmesi istemiyorsa kilisenin gerekli olduğunu ileri sürdü ve mutlu tartışma sarayın avlusunda öğle yemeği hazırlanana kadar Konsey'i meşgul etti.

Toplantı Durnovaria'da yapılıyordu ve âdet olduğu üzere Guinevere, Deniz Sarayı'ndan, Konsey toplanırken orada olmak için gelmişti ve öğle yemeğinde bize katıldı. Arthur'un yanında oturuyordu ve her zamanki gibi onun yakınlığı Arthur'a gözle görülür bir mutluluk veriyordu. Arthur onunla gurur duyuyordu. Evliliği ona düş kırıklığı getirmiş olabilirdi, özellikle çocuklarının sayısı bakımından, ama açıkça hâlâ ona aşık olduğu görülüyordu. Ona her bakışı böyle bir kadının onunla evlenmiş olmasından dolayı hayretini belli ediyordu. Arthur'un aklından, aslında kendisinin muhteşem olduğu, yetenekli bir yönetici olduğu ve iyi bir insan olduğu geçmiyordu bile. Ona hayrandı ve o gün sıcak güneşin altında meyve, peynir ve ekmek yerken, bunun nedeni belliydi. Guinevere akıllı, eğlendirici ve olgun olabiliyordu ve görünüşü de dikkat çekiyordu hâlâ. Yıllar Guinevere'a dokunmuyor gibiydi. Teni yağı alınmış süt gibi berraktı ve gözlerinin kenarında Ceinwyn'de olan o ince kırışıklar yoktu; gerçekten de Arthur'un onu Gorfyddyd'in kalabalık salonun öbür ucunda gördüğü o günden bu yana bir an bile yaşlanmamış gibi duruyordu. Ve hâlâ, Arthur Mordred'in ülkesinin bir ucundan bir görevden döndüğü zaman Guinevere'ı gördüğü ilk günkü mutluluğunu yaşadığını düşünüyorum. Ve Guinevere de onun hayranlığını, sürekli esrarlı bir şekilde onun bir adım önünde olarak, nasıl sürdüreceğini biliyordu ve böylece Arthur'un ona olan tutkusunu derinleştiriyordu. Sanırım bu aşkın reçetesiydi.

O gün Mordred de bizimleydi. Arthur, kralın tam yetkili olarak kral ilân edilmeden önce Konsey'e katılmaya başlaması konusunda ısrar etmişti ve Mordred'i tartışmalarımıza katılması için sürekli teşvik ediyordu ama Mordred'in tek katkısı ya tırnaklarının arasındaki kirleri temizlemek veya işler sıkıcı şekilde uzadıkça esnemek oluyordu. Arthur Konsey toplantılarına katılarak sorumluluk öğreneceğini umuyordu ama kral sadece hükmetmenin ayrıntılarından kaçınmayı öğreniyordu. O gün de masanın başında, ait olduğu yerde oturuyordu ve Piskopos Emery'nin rahiplerin kutsamasıyla bir tepenin yamaçlarında ilkbaharın mucizevî bir şekilde göründüğü yolundaki hikâyesiyle ilgileniyormuş gibi yapma zahmetine bile katlanmıyordu.

"Bu ilkbahar," diye araya girdi Guinevere, "Dunum'un kuzeyindeki tepelerde mi oldu?"

"Evet Hanımım," dedi Emry hiçbir tepki vermeyen Mordred'in dışında kendisine bir dinleyici bulmaktan memnun olarak. "Mucizeyi siz de duydunuz mu?"

"Rahipleriniz buraya gelmeden çok önce," dedi Guinevere. "Bu ilkbahar gelir ve gider piskopos, yağmura bağlı olarak. Ve bu yıl hatırlayacağınız gibi, son kış yağmurları alışılmadık derecede sıktı." Zafer kazanmış gibi gülümsedi. Kiliseye hâlâ muhalifti, ama şimdi daha sessizdi bu konuda. "Bu yeni bir bahar," diye ısrar etti Emry. "Köylüler bunun daha önce hiç olmadığını söylüyorlar." Tekrar Mordred'e döndü. "Oraları ziyaret etmelisiniz Kral Hazretleri gerçek bir mucize."

Mordred esnedi, uzaktaki bir damın üstündeki güvercinlere boş boş baktı. Ceketi ballı şıra lekeleriyle kaplıydı. Çıkmaya başlayan kıvırcık sakalında ekmek kırıntıları vardı. "İşimiz bitti mi?" diye sordu birden.

"Nerede Kral Lordum," dedi Emry şevkle, "kilisenin yapılması konusunda karar almamız gerekiyor ve yargıçlık için önerilen üç kişi var. Sanırım sorularımızı yanıtlamak için buradalar değil mi?" diye sordu Arthur'a.

"Buradalar piskopos," diye onayladı Arthur.

"Daha bir günlük işimiz var," dedi Emry memnuniyetle.

"Benim yok," dedi Mordred. "Ben avlanmaya gidiyorum."

"Ama Kral Lordum," diye itiraz etti Emry yumuşak bir sesle.

"Avlanmaya," dedi Mordred piskoposun sözünü keserek. Alçak masadan koltuğunu geri itti ve avludan topallayarak çıktı.

Masanın etrafında bir sessizlik oldu. Hepimiz diğerlerinin ne düşündüğünü biliyorduk ama ben iyimser olmaya çalışarak ondan söz edene kadar kimse bir şey söylemedi. "Silahlarına," dedim, "özen gösteriyor."

"Öldürmekten hoşlandığı için," dedi Guinevere buz gibi bir sesle.

"Oğlanın arada bir laf etmesini istiyorum," diye yakındı Emry. "Aksi aksi bakarak oturuyor ve tırnaklarını temizliyor."

"Hiç olmazsa burnunu karıştırmıyor," dedi Guinevere yine buz gibi bir sesle, sonra başını kaldırıp avluya giren yabancıya baktı. Arthur'un uşağı Hygwydd yabancıyı Kernow'un Seçilmiş Savaşçısı Cyllan olarak tanıttı. Alnında mavi balta dövmeli siyah saçlı, kaba sakallı, devasa bir adamdı; tam bir Seçilmiş Savaşçıydı. Guinevere'a doğru eğildi ve uzun bir kılıç çekerek döşeme taşlarının üzerine, ucu Arthur'a gelecek şekilde koydu. Bu hareket ülkelerimiz arasında bir sorun olduğunun işaretiydi.

"Oturun Lord Cyllan." Arthur Mordred'in boş bıraktığı koltuğu işaret etti. "Peynir ve şarap var. Ekmek yeni pişti."

Cyllan, tepesinde hırlayan bir vahşî kedi maskesi olan miğferini çıkarttı. "Lordum," dedi gök gürültüsü gibi bir sesle, "bir şikayette bulunmaya geldim."

"Kuşkum yok ki karnın açtır," diye sözünü kesti Arthur. "Otur! Otur! Refakatçilerini mutfakta doyuracaklar. Şu kılıcı da kaldır!"

Cyllan, Arthur'un bu samimi davranışı karşısında yumuşadı. Bir somunu ikiye böldü peynirden kocaman bir parça kesti. Arthur şikayetin ne olduğunu sorunca, "Tristan," diye açıkladı. Cyllan ağzı yarı dolu konuşuyordu Guinevere'ı dehşet içinde bırakarak. "Veliaht sizin ülkenize kaçtı," diye sürdürdü Kernow'un Seçilmiş Savaşçısı. "Hem de Kraliçe'yi yanına alarak." Şaraba uzandı. "Kral Mark onları geri istiyor."

Arthur bir şey söylemedi ama parmakları ile masanın kenarına vuruyordu.

Cyllan yine ekmek ve peynir yedi ve tekrar şarap doldurdu. Gürültülü bir şekilde geğirdikten sonra, "zaten durum yeterince kötü," diye sürdürdü konuşmasını, "veliahdın üvey annesi ile," Guinevere'a baktı ve cümlesinin sonunu değiştirdi, "birlikte olması yani."

Guinevere Cyllan'ın kendisi orada olduğu için söylemekten çekindiği kelimeyi söyledi. Cyllan başı ile onayladı, yüzü kızardı ve devam etti. "Bu doğru bir şey değil Hanımım. Kendi üvey annesi ile yatması. Ama aynı zamanda babasının hazinesinin yarısını da çaldı. İki yeminini hiçe saydı Lordum. Kral babasına olan andından ve kraliçesine olan andından vazgeçti. Şimdi de Isca'ya iltica ettiklerini duyduk."

"Prensin Dumnonia'da olduğunu duydum," dedi Arthur ifadesiz bir sesle.

"Ve kralım onları geri istiyor. Onların ikisini de geri istiyor." Mesajını tamamladıktan sonra Cyllan tekrar peynire saldırdı.

Cyllan'ı güneşin altında bırakarak Danışma Konseyi yeniden toplandı. Üç yargıç adayına beklemeleri söylendi ve Sansum'un baş belası büyük kilise sorunu bir kenara bırakıldı. Arthur'un Kral Mark'a ne cevap vereceği tartışıldı.

"Tristan," dedim, "her zaman bu ülkenin dostu olmuştur. Hiç kimse bizim için savaşmak istemezken o bizim için savaştı. Adamlarıyla Lugg Vadisi'ne geldi. Londra'da da bizimleydi. Yardımımızı hak ediyor."

"Bir krala verdiği andı bozdu," dedi Arthur endişeli bir sesle.

"Pagan antları," diye araya girdi Sansum, sanki bu Tristan'ın suçunu hafifletirmiş gibi.

"Ama para da çalmış," dedi Piskopos Emry.

"Pek yakında kendisinin olacak olan parayı," diye eski savaş arkadaşımı korumak için araya girdim.

"Ve bu da Kral Mark'ı özellikle endişelendiren husus," dedi Arthur. "Kendini onun yerine koy Derfel, en fazla neden korkardın?"

"Prenses kıtlığı yaşanmasından," dedim.

Arthur bu alaycı sözümü duyunca yüzünü buruşturdu. "Tristan'ın Kernow'a mızrakçılarla geri dönmesinden. Bir iç savaştan korkuyor. Oğlunun kendi ölümünü beklemekten sıkılmasından korkuyor ve bundan korkmakta da haklı."

Başımı salladım. "Tristan hiçbir zaman içten pazarlıklı olmadı Lordum," dedim. "Hisleri ile hareket eder. Birdenbire aptalcasına babasının karısına aşık oldu. Tahtı düşünmüyor."

"Şimdilik değil," dedi Arthur karamsar bir sesle, "ama düşünecek."

"Eğer Tristan'a iltica hakkı verirsek Kral Mark ne yapacak?" diye sordu Sansum kurnazca.

"Akınlar düzenler," dedi Arthur, "bazı çiftlikler yakılacak, davarlar çalınacak ya da Tristan'ı canlı yakalamaları için mızrakçılarını gönderecek. Kayıkçıları bunu kolaylıkla yapabilirler." Britanya krallıkları arasında Kernow kayıkçıları kendilerine güvenen tek denizcilerdi ve ilk saldırılarında da Saksonlar Mark'ın mızrakçılarının teknelerinden korkmayı öğrenmişlerdi. "Bu başımıza bela almak demektir," diye toparladı Arthur, "her ay bir düzine çiftçi ve karısı ölür. Her şey hallolana kadar sınırda yüz mızrakçı bulundurmak zorunda kalırız."

"Pahalıya patlar," diye onayladı Sansum.

"Haddinden fazla pahalıya," dedi Arthur endişeyle.

"Kral Mark'ın parasını da geri gönderilmeli," diye ısrar etti Emry.

"Ve belki de kraliçeyi de," diye ekledi Danışma Konseyi'nin yargıç üyelerinden biri olan Cthryn. "Kral Mark'ın, intikamını almadan bu hakaretin peşini bırakacağını sanmam."

"Geri dönünce kıza ne olur?" diye sordu Emry.

"Bu," dedi Arthur kesin bir ifadeyle, "Kral Mark'ın karar vereceği bir şey. Bizim değil." İki eliyle uzun, kemikli yüzünü sıvazladı. "Bu konuda," dedi yorgun bir ifadeyle, "arabuluculuk yapmamız gerekiyor sanırım." Gülümsedi. "Dünyanın o tarafına gitmeyeli uzun zaman oldu. Belki de gitmenin zamanı, sen de gelir misin Derfel? Sen Tristan'ın dostusun. Belki seni dinler."

"Büyük bir zevkle Lordum," dedim.

Danışma Konseyi Arthur'un bu konuda arabuluculuk yapmasına karar verdi ve Arthur'un ne yapacağı anlatılarak Cyllan Kernow'a geri gönderildi ve sonra biz, bir düzine mızrakçının refakatinde güneydoğuya doğru suçlu aşıkları bulmak için atla yola çıktık.

Yolun sonunda sorunla karşılaşacağımızı bilmemize rağmen seyahat neşeli başladı. Dokuz yıllık barış toprağın bereketini arttırmıştı. Yazın sıcak günleri sürerse, Culhwch'ın bet kehanetlerine rağmen bu yıl iyi bir hasat olacakmış gibi görünüyordu. Arthur bakımlı tarlaları ve yeni hububat ambarlarını gördükçe çok neşeleniyordu. Geçtiğimiz her kasabada, her köyde insanlar onu selamlıyordu ve bu selamlar içtendi. Çocuklar şarkılar söylüyor, ayaklarının dibine armağanlar bırakıyordu; mısır koçanlarından kuklalar, meyve sepetleri ve tilki kürkleri veriyorlardı. Bu armağanlara karşılık altın dağıttı, köyde bir sorun varsa bunları tartıştı, yerel yargıçlarla görüştü ve yolumuza devam ettik. Ama sorun yok değildi, çünkü Hıristiyanlar düşmanca bir tutum sergiliyorlardı, zira hemen her köyde Arthur'a, komşuları onları susturuncaya veya itip uzaklaştırıncaya kadar lânetler yağdıran küçük bir Hıristiyan grup vardı. Her yerde yeni kiliseler görülüyordu. Bunlar genelde paganların tapındıkları kutsal çeşme veya kaynakların yakınlarına kurulmuştu. Kiliseler Sansum'un gayretli misyonerlerinin marifetiydi ve paganların neden benzeri şekilde insanları yollarda yürüyerek ve köylülere vaaz vererek çalıştırmadıklarını merak ettim. Hıristiyanların yeni kiliseleri küçüktü, ağaç dallarından örülmüş duvarları olan saz damlı, dam direklerinden birine bir haç çakılmış yapılardı bunlar, ama sayıları çoğalıyordu ve papazlarından ateşli olanları Arthur'a bir pagan olduğu için lânet okuyordu. Guinevere'dan İsis'e bağlılığı yüzünden nefret ediyorlardı. Guinevere kendinden nefret edilmesini hiçbir zaman umursamadı, ama Arthur her türlü kötü duygudan nefret ederdi. Isca'ya bu yolculuğumuzda da çoğu kez kendisine tüküren Hıristiyanlarla konuşmak için durdu ama sözlerinin bir etkisi olmadı. Hıristiyanlar ne onun ülkeye barış getirdiğini, ne de refah içinde olduklarını umursuyordu; ilgilendikleri tek şey onun pagan olduğuydu. Düşman bir grubu arkamızda bıraktığımızda bana karamsarlık içinde, "bunlar Saksonlar gibi," dedi "her şeye sahip olmadıkları sürece mutlu olamayacaklar."

"O zaman onlara da Saksonlara yaptığımızı yapalım Lordum," dedim. "Birbirlerine düşürelim."

"Zaten kendi aralarında kavga ediyorlar," dedi Arthur. "Pelagiusculuk hakkındaki tartışmayı anlayabiliyor musun?"

"Anlamak dahi istemiyorum," dedim baştan savar bir tavırla, aslında tartışma bir grup Hıristiyan'ın diğerlerini suçlamasıyla daha da şiddetleniyordu, tarafların birbirlerini öldürdükleri bile görülüyordu. "Siz anlıyor musunuz?"

"Sanırım. Pelagius insanın doğuştan kötü olduğuna inanmayı reddetti. Buna karşılık Sansum ve Emry gibi adamlar bizim kötü olarak

doğduğumuzu söylüyorlar," duraksadı, "sanırım Hıristiyan olsaydım Pelagiuscu olurdum." Mordred'i düşündüm ve insanoğlunun doğuştan kötü olabileceğine karar verdim ama bir şey söylemedim. "Ben insanlığa inanıyorum," dedi Arthur, "herhangi bir Tanrı'dan daha çok hem de."

Bu sözlerinin çağıracağı şeytanı kovalamak için yol kenarına tükürdüm. "Çoğu kez düşünmüşümdür," dedim, "Merlin kazanı elinde tutabilseydi her şey nasıl olurdu merak ediyorum doğrusu."

"Şu eski tencere mi?" Arthur güldü. "Onu yıllardır düşünmedim." O eski günleri hatırlayarak gülümsedi. "Hiçbir şey değişmezdi Derfel," diye devam etti, "bazen Merlin'in tüm hayatının hazineleri toplamaktan ibaret olduğunu düşünüyorum ve bir kere eline geçirdiğinde de artık yapacak bir şeyi kalmıyor! Onların büyüsünü kullanmayı denemedi zira hiçbir şey olmayacağından korkuyordu."

Belinde asılı duran, on üç hazineden biri olan kılıca baktım, ama bir şey söylemedim. Merlin'e verdiğim sözü tutmam, Excalibur'un gerçek gücünü Arthur'a hiçbir zaman açıklamayacağıma dair sözümde durmam gerekti. "Merlin'in kulesini kendisinin yaktığına mı inanıyorsunuz?" dedim.

"Zaman zaman bunu da düşünüyorum," dedi.

"Hayır," dedim kesinlikle, "o inanıyordu. Ve bazen hazineleri tekrar bulabileceğine inanma cesaretini gösterdiğini de düşünüyorum."

"O zaman acele etmeli," dedi Arthur, "fazla zamanı kalmış olamaz."

Geceyi şimdi Culhwch'ın yaşadığı eski Roma valisinin sarayında geçirdik. Karamsar bir havadaydı Culhwch. Karamsarlığı Tristan yüzünden değildi, şehirde fanatik Hıristiyanlar sürekli bela çıkartıyorlardı. Bir hafta önce Hıristiyan gençlerden bir grup şehrin pagan mabetlerini basmışlar, Tanrı heykellerini devirmişler ve duvarlara dışkı sürmüşlerdi. Culhwch'ın mızrakçıları bu kutsal yerlere tecavüz edenlerden bir kısmını yakalamış ve hapishaneye tıkmıştı ama Culhwch olacaklardan endişeliydi. "Bu orospu çocuklarının belini şimdi kırmazsak," dedi "Tanrıları için savaşa girişecekler."

"Saçma," dedi Arthur söylenenleri kesinlikle reddederek.

Culhwch başını salladı. "Hıristiyan bir kral istiyorlar Arthur."

"Gelecek sene Mordred'e kavuşacaklar," dedi Arthur.

"Mordred Hıristiyan mı?" diye sordu Culhwch.

"Bir dine inanıyor mu acaba?" dedim.

"Ama onların istedikleri Mordred değil," dedi Culhwch karamsar bir sesle.

"Kimi istiyorlar o zaman?" diye sordu, sonunda yeğeninin sorularından meraklanan Arthur.

Culhwch tereddüt etti sonra omuz silkti. "Lancelot'u."

"Lancelot mu?" Arthur neşelenmiş gibiydi. "Onun pagan mabetlerinin açık kalmasına izin verdiğini bilmiyorlar mı?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlar," dedi Culhwch. "Bilmelerine de gerek yok. Onun hakkında, Uther'in yaşamının son yıllarında senin hakkında düşündüklerini düşünüyorlar. Ona kurtarıcı olarak bakıyorlar."

"Neden? Kimi kimden kurtaracakmış?" dedim nefretle.

"Onları paganlardan," dedi Culhwch. "Lancelot'un onların hepsini cennete götürecek Hıristiyan Kral olduğu konusunda ısrar ediyorlar. Neden biliyor musunuz? Kalkanındaki deniz kartalı yüzünden. Pençeleri arasında bir balık var ve balık da bir Hıristiyanlık simgesi," iğrenmiş gibi tükürdü. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlar," dedi yeniden, "ama o balığı görüyorlar ve Tanrılarından bir işaret olduğunu sanıyorlar."

"Bir balık mı?" Arthur Culhwch'a inanmamıştı.

"Bir balık," diye ısrar etti Culhwch. "Belki bir alabalığa dua ediyorlar? Ne bileyim? Kutsal Ruh'a, bir bakireye ve bir marangoza tapınıyorlar, peki neden bir balık da olmasın? Hepsi deli bunların."

"Deli değiller," dedi Arthur, "fazla heyecanlılar belki."

"Heyecanlı mı? Onların dinî törenlerinden birine gittin mi son zamanlarda?" diye Culhwch yeğenini sorguladı.

"Morgan'ın düğün töreninden beri hayır."

"O zaman gel de kendin gör," dedi Culhwch. Akşam olmuştu ve akşam yemeğini yemiştik ama Culhwch siyah pelerinlere sarınıp sarayın yan kapılarından birinden dışarı çıkmamız konusunda ısrar etti.

Karanlık bir sokaktan Hıristiyanların tapınağının olduğu foruma gittik. Burası Apollo'ya adanmış eski bir Roma tapınağı iken paganizmden arıtılmış, duvarları kireçle boyanmış ve Hıristiyanlık adına kutsanmıştı. Batı kapısından içeri girdik ve bulduğumuz karanlık bir girintide diğer tapınanları taklit ederek diz çöktük.

Culhwch bize Hıristiyanların her gece burada tapındıklarını ve her gece rahiplerin inançlılara dağıttıkları ekmek ve şaraptan sonra aynı çılgınlığın yaşandığını anlatmıştı. Ekmek ve şarap sihirliymiş, Tanrılarının eti ve kanıymış. Tapınanların mihrabın önünde dizilerek kendi paylarına düşeni alışlarını seyrettik. Tapınanların en azından yarısı kadındı ve bu kadınlar rahiplerden ekmeği aldıktan sonra cezbeye kapılmaya başladılar. Böyle azgın törenleri çok görmüştüm. Merlin'in eski pagan törenleri de çoğu kez çığlıklar atan kadınların Tor'un ateşi etrafında dans etmeleriyle son bulurdu ve bu kadınlar da aynı şekilde

davranıyorlardı. Gözlerini kapatmış dans ediyorlar ve yanan meşalelerden ve buhurdanlıklardan çıkan dumanın ağır bir sisle kapladığı beyaz tavana doğru kollarını kaldırıyorlardı. Bazısı garip çığlıklar atıyor, diğerleri transa girmiş gibi Tanrılarının annesinin heykeline bakıyorlardı, birkaç tanesi döşeme taşlarının üzerinde kıvranıyordu, ama kadınların çoğu üç rahibin ritmik şarkılarına ayak uydurarak dans ediyordu. Kilisedeki erkeklerin çoğu yalnızca seyrediyordu ama bazıları dans edenlere katılmıştı, yarı bellerine kadar soyunup düğümlü halatlarla kendilerini kırbaçlamaya ilk başlayanlar da bunlar oldu. Bu beni şaşırttı, böyle bir şey görmemiştim daha önce; ama şaşkınlığım, bazı kadınların da bu erkeklere katılmaları ve kırbaçlar çıplak göğüslerini ve sırtlarını kanatmaya başlayınca zevkle çığlık atmaları ile birden dehşete dönüştü. Arthur nefret ediyordu tüm olanlardan. "Çılgınlık bu," diye fısıldadı. "Büyük bir çılgınlık."

"Yayılıyor gittikçe," dedi Culhwch. Kadının biri kendi çıplak sırtını paslı bir zincirle dövüyordu ve kanı döşeme taşlarına fışkırdıkça çılgınca uluması büyük taş odada yankılanıyordu. "Bütün gece böyle sürecek bu," dedi Culhwch.

Tapınanlar ağır ağır cezbeye kapılmış dans edenlerin çevresine toplanmışlardı, üçümüz karanlık köşede tek başımıza kalmıştık. Bir rahip gördü bizi ve yanımıza geldi. "İsa'nın bedeninden yediniz mi?" diye sordu.

"Kızarmış kaz yedik," dedi Arthur nazikçe ayağa kalkarken.

Rahip bize dikkatle baktı ve Culhwch'ı tanıdı. Culhwch'ın suratına tükürdü. "Pagan," diye çığlık attı. "Puta tapan! Tanrı'nın tapınağını nasıl kirletmeye cesaret edersin?" ve Culhwch'a yumruk atmaya çalıştı, bu bir hataydı zira Culhwch rahibe onu taşların üzerine serecek şiddetle vurdu, ama bu kargaşa dikkatleri üzerimize çekmişti. Kendilerini kırbaçlayan dansçıları seyredenlerden bir uğultu yükseldi.

"Gitme zamanı geldi," dedi Arthur ve üçümüz mabetten çıkarak Culhwch'ın mızrakçılarının nöbet bekledikleri sarayın sundurmalarına doğru çekildik. Hıristiyanlar kiliseden çıkarak peşimize düşmüşlerdi ama mızrakçıların bir kalkan-duvarı oluşturacak biçimde yan yana sağlam durmaları ve mızraklarını ileriye uzatmış olmaları, Hıristiyanların saraya saldırmasını engelledi.

"Bu gece saldırmayabilirler," dedi Culhwch. "Gündüz gözüyle daha cesaretleniyorlar."

Arthur uluyan Hıristiyanlara bakıyordu sarayın bir penceresinden. "Ne istiyorlar peki?" dedi şaşırmış bir halde. Dinin süslü püslü, sakin olmasını isterdi Arthur. Lindinis'e geldiğinde Ceinwyn ve ben, ev Tanrılarının önünde sessizce diz çöküp onlara bir parça ekmek takdim

ederken ve günlük işlerimizi doğru dürüst yapabilmek için dua ederken, sabah dualarında bize katılırdı. Arthur bu şekilde tapınmayı severdi.

"Onlar," diye başladı Culhwch gördüğümüz fanatizmi açıklamaya çalışarak, "Tanrılarının beş yıl içinde dünyaya yeniden geleceğine ve dünyayı onun gelişine hazırlamak gibi bir görevleri olduğuna inanıyorlar. Rahipleri Tanrıları gelmeden önce paganların yok edilmesi gerektiği yolunda vaaz veriyorlar ve Dumnonia'nın Hıristiyan bir kralı olması için dua ediyorlar."

"Mordred," dedi Arthur ciddîyetle.

"O zaman ejderha kalkanını bir balıkla değiştirmelisin," dedi Culhwch. "Bak söylüyorum bağnazlıkları gittikçe kötüleşiyor. Başımıza bela açacaklar."

"Onları sakinleştiririz," dedi Arthur. "Onlara Mordred'in Hıristiyan olduğunu söyleriz, belki de bu onları yatıştırır. Belki de Sansum'un istediği o kiliseyi inşa ettirmeliyiz," diye ekledi bana dönerek.

"Neden olmasın, kargaşa çıkartmalarını engelleyecekse olur," dedim.

Ertesi sabah Isca'dan ayrıldık. Culhwch ve bir düzine adamı bize refakat ediyordu, Exe'yi Roma köprüsü üzerinden geçerek güneye, Dumnonia'nın en uzak kıyısına doğru döndük. Arthur gördüğü Hıristiyanların çılgınlığı konusunda tek laf etmedi.

Ama o gün garip bir şekilde sessizdi ve törenin onu çok rahatsız ettiğini tahmin ettim. Kadınları ve erkekleri akıldan yoksun bırakan her türlü çılgınlıktan nefret ederdi ve böyle bir çılgınlığın barışı nasıl etkileyeceğinden korkuyor olmalıydı.

Ama şu andaki sorunumuz Dumnonia'nın Hıristiyanları değildi, Tristan'dı. Culhwch, prense haber göndererek yaklaştığımızı bildirmişti ve Tristan bizi karşılamaya geldi. Tek başınaydı ve bize doğru dörtnala gelirken atının ayakları toz kaldırıyordu. Bizi neşeyle karşıladı ama Arthur'un soğuk tutumundan irkildi. Aslında Arthur Tristan'ı severdi, ama bu olayda arabuluculuk yaparken çok eski bir dostu hakkında yargıda bulunmak zorunda kalacağını anlamıştı Arthur. "Endişeli," diye açıkladım Tristan'a, Arthur'un soğukluğunun kötü bir haberin öncüsü olmadığı konusunda güvence vermek için.

Ben yularından atımı çekerek yürüyordum, yayan yürümekten her zaman daha fazla zevk almışımdır. Tristan Culhwch ile selamlaştıktan sonra atından indi ve benimle yürüdü.

Ona Hıristiyanların çılgınlıklarını anlattım ve Arthur'un soğukluğunu bu konudaki endişelerine bağladım ama Tristan bunları dinlemek dahi istemedi. Aşıktı ve bütün aşıklar gibi aşkından başka bir şeyden söz etmek istemiyordu. "Bir mücevher Derfel," dedi, "o bir mücevher,

bir İrlanda mücevheri." Bir kolu omzumda, uzun saçlarının örgülerine taktığı savaşçı yüzükleri şıngırdayarak, uzun adımlarla yanımda yürüyordu. Sakalında şimdi daha fazla beyaz vardı ama kemikli burnu ve tutkulu gözleriyle hâlâ yakışıklı bir adamdı.

"Adı," dedi rüyada gibi bir sesle, "Iseult."

"Duyduk," dedim kuru bir ifadeyle.

"Demetialı bir kız," dedi, "Oengus Mac Airem'in kızı. Ui Liathain'den bir Prenses." Oengus Mac Airem'in kabilesinin adını sanki her hecesi som altındanmış gibi söylüyordu. "Iseult," dedi, "Ui Liathainli. On beş yaşında ve gece kadar güzel." Arthur'un Guinevere'a duyduğu tutkuyu ve Ceinwyn'e duyduğum özlemi düşündüm ve dostum için kalbim sızladı. Aşk onu kör etmişti, silip süpürüp götürmüştü, delirtmişti. Tristan daima hislerine kapılan bir adamdı, sık sık umutsuzluğa veya mutluluğa kapılırdı, ama onun aşkın fırtınalı rüzgârlarına kapıldığını ilk kez görüyordum.

"Baban," diye uyardım onu, "Iseult'u geri istiyor."

"Babam yaşlandı," dedi her şeyi görmezden gelerek "ve ölünce Ui Liathainli prensesimle Tintagel'in demir kapısına doğru yelken açacağım ve gümüş kuleleri gökyüzüne uzanan bir şato yaptıracağım ona." Kendi sözüne güldü. "Ona hayran kalacaksın Derfel."

Daha fazla bir şey söylemeden, onu konuşmasını bölmeden dinledim. Bizim getirdiğimiz haberlerle hiç ilgilenmiyordu, benim üç kızımın olmasını veya Saksonların savunmada olmalarını umursamıyordu. Kendi dünyasında Iseult'tan başkasına yer yoktu. "Onu görünceye kadar bekle Derfel," dedi tekrar tekrar ve kaldıkları yere yaklaştıkça daha fazla heyecanlanmaya başladı. Iseult'undan daha fazla ayrı kalmaya dayanamayarak atına atladı ve dörtnala önümüzden gitti. Arthur bana soru sorar gibi bakınca yüzümü buruşturdum. "Aşık," dedim sanki açıklamama gerek varmış gibi.

"Babasının genç kızlara olan tutkusu ona da bulaşmış," diye ekledi Arthur.

"Siz de ben de aşkı biliriz Lordum," dedim. "Onlara iyi davranın."

Tristan ve Iseult'un sığındıkları yer cidden güzeldi, belki de gördüğüm en güzel yerdi. Küçük tepelerin akarsular ve sık ormanlarla kesildiği, nehirlerin hızla denize aktığı ve büyük falezlerin kuş sesleri ile çınladığı bir yer. Vahşî bir yerdi; ama harikaydı, aşkın tüm çılgınlığına uygun bir yerdi burası.

Koyu yeşil ormanlar arasındaki karanlık bir evde Iseult ile tanıştım. Ufak tefek esmer kızın, ölmek üzereymiş gibi bir hali vardı. Narin bir kızdı. İşte Iseult'u böyle hatırlıyorum. Bir çocuk gibiydi aslında, Mark ile evliliği onu kadınlığa zorlamış olmasına rağmen, bana utan-

gaç, ufak tefek, zayıf bir kız çocuğu gibi göründü. Kadınlığa yaklaştığını ima eden iri koyu gözleri, Tristan bizi selamlamasını isteyene kadar Tristan'a dikilmişti. Arthur'un karşısında eğildi. Arthur onu ayağa kaldırdı. "Beni eğilerek selamlamayınız," dedi "siz bir kraliçesiniz" ve bir dizinin üstüne çökerek küçük elini öptü.

Sesi bir fısıltı gibiydi. Saçları siyahtı ve kendisini daha yaşlı göstermek için örgüsünü başının üstünde topuz yapmış ve mücevheratını takmıştı. Mücevherleri üzerinde emanet gibi duruyordu ve bana annesinin elbisesini giymiş Morwenna'yı hatırlattı. Bize korku ile bakıyordu, sanırım Tristan'dan önce Iseult bu silahlı mızrakçıların gelişinin iyiye alâmet olmadığının farkına varmıştı.

Aşıklara kaldıkları yeri Culhwch vermişti. Fazla büyük olmayan ama sağlam yapılmış bir evdi. Cadwy ayaklanmasına destek veren ve bu yüzden de başı kesilen bir kabile şefine aitti. Üç oda ve kilerden oluşan evin çevresinde bir koruma duvarı vardı. Ev deniz rüzgârlarının çatısını vuramayacağı kadar bir çukurluktaydı. İşte burada Tristan ve Iseult altı sadık mızrakçı, çalıntı bir hazine ile aşklarını yaşamayı düşünmüşlerdi.

Arthur bu hayallerini paramparça etti. "Hazine," dedi o gece Tristan'a, "babana iade edilmeli."

"Olabilir," dedi Tristan. "Onu yalnızca sizin açık elliliğinize başvurmamak için yanımda getirdim Lordum."

"Bu ülkede olduğunuz sürece Lord Prensim," dedi Arthur ciddî bir sesle, "konuğumuz olacaksınız."

"Ve bu ne kadar sürecek Lordum?" diye sordu Tristan.

Arthur'un suratı asıldı ve odanın karanlık kirişlerine baktı. "Bu yağmurun sesi mi? Son yağmur yağdığından bu yana çok zaman oldu gibime geliyor."

Tristan soruyu yeniden sordu ve Arthur cevap vermeyi yeniden reddetti. Iseult, prensin eline uzandı ve Tristan Arthur'a Lugg Vadisi'ni hatırlatırken sıkıca tuttu. "Hiç kimse yardımınıza gelmezken Lordum," dedi Tristan "ben geldim."

"Evet Lord Prens geldiniz," diye onayladı Arthur.

"Ve Lordum siz Owain'de savaşırken yanınızdaydım."

"Evet," dedi Arthur.

"Ve şahin armalı kalkanlarımı Londra'ya da getirdim Lordum."

"Evet getirdiniz Lord Prensim ve orada çok iyi dövüştüler."

"Ve ben Yuvarlak Masa Andı içtim," dedi Tristan. Artık kimse buna Britanya Kardeşliği demiyordu.

"Evet Lordum," dedi Arthur ciddîyetle.

"Öyleyse Lordum," diye yalvardı Tristan, "yardımınızı hak etmedim mi?"

"Çok şey hak ettiniz Lord Prensim," dedi Arthur, "ve bunları aklımda tutuyorum." Bu kaçamak bir cevaptı ama o gece Tristan'ın aldığı tek cevap da buydu.

Evden çıkarak kilerde samandan yataklar hazırladık. Yağmur gece dindi ve ertesi sabah hava sıcak ve güzeldi. Geç kalktım, Tristan ve Iseult çoktan ayrılmışlardı. "Bir zerre akılları varsa," diye homurdandı Culhwch bana, "kaçabildikleri kadar uzağa kaçarlar."

"Kaçacaklar mı?"

"Akılsızlar Derfel, aşıklar. Dünyanın onlar için var olduğunu sanıyorlar." Culhwch hafifçe topallıyordu, Aelle'in ordusu ile çarpışırken aldığı yara yüzündendi bu. "Denize gittiler," dedi, "Manawydan'a dua etmek için."

Culhwch ile birlikte aşıkları izledik, ormandan çıkıp rüzgârlı bir tepeye tırmandık. Tepe derin bir falezle son buluyordu, deniz kuşları çığlıklar atarak dönüyorlar ve engin okyanus beyaz serpintilerle falezde kırılıyordu. Uçurumun kenarında Culhwch ile durduk ve Tristan ve Iseult'un kumda yürüdükleri küçük koya baktık. Geçen akşam, utangaç kraliçeye bakarken Tristan'ı aşk çılgınlığına sürükleyen şeyin ne olduğunu anlamamıştım, ama bu rüzgârlı sabahta anladım.

Tristan'ın yanından ayrılıp ileriye koştuğunda, durup dönerek arkasından ağır ağır gelen aşkına bakıp gülerken onu seyrettim. Beyaz, bol bir elbise giyiyordu ve açık bıraktığı siyah saçları tuzlu rüzgârla savruluyordu. Bir ruh gibiydi, Romalılar gelmeden önce Britanya'da dans eden su perileri gibiydi. Sonra Tristan'a şaka yapmak için veya Deniz Tanrıçası Manawydan'a daha yakından yakarabilmek için kıyıda patlayan dalgaların arasına girdi. Dalgalar arasında kayboldu. Tristan endişeli bir tavırla kumların üstünde, kırılan dalgalardan beyazlaşan denize bakıyordu. Sonra bir nehir kunduzu kadar kıvrak bir hareketle, başını sudan çıkardı. El salladı, biraz yüzdü ve sonra beyaz ıslak elbisesi ufacık zayıf bedenine yapışmış olarak sudan çıkıp kumsala yürüdü. Küçük dik göğüsleri ve uzun ince bacaklarını görmezden gelemedim. Tristan onu siyah büyük pelerininin eteklerine sararak gözlerimizden sakladı. Orada deniz kenarında ona sıkıca sarıldı ve yanağını tuzlu suyla ıslanmış saçlarına dayadı. Culhwch ile, aşıkları efsanevi Lyonede'den esen rüzgârın altında yalnız bıraktık.

"Onları geri gönderemez," diye homurdandı Culhwch.

"Göndermemeli," diye ona katıldım. Sonsuz, kıpırdanan denize baktık.

"O halde Arthur onlara neden güvence vermiyor?" diye sordu Culhwch kızarak.

"Bilmiyorum."

"Onları Broceliande'ye göndermeliydim," dedi Culhwch. Evin olduğu yeri saran tepelerde batıya doğru yürürken rüzgâr pelerinlerimizin eteklerini uçuruyordu. Yolumuz bizi, okyanusun nehir vadisini doldurup, sığınaklı göller oluşturduğu büyük doğal limanı görebileceğimiz yüksek bir yere çıkartmıştı. "Halcwm," diye adını söyledi limanın Culhwch, "ve duman da ilerdeki tuzladan geliyor." Göllerin diğer tarafındaki bir yeri işaret etti.

"Onları Broceliande'ye götürebilecek denizciler olmalı," dedim. Limanda demir atmış en azından bir düzine gemi vardı.

"Tristan gitmez," dedi Culhwch kederle. "Ona teklif ettim bunu, ama Arthur'un dostu olduğuna inanıyor. Ona güveniyor. Kral olacağı günü bekliyor, Kernow'un bütün mızrakçılarını Arthur'un hizmetine vermek için."

"Neden babasını gebertmedi ki?" diye sordum acı bir sesle.

"O küçük piç Mordred'i biz niye öldürmüyoruz?" dedi. "Bir kralı öldürmek öyle basit bir iş değil."

O gece evde yemek yedik ve Tristan yine kendisinin ve Iseult'un Dumnonia'da ne kadar kalabilecekleri konusunda Arthur'u sıkıştırdı ve Arthur yine bir cevap vermekten kaçındı.

"Yarın Lord Prensim," diye söz verdi Tristan'a, "yarın her şeyle ilgili bir karara varacağız."

Ama ertesi sabah, uzun direklerine eski püskü yelkenler asılı, yüksek burunlarında atmaca başı oymaları olan iki kara gemi Halcwm'un deniz göllerine girdiler. Gemilerin küpeşteleri, yelkenlerini dolduran deniz rüzgârını kesildiği için küreklerini çıkarıp, kapkara gemilerini karaya yanaştıran adamlarla doluydu. Dümencilerin büyük dümen kürekleri ile gemi yönlendirdikleri kıç tarafına mızraklar yığılmıştı. Atmaca başlı gemi burunlarına gemilerin barış içinde geldiklerini belli etmek için yeşil dallar bağlanmıştı.

Bu iki gemi ile kimin geldiğini bilmiyordum ama tahmin edebilirdim. Kral Mark Kernow'dan gelmişti.

Kral Mark çok iri bir adamdı, Uther'in gençlik yıllarındaki halini hatırlatıyordu. O kadar şişmandı ki Halcwm Tepelerine yardımsız tırmanamadığından iki kalın sırık geçirilmiş bir koltukta dört mızrakçı taşıyordu onu. Ona Cyllan, Kral'ın Seçilmiş Savaşçısı ve kırk mız-

rakçı refakat ediyordu. Sallabaş koltuk tepeye taşındı ve sonra Tristan ve Iseult'un sığınabileceklerine inandıkları ormanlık çukura indirildi.

Iseult onları gördüğünde bir çığlık attı ve sonra panik içinde kocasından kaçmak için umutsuzca koşmaya başladı ama koruma duvarının bir tek kapısı vardı ve bunu da Mark'ın kocaman koltuğu kapatıyordu, bunun için Iseult aşkının kapana kıstırıldığı eve doğru koştu. Ev kapısını Culhwch'ın adamları koruyordu ve ne Cyllan'ın ne de Mark'ın mızrakçılarının binaya girmelerine izin verdiler. Iseult'un ağladığını, Tristan'ın bağırdığını ve Arthur'un yalvardığını duyduk. Kral Mark koltuğunun evin giriş kapısının karşısında yere konmasını emretti ve orada yüzü bembeyaz ve gergin olan Arthur'un dışarı çıkıp önünde diz çökmesini bekledi.

Kernow Kralı'nın geniş çeneli yüzü çatlamış kan damarlarıyla doluydu. Sakalı beyaz ve seyrekti. Tık nefesi şişman boğazından hırıldayarak çıkıyor ve küçük gözlerinden yaşlar sızıyordu. Eliyle Arthur'a kalkmasını işaret etti ve sonra koltuğundan zorlanarak kalkarak Arthur'u kulübelerden en büyüğüne doğru paytak adımlarla izledi.

Sıcak bir gündü ama Mark şişman vücudunu, sanki üşüyormuş gibi, fok derisi pelerinine sarıp sarmalanmıştı, kolunu destek olsun diye Arthur'un koluna koymuştu iki koltuğun yerleştirildiği kulübeye girerken.

İğrenmiş gibi bakan Culhwch iri bedeniyle evin giriş kapısına dikilmişti ve orada kılıcıyla duruyordu, ben de onun yanındaydım, arkamızda siyah saçlı Iseult ağlıyordu.

Arthur kulübede tam bir saat kaldı, çıktığında Culhwch'a ve bana baktı. İç çekti ve yanımızdan eve girdi. Ne söylediğini duymadık ama Iseult'un çığlıklarını duyduk.

Culhwch Kernowlu mızrakçılara dik dik bakıyordu. İçlerinden hiç olmazsa birinin kendisine meydan okumasını bekler gibiydi ama hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Seçilmiş Savaşçı Cyllan kapının yanında büyük savaş mızrağı ve çok büyük uzun kılıcıyla hareketsiz duruyordu.

Iseult yeniden çığlık attı, sonra birden Arthur dışarıya çıktı ve kolumu çekiştirdi. "Gel Derfel."

"Ya ben," dedi Culhwch meydan okurcasına.

"Onlara göz kulak ol Culhwch," dedi Arthur. "Eve hiç kimse girmeyecek." Uzaklaştı, onunla yürüdüm.

Evden tepeye tırmanırken hiçbir şey söylemedi, tepenin patikalarında yürürken de, falezin en yüksek noktasına geldiğimizde de bir şey söylemedi. Burundaki kayalar altımızda denize doğru uzanıyordu ve dalgalar yükselerek geliyordu. Tepede güneş vardı ama uzakta, denizin

üstünde büyük bir bulut vardı ve Arthur boş dalgalara yağan yağmura baktı. "Excalibur efsanesini biliyor musun?" diye sordu birdenbire.

Onun bildiğinden daha iyi biliyorum diye düşündüm ama kılıcın Britanya'nın Hazineleri'nden biri olduğu konusunda bir şey söylemedim. "Biliyorum Lordum," dedim, böyle bir soruyu böyle bir zamanda neden sorduğunu merak ederek. "Merlin'in onu İrlanda'da bir rüya yarışmasında kazandığını ve size Stone'da verdiğini biliyorum."

"Ve Merlin bana 'eğer bir gün çok dara düşersen kılıcı çekip toprağa sapla, böylece Diğer Dünya'dan Gofannon yardımına gelecek' dedi. Bunu biliyor muydun?"

"Evet Lordum."

"O zaman, Gofannon!" diye bağırdı Arthur denizden gelen rüzgâra karşı büyük kılıcını çekerken, "Gel!" Bu çağrı ile kılıcı otların arasına sertçe sapladı.

Bir martı rüzgârda bağırdı, deniz kayaları kapladı ve tuzlu rüzgâr pelerinlerimizi çekiştirdi; ama Tanrı gelmedi. "Tanrılar yardımcım olsun," dedi Arthur sonunda sallanan kılıca bakarak. "O şişman canavarı öldürmeyi ne kadar çok istedim."

"Öyleyse neden öldürmediniz?" dedim sertçe.

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve yanaklarından yaşlar aktığını gördüm. "Onlara ölümü önerdim Derfel," dedi. "Çabuk ve acısız," yanaklarını avuçladı ve sonra ani bir sinirle kılıca tekme attı. "Tanrılar!" Titreyen kılıca tükürdü. "Ne Tanrısı?"

Excalibur'u topraktan çıkardım ve ucundaki toprakları temizledim. Kılıcı eline almayı reddetti. Onu gri bir kayanın üzerine koydum. "Onlara ne olacak Lordum?" diye sordum.

Başka bir taşın üzerine oturdu. Bir süre bana cevap vermedi, yanaklarından yaşlar süzülürken denizin üzerine yağan yağmura baktı "Ben hayatımı," dedi sonunda, "Derfel, antlarıma göre yaşadım. Başka bir yol bilmiyorum. Antlardan nefret ediyorum ve tüm insanlar da etmeli ama antlar bizi bağlıyor, hürriyetimize köstek oluyor. Aslında kim hür olmak istemez ki? Ama antları terk edersek bize yol gösterecek şeyleri terk ederiz. Kaosa düşeriz. Sadece düşeriz. Hayvan oluruz," birden devam edemedi ve sadece ağladı.

Yükselen denize baktım. Bu büyük dalgalar nerede başlıyor ve nerede son buluyor diye düşündüm. "Farz edelim ki," diye sordum, "bir ant, bir yemin verilmemeliydi, hatalıydı?"

"Hata mı?" Bana baktı, sonra tekrar okyanusa baktı. "Bazen," dedi ölü gibi bir sesle, "bir ant tutulamaz. Ban'ın Krallığı'nı kurtaramadım, ama Tanrılar biliyor ki denedim, ama olmadı. Ve böylece bir andımı tutamadım ve bunun bedelini ödeyeceğim, ama bir andı kendi kara-

rımla kıramam. Aelle'in yaşamasına izin verdim, bu da tutulması gereken bir yemindi, ama andımı bozmadım yalnızca erteledim. Henis Wyren'i Diwrnach'tan geri almayı vaat ettim ve bunu yapacağım. Belki de bu ant bir hataydı ama beni bağlıyor. İşte cevabın burada. Bir ant hata dahi olsa onun için yemin ettiğinden bağlısın," yanaklarını sildi. "Evet, bir gün mızraklarımızı Diwrnach'a karşı kullanacağız."

"Mark'a bir ant vermedin," dedim acı bir sesle.

"Hiçbir söz vermedim," diye onayladı, "ama Tristan verdi, Iseult verdi."

"Onların antlarından bize ne?"

Kılıcına baktı. Karmaşık helezonlar ve ejderha başlarıyla süslü gri çeliğinden uzaktaki bulutların morumsu griliği yansıyordu. "Bir kılıç ve bir taş," dedi yumuşak bir sesle, belki de Mordred'in kral ilân edileceği anı düşünerek. Birden ayağa kalktı sırtını kılıca dönerek yeşil tepelere baktı. "Farz edelim ki iki ant çelişiyor," dedi bana "farz edelim senin için savaşmaya ant içtim ve senin düşmanın için de savaşmaya da ant içtim, hangi andıma sadık kalacağım?"

"İlk verdiğiniz anda," dedim yasayı onun kadar iyi bildiğimden.

"Ya ikisi de aynı anda verildi ise?"

"O zaman kralın kararına bakarsınız."

"Niçin kral?" diye sorguladı beni sanki Dumnonia'nın yasaları konusunda eğitim alan yeni bir mızrakçıymışım gibi.

"Çünkü krala andınız," dedim, "tüm öbür antlarınızın üstündedir ve ona hizmet etmek zorundasınız."

"Öyleyse kral," dedi şiddetle, "antlarımızı tutmamızı sağlar ve kral olmazsa karmakarışık bir sürü ant olurdu. Kral olmazsa kaos olurdu. Tüm antlar krala kadar gider Derfel ve hizmet anlayışımız da kralda biter ve tüm yasalarımızın koruyucusu da kraldır. Kralımıza karşı çıkarsak düzene karşı çıkarız. Başka krallarla çarpışabiliriz, hatta onları öldürebiliriz ama sadece kralımızı ve onun düzenini tehdit ettikleri için. Kral, Derfel, ulustur ve biz krala aidiz. Sen ve ben ne yaparsak yapalım kralı desteklemeliyiz."

Tristan ve Mark hakkında konuşmadığını biliyordum. Mordred'i düşünüyordu ve tüm bu yıllar boyunca düşünülen ama söylenmeyen düşünceyi söylemeye cesaret ettim.

"Bazıları," dedim, "sizin kral olmanız gerektiğini söylüyorlar Lordum."

"Hayır," diye bağırdı rüzgâra doğru. "Hayır," diye daha alçak sesle bağırdı bana bakarak.

Taşın üstünde duran kılıca baktım. "Neden hayır?"

"Uther'e yemin ettim."

"Mordred," dedim "kral olacak yeteneklere sahip değil. Ve siz de bunu biliyorsunuz."

Tekrar döndü ve denize baktı. "Mordred bizim kralımız Derfel, senin ve benim bilmem gereken tek şey bu. Bizler yemin ettik. Onu yargılayamayız, o bizi yargılar ve sen ve ben başka birinin kral olmasına karar verirsek, düzen ne olur? Eğer bir adam tahta haksız olarak çıkarsa, tahtı o zaman herkes alabilir. Eğer ben alırsam onu bir başkası neden benden almasın? Tüm düzen yok olur. Ortada sadece kaos kalır."

"Mordred'in düzeni umursadığını mı sanıyorsunuz?" dedim acı bir sesle.

"Mordred'in henüz yeterince olgunlaşmadığını düşünüyorum," dedi Arthur. "Onun omuzlarına önemli görevler yüklenince değişeceğini düşünüyorum. Değişmeyeceğinin daha yüksek bir ihtimal olduğunu düşünüyorum ama her şeyin üstünde Derfel, onun kralımız olduğuna inanıyorum ve ona tahammül göstermek zorundayız, onu sevsek de sevmesek de. Tüm bu dünyada Derfel," dedi, aniden Excalibur'u eline alıp ufka doğru sallayarak, "tüm bu dünyada bir tek güvenli düzen var o da kralın düzeni. Tanrıların değil. Onlar Britanya'dan gittiler. Merlin onları geri getirebileceğini düşündü, ama şimdi Merlin'in haline bak. Sansum bize Tanrısının gücü olduğunu söylüyor, onun gücü olabilir ama benim için değil. Ben sadece kralları görüyorum ve tüm antlarımız ve görevlerimiz kralda biter. Onlar olmadan kendilerine yer tutmaya çalışan yüzlerce vahşî dolaşır etrafta." Excalibur'u kınına soktu. "Kralları desteklemeliyim, çünkü onlar olmadan kaos olur ve bunun için Tristan ve Iseult'a mahkeme önüne çıkarılmaları gerektiğini söyledim."

"Mahkeme mi?" diye hayretle bağırdım, sonra yere tükürdüm.

Arthur kızarak bana baktı. "Hırsızlıkla," dedi "suçlanıyorlar. Verdikleri andı tutmamakla suçlanıyorlar. Zina ile suçlanıyorlar." Son kelime sanki ağzında pis bir tat bırakmıştı, bana sırtını dönerek denize doğru tükürdü.

"Birbirlerine aşıklar," diye karşı çıktım ve hiçbir şey söylemeyince üstüne gittim "ve sen Arthur ap Uther bir andını bozduğunda mahkemeye çıkarıldın mı? Bana olan andını değil, Ceinwyn'le nişanlandığında yemin ettiğin andını. Bir andını bozdun ve seni kimse yargıçların önüne çıkarmadı."

Dehşet verici bir kızgınlıkla bana döndü, bir an Excalibur'u çekip bana saldıracağını düşündüm, ama titredi ve öylece kalakaldı. Uzun bir süre bir şey söylemedi, gözleri yeniden yaşla doldu. Sonra başını eğdi. "Doğrudur. Bu andımı tutmadım. Bundan pişman olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Ama Tristan'ın bir andını tutmamasına izin vermeyeceksin?"

"O bir hırsız," diye hırslanarak bağırdı bana, "üvey anası ile yatan bir hırsız için birkaç yıllık sınır savaşını göze almamızı mı istiyorsun? Ölü çiftçilerin aileleri ile konuşup onların ölümlerini Tristan'ın aşkı ile mi açıklayacaksın? Bir prens aşık olduğu için kadınların ve çocukların ölebileceğini mi düşünüyorsun? Senin adaletin bu mu?"

"Tristan'ın dostumuz olduğunu düşünüyorum," dedim ve cevap vermeyince ayağının dibine tükürdüm. "Mark'ı sen çağırdın değil mi?" diye onu suçladım.

Başı ile onayladı. "Evet. Isca'dan bir haberci yolladım."

"Tristan bizim dostumuz," diye bağırdım.

Gözlerini kapadı. "Bir kralın malını çaldı," dedi inatla. "Altınını ve karısını aldı, gururunu kırdı. Antlarını tutmadı. Babası adalet istiyor ve ben adaleti sağlamak için yemin ettim."

"O senin arkadaşın," diye ısrar ettim, "benim de."

Gözlerini açtı bana baktı. "Bir Kral bana geliyor ve adalet istiyor Derfel. Yaşlı, şişman ve çirkin olduğu için bu talebini reddedebilir miyim? Sadece genç ve güzeller adaleti mi hak ederler? Yıllarca adaletin önünde herkesi eşit kılmak için çarpışmadım mı?" Sanki bana yalvarıyordu. "Buraya gelirken insanlar bizim kılıçlarımızı gördükleri için kaçtılar mı? Hayır! Peki neden? Kaçmadılar zira Mordred'in krallığında adalet olduğunu biliyorlardı. Ve şimdi adamın biri babasının karısı ile yatıyor diye benden bu adaleti gereksiz bir ağırlıkmış gibi fırlatıp atmamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedim, "çünkü o bir arkadaş ve onları mahkeme önüne çıkartırsan suçlu bulunacaklar. Mahkemede hiçbir şansları olmayacak," diye acı dolu bir sesle itiraz ettim. "Zira Ağzı Laf Yapan Mark olacak karşılarında."

Arthur ona hatırlattığım anıyı düşününce üzgün bir ifadeyle gülümsedi. Bu Tristan'la ilk karşılaşmamızdı, bu konu da yine yasal bir meseleydi ve olayda suçlanan kişi Ağzı Laf Yapan olduğundan az daha büyük bir adaletsizlik yapılacaktı. Bizim yasamızda Ağzı Laf Yapan'n gösterdiği kanıt reddedilemezdi. Binlerce kişi aksini söyleyebilirdi ama bunların kanıtları, aksini söyleyen eğer bir lord, druid, bir rahip, çocukları hakkında konuşan bir baba, armağanı konusunda konuşan bir armağan veren, bekareti konusunda konuşan bir kız, hayvanları konusunda konuşan bir çoban veya son sözlerini söyleyen bir idam mahkûmu ise hiçbir anlam ifade etmezdi. Ve Mark bir lorddu, bir kraldı ve sözleri bir prensinkinden veya kraliçeninkinden daha

fazla ağırlığa sahipti. Britanya'da hiçbir mahkeme Tristan ve Iseult'u beraat ettiremezdi ve Arthur da bunu biliyordu. Ama Arthur yasaları her şeyin üstünde tutmak için bir ant içmişti.

Ama o uzak günde Owain Ağzı Laf Yapan'ın ayrıcalığından yararlanarak yalan söylemiş ve adaleti neredeyse saptırmıştı, Arthur Kılıç Yasası'na başvurmuştu. Tristan'ın lehine Arthur dövüşmüş ve kazanmıştı. "Tristan," dedim şimdi, "Kılıç Yasası'na başvurabilir."

"Bu hakkıdır," dedi Arthur.

"Onun dostuyum," dedim soğuk bir ifadeyle, "ve onun için dövüşebilirim."

Arthur düşmanlığımın derinliğini ilk kez anlıyormuş gibi bana baktı. "Sen mi Derfel?" dedi.

"Tristan için dövüşeceğim," dedim aynı soğuklukla, "çünkü o benim dostum. Bir zamanlar senin dostun olduğu gibi."

Bir an duraksadı. "Bu da senin hakkın," dedi sonunda, "ama ben görevimi yaptım." Uzaklaştı ve ben de on adım gerisinden onu izledim. Yavaşladığında yavaşladım, dönüp bana baktığında başka yerlere baktım. Bir dostum için dövüşecektim.

Arthur Culhwch'ın mızrakçılarına Tristan ve Iseult'a, Isca'ya kadar refakat etmelerini emretti. Burada duruşmaları yapılacaktı. Kral Mark bir yargıç atayacaktı, Dumnonia da bir diğer yargıç.

Kral Mark hiçbir şey söylemeden koltuğunda oturuyordu. Duruşmanın Kernow'da yapılması için ısrar etmişti, ama bunun hiçbir şey fark ettirmeyeceğini biliyor olmalıydı. Tristan mahkemeye çıkarılmayacaktı, zira Tristan hiçbir mahkemeden canlı çıkamayacaktı. Tristan yalnızca Kılıç Yasası'na başvurabilirdi.

Prens salonun kapısında babası ile yüz yüze geldi. Mark'ın yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Tristan'ın yüzü bembeyazdı ve Arthur her ikisine de bakmamak için başını eğmişti.

Tristan zırh giymemişti ve kalkanı da yoktu. Siyah saçı arkaya doğru taranmış ve Iseult'un elbisesinden kesilmiş beyaz bir bantla bağlanmıştı. Gömlek, pantolon ve çizme giymişti, kılıcı belinde asılıydı. Babasına doğru yürüdü sonra da durdu. Kılıcını çekti ve babasının merhametsiz gözlerine baktı ve kılıcını toprağa sağladı. "Kılıç Yasası'na göre yargılanmak istiyorum," dedi.

Mark omuz silkti ve sağ eliyle tembelce bir hareket yaptı, bu hareketle Cyllan ileri çıktı. Tristan, Seçilmiş Savaşçı'nın becerilerini biliyor olmalıydı, zira belden yukarısı çıplak olan, sakalı göbeğine kadar

inen devasa adama tedirgin bir şekilde bakıyordu. Cyllan saçlarını balta dövmesini meydana çıkaracak şekilde itti ve demir başlığını başına taktı. Tükürdüğü ellerini ovuşturdu ve ağır ağır ilerleyerek Tristan'ın kılıcını devirdi. Bu hareketi ile dövüşmeyi kabul ettiğini gösteriyordu.

Hywel'in Gazabı'nı çektim. "Tristan için ben dövüşeceğim," dedim. Tuhaf bir şekilde tedirgindim ve bu bir dövüşten önce gelen tedirginlik değildi. Hayatımda açılan büyük uçurumun korkusuydu, Arthur ile beni ayıran uçurumdu bu.

"Tristan için ben dövüşeceğim," diye ısrar etti Culhwch. Geldi ve yanımda durdu. "Senin kızların var aptal," diye mırıldandı.

"Senin de var."

"Ama ben bu sakallı tosbağayı senden daha çabuk yenerim, seni pislik torbası Sakson," dedi Culhwch gülümseyerek. Tristan ikimizin arasına girdi ve Cyllan'le kendisinin dövüşeceğini, bunun kendisinin kavgası olduğunu, başka kimsenin kavgası olmadığını söyledi. Culhwch ona homurdanarak salona geri dönmesini söyledi. "Bu sakallı bit kurusundan en az iki misli iri adamları yendim," dedi Tristan'a.

Cyllan uzun kılıcını çekti, havada birkaç kere salladı. "İçinizden herhangi biri olur," dedi kaygısızca, "benim için fark etmez."

"Hayır," diye bağırdı Mark birden. Cyllan ve mızrakçılarından diğer ikisini yanına çağırdı ve üç adam Mark'ın koltuğunun yanında diz çökerek Kral'ın talimatlarını dinlediler.

Culhwch ve ben Mark'ın üç adamına üçümüzle dövüşmesi için emir verdiğini düşündük. "Büyük, sakallı ve kirli alınlı orospu çocuğunu ben alacağım," diye karar verdi Culhwch. "Düz kırmızı saçlı köpek bokunu sen alırsın Derfel. Lord Prens de kel kafalıyı şişler. İki dakikamızı alır mı sizce?"

Iseult yavaşça salondan çıktı. Mark'ın karşısında olmaktan dehşete düşmüş gibiydi, ama gelip beni ve Culhwch'ı kucakladı. Culhwch onu kucaklayıp havaya kaldırdı, ben önünde diz çöküp zayıf elini öptüm. "Teşekkür ederim," dedi o gölge gibi sesiyle. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Ayak parmaklarının ucuna kalkarak Tristan'ı öptü ve sonra kocasına korkulu bir bakış fırlatarak salonun gölgelerine doğru geri kaçtı.

Mark ağır kafasını fok derisi kürkünün yakasından kaldırdı. "Kılıç Yasası," dedi balgamla toklaşan bir sesle, "bir adama karşı bir adam der. Bu daima böyle olmuştur."

"O zaman bakirelerini birer birer gönder Kral Hazretleri," diye bağırdı Culhwch, "ben de onları birer birer öldürürüm."

Mark başını salladı. "Bir adam bir kılıç," diye ısrar etti "ve oğlum da bu hakkını kullanmak istedi, o halde o dövüşecek."

"Kral Hazretleri," dedim, "Kılıç Yasası bir adamın arkadaşı için Kılıç Mahkemesi'nde dövüşebileceğini söyler. Ben, Derfel Cadarn, o ayrıcalık konusunda ısrar ediyorum."

"Böyle bir gelenek bilmiyorum," diye yalan söyledi Mark.

"Ama Arthur biliyor," dedim sert bir sesle. "Senin oğlun için bir Kılıç Mahkemesi'nde dövüştü ve bugün de ben onun için dövüşeceğim." Mark çipil gözlerini Arthur'a çevirdi, ama Arthur sanki bu tartışmaya hiçbir şekilde bulaşmak istemezmiş gibi başını salladı. Mark bana döndü. "Oğlumun suçu pis bir suç," dedi, "ondan başka hiç kimse savunmamalı bunu."

"Ben savunacağım," dedim sonra Culhwch yanıma geldi ve Tristan için dövüşmekte ısrar etti. Kral sadece baktı bize ve eliyle 'ne yaparsanız yapın' der gibi bir işaret yaptı.

Kırmızı saçlı ve kel savaşçılar tarafından komuta edilen Kernow Mızrakçıları Kral'ın işareti üzerine bir kalkan-duvarı oluşturdular. İki sıra halindeydiler ve ilk sıradakiler kalkanlarını yan yana tutuyorlardı, ikinci sıradakiler ise ön sıradakilerin başlarını korumak için kalkanlarını onların başının üzerinde tutuyorlardı. Sonra bir emirle hepsi mızraklarını yere attılar.

"Orospu çocukları," dedi Culhwch adamların ne yapmak istediklerini anlamıştı. "Onları dağıtalım mı Lord Derfel?" diye sordu bana.

"Haydi dağıtalım Lord Culhwch," dedim intikam almak istediğimi belli eden bir sesle. Kernow'dan otuz adam vardı, biz üç kişiydik. Otuz kişi ağır ağır birbirine kenetlenmiş kalkanlarının arkasında miğferlerinin aralığından bize dikkatle bakarak yaklaşıyorlardı. Mızrak taşımıyorlardı ve kılıç çekmemişlerdi. Bizi öldürmeye değil, hareketsiz hale getirmeye geliyorlardı.

Ve Culhwch ve ben onlara saldırdık. Yıllardan beri bir kalkan-duvarını parçalamak için saldırmamıştım, Bel'in adını haykırırken eski çılgınlık içimde kaynıyordu, Hywel'in Gazabı'nın ucunu bir adamın gözlerine doğru sallarken Ceinwyn'in adını da bağırdım. Adam sakınmak için eğilince onun ve yanındakinin kalkanlar arasında oluşan boşluğa omzumla dayandım.

Kalkan-duvarı yarıldı ve Hywel'in Gazabı'nın kabza dipçiğini bir adamın kafasına indirirken zafer çığlığı attım. Savaşta, adamlarım çoktan benim peşimden yarığı genişletmek için saldırmakta ve toprağı düşmanların kanı ile sulamakta olurlardı, ama burada arkamda adamlarım yoktu, karşımda silah yoktu, sadece kalkanlar ve daha fazla kalkanlar, daireler çizerek Hywel'in Gazabı'nın çeliğine havada ıslıklar çaldırtarak kılıcımı sallıyordum, ama kalkanlar kaçınılmaz bir şekilde etrafımı kuşatıyordu. Bu mızrakçılardan birini öldürmeye çekiniyor-

dum, onlar silahlarını kasıtlı olarak yere atmış olduklarından onları öldürmem onursuzluk olurdu, onları öldürme imkânım olmadığından sadece onları korkutmayı deneyebilirdim. Ama onlar da öldürmeyeceğimi biliyorlardı ve kalkanlar etrafımda bir halka oluşturdu, bana yaklaştı ve birden Kernow kalkanları her tarafımdan bedenime yaslandı.

Arthur'un sert bir sesle bir emir verdiğini duydum ve Culhwch'ın adamlarından bazılarının ve benim adamlarımın lordlarına yardım etmek istediklerini tahmin ettim, ama Arthur onları durdurdu. Kanlı bir kavga, Dumnonia'ya karşı Kernow kavgası istemiyordu. Bu pis işin bir an önce sona ermesini istiyordu.

Culhwch de benim gibi kapana kısılmıştı. Etrafındakilere küfürler yağdırıyor, onlara bebekler, köpekler, böcekler diyordu ama Kernowlular emir almışlardı. İkimiz de hiçbir şekilde yaralanmayacaktık, ama yalnızca etrafımızdaki adamların kalkanlarının baskısı ile durdurulacaktık ve böylece Iseult gibi biz de Kernow Seçilmiş Savaşçısı'nın ilerlediğini, kılıcını yere doğru tutarak prensini selamladığını seyrettik.

Tristan öleceğini biliyordu. Saçlarındaki bez parçasını çözüp şimdi kılıcına bağlamıştı, bunu öptü. Kılıcını uzattı Seçilmiş Savaşçı'nın kılıcına dokundurdu ve ileriye doğru bir hamle yaptı.

Cyllan hamleyi savuşturdu. İki kılıcın çınlaması koruyucu duvarda yankılandı, sonra Tristan ikinci defa bir hamle yapınca yine yankılandı, Tristan bu sefer yukarıdan aşağıya hızlı bir vuruş yapmıştı, ama Cyllan hamleyi yine savuşturdu. Bunu kolaylıkla yapmıştı. Tristan iki kere daha saldırdı, sonra Cyllan'ın savunmasını etkisiz kılmak için yapabildiğince hızlı dürterek, yukarıdan aşağıya vurarak hamlelerini sürdürdü peşi sıra.

Ama bunlar sadece kendi kolunu yordu ve derin bir nefes almak için bir an geri çekildiğinde de Seçilmiş Savaşçı hamlesini yaptı.

Bu hamle gerçekten mükemmeldi. Maharetle kullanılan bir kılıçla yapılan mükemmel bir hamleydi. Cyllan Tristan'ın ruhunu göz açıp kapayıncaya kadar aldığı için merhametli bir hamleydi dahi denebilir. Prens'in salonun kapısının gölgesinde bekleyen aşkına bakacak zamanı dahi olmadı. Yalnızca katiline baktı ve kesilmiş olan boğazından akan kan beyaz gömleğini kırmızıya boyadı, sonra ölürken boğulurmuş gibi hırıltılar çıkardı, kılıcını düşürdü ve ruhu kaçarken yere düştü.

"Adalet yerine geldi," dedi Cyllan aynı tavırla kılıcını Tristan'ın boynundan çekerken ve uzaklaştı. Etrafımı saran mızrakçılar, hiçbiri gözlerime bakmaya cesaret edemeden, geri çekildiler. Hywel'in Ga-

zabı'nı kaldırdım, gri çeliği gözyaşlarımla bulanıklaşmıştı. Kocasının mızrakçıları Tristan'a refakat eden altı mızrakçıyı öldürürken Iseult'un çığlık attığını duydum, şimdi kraliçeyi yakalamışlardı. Gözlerimi kapadım.

Arthur'a bakamıyordum. Arthur'la konuşamıyordum. Buruna gittim ve burada Tanrılara dua ettim ve Britanya'ya geri gelmeleri için yalvardım, ben dua ederken Kernowlular kraliçeyi iki karanlık geminin beklediği deniz gölüne götürmüşlerdi. Ama gemiler onu Kernow'a geri götürmediler. Bunun yerine Ui Liathainlı prenses, o on beş yaşındaki çocuk, kıyıda bir direğe bağlandı ve denizin Halcwm sahillerine sürüklediği odun parçaları etrafına yığılarak orada onu affetmeyen kocasının gözü önünde canlı canlı yakıldı. Aşkının cesedi de aynı ateşte yakıldı.

Oradan Arthur'la birlikte ayrılamazdım. Onunla konuşamazdım. Onun ayrılmasını bekledim, o gece aşıkların yattıkları karanlık evde yattım. Sonra Lindinis'e geri döndüm. Ceinwyn'e bir andı tutmak için masum insanları katlettiğimi itiraf ettim. Ona Iseult'un yanışını anlattım. Çığlıklar atarak yanarken kocasının onu seyredişini anlattım.

Ceinwyn bana sarıldı. "Arthur'un ne kadar katı olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordu bana yumuşak bir sesle.

"Hayır."

"Bizimle dehşet arasında duran tek şey o," dedi Ceinwyn. "Katı olmayıp da nasıl olacak?"

Şimdi dahi gözlerimi kapadığımda, denizden çıkan o çocuğu görüyorum, yüzünde bir gülümseme, bedenine yapışan beyaz elbisesi ve aşkına uzanan eliyle. Bir martının çığlığını duyduğumda onu görüyorum, çünkü ölünceye kadar unutamayacağım o anı ve öldükten sonra da ruhum nereye giderse gitsin o orada olacak; bir kral için, yasa tarafından, Camelot'ta öldürülen bir çocuk.

Lancelot'u Yuvarlak Masa Andı'ndan sonra uzun yıllar görmedim. Yardakçılarını da görmedim. Amhar ve Loholt, Arthur'un ikizleri Lancelot'un başkenti Venta'da yaşıyorlardı ve birer mızrakçılar birliğini komuta ediyorlardı, ama dövüştükleri tek yerin meyhaneler olduğu anlaşılıyordu. Dinas ve Lavaine de, Mercury'e, bir Roma Tanrısı'na, adanmış bir tapınağın başında Venta'daydılar. Yaptıkları törenlere ancak Sansum'un kutsayarak açtığı Lancelot'un saray kilisesinde yapılan ayinler rakip olabilirdi. Sansum sık sık Venta'yı ziyaret ediyordu ve Belgae halkının Lancelot'tan memnun olduğunu bildiriyordu. Biz de asilik yapmadıklarını düşünüyorduk.

Lancelot ve yandaşları da Dumnonia'yı ziyaret ediyorlardı, çoğu kez sınırdan geçerek Deniz Sarayı'na gidiyorlardı, ama bazı kereler büyük bir ziyafete katılmak için Dumnovaria'ya kadar geliyorlardı. Ben böyle festivallerden uzak duruyordum ve ne Arthur ne de Guinevere katılmam konusunda ısrar ediyorlardı. Lancelot'un annesi Elain'in ölünce, cenaze törenine de davet edilmemiştim.

Aslında Lancelot fena bir yönetici değildi. Bir Arthur değildi. Ne vergilerin adil olmasıyla, ne de yolların durumu ile ilgileniyordu; bunları görmezden geliyordu; ama onun yönetiminden önce de bunlar görmezden gelindiğinden, hiç kimse bir değişiklik olduğunu söyleyemezdi. Lancelot, Guinevere gibi sadece kendi rahatına bakıyordu, heykellerle dolu, boyalı duvarları olan ve tabiatıyla, kendi kendisinin sonsuz yansımalarını hayran hayran seyredeceği pahalı ayna koleksiyonunun asılı durduğu lüks bir saray yaptırmıştı. Bunun parası vergilerden karşılanıyordu ve bu vergiler ağırdı ama bunun karşılığında Saksonlar Belgae topraklarını yağmalamıyordu. Cerdic hayretler verici bir şekilde Lancelot'a bel bağlamıştı ve korkulan Sail mızrakçıları hiçbir zaman Lancelot'un zengin çiftlik topraklarını yağmalamıyorlardı.

Ama yağmalamalarına da gerek yoktu, zira Lancelot onları gelip krallığında yaşamaya davet etmişti. Ülkenin uzun süren savaşlar sonucunda nüfusu azalmıştı ve güzel tarım arazileri ormana dönüşüyordu

ve Lancelot da Cerdic'in halkından insanları toprağı işlemek için davet etmişti. Saksonlar Lancelot'a sadakat yemini etmişlerdi, tarlaları temizlemişler, yeni köyler kurmuşlardı, vergileri ödüyorlardı. Hatta mızrakçıları Lancelot'un savaş birliklerinde yer alıyorlardı. Duyduğumuza göre saray muhafızlarının hepsi Sakson'du şimdi. Sakson Muhafızları diyordu onlara ve boylarının uzunluğuna ve saçlarının rengine göre seçiyordu. O yıllarda bu adamları görmedim ama sonunda onlarla karşılaştım, hepsi uzun boylu, bir ayna gibi parlatılmış baltalar taşıyan sarışın adamlardı. Dedikodulara göre Lancelot Cerdic'e haraç ödüyordu ama Danışma Konseyi bunun doğru olup olmadığını kendisine sorduğunda, Arthur bunu kızgınlıkla reddetti. Arthur Sakson göçmenlerin Britanya topraklarına davet edilmesini onaylamıyordu ama bu konuda karar verecek kişinin Lancelot olduğunu ve sonuçta ülkenin barış içinde olduğunu söylüyordu. Görünüşe göre barış birçok şeyi affettiriyordu.

Lancelot Sakson Muhafızları'na Hıristiyanlığı kabul ettirmiş olmakla övünüyordu. Kendi vaftiz töreni bir gösteriden ibaret değildi, inanarak Hıristiyan olmuştu Lindinis'i sık sık ziyaret eden Galahad'ın bana söylediklerine bakılırsa. Venta Sarayı'nda Sansum'un inşa ettirdiği kiliseyi tarif etti ve her gün bir koronun ilahiler söylediğini ve bir sürü rahibin Hıristiyanlık sırlarını kutladıklarını söyledi. "Her şey o kadar güzel ki," dedi Galahad özlemle. Bu benim Isca'daki cezbe halindekileri görmemden ve böyle çılgınlıkların olduğunun farkına varmadan önceydi, bunun için de öyle şeylerin Venta'da olup olmadığını veya Dumnonia Hıristiyanlarının kardeşini kurtarıcı olarak görüp görmediklerini sormadım.

"Hıristiyanlık kardeşini değiştirdi mi?" diye sordu Ceinwyn.

Galahad karımın örekeden bir ipliği koparırken hızla hareket eden ellerine bakıyordu. "Hayır," dedi, "günde bir kere dua etmenin yeterli olduğunu düşünüyor ve sonra da istediği gibi davranıyor. Ama ne yazık ki birçok Hıristiyan böyle."

"Peki nasıl davranıyor?" diye sordu Ceinwyn.

"Kötü."

"Odayı terk etmemi ister misin?" diye sordu Ceinwyn tatlı bir dille, "benden utanmadan Derfel'e anlatman için. Sonra yatmaya gittiğimizde o bana anlatır."

Galahad güldü. "Canı sıkılıyor Hanımım ve can sıkıntısını da alışılmış şekilde gideriyor, avlanarak."

"Derfel de bunu yapıyor, ben de yapıyorum. Avlanmak kötü bir şey değil ki."

"Kızları avlıyor," dedi Galahad. "Onlara kötü muamele etmiyor, ama kızların bir seçim hakkı yok. Bazısı hatta onu beğeniyor; hepsine para da veriyor, ama aynı zamanda onun fahişesi oluyorlar."

"Kralların pek çoğu gibi davranıyor," dedi Ceinwyn kuru bir sesle. "Yaptıklarının hepsi bu mu?"

"Şu Tanrı'nın belası iki druidle saatlerini geçiriyor," dedi Galahad, "Hıristiyan bir kralın bunu neden yaptığını kimse anlamıyor, ama o bunun sadece dostluk olduğunu ileri sürüyor. Şairlerini teşvik ediyor, ayna topluyor ve Deniz Sarayı'nda Guinevere'ı ziyaret ediyor."

"Ne yapmak için?" diye sordum.

"Konuşmak için diyor," Galahad omuz silkti. "Din konusunda konuştuklarını söylüyor. Veya bu konuyu tartıştıklarını. Çok dindar olmaya başladı Guinevere."

"İsis'e tapıyor," dedi Ceinwyn onaylamayan bir ifadeyle. Yuvarlak Masa Andı'ndan sonraki senelerde Guinevere'ın dine daha fazla kapıldığını ve bu yüzden şimdi Deniz Sarayı'nın muazzam bir İsis Tapınağı'na dönüştüğünü duymuştuk ve Guinevere'in refakatçileri güzellikleri için seçilmiş olan İsis rahibeleriydi.

"En büyük Tanrıça," dedi Galahad onaylamayarak, sonra pagan şeytanlarını uzakta tutabilmek için istavroz çıkarttı. "Guinevere Tanrıça'nın insanları yöneltilebilecek çok büyük bir gücü olduğuna inanıyor. Arthur'un bundan hoşlandığını pek sanmıyorum."

"Bunların hepsinden sıkılıyor o," dedi Ceinwyn örekesindeki son ipliği de eğip örekeyi yere koyarken. "Şimdi de buna taktı," diye devam etti. "Guinevere onunla dininden başka bir şey hakkında konuşmuyor. Bu onun için çok sıkıcı olmalı." Bu konuşma Tristan ve Iseult Dumnonia'ya kaçmadan çok önce ve Arthur'un evimizde her zaman yeri olan bir misafir olduğu zamanlarda geçmişti.

"Kardeşim onun fikirlerine hayran kaldığını iddia ediyor," dedi Galahad, "belki de öyledir. Onun Britanya'daki en zeki kadın olduğunu ileri sürüyor ve onun gibi birini buluncaya kadar da evlenmeyeceğini söylüyor."

Ceinwyn güldü. "Beni kaybettiği iyi olmuş demek ki. Kaç yaşında şimdi?"

"Otuz üç sanırım."

"Bu kadar yaşlı mı?" dedi Ceinwyn bana bakıp gülümseyerek, ben ondan bir yaş küçüktüm. "Ade'ye ne oldu?"

"Ona bir oğul verdi ve doğururken öldü."

"Yazık," dedi Ceinwyn üzülerek. "Bir oğlu var yani."

"Bir piç," dedi Galahad onaylamayan bir sesle. "Adı Peredur. Dört yaşında şimdi ve kötü bir oğlan da değil. Aslında seviyorum onu."

"Şimdiye kadar sevmediğin bir çocuk oldu mu?" diye sordum.

"Çalı kafa," dedi. Bu eski lakaba hepimiz güldük.

"Lancelot'un bir oğlu var yani," dedi Ceinwyn böyle haberleri duyan kadınların takındıkları şaşkın ifadeyle. Benim için bir kraliyet piçinin varlığının hiçbir önemi yoktu; ama kadınlar ve erkekler, böyle şeylere değişik tepkiler gösteriyorlar.

Galahad da kardeşi gibi, hiç evlenmemişti. Toprağı da yoktu, ama mutluydu ve bir elçi olarak Arthur'a hizmet etmekle meşguldü. Britanya Kardeşliği'ni hayatta tutmaya çabalıyordu, mesajlar taşıyarak, anlaşmazlıkları çözerek ve diğer ülkelerin Dumnonia ile ne gibi sorunları varsa bunları çözmeye çalışarak. Dementia'ya Oengus Mac Airem'in Powys'ine yağma akınlarını durdurmaya giden genelde Galahad'dı, Tristan'ın ölümünden sonra da Iseult'un akıbetini babasına anlatmaya Galahad gitmişti. Bundan sonra onu aylar boyunca görmedim.

Arthur'u da görmemeye çalıştım. Ona fazlasıyla kızgındım, ne mektuplarına cevap verdim, ne de Konsey Toplantılarına katıldım. Tristan'ın ölümünü izleyen aylarda iki kez Lindinis'e geldi, her iki seferinde de kibar ama soğuk davrandım ve yanında mümkün olduğunca az kaldım. Ceinwyn ile uzun uzun konuştu ve Ceinwyn bizi barıştırmaya çalıştı, ama yanan çocuğun hali gözümün önünden gitmiyordu.

Arthur'u tümü ile görmezden de gelemezdim. Mordred'in ikinci kez kral ilân edilmesine aylar kalmıştı ve hazırlıklar yapılmalıydı. Tören Lindinis'in doğusunda Caer Cadarn'da yapılacaktı ve ister istemez Ceinwyn ve ben törenin planlanmasına dahil olduk. Hatta Mordred'in kendisi de ilgilendi, belki de törenin kendisini kurtaracağını anlamıştı. "Seni kimin kral ilân edeceğine," dedim bir gün "karar vermek zorundasın."

"Arthur yapacak, değil mi?" dedi aksi bir suratla.

"Geleneksel olarak bir druid yapar," dedim, "ama bir Hıristiyan töreni istiyorsan Sansum ile Emery arasında bir seçim yapman gerekecek."

Omuz silkti. "Sansum herhâlde."

"O zaman gidip onu görmen gerekecek."

Soğuk bir kış günü öğleyin gitti. Ynys Wydryn'de başka bir işim vardı ama önce Mordred'le Hıristiyanların mabedine gittim. Burada bir rahip bize Piskopos Sansum'un bir ayinde olduğunu ve beklememiz gerektiğini söyledi. "Kralının burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

"Ona söylerim Lordum," dedi rahip ve ayağını sürüyerek gitti.

Mordred uzaklaşmış ve bu soğuk günde dahi bir düzine hacının diz çökerek dua ettikleri annesinin mezarının başına gitmişti. Çok basit bir mezardı, bir toprak yığını ve Sansum'un hacıların bağışlarını toparla-

mak için yerleştirdiği kurşun kabın yanında ufacık bir mezar taşı vardı. "Piskopos birazdan gelir," dedim. "İçeride bekleyelim mi?"

Başını salladı ve alçak toprak tümseğe baktı. "Daha güzel bir mezarı olmalıydı," dedi.

"Doğru," dedim konuşmuş olmasına şaşırarak. "Bunu yaptırabilirsin."

"Diğerleri ona bu saygıyı göstermiş olsalardı daha iyi olurdu," dedi ukala bir tavırla.

"Kral Hazretleri," dedim, "çocuğunun hayatını kurtarmakla o kadar meşguldük ki kemiklerini düşünecek zamanımız olmadı. Ama haklısınız, kabahatliyiz."

Aksi bir şekilde kurşun kaba tekme attı, sonra hacıların bıraktıklar küçük serveti görmek için kabın içine baktı. Mezarın kenarında dua edenler geri çekildiler, tanıdıklarından dahi şüphe ettiğim Mordred'den korkularından değil, boynumda taşıdığım demir muska benim bir pagan olduğunu belli ettiğinden. "Neden gömüldü?" diye sordu birden Mordred bana. "Neden yakılmadı?"

"Çünkü o bir Hıristiyandı," dedim, ne kadar cahil olduğuna şaşırdım. Hıristiyanların İsa'nın yeniden gelişinde vücutlarını yeniden kullanacaklarına inandıklarını, buna karşılık biz paganların Diğer Dünya'da başka gölge vücutlara sahip olacağımız için vücutlarımıza ihtiyacımız olmadığını ve ruhumuzun dünyada dolaşmasını engellemek için yapabildiğimiz her yerde cesetleri yaktığımızı anlattım. Şayet bir ölü ateşi yakamazsak o zaman ölen kişinin saçını yakar ve bir ayağını keserdik.

"Ona bir türbe yaptırmalıyım," dedi açıklamayı bitirdiğimde. Bana annesinin nasıl öldüğünü sordu ve ona Silurialı Gundleus'un sahtekârlıkla nasıl Norwenna ile evlendiğini ve önünde diz çöktüğünde onu nasıl öldürdüğünün hikayesini anlattım. Ve ona Nimue'nin Gundleus'tan intikamını nasıl aldığını anlattım.

"O bir cadı," dedi Mordred. Nimue'den korkuyordu. Buna şaşmamak gerekirdi Nimue gün geçtikçe daha sert, daha zayıf ve daha kirli oluyordu. Şimdi inzivaya çekilmişti, Merlin'in kulesinin kalıntıları etrafında büyülerinin şarkılarını söylediği, Tanrılarına ateşler yaktığı ve pek az misafir kabul ettiği bir hayat sürdürüyordu. Ama bazen haber vermeksizin Merlin'e danışmak için Lindinis'e geliyordu. Bu nadir ziyaretlerinde onun karnını doyurmaya çalışırdım, çocuklar ondan kaçarlardı ve sonra kendi kendine söylenerek elbisesi çamur ve küller içinde, siyah saçları kirden kafasına yapışmış bir halde uzaklaşırdı. Tor'un altındaki sığınağında Hıristiyan mabedinin her gün daha büyüdüğünü, güçlendiğini ve organize olduğunu seyretmek zorunda kalıyordu. Eski Tanrılar diye düşünüyordum, Britanya'yı hızla kaybedi-

yorlar. Sansum, heyecanla Merlin'in öleceği ve Tor'u kendisi alarak burada, ateşle kavrulmuş zirvede, bir kilise inşa ettireceği günü bekliyordu. Ama Sansum Merlin'in tüm topraklarının bana vasiyet edilmiş olduğunu bilmiyordu.

Annesinin mezarının başında duran Mordred en büyük kızımın ve annesinin isimleri arasındaki benzerliği merak etti ve ona Ceinwyn'in Norwenna'nın kuzeni olduğunu söyledim. "Morwenna ve Norwenna Powys'te eski isimlerdir," dedim.

"Beni sever miydi?" diye sordu Mordred. Onun ağzından bu sözü duymanın inanılmazlığı beni bir an susturdu. Belki de diye düşündüm, Arthur haklı. Belki de Mordred sorumluluklarını yüklenecek zamanla. Gerçekten de, onu tanıdığım yıllar boyunca, onunla böyle bir konuşma yapmamıştım şimdiye kadar.

"Seni çok severdi," dedim gerçeği söyleyerek. "Anneni en mutlu gördüğüm anlar seninle olduğu zamanlardı," diye sürdürdüm. "Oradaydı," diye elimle işaret ettim Tor'un üstünde Merlin'in evinin ve Rüya Kulesi'nin bir zamanlar durduğu siyah yeri göstererek. Norwenna orada öldürülmüştü ve Mordred ondan koparılmıştı. O zaman bir bebekti, benim annemden, Erce'den, koparıldığımda olduğumdan daha da küçük. Erce hâlâ yaşıyor muydu? Onu bulmak için hâlâ Siluria'ya gitmemiştim ve bu kendimi suçlu hissetmeme sebep oldu. Demir muskaya dokundum.

"Öldüğümde," dedi Mordred, "annemle aynı mezara konmak istiyorum. Ve mezarı da kendim yaptıracağım. Taştan bir türbe olacak," diye açıkladı. "Vücutlarımız bir kaidenin üzerinde olacak."

"Piskoposla konuşmalısın," dedim. "Yapabileceği her şeyi yapmaktan memnun olacağına eminim," kubbeli mezarın parasını kendi ödemediği sürece sorun olmaz diye düşündüm.

Döndüğümde Sansum acele ile bize doğru geliyordu. Mordred'e bakıp eğildi ve bana, kiliseye hoş geldin dedi. "Gerçeği aramak için geldiğinizi umut ederim Lord Derfel?"

"Mabedi ziyarete geldim," dedim Tor'u işaret ederek, "ama Kral Hazretlerinin sizinle görüşülecek bir işi var." Onları orada yalnız bırakarak atımı yularından tuttum ve Tor'a tırmandım. Sabahtan akşama kadar paganların Tor'dan kovulmaları için Tor'un eteklerinde dua eden bir grup Hıristiyan'ın yanından geçtim. Hakaretlerini sineye çekip, dik yokuştan zirveye tırmandım. Burada su kapısının son mentesinin de koptuğu gördüm. Atımı koruyucu duvardan arta kalan kazıklardan birine bağladım, Nimue'nin sığınağını paylaşan fakirlerin bu soğuk havada donmamaları için Ceinwyn'in gönderdiği elbise ve kürk bohçasını aldım. Bunları Nimue'ye verdim. İlgisizce karların üstüne

attı ve kol yenime yapışarak tam Merlin'in Rüya Kulesi'nin durduğu yerde yapılan yeni kulübesine çekti. Kulübe o kadar pis kokuyordu ki neredeyse kusacaktım ama o bu iğrenç kokunun farkında bile değildi. Dondurucu bir gündü, doğudan nemli rüzgârla sulu sepken bir kar yağıyordu, buna rağmen leş gibi kokan kulübede kalmaktansa soğuğa tahammül etmeyi yeğlerdim. "Bak," dedi gururla ve bana bir kazan gösterdi; demirden, içinde koyu renkli bir sıvının kaynamakta olduğu, tavan kirişlerinden sarkan bir kazanı gösterdi. Ökseotu dalları, iki tane yarasa kanadı, bir yılanın değiştirdiği derisi, kırık bir boynuz ve ot yığınları, içeri girmek için eğilmek zorunda kaldığım alçak tavanın kirişlerine asılıydı. İçerisi gözlerimi yaşartacak kadar dumanlıydı. Uzaktaki gölgeler içinde çıplak bir adam bir sedirin üzerinde yatıyordu ve benim orada olmamdan yakındı.

"Sus," diye hırladı Nimue ona, sonra bir çomak alıp kazanın içindeki, sıcaklıktan çok duman çıkartan küçük bir ateş üzerinde dumanlar tüttürerek kaynayan, koyu renkli sıvıya soktu. Kazanı karıştırdı ve sonunda istediğini bulmuş olmalı ki bulduğunu sıvının yüzeyine çıkarttı. Bu bir insan kafatasıydı. "Balise'i hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Tabiatıyla," dedim. Balise, ben gençken bile yaşlı olan ve şimdi çoktan ölmüş olan bir druiddi.

"Cesedini yaktılar," diye anlattı Nimue, "ama kafasını değil. Ve bir druidin kafası korkulacak, güçlü bir şeydir. Geçen hafta adamın biri getirdi onu bana. Bir balmumu fıçısının içindeydi. Ondan satın aldım."

Yani aslında benim paramla bir kelle alınmıştı. Nimue kült güçlerine sahip şeyler satın alırdı sürekli; bir ejderha dişi, Hıristiyanların sihirli ekmeğinden bir parça, elf okları ve şimdi de bir ölünün kafatası. Bu garip şeyler için saraya gelip para isterdi, ama artık ona bir miktar altın bırakmanın daha kolay olduğunu keşfetmiştim. Kendisine sunulan herhangi garip bir şey için para israf edeceği anlamına gelse bile yine de bırakıyordum. Bir keresinde iki kafalı doğan bir kuzunun ölüsü için tam bir altın ödemişti ve hayvanın vücudunu koruyucu duvarın Hıristiyan kilisesine bakan tarafına çivilemiş ve burada çürümeye bırakmıştı. Ona içinde bir adamın kafası olan balmumu fıçısına ne ödediğini sormadım bile. "Balmumunu sıyırdım," diye anlattı, "sonra kafanın etlerini kazanda kaynatarak çıkarttım." Bu, kulübedeki iğrenç kokuyu açıklıyordu. "Geleceği görmek için sidik dolu bir kazanda, Crom Dubh'un on kahverengi otu içinde kaynatılan bir druid kafasından daha güçlü bir şey yoktur," dedi kafatasını bıraktı ve kafatası suya gömüldü. "Şimdi bekle," diye bana emir verdi.

Kokudan ve dumandan başım dönüyordu, ama ona uyarak bekledim, sıvının yüzeyi titreyip, parlayıp sonunda yüzeyinden çok az bu-

har çıkan, çok parlak bir ayna kadar düzgün siyah bir tabaka oluşana kadar bekledim. Nimue üzerine doğru eğildi nefesini tuttu, onun sıvının yüzeyinde işaretler gördüğünü biliyordum. Sedir üzerindeki adam korkunç bir şekilde öksürdü ve çıplaklığını örtmek için ince battaniyeyi çekiştirdi. "Karnım aç," diye vızıldadı, Nimue onu duymazdan geldi.

Bekledim, "Düş kırıklığına uğrattın beni Derfel," dedi Nimue birden, nefesi suyun yüzeyini etkiliyordu.

"Neden?"

"Deniz kıyısında bir kraliçenin yakılarak öldürüldüğünü görüyorum. Onun küllerine sahip olmak isterdim Derfel," dedi azarlar gibi. "Bir Kraliçe'nin külleri işime yarardı," diye sürdürdü. "Bunu bilmen gerekirdi." Sustu, ben de bir şey söylemedim. Sıvı yine durulmuştu. Nimue yeniden konuşmaya başladığında sesi boğuk ve garipti ve sıvının yüzeyini de etkilemiyordu. "Cadarn'a iki kral gelecek," dedi, "ama orada kral olmayan biri hüküm sürecek. Bir ölü evlenecek, kaybolan gün ışığına çıkacak ve bir kılıç bir çocuğun boynunu vuracak." Sonra birden korkunç bir çığlık attı, çıplak adam kulübenin en uzak köşesine kadar kaçarak burada ellerini başının üzerine koydu, çömeldi. "Bunu Merlin'e söyle," dedi Nimue bana normal bir sesle. "Bunun ne anlama geldiğini bilir o."

"Ona anlatacağım," diye söz verdim.

"Ve ona de ki," kirden pençeleşmiş elleri ile koluma yapışarak umutsuz bir hırsla konuştu, "kazanı suyun içinde gördüğümü söyle. Yakında kullanılacağını. Yakında Derfel, bunu ona söyle," dedi.

"Söylerim," dedim ve kokuya daha fazla dayanamayarak kolumu kurtardım ve kendimi dışarı attım.

Beni takip ederek dışarı çıktı ve pelerinimin bir kanadıyla kendisini sulu sepkenden korumak için örtündü. Kırılmış su kapısına benimle yürüdü, garip bir şekilde neşeliydi. "Herkes bizim kaybettiğimizi sanıyor Derfel," dedi, "herkes bu pis Hıristiyanların ülkeyi ele geçirdiklerini düşünüyor. Ama hayır. Kazan yakında kendisini belli edecek, Merlin geri gelecek ve güç serbest bırakılacak."

Kapıda durdum ve kollarını açarak abartılı dualarını etmek için Tor'un eteklerinde toplanan Hıristiyanlara baktım. Sansum ve Morgan, paganların ateşle kavrulmuş Tor'un zirvesinden sürülmeleri için dua etmek üzere onların buraya gelmelerini sağlıyorlardı. Nimue aşağılayarak onlara baktı. Bazı Hıristiyanlar onu tanıdılar ve istavroz çıkarttılar. "Hıristiyanların kazandığını düşünüyor musun Derfel?" diye sordu.

"Bundan korkuyorum," dedim Tor'un eteklerinden gelen homurtularını dinleyerek. Isca'da çılgınca ibadet edenleri hatırladım ve fa-

natikliğin dehşetinin daha ne kadar kontrol altında tutulabileceğini düşündüm. "Gerçekten de korkuyorum," dedim üzüntüyle.

"Hıristiyanlık kazanmıyor," dedi Nimue azarlarcasına. "Bak." Pelerinin eteğini çekti ve kirli elbisesini kaldırarak çıplaklığını Hıristiyanlara gösterdi ve kıçını onlara doğru çıkararak, rüzgâra karışıp yok olan bir çığlık attı elbisesini indirirken. Bazı Hıristiyanlar istavroz çıkarttılar, ama çoğu içgüdüyle sağ elleri ile paganlara özgü şeytan kovma işareti yaptılar ve yere tükürdüler. "Gördün mü?" dedi gülümseyerek, "hâlâ eski Tanrılara inanıyorlar. Hâlâ inanıyorlar. Ve yakında, Derfel, istedikleri kanıtı bulacaklar. Bunu Merlin'e anlat."

Merlin'e anlattım. Önünde durarak iki kralın Cadarn'a geleceğini, ama kral olmayan bir adamın burada hüküm süreceğini, bir ölünün evlendirileceğini kaybolanın geri geleceğini ve bir çocuğun boynuna kılıç vurulacağını rapor ettim.

"Yeniden anlat Derfel," dedi bana gözlerini kısarak, kucağına uzanmış yaşlı kediyi okşuyordu.

Her şeyi ciddiyetle tekrarladım ve sonra Nimue'nin kazanın yakında ortaya çıkacağına ve dehşetinin çok yakında olduğuna dair vaadini ekledim. Güldü, başını salladı sonra yeniden güldü. Kucağındaki kediyi yatıştırdı. "Ve bir druidin kafası olduğunu mu söyledi?"

"Balise'in kafası Lordum."

Kedinin gıdısını kaşıdı. "Balise'in kafası yakılmıştı, Derfel yıllar önce. Yakıldı ve dövülerek toz haline getirildi. Yok edildi. Biliyorum, çünkü ben yaptım bunu." Gözlerini kapadı ve uyudu.

Ertesi yaz, dolunayın arifesinde, Caer Cadarn eteklerindeki ağaçların yapraklarla ağırlaştığı, çalılıklardaki şeytanşalgamı, boruçiçekleri ve söğüt pamukları üzerine güneşin parıldadığı bir sabah Mordred'i kralımız ilân ettik, Caer'in zirvesinde.

Caer Cadarn'daki kale genelde terk edilmiş olurdu, ama hâlâ bizim krallık tepemizdi. Dumnonia'nın kraliyetinin kalbinin olduğu kutsal yerdi, kalenin duvarları sağlamlaştırılırdı ama içerisi terk edilmişti. Şimdi kuşların, yarasaların ve farelerin mekânı olan büyük bir ziyafet salonu etrafında toplanmış çürümekte olan kulübelerin bulunduğu, üzüntü verici bir yerdi. Ziyafet salonu Caer Cadarn'ın geniş zirvesinin alçak kısımlarındaydı. Yüksek kısımlarda ise batıda Dumnonia'nın çok eski Kraliyet Taşı olan gri düz bir kayayı çevreleyen yosun kaplı taşlar çemberi vardı. Burada büyük Tanrı Bel kendisinin yarı insan yarı Tanrı çocuğu Beli Mwar'ı bizim ilk kralımız olarak ilân etmişti ve o zamandan beri, hatta Roma işgali sırasında bile, krallarımız bu

yere geldiler krallığı devralmak için. Mordred bu tepede doğmuştu ve o da burada daha bir bebekken, sadece onun kral olduğunu simgeleyen ve ona hiçbir sorumluluk yüklemeyen bir törenle kral ilân edilmişti. Ama şimdi erkekliğin arifesindeydi ve bugünden itibaren sadece adı kral olmayacaktı. İkinci kez yapılan kral ilân etme töreniyle Arthur andını yerine getiriyordu ve Mordred'e Uther'in tüm gücünü veriyordu.

Kalabalık erkenden toplanmaya başladı. Ziyafet salonu silinip süpürülmüştü, yeşil dallarla ve bayraklarla süslenmişti. Bal şırası fıçıları ve bira kapları çimenler üzerine yerleştirilmişti. Ziyafet için hazırlanan öküz, domuz ve geyiklerin kızartıldığı büyük ateşlerden dumanlar yükseliyordu. Isca'nın dövmeli kabile mensupları, Durnovaria'nın ve Corinium'un togalı, şık halkı ile karışıyor ve her iki grup da Mordred'in karakterini öven ve hükümdarlığı sırasında göstereceği başarıları önceden haber veren beyaz elbiseler giyinmiş ozanları dinliyorlardı. Ozanlara hiçbir zaman güvenilmemelidir.

Ben Mordred'in Seçilmiş Savaşçısı'ydım ve bu yüzden tepedeki tüm lordlar arasında yalnızca ben tüm savaş donanımımı giymiştim. Bunlar Londra dışında savaşmak için taktığım fakir işi, kötü, onarılmış şeyler değildi artık, şimdi yüksek mevkiimi yansıtan yeni ve pahalı bir zırhım vardı. Kol yenleri, etekleri ve boyun bölümünde altın halkalarla süslü bir örme zincirden zırha sahiptim. Bronz levhaları parlayan dizime kadar çizmelerim, kollarımı ve ellerimi korumak için demir levhalarla desteklenmiş dirseğime kadar uzun eldivenlerim, ensemi koruması için arkasında örme zincirden bir enseliği olan gümüşle süslü güzel bir miğferim vardı. Miğferimin yüzümü kapatan yanaklıkları ve yeni kabartılmış kurt kuyruğunun sallandığı altın bir tepeliği vardı. Yeşil pelerinim, belime bağlı Hywel'in Gazabı ve bu günün şerefine kendi beyaz yıldızımın yerine Mordred'in kırmızı canavarının olduğu kalkanım.

Culhwch Isca'dan gelmişti. Beni kucakladı. "Bu bir sahtekârlık Derfel," diye homurdandı.

"Önemli ve mutlu bir gün Lord Culhwch," dedim ciddî bir ifade takınarak.

Gülümsemedi ama bekleyen kalabalığa asık bir suratla baktı. "Hıristiyanlar." Tükürdü.

"Bir sürü varmış gibi geliyor."

"Merlin burada mı?"

"Yorgun hissediyor kendini."

"Gelmeyecek kadar akıllı demek istedin," dedi Culhwch. "Bugün bu onurlu görevi kim yerine getirecek peki?"

"Piskopos Sansum."

Culhwch tükürdü. Son bir iki aydır sakalı beyazlaşmıştı, hâlâ çok iri yarı, ayı gibi bir adam olmasına rağmen şimdi daha tutuk yürüyordu. "Arthur'la hâlâ konuşmuyor musun?"

"Konuşmamız gerektiğinde konuşuyoruz," dedim kaçamak bir cevap vererek.

"Seninle arkadaş olmak istiyor," dedi Culhwch.

"Arkadaşlarına çok tuhaf muamele ediyor," dedim diklenerek.

"Arkadaşlara ihtiyacı var."

"O zaman sen dostu olduğun için talihli," diye yanıt verdim ve konuşmamızı bir boru sesi kesince arkama döndüm. Mızrakçılar kalkanları ve mızrak gönderleri ile insanları kibarca kenara iterek kalabalığın arasında yol açıyorlardı ve mızrakçıların açtığı yolda da lordlar, yargıçlar ve rahipler taş çembere doğru yürüyorlardı. Yürüyenlerin arasında Ceinwyn ve kızlarımın yanında yerimi aldım.

O günkü topluluk Mordred'den daha çok Arthur'a duyduğumuz saygının bir ifadesiydi, çünkü Arthur'un tüm müttefikleri gelmişlerdi. Cuneglas Powys'ten bir düzine lord ve veliahdı ile gelmişti, Prens Perddel babası gibi yuvarlak yüzlü ve ciddî ifadeli, yakışıklı bir gençti. Artık yaşlanmış ve eklemleri tutulmuş olan Agricola, togalar içinde Meurig'in yanında gelmişti. Meurig'in babası Tewdric hâlâ yaşıyordu, ama yaşlı kral tahtından feragat etmiş, kafasını bir rahip gibi kazıtmış ve dar kafalı oğlunun Gwent'i kendi yerine yönetmesine izin vererek, Wye Vadisi'nde bir manastıra çekilmişti ve burada sabırla çalışarak Hıristiyan metinlerini bir kütüphanede topluyordu. Şimdi sadece iki dişi kalmış olan, babasının yerine Gwynedd tahtına geçen Byrthig bekleyen bal şırası fıçılarına dönebilmek için olduğu yerde kıpırdanıp duruyordu. Iseult'un babası ve Demetia kralı Oengus Mac Airem korkutucu Karakalkanlıları ile gelmişti, bu arada Lancelot Belgae Kralı devasa Sakson Muhafızları'ndan bir düzinesinin ve lânet ikizler Dinas ve Lavaine ile Amhar ve Loholt'un refakatinde gelmişti.

Arthur'un Oengus'a sarıldığına dikkat ettim, o da ona aynı mutlulukla sarıldı. Iseult'un korkunç ölümüne rağmen birbirlerine kötü hisler beslemiyor gibiydiler. Arthur kahverengi bir pelerin almıştı sırtına. Belki de beyaz peleriniyle günün kahramanından daha fazla dikkat çekeceğini düşünmüştü. Guinevere gümüşle süslenmiş ve kendisinin 'başında ayın taç oluşturduğu geyik sembolünün' işlenmiş olduğu koyu kırmızı bir elbise giymişti. Sagramor siyah bir elbise giymişti ve hamile olan Sakson karısını, Malla'yı ve iki oğlunu getirmişti. Kernow'dan kimse gelmemişti.

Yeni canavar şekli boyanmış kalkanlarla mızrakçıların nöbet bekledikleri burçlara kralların, şeflerin ve lordların bayrakları asılmıştı. Tekrar bir boru sesi duyuldu. Mordred güneşli havada yirmi mızrakçı refakatinde, bundan on beş yıl önce onu ilk kez kral ilân ettiğimiz taş çembere doğru ilerlerken duyulan bu boru sesi hüzünlüydü. İlk tören kış vakti olmuştu ve bebek Mordred kürklere sarılmıştı ve taşların arasında tersine çevrilmiş bir kalkanın içinde taşınmıştı. İlk töreni Morgan yönetmişti ve tören bir Sakson esirin kurban edilmesi ile noktalanmıştı, ama bu kez tören tümü ile Hıristiyan geleneklerine göre olacaktı. Hıristiyanlar, diye düşündüm üzüntüyle, Nimue ne derse desin, kazanmışlardı. Burada Dinas ve Lavaine'den başka druid yoktu ve onların da törende bir rolü yoktu, Merlin Lindinis'te bahçede uyuyordu, Nimue Tor'daydı ve yeni kralın hükümdarlığı sırasında olacakları görebilmek için kurban edilecek esir de yoktu. Mordred'in ilk kral ilân edilişinde bir Sakson esiri, ölümünün uzun ve acılı olması için karnının üstünden mızraklanarak öldürülmüş ve ölürken Morgan esirin her adımını ve fışkıran her damla kanı, gelecekten bir işaret yakalamak için, dikkatle izlemişti. Bu kehanetlerin, Mordred'e uzun bir hükümdarlık vaat etmelerine rağmen, pek de iyi olmadıklarını hatırladım. Zavallı Sakson'un adını hatırlamaya çalıştım, ama hatırlayabildiğim tek şey onun dehşete düşmüş yüzüydü, onu sevmiştim. Birden adı yıllar öncesinden uçup geliverdi. Wlenca! Zavallı titreyen Wlenca. Morgan onun öldürülmesi için ısrar etmişti, ama şimdi maskesinin altında bir haç sallanarak burada sadece Sansum'un karısı olarak bulunuyordu ve törenlerde bir rol üstlenmeyecekti.

Mordred'i zayıf bir tezahüratla karşıladık. Hıristiyanlar alkışladılar, biz paganlar gerektiği gibi ellerimizi birbirine değdirdik ve sessiz kaldık. Kral baştan ayağa siyahlar içindeydi, siyah gömlek, siyah pantolon, siyah pelerin ve sakat ayağının içine sığabilmesi için biri çok büyük yapılmış bir çift siyah çizme. Boynunda altın bir haç asılıydı ve bana yuvarlak çirkin suratında alaycı bir sırıtma varmış gibi geldi, ama belki de sadece heyecanlıydı. Sakalını kesmemişti, ama bu zayıf bir sakaldı ve çalı gibi fışkıran saçları ile patates suratını gizlemiyordu. Kraliyet Çemberi'ne tek başına girdi ve Kraliyet Taşı'nın yanında yerini aldı.

Beyazlar ve altınlar içinde harika görünen Sansum kralın yanında durmak için acele ile yürüdü. Piskopos kollarını kaldırdı ve bir giriş yapmaksızın yüksek sesle dua etmeye başladı. Her zaman güçlü olan sesi, lordların arkasında yığılan büyük kalabalığa, burçlarda hareketsiz duran mızrakçılara ulaşabiliyordu. "Efendimiz," diye bağırdı, "oğlun Mordred'i kutsa, bu kutsanmış krala, Britanya'nın ışığına yardım et. Bu kral senin Dumnonia Krallığı'nı yeni ve kutsanmış bir döneme ta-

şıyacak." Duanın sözlerinin değişik olabileceğini itiraf etmeliyim, zira Sansum'un Tanrısı'na yaptığı çağrıyı dikkatle dinlemedim. Böyle nutuklar atmakta ustaydı, ama hepsi de birbirine benzerdi; daima çok uzun, her zaman Hıristiyanlığı öven ve daima paganizmle alay eden dualar okurdu. Bundan dolayı da dinlemek yerine kalabalıktan kimlerin kollarını açtıklarını ve gözlerini kapadıklarını görmeye çalıştım. Çoğu yaptı bunları. Arthur herhangi bir dine saygı göstermeye her zaman hazır olduğundan, başını eğmiş duruyordu. Oğlunun elini tutmuştu, Gwydre'nin öteki yanında güzel yüzünde esrarlı bir gülümsemeyle gökyüzüne bakan Guinevere duruyordu. Arthur'un Aille-ann'den olan ikiz oğulları Amhar ve Loholt Hıristiyanlarla dua ettiler, Dinas ve Lavaine kollarını beyaz elbiselerinin üzerine kavuşturmuşlar, nişan töreninden kaçtığı gün de olduğu gibi ne altın ne de gümüş takı takmış olan Ceinwyn'e bakıyorlardı. Saçı öylesine güzel parıldıyordu ki ve o benim için bu dünya üzerinde şimdiye kadar var olmuş en güzel yaratıktı. Kardeşi Kral Cuneglas öbür yanında duruyordu ve Sansum'u dinlerken bir anda göz göze geldik ve bana yorgun bir biçimde gülümsedi. Kolları dua ederken iki yana açılmış Mordred gülümseyerek bizi seyrediyordu.

Dua bitince Piskopos Sansum kralın kolunu tuttu ve onu, yeni kralı halkına, krallığın muhafızı olduğu için takdim edecek olan Arthur'a götürdü. Arthur sanki yüreklendirmek istermiş gibi Mordred'e gülümsedi ve onu taş çemberin çevresinde dolaştırdı. Mordred'in karşısında kral olmayanlar diz çöktüler. Ben, onun Seçilmiş Savaşçısı olarak, kılıcımla arkasında yürüyordum. Güneşe karşı yürüdük, yeni kralımızın Beli Mwar'ın soyundan geldiğini ve bunun içinde tüm yaşayan şeylerin doğal düzenine karşı çıkabileceğini göstermek için bir çember etrafında bu şekilde yalnızca bir tek olayda yürünürdü. Piskopos Sansum tabiatıyla güneşe karşı yürümenin pagan batıl inançlarının öldüğünü kanıtladığını söyledi. Culhwch, biz çember etrafında yürürken bir yere saklanmayı becermişti çünkü diz çökmek istemiyordu. Taşların etrafında iki kere döndükten sonra Arthur Mordred'i Kraliyet Taşı'na götürdü ve orada tek başına durabilmesi için çıkmasına yardım etti. Sonra saçlarına mısır çiçekleri örülmüş olan en küçük kızım Dian ilerledi ve krala halkını doyurma sorumluluğunu hatırlatmak için Mordred'in ayaklarının dibine bir somun ekmek bıraktı. Kadınlar o ortaya çıktığında mırıldandılar. Dian, kız kardeşleri gibi, annesi gibi güzeldi. Dian somunu bıraktı ve sonra ne yapması gerektiğini bilmeyerek etrafa bakındı, karar veremeyince de ciddî bir ifadeyle başını kaldırıp Mordred'in yüzüne baktı ve derhal hüngür hüngür ağlamaya başladı. Dian ağlayarak annesine koşarken ve annesi onu kucağına alıp gözyaşlarını kurularken mutlu bir şekilde iç geçirdiler kadınlar.

Bundan sonra Arthur'un oğlu Gwydre ülkeye adalet sağlamak görevinin sembolü olarak getirdiği deri kamçıyı Mordred'in ayaklarının dibine bıraktı ve ben Gwent'te dövülerek yapılmış olan, altın tellerle sarılı siyah deri kabzalı yeni Kraliyet Kılıcı'nı getirdim ve Mordred'in sağ eline verdim. "Kral Hazretleri," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bu halkınızı korumanız için". Mordred artık sırıtmıyordu ve bana soğuk bir asaletle bakıyordu. Bu bana Arthur'un haklı olabileceği ve bu törenin ciddîyetinin Mordred'e gerçekten iyi bir kral olabilmek için güç kazandırdığı umudunu verdi.

Sonra birer birer hediyelerimizi takdim ettik. Ben altın kakmalı ve üstüne kırmızı emaye bir ejderha yapılmış bir miğfer verdim. Arthur bir balık pulu zırh, bir mızrak ve altın dolu bir fildişi kutu verdi. Cuneglas Powys madenlerinden çıkarılmış altın külçeleri takdim etti. Lancelot ona som altından bir haç ve altın çerçeveli elektrum ayna armağan etti. Oengus Mac Airem ayaklarının dibine iki tane kalın ayı postu koydu, Sagramor yığının üstüne altından bir Sakson öküz başı ekledi. Sansum Kral'a, İsa'nın çarmıha gerildiği haçın bir parçası olduğunu bağırarak ilân ettiği bir haç parçası takdim etti. Koyu renkli ağaç parçası bir cam kutunun içine konulmuştu ve altınla çevresi kapatılmıştı. Sadece Culhwch hiçbir şey vermedi. Armağanlar verilirken ve lordlar kralın önünde diz çökmek ve sadakatleri için ant içmek üzere kuyruk oluştururken Culhwch ortalarda gözükmüyordu. Ant içecek ikinci kişiydim, Arthur'u izleyerek Kraliyet Taşı'nın önünde parlayan altın yığınının karşısında diz çökerek dudaklarımı Mordred'in yeni kılıcının ucuna değdirdim ve ona sadakatle hizmet edeceğime dair hayatım üzerine yemin ettim. Bu ciddî bir anttı, zira bir Kraliyet Andı'ydı ve tüm diğer antların yöneten bir anttı.

Törende yeni bir şey daha vardı, Arthur'un bunca yıl boyunca kurduğu ve sürdürdüğü barışı devam ettirmeye yarayacak Arthur'un düzenlediği bir törendi. Yeni tören Britanya Kardeşliği'nin bir uzantısıydı, Britanya'nın Kralları'nı -hiç olmaz ise orada olanları- Mordred'le öpüşmelerini ve bir daha hiç savaşmamaya söz vermelerini öngörüyordu. Mordred, Meurig, Cuneglas, Byrthig, Oengus ve Lancelot birbirlerini kucakladılar, kılıçlarını birbirlerine dokundurdular ve birbirleri ile barış içinde yaşamaya ant içtiler. Arthur gayet memnundu ve Oengus Mac Airem, hayatımda gördüğüm en büyük sahtekâr, bana göz kırptı. Hasat zamanı geldiğinde mızrakçılarının Powys'in hububat ambarlarını, her ne sözü vermiş olursa olsun, yağmalayacaklarını biliyordum.

Kraliyet antları içildikten sonra, Kral ilân edilme töreninin son bölümünü yerine getirdim. İlk önce eldivenli elimi Mordred'e uzattım ve taştan inmesine yardım ettim ve onu taş çemberin en kuzey köşe-

sine götürdükten sonra, Kraliyet Kılıcı'nı aldım elinden ve çıplak kılıcı Kraliyet Taşı'nın üstüne yatırdım. Orada duruyordu, pırıldıyordu, bir taşın üzerinde bir kılıç, bir kralın gerçek simgesi, ve sonra Kral'ın Seçilmiş Savaşçısı olarak görevimi yaparak çember etrafında dolaştım, bakanlara tükürerek ve dinleyenlere Mordred ap Mordred ap Uther'in bu ülkenin kralı olma hakkına karşı çıkacak olanlara meydan okudum. Önlerinden geçerken kızlarıma göz kırptım, tükürüklerimin Sansum'un parıldayan elbisesine isabet etmesine dikkat ettim ve aynı şekilde Guinevere'ın işli elbisesine isabet etmemesine de dikkat ettim. "Mordred ap Mordred ap Uther'i kral ilân ediyorum," diye bağırdım tekrar tekrar, "onun bu hakkını inkâr eden varsa şimdi benimle dövüşsün." Elimde Hywel'in Gazabı olduğu halde ağır ağır yürüyordum ve yüksek sesle meydan okuyordum. "Mordred ap Mordred ap Uther kral olarak ilân ediyorum ve bunu inkâr eden şimdi benimle dövüşsün."

Neredeyse çemberi tamamlamıştım ki bir kılıcın kınından çekilirken çıkarttığı sesi duydum. "Ben reddediyorum," diye bağırdı biri ve bunu kalabalığın dehşetli uğultusu izledi. Ceinwyn bembeyaz kesildi ve zaten alışmadıkları demir, çelik, deri ve kurt kuyruğu giysilerimden ürkmüş olan kızlarım yüzlerini karımın elbisesinin eteklerine sakladılar.

Ağır ağır döndüm ve Culhwch'ın çembere geri geldiğini gördüm, büyük savaş kılıcını çekmiş karşımda dikiliyordu. "Hayır," diye seslendim ona. "Lütfen."

Asık bir suratla Culhwch çemberin ortasına yürüdü ve kralın altın kabzalı kılıcını taştan aldı. "Mordred ap Mordred ap Uther'in kral olmasına itiraz ediyorum," dedi abartılı bir tavırla ve sonra kralın kılıcını çimenlere attı.

Mordred Arthur'un yanındaydı. "Öldür onu," diye bağırdı. "Görevini yap Lord Derfel!"

"Kral olmaya lâyık olduğunu reddediyorum," diye bağırdı Culhwch topluluğa. Rüzgâr duvardaki bayrakları havalandırdı ve Ceinwyn'in saçları uçuştu.

"Onu öldürmeni emrediyorum!" diye hırslanarak bağırdı Mordred.

Culhwch'ın karşısına çıkmak için çemberi geçtim. Görevim onunla dövüşmekti ve eğer beni öldürürse, yeni bir Seçilmiş Savaşçı ile dövüşecekti ve bu aptalca iş o Caer Cadarn'ın toprağına kanını akıtıncaya kadar veya zirvede tam anlamıyla bir savaş çıkıp da ya Culhwch'ın ya Mordred'in tarafı kazanıncaya kadar sürecekti. Miğferimi başımdan çıkardım, gözlerimin önüne düşen saçları ittim ve miğferimi kılıç kınının boğazına astım. Sonra elimde Hywel'in Gazabı varken Culhwch'ı kucakladım. "Yapma bunu," diye fısıldadım kulağına, "seni öldüremem dostum, böylece beni öldürmek zorunda kalacaksın."

"O bir pislik, bir tosbağa, bir böcek, bir kral değil," diye mırıldandı.

"Lütfen," dedim, "seni öldüremem. Bunu biliyorsun."

Bana sıkıca sarıldı. "Arthur'la barış dostum," diye fısıldadı sonra geri çekildi ve kılıcını kınına geri soktu. Mordred'in kılıcını çimenlerden aldı. Krala yüzünü buruşturarak baktı ve kılıcı taşa geri koydu. "Dövüşü terk ediyorum," diye bağırdı zirvedeki herkesin duyabileceği bir sesle, sonra Cuneglas'a doğru gitti, ayaklarının dibinde diz çöktü. "Benim andımı kabul eder misiniz Kral Hazretleri?" diye sordu.

Zor bir andı, zira eğer Powys Kralı Culhwch'ın sadakat yeminini kabul ederse, yeni Dumnonia Kral'ına karşı Powys'in ilk hareketi bir düşmanını kendi içine kabul etmek olacaktı, ama Cuneglas tereddüt etmedi. Kılıcının kabzasını Culhwch'ın öpmesi için uzattı. "Memnuniyetle Lord Culhwch," dedi, "memnuniyetle."

Culhwch Cuneglas'ın kılıcını öptü, ayağa kalktı ve batı kapısına yöneldi. Mızrakçıları da onu izlediler ve böylece Culhwch'ın gidişi ile sonunda Mordred krallığın tüm gücüne sahip oldu. Kısa bir sessizlikten sonra Sansum zafer çığlıkları atmaya başladı ve diğer Hıristiyanlar da onu izlediler ve yeni yöneticilerini kutladılar. Herkes kralın etrafına toplandı tebriklerini sunmak için ve Arthur'un bir köşede yalnız başına kaldığını gördüm. Bana baktı ve gülümsedi ama ben sırtımı döndüm. Hywel'in Gazabı'nı kınına soktum sonra hâlâ korkan kızlarımın yanına çömeldim onlara endişe edilecek bir şey olmadığını söyledim. Morwenna'ya miğferimi tutması için vererek yanaklıkların menteşelerinde nasıl ileri geri hareket ettiklerini gösterdim. "Kırma sakın," diye uyardım.

"Zavallı kurt," dedi Seren kurt kuyruğunu okşayarak.

"Birçok kuzuyu öldürmüştü ama."

"Bunun için mi öldürdün kurdu?"

"Tabiatıyla."

"Lord Derfel," diye duyuldu Mordred'in sesi birden, doğruldum ve döndüğümde kralın peşindeki hayranlarını atlatarak Kraliyet Çemberi'nden topallayarak bana doğru geldiğini gördüm.

Onu karşılamak için ilerledim, başımı eğdim. "Kral Hazretleri."

Hıristiyanlar Mordred'in arkasında toplandılar. Şimdi onlar efendiydi ve zafer kazandıkları yüzlerinde açıkça okunuyordu. "Bir ant içtin Lord Derfel," dedi Mordred, "bana itaat etmek için."

"İçtim Kral Hazretleri."

"Ama Culhwch hâlâ yaşıyor," dedi şaşırmış gibi bir ifadeyle. "Yoksa yaşamıyor mu?"

"Yaşıyor Kral Hazretleri."

Mordred gülümsedi. "Tutulmamış bir ant Lord Derfel ceza gerektirir. Bu sürekli bana öğrettiğin şey değil mi?"

"Evet Kral Hazretleri."

"Ve hayatının üzerine yemin ettin, öyle değil mi?"

"Evet Kral Hazretleri."

Seyrek sakalını kaşıdı, "ama kızların güzel Derfel, seni Dumnonia'dan uzaklaştırmak beni üzecek. Culhwch'ın hâlâ yaşıyor olmasından dolayı seni affediyorum."

"Teşekkür ederim Kral Hazretleri," dedim, suratına bir yumruk atma isteğimi bastırarak.

"Ama tutulmayan bir ant ceza gerektirir," dedi heyecanla.

"Evet Kral Hazretleri," diye onayladım. "Gerektirir."

Bir an durdu ve yüzüme çok sert bir şekilde adalet kamçısı ile vurdu. Güldü yüzümdeki şaşkınlık ifadesinden o kadar zevk almıştı ki bana kırbaçla bir kere daha vurdu. "Ceza verilmiştir Lord Derfel," dedi ve arkasını döndü. Onu destekleyenler güldüler ve alkışladılar.

Ziyafet için kalmadık. Güreşleri, kılıç oyunlarını ve hokkabazlık gösterilerini, dans eden ehlileştirilmiş ayıyı ve ozanların yarışmasını seyretmeye kalmadık. Lindinis'e geri döndük, bir aile olarak yürüyerek döndük. Söğütlerin bittiği ve mor çiçeklerin açtığı nehir kıyısından yürüdük. Evimize doğru yürüdük.

Cuneglas bir saat sonra peşimizden geldi. Bizimle bir hafta kalmayı sonra da Powys'e dönmeyi planlıyordu. "Benimle gel," dedi.

"Mordred'e yemin ederek bağlandım Kral Hazretleri."

"Ah Derfel, Derfel" kolunu boynuma koydu ve benimle dış avluya doğru yürüdü. "Azizim Derfel, en az Arthur kadar kötüsün! Mordred'in andına sadık kalıp kalmaman umurunda mı sanıyorsun?"

"Beni bir düşman olarak görmemesini umut ederim."

"Onun ne istediğini kim bilebilir ki?" diye sordu Cuneglas. "Kızlar belki, hızlı atlar ve koşan bir geyik ve kuvvetli bal şırası. Evine geri dön Derfel! Culhwch de orada olacak."

"Onu özleyeceğim Lordum," dedim. Caer Cadarn'dan döndüğümüzde Culhwch'ı Lindinis'te bulmayı ummuştum, ama anlaşılan zaman kaybetmeyi göze alamayarak sınırı geçmeden önce onu bulmak için gönderilecek mızrakçılardan kaçmak için kuzeye doğru hızla gidiyordu.

Cuneglas beni kuzeye götürme girişimlerinden vazgeçti. "O serseri Oengus orada ne yapıyordu?" diye sordu. "Ve barışı koruyacağına ant da içti üstelik."

"Biliyor Lordum," dedim. "Arthur'un dostluğunu kaybettiği anda ülkesini ele geçireceğinizi biliyor."

"Haklı," dedi Cuneglas ciddî bir ifadeyle. "Belki de bu görevi Culhwch'a veririm. Arthur'un şimdi herhangi bir yetkisi olacak mı?"

"Bu Mordred'e bağlı."

"Bir an için Mordred'in tam bir salak olmadığını farz edelim. Arthur olmadan Dumnonia'yı düşünemiyorum." Kapıdan bir ses ziyaretçilerimizin olduğunu haber verince döndü. Canavarlı kalkanlar ve Culhwch'ı arayan Mordred'in adamlarından bir grup göreceğimi sandım bir an için, ama gelenler Arthur ve Oengus Mac Airem'di. On beş yirmi mızrakçı vardı yanlarında. Arthur kapı eşiğinde tereddüt etti. "Beni kabul edecek misin?" diye seslendi.

"Tabiatıyla Lordum," dedim pek de sıcak olmayan bir sesle.

Kızlarım onu pencereden görmüşlerdi ve bağrışarak ona hoş geldin demeye koştular. Cuneglas onlara katıldı ve yanıma gelen Oengus Mac Airem'i bilhassa görmezden geldi. Eğildim, ama Oengus beni tuttu ve kucakladı. Kürkü ter ve ekşimiş yağ kokuyordu. Bana sırıttı. "On yıldan beri doğru dürüst bir savaş yapmadığını söyledi Arthur bana," dedi.

"O kadar uzun olmuş olmalı Lordum."

"Yeteneklerini kaybedeceksin Derfel! İlk dövüşünde oğlanın biri bağırsaklarını deşecek ve köpeklerine yedirecek! Nasılsın?"

"O zamankinden daha yaşlı. Ama iyiyim. Siz nasılsınız?"

"Yaşıyorum hâlâ." Cuneglas'a baktı. "Powys Kralı'nın beni selamlamaya niyeti yok galiba?"

"Mızrakçılarınızın sınır boylarında fazla hareketli olduklarını düşünüyor Lordum."

Oengus güldü. "Onlara oyalanacak bir iş bulmalıyım, biliyorsun bunu Derfel. Yapacak işi olmayan mızrakçılar başa beladır. Ayrıca son günlerde sayıları da arttı. İrlanda Hıristiyan oluyor!" Tükürdü. "Burnunu her şey sokan bir Britanyalı, adı Padraig, herkesi süt bebesine çevirdi. Bizi mızraklarınızla fethedemeyince bu fok bokunu gönderdiniz zayıflatmak için. Gerçekten yürekli her İrlandalı Hıristiyanlardan kaçmak için Britanya'daki İrlanda Krallıklarına geliyor. Onlara yonca yaprağı ile vaaz veriyormuş bunu düşünebiliyor musun? İrlanda'yı bir yonca yaprağı ile fethedecekmiş? İyi savaşçıların hepsinin bana geldiklerine şaşmamak gerek, ama onlara ne iş bulabilirim ki?"

"Padraig'i öldürmek için gönderebilirsiniz," diye önerdim.

"O çoktan öldü Derfel, ama takipçileri hayatta." Oengus beni avlunun bir köşesine çekti, yüzüme baktı. "Kızımı korumaya çalıştığını duydum."

"Evet Lordum," dedim. Ceinwyn'in saraydan çıkıp Arthur'u kucakladığını görüyordum. Konuşurlarken birbirlerine sarılıyorlardı ve Ceinwyn bana azarlayan bir ifadeyle bakıyordu. Oengus'a döndüm. "Kılıcımı onun için çektim Kral Hazretleri."

"İyi, iyi," dedi fazla umursamayan bir ifadeyle, "ama önemli değil. Birçok kızım var. Hangisinin Iseult olduğunu hatırladığıma bile emin değilim. Sıska ufak tefek bir şeydi, öyle değil mi?"

"Çok güzel bir kızdı Kral Hazretleri."

Güldü. "Yaşlıysan, göğüsleri olan herhangi bir genç kız güzeldir. Aralarında çok güzel bir tanesi var. Argante adı, yaşamı boyunca çok kalpler kıracak. Yeni Kralınız kendisine bir gelin arayacak değil mi?"

"Sanırım."

"Argante ona uygundur," dedi Oengus. Güzel kızını Dumnonia Kraliçesi olarak önerirken Mordred'e iyilik yapmayı düşünmediği açıktı, daha çok Dumnonia'nın Demetia'yı Powys'in adamlarından korumayı sürdüreceklerini sağlama almak istiyordu. "Belki Argante'yi buraya ziyarete getiririm," dedi. Sonra evlilik konusunu bir kenara bırakarak yara izleri ile dolu eli ile göğsüme vurdu, "dinle dostum" dedi güçlü bir sesle, "Iseult Arthur'la bozuşmana değmez."

"Sizi buraya getirmesinin nedeni bu mu Lordum?" diye sordum şüphelenerek.

"Tabiatıyla bu, aptal," dedi Oengus mutlu bir sesle. "Ve Caer'deki tüm o Hıristiyanlara tahammül edememem. Barış onunla Derfel. Britanya'daki doğru dürüst adamların birbirlerine düşmemeleri gerek. Merlin'in burada yaşadığını duydum."

"Merlin'i orada bulursunuz," dedim Ceinwyn'in güllerinin olduğu bahçeye açılan kemeri işaret ederek. "Ondan geri kalanı demek daha doğru olabilir."

"Gideyim ve o orospu çocuğunu yaşama geri getirmek için tekmeleyeyim. Belki bana bir yonca yaprağında ne hikmet olduğunu anlatabilir. Kız çocukları peydahlayabilmek için de bir muskaya ihtiyacım var," dedi ve güldü uzaklaşırken. "İhtiyarlıyoruz Derfel, ihtiyarlıyoruz."

Arthur kızlarımı Ceinwyn ve dayıları Cuneglas'a teslim etti ve bana doğru yürüdü. Bir an tereddüt ettim, sonra elimle avlunun dış kapısını işaret ederek çayırlığa doğru yürüdüm ve orada bekledim. Caer Cadarn'ın ağaçlar arasından görünen, bayraklar asılmış burçlarına baktım.

Arkamda durdu. "Mordred'in ilk kral ilân edilişindeydi," dedi yumuşak bir sesle, "senin ve benim Tristan'la ilk tanışmamız. Hatırlıyor musun?"

Dönmedim. "Evet Lordum."

"Ben artık senin Lordun değilim Derfel," dedi. "Uther'e ettiğimiz yemini yerine getirdik, bitti. Lordun değilim ama dostun olmak isterim," tereddüt etti "ve ne oldu ise bundan dolayı da üzgünüm," dedi. Hâlâ dönmemiştim. Gururdan değil, gözlerimde biriken yaşlardan dolayı yüzüne bakamıyordum.

"Ben de üzgünüm," dedim.

"Beni affedecek misin?" diye sordu alçak gönüllülükle. "Dost muyuz?"

Caer'e baktım ve yaptığım affedilmesi gereken tüm şeyleri düşündüm. Bataklıktaki cesetleri düşündüm. O zaman genç bir mızrakçıydım ama gençlik katliam için bir mazeret olamaz. Yaptığı şeylerden dolayı Arthur'u affetmek bana düşmezdi, bunu kendisi yapmalıydı. "Dost olacağız," dedim "ölünceye kadar." Ve sonra ona döndüm.

Birbirimizi kucakladık. Uther'e verdiğimiz sözü yerine getirmiştik. Mordred kral olmuştu.

Dördüncü Bölüm

İSİS'İN SIRLARI

"*Iseult* güzel miydi?" diye sordu Igraine.

Bu soruyu bir an düşündüm. "Gençti," dedim. "Babasının dediği gibi..."

"Babasının ne dediğini okudum," diyerek sözümü kesti Igraine. Dinnewrac'a geldiğinde Igraine oturur ve yazdıklarımı okurdu, sonra da pencere pervazına oturup benimle sohbet ederdi. Yazı masamın üstündeki kandilin aydınlattığı oda, rüzgâr kuzeyden estiği için tavan deliğinden yolunu bulup çıkamayan dumanla kaplıydı. Pencerede soğuğu kesmek için deri perdeler asılıydı bugün.

"Uzun zaman önceydi," dedim yorgunlukla, "ve onu yalnız bir gün, iki gece gördüm. Onu güzel olarak hatırlıyorum ama ölenler gençse, daima güzel hatırlarız."

"Şarkılarda hep onun güzel olduğu söyleniyor ama," dedi kurnazca.

"Bu şarkıları ozanlara ben ısmarladım," dedim. Tristan'ın küllerini Kernow'a taşımaları için adamlara para ödediğim gibi. Tristan'ın küllerinin kendi ülkesine gitmesinin doğru olacağını düşündüm ve bir miktar da odun külü ile kemiklerini ve küllerini Iseult'unkilerle karıştırdım ve imkânsız aşk rüyalarını paylaştıkları evde bulduğum bir kavanoza doldurdum. O zaman zengindim, büyük bir Lord, esirlerin, hizmetkârların ve mızrakçıların efendisiydim. Bugüne kadar ziyafet salonlarında söylenen Tristan ve Iseult hakkındaki düzinelerce şarkı satın alacak kadar zengindim. Ayrıca ölümlerin kabahatinin Arthur'a yüklenmesini de sağlamıştım.

"Ama Arthur neden yaptı bunu?" diye sordu Igraine.

Elimle yüzümü ovuşturdum. "Arthur düzene tapardı," diye açıkladım. "Tanrılara inandığını sanmıyorum. Var olduklarına inanırdı, aptal değildi ama bizi artık umursamadıklarını düşünürdü. Bir keresinde

hatırlıyorum, Tanrıların bizi düşünmekten başka yapacakları bir şey yokmuş gibi düşünmenin kendini beğenmişlik olduğunu söylemişti. Saz damdaki bir fare için uykumuzu feda eder miyiz? O halde Tanrılar niçin bizle meşgul olsunlar ki? Tanrıları çıkartırsanız, onun için geriye kalan tek şey düzendi ve düzeni sağlayan tek şey de yasalardı ve güçlülerin yasalara uymalarını sağlayan tek şey de ettikleri yemindi. Aslında çok basit." Omuz silktim. "Haklıydı aslında, hemen hemen her zaman haklıydı."

"Onların yaşamalarına izin vermeliydi," diye ısrar etti Igraine.

"Yasaya itaat etti," dedim ifadesiz bir sesle. Ozanların, kabahati Arthur'a yüklemelerine izin verdiğimden çoğu kez pişmanlık duyardım ama o beni affetmişti.

"Ve Iseult canlı canlı yakıldı?" Igraine ürperdi. "Arthur da bunun yapılmasına izin verdi?"

"Çok katı olabiliyordu," dedim, "ve olması da gerekirdi, zira geri kalanlarımız Tanrı biliyor ya, yumuşayabiliyorduk."

"Onları kurtarmalıydı," diye ısrar etti Igraine.

"Eğer bunu yapsaydı, ne şarkılar, ne de öyküler olurdu," dedim. "Yaşlanacaklardı, şişmanlayacaklardı, kavga edeceklerdi ve öleceklerdi. Veya Tristan babası öldüğünde Kernow'a evine geri dönecekti ve başka karılar da alacaktı. Kim bilebilir ki?"

"Mark daha ne kadar yaşadı?" diye sordu Igraine.

"Sadece bir yıl daha," dedim, "sonra idrar zorluğundan öldü."

"Ne zorluğundan öldü?"

Gülümsedim. "Pis bir hastalıktır Hanımım. Kadınlar sanırım buna tutulmazlar. Yeğeni kral oldu, adını bile hatırlamıyorum."

Igraine yüzünü buruşturdu. "Ama Iseult'un denizden çıkışını hatırlıyorsun," dedi suçlayarak. "Çünkü elbisesi ıslaktı."

Gülümsedim. "Sanki dünmüş gibi Hanımım."

"Galilee Denizi" dedi Igraine birden, çünkü Aziz Tudwal birden odaya girmişti. Tudwal on veya on bir yaşındaydı, zayıf, siyah saçlı, bana Cerdic'i hatırlatan bir oğlandı. Bir fareye benziyordu. Sansum'un hem odasını hem de otoritesini paylaşıyordu. Küçük cemaatimizde iki azizin olması bizim için ne büyük şanstı.

"Aziz kişi bu parşömeni okumanızı istiyor," dedi Tudwal parşömeni masama koyarak. Igraine'i görmezden geldi. Aziz kişiler Kraliçe'ye kabalık edebiliyorlardı anlaşılan.

"Nedir bunlar?" diye sordum.

"Bir tacir bunları satmak istiyor," dedi Tudwal. "Bunların ilahiler olduğunu iddia ediyor ama aziz kişinin gözleri zayıfladı, okuyamıyor."

"Tabiatıyla," dedim. Aslında Sansum okumayı hiç bilmezdi ve öğretmek için hepimizin tüm çabalarına rağmen Tudwal da öğrenmeyecek kadar tembeldi. Hepimiz sözde onun okumayı bildiğini sanıyormuşuz gibi yapıyorduk. Eski, parçalanacak gibi duran parşömeni özenle açtım. Dili, zorlukla anladığım Latince'ydi ama İsa kelimesini gördüm "İlahi değiller," dedim, "ama Hıristiyan yazıları. İncil'den kesitler anlaşılan."

"Tüccar dört altın istiyor."

"İki altın," dedim, aslında satın alıp almamaları umurumda değildi. "Adam onları nerede bulduğunu söyledi mi?"

Tudwal omuz silkti. "Saksonlar."

"Onları muhafaza etmeliyiz," dedim görev bilinciyle, parşömeni geri verirken. "Hazine odasında saklanmalılar." Hazine odasında diye düşündüm Hywel'in Gazabı ve diğer hayatımdan getirdiğim tüm hazinelerle birlikte. Hepsi, Ceinwyn'in, daha yaşlı aziz kişiden sakladığım, küçük altın broşu dışında hepsi. Genç aziz kişiye bana danıştığı için alçak gönüllülükle teşekkür ettim ve dışarı çıkarken başımı eğdim.

"Arsız küçük pislik," dedi Igraine Tudwal gittikten sonra. Ateşe doğru tükürdü. "Sen bir Hıristiyan mısın Derfel?"

"Tabiatıyla Hanımım," dedim. "Ne biçim soru bu?"

Bana şaşırmış gibi baktı. "Soruyorum," dedi, "zira bugün, bu hikâyeyi yazmaya başladığın zamankinden daha az Hıristiyanmışsın gibime geliyor."

İşte bu, diye düşündüm, akıllıca bir gözlem. Ve de gerçek. Ama beni dini inkâr etmekle suçlayıp ateşte yakmak için bir fırsat yakalamaktan fevkalade memnun olacak Sansum varken açıkça itiraf edemeyeceğim bir gerçek bu. Ocaklarımızda yaktığımız odunların bile hesabını tutan Sansum beni yakacağı ateşin odunlarında cimrilik de etmezdi diye düşündüm. Gülümsedim. "Bana eski şeyleri hatırlattınız Hanımım," dedim. "Hepsi bu". Hepsi bu değildi aslında. Geçmiş yılları hatırladıkça, o eski anılardan çok daha fazlasını hatırlıyorum. Tahta yazı masamdaki demir çiviye dokundum, Sansum'un lânet ini savuşturabilmek için. "Uzun zaman önce paganizmi terk ettim," dedim.

"Keşke bir pagan olsaydım," dedi Igraine özlemle, kunduz derisi pelerinini omuzlarına sıkıca sararken. Gözleri hâlâ parlak ve yüzü o kadar hayat doluydu ki hamile olduğundan emin oldum. "Aziz kişilere bunu söylediğimi söyleme," dedi aceleyle. "Mordred, peki o bir Hıristiyan mıydı?"

"Hayır. Ama Dumnonia'da onlardan destek alabileceğini bildiğinden, onları mutlu kılmak için öyleymiş gibi davrandı. Sansum'a büyük kilisesini yapması için izin verdi."

"Nerede?"

"Caer Cadarn'da." Hatırlayarak gülümsedim. "Hiçbir zaman bitirilmedi ama haç şeklinde büyük bir kilise olacaktı. Kilisenin İsa'nın 500 yılında ikinci gelişini kutlayacağını söylüyordu ve ziyafet salonunun çoğunu yıktı ve kerestelerini duvarları yapmak için kullandı ve taş çemberin taşlarını da temel için kullandı. Kraliyet taşını bıraktı tabiatıyla. Lindinis Sarayı'na ait toprakların yarısını aldı ve gelirini Caer Cadarn'daki rahiplere para ödemek için kullandı."

"Senin topraklarını mı?"

Başımı salladım. "Hiçbir zaman benim olmadılar, her zaman Mordred'indiler. Ve tabiatıyla Mordred bizi Lindinis'ten attırdı."

"Sarayda kendisi yaşamak için mi?"

"Sansum'un yaşayabilmesi için. Mordred Uther'in Kışlık Sarayı'na taşındı. Orasını severdi."

"Peki sen nereye gittin?"

"Bir ev bulduk," dedim. Ermid'in eski eviydi, İssa Gölü'nün güneyinde. Göl İssa'ya atfen adlandırılmamıştı tabiatıyla, eski bir şefin adıydı ve Ermid de güney kıyısında yaşamış başka eski bir şefti. Öldüğünde topraklarını satın aldım ve Sansum ve Morgan Lindinis'e taşınınca buraya yerleştim. Kızlar Lindis'in açık koridorlarını ve yankı yapan odalarını özlüyorlardı ama Ermid'in evini seviyordum. Eski, saz damlı, ağaçların gölgelediği bir evdi ve Morwenna'ya çığlıklar attıran örümceklerle doluydu. En büyük kızımın hatırı için ben Lord Derfel Cadarn, örümcek avcısı oldum.

"Culhwch'ı öldürür müydün?" diye sordu Igraine.

"Elbette hayır."

"Mordred'den nefret ediyorum."

"Bir tek siz değil Hanımım."

Bana bir süre baktı. "Gerçekten de kral olması gerekiyor muydu?"

"Bu iş Arthur'un elinde olduğu sürece evet. Eğer ben olsaydım? Hayır, onu Hywel'in Gazabı ile öldürürdüm, bu yeminimden dönmek anlamına gelse bile. Üzüntü verici bir oğlandı."

"Her şey o kadar hüzünlü geliyor ki."

"O yıllarda çok mutluluk da vardı," diye yanıtladım, "ve hatta daha sonra da. Biz o zamanlar mutluyduk." Kızlarımın Lindinis'te çığlıklarının yankılanışını hatırlıyorum, ayak seslerini ve yeni bir oyun bulduklarında veya garip bir keşifte bulunduklarında heyecanlarını. Ceinwyn her zaman mutluydu -onun bu konuda büyük bir yeteneği vardı- onun çevresindekiler de bu mutluğa kapılıyorlardı ve bunu başkalarıyla da paylaşıyordu. Ve Dumnonia, sanırım, mutluydu. Refaha kavuşmuştu ve çok çalışanlar zenginleşiyordu. Hıristiyanlar memnu-

niyetsizlikle içten içe kaynıyorlardı ama bunlar dahi mutlu yıllardı, barış zamanı, Arthur'un zamanı.

Igraine yeni parşömenleri belirli bir bölümü bulmak için karıştırdı. "Yuvarlak Masa," diye başladı.

"Lütfen," diye elimi kaldırdım, geleceğini bildiğim bir itirazı durdurmak için.

"Derfel," dedi sertçe "herkes bunun ciddî bir şey olduğunu biliyor. Önemli bir şey! Britanya'nın en iyi savaşçıları, hepsi Arthur'a bağlılık yemini etmişler ve hepsi dost. Bunu herkes biliyor!"

"Çatlak taştan bir masaydı ve günün sonunda daha da çatladı ve kusmukla doldu. Hepsi çok sarhoş olmuşlardı."

İçini çekti. "Gerçeği unuttuğunu düşünüyorum," dedi, konuyu kolaylıkla geçiştirerek. Yazdıklarımı Britanya diline çeviren kâtip Dafydd'in Igraine'in daha hoşuna gidecek bir şeyler bulacağını düşündüm. Pek de uzun olmayan bir zaman önce, masanın büyük bir yuvarlak biçiminde olduğu ve bunun çevresinde Britanya Kardeşliği'nin üyelerinin yüzlerinde ciddî ifadelerle oturduğuna ilişkin bir hikâye duymuştum hatta ama böyle bir masa hiçbir zaman olmadı. Dumnonia'nın ormanlarının yarısını bunu yapmak için kesmiş olsaydık anca olurdu.

"Britanya Kardeşliği," dedim sabırla "Arthur'un hiçbir zaman uygulanamayan bir hayaliydi. Uygulanmazdı. Kraliyet yeminleri Yuvarlak Masa yeminlerinden önce geliyordu ve ayrıca Arthur ve Galahad dışında da kimse inanmıyordu buna. Sonunda, inanın bana, Arthur bile biri bundan söz edilince utanıyordu."

"Eminim haklısın," dedi, kesinlikle hatalı olduğumdan emin olduğunu ima ederek. "Merlin'e ne oldu?"

"Anlatacağım. Söz veriyorum."

"Şimdi anlat," diye ısrar etti. "Şimdi anlat bana. Sadece yaşlanıp yok mu oldu?"

"Hayır," dedim. "Zamanı gelmemişti. Nimue haklıydı, anlayacağınız. Lindinis'te sabırla bekliyordu. O yıllarda yaşlıymış, ölmek üzere olan biriymiş gibi görünmek istiyordu ama içinde, hiçbirimizin göremediği bir yerde, gücü hâlâ duruyordu. Ama yaşlıydı, gücünü dikkatle kullanmak, biriktirmek zorundaydı. Kazanın açığa çıkacağı zamanı bekliyordu. Gücüne o zaman ihtiyacı olacağını biliyordu ama o zamana kadar da Nimue'nin ateşe bekçilik etmesine bir itirazı yoktu."

"Peki ne oldu öyleyse?"

Rahip cüppemin kol yenini kesik kolumun ucuna sardım. "Tanrı yaşamama izin verirse Hanımım anlatacağım," dedim ve aslında ona başka bir şey anlatmayacağım. Neredeyse ağlayacaktım. Merlin'in

gücünün son hiddetli anını hatırladım. Ama bu çok çok sonradan oldu, Nimue'nin kralların Cadarn'a gelecekleri konusundaki kehanetinin doğru çıkmasından çok sonra.

"Anlatmazsan, ben de sana son haberleri anlatmam," dedi Igraine.

"Hamilesiniz," dedim, "ve sizin için çok mutluyum."

"Seni canavar Derfel!" diye çıkıştı. "Sana sürpriz yapmak istiyordum."

"Bunun için dua ettiniz Hanımım, ben de sizin için dua ettim. Tanrı nasıl dualarımıza cevap vermez ki?"

Yüzünü buruşturdu. "Tanrı Nwyelle'ye çiçek hastalığını yolladı, Tanrı'nın yaptığı bu. Her tarafı leke leke oldu, yaralar çıktı. Cerahat akan yaralarından dolayı, kral da onu gönderdi."

"Çok memnun oldum."

Karnına dokundu. "Oğlan tahta geçene kadar yaşayacağımı umarım Derfel."

"Oğlan mı?" diye sordum.

"Oğlan," dedi emin olarak.

"O zaman bunun için de dua ederim," dedim dindarca, Sansum'un Tanrısı'na mı, yoksa Britanya'nın daha vahşî Tanrıları'na mı dua edeceğimi bilemeden. Tüm hayatım boyunca o kadar çok, o kadar çok dua etmiştim ki, bunlar beni nereye getirdiler? Dağlardaki bu rutubetli sığınaktaydım. Eski düşmanlarımız eski ziyafet sofralarında şarkılar söylüyordu. Arthur'un hikâyesinin de henüz sonu gelmemişti. Bir anlamda, şöhretini terk edip, gücünü Mordred'e devrettiğinde başlar gibi olmuştu, asıl sınav zamanı sonradan geldi. Bunlar Arthur'un, yeminle bağlı olduğum lordumun, sert lordumun, ölünceye kadar dostumun gerçekten sınavdan geçtiği dönemler olacaktı.

İlk önce hiçbir şey olmadı. Nefesimizi tutup en kötüyü bekledik ve hiçbir şey olmadı.

Ot kestik, ketenleri kestik ve lifli gövdelerini dinlenme havuzlarına yatırdık. Köyümüz haftalar boyunca koktu. Çavdar, arpa ve buğdayları biçtik, sonra esirlerin şarkılarını dinledik harman alanında ve durmadan dönen değirmen taşlarının etrafında. Hasattan gelen saman sapları damları onarmakta kullanıldı ve yaz güneşi altında damlarımızda altın sarısı saman parçaları parıl parıldı. Meyvelikleri temizledik, kış için odun kestik ve sepetçiler için söğüt dalları kestik. Böğürtlen ve fındık yedik, arı kovanlarını dumanladık ve ballarını Samain Arifesi'nde ölüler için yemek bıraktığımız mutfak ocaklarının önüne asılan torbalara bastık.

Saksonlar Lloegyr'den çıkmadılar, mahkemelerimiz adildi, genç kızlar evlendi, çocuklar doğdu, çocuklar öldü. Sonra sis ve don oldu. Davarları kestik, dinlenme havuzlarının kötü kokusu kalktı ve yerini kesim havuzlarının iğrenç kokusu aldı. Yeni dokunan ketenler odun külü, yağmur suyu ve tüm yıl boyunca topladığımız idrar dolu fıçılara basıldı, kış vergileri ödendi ve gündüz ve gecenin eşit olduğu, bizim güneşi kutsayan yıllık festivallerimizin olduğu, aynı zamanda Hıristiyanların Tanrılarının doğumunu kutladıkları gün, Mithras'a bir boğa kurban ettik. Imbolc'da, soğuk mevsimin büyük ziyafet gününde Tanrılar için üç bıçak koyarak iki yüz kişiyi ziyafet salonumuzda doyurduk. Yeni doğan kuzularla yeni yılı karşıladık, sonra tarla sürme ve ekim zamanı geldi ve çıplak ağaçların üzerinde ilk yeşil tomurcuklar belirdi. Bu Mordred'in hükümdarlığının ilk yeni yılıydı.

Kral bazı değişiklikler yapmıştı. Mordred dedesinin Kışlık Sarayı'nı istemişti ve bu kimseye sürpriz olmadı ama Sansum Lindinis Sarayı'nı kendisi için isteyince buna şaşırdım. Bu talebi Konsey'de ortaya attı, okulu ve Morgan'ın aziz kadınlar cemaati için sarayın geniş odalarına ihtiyacı olduğunu ve Caer Cadarn'ın zirvesinde inşa edilmekte olan kiliseye yakın olmak istediğini, söyledi. Mordred kabul ettiğini eliyle işaret etti ve böylece Ceinwyn ve ben kısa sürede atıldık yerimizden ama Ermid'in evi boştu ve sisler içindeki göl kenarına taşındık. Arthur, Sansum'un Lindinis'e taşınmasına karşı çıktı, tıpkı Sansum'un, iyi terbiye edilmemiş çocukların saraya verdiklerini iddia ettiği hasarın hazineden ödenmesi talebine karşı çıktığı gibi ama Mordred Arthur'un karşı çıkışını reddetti. Bunlar Mordred'in verdiği yegâne kararlardı, zira genelde krallığın işlerini Arthur'un yürütmesinden memnundu. Artık Mordred'in koruyucusu olmayan Arthur, şimdi en kıdemli Konsey Üyesi'ydi ve kral da nadiren Konsey toplantılarına gelirdi. Avlanmayı tercih ediyordu. Avladıkları da yalnızca geyik veya kurtlar değildi, ben ve Arthur köylülerin kulübelerine sık sık gider olmuştuk, bekareti bozulan bir kızın babasına, utanç içinde yaşamak zorunda bırakılmış bir kadının kocasına altın götürmeye alışmıştık. Bu zevkli bir iş değildi ama her krallıkta böyle şeyler oluyordu.

En küçük kızımız Dian o yaz hastalandı. Ateşi bir türlü düşmüyordu; daha doğrusu biraz düşüyor sonra hemen yükseliyordu. Öyle şiddetliydi ki ateş, üç kez öldüğünü sandık ama üç kez Merlin'in hazırladığı ilaçlar onu hayata geri döndürdü. Ama yaşlı adamın yaptıklarından hiçbiri hastalığı yenemiyordu. Dian kızlarımız arasında en hareketli olanıydı. En büyükleri Morwenna aklı başında bir kızdı ve kendisinden daha küçük olan kız kardeşlerine annelik etmekten hoşlanmıyordu; ev işlerine de meraklıydı, daima mutfağı, dinlenme havuzlarını veya keten fıçılarını merak ederdi. *Seren*, Yıldız, en güzelleriydi,

annesi gibi zarif ve güzeldi; buna düşünceli ve büyüleyici bir karakter de eklemişti. Ozanlarla, onların şarkılarını öğrenerek saatler geçirir, arp çalardı. Ama Dian, Ceinwyn'in her zaman dediği gibi, benim kızımdı. Dian hiçbir şeyden korkmazdı. Ok atar, ata binmeye bayılır ve altı yaşındayken dahi bir balıkçı kadar maharetle kano kullanırdı. Ateşe yakalandığı zaman altı yaşındaydı ve bu olmasaydı Powys'e beraber gidecektik muhtemelen. Mordred'in tahta çıkışının birinci yıldönümüydü ve kral aniden Arthur ve benim Cuneglas'ın ülkesine gitmemizi emretmişti.

Mordred bunu nadiren geldiği bir Konsey toplantısında ortaya attı. Bu ani talep hepimizi şaşırttı. Görevin gerekçesi de bizi şaşırtmıştı. Elbette talebin arkasında başka bir niyet vardı ama ne ben ne de Arthur bunu o zaman anlayabilmiştik. Başka kimse de anlayamamıştı, Sansum hariç. Bu düşünceyi o ortaya atmıştı. Fareler kralının neden böyle bir şey önerdiğini anlamamız çok uzun süre aldı. Kralın önerisinden kuşku duymamız için belirgin bir neden de yoktu, makul görünüyordu. Ne Arthur, ne de ben, ikimizin Powys'e birlikte gönderilmemizin nedenini anlamıştık.

Konu çok eski bir hikâyeden ortaya çıkmıştı. Mordred'in annesi Norwenna, Siluria Kralı Gundleus tarafından katledilmişti. Gundleus cezasını çekmişti ama Norwenna'ya ihanet eden adam hâlâ yaşıyordu. Adı Ligessac'tı, kral henüz bir bebekken Mordred'in muhafızlarının komutanıydı. Ama Ligessac, Gundleus'tan rüşvet almış ve Merlin'in Tor'unun kapılarını kralın canice planlarını uygulaması için açmıştı. Mordred, Morgan tarafından güvenli bir yere kaçırılmıştı ama annesi öldürülmüştü. İhaneti Norwenna'nın ölümüyle sonuçlanan, Norwenna'nın ölümünü izleyen savaştan sağ çıkan Ligessac, Lugg Vadisi savaşından da sağ çıkmıştı.

Mordred tabiatıyla hikâyeyi duymuştu, Ligessac'ın akıbeti ile ilgilenmesi de gayet normaldi. Ama bu ilgiyi bir tutku haline çeviren Sansum'du. Sansum bir şekilde Liggesac'ın şimdi Cuneglas'ın yönetiminde olan kuzey Siluria'nın dağlık ve ıssız bir bölgesinde bir Hıristiyan keşişleri grubuna sığındığını haber almıştı. "Bir Hıristiyan kardeşime hainlik etmek beni üzüyor," dedi fareler kralı dindar bir tavırla bir Konsey Toplantısı'nda, "ama bir Hıristiyan'ın bu kadar çirkin bir ihanete bulaşmış olması da bir o kadar üzüyor. Ligessac hâlâ yaşıyor Kral Hazretleri," dedi Mordred'e, "ve sizin adaletinize teslim edilmeli."

Arthur, Cuneglas'tan kaçağın tutuklanmasının ve Dumnonia'ya gönderilmesinin istenmesini önerdi ama Sansum bu öneriyi kabul etmedi ve Mordred'in onurunu bu kadar yakından ilgilendiren bir konuda başka bir kraldan intikamı almasının istenmesinin uygun olma-

yacağını söyledi. "Bu Dumnonia'nın işidir," diye ısrar etti, "ve Kral Hazretleri, bu işi Dumnonialılar temizlemelidir."

Mordred başı ile onayladı ve sonra Arthur'la benim gidip haini yakalamamız konusunda ısrar etti. Mordred'in Konsey Toplantılarında bir fikir beyan etmesine her zamanki gibi şaşıran Arthur, itiraz etti. Bir düzine mızrakçıya bırakılabilecek bir iş için, niye iki lord gönderiliyor diye sordu? Mordred bu soruya sırıtarak cevap verdi, "Lord Arthur, siz ve Derfel olmadığınız zaman Dumnonia'nın yok olacağını mı sanıyorsunuz?"

"Hayır Kral Hazretleri," dedi Arthur, "ama Ligessac şimdi yaşlı bir adam olmalı ve onu yakalamak için iki savaş birliğine gerek yok."

Kral masaya yumruğu ile vurdu. "Annem öldürüldükten sonra," diye suçladı Arthur'u, "Ligessac'ın kaçmasına göz yumdunuz. Lord Arthur Lugg Vadisi'nde yine kaçırdınız Ligessac'ı. Bana Ligessac'ın hayatını borçlusunuz."

Bu suçlama karşısında Arthur bir an için kaskatı kesildi ama sonra yükümlülüğü kabul ettiğini göstererek başını eğdi. "Ama Derfel," dedi, "sorumlu değil."

Mordred bana baktı. Çocukken yediği dayaklardan dolayı hâlâ benden hoşlanmazdı ama kral ilân töreninde attığı tokatların ve bizi Lindinis'ten attırmakla elde ettiği küçük zaferin onun intikam isteğini azaltmış olmasını umuyordum. "Lord Derfel," dedi, her zamanki alaycı ifadeyle, "haini tanıyor. Onu başka kim teşhis edebilir ki? İkinizin de gitmesi konusunda ısrar ediyorum ve iki savaş birliği almanıza da gerek yok," diye Arthur'un ilk itirazına geri döndü. "Birkaç adam yeterli olur." Arthur'a askerî bir konuda öğüt vermekten utanmış olmalı ki sesi zayıflamıştı ve olabildiğince ciddî bir poz takınmadan önce diğer Konsey üyelerine baktı kaçamak gözlerle. "Ligessac'ı Samain'den önce burada istiyorum," diye ısrar etti "ve onu canlı istiyorum."

Bir kral ısrar ettiğinde insanlar emre uyarlar, böylece Arthur ve ben yanımızda otuzar adamımızla kuzeye doğru at sürdük. İkimiz de bu kadar adama ihtiyacımız olacağını düşünmüyorduk ama fazla işi ol-mayan adamlarımıza böyle bir uzun yürüyüş eğitimi yaptırmak için bu iyi bir fırsattı. Diğer otuz mızrakçım Ceinwyn'i beklemek için kal-mışlardı, Arthur'un adamlarından geri kalanlar ise ya Durnovaria'da kalmışlar ya da Sagramor'u takviye etmek üzere kuzey Sakson sınırına yollanmışlardı. Sakson savaş çeteleri bu sınırda hareketliydiler, bizi istila etmek için değil, tüm barış yılları boyunca yaptıkları gibi davarları çalmak ve esir almak için uğraşıyorlardı. Biz de benzeri saldırılar yapıyorduk ama iki taraf da bu saldırıların bir savaşa dönüşmemesine dikkat ediyordu. Londra'da yaptığımız uyduruk barış oldukça iyi uygulanmıştı. Cerdic

ve Aelle arasında barış falan yoktu. İkisi birbirleri ile durmadan, hiçbiri diğerine üstünlük sağlayamadan savaşmışlardı ve ikisi arasındaki bu savaş bizi rahatsız etmelerini engellemişti.

Meurig'in krallığı olan Gwent'e giden Roma yolları üzerinde adamlarım yürüyordu. Arthur'unkiler at sürüyorlardı, veya atlarının yularlarını çekerek yürüyorlardı. Kral bize isteksizce bir ziyafet çekti, ziyafette adamlarımızdan daha çok sayıda rahip vardı ve bundan sonra yaşlı Tewdric'i görmek için Wye Vadisi'ne doğru saptık. Kral, Hıristiyan parşömenleri koleksiyonunu sakladığı kulübenin yarısı büyüklüğünde sazdan damlı bir evde yaşıyordu. Karısı, Kraliçe Enid, kendilerini Gwent Sarayı'ndan farelerle dolu bu orman yaşamına atan kadere lânet okuyordu ama yaşlı kral mutluydu. Hıristiyanlığı kabul etmişti ve Enid'in sızlanmalarını duymazdan geliyordu. Bize fasulye, ekmek ve sudan oluşan bir akşam yemeği çıkarttı ve Hıristiyanlığın Dumnonia'da yayılması haberine pek sevindi. Ona İsa'nın dört yıl içinde geri geleceğine dair kehanetleri sorduk, Tewdric bunların doğru olması için dua ettiğini ama İsa'nın bin yıl bekledikten sonra tüm ihtişamı ile geri geleceğini düşündüğünü söyledi. "Ama kim bilebilir?" diye sordu. "Mümkün. Dört yıl sonra gelecek. Ne kadar muhteşem bir düşünce!"

"Hıristiyan kardeşlerinin barış içinde beklemelerini diliyorum sadece," dedi Arthur.

"Dünyayı onun gelişi için hazırlamak gibi bir görevleri var," dedi Tewdric ciddiyetle. "İnsanları dine kazandırmalılar, Lord Arthur ve ülkeyi günahtan temizlemeliler."

"Kendi aralarında ve bizimle savaşacaklar eğer dikkat etmezlerse," diye homurdandı Arthur. Tewdric'e tüm Dumnonia kasabalarında Hıristiyanların pagan mabetlerini yıkmaya veya kirletmeye kalkıştıklarında ayaklanmalar çıktığını anlattı. Isca'da gördüğümüz şeyler bu belaların sadece başlangıcıydı ve rahatsızlık hızla yayılıyordu. Gelen belanın işaretlerinden biri de Hıristiyanların pagan duvarlarına çizdikleri veya druidlerin meyve bahçelerindeki ağaçlara kazıdıkları balık sembolüydü. Culhwch haklıydı, balık bir Hıristiyan sembolüydü.

"Yunanca balık kelimesi 'ichtus'tur," diye açıkladı Tewdric, "ve Yunanca harflerle İsa'nın adı, Iesous Christos, theou Uios Soter. İsa Babamız, Tanrı'nın Oğlu, Kurtarıcımız, sözlerinin baş harfleri oluyor. Güzel değil mi? Pek güzel." Bu açıklamasına kıkırdayarak güldü. Meurig'in neden dar görüşlü olduğunu anlaşılıyordu. "Tabiatıyla," diye devam etti Tewdric, "eğer ben hâlâ kral olsaydım, bu kargaşadan endişe duyardım ama bir Hıristiyan olarak memnun oluyorum. Aziz pederler bize son günlerde birçok işaretler ve alâmetler olacağını

söylüyor Lord Arthur. Halk arasındaki karışıklıklar bunlardan sadece biri. Belki de son yakındır?"

Arthur yemeğine ekmek ufaladı. "Bu ayaklanmaları memnuniyetle mi karşılıyorsunuz gerçekten?" diye sordu. "Paganlara saldırıları onaylıyor musunuz? Yakılan, kirletilen mabetleri?" Tewdric açık kapıdan küçük manastırının etrafını sıkıca saran yeşil ağaçlara baktı. "Başkaları için bunu anlamanın güç olduğunu sanırım," dedi Arthur'un sorusuna doğrudan bir cevap vermekten kaçınarak. "Ayaklanmaları heyecanın bir işareti olarak görmelisiniz Lord Arthur, Tanrımızın bir lütfu olarak değil." İstavroz çıkarttı ve bize gülümsedi. "Bizim inancımız," dedi samimiyetle, "bir sevgi dinidir, Tanrının oğlu bizi günahlarımızdan arındırmak için kendi eziyet çekti ve biz de tüm yaptıklarımızda ve düşündüklerimizde onun yaptığının aynını yapmakla yükümlüyüz. Düşmanlarımızı sevmeye teşvik ediliriz, bize kötülük yapanlara iyilik yapmaya ama bunlar sert emirler, insanların çoğu için zor emirler. Ve olması için en çok dua ettiğimiz şeyin ne olduğunu hatırlamanız gerekir, Lordumuz İsa'nın bu dünyaya geri dönmesi için," tekrar istavroz çıkarttı, "halk dua ediyor ve onun geri gelişini özlemle bekliyor ve bu dünyaya hâlâ paganlar hükmediyorsa gelmeyebileceğinden korkuyorlar ve kafirliği yok etmeye mecbur hissediyorlar kendilerini."

"Paganizmi yok etmek!" dedi Arthur alaycı bir sesle. "Sevgi vaazı veren bir din için pek uygun olmuyor bu."

"Paganizmi yok etmek sevgi dolu bir uğraştır," diye ısrar etti Tewdric. "Eğer siz paganlar İsa'yı kabul etmezseniz cehenneme gideceksiniz. Dürüst bir hayat yaşayıp yaşamadığınız önemli değil, zira ebediyete kadar cehennem ateşinde yanacaksınız. Sizi bu kaderden kurtarmak biz Hıristiyanların görevidir, ve bu görev de sevgiyle yapılan bir görev değil mi?"

"Şayet kurtarılmak istemezsen değildir!" dedi Arthur.

"O zaman seni sevenlerin düşmanlığına katlanmak zorundasın," dedi Tewdric, "veya en azından heyecan yatışıncaya kadar katlanmak zorundasın. Ve yatışacak da. Bu heyecanlar hiçbir zaman uzun sürmez ve Efendimiz İsa dört yıl içinde geri gelmezse bininci yıl gelinceye kadar yatışacağından eminim." Ormana baktı tekrar. "Ne kadar muhteşem olurdu," dedi hayran hayran, "kurtarıcımın yüzünü Britanya'da görebilseydim." Arthur'a döndü, "ve geri döneceği kehanetleri rahatsız edici olacaktır. Kuşku yok ki Saksonlar rahatsız edecek sizi. Bugünlerde bir bela var mı başınızda?"

"Hayır," dedi Arthur, "ama sayıları her yıl artıyor. Daha uzun süre hareketsiz kalmayacaklar sanırım."

"İsa'nın onlar harekete geçmeden önce gelmesi için dua edeceğim," dedi Tewdric. "Saksonlara toprak kaptırmayı göze alamam. Benim işim değil bu tabiatıyla artık ama," diye ekledi aceleyle. "Tüm bu işleri artık Meurig'e bırakıyorum." Yakındaki bir kiliseden boru sesi duyulunca ayağa kalktı. "Dua etme zamanı," dedi mutlulukla. "Bana katılır mısınız acaba?"

İzin isteyip kalktık ve yaşlı kralın manastırının tepelerini tırmanarak Powys'e girdik. İki gece sonra, yeni krallığında zenginleşmekte olan Culhwch'la buluştuğumuz Caer Sws'e geldik. O gece fazla bal şırası içtik ve ertesi sabah Cuneglas ve ben Cwm Isaf'a giderken başım ağrıyordu. Kralın eski evi olduğu gibi muhafaza ettiğini gördüm. "Buna ne zaman yeniden ihtiyacın olacağını bilemedim Derfel," dedi.

"Belki de çok yakında," dedim karamsar bir ifadeyle.

"Yakında mı? Keşke!"

Omuz silktim. "Dumnonia'da artık istenmiyoruz aslında. Mordred benden nefret ediyor."

"O zaman yemininden azat edilmeyi iste."

"İstedim," dedim "ve isteğimi reddetti." Tahta geçişinden sonra istemiştim, vurduğu kırbaçların acısı hâlâ içimde hissederken. Ve sonra altı ay geçince tekrar istemiştim ve beni gene reddetmişti. Beni cezalandırmanın en iyi yolunun beni ona hizmet etmeye zorlamak olduğunu anlayacak kadar kafası çalışıyordu sanırım.

"İstediği senin mızrakçılar mı?" diye sordu Cuneglas evin kapısının önündeki tahta sırada elma ağacının altında otururken.

"Yalnızca beni aşağılayabilmeyi istiyor," dedim acı bir sesle. "Pek bir savaşa girişmek istemiyor gibi görünüyor."

"Demek ki tam bir salak değil," dedi Cuneglas. Sonra Ceinwyn'den ve kızlardan söz ettik. Cuneglas yeni baş druidi Malaine'i Dian'a göndermeyi teklif etti. "Malaine şifalı otlar yapmak konusunda başarılı," dedi. "Iorweth'den daha iyi. Onun öldüğünü biliyor musun?"

"Duydum. Eğer Malaine'e ihtiyacın yoksa, gönderebilirsen çok memnun olurum Kral Hazretleri."

"Yarın yola çıkacak. Yeğenlerimin hasta olmalarını istemem. Senin Nimue yardımcı olmuyor mu?"

"Merlin'den fazlasını yapamıyor," dedim elma ağacının gövdesine saplı duran eski bir orağın ucuna dokunarak. Demire Dian'ı tehdit eden şeytanı kovalamak için dokunmuştum. "Eski Tanrılar," dedim acı bir sesle, "Dumnonia'yı terk ettiler."

Cuneglas gülümsedi. "Tanrıları küçük görmek hiçbir zaman yarar getirmez. Onlar Dumnonia'ya geri gelecekler." Durdu. "Hıristiyanlar

kendilerine koyun diyorlar değil mi? Kurtlar geldiğinde melemelerini dinleyeceksin."

"Ne kurtları?"

"Saksonlar," dedi mutsuzca. "Bize on yıllık bir barış sözü verdiler ama gemileri hâlâ doğu sahiline yanaşıyor ve güçlerinin arttığını hissedebiliyorum. Bizimle tekrar savaşmaya başlarlarsa senin Hıristiyanlar yanlarında pagan kılıçlarının da olmasından memnun olacaklardır." Ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Saksonlarla işimiz hâlâ bitmedi daha Derfel, bitmedi bu hikâye."

Bize bir ziyafet çektiler ve ertesi gün Cuneglas'ın verdiği bir rehber eşliğinde Siluria'nın eski sınırındaki çıplak tepelere, güneye doğru yola çıktık.

Issız bir yerdeki bir Hıristiyan topluluğuna doğru gidiyorduk. Powys'te Hıristiyanların sayısı hâlâ azdı, zira Cuneglas Sansum'un misyonerlerini saptadığı anda krallığından kovuyordu. Ama krallıkta Hıristiyanlar vardı ve eski Siluria topraklarında sayıları fazlaydı. Görmeye gittiğimiz grup özellikle, Britanya Hıristiyanları arasında kutsallıklarıyla tanınmıştı. Kutsallıklarını, vahşî, zor bir yerde fakirlik içinde yaşayarak sergiliyorlardı. Tewdric'in bize anlattığı kadarıyla kendi bedenlerini cezalandırıyorlardı, yani en sefil hayatı kendilerinin yaşadığını kanıtlamak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Bazısı mağaralarda yaşıyor, bazısı herhangi bir barınağı reddediyordu, diğerleri yalnızca yeşillik yiyor, bazıları eski kumaşları kemiriyor, bazıları arasına dikenler dokunmuş kıldan gömlekler giyiyor, bazıları dikenden yapılmış taçlar takıyor ve bazıları da Isca'da gördüğümüz çılgınlar gibi her gün kendilerini kan revan içinde bırakana kadar kırbaçlıyorlardı. Ligessac'a en büyük ceza bence onu böyle bir topluluk içinde bırakmak oldurdu ama onu buradan alıp eve geri götürmemiz emredilmişti. Bu yüzden de, düşmanlığı ile meşhur olan cemaatin lideri olan Piskopos Cadoc'la kapışmamız gerekiyordu.

Cadoc'un pislik içindeki, korunan barınağına yaklaştığımızda zırhlarımızı giydik. En iyi zırhlarımızı kuşanmadık, zira bu tür bir gösteriş yarı deli, kutsal fanatikler için bir anlam ifade etmeyecekti. Ama hepimiz miğferliydik ve deriden veya örme zincirden zırh kuşanmıştık ve kalkanlarımız elimizdeydi. Hiç yoksa, diye düşündük, savaş donanımı, rehberimizin sayılarının yirmiden fazla olmadığını söylediği, Cadoc'un müritlerinin gözünü korkutabilirdi. "Ve hepsi de deli," dedi rehberimiz. "Bir tanesi bir yıl boyunca hareketsiz durdu ö ünceye kadar. Bir parmağını bile kıpırdatmamış söylediklerine göre. Bir fasulye sırığı gibi dikilmiş, ağzına yemek vermişler ve pisliğini altından temizlemişler. Bir insan hangi tuhaf Tanrı için böyle bir şey yapar ki?"

Cadoc'un sığınağına giden, üzerinde koyun ve keçilerin olduğu toprak patika, çıplak tepenin yamaçlarından dolanarak çıkıyordu. Biz hiçbir çoban görmedik ama onlar bizi görmüşlerdi. "Ligessac'ın bir nebze aklı varsa," dedi Arthur "şimdiye çoktan gitmiş olmalı. Şimdiye kadar bizi görmüşlerdir mutlaka."

"Mordred'e ne diyeceğiz peki?"

"Gerçeği söyleyeceğiz tabiî ki," dedi Arthur. Zırhı, bir mızrakçının basit miğferi ve deri göğüslüğünden ibaretti ama bu mütevazı şeyler dahi onun üzerinde güzel ve temiz duruyordu. Şıklığı hiçbir zaman Lancelot'un ki gibi parıltılı değildi ama temizliği ile övünürdü ve bu vahşî dağlık bölgeler âdeta onun temizlik ve düzen hislerine meydan okuyordu. Hava da iyi değildi, karanlık bir yaz günüydü, batıdan esen soğuk rüzgâr yağmur serpintileri getiriyordu.

Arthur'un pek keyfi yoktu ama mızrakçılarımız neşeliydi. Muhteşem Kral Cadoc'un kalesine saldıracakları konusunda şakalar yapıyorlar ve saldırıda ele geçirecekleri altınları, savaşçı yüzüklerini ve esirleri anlatıyorlardı. Yaptıkları şakalar onları güldürüyordu. Sonunda tepelerdeki son yükseltiyi de aştığımızda Ligessac'ın son sığınağının bulunduğu vadiyi görebildik. Gerçekten berbat bir yerdi; dört köşe taştan bir kilisenin çevresine dizilmiş bir düzine taş kulübenin olduğu bir çamur deryasından ibaretti. Ufak sebze bahçeleri, küçük karanlık bir göl, cemaatin koyunları için taş duvarlı ağıllar da vardı ama koruyucu bir duvar yoktu.

Vadideki tek savunma düzeni, girift şekiller ve Hıristiyan Tanrı'nın ihtişam içinde gösterildiği kabartmaların üstüne kazılmış olduğu büyük bir haçtı. Harika bir taş işlemeciliği eseri olan haç Cadoc'un topraklarının başladığı yeri işaret ediyordu ve Arthur on, on iki mızrak atımı mesafede köyün açıkça göründüğü yerde haçın yanında savaş birliğini durdurdu. "İzinsiz girmeyeceğiz," dedi yumuşak bir sesle. "Onlarla konuşmalıyız önce." Mızrağının dipçiğini atının ön ayaklarının yanında yere dayadı ve bekledi.

Köyün içindeki bir düzine kadar adam bizi görüp kiliseye kaçtılar. Bir süre sonra iri yarı bir adam kiliseden çıkıp yoldan bize doğru ilerledi. Devasa bir adamdı, Merlin kadar uzun boylu, geniş göğüslü ve iri elliydi. Aynı zamanda da pislik içindeydi. Yüzü yıkanmamıştı, çamur ve toz içindeydi kahverengi cüppesi. Cüppesi kadar kirli saçlarının şimdiye kadar hiç kesilmediği anlaşılıyordu. Sakalı düzensiz bir şekilde beline kadar uzamıştı, kafasının ön tarafında tıraş edilmiş yer dışında kalan yerlerde saçları yeni kırkılmış gri koyun tüyleri gibi karmakarışıktı. Yüzü güneşten yanmıştı ve geniş bir ağzı, çıkık bir alnı ve kızgın gözleri vardı. Sağ elinde bir asa taşıyordu, sol tarafında kınsız

paslı bir kılıç sarkıyordu. Bir zamanlar iyi bir mızrakçıymış gibi görünüyordu ama artık savaşabileceğinden kuşkuluydum. "Burada istenmiyorsunuz," diye bağırdı bize yaklaşırken "eğer sefil ruhlarınızı Tanrı'nın önüne sermeye gelmediyseniz gidin."

"Ruhlarımız Tanrılarımıza takdim edildi zaten," dedi Arthur nazikçe.

"Kafirler," diyerek bize tükürdü, ünlü Cadoc olduğunu tahmin ettiğim iri yarı adam. "İsa'nın çocuklarının Tanrı'nın kuzusu ile oynadıkları bir yere demir ve çeliklere bürünerek mi geliyorsunuz?"

"Barış içinde geldik," diye ısrar etti Arthur.

Piskopos, Arthur'un atına doğru tükürdü. "Sen Arthur ap Uther ap Şeytansın," dedi, "ve senin ruhun kirli bir paçavradır."

"Ve siz sanırım," dedi Arthur kibarca, "Piskopos Cadoc'sunuz."

Piskopos haçın yanında durdu ve asasının ucu ile yolun üstüne bir çizgi çekti "Sadece inananlar ve tövbekârlar," diye ilân etti, "bu çizgiyi geçebilirler, çünkü burası Tanrı'nın kutsal toprakları."

Arthur bir an için ilerideki çamur deryasına baktı ve kendisine meydan okuyan Cadoc'a gülümsedi. "Sizin Tanrınızın topraklarına girmeye niyetimiz yok Piskopos," dedi, "sizden sadece barış içinde, Ligessac denilen adamı bize getirmenizi istiyorum."

"Ligessac," diye böğürdü Cadoc, sanki binlerce kişiye vaaz verir gibi, "Tanrı'nın kutsadığı bir insan ve kutsal bir çocuktur. Burada, kutsal sığınma hakkı verildi kendisine, ne sen ne de başka herhangi bir lord sığınağa tecavüz edebilir."

Arthur gülümsedi. "Burada bir kral hüküm sürüyor Piskopos, Tanrın değil. Sadece Cuneglas kutsal sığınma hakkı tanıyabilir ve bunu da yapmadı."

"Benim kralım, Arthur," dedi Cadoc mağrurca "kralların kralıdır ve o bana senin buraya girmeni engellememi emretti."

"Bana karşı direnecek misin?" diye sordu Arthur kibar ama şaşkın bir ifadeyle.

"Hayatım pahasına," diye bağırdı Cadoc.

Arthur başını üzülerek salladı. "Ben bir Hıristiyan değilim piskopos," dedi yavaş yavaş, "ama siz Diğer Dünya'nızın zevklerle dolu bir yer olduğunu anlatmıyor musunuz?" Cadoc yanıt vermedi ve Arthur omuz silkti. "Sana bir iyilik yapmış olacağım, öyle değil mi, seni o tarafa daha hızlı gönderirsem?" Soruyu sordu ve Excalibur'u kınından çekti.

Piskopos asasının ucu ile çamurlu yola çizdiği çizgiyi daha da derinleştirdi. "Seni bu çizgiyi aşmaktan men ederim," diye bağırdı. "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına senin bu çizgiyi geçmeni yasaklıyorum." Sonra asasını kaldırdı ve Arthur'a doğru uzattı, bir an için öy-

lece tuttu ve sonra hepimizi kapsayacak şekilde döndürdü elinde ve itiraf etmeliyim ki bir an ürperdim. Cadoc, Merlin değildi ve Cadoc'un Tanrısı, diye düşündüm, Merlin'in Tanrıları kadar güce sahip değildi ama asa bana doğru dönünce yine de ürperdim ve korkudan demir örme zincirden zırhıma dokunup yola tükürdüm. "Şimdi dua etmeye gidiyorum Arthur," dedi Cadoc, "ve sen, eğer yaşamak istiyorsan, geri dönüp buradan gideceksin, zira bu kutsal haçı geçersen, sana İsa'nın kanı üzerine yemin ediyorum, ruhlarınız azap içinde yanacak. Ebedî ateşi tadacaksınız. Zamanın başından sonuna kadar ve cennetin bahçelerinden cehennemin en derin kuyularına kadar lânetleneceksiniz." Bu ağır lânet okuyup sonra bir kere daha tükürdü ve arkasını dönüp gitti.

Arthur pelerininin eteği ile yağmurdan ıslanan Excalibur'u temizledi ve kınına yerleştirdi. "Sanırım istenmiyoruz," dedi alaycı bir sesle ve arkasına dönüp yanındaki atlıların en yaşlısı olan Balin'i yanına çağırdı. "Atlıları al," diye emretti "köyün arkasına git. Hiç kimsenin kaçamayacağından emin ol. Sen yerine varınca ben Derfel ve adamlarını getireceğim evleri aramak için. Dinle," dedi sesini altmış adamın hepsinin duyması için yükselterek, "bu adamlar direnecekler. Bizi tahrik edecekler ve dövüşecekler ama bizim bunların hiçbiri ile kavgamız yok. Onlardan bir şey çalmayacaksınız ve onlardan herhangi birine gereksiz yere zarar vermeyeceksiniz. Siz asker olduğunuzu ve onların asker olmadıklarını hatırlayacaksınız. Onlara saygılı davranacaksınız ve lânetlerine kulaklarınızı tıkayacaksınız." Sert bir şekilde konuşuyordu ve sonra adamlarımızın hepsinin kendisini anladığını görünce Balin'e gülümsedi ve ilerlemesini işaret etti.

Otuz zırhlı atlı, yoldan ayrılarak vadinin yamaçlarında köyün arkasındaki tepelere varmak için dörtnala at sürdüler. Hâlâ kilisesine doğru yürümekte olan Cadoc onlara baktı ama telaşlı değildi.

"Merak ediyorum," dedi Arthur, "kim olduğumu nasıl bildi?"

"Ünlüsünüz Lordum," dedim. Ona hâlâ lordum diyordum ve demeyi de sürdürecektim.

"Adımı belki biliyorlar ama yüzümü değil. Burada değil," omuz silkti. "Ligessac her zaman bir Hıristiyan mıydı?"

"Onu ilk tanıdığımdan beri. Ama hiçbir zaman iyi bir Hıristiyan değildi."

Gülümsedi. "Dindar olmak yaşlanınca daha kolay gelir insana. Daha doğrusu, ben böyle sanıyorum." Atlıların dörtnala köyün yanından geçişlerini seyretti, atlarının nalları ıslak çimenlikteki suları sıçratıyordu. Sonra mızrağını kaldırdı, adamlarıma baktı. "Aklınızdan çıkartmayın! Hırsızlık yok!" Bu kadar iğrenç bir yerde çalınacak ne ola-

bileceğini düşündüm ama Arthur mızrakçıların her zaman hatıra olarak alınacak bir şey bulacağını biliyordu. "Bela istemiyorum," dedi Arthur onlara. "Sadece adamınızı alacağız ve burayı terk edeceğiz." Llamrei'yi topukladı ve siyah kısrak uysalca ilerlemeye başladı. Biz yaya askerler onu izledik, girift oymaların olduğu haçın yanında çamurlu yolun üzerine çizilmiş çizgiyi geçerken sildik. Gökyüzünden ateş topu düşmedi.

Piskopos şimdi kilisesine varmıştı, kapısında durdu, arkasına döndü bizim geldiğimizi görüp ve hızla içeriye kaçtı. "Geleceğimizi biliyorlardı," dedi Arthur "Ligessac'ı burada bulamayacağız. Bunun bir zaman kaybı olduğunu düşünüyorum Derfel." Topal bir koyun yolun üstüne çıktı ve Arthur atını durdurarak onun geçmesine izin verdi. Ürperdiğini gördüm ve onun kirlilikte Nimue'nin Tor'u ile bile rekabet edebilecek olan köyden iğrendiğini biliyordum.

Biz yüz adım yaklaşınca Cadoc tekrar kilisenin kapısında göründü. Şimdi atlılarımız köyün arkasında bekliyorlardı. Cadoc onların nerede olduklarına bakma zahmetine girmedi. Sadece büyük bir koç boynuzunu kaldırdı dudaklarına ve öttürdü. Tepelerin oluşturduğu çanağın yamaçlarında yankılandı ses. Boruyu bir kere daha öttürdü, sonra derin bir nefes aldı ve yine öttürdü.

Ve sonra birden bire kendimizi bir savaşın içinde bulduk.

Geleceğimizi biliyorlardı ve bizim için hazırlanmışlardı. Powys ve Siluria'daki tüm Hıristiyanlar çağrılmışlardı ve bu adamlar şimdi vadinin çevresindeki tepelerde belirdiler. Bir bölümü arkamızdaki yolu kapatmak için koşuyordu. Bazıları mızrak taşıyordu, bazılarının kalkanı vardı ve bazılarının da yalnızca orakları ve saman çatalları ama emin görünüyorlardı kendilerinden. Birçoğunun, savaşlarda orduya paralı asker olarak alınarak mızrakçı olarak dövüşmüş olabileceklerini biliyordum ama bu Hıristiyanlara güven veren şey, Tanrılarına olan inançları ve sayılarının en az iki yüz kişiyi bulmasıydı. "Aptallar," dedi Arthur kızgınlıkla. Gereksiz şiddetten nefret ederdi ve şimdi bazılarının öldürülmesinin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Kazanacağımızı da biliyordu, çünkü Tanrılarının da kendileri ile savaşacağına inanan fanatikler, Dumnonia'nın en iyi altmış askerine saldırılardı. "Aptallar," diyerek tekrar tükürdü ve sonra kulübelerden birçok silahlı adamın çıktığı köye baktı. "Burada kal Derfel," dedi. "Onları durdur sadece. Biz onları kaçırırız." Mahmuzladı atını ve köyün çevresinden atlılarına doğru yalnız başına dörtnala uzaklaştı.

"Kalkan çemberi oluşturun," dedim sakince. Sadece otuz kişiydik ve iki sıralı çemberimiz, şimdi uluyarak tepelerden aşağı veya köyden bize doğru bizi yok etmek için koşturan Hıristiyanlar için kolay bir

hedef gibi görünüyordu herhâlde. Kalkan çemberi asker arasında fazla sevilmeyen bir düzendir, zira çemberden dışarıya uzanan mızrakların uçları arasında uzaklık olur ve çember küçüldükçe mızrak başları arasındaki bu uzaklık da artar ama benim adamlarım iyi eğitim almışlardı. Ön sıra diz çöktü, kalkanları birbirine değiyordu ve uzun mızraklarının dipçiklerini arkalarında toprağa dayadılar. Biz ikinci sıradakiler kalkanlarımızı ön sıradakilerin kalkanlarının üstünden toprağa iyice bastırarak dizdik, bu şekilde bize saldıranların karşısında deri kaplanmış tahtadan kalın çifte bir duvar oluşturduk. Sonra her birimiz diz çökmüş olan bir adamın arkasında durarak başlarının üzerinden mızraklarımızı ileriye uzattık. Bizim işimiz ön sırayı korumaktı ve onların görevi de yerlerinde sağlam durmaktı. Zor ve kanlı bir çatışma olacaktı bu ama çöken adamlar kalkanlarını yüksekte tuttuğu ve biz de onları koruduğumuz sürece kalkan çemberi güvendeydi. Diz çöken adamlara eğitimlerini hatırlattım, onlara sadece bir engel oluşturduklarını ve öldürme işini biz geri kalanlara bırakmalarını söyledim. "Bel bizimledir," dedim.

"Arthur da," dedi İssa heyecanla.

Çünkü bugün öldürecek olan Arthur'du. Biz yemdik ve o da cellattı ve Cadoc'un adamları yemi yuttular, bir sineğe saldıran aç bir alabalık gibiydiler. Köyden saldırıyı Cadoc'un kendisi yönetiyordu. Elinde paslı kılıcı ve üstüne haç çizilmiş, siyah, yuvarlak bir kalkanı vardı. Siyah boyanın altında onun eskiden Gundleus'un ordusunda mızrakçı olduğunu belli eden Siluria'nın tilkisinin çeperi görülebiliyordu.

Hıristiyanlar üstümüze bir kalkan-duvarı kurarak gelmediler. Bu onların galip gelmesini sağlayabilirdi. Ama bunun yerine Romalılardan dayak yiyerek artık kullanmamayı öğrendiğimiz eski düzende saldırdılar. Eski zamanlarda, daha Romalıların Britanya'ya yeni geldikleri günlerde kabileler onlara uluyarak, bal şırası ile sarhoş bir şekilde darmadağınık bir düzende saldırırlardı. Böyle bir saldırıyı seyretmek korkunçtur ama disiplinli bir birlik için mağlup edilmesi de kolaydır ve benim adamlarım da disiplinliydiler.

Tedirgin olmuşlardı tabiî ki. Çünkü uluyarak yapılan bir saldırı korkunçtur. Eğitimi olmayan insanlar bunda korkar. Dehşete düşer insanlar. Bu da gördüğüm eski usul Britanya savaşlarının ilkiydi. Cadoc'un Hıristiyanları fanatikçe saldırıyorlardı, kimin ilk önce mızraklarımıza saplanacağını görmek için koşuşturuyorlardı âdeta. Çığlıklar atıyorlardı, lânetler okuyorlardı ve sanki bir kahraman olmak veya din uğruna ölmek istiyor gibiydi her biri. Bu çılgınca saldırıda kadınlar da vardı, tahta lobutlarını veya mutfak bıçaklarını sallayarak geliyorlardı. Uluyan kalabalık arasında çocuklar bile vardı.

"Bel," diye bağırdım, ilk adam diz çökmüş ön sıradaki adamların üzerinden zıplamaya kalkışıp mızrağıma saplanıp öldüğünde. Onu kızartılmaya hazır bir tavşan gibi şişledim ve saldıranı diğerlerinin önünde bir engel oluşturması için mızrağımla beraber ileriye fırlattım. Bundan sonrakini Hywel'in Gazabı'yla öldürdüm, savaşçılarımın korkunç savaş şarkıları söylediklerini duyuyordum, parçalayarak, deşerek ve saplayarak savaşıyorlardı. Hepimiz o kadar iyi, o kadar çabuk ve o kadar iyi eğitimliydik ki... Bu kalkan çemberini oluşturabilmek için saatler süren sayısız eğitim almıştık. Çoğumuz bir savaşta dövüşmeyeli yıllar geçmiş olmasına rağmen, içgüdülerimizin eskisi kadar hızlı olduğunu keşfettik ve o gün bizim hayatta kalmamızı sağlayan da bu içgüdüler ve deneyim oldu. Düşman çığlıklar atarak, çemberimize dayanmış, mızraklarını bize uzatan fanatiklerdi ama dış halka bir kaya gibi sağlam durdu. Kalkanlarımızın önünde ölen ya da can çekişenlerin oluşturduğu yığın giderek yükseliyor ve yeni saldırganlara engel oluşturuyordu. Kalkanlarımızın önündeki alan henüz boş iken ve düşmanların en cesurları bize yaklaştığında ilk birkaç dakika çetin bir dövüş oldu. Ceset yığını bizi korumaya başladığında saldıranların en cesurları bize ulaşmaya çalıştılar. Bizler, iç çemberdeydik ve on beş saldırganı hedef seçip, onları mızrak ve kılıç talimi için kullanmaya başladık. Hızlı dövüştük, birbirimizi yüreklendirdik ve merhametsizce öldürdük.

Cadoc'un kendisi çarpışmanın başlarında gelmişti. Paslı kılıcını havada öyle hızlı sallıyordu ki kılıç âdeta ıslık çalıyordu. İşini oldukça iyi biliyordu ve diz çökmüş olan adamlardan birini yıkmaya uğraştı, çünkü dış çemberin parçalanması halinde hepimizi kolaylıkla öldürebileceklerini biliyordu. Kılıç darbesini Hywel'in Gazabı ile çeldim ve hızlı bir ters kesme vuruşu indirdim ama darbenin yarısını kirli kıllar durdurdu, sonra Mordred'in tüm tehditlerine rağmen hâlâ bana hizmet eden İrlandalı Eachern, mızrak gönderini piskoposun suratını salladı. Eachern'ın mızrak temreni bir kılıç darbesi ile kopmuştu ama gönderin demir başlığı Cadoc'un alnına geldi. Piskoposun gözleri bir an kaydı, ağzı açıldı ve sonra çamura yuvarlandı.

Kalkan çemberine saldıran ve içeriye girmeyi başaran son saldırgan darmadağın saçlı bir kadındı. Ölülerin oluşturduğu yığının üstüne çıkıp bana bir lânet savurup ön sırada diz çökenlerin üzerinden sıçramaya çalıştı. Saçlarından yakaladım, elindeki mutfak bıçağı örme zincirden zırhımın üzerinde kırıldı ve sonra onu çekerek çemberin içine aldım. İssa kafasına güçlü bir tekme attı. İşte tam o sırada Arthur saldırdı.

Uzun mızraklı otuz atlı Hıristiyanlar güruhuna saldırdı. Sanırım kendimizi üç dakika kadar savunmuştuk ama Arthur yetiştiğinde çarpışma bir anda sona erdi. Atlıları mızraklarını eğmişler ve dörtnala

geliyorlardı, mızraklardan biri saplandığında korkunç bir şekilde kan fışkırdığını gördüm, sonra saldırganlar panik içinde kaçmaya başladılar ve mızrağını atmış, elinde yalnızca parıldayan Excalibur ile duran Arthur adamlarına öldürmeye son vermeleri için bağırıyordu. "Sadece kovalayın," diye bağırdı. "Kaçmalarını sağlayın." Atlıları küçük gruplara ayrıldılar ve saldırganları dağıtarak dehşete düşmüş olan hayatta kalanları koruyucu haçın olduğu yere doğru sürdüler.

Adamlarım rahatladı. İssa hâlâ dağınık saçlı kadının üstünde oturuyordu, Eachern ise kaybettiği mızrak temrenini arıyordu. Kalkan çemberindeki iki kişi kötü yaralanmıştı ve ikinci dairedeki bir adamın da çenesi kırılmıştı ve kan içindeydi. Ama bunun dışında kimsenin bir şeyi yoktu, çevremizde yirmi üç ceset ve bir o kadar da kötü yaralanmış adam vardı. Eachern'ın vuruşundan hâlâ sersem olan Cadoc yaşıyordu. Onun ellerini ve ayaklarını bağladık, Arthur'un düşmanımıza saygı göstermemiz yolundaki emrine rağmen saçını ve sakalını kestik. Bize tükürdü ve küfretti ama ağzına kestiğimiz yağlı sakalı tıkadık ve köye geri götürdük.

Ve Ligessac'ı orada buldum. Kaçmamıştı, kilisede basit mihrabın yanında beklemişti. O artık, zayıf, kır saçlı, yaşlı bir adamdı ve kuzu gibi teslim oldu, hatta mahkûm olmuş bir hain olduğunu göstermek için sakalını kesip kaba bir ip halinde örüp boynuna bağladığımız zaman dahi bir şey demedi. Bunca yıldan sonra tekrar benimle karşılaşmaktan memnun gibiydi. "Onlara seni yenemeyeceklerini söyledim," dedi "Derfel Cadarn."

"Geleceğimizi biliyorlar mıydı?" diye sordum.

"Bir hafta oldu öğreneli," dedi sakince, İssa'nın ellerini bağlaması için kollarını uzatırken. "Hatta gelmenizi istiyorduk. Bu savaşın Britanya'yı Arthur'dan kurtarmak için bir şans olduğunu düşünüyorduk."

"Bunu neden yapmak istiyordunuz ki?" diye sordum.

"Çünkü Arthur Hıristiyanların düşmanı," dedi Ligessac.

"Değil," dedim onu azarlarcasına.

"Sen ne bilirsin ki Derfel?" dedi Ligessac. "Biz Britanya'yı İsa'nın dönüşüne hazırlıyoruz ve ülkeyi dinsizlerden temizlemeliyiz." Bunu meydan okurcasına yüksek bir sesle söylemişti ama sonra omuz silkti ve sırıttı. "Ama onlara Arthur'u ve Derfel'i öldürmenin yolunun bu olmadığını söyledim. Bunu başarabilecek kadar iyi olmadıklarını anlatmaya çalıştım." Ayağa kalktı ve kapıya doğru İssa'yı izledi ama sonra kapı ağzında durdu bana baktı. "Şimdi mi öleceğim?"

"Dumnonia'da," dedim.

Omuz silkti. "Tanrı'yı göreceğim," dedi "korkacak ne var ki?"

Peşlerinden kiliseden çıktım. Arthur Cadoc'un ağzına tıktıklarımızı çıkartmıştı ve şimdi Cadoc bize küfür ediyordu. Piskoposun yeni tıraş edilmiş çenesini Hywel'in Gazabı ile gıdıkladım. "Geleceğimizi biliyorlardı," dedim Arthur'a, "ve bizi burada öldürmeyi planladılar."

"Yapamadılar," dedi Arthur, piskoposun savurduğu bir tükürükten yüzünü korumak için eğilerek. "Kılıcını kınına sok," diye emretti bana.

"Ölmesini istemiyor musun?" diye sordum.

"Cezası," diye karar verdi Arthur, "cennet yerine burada yaşamak."

Ligessac'ı alıp ayrıldık ve Ligessac'ın kilisede söylediklerini hiçbirimiz fazlaca düşünmedik. Bize geleceğimizi bir haftadan beri bildiklerini söylemişti ama bir hafta önce Powys'te değil Dumnonia daydık ve bunun anlamı da Dumnonia'da birileri geleceğimizi onlara haber vermişti. Burada yaşadıklarımızla Dumnonia'daki herhangi biri arasında bir ilişki kurmayı düşünmemiştik. Çarpışmayı, bir ihanete değil, Hıristiyan fanatizmine bağlamıştık ama bu planlanmış bir tuzaktı aslında.

Bu gün dahi değişik bir hikâye anlatan Hıristiyanlar var. Onlar Arthur'un Cadoc'un sığınağını bastığını, kadınların ırzına geçtiğini, erkekleri öldürdüğünü ve Cadoc'un tüm hazinesini çaldığını söylüyorlar ama hiçbir tecavüz olayı görmedim, sadece bizi öldürmeye çalışanları öldürdük ve çalınacak bir hazine de bulamadım -orada böyle bir hazine olsaydı dahi Arthur ona dokunmazdı. Bir süre sonra da Arthur'un şuursuzca öldürdüğünü de görecektim ama öldürülenlerin hepsi pagandı; buna rağmen Hıristiyanlar onun düşmanları olduğunu iddia ediyorlardı ve Cadoc'un yenilişinin hikâyesi nefretlerini daha da arttırdı. Cadoc yaşayan bir aziz mertebesine erişti ve işte o zamanlar da Hıristiyanlar Arthur'a Tanrı'nın Düşmanı demeye başladılar. Bu lakap ömrünün sonuna kadar peşini bırakmadı.

Suçu, Cadoc'un Vadisi'nde birkaç Hıristiyan kafası kırmak değildi, daha çok Dumnonia'da hüküm sürdüğü dönemde paganizme gösterdiği hoşgörüydü. Daha koyu Hıristiyanların hiçbirinin aklına Arthur'un kendisinin de bir pagan olduğu ve Hıristiyanlara hoşgörülü davrandığı gelmiyordu, onu yalnızca kafirliği yok edecek yetkiye ve güce sahip olmasına rağmen bunu yapmamakla suçluyorlardı ve bu günah da onu Tanrı'nın Düşmanı yapıyordu. Ayrıca, kiliseyi borç vermeye zorlayan yasayı da onun getirdiğini hatırlıyorlardı.

Tüm Hıristiyanlar ondan nefret etmiyorlardı aslında. Cadoc Vadisi'nde bizim yanımızda çarpışan mızrakçıların bir kısmı Hıristiyan'dı. Galahad onu severdi ve başkaları da vardı, Piskopos Emry gibileri, onun sessiz destekçileriydi bu şahıslar. Ama İsa'nın dünyaya hükmedişinin beş yüzüncü yılına yaklaştığımız huzursuz günlerde, ki-

lise sessiz ve dürüst insanları değil, İsa geri gelecek ise dünyanın paganlardan temizlenmesi gerektiğini söyleyen, fanatikleri dinliyordu. Elbette şimdi biliyorum Efendimiz İsa Hazretlerinin inancının tek doğru inanç olduğunu. Onun şahane ışığında başka inancın olamayacağını biliyorum ama bugüne kadar hükmedenlerin en dürüstü ve yasalara bağlı olanı olan Arthur'a Tanrı'nın Düşmanı denmesi garibime gidiyor.

Her neyse. Cadoc'un başını ağrıttık, Ligessac'ı sakalından yapılan bir tasmayla bağladık ve yola çıktık.

Arthur'la Cadoc'un taş haçının yanında yollarımız ayrıldı. O Ligessac'ı kuzeye götürecek ve Dumnonia'ya geri gitmek için bir yol bulacaktı, ben ise annemi bulmak için Siluria'nın içlerine gitmeye kadar vermiştim. İssa ve dört mızrakçıyı yanıma aldım. Geri kalanlar Arthur'la eve döneceklerdi.

Altımız, yara bere içinde, kanlara bulanmış Hıristiyanların ölüleri için ilahiler söylemek üzere toplandıkları Cadoc Vadisi'nin çevresinden dolaştık, çıplak tepelerden geçtik ve Severn Denizi'ne giden yeşil dik vadilere geldik. Erce'nin nerede yaşadığını bilmiyordum ama bulmanın zor olmayacağını düşünüyordum. Lugg Vadisi'nde öldürdüğüm druid Tanaburs ona korkunç bir büyü yapmak için aramış bulmuştu ve bir druid tarafından alçakça lânetlenen bir Sakson esir kadını herkesin tanıması gerekirdi. Ve tanıyorlardı da.

Onu deniz kenarında, kadınların tuz yaptıkları ve erkeklerin balık avladıkları küçücük bir köyde buldum. Köylüler adamlarımın kalkanlarından ürktüler ve geri çekildiler ama kulübelerden birine daldım ve burada küçük bir çocuk korku içinde bana Sakson kadının kulübesini işaret etti. Burası deniz kenarındaki uçurumun kenarında tepede bir kulübeydi. Hatta kulübe bile değildi, denizin getirdiği odunlardan yapılmış, deniz yosunları ve kamışlarla damı kaplanmış kaba bir barınaktı. Barınağın dışında küçük bir yerde ateş yanıyordu, ateşin üzerinde bir düzine balık tütsüleniyordu, uçurumun altındaki tuz tavalarını kaynatmak için kullanılan kömür ateşinden ise daha da fazla duman çıkıyordu. Mızrağımı ve kalkanımı yokuşun başında bıraktım ve dik yolu tırmandım. Karanlık barınağın içine çömelip bakarken bir kedi dişlerini gösterip tısladı. "Erce," diye seslendim "Erce?"

Gölgeler içinde bir şeyler kıpırdandı. Post ve paçavra yığınlarının altından bana bakmak için devasa biri doğruldu. "Erce?" dedim "Sen Erce misin?"

O gün ne görmeyi bekliyordum? Annemi yirmi beş yılı aşkın bir süredir görmemiştim, Gundleus'un mızrakçılarınca kollarından koparılıp ölüm çukurunda kurban edilmek üzere Tanaburs'a verildiğim günden beri görmemiştim. Erce beni ondan zorla aldıklarında çığlık atmıştı ve daha sonra onu Siluria'ya esir olarak götürmüşlerdi ve Tanaburs ona yaşadığımı söyleyene kadar da benim öldüğümü sanmış olmalıydı. Hayallerimde güneye doğru Siluria'nın dik vadilerinde yürürken bir kucaklaşma, bir affetme ve mutluluk düşlemiştim.

Bunun yerine sarışın saçları kirli bir griye dönüşmüş, iri yarı bir kadın battaniyeler altından doğrularak bana kuşku ile baktı. İri bir yaratıktı, bir kalkan gibi yuvarlak yüzü hastalık ve yara izlerinden lekelenmişti; küçük, sert ve kanlanmış gözleri vardı. "Bir zamanlar bana Erce derledi," dedi boğuk bir sesle.

Barınaktan geri geri çıktım, çürümüşlük ve sidik kokusundan kaçtım. Beni izledi, dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekleyerek geldi ve güneş ışığında gözlerini kırpıştırdı. Paçavralar içindeydi. "Sen Erce misin?" diye sordum.

"Bir zamanlar," dedi ve çarpık ve dişsiz ağzını açarak esnedi. "Çok uzun zaman önce. Şimdi bana Enna diyorlar," duraksadı. "Çılgın Enna," diye ekledi üzüntülü bir sesle sonra benim elbiselerime ve zengin kılıç kemerime ve çizmelerime baktı. "Sen kimsin Lordum?"

"Benim adım Derfel Cadarn," dedim. "Dumnonia'nın bir lordu-yum." Adım ona hiçbir şey ifade etmedi. "Ben senin oğlunum," diye ekledim.

Buna herhangi bir tepki göstermedi sadece barınağının tahta duvarına yaslandı ve duvar ağırlığı ile esnedi. Elini paçavralarının arasına sokarak göğüslerini kaşıdı. "Tüm oğullarım öldüler," dedi.

"Tanaburs almıştı beni," diye hatırlattım "ve beni ölüm çukuruna attı."

Hikâyenin onun için bir anlamı yoktu. Duvara dayanmış, iri vücudu her nefes alışında zorlukla hareket ediyordu. Kediyle oynadı, uzakta yağmur bulutlarının altında Dumnonia'nın kıyılarının karanlık bir çizgi olarak göründüğü Severn Denizi'ne baktı. "Bir zamanlar bir oğlum vardı," dedi sonunda. "Ölüm çukurunda Tanrılara verdiler onu. Wygga'ydı adı, Wygga. İyi bir çocuktu."

Wygga? Wygga! Bu kadar kaba ve çirkin bir isim duyunca bir an için donup kaldım. "Ben Wygga'yım," dedim sonra, isimden nefret ederek. "Çukurdan kurtarıldıktan sonra başka bir isim verdiler bana," diye açıkladım. Saksonca konuşuyorduk, bu dili annemden daha akıcı konuşuyordum, o yıllardan beri konuşmuyordu bu dili anlaşılan.

"Hayır," dedi suratını asarak. Saçlarının dibinde bir bitin yürüdüğünü görüyordum "Hayır," diye ısrar etti "Wygga küçücük bir çocuktu. Sadece küçücük bir çocuk. İlk doğan oğlumdu ve onu alıp gittiler."

"Hayatta kaldım anne," dedim. Ondan iğreniyordum, ona hayrandım ve onu aramaya geldiğime pişmandım. "Çukurdan sağ çıktım," diye anlattım "ve seni hatırlıyorum" ve hatırlıyordum da ama anılarımda Ceinwyn kadar zarif ve inceydi.

"Küçücük bir çocuktu," dedi Erce rüyada gibi. Gözlerini kapadı, uyuduğunu sandım ama galiba işiyordu, elbiselerinin eteğinde bir ıslaklık belirdi ve taşlara damlayarak ateşe doğru aktı.

"Bana Wygga'yı anlat," dedim.

"Ona hamileydim Uther beni yakaladığında. Uther çok iri bir adamdı, kalkanında bir ejderha vardı." Saçlarının arasında kaybolan bitin durduğu yeri kaşıdı "Beni Madog'a verdi," diye devam etti "ve Wygga, Madog'un evindeyken doğdu. Madog'la mutluyduk," dedi "iyi bir hükümdardı, esirlerine iyi davranırdı ama Gundleus geldi ve Wygga'yı öldürdüler."

"Öldürmediler," diye tekrarladım. "Tanaburs sana söylemedi mi?"

Druidin ismini andığımda ürperdi ve lime lime şalını geniş omuzlarına sıkıca sardı. Bir şey söylemedi ama bir süre sonra gözlerinde yaşlar belirdi.

Patikadan bir kadın bize doğru geliyordu. Kuşkulu bir edayla ağır ağır geliyordu, bana ihtiyatla baktı taş platforma çıktığında. Ama sonunda kendisini güvende hissederek yanımdan geçip Erce'nin yanında çömeldi. "Benim adım," dedim yeni gelene, "Derfel Cadarn ama bir zamanlar bana Wygga derlerdi."

"Benim adın Linna," dedi kadın Britanya dilinde. Benden daha gençti ama sahillerdeki sert yaşam koşulları yüzüne derin çizgiler çekmiş, omuzlarını çökertmiş ve eklemlerini sertleştirmişti, tuz tavası ateşlerine bakmaktan cildi kömür karası rengindeydi.

"Sen Erce'nin kızı mısın?" diye bir tahmin yürüttüm.

"Enna'nın kızı," diye düzeltti beni.

"O zaman ben senin üvey kardeşinim."

Bana inandığını sanmıyorum, neden inansın ki? Ölüm çukurundan kimse sağ çıkmazdı ama ben çıkmıştım ve bu yüzden de Tanrılar bana dokunduklarından Merlin'e verilmiştim ama bu hikâyenin bu iki yorgun ve bezgin kadın için ne anlamı olabilirdi ki?

"Tanaburs," dedi Erce birden ve şeytanı kovalamak için iki kolunu kaldırdı. "O Wygga'nın babasını da aldı." Ağlayarak ileri geri sallanmaya başladı. "Benim içime girdi ve Wygga'nın babasını aldı. Beni, Wygga'yı ve benim rahmimi lânetledi," şimdi ağlıyordu ve Linna annesinin başını kollarının arasına aldı ve bana suçlar gibi baktı.

"Tanaburs," dedim, "Wygga üzerinde bir güce sahip değildi. Wygga onu öldürdü çünkü o Tanaburs'un üzerinde güce sahipti. Tanaburs Wygga'nın babasını alamazdı."

Annem beni belki duydu ama bana inanmadı. Kızının kollarında ileri geri sallanıyordu ve gözyaşları çiçek bozuğu, kirli yanaklarından akıyordu, Tanaburs'un lânetini hatırladıkça. "Wygga babasını öldürecek," dedi bana "lânetin söylediği buydu, oğul babayı öldürecek."

"O halde Wygga yaşıyor," dedim.

Birden sallanmayı kesti ve bana dikkatle baktı. Başını salladı. "Ölüler öldürmek için geri gelirler. Ölü çocuklar. Onları görüyorum, Lordum, oradalar," inanarak konuşuyordu ve denize doğru işaret ediyordu, "tüm küçük ölüler intikamlarını alıyorlar." Yine kızının kollarında sallanmaya başladı. "Ve Wygga babasını öldürecek." Şimdi hüngür hüngür ağlıyordu. "Ve Wygga'nın babası o kadar iyi bir adam ki. Öyle bir kahraman ki! Öyle iri yarı ve güçlü ki! Ve Tanaburs onu lânetledi." Burnunu çekti, iç geçirdi ve bana babamı anlattı. Halkının nasıl denizden geçerek Britanya'ya geldiğini, kılıcını kullanarak kendilerine nasıl güzel bir ev yaptığını. Erce'nin bu evde hizmetkâr olduğunu çıkartabildim, Sakson Lordu onu yatağına almıştı ve bana hayat vermişti, Tanaburs'un ölüm çukurunda alamadığı hayatı. "Çok sevimli bir adamdı," dedi Erce babam hakkında, "o kadar sevimli ve yakışıklı bir adamdı ki. Herkes ondan korkardı ama bana çok iyi davranırdı. Birlikte gülerdik."

"Adı neydi," diye sordum, o daha bir şey söylemeden vereceği cevabı bilerek.

"Aelle," dedi fısıltı ile, "sevimli, yakışıklı Aelle."

Aelle. Duman başımın çevresinde dönüyordu ve beynim bir an için annemin aklı gibi uçtu gitti. Aelle? Ben Aelle'in oğlu muydum?

"Aelle," dedi Erce bir rüyadaymış gibi, "sevimli, yakışıklı Aelle."

Başka sorum yoktu ve kendimi zorlayarak annemin önünde diz çöktüm ve ona sarıldım, iki yanağından öptüm ve sanki bana verdiği hayatın bir bölümünü ona geri verebilirmişim gibi ona sıkıca sarıldım. Sarılmama zorlukla tahammül etti, hâlâ benim oğlu olduğumu kabullenmek istemiyordu. Ondan bit kaptım.

Linna'yı basamaklardan aşağı indirdim ve köyün balıkçılarından biri ile evli olduğunu ve yaşayan altı çocuğu olduğunu öğrendim. Ona altın verdim, sanırım görmeyi düşleyebileceğinden daha fazla altın, muhtemelen var olduğunu düşündüğünden daha fazla altın. Küçük külçelere baktı inanmayarak.

"Annemiz hâlâ esir mi?" diye sordum.

"Hepimiz esiriz," dedi tüm sefil köye işaret ederek.

"Bu sizin hürriyetinizi satın alır," dedim altına işaret ederek "şayet istiyorsanız".

Omuz silkti ve hür olmanın hayatların da bir değişiklik getirmeyeceğini düşündüm. Onların Lordlarını bulup hürriyetlerini kendim de satın alabilirdim ama kuşku yok ki uzakta yaşıyordu ve altın, akıllıca sarf edilirse esir de olsalar hür de olsalar haşin hayatlarını kolaylaştırabilirdi. Bir gün diye söz verdim kendime, geri gelecektim ve daha fazlasını yapmaya çalışacaktım.

"Anneme göz kulak ol," dedim Linna'ya.

"Evet Lordum," dedi itaat ederek ama hâlâ bana inandığını sanmıyordum.

"Kendi erkek kardeşine lord demene gerek yok," dedim ama ikna olmadı.

Onları bıraktım ve eşyalarımız ile beni bekleyen adamlarım yanına sahile döndüm. "Eve gidiyoruz," dedim. Öğlen olmamıştı ve önümüzde uzun bir yol vardı. Eve gidiyorduk.

Eve, Ceinwyn'e. Eve, kızlarıma, Britanya krallarının soyundan gelen ve düşmanları Sakson Kralı'nın kanından olan kızlarıma. Çünkü ben Aelle'in oğluydum. Denize bakan yeşil tepelerde durdum ve hayatın ne kadar garip olduğunu düşündüm ama bir anlam veremedim. Ben Aelle'in oğluydum ama bu ne fark ettiriyordu ki? Hiçbir şeyi açıklamıyordu bu ve hiçbir şeyi de değiştirmiyordu. Kader değiştirilemez. Eve gidecektim.

Dumanı ilk gören İssa oldu. Şahin gibi gözleri vardı, tepede durup annemin anlattıklarından bir anlam çıkartmaya çalışırken, İssa denizin ötesindeki dumanı gördü. "Lordum?" dedi, ilk önce cevap vermedim, öğrendiklerimden dolayı çok şaşırmıştım ve sersemlemiştim. Babamı mı öldürecektim? Ve babam da Aelle'di? "Lordum," dedi İssa daha ısrarcı bir sesle beni uyandırarak. "Bakın Lordum, duman."

Güneye Dumnonia'ya doğru işaret ediyordu, ilk önce beyazlığın yalnızca yağmur bulutları arasındaki bir açıklık olduğunu sandım ama İssa emindi ve diğer iki mızrakçı da gördüğümüzün duman olduğunu söylediler, ne yağmur ne de bulut. "Daha da var Lordum," dedi içlerinden biri daha batıya doğru, griliğin üzerinde bir beyazlığa işaret ederek.

Kazara çıkan bir yangın olabilirdi, belki bir ziyafet salonu yanıyordu, belki kuru bir tarla yanıyordu ama bu ıslak havada hiçbir tarla yanmazdı ve hayatım boyunca düşman ateşe vermediği sürece iki ziyafet salonun birden yandığını görmemiştim.

"Lordum," dedi İssa, benim gibi onunda Dumnonia'da karısı vardı.

"Köye geri dönüyoruz," dedim "hemen."

Linna'nın kocası bizi uzak kıyıya götürmeye razı oldu. Yolculuk uzun değildi, deniz yedi sekiz kilometre genişliğindeydi ve bizim için eve gitmenin en kısa yoluydu; ama tüm mızrakçılar gibi biz de kuru uzun bir yolu, kısa ıslak bir yola tercih ederdik ve bu yolculuk da soğuk, ıslak, felaket bir yolculuk oldu. Batıdan, daha fazla bulut ve yağmur getiren bir rüzgâr kalkmıştı ve onunla birlikte kayığın alçak küpeştelerini aşan dalgalı bir denizde yol aldık. Eski püskü yelken çırpınırken ve dolup bizi güneye doğru götürürken, canla başla kayığa dolan suyu boşaltıyorduk. Kayınbiraderim olan balıkçının adı Balig'di. Böyle bir havada tatlı bir rüzgârla kayıkla seyahat etmek kadar zevkli bir şey olmadığını ileri sürdü ve bize böyle bir hava gönderdiği için Manawydan'a teşekkürlerini haykırdı ama İssa hastaydı. Ben midemdekileri boşaltıyordum ve hepimiz de akşamüstüne doğru

Balig bizi Dumnonia kıyılarına, evden en fazla üç dört saat uzaklıkta bir yere çıkartınca eziyetin bittiğine şükrettik.

Balig'e parasını ödedim ve ıslak düz bir bölgede yürümeye başladık içlere doğru. Kıyıdan fazla uzak olmayan bir köy vardı ama köyün halkı dumanı görmüştü ve korkuyorlardı ve bizi düşman sanıp kulübelerine koştular. Köyün küçük bir kilisesi vardı, basit tavan kirişine tahta bir haç mıhlanmış bir kiliseydi ama Hıristiyanların hepsi gitmişlerdi. Pagan köylülerden biri bana Hıristiyanların hepsinin doğuya doğru gittiklerini söyledi. "Rahibi takip ettiler Lordum," dedi.

"Neden?" diye sordum "Nereye doğru?"

"Bilmiyoruz Lordum," uzaktaki dumana baktı. "Saksonlar mı geldiler?"

"Hayır," diye teskin ettim onu ve umarım öyle değildir diye geçirdim içimden. İncelen duman altı yedi kilometreden daha uzakta değilmiş gibi görünüyordu ve Aelle'in veya Cerdic'in Dumnonia'nın bu kadar içine girebileceklerinden kuşkuluydum. Eğer girdilerse Britanya yok olmuş demekti.

Acele ile yola koyulduk. O anda hepimiz ailelerimize ulaşmaya çalışıyorduk, önce onların güvende olduğunu öğrenip, daha sonra ne olduğunu anlamaya çalışacaktık. Ermid'in evine iki yoldan gidebilirdik. Uzun olan ilk yol içerilerden geçiyordu ve dört veya beş saatimizi alacaktı ve yolun çoğunu karanlıkta yürüyecektik. Diğeri ise geniş Avalon Bataklıkları'ndan geçiyordu; akarsular, söğütlerle çevrelenmiş bataklıklar, bataklık otları ile örtülü alanlar, gelgit zamanında deniz yükseldiğinde ve rüzgâr batıdan geldiğinde deniz bazen içerlere kadar girer ve alçak yerleri doldurdu; bunu bilmeyen bazı yolcuların boğulduğu olurdu. Bu geniş bataklıkta yollar vardı ve hatta söğüt ağaçlarının bittiği yerlere, yılanbalığı tuzaklarının kurulduğu yerlere kadar giden tahtadan yapılmış yollar vardı ama hiçbirimiz bu yolları bilmiyorduk Ama yine de bu korkunç bataklık yolunu tercih ettik evimize daha çabuk ulaşmak için.

Akşam karanlık bastırırken bir rehber bulduk. Bataklık halkının çoğu gibi o da pagandı ve kim olduğumu öğrenince bana hizmet etmek istedi. Bataklığın ortalarında azalan gün ışığında Tor'un karanlık gölgesini gördük. Rehberimiz ilk önce oraya gitmemiz gerektiğini söyledi ve orada Ynys Wydrynsli kayıkçılardan birini bulup İssa Gölü'nün sığ sularından bizi kamıştan yapılmış bir kano ile karşıya geçirmesini sağlamalıydık.

Bataklık köyünü terk ettiğimizde hâlâ yağmur yağıyordu, kamışların üstünde ve su birikintilerinde şıpırdayarak yağmaya devam etti. Ama bir saat içinde azalıp kesildi yağmur ve ayın soluk ışığı uzakla-

şan bulutların arasından göründü. Yolumuz karanlık çukurların üzerinden köprülerden, girift örülmüş yılanbalığı tuzaklarının yanından ve anlaşılmaz bir şekilde kıvrılarak, rehberimizin bataklık ruhları için mırıldandığı dualar eşliğinde boş parlak bataklık sularından geçiyordu. Bazı geceler dedi bu ıslak yerlerde garip mavi ışıklar parıldar; çamur ve birikinti labirentinde ölen birçok insanın ruhu olduğuna inanıyordu bunların. Ayak seslerimiz yuvalarında uyuyan su kuşlarını uyandırarak çığlıklar içinde kaçırttı, panik içinde uçarlarken kanatları bulutlarla kaplı gökyüzünde simsiyah gözüküyordu. Rehberimiz yürürken benimle konuşuyordu, bataklığın altında uyuyan ejderhadan, çamurlu sel yataklarında sürünen gulyabanilerden söz etti. Boğulan bir adamın bel kemiğinden yapılmış bir kolye taşıyordu ve yol üzerindeki korkunç şeylere karşı tek güvenilir muskanın bu olduğunu iddia ediyordu.

Bana Tor'a yaklaşmıyormuşuz gibi geliyordu ama aslında sabırsızlığımızdan böyle hissediyorduk. Yaklaşıyorduk ve yüksek tepe alacakaranlık gökyüzünde gittikçe daha yüksek görünürken, tepenin eteklerinde parıldayan bir ışık gördük. Büyük bir ateşin ışığıydı bu ve ilk önce Thorn'un kutsal mabedinin yandığını sandık ama yaklaştıkça ateşler daha büyümedi ve bu ışığın kamp ateşlerinden geldiğini tahmin ettim, belki de mabedi zarardan korumak için yapılan bir Hıristiyan ayini için yakılan ateşlerden biriydi. Şeytana karşı işaretlerimizi yaptık ve sonunda bataklıktan Ynys Wydryn'ın yükseltisine doğru giden kıyıya vardık.

Rehberimiz bizi burada bıraktı. Ynys Wydryn'daki tehlikelerle karşılaşmaktansa bataklığa dönmeyi tercih ediyordu. Önümde diz çöktü ve onu son altınımla mükafatlandırıp, ayağa kaldırıp teşekkür ettim.

Altımız, balıkçıların ve sepet örücülerinin köyü olan Ynys Wydryn'ın içinden geçtik. Evler karanlıktı ve sokakları köpeklerle fareler dışında tüm canlılar terk etmişti. Mabedi çevreleyen koruyucu tahta duvara doğru yürüyorduk, duvarın üstünden yanan ateşlerin kıvılcımlı dumanını görebiliyorduk ama içeride ne olduğunu hâlâ göremiyorduk; ama yolumuz bizi mabedin ana giriş kapısına getirdi ve yaklaşırken kapıda iki mızrakçının nöbet beklediğini gördüm. Açık kapıdan yansıyan ışık kalkanlardan birini aydınlatıyordu ve bu kalkanın üzerinde Ynys Wydryn'de görmeyi düşünebileceğim son arma vardı. Lancelot'un, pençelerinde bir balık tutan deniz şahiniydi bu.

Bizim kalkanlarımız sırtımızdaydı ve bu yüzden de beyaz yıldızları görünmüyordu, hepimizde gri kurt kuyruğu olmasına rağmen mızrakçılar bizim dost olduğumuzu sanmış olmalılar ki yaklaşırken bize bir şey sormadılar. Bunun yerine mabede gireceğimizi düşünerek kenara çekildiler. Lancelot'un bu gece bu garip olaylarda ne rol oynadığını

öğrenmek isteyerek kapıdan geçmek üzereydim ki iki adam yandaşları olmadığımızı fark ettiler. Biri mızrağı ile yolumu kesmeye davrandı ve sorguladı. "Kimsin sen?"

Mızrağını kenara ittim ve bağırarak başkalarını uyarmasına zaman vermeden onu kapının dışına ittim, bu sırada İssa da arkadaşını dışarı çekiyordu. Mabedin içinde büyük bir kalabalık toplanmıştı ama hepsinin sırtı bize dönüktü ve kapı ağzındaki itişmeyi kakışmayı görmemişlerdi. Bir şey de duyamazlardı, zira kalabalık şarkı söylüyordu bağıra çağıra ve onların gümbürtüsü bizim yaptığımız gürültüyü bastırmıştı. Yakaladığım adamı yol kenarında gölgelere çektim ve yanında çömeldim. Onu kapı dışına iterken mızrağımı bırakmıştım ama kemerimde taşıdığım bıçağı çektim. "Lancelot'un adamısın değil mi?" dedim.

"Evet," dedi.

"O zaman burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Burası Mordred'in ülkesi."

"Kral Mordred öldü," dedi gırtlağına dayadığım bıçaktan korkarak. Bir şey söylemedim, aldığım habere o kadar şaşırmıştım ki, diyecek bir şey bulamıyordum. Adam sessiz durmamın ölümünün habercisi olduğu kanısına kapılmış olmalı ki, umutsuzca "hepsi öldüler," dedi.

"Kim?"

"Mordred, Arthur, hepsi."

Bir an için dünyam temelinden sarsıldı. Adam kıpırdandı ama bıçağımı bastırınca hareketsiz kaldı. "Nasıl?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Nasıl?" diye sordum daha yüksek sesle.

"Bilmiyoruz," diye yineledi. "Mordred biz gelmeden önce öldürülmüştü ve Arthur'un da Powys'te öldüğünü söylüyorlar."

Geriye yaslandım, adamlarımdan iki tanesine mızrak uçları ile esirlerin sessiz kalmalarını sağlamalarını işaret ettim. Sonra Arthur'u son gördüğümden bu yana geçen saatleri saydım. Cadoc'un haçında ayrıldığımızdan bu yana sadece günler geçmişti, ve Arthur'un yolu benimkinden daha uzundu; eğer öldüyse diye düşündüm ölüm haberi benden önce Ynys Wydryn'a ulaşamazdı. "Kral'ın burada mı?" diye sordum adama.

"Evet."

"Neden?" diye sordum.

Cevabı fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Krallığa el koymak için, Lordum."

İki adamın yün pelerinlerinden şeritler kestik ve kollarıyla ayaklarını bağladık, seslerini kesmek için de ağızlarına bir avuç yün tıktık. Bir çukura itip sessiz kalmaları için tehdit ettik. Sonra beş adamımı

mabedin kapısına geri götürdüm. Bir an için içeriye bakmak ve öğrenebileceğim kadarını öğrenip sonra acele ile eve gitmek istiyordum. "Pelerinlerinizle miğferlerinizi örtün ve kalkanlarınızı ters çevirin."

Pelerinlerimizi, kurt kuyruklarını saklayacak biçimde miğferlerimizin üstüne örttük ve kalkanlarımızı yıldızı saklayacak şekilde ayaklarımıza doğru alçakta tuttuk ve böylece gizli bir şekilde, sessizce şimdi nöbetçisi kalmayan mabede girdik. Gölgelerden yürüyorduk, heyecan içindeki kalabalığın çevresinden gidiyorduk. Sonunda Mordred'in ölen annesi için yaptırmaya başladığı türbenin temellerine geldik. Türbenin mevcut en yüksek taşının üstüne çıktık, buradan kalabalığın kafaları üstünden Ynys Wydryn'ın gecesini aydınlatan iki sıra ateş arasında neler olduğunu görebiliyorduk.

İlk önce Isca'da gördüğüme benzer bir Hıristiyan ayini olduğunu sandım, çünkü iki sıra ateşin arasında dans eden kadınlar, ileriye geriye sallanan erkekler ve ilahiler söyleyen rahipler vardı. Çığlıklar, bağırışlar ve ağıtlar birbirine karışıyordu. Ellerinde deri kırbaçlar olan keşişler cezbeye kapılmış insanlar arasında dolaşıyor ve sırtlarını kırbaçlıyorlardı ve gittikçe sertleşen kırbaç darbesi sonrasında daha büyük zevk çığlıkları yükseliyordu. Kadının biri kutsal dikenin önünde diz çökmüştü. "Gel Efendimiz İsa," diye bağırıyordu. "Gel!" Bir keşiş onu kırbaçladı, o kadar şiddetle kırbaçladı ki kadının sırtı kızıl kan kesti ama her yeni darbede daha büyük bir şevkle dua ediyordu.

Türbe temellerinden atlayıp kapıya doğru gidecektim ki mabedin kapısında mızrakçılar belirdi ve kutsal dikeni aydınlatan ateşlerin arasındaki yolu boşaltmak için insanları kabaca itmeye başladılar. Çığlıklar atan kadını sürükleyerek götürdüler. Başka mızrakçılar da ortaya çıktı, iki tanesi bir tezkere taşıyordu ve bu tezkerenin arkasında başlarında Sansum olan parlak renkli elbiseler giymiş olan bir grup rahip vardı. Lancelot ve maiyeti rahiplerle birlikte yürüyorlardı. Lancelot'un Seçilmiş Savaşçısı Bors da oradaydı, Amhar ve Loholt Belgae Kralı ile birlikteydiler ama lânet olası ikizleri, Lavaine ve Dinas'ı göremedim.

İnsanlar Lancelot'u görünce daha da yüksek sesle bağırmaya başladı. Kollarını ona doğru uzatıyorlardı, bir kısmı o geçerken diz çöktüler. Beyaz emaye, tarihî kahraman Agememnon'un olduğunu iddia ettiği zırhını giymişti ve kuğu kanatlı siyah miğferini taşıyordu başında. Çok yağladığından parlayan uzun siyah saçları miğferinin altından omuzlarına attığı kırmızı pelerinin üzerine düşüyordu. İsa Kılıcı yanındaydı ve ayaklarında uzun kırmızı savaş çizmeleri vardı. Sakson Muhafızları arkasından geliyorlardı, hepsi de devasa, gümüş renkli örme zincirden zırhlı, harlayan ateşlerin yansıdığı geniş yüzlü savaş baltaları taşıyorlardı. Morgan'ı göremedim ama beyazlar giyinmiş

Kutsal Kadınlar Korosu heyecana kapılmış kalabalığın bağırtısını çağırtısını bastırarak seslerini duyurabilmek için boşuna uğraşıyordu.

Mızrakçılardan biri Kutsal Diken'in yanında hazırlanmış olan bir deliğe yerleştirdiği bir direk taşıyordu. Bir an zavallı bir paganın bu direğe bağlanarak yakılmasını seyretmeye hazırlandığımızdan korktum ve şeytanı kovmak için tükürdüm. Kurban tezkere üzerinde taşınıyordu, tezkereyi taşıyan adamlar onu Kutsal Diken'in yanına getirdiler ve esiri direğe bağlamaya başladılar ama geri çekildiklerinde ve sonunda doğru dürüst görebildiğimizde, bunun bir esir olmadığını ve yakılmanın söz konusu olmadığını fark ettim. Gerçekten de direğe bağlanan bir pagan değildi, bir Hıristiyandı ve seyrettiğimiz bir ölüm değil bir evlenme töreniydi.

Nimue'nin garip kehanetini hatırladım. Ölü biri evlenecek.

Damat Lancelot'tu ve şimdi direğe bağlanmış olan gelinin yanında duruyordu. Direğe bağlı kadın bir kraliçeydi, bir zamanlar Powys Prensesi, daha sonra Dumnonia ve daha sonra da Siluria Kraliçesi olmuş olan bir kadın. Norwenna'ydı, Kral Uther'in oğlunun karısı, Mordred'in annesi ve on dört seneden beridir de ölüydü. Tüm bu yıllar boyunca mezarında yatmıştı ama şimdi mezarından çıkarılmış ve adak çaputları bağlı Kutsal Diken'in yanındaki direğe bağlanmıştı.

Dehşet içinde bakakaldım ve sonra şeytana karşı korunma işareti yaptım ve örme zincirden zırhımı elledim. İssa hayal edilemeyecek bir karabasanın dehşeti içinde olmadığından emin olmak ister gibi koluma dokundu.

Ölü Kraliçe bir iskeletti. Omuzlarına beyaz bir şal atılmıştı ama şal da sararmış derisi ve kemiklere asılı duran yağlı et parçalarını örtmeye yetmiyordu. Onu direğe bağlayan iplerden birine yaslanmış olan kafatasının üzerinde sararmış bir deri parçası vardı, çene kemiği bir yanından kopmuş ve kafatasından sallanıyordu, gözleri alevlerin aydınlattığı ölü maskesi yüzünde siyah gölgelerdi. Muhafızlardan biri, şalının üstüne saç tellerinin düştüğü kafatasının tepesine afyon çiçeklerinden bir çelenk koydu.

"Ne oluyor?" diye sordu İssa alçak sesle.

"Lancelot Dumnonia'ya el koyuyor," diye fısıldadım, "Norwenna ile evlenerek Dumnonia'nın Kraliyet Ailesi'ne damat oluyor." Başka bir açıklama olamazdı. Lancelot Dumnonia tahtını çalıyordu ve bu iğrenç tören de ona zayıf da olsa bir yasal dayanak sağlıyordu. Kendisini Uther'in varisi yapabilmek için bir ölüyle evleniyordu.

Sansum sessiz olunmasını işaret etti ve kamçılı keşişler heyecanlı kalabalığa bağırdılar ve kalabalık yavaş yavaş sakinleşti, cezbeden çıktı. Bazen bir kadın çığlık atıyor ve kalabalık rahatsızca kıpırdanı-

yordu ama sonunda sessizlik oldu. Koro sustu ve Sansum kollarını kaldırarak her şeye Kadir Tanrı'nın bu kadın ve erkeğin, bu kral ve kraliçesinin, bileşmesini kutsaması için dua etti ve sonra Lancelot'a gelinin elini tutmasını söyledi. Lancelot eldivenli eliyle sarılaşmış kemikleri tuttu. Miğferinin yanaklıkları açıktı ve sırıttığını görebiliyordum. Kalabalık zevk içinde bağırdı ve ben de Tewdric'in gelecekten işaretler ve kehanetler hakkındaki sözlerini hatırladım ve bu kutsal olmayan evlilikte Hıristiyanların Tanrılarının yakında geri gelişinin kanıtını gördüklerini düşündüm.

"Aziz Babamızın bana verdiği yetki ile ve Kutsal Ruh'un bana verdiği kutsama ile," diye bağırdı Sansum, "sizi karıkoca ilân ediyorum."

"Kralımız nerede?" diye sordu İssa.

"Kim bilir?" diye fısıldadım. "Belki de öldü." Sonra Lancelot'un Norwenna'nın elinin sarı kemiklerini kaldırdığını ve parmaklarına bir öpücük konduruyormuş gibi yaptığını seyrettim. Eli bıraktığında parmaklardan biri kopup düştü.

Vaaz verme fırsatını hiçbir zaman kaçırmayan Sansum kalabalığa bağırmaya başladı ve işte o zaman yanıma Morgan geldi. Yaklaştığını görmemiştim ve onun orada olduğunu ancak bir el pelerinimi çekiştirdiğinde anladım. Korku ile döndüğümde alevlerin ışığında altın maskesinin parladığını gördüm. "Kapıdaki nöbetçilerin yok olduğunu öğrenince," diye fısıldadı "burayı arayacaklar ve sizi öldürecekler," dedi bana. "Beni izleyin aptallar."

Suçluluk hissederek ile aşağı atladık ve onu kalabalığın arkasından dolaşarak mabedin büyük kilisesinin gölgesine kadar izledik. Orada durdu ve yüzüme baktı. "Senin öldüğünü söylediler," dedi bana "Arthur'la birlikte Cadoc'un sığınağında öldürüldüğünü."

"Yaşıyorum Hanımım."

"Peki ya Arthur?"

"Üç gün öncesine kadar yaşıyordu Hanımım," diye cevap verdim. "Cadoc'un sığınağında hiçbirimiz ölmedik."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diyerek derin bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükürler olsun." Pelerinimi yakalayıp yüzümü maskesine doğru çekti. "Dinle," dedi hızlıca "kocamın bu işte bir seçim hakkı yoktu."

"Öyle diyorsanız öyledir Hanımım," dedim ona bir an için bile inanmamıştım ama Dumnonia'ya gelen bu ani krizde Morgan'ın iki tarafı da kolladığını anlamıştım. Lancelot tahtı alıyordu ve birileri o bunu yaparken Arthur'un Dumnonia dışında olmasını sağlayacak düzeni kurmuştu. Daha kötüsü, diye düşündüm, birileri bizi Cadoc'un Vadisi'ne göndermiş ve bizim orada tuzağa düşmemiz için hazırlık yapmıştı. Birileri bizim ölmemizi istiyordu ve Ligessac'ın nerede

saklandığını bize ilk bildiren Sansum olmuştu ve Cuneglas'ın adamlarının onu tevkif etmelerine karşı çıkan da Sansum olmuştu ve şimdi Sansum bu gece ateşlerinin aydınlığında Lancelot'un ve bir ölünün karşısında duruyordu. Bu işin içinde fareler kralının parmağı olduğu kesindi ama Morgan'ın da kocasının ne planladığını ve neler yaptığını bildiğinden kuşkum vardı. Dinsel bağnazlığa kapılmak için fazla yaşlı ve akıllıydı ve şimdi de üzerimize yağmur gibi yağan dehşet içinde emin bir yol bulmak için çaba harcıyordu.

"Bana Arthur'un yaşadığına yemin et!"

"Cadoc Vadisi'nde ölmedi," dedim "bu kadarına yemine edebilirim."

Bir süre sessiz kaldı ve galiba maskesinin altında ağlıyordu. "Arthur'a seçim hakkımız olmadığını söyle," dedi.

"Söyleyeceğim," diye söz verdim. "Bana Mordred'e ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Öldü," dedi. "Avlanırken öldürüldü."

"Ama Arthur hakkında yalan söyledilerse," dedim "neden Mordred hakkında yalan söylememiş olsunlar ki?"

"Kim bilebilir?" İstavroz çıkarttı ve pelerinime yapıştı. "Gel," dedi birden ve bizi kilisenin yanından geçirerek küçük bir kulübeye götürdü. Kulübede biri hapsedilmişti, zira deri kaytanlarla bağlanmış kapıyı birinin yumrukladığını duyuyorduk. "Kadınına gitmelisin Derfel," dedi Morgan sağlam eli ile kapıyı bağlayan düğümleri açmaya çalışırken. "Lavaine ve Dinas senin evine doğru gittiler gece yarısından sonra. Yanlarına mızrakçılar da aldılar."

Birden paniğe kapıldım. Deri kaytanları kesmek için mızrağımın uçunu kullandım. Deriler kesilir kesilmez kapı ardına kadar açıldı ve Nimue dışarı fırladı, elleri pençe gibi kıvrılmıştı ama sonra beni tanıdı ve destek aramak için bana yaslandı. Morgan'a tükürdü.

"Git aptal," dedi Morgan ona "ve bugün seni ölümden kurtaranın da ben olduğumu unutma."

Morgan'ın iki elini tuttum, yanmış olanı ve sağlam olanı ve dudaklarıma götürdüm. "Bu gece yaptığınız iyilikler için Hanımım," dedim "size borçluyum."

"Git aptal," dedi "ve acele et." Mabedin arka taraflarından, depoların esir kulübelerinin ve hububat depolarının arasından koştuk ve balıkçıların sazdan kayıklarını muhafaza ettikleri örülmüş kapıdan çıktık. İki tane küçük tekne aldık ve mızraklarımızı sal sırığı gibi kullandık ve çok geçmişte kalan günlerde Norwenna öldüğünde Nimue ile birlikte bu şekilde kaçmış olduğumuzu hatırladım. O zaman da şimdiki gibi Ermid'in evine gidiyorduk ve o zaman da şimdiki gibi düşmanların eline geçmiş olan bir ülkede kaçak durumundaydık.

Nimue Dumnonia'da olanlardan pek azını biliyordu. Lancelot geldi ve kendisini kral ilân etti diyordu ama Mordred konusunda Morgan'ın söylediklerini tekrarlıyordu, kralın avlanırken öldürüldüğünü söylüyordu. Bize mızrakçıların Tor'a geldiklerini ve kendisini esir alıp götürdüklerini ve Morgan'ın onu hapsettiğini anlatıyordu. Sonra bir Hıristiyan grubunun Tor'a tırmandığını ve burada yaşayanların hepsini kılıçtan geçirerek kulübeleri yıktıklarını ve kurtardıkları kütüklerden de bir kilise inşa etmeye başladıklarını duymuştu.

"Öyleyse Morgan senin hayatını kurtardı," dedim.

"Benim bilgimi istiyor," dedi Nimue. "Yoksa kazanla ne yapacaklarını nasıl öğrenebilirler? Bu yüzden de Lavaine ve Dinas senin evine gittiler Derfel. Merlin'i bulmak için." Göle tükürdü. "Sana söylediğim gibi," diye devam etti "kazanın gücünü ortaya çıkarttılar ama bu gücü nasıl kontrol edeceklerini bilmiyorlar. Cadarn'a iki kral geldi. Mordred ilki ve Lancelot da ikincisiydi. Lancelot bugün oraya gitti ve taşın üstüne çıktı. Bu akşam da bir ölüyle evleniyor."

"Ve aynı zamanda dedindi ki," diye hatırlattım acı bir sesle, "bir kılıç bir çocuğun boynunu vuracak," ve mızrağımı umutsuz bir gayretle sığ gölün sularına daldırdım. Ermid'in evine varmak için acele ettim. Çocuklarımın olduğu yere. Ceinwyn'in olduğu yere. Silurialı druidlerin ve mızrakçıların üç saat önce gittikleri yere.

Eve giden yolu alevler aydınlatıyordu. Lancelot'un bir ölüyle evlenme törenini aydınlatan alevler değil, Ermid'in evinden fışkıran kırmızı ve yüksek alevlerdi bunlar. Gölün yarısına varmıştık ki ateş harlayıp siyah sular üzerinde yansımaya başladı. Gofannanon'a, Lleuulaw'a, Bel'e, Cernunnos'a, Taranis'e tüm Tanrılara dua ediyordum, neredeyseler içlerinden birinin yıldızların dünyasından eğilip ailemi kurtarmaları için. Alevler daha da yükseldi, zavallı Dumnonia'ya doğru doğudan gelen dumana kıvılcımlar püskürterek.

Nimue hikâyesini anlattıktan sonra konuşmadan yola devam ettik. İssa'nın gözlerinde yaşlar vardı. Evlendiği İrlandalı kadın Scarach için endişe ediyordu ve benim gibi evi korumak için bıraktığımız mızrakçılara ne olduğunu merak ediyordu. Dinas ve Lavaine'in adamlarını durdurmaya yetecek kadar adamımız var mıydı? Ama alevler başka bir hikâye anlatıyordu ve mızraklarımızı saz kanoların daha hızlı gitmesi için suya daldırıyorduk.

Yaklaştıkça çığlıkları duymaya başladık. Biz altı mızrakçıydık ama tereddüt etmedik ve dikkatli bir şekilde yaklaşmaya da çalışmadık, evin verandasının olduğu ağaçların gölgelediği kıyıya kanoları hızla

yaklaştırdık. Burada, Gwlyddyn'in, Merlin'in uşağının, Dian için yaptığı küçük kanonun durduğu yerin yanında karaya atladık.

Bu gecenin tüm hikâyesini daha sonra duydum. Gwilym, ben Arthur'la kuzeye giderken arkada bıraktığım mızrakçılara kumanda eden adam, uzaktaki dumanları görmüştü ve bunun bela anlamına geldiğine karar vermişti. Tüm adamlarını görevlendirmiş ve Ceinwyn ile kayıklara binip gölün arkasındaki bataklıklarda saklanıp saklanmamaları konusunu görüşmüştü. Ceinwyn hayır demişti. Kardeşinin druidi Malaine, Dian'a ateşini düşüren otlardan yapılmış bir şurup vermişti ama çocuk hâlâ hâlsizdi ve ayrıca dumanların ne anlama geldiğini kimse bilmiyordu ve uyarmak için bir haberci de gelmemişti; böylece Ceinwyn iki mızrakçıyı haberleri almak üzere doğuya göndermiş ve kendisi koruma duvarı içinde beklemeye başlamıştı.

Gece olurken hâlâ bir haber alamamışlardı ama pek az mızrakçı gece yürüdüğü için belli bir ölçüde rahatlamışlardı ve Ceinwyn kendisini gündüz olduğundan daha güvende hissetmişti. Koruma duvarının içinden Ynys Wydryn'daki alevleri görmüşler ve ne olduğunu merak etmişlerdi.

Ama hiç kimse Dinas ve Lavaine'in atlılarının yakındaki ormanlara geldiğini duymamıştı. Atlılar eve daha çok uzakken atlarından inmişler ve atlarının dizginlerini ağaçlara bağlayarak koruma duvarına doğru sessizce sokulmuşlardı. Dinas ve Lavaine'in adamları kapıya saldırıncaya kadar Gwilym evin saldırıya uğradığını anlamamıştı. Keşif için gönderdiği iki mızrakçı dönmemişti ve orman içinde nöbetçi yoktu ve alarm verildiğinde de düşman koruma duvarının kapısına birkaç adım mesafedeydi. Çok güçlü bir kapı değildi, bir adam boyundan daha büyük değildi ve ilk saldıran grup, zırhsız, mızraksız ve kalkansız olarak gelmiş ve Gwilym'in adamları toplanmaya fırsat bulamadan kapıya tırmanmayı başarmışlardı. Kapı nöbetçileri çarpışmışlar ve saldıranları öldürmüşlerdi ama ilk gruptan yeterli sayıda düşman hayatta kalarak kapı kolunu kaldırmayı başarmışlardı. Sonra Dinas ve Lavaine'in ağır zırhlı mızrakçıları açık kapıdan saldırmışlardı. Bu mızrakçılardan on tanesi Lancelot'un Sakson Muhafızları'ndandı, diğerleri ise Belgae Kralı'na sadakat yemini edenlerdi.

Gwilym'in adamları ellerinden geldiğince karşı koymuşlardı, en şiddetli kapışma evin kapısında olmuştu. İşte burada Gwilym ve altı adamım yatıyordu. Adamlarımdan diğer altısının cesetleri de bir deponun ateşe verildiği avluda yatıyordu. Gölde gelirken yolumuzu aydınlatan ve açık kapıya vardığımızda içerideki korkunç sahneyi bize gösteren de bu ateşin alevleriydi.

Dövüş henüz bitmemişti. Dinas ve Lavaine ihanetlerini iyi planlamışlardı ama adamları evin kapısından içeri girmeyi başaramamışlardı. Benim hayatta kalan mızrakçılarım hâlâ binayı savunuyorlardı. Kapının kemerini örten kalkan ve mızraklarını görüyordum ve çatı arasından dumanın çıktığı yerde bir pencerede başka bir mızrak daha görüyordum. Avcılarımdan iki tanesi bu penceredeydiler ve okları ile Dinas ve Lavaine'in adamlarının yanan deponun alevlerini evin saz damına sıçratmalarına engel oluyorlardı. Ceinwyn, Morwenna ve Seren hepsi evin içindeydiler, Merlin, Malaine ve bizim koruma duvarı içinde yaşayan kadın ve çocukların hemen hepsiyle birlikte ama çevreleri sarılmıştı ve düşmanın sayısı fazlaydı ve düşman druidler Dian'ı bulmuşlardı.

Dian kulübelerden birinde uyuyordu. Bunu çoğu zaman yapardı, bir demirci ile evlenmiş olan süt annesiyle birlikte olmayı severdi. Onu ele veren belki altın sarısı saçlarıydı, belki de Dian'ın kendisini yakalayanlara meydan okuyarak babasının onun intikamını alacağını söylemiş olmasıydı.

Ve şimdi Lavaine, siyah elbiseler içinde, yanında boş bir kın sarkarak Dian'ımı sıkıca kavramıştı. Küçük tombul ayakları, giydiği küçük elbisenin eteklerinden görünüyordu ve elinden geldiğince mücadele ediyordu ama Lavaine sol elini sıkıca beline sarmıştı ve sağ elinde boynuna dayadığı bir kılıç tutuyordu.

İssa sardıkları binaya bakan adamlara çılgınca saldırmamam için kolumu tuttu. Onlar yirmi kişiydi. Dinas'ı göremiyordum ama başka bir mızrakçı grubu ile binanın arka tarafında olduğunu düşündüm, kaçmaya çalışacak zavallıların yolunu kesebilmek için nöbetteydi.

"Ceinwyn," diye bağırdı Lavaine kalın sesi ile. "Kralım seni istiyor."

Mızrağımı yere bıraktım ve Hywel'i çektim. Kılıç kının ağzına sürtünerek bir hışırtı çıkardı.

"Çık dışarı," diye bağırdı Lavaine yeniden.

Kılıcın kabzasındaki domuz kemiği bölüme dokundum ve Tanrılarıma beni bu gece dehşetengiz yapmaları için dua ettim.

"Köpek yavrusunun ölmesini mi istiyorsun?" diye bağırdı Lavaine ve Dian kılıç boğazına sıkıca dayanınca çığlık attı. "Kocan öldü," diye bağırdı Lavaine. "Powys'te Arthur'la birlikte öldü ve sana yardıma gelmeyecek," kılıcı daha sıkıca bastırdı ve Dian yine haykırdı.

İssa elini kolumun üstünde tutuyordu. "Henüz değil Lordum," diye fısıldadı, "henüz değil."

Evin kapısı önündeki kalkanlar açıldı ve Ceinwyn dışarı çıktı. Boğazında bağlanan koyu renkli bir pelerin vardı üzerinde. "Çocuğu yere bırak," dedi Lavaine'e sakin bir sesle.

"Çocuk sen bana geldiğinde serbest kalacak," dedi Lavaine. "Kralım seni istiyor."

"Kralın mı?" dedi Ceinwyn. "Bu ne kralıymış?" Bu gece kimin adamlarının geldiğini pekala biliyordu, kalkanları bile kim olduklarını açıkça anlatıyordu ama Lavaine'in işini kolaylaştırmaya niyeti yoktu.

"Kral Lancelot," dedi Lavaine, "Belgae Kralı ve Dumnonia Kralı."

Ceinwyn koyu renkli pelerinini omuzlarına daha sıkıca sardı. "Kral Lancelot benden ne istiyor?" diye sordu. Onun gerisinde, evin arkasındaki bölümde Lancelot'un mızrakçılarını görüyordum, deponun alevlerinde görünüyorlardı. Ahırımdan atlar almışlar ve şimdi Ceinwyn ile Lavaine arasındaki konuşmayı dinliyorlardı.

"Bu akşam," diye açıkladı Lavaine "Kralım yeni bir eş aldı."

Ceinwyn omuz silkti. "O zaman bana ihtiyacı yok."

"Gelin Hanımım, bir erkeğin düğün gecesinde talep edeceği ayrıcalıkları veremeyecek. Siz Hanımım onun yerine bu zevki vereceksiniz. Bu sizin ona borçlu olduğunuz bir onuru alacağı gece. Ayrıca," diye ekledi Lavaine, "şimdi siz bir dulsunuz. Başka bir erkeğe ihtiyacınız var."

Gergindim ama İssa koluma yapıştı. Lavaine'in yakınındaki Sakson Muhafızları'ndan biri huzursuzlaşmıştı ve İssa sessizce adamın yeniden sakinleşmesini beklememizi öneriyordu.

Ceinwyn bir an başını eğdi ve sonra kaldırıp baktı. "Ve ben sizinle gelirsem," diye yorgun bir sesle sordu, "kızımın yaşamasına izin verecek misiniz?"

"Yaşayacak," diye söz verdi Lavaine.

"Ve tüm diğerleri," diye sordu evi işaret ederek.

"Onlar da," dedi Lavaine.

"O zaman kızımı bırak," dedi Ceinwyn.

"İlk önce buraya gel," diye cevap verdi Lavaine, "ve Merlin'i de yanında getir. Dian çıplak ayaklarıyla ona tekme attı ama kılıcı daha sıkıca bastırınca hareketsiz kaldı. Deponun damı göçtü. Ateşli parçalardan bazıları evin saz damına düşünce dam tütmeye başladı. Saz dam yağmurdan ıslandığı için dam henüz tutuşmamıştı ama yakında evin saz damının da ateş alacağı belliydi.

Saldırmak üzere olduğum anda Merlin gözüktü Ceinwyn'in arkasında. Sakalı yine örülmüştü ve büyük asasını taşıyordu elinde ve onu yıllardan beri gördüğümden daha dik ve sert görünüyordu. Sağ kolunu Ceinwyn'in omzuna koydu. "Çocuğu bırak," dedi.

Lavaine başını salladı. "Sakalından bir büyü yaptık yaşlı adam ve bizim üzerinde bir gücün yok. Ama kralımız, Prenses Ceinwyn ile

zevkli dakikalar yaşarken biz de seninle zevkli konuşmalar yapacağız. İkiniz de," diye emretti, "buraya gelin."

Merlin asasını kaldırdı Lavaine doğrulttu. "Gelecek dolunayda" dedi, "deniz kenarında öleceksin. Sen ve kardeşin, ikiniz de öleceksiniz ve çığlıklarınız dalgalar üzerinde ebediyete kadar sürecek. Bırak çocuğu."

Arkamda Nimue alçak sesle hırıldadı. Mızrağımı eline almış ve göz boşluğunu örten deri parçasını kaldırmıştı.

"Kızımı bırak," dedi Ceinwyn.

"Bana geldiğinizde bırakacağım," dedi Lavaine.

Bir duraksama oldu. Ceinwyn ve Merlin alçak sesle konuştular. Evin içinden Morwenna bağırdı ve Ceinwyn dönerek kızıyla konuştu ve Merlin'in elini tuttu ve yavaş yavaş Lavaine'e doğru ilerledi. "Böyle değil Hanımım," dedi Lavaine. "Lordum Lancelot ona çırılçıplak gelmenizi istiyor. Lordum sizin çırılçıplak dolaştırılmanızı, şehirden çırılçıplak geçirilmenizi ve çırılçıplak yatağına getirilmenizi istiyor. Onu utandırdınız Hanımım ve bu gece bu utancı size yüzlerce kere daha fazla yaşatacak."

Ceinwyn durdu ve ona dik dik baktı. Ama Lavaine sadece kılıcını Dian'ın gırtlağına daha fazla bastırdı ve çocuk acı ile haykırdı ve Ceinwyn içgüdü ile pelerinini tutan broşu çıkarttı ve pelerinin altındaki basit beyaz elbisesi göründü.

"Elbiseyi de çıkartın Hanımım," dedi Lavaine kabaca "çıkartın ya da kızınız ölür."

O zaman saldırdım. Bel'in adını haykırdım ve deliler gibi saldırdım. Adamlarım da benimle geldiler, kalkanlarımız üstündeki beyaz yıldızı ve miğferlerimizin tepeliğindeki gri kurt kuyruğunu görünce evden başka adamlar da çıktı. Nimue de bizimle beraber saldırdı çığlıklar atarak ve uluyarak ve mızrakçıların dehşetle bize baktıklarını gördüm. Doğrudan Lavaine'e doğru koştum. Beni gördü, tanıdı ve dehşet içinde dondu kaldı. Bir Hıristiyan rahibi kılığına girmişti ve boynunda bir haç asılıydı. İnsanların druid kılığında Dumnonia'da dolaşabilecekleri bir zaman değildi bu ama Lavaine için ölme zamanıydı ve Tanrımın ismini haykırarak ona saldırdım.

Bir Sakson muhafızı önüme çıktı, ağır baltasını kafama doğru sallarken baltanın parlak demirinde alevler yansıyordu. Vuruşunu kalkanım ile savuşturdum ama darbe kolumu aşağıya doğru itti. Sonra Hywel'in Gazabı'nı ileri uzattım ve kılıcı karnına saplayıp çevirdim ve dışarıya fırlayan bir yığın Sakson bağırsağı ile birlikte çektim. İssa başka bir Sakson'u öldürmüştü ve kızgın karısı bir domuz mızrağı ile yaralı bir Sakson'un işini bitiriyordu, bu sırada Nimue de mızrağını bir başkasının karnına saplamıştı. Başka bir mızrağı savuşturdum mız-

rakçıyı Hywel'in Gazabı ile yere serdim ve umutsuzca Lavaine'i aradım. Evin arakasındaki kardeşine ulaşmaya çalışıyordu. Kolunun altında Dian olduğu halde koştuğunu gördüm. Ama bir grup mızrakçının saldırısı yolunu kesti ve Lavaine döndü, beni gördü ve kapıya doğru kaçmaya başladı. Dian'ı bir kalkan gibi önünde tutuyordu.

"Canlı istiyorum onu," diye bağırdım ve alevlerin aydınlattığı kargaşa içinde ona doğru atıldım. Başka bir Sakson kendi Tanrısı'nın adını bağırarak önüme çıktı, Hywel'in Gazabı ile gırtlağını kestim. Sonra İssa beni uyarmak için bağırdı, nal sesleri duydum ve evin arkasını kuşatmış olan düşmanların at sırtında arkadaşlarının yardımına koşarak saldırdıklarını gördüm. Kardeşi gibi siyah bir rahip cüppesi giymiş olan Dinas kılıcını çekmiş saldırıyı yönetiyordu.

"Durdurun onları," diye bağırdım. Dian'ın çığlık attığını duyuyordum. Düşman panikliyordu. Sayıları bizden fazlaydı ama karanlığın içinden fırlayıp saldıran mızrakçılar cesaretlerini kırmıştı ve kanlı mızrağı ile çığlıklar atan ve vahşîce saldıran Nimue onlara kendi ruhlarının korkunç gulyabanileri gibi gözükmüş olmalıydı. Dehşet içinde kaçtılar. Lavaine yanan deponun yakınlarında kardeşini bekledi ve hâlâ kılıcını Dian'ın boğazında tutuyordu. Scarach, Nimue gibi tıslayarak mızrağı ile onu kolluyordu ama kızımın hayatını tehlikeye sokmaya cesaret edemiyordu. Düşmanların geri kalanı tahta duvardan atlayarak, kimi kapıya doğru koşarak, kimi kulübeler arasındaki karanlık geçitlerde öldürülerek, kimi korkuya kapılmış atların yanında koşarak yanımızdan büyük bir hızla geçip gece karanlığında yok oldular.

Dinas benim üstüme geliyordu. Kalkanımı kaldırdım, Hywel'in Gazabı'nı sıkıca kavradım ve ona meydan okudum ama son anda gözlerinin akı görünen atını çevirdi ve kılıcını kafama attı. İkiz kardeşine doğru at sürdü ve Lavaine yaklaştığında eğerden eğilip kolunu uzattı, Scarach saldıran atın yolunun üstünden çekildi, Lavaine kardeşinin koluna yapıştığı anda. Lavaine Dian'ı bıraktı ve ben atın peşinden koşarken onun yerlerde yuvarlandığını gördüm. Lavaine umutsuzca kardeşine sarılmıştı, kardeşi de onun kadar umutsuzca eyer kayışına yapışmıştı at dörtnala uzaklaşırken. Onların arkasından geri gelip dövüşmeleri için bağırdım ama ikizler düşmanlardan sağ kalanların kaçtıkları karanlık ağaçların arasında kayboldular. Ruhlarına lânet okudum. Kapıda durup onlara iğrenç böcekler, korkaklar şeytanın yaratıkları diye bağırdım.

"Derfel!" diye çağırdı beni Ceinwyn. "Derfel!"

Lânet ve küfürleri kesip ona döndüm. "Yaşıyorum," dedim. "Yaşıyorum."

"Ah Derfel" diye inledi ve işte o zaman Ceinwyn'in Dian'ı kollarında tuttuğunu ve Ceinwyn'in beyaz elbisesinin artık beyaz olmayıp kıpkızıl olduğunu gördüm.

Onların yanına koştum. Dian annesinin kolları arasındaydı. Kılıcımı yere attım, miğferimi başımdan çıkarıp onların yanında yere diz çöktüm. "Dian," diye fısıldadım. "Dian aşkım."

Ruhunun gözlerinde parlayıp söndüğünü gördüm. Beni ve annesini gördü ölmeden önce. Bize bir an baktı ve sonra genç ruhu karanlıkta bir kanat gibi yavaşça uçtu, tıpkı rüzgârın söndürdüğü bir mum alevi gibi sessizce. Lavaine kardeşinin koluna yapışırken boğazı kesilmişti ve küçük kalbi artık mücadele etmiyordu. Ama önce beni görmüştü. Gördüğünü biliyorum. Beni gördü ve sonra öldü ve ben kollarımı ona ve annesine sararak bir çocuk gibi ağladım.

Sevgili küçük Dian'ım için ağladım.

Yaralı olmayan dört esirimiz vardı. Biri bir Sakson muhafızı, diğer üçü Belgae mızrakçısıydı. Merlin onları sorguladı ve işi bitince dördünü de paramparça ettik. Onları katlettim. Kızgınlıkla, öldürürken hıçkırarak, Hywel'in Gazabı'nın ağırlığından başka hiçbir şey hissetmeden, boş bir tatminle kılıcımı sapladım. Birer birer, adamlarımın önünde, Ceinwyn'in önünde, Morwenna ve Seren'in önünde dördünü de bir kasap gibi kestim. İşim bitince Hywel'in Gazabı kabzasından kılıç uçuna kadar kıpkırmızıydı ve ben hâlâ cansız vücutlarına vuruyordum. Kollarım kana bulanmıştı, kızgınlığım tüm dünyayı doldurabilirdi ama hâlâ küçük Dian'ımı geri getirmezdi.

Daha alınacak intikamım vardı ve birini öldürmek istiyordum ama düşmanların gırtlakları kesilerek işleri çoktan bitirilmişti. Her tarafımdan kan akarak dehşet içindeki kızlarıma doğru gittim ve onları kollarıma aldım. Hâlâ ağlıyordum ve onlar da ağlıyorlardı. Hayatım onlarınkine bağlıymış gibi onlara sarıldım ve onları Ceinwyn'in Dian'ın vücudunu hâlâ kollarında tuttuğu yere götürdüm. Ceinwyn'in kollarını yavaşça açtım ve kollarını yaşayan çocuklarının boynuna sardım sonra Dian'ın küçük bedenini kollarıma aldım ve yanan depoya doğru yürüdüm. Merlin benimle geldi. Asasını Dian'ın alnına değdirdi ve sonra bana başı ile işaret etti. Dian'ın ruhunun Kılıçlar Köprüsü'nden geçme zamanının geldiğini işaret ediyordu. Önce onu öptüm sonra yere koydum ve bıçağımla sarı saçlarından bir tutam kesip keseme yerleştirdim. Onu kaldırdım bir kez daha öptüm ve cesedini ateşlere fırlattım. Saçları ve beyaz elbisesi parıldadı.

"Ateşi besleyin," dedi sertçe Merlin adamlarıma. "Ateşi besleyin."

Ateşi Dian'ın vücudunu yakıp yok edecek bir fırın haline getirmek için kulübelerden birini yıktılar. Ruhu gölge bedeni içinde Diğer Dünya'ya gidiyordu şimdiden ve ölüm ateşi karanlıkta parıldarken alevlerin önünde diz çöktüm, kahrolmuş boş bir ruhtum artık ben.

Merlin beni ayağa kaldırdı. "Gitmeliyiz Derfel."

"Biliyorum."

Bana sarıldı, bir baba gibi beni güçlü kollarında tuttu. "Keşke onu kurtarabilseydim," dedi yumuşak bir sesle.

"Bunu yapmaya çalıştın," dedim ve kendime Ynys Wydryn'da zaman kaybettiğim için lânet okudum.

"Gel," dedi Merlin. "Güneş doğmadan buradan uzaklarda olmalıyız."

Taşıyabileceğimiz kadar eşya aldık yanımıza. Kanlanmış zırhımı çıkarttım ve altın süslemeli örme zincirden zırhımı giydim. Seren, deri bir torba içinde üç yavru kedisini, Morwenna yün eğirmek için örekesini ve bir elbisesini aldı, Ceinwyn ise yiyecek torbasını taşıyordu. Hepimiz seksen kişiydik mızrakçılar, aileler, hizmetkârlar ve esirlerle birlikte. Hepsi de ölüm ateşine küçük bir şey atmışlardı. Çoğu kez bir ekmek parçası ama Merlin'in uşağı Gwlyddyn Dian'ın kamış kanosunu, Diğer Dünya'nın göllerinde kürek çekebilmesi için, ateşe atmıştı.

Ceinwyn, Merlin ve Malaine ile birlikte yürüyordu ve kardeşinin druidine Diğer Dünya'da çocuklara ne olduğunu sordu. "Oyun oynarlar," dedi druid. "Elma ağaçlarının altında oyun oynarlar ve seni beklerler."

"Mutlu olacaktır," dedi Malaine. Uzun boylu, ince yapılı Iorweth'in eski asasını taşıyordu. Gecenin dehşetini atlatamamış gibi görünüyordu ve Nimue'nin kirli, kanlı elbisesinden rahatsız olmuyordu. Gözünü kapadığı deri parçası kaybolmuştu ve korkunç saçları darmadağınık, kir pas içindeydi.

Dian'a ne olacağı konusunda tatmin olmuş görünen Ceinwyn yanıma geldi ve benimle yürüdü. Ben Lancelot'un düğün törenini seyretmek için durduğum için azap içindeydim ama Ceinwyn daha sakin görünüyordu. "Kaderi buymuş Derfel," dedi "ve şimdi mutlu o." Koluma girdi "ve sen yaşıyorsun. Bize sizlerin öldüğünü söylediler. İkinizin de, Arthur'un ve senin."

"Yaşıyor o da," dedim. İki druidin beyaz elbiselerini izleyerek konuşmadan yürüyordum. "Bir gün," dedim bir süre sonra "Dinas ve Lavaine'i bulacağım ve ölümleri korkunç olacak."

Ceinwyn kolumu sıktı. "O kadar mutluyduk ki," dedi. Sonra ağlamaya başladı, onu teselli etmek için kelimeler aradım ama Tanrıların Dian'ı bizden neden koparıp aldıklarının bir açıklaması olamazdı. Arkamızda gecenin karanlığında Ermid'in evinden yıldızlara doğru yük-

selen dumanlar görülüyordu. Evin damı sonunda alev almıştı ve eski hayatımız küllere dönüşüyordu.

Gölün kenarından kıvrılan bir yolu izledik. Ay bulutların arasından çıkmıştı ve söğüt ağaçlarını ve bataklık otlarıyla rüzgârın kıpırdattığı gölü gümüşümsü bir ışıkla aydınlatıyordu. Denize doğru yürüyorduk ama sahile varınca ne yapacağımızı düşünmemiştim bile. Lancelot'un adamları bizi arayacaklardı, bundan emindim ve bir şekilde güvenli bir yer bulmamız gerekiyordu.

Merlin esirleri ben onları öldürmeden önce sorgulamıştı. Mordred'in avlanırken öldürüldüğü söyleniyordu ve esirlerden biri kralın tecavüz ettiği bir kızın babası tarafından öldürüldüğünü söylemişti. Arthur'un öldüğü dedikodusu dolaşıyordu ve Lancelot böylece kendisini Dumnonia Kralı ilân etmişti. Hıristiyanlar onu, İsa'nın ilk gelişini haber veren vaftizci John gibi, İsa'nın ikinci gelişinin habercisi olduğu inancıyla iyi karşılamışlardı. Lancelot şimdi İsa'nın ikinci gelişinin habercisiydi.

"Arthur ölmedi," dedim. "Öldürülecekti ve ben de onunla birlikte öldürülecektim. Ama başaramadılar. Ben Arthur'u üç gün önce gördüm, Lancelot onun öldüğünü bu kadar çabuk nasıl haber aldı?"

"Haber almadı," dedi Merlin sakin bir sesle. "Sadece öldüğünü ümit ediyordu."

Tükürdüm. "Sansum ve Lancelot," dedim kızgınlıkla. "Lancelot muhtemelen Mordred'in öldürülmesini planladı ve Sansum da bizimkileri." Şimdi Sansum'un bir Hıristiyan Kralı var ve Lancelot da Dumnonia'ya sahip oldu.

"Ama sen yaşıyorsun," dedi Ceinwyn sakin bir sesle.

"Ve Arthur da yaşıyor," dedim. "Şayet Mordred öldü ise taht Arthur'undur."

"Eğer Lancelot'u yenebilirse," dedi Merlin.

"Tabiatıyla yenecek Lancelot'u," dedim azarlarcasına.

"Arthur zayıfladı," diye uyardı Merlin nazikçe. "Adamlarından birçoğu öldü. Mordred'in bütün muhafızları öldü ve Caer Cadarn'daki tüm mızrakçılar da. Cei ve adamları Isca'da öldüler, ölmeyenler de kaçak durumda. Hıristiyanlar ayaklandı Derfel. Evlerini balık sembolü ile işaretlediklerini duydum ve bu işaretin olmadığı evlerde yaşayan insanlar da katlediliyor." Bir süre sessizce yürüdü. "Tanrılarının gelişi için Britanya'yı temizliyorlar."

"Ama Lancelot Sagramor'u öldüremedi," dedim, söylediğimin doğru olmasını ümit ederek "ve Sagramor da bir orduya kumanda ediyor."

"Sagramor yaşıyor," dedi Merlin ve sonra gecenin en kötü haberini verdi, "ama Cerdic ona saldırdı. Ve bana kalırsa," diye sürdürdü "Lancelot ve Cerdic Dumnonia'yı paylaşmak için bir anlaşma yaptılar. Cerdic sınır bölgelerini alacak ve geri kalana da Lancelot sahip olacak."

Söyleyecek bir söz bulamadım. Olanlara inanamıyordum. Cerdic Dumnonia'yı ele mi geçirecekti? Hıristiyanlar neden Lancelot'u kral yapmak için ayaklanmıştılar? Ve tüm bunlar, ayrılırken her şeyin yolunda olduğu Dumnonia'da, birkaç gün içinde mi olmuştu?

"Aslında olacaklar belliydi," dedi Merlin düşüncelerimi okuyarak. "İpuçları vardı, sadece biz bunları ciddîye almadık. Birkaç Hıristiyanın evlerine balık işareti çizmesi kimin umurundaydı? Onların azgınlıklarını kim ciddîye aldı? Papazların ağızları köpürerek söylediklerine öylesine alışkındık ki ne söylediklerini bile dinlemedik. Ve içimizden kaçı onların Tanrılarının dört yıl içinde Britanya'ya geleceğine inanıyor ki? Çevremizde birçok işaret vardı Derfel ama onları körmüşüz gibi görmedik. Ama dehşete neden olan bu değildi."

"Neden olanlar Sansum ve Lancelot."

"Kazan neden oldu," dedi Merlin. "Birileri onu kullandı, Derfel ve gücü ülkede serbest kaldı. Dinas ve Lavaine'de olduğunu düşünüyorum kazanın ama onlar kazanı nasıl kontrol edeceklerini bilmiyorlar ve bu yüzden de dehşetini salıverdiler ortalığa."

Konuşmadan yürüdük. Severn Denizi göründü, batmakta olan ayın altında kıpırdayan siyah gümüş bir bant gibiydi deniz. Ceinwyn sessizce ağlıyordu, elini tuttum. "Sonunda buldum," dedim onu acısından uzaklaştırmak için, "babamın kim olduğunu. Dün öğrendim bunu sonunda."

"Baban Aelle," dedi Merlin hiç tereddüt etmeden.

Ona baktım. "Nasıl bildin?"

"Yüzünden anlaşılıyor Derfel. Bu gece kapıdan içeri girdiğinde sadece siyah ayı postu pelerinin eksikti. O kadar benziyorsun ki ona." Bana gülümsedi. "Seni ciddî küçük bir çocuk olarak hatırlıyorum. Tüm sorularınla ve asık suratınla... sonra bu gece Tanrıların bir savaşçısı gibi geldin. Demir, çelik, mızrak ve kalkanınla dehşet verici bir şey olarak geldin."

"Doğru mu?" diye sordu Ceinwyn.

"Evet," dedim ve tepkisinin ne olacağından korktum.

Korkmama gerek yoktu. "O zaman Aelle büyük bir adam olmalı," dedi ve bana üzüntülü üzüntülü gülümsedi, "Lord Prensim."

Denize ulaştık ve kuzeye döndük. Çılgınlığın henüz yayılmadığı Powys ve Gwent'ten başka gidebileceğimiz bir yer yoktu. Ama yolumuz yükselen denizin dalgalarının çamurlu bir halde kırıldığı, kumla-

nın derin bir çukur oluşturduğu bir yerde sona erdi. Solumuzda deniz vardı, sağımızda Avalon'un bataklıkları ve bana burada kapana kısılmışız gibi geldi. Ama Merlin endişelenmememizi söyledi. "Dinlenin," dedi. "Yakında yardım gelecek." Doğuya, bataklıkların ötesindeki tepelerde görünen bir ışığa baktı. "Şafak söküyor," dedi "güneş iyice yükselince yardıma gelecekler." Oturdu, Seren ve onun kedileri ile oynamaya başladı, bizler de kuma oturduk, çıkınlarımızı yanımıza koyduk ve ozanımız Pyrlig, Dian'ın en sevdiği şarkı olan Rhiannon'un Aşk Şarkısını söylemeye başladı. Bir kolunu Morwenna'nın boynuna atmış olan Ceinwyn ağladı ve ben dalgalı denize bakarak sadece alacağım intikamı düşündüm.

Güneş doğdu ve yükseldi. Dumnonia'da yeni ve harika günlerin habercisiydi sanki. Ama bugün demire bürünmüş atlılar köylerde bizi arıyor olacaklardı. Kazan sonunda kullanılmıştı, Hıristiyanlar Lancelot'un bayrağı etrafında toplanıyorlardı ve dehşet ülkeye yayılıyordu. Arthur'un tüm yaptıkları kuşatma altındaydı.

Bu sabah bizi bir tek Lancelot'un adamları aramıyordu. Bataklık köyleri Ermid'in evine olanları duymuşlardı. Ynys Wydryn'daki törenin bir Hıristiyan evlilik töreni olduğunu da duymuşlardı. Hıristiyanların düşmanı bataklık insanlarının dostuydu, bataklığa dağılan kayıkçılar, iz sürücüleri ve avcıları tüm bataklıkta bizi arıyorlardı.

Bizi güneş doğduktan iki saat sonra buldular ve hiçbir düşmanın girmeye cesaret edemeyeceği bataklık yollarından bizi kuzeye götürdüler. Akşam olurken, bataklıktan çıkmış, Abona Kenti'ne, gemilerin buğday, çanak çömlek, kurşun ve kalay yüküyle Siluria kıyılarına yelken açtıkları kente yaklaşmıştık. Nehir limanının Romalıların yapmış oldukları rıhtımlarında Lancelot'un adamlarından bir grup nöbet bekliyordu. Ama ordusu oraya buraya dağıtılmıştı ve gemileri bekleyen en fazla yirmi adam vardı; bunların çoğu da bir bal şırası gemisini yağmaladıkları için sarhoştu. Hepsini öldürdük. Nehrin çamurları arasında gelgit çizgisi üzerinde bir düzine paganın cesedi yatıyordu. Paganları öldüren fanatik Hıristiyanlar gitmişlerdi, Lancelot'un ordusuna katılmak üzere gitmişlerdi, şehirde kalan insanlar ise korku içindeydi. Bize şehirde neler olduğunu anlattılar, ölümlerde bir parmakları olmadığı konusunda yemin ettiler ve sonra da balıkla işaretlenmiş kapılarını kapatıp kol demirlerini yerleştirdiler. Ertesi sabah yükselen denizle birlikte Siluria Isca'ya, Lancelot'un bir zamanlar kendisi için yeterli gördüğü Siluria tahtını kabul ettiği Usk Kalesi'ne doğru yelken açtık

Ceinwyn benimle geminin küpeştesinde oturuyordu. "Ne kadar tuhaf," dedi, "savaşların krallarla başlayıp bitmesi."

"Nasıl?" dedim.

Omuz silkti. "Uther öldü ve Arthur, babamı öldürene kadar savaştan başka bir şey yoktu, sonra barış geldi ve şimdi Mordred tahta çıktı ve yeniden savaştayız. Mevsimler gibi Derfel. Savaşlar başlıyor, savaşlar bitiyor." Başını omzuma dayadı. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Sen ve kızlar kuzeye Caer Sws'e gideceksiniz," dedim, "ben kalıp dövüşeceğim."

"Arthur da savaşacak mı?"

"Eğer Guinevere öldürüldüyse," dedim, "hiçbir düşmanı hayatta kalmayana dek savaşacaktır." Guinevere hakkında bir şey duymamıştık ama Dumnonia'da dolaşarak her yeri yağmalayan Hıristiyanları düşündüğümüzde ona bulaşmamış olmaları ihtimali zayıftı.

"Zavallı Guinevere," dedi Ceinwyn, "ve zavallı Gwydre." Arthur'un oğlunu çok severdi.

Usk Nehri'nde karaya çıktık, Meurig'in hüküm sürdüğü topraklarda güvendeydik ve buradan kuzeye Gwent'in başkenti Burrium'a yürüdük. Gwent bir Hıristiyan ülkesiydi ama Dumnonia'yı saran çılgınlık buraya bulaşmamıştı. Gwent'in zaten bir Hıristiyan kralı vardı ve bu da halkın sakin kalmasını sağlıyordu. Meurig Arthur'u suçladı. "Paganizmi ortadan kaldırmalıydı," dedi bize.

"Neden Kral Hazretleri?" dedim. "Arthur'un kendisi de bir pagan."

"İsa'nın gerçeği kör edercesine açık sanırım," dedi Meurig, bir adam tarihin gelgitlerine ayak uyduramazsa o zaman sadece kendisini suçlayabilir. Gelecek Hıristiyanlıktır Lord Derfel ve paganizm de geçmişte kaldı."

"Fazla bir geleceğimiz yok o zaman," dedim burun kıvırarak. "Tarih dört yıl içinde sona erecekse."

"Sona ermeyecek," dedi Meurig. "Başlayacak! İsa yeniden geldiğinde Lord Derfel, ihtişam günleri başlayacak. Hepimiz kral olacağız, herkes mutlu ve kutsanmış olacak."

"Biz paganlar dışında."

"Tabiatıyla, cehenneme de insan lâzım. Ama gerçek inancı kabul etmeniz için daha zamanınız var."

Beni ve Ceinwyn'i vaftiz olmaya ikna etmeye çalıştı ama biz bu daveti nazikçe geri çevirdik ve ertesi sabah Ceinwyn, Morwenna, Seren ve diğer kadın ve çocuklarla Powys'e doğru yola çıktı. Ailelerimize sarıldık ve onların kuzeye doğru gidişlerini seyrettik. Meurig onlara refakatçi vermişti ve ben de kendi adamlarından altısını, ka-

dınlar Cuneglas'ın korumasında güvende olunca derhal güneye gelmeleri emriyle yanlarına vermiştim. Malaine, Cuneglas'ın druidi onlarla gitti ama kazana olan ilgisi Karanlık Yol'daki kadar hararetle yanan Merlin ve Nimue bizimle kaldı.

Kral Meurig bizimle Glevum'a kadar geldi. Bu bir Dumnonia şehriydi ama tam Gwent sınırındaydı ve onun toprak ve kereste surları Meurig'in ülkesini koruyordu. Meurig mantıklı bir şekilde davranarak Dumnonia'daki karışıklığın Gwent'e bulaşmaması için buraya kendi mızrakçılarını da göndermişti. Glevum'a varmak yarım günümüzü aldı ve Uther'in son Yüksek Konsey Toplantısı'nı yaptığı Roma Sarayı'nda adamlarımın geri kalanlarını, Arthur'un adamlarını ve Arthur'un kendisini buldum.

Salona girdiğimi gördüğünde yüzündeki memnuniyet ifadesi o kadar açıkça görülüyordu ki gözlerim yaşardı. Ben annemi bulmak için güneye gittiğimde Arthur'la kalan adamlarım sevinçle bağrıştılar. Onlara Ermid'in evini anlattım, ölenlerin adlarını söyledim, kadınlarının hâlâ yaşadığını belirttim ve sonra Arthur'a baktım. "Ama Dian'ı öldürdüler," dedim.

"Dian'ı mı?" İlk önce bana inanmadı sanırım.

"Dian'ı," dedim ve gözyaşlarımın yeniden akmaya başladığını hissettim.

Arthur beni salondan çıkarttı ve sağ kolunu omzuma koyup, Meurig'in kırmızı pelerinli mızrakçılarının şimdi tüm burçlarda nöbet bekledikleri surlara çıkarttı. Bana hikâyeyi yeniden anlattırdı, ondan ayrıldığım andan Abona'dan gemiye bininceye kadar olan tüm olanları anlattım. "Dinas ve Lavaine," dedi sesi acı içinde, sonra Excalibur'u kınından çekti ve gri çeliği öptü. "Senin intikamın benimdir," dedi ciddî bir şekilde ve kılıcı kınına soktu.

Bir süre hiçbir şey söylemedik, duvara yaslanarak Glevum'un güneyine doğru uzanan geniş vadiyi seyrettik. O kadar sakin görünüyordu ki. Samanlar biçilmeye hazırdı ve mısır tarlalarında mısırlar arasında haşhaş çiçekleri görünüyordu. "Guinevere hakkında bir haber var mı?" diyerek bozdu Arthur sessizliği ve sesindeki umutsuzluğu hissettim.

"Hayır Lordum."

Ürperdi ve sonra kendini toparladı. "Hıristiyanlar ondan nefret ederler," dedi yumuşak bir sesle ve sonra Excalibur'un demirine dokundu şeytanı kovalamak için.

"Lordum," dedim ona güven vermeye çalışarak, "muhafızları vardı. Ve sarayı da deniz kenarındaydı. Bir tehlike olsaydı kaçabilirdi."

"Nereye? Broceliande'ye mi? Ama ya Cerdic gemilerini gönderdiyse?" Bir an için gözlerini yumdu sonra başını salladı, "sadece gelecek haberleri bekleyebiliriz."

Ona Mordred'i sordum ama bizim duyduklarımızdan fazlasını bilmiyordu. Caer Ambra düşmüştü, Calleva yok olmuştu ve Corinium kuşatma altındaydı. Birkaç gün daha dayanabilirdi, Sagramor garnizonuna iki yüz mızrakçı daha katmayı başarmıştı ama ayın sonunda yiyecekleri tükenecekti. Öyle görünüyordu ki yeniden savaştaydık. Güldü, "Lancelot konusunda haklıydın öyle değil mi? Ve ben kördüm. Onu dostum sanıyordum." Hiçbir şey söylemedim, sadece ona baktım ve şakaklarında beyaz saçlar olduğunu gördüm hayretle. Bana hâlâ genç görünüyordu ama onunla şimdi karşılaşacak biri onun orta yaşlarda olduğunu söylerdi sanırım. "Lancelot Cerdic'i Dumnonia'ya nasıl sokabildi?" dedi kızgınlıkla. "Ve Hıristiyanları nasıl yüreklendirebildi?"

"Çünkü Dumnonia Kralı olmak istiyor," dedim, "ve onların mızraklarına ihtiyacı var. Ve Sansum da başdanışman olmak, Kraliyet Haznedarı olmak istiyor."

Arthur ürperdi. "Sansum'um gerçekten bizim Cadoc mabedinde ölmemizi mi planladığını düşünüyorsun?"

"Başka kim yapabilir ki?" diye sordum. Sansum'du sanırım, Lancelot'un kalkanındaki balık ile İsa'nın adını bir araya getiren ve Hıristiyan topluluğunu Lancelot'u Dumnonia Tahtı'na oturtacak bu azgınlığa sevk eden. Sansum'un İsa'nın yakında yeniden gelişine fazla bel bağladığını sanmıyordum ama güç sahibi olmak istiyordu ve Lancelot Dumnonia tahtı için Sansum'un adayıydı. Eğer Lancelot tahtı elinde tutabilirse, gücün tüm dizginleri fareler kralının pençelerinde olacaktı. "Tehlikeli bir orospu çocuğu o. Onu on yıl önce öldürmeliydik."

"Zavallı Morgan." Arthur iç geçirdi. "Neyi yanlış yaptık?" diye sordu bana.

"Biz mi?" dedim alınarak. "Biz hiçbir şeyi yanlış yapmadık."

"Hıristiyanların ne istediklerini hiçbir zaman anlamadık," dedi. "Anlasaydık ne yapabilirdik ki? Onlar kesin zaferden başka bir şeyi kabul etmeyeceklerdi."

"Bizim yaptığımız bir şey yok," dedim yumuşak bir sesle, "sadece zamanın cilvesi bu. Beş yüzüncü yıl onları çıldırttı."

"Umut etmiştim," dedi o da yumuşak bir sesle, "Dumnonia'da bir daha çılgınlık yaşanmayacağını düşünmüştüm."

"Onlara barış verdiniz Lordum," dedim "ve barış da onlara çılgınlık yapma imkânı verdi. Eğer Saksonlarla savaşıyor olsaydık tüm bu yıllar boyunca savaşmak ve hayatta kalmak için çabalayacaklardı ama aptallıklarını filizlendirmeleri için onlara bir şans verdik."

Omuz silkti. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi mi?" dedim. "Savaşacağız."

"Neyle?" diye sordu acı çeker gibi bir sesle. "Sagramor, Cerdic ile meşgul. Cuneglas bize mızrakçılarını yollayacak ama Meurig savaşmayacak bundan eminim."

"Savaşmayacak mı?" dedim paniğe kapılarak. "Ama Yuvarlak Masa yeminini etti!"

Arthur üzüntülü bir ifadeyle gülümsedi. "O yeminler Derfel, nasıl da peşimizi bırakmıyor. Ve bugünlerde insanlar onları hafife alıyor gibime geliyor. Lancelot da yemin etti, etmedi mi? Ama Meurig Mordred'in ölümü ile ortada bir *casus belli* kalmadığını söylüyor." Latince sözleri acıyla söylemişti ve Meurig'in aynı kelimeleri Lugg Vadisi'nden önce de kullandığını ve Culhwch'ın Latince kelimeleri *Casusların nasıl da belli* olduğuna çevirerek alay ettiğini hatırladım. "Culhwch gelecektir," dedim.

"Mordred'in ülkesi için savaşmaya mı? Hiç sanmıyorum."

"Sizin için savaşmak üzere Lordum," dedim, "eğer Mordred öldüyse siz kralsınız."

Buna acıyla gülümsedi. "Neyin kralı? Glevum'un mu?" Güldü. "Sen yanımdasın, Sagramor yanımda, Cuneglas'ın bana verebileceği kadarıyla yanımda ama Lancelot'un Dumnonia'sı ve Cerdic'i var." Bir süre sessizce yürüdük ve bana yarım ağızla gülümsedi. "Bir müttefikimiz daha var, pek dostumuz olmasa da. Aelle, Cerdic'in yokluğundan yararlanarak Londra'yı geri aldı. Belki de Cerdic ve o birbirlerini öldürürler?"

"Aelle," dedim, "oğlu tarafından öldürülecek, Cerdic tarafından değil."

Bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Hangi oğlu?"

"Bu bir lânet," dedim, "ve ben Aelle'in oğluyum."

Durdu ve sanki şaka yapıp yapmadığımı görmek ister gibi bana baktı. "Sen mi?" diye sordu.

"Ben, Lordum."

"Gerçekten mi?"

"Şerefim üzerine yemin ederim Lordum, ben sizin düşmanınızın oğluyum."

Hâlâ bana bakıyordu ve sonra gülmeye başladı. Gerçekten gülüyordu ve sonunda gözlerinden akan yaşları silerken başını salladı. "Aziz Derfel! Uther ve Aelle bilselerdi! Uther ve Aelle iki büyük düşman, oğullarının dost olacağını bilselerdi. Kader değiştirilemez."

"Belki de Aelle biliyordur," dedim, beni Erce'i ihmal ettiğim için nasıl azarladığını hatırlayarak.

"Şimdi bizim müttefikimiz," dedi Arthur "onu müttefik olarak istesek de istemesek de. Tabiatıyla savaşa girmek istemezse o başka."

"Savaşa girmemek mi?" dedim korkarak.

"Öyle zamanlar oluyor ki," dedi Arthur yavaşça "tüm istediğim Guinevere ve Gwydre'yi kurtarıp huzur içinde yaşayabileceğim bir ev. Hatta bir yemin etmek istediğim zamanlar oluyor, Tanrılar bana ailemi geri verirlerse bir daha onları rahatsız etmeyeceğime dair yemin etmek istiyorum. Senin Powys'teki evin gibi bir ev istiyorum. Hatırlıyor musun?"

"Cwm Isaf," dedim, Arthur'un Guinevere'ın böyle bir yerde mutlu olabileceğine nasıl inandığına şaşarak.

"Cwm Isaf gibi aynen," dedi özlemle. "Bir saban, birkaç tarla, yetiştirilecek bir oğul, saygı duyulacak bir kral ve akşam ocak başında şarkılar söylemek istiyorum." Döndü ve güneye baktı. Vadinin doğusunda yeşil yamaçlar dikleşiyordu ve Cerdic'in adamları da bu zirvelerden pek uzakta değillerdi. "Tüm bunlardan çok yoruldum," dedi Arthur. Bir an gözyaşlarını tutamayacak sandım. "Başarabildiğimiz şeylere bak Derfel, tüm yollar ve mahkemeler ve köprüler ve çözümlediğimiz tüm anlaşmazlıklar ve getirdiğimiz tüm refah, bunların hepsi din yüzünden yok oldu. Din!" Burçlardan aşağıya tükürdü. "Dumnonia savaşmaya değer mi?"

"Dian'ın ruhu savaşmaya değer," dedim. "Dinas ve Lavaine yaşadığı sürece bana barış yok. Ve Lordum sizin intikamı alınacak kayıplarınız olmaması için dua ederim ama hâlâ savaşmak zorundasınız. Eğer Mordred öldüyse, o zaman siz kralsınız, eğer yaşıyorsa yeminlerimiz var."

"Yeminlerimiz," dedi nefretle ve Iseult'un öleceği deniz kıyısında konuştuklarımızı düşündüğünden emindim. "Yeminlerimiz," dedi yeniden.

Ama yeminlerimiz şimdi elimizde kalan son şeylerdi, çünkü kaosta rehberimiz yeminlerimizdi ve kaos şimdi Dumnonia'da hüküm sürüyordu. Birileri kazanın gücünü salıvermişti ve bunun dehşeti hepimizi içine alacak gibi görünüyordu.

O yaz Dumnonia dev bir hedef tahtası gibiydi ve Lancelot oklarıyla hedefin yarısını eline geçirerek iyi bir konuma yerleşmişti. Thames Vadisi'ni Saksonlara terk etmişti ama ülkenin geri kalanı, kalkanında mistik balık işareti olduğu için onun yanında körü körüne dövüşen Hıristiyanlar sayesinde onundu. Lancelot'un, Mordred'den daha inançlı bir Hıristiyan olduğu hiç sanmıyordum ama Sansum'un misyonerleri yalan haberleri ustaca yaymışlardı ve Dumnonia'nın zavallı aldatılmış Hıristiyanlarına kalırsa Lancelot İsa'nın ikinci gelişinin habercisiydi.

Lancelot tam bir zafer elde edememişti. Arthur'u öldürme planı başarılı olamamıştı ve Arthur yaşadığı sürece Lancelot tehlikedeydi. Glevum'a geldiğimin ikinci günü hedef tahtasının tümünü ele geçirmeye girişti. Her şeyi kazanmayı denedi.

Lancelot kalkanını baş aşağı tutmuş ve mızrağının temrenine bir ökseotu bağlanmış bir atlı gönderdi. Atlı, Arthur'u, Glevum'un surlarından birkaç mil ötede eski zirvede bir toprak kale olan Dun Ceinach'a çağıran bir mesaj iletti. Arthur'un aynı gün eski kaleye gitmesini istiyor, güvenli olacağına yemin ediyor ve istediği kadar mızrakçı getirmesine izin veriyordu. Aslında reddetmek gerekiyordu ama sonunda Arthur'a Guinevere hakkında haber verileceği de vaat ediliyordu. Lancelot bunun Arthur'u Glevum'dan çıkartmak için yeterli olacağını biliyordu.

Bir saat sonra ayrıldı. Yirmi kişi, hepimiz yakıcı güneş altında zırhlarımızı kuşanıp onunla birlikte gittik. Geniş Severn Vadisi'nin doğu tarafında yükselen dik tepelerin üstünde büyük beyaz bulutlar vardı. Bu tepelere giden yolları izleyebilirdik ama pusu kurmaya elverişli birçok yerden geçtiği için vadi boyunca güneye uzanan yolu tercih ettik. Çavdar ve arpalar arasında beyaz haşhaş çiçeklerinin göründüğü tarlalar içinden geçen bir Roma yolunda ilerledik. Bir saat sonra

doğuya döndük ve alıç çiçekleri ile beyazlaşmış bir yamacın kenarından tırısla ilerleyerek biçilebilecek hale gelmiş bir çayırdan geçtik. Böylece eski kalenin zirvesinde durduğu çayırlık yamaca varmış olduk. Yamaca tırmanırken koyunlar önümüzden kaçıştılar, yamaç o kadar dikti ki atımdan inip dizginlerinden çekerek tırmanabildim. Otların arasında çiçekler açmıştı.

Zirveye yüz adım kala durduk ve ben tek başıma tırmanmaya devam ettim. Kalenin yosun tutmuş, yüksek duvarlarının arkasında bir tuzak olup olmadığını anlamak için çıkıyordum. Duvara vardığımda nefes nefese kalmış ve terlemiştim ama duvarın arkasında düşman yoktu. Eski kale, benim geldiğimi görünce kaçan iki tavşan dışında, terk edilmiş görünüyordu. Tepedeki sessizlik beni şüpheye düşürdüyse de kalenin kuzey tarafında yetişen kısa ağaçların arasından tek bir atlı çıktı. Elinde, abartılı bir hareketle yere attığı bir mızrak taşıyordu, kalkanını ters yüz etti ve atından indi. Ağaçlar arasından çıkan bir düzine adam onu izlediler, onlar da sanki ateşkes vaadinin gerçek olduğu konusunda beni inandırmak ister gibi mızraklarını yere attılar.

Arthur'a yukarı gelmesini işaret ettim. Atıyla geldi ve sonra ikimiz ilerledik. Arthur en iyi zırhlarını kuşanmıştı. Buraya yalvarmaya gelen bir adam gibi değil, bir savaşçının beyaz tüylü miğferi ve gümüş işlemeli balık pulu zırhı ile gelmişti.

İki adam bize doğru ilerlediler. Lancelot'un kendisini görmeyi bekliyordum ama gelenler kuzeni ve Seçilmiş Savaşçısı Bors'du. Bors uzun boylu, siyah saçlı, kaba sakallı, geniş omuzlu bir adamdı ve yetenekli bir savaşçıydı, efendisi hayatta bir yılan gibi kıvrılarak ilerlerken, o bir boğa gibi dosdoğru giderdi. Bors'a karşı olumsuz bir duygum yoktu, onun da bana yoktu ama sadakatlerimiz düşman olmamızı emrediyordu.

Bors başı ile kısaca selam verdi. O zırh kuşanmıştı ama refakatçisi olan rahip elbise giymişti. Piskopos Sansum'du bu. Şaşırmıştım, çünkü genelde sadakatinin ne tarafta olduğunu çok iyi gizlerdi ve fareler kralının Lancelot'a bağlılığını bu ölçüde açıkça belli etmesini zaferden çok emin olmasına bağladım. Arthur, Sansum'a onu küçümseyen bir bakış fırlattı ve sonra Bors'a baktı. "Karım hakkında haberlerin mi var?" dedi kısaca.

"Yaşıyor," dedi Bors, "ve güvende. Oğlunuz da öyle."

Arthur gözlerini kapadı. Rahatladığını saklayamıyordu, hatta bir an için konuşamadı. "Neredeler?" diye sordu kendisini toparladığında.

"Deniz Sarayı'nda," dedi Bors "korunuyorlar."

"Kadınları da esir mi alıyorsunuz?" dedim tiksinerek.

"Korunuyorlar," dedi Bors tiksinerek "çünkü Dumnonia'nın Hıristiyanları düşmanlarını öldürüyorlar. Ve bu Hıristiyanlar, Lord Arthur, karınızdan hiç hoşlanmıyorlar. Lordum Kral Lancelot karınızı ve oğlunuzu kendi koruması altına aldı."

"O halde Lordunuz Kral Lancelot onları," dedi Arthur alay edercesine, "kuzeye getirebilirdi."

"Hayır," dedi Bors. Başı açıktı ve geniş yara izleri dolu yüzünden terler akıyordu.

"Hayır mı?" dedi Arthur tehlikeli bir sesle.

"Size bir mesajım var Lordum," dedi Bors meydan okurcasına, "ve mesaj şöyle; Lordum, Kral Lancelot size karınızla Dumnonia'da yaşama hakkını bahşediyor. Onurlu bir şekilde davranılacak size ama eğer kralıma sadakat yemini ederseniz." Duraksadı ve gökyüzüne baktı. Ayın güneşle gökyüzünü paylaştığı nadir günlerden biriydi ve eliyle yarım ay ile dolunay arasında olan aya işaret etti. "Dolunaya kadar," dedi, "zamanınız var Kral Hazretlerine Caer Cadarn'da yemin edene kadar. On adamla geleceksiniz, yemin edeceksiniz ve sonra onun ülkesinde huzur içinde yaşayabileceksiniz."

Ben vaatle ilgili ne düşündüğümü göstermek için tükürdüm ama Arthur sinirlenmemi engellemek için elini kaldırdı. "Eğer gelmezsem?" diye sordu.

Başka biri bu mesajı iletmekten çekinebilirdi ama Bors hiç tereddüt etmedi. "Eğer gelmezseniz," dedi, "kralım onunla savaşta olduğunuzu kabul edecek, bu durumda toplayabildiği tüm mızrakçılara ihtiyacı olacak. Hatta şimdi karınızı ve oğlunuzu korumakta olan mızrakçılara dahi."

"Ve böylece," dedi Arthur çenesi ile Sansum'u işaret ederek, "onun Hıristiyanları onları öldürebilecekler?"

"İstedikleri anda vaftiz edilip dini kabul edebilirler," diye araya girdi Sansum. Siyah elbisesi üzerinden sarkan haçı tuttu. "Eğer vaftiz olurlarsa güvenliklerini ben garanti edebilirim."

Arthur ona dik dik baktı. Sonra isteyerek ve isabet ettirerek Sansum'um yüzüne tükürdü. Piskopos geriye doğru sıçradı. Bors'un eğlendiğini fark ettim ve Lancelot'un Seçilmiş Savaşçısı ile papazının birbirlerini fazla sevmediklerini anladım. Arthur tekrar Bors'a baktı. "Bana Mordred'den haber ver," dedi.

Bors soruya şaşırmış gibiydi. "Anlatılacak bir şey yok," dedi bir süre sonra. "Öldü."

"Cesedini gördün mü?" diye sordu Arthur.

Bors yine tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Kızına tecavüz ettiği bir adam tarafından öldürüldü. Bunun dışında bir şey bilmiyorum.

Bildiğim Mordred'in ölümden sonra kralımın Dumnonia'ya ayaklanmaları bastırmak için geldiği." Arthur'un başka bir şey söylemesini bekler gibi durdu, sonra bir şey söylemeyince sadece aya baktı. "Dolunaya kadar zamanınız var," dedi ve döndü.

"Bir dakika," diye çağırdım Bors'u. "Ya ben?" diye sordum.

Bors'un gözlerimin içine baktı. "Ya sen mi?" dedi alay eder gibi.

"Kızımın katili benden de bir yemin bekliyor mu?" diye sordum.

"Kralım senden hiçbir şey istemiyor," dedi Bors.

"O zaman ona söyle," dedim, "ben ondan bir şey istiyorum. Ona söyle Dinas ve Lavaine'in ruhlarını istiyorum, bu dünyada yaptığım son şey olsa da onları geberteceğim."

Bors onların ölümlerinin onun için bir anlam ifade etmiyormuş gibi omuz silkti ve tekrar Arthur'a baktı. "Caer Cadarn'da bekleyeceğiz Lordum," dedi ve uzaklaştı. Sansum geride kalarak bize bağırmaya başladı İsa'nın bütün ihtişamı ile geri gelmekte olduğunu ve tüm pagan ve günahkârların bu mutlu günden önce dünya yüzünden silineceğini söylüyordu. Ona tükürdüm ve arkamı dönüp Arthur'un peşinden gittim. Sansum peşimizden geldi, bize bağırıyordu, sonra birden adımı söyledi. Duymazdan geldim. "Lord Derfel!" diye bağırdı yeniden. "Sen bir orospu koruyucususun! Sen bir orospu sevdalısısın!" Bu hakaretlerin beni kızgınlıkla ona döndüreceğini biliyordu. Amacı beni kızdırmak değil dikkatimi çekmekti. Ona doğru hızla davrandığımda, "kötü bir şey söylemek istemedim Lordum," dedi aceleyle. "Sizinle konuşmalıyım. Hemen!" Bors'un bizi duyamayacağı kadar uzakta olduğundan emin olmak için arkasına baktı ve sonra yeniden tövbe etmem için bağırdı, Bors'un hâlâ beni taciz ettiğini düşünmesini istiyordu. "Sizin ve Arthur'un öldüğünü sanıyorduk," dedi alçak bir sesle.

"Bizim ölmemiz için tuzağı sen ayarladın," diyerek suçladım onu.

Bembeyaz kesildi. "Ruhum üzerine yemin ederim Derfel hayır! Hayır!" İstavroz çıkarttı. "Melekler dilimi koparsınlar ve şeytana yedirsinler eğer yalan söylüyorsam. Yüce Tanrı adına yemin ederim Derfel hiçbir şey bilmiyordum." Bu yalanı söyledikten sonra tekrar etrafına bakındı, sonra bana baktı. "Dinas ve Lavaine," dedi alçak sesle yine, "Deniz Sarayı'nda Guinevere'ın başında nöbet bekliyorlar. Lordum, size bunu söyleyenin ben olduğumu unutmayın."

Gülümsedim. "Bunu bize söylediğini Bors'un bilmesini istemiyorsun değil mi?"

"Hayır Lordum lütfen."

"O zaman bu senin masum olduğunu ona kanıtlayacaktır," dedim ve fareler kralının kulağını mabedinin büyük çanları gibi çınlatacak bir tokat patlattım. Dönerek yere düştü ve yattığı yerden ben uzakla-

şırken bana lânetler yağdırıyordu. Şimdi Sansum'un bu kaleye neden geldiğini anlıyordum. Fareler kralı Arthur'un hayatta olmasının Lancelot'un yeni tahtını tehdit ettiğini görebiliyordu ve hiç kimse Arthur'un karşı çıktığı bir efendiye körü körüne bağlanmazdı. Sansum, karısı gibi, kendisine borçlu kalmamı sağlamaya çalışıyordu.

Kendisine yetiştiğimde Arthur, "ne oldu orada?" diye sordu.

"Bana Dinas ve Lavaine'in Deniz Sarayı'nda olduklarını söyledi. Guinevere'a bekçilik ediyorlarmış."

Arthur homurdandı ve sonra tepemizdeki aya baktı. "Dolunaya kaç gün var Derfel?"

"Beş," diye tahmin yürüttüm. "Altı, belki de yedi. Merlin bilebilir."

"Karar vermek için altı gün," dedi sonra durup bana baktı. "Onu öldürmeye cesaret ederler mi?"

"Hayır Lordum," dedim haklı olduğumu umut ederek. "Sizi düşman etmek istemezler. Onlara yemin etmenizi istiyorlar ve sonra sizi öldürecekler. Bundan sonra da onu da öldürebilirler."

"Eğer gitmezsem," dedi alçak sesle, "onu tutmaya devam edecekler. Ve o ellerinde olduğu sürece de ben çaresizim Derfel."

"Bir kılıcınız, Lordum, bir mızrağınız ve bir kalkanınız var. Size hiç kimse çaresiz diyemez."

Arkamızda Bors ve adamları atlarına binip uzaklaştı. Biz bir süre daha Dun Ceinach'ın surları üzerinden batıya bakmak için durduk. Bu tüm Britanya'daki en güzel manzaraydı, Severn'den kuş bakışı Siluria'ya kadar görebiliyorduk. Çok uzağı görebiliyorduk ve bu yüksek yerden güneşle aydınlatılan topraklar çok güzel görünüyordu. Uğrunda savaşılacak bir yerdi bu ülke.

Ve dolunaya kadar altı günümüz vardı.

"Yedi gün," dedi Merlin.

"Emin misin?" diye sordu Arthur.

"Belki de altı," dedi Merlin. "Bunu hesaplamamı beklemiyorsun herhâlde. Zor ve sıkıcı bir iştir. Uther için birçok kere yaptım ve hemen her zaman da yanıldım. Altı, yedi gün derim. Belki de sekiz."

"Malaine hesaplar," dedi Cuneglas. Dün Ceinach'dan döndüğümüzde Cuneglas'ın Powys'ten geldiğini görmüştük. Ceinwyn ve kadınları kuzeye götüren druidle konuştuktan sonra onu da yanında getirmişti. Powys Kralı, Dinas ve Lavaine'den intikam alacağına yemin etti. Beraberinde altmış mızrakçı getirmişti ve yüz tanesinin daha güneye doğru

gelmekte olduğunu söyledi. Daha gelecekler var dedi bize, çünkü Cuneglas savaşmak istiyordu ve emrindeki tüm savaşçıları getiriyordu.

Altmış savaşçısı şimdi Glevum'un büyük ziyafet salonunda Arthur'un adamları ile duvar dibinde çömelmişlerdi, Lordları salonun ortasında konuşurlarken. Sadece mızrakçılarıyla Corinium civarında Cerdic'in ordusunu hırpalamakla meşgul olan Sagramor burada değildi. Meurig buradaydı ve Merlin'in masanın başındaki büyük koltuğa oturmuş olmasından duyduğu rahatsızlığı saklayamıyordu. Merlin'in iki yanında Arthur ve Cuneglas vardı, Meurig masanın öbür ucunda Merlin'in karşısında oturuyordu, Culhwch ve ben de diğer iki sandalyedeydik. Culhwch Cuneglas'la Glevum'a gelmişti ve gelişi dumanlı odadaki havayı rahatlatmıştı. Savaşmak için sabırsızlanıyordu. Mordred'in ölümü ile Arthur'un Dumnonia Kralı olduğunu ve yeğeninin tahtını korumak için kan içinde yüzmeye hazır olduğunu söylüyordu. Cuneglas ve ben onun bu saldırgan tutumunu destekliyorduk. Meurig ihtiyatlı davranmaktan söz ediyor, Arthur hiçbir şey söylemiyordu ve Merlin uyur gibiydi. Uyuduğundan kuşkuluydum zira yüzünde hafif bir gülümseme vardı söylediklerimizi dinlerken.

Culhwch Bors'un mesajını ciddîye almıyordu. Lancelot'un Guinevere'ı öldüremeyeceğini ve Arthur'un adamlarının başında güneye gitmesi ve tahtı ele geçirmesi gerekeceğini söylüyordu. "Yarın," dedi Culhwch Arthur'a. "Yarın yola çıkarız. İki gün içinde her şey bitmiş olur."

Cuneglas biraz daha ihtiyatlıydı, Arthur'a Powys mızrakçılarını beklemesini ve bu adamlar geldiğinde savaş ilân edeceğini ve güneye gideceğini anlatıyordu. "Lancelot'un ordusu kaç kişi?" diye sordu.

Arthur omuz silkti. "Cerdic'in adamlarını hesaba katmadan mı? Belki üç yüz kişi."

"Çok az," diye bağırdı Culhwch. "Onları kahvaltıdan önce gebertiriz."

"Ve birçok da ateşli Hıristiyan yandaşları var," diye uyardı Arthur.

Culhwch Hıristiyanlar konusunda kendi fikrini söyledi ve Meurig hakarete uğramış gibi kıpkırmızı kesildi. Arthur Gwent'in genç kralını yatıştırdı. "Hepiniz bir şey unutuyorsunuz," dedi alçak sesle. "Ben hiçbir zaman kral olmak istemedim. Hâlâ da istemiyorum."

Masanın etrafında bir süre sessizlik oldu, salondaki askerlerden bir bölümü Arthur'un sözlerine mırıldanarak itiraz ettiler. "Senin ne istediğin," dedi Cuneglas sessizliği bozarak, "artık önemli değil. Görünüşe göre Tanrılar senin için karar verdiler bile."

"Eğer Tanrılar benim kral olmamı isteselerdi," dedi Arthur yumuşak bir sesle, "annemin Uther'le evlenmesini de sağlarlardı."

"Ne istiyorsun o zaman?" diye bağırdı Culhwch umutsuzluk içinde.

"Guinevere ve Gwydre'yi geri istiyorum," dedi Arthur, "ve Cerdic'in mağlup edilmesini," diye ekledi masanın çiziklerle dolu yüzeyine bakarken. "Normal bir insan gibi yaşamak istiyorum," diye sürdürdü sözlerini. "Bir eş, bir oğul ve bir çiftlik. Huzur istiyorum," artık Britanya hakkında konuşmuyor sadece kendisinden söz ediyordu. "Yeminlere bulaşmak istemiyorum, insanların hırsları ile uğraşmak istemiyorum artık ve insanların mutluluğu için arabulucu olmak da istemiyorum bundan böyle. Ben Kral Tewdric'in yaptığını yapmak istiyorum. Yeşillikler içinde bir yer bulmak ve orada yaşamak istiyorum."

"Yani çürüyüp gitmek istiyorsun, öyle mi?" Merlin uyuyormuş gibi numara yapmayı kesmişti.

Arthur gülümsedi. "Öğrenecek o kadar çok şey var ki Merlin. Neden bir adamın aynı madenden aynı ateşte yaptığı kılıçlardan biri ilk çarpışmada eğrilir de diğeri sağlam kalır? Bulunması gereken öyle çok şey var ki."

"Demirci olmak istiyor," dedi Merlin Culhwch'e.

"İstediğim Guinevere ile Gwydre'ye kavuşmak," dedi Arthur kararlı bir sesle.

"O zaman Lancelot'a bağlılık yemini etmelisin," dedi Meurig.

"Eğer Caer Cadarn'a Lancelot'a yemin etmeye giderse," dedim, "yüzlerce silahlı adam karşısına çıkar ve onu bir köpek gibi öldürürler."

"Yanımda krallar olursa yapamazlar," dedi nazikçe Arthur.

Hepimiz ona bakakaldık ve o da sözlerinden etkilendiğimize şaşırmış gibiydi. "Krallar mı?" Culhwch sonunda sessizliği bozdu.

Arthur gülümsedi. "Eğer Kral Hazretleri Cuneglas ve Kral Hazretleri Meurig benimle Caer Cadarn'a gelecek olurlarsa Lancelot'un beni öldürmeye cesaret edebileceğini hiç sanmıyorum. Britanya'nın Kralları ile yüz yüze gelirse konuşmak zorunda kalacaktır ve konuşursa da bir anlaşmaya varabiliriz. Benden korkuyor ama korkacak bir şey olmadığını anladığında beni öldürmeyecektir. Ve ailemi de öldürmeyecektir."

Bu sözleri düşünürken yeniden bir sessizlik oldu, sonra Culhwch bağırarak karşı çıktı. "Orospu çocuğu Lancelot'un kral olmasına izin mi vereceksin?" Salonun duvarları dibinde oturan mızrakçılardan bazıları da bu itiraza homurdanarak destek verdiler.

"Yeğenim, yeğenim," diye yatıştırdı Arthur Culhwch'ı. "Lancelot kötü bir insan değil. Zayıf bir insan ama kötü değil. Planlar yapmıyor, rüyaları yok, sadece açgözlü ve eli çabuk. Her şeyi kapıyor, biriktiriyor ve yakalayacak başka bir şey olur ümidiyle bekliyor. Şimdi benim ölmemi istiyor. Benden korktuğu için ama ölümümün bedelinin çok yüksek olduğunu anladığı anda, alabileceğine razı olacaktır."

"Ölümüne razı olacaktır ancak. Aptal," diye bağırdı Culhwch masayı yumruklayarak "sana binlerce yalan söyleyecektir, dostluğunuzdan söz edecektir ve kralların evlerine döndükleri anda da kaburga kemiklerinin arasına kılıcını sokuverecektir."

"Evet, bana yalan söyleyecektir," diye onayladı Arthur sakin bir tavırla. "Tüm krallar yalan söylerler. Hiçbir krallık yalan söylenmeden yönetilemez çünkü yalanlar, üzerlerine ünümüzü şöhretimizi kurduğumuz şeylerdir. Ozanlara ucuz zaferlerimizi muhteşem başarılar haline getirmeleri için para öderiz ve hatta bazen bize şarkılarını söyledikleri yalanlara kendimiz de inanırız. Lancelot tüm bu şarkılara inanmaya bayılır ama gerçek şu ki şu anda zayıf ve kendisine güçlü dostlar arıyor. Beni düşman sandığı için benden korkuyor ama düşmanı olmadığımı anladığı anda bana ihtiyacı olduğunu da anlayacak. Dumnonia'yı Cerdic'ten kurtarmak istiyorsa bulabildiği her adama ihtiyacı olacak."

"Cerdic'i Dumnonia'ya kim davet etti," diye itiraz etti Culhwch. "Lancelot davet etti!"

"Ve buna çok kısa süre sonra pişman olacak," dedi Arthur sakin bir sesle. "Mükafatını almak için Cerdic'i kullandı ve şimdi Cerdic'in tehlikeli bir müttefik olduğunu anlayacak."

"Lancelot için dövüşür müsün?" diye sordum dehşet içinde.

"Britanya için dövüşürüm," dedi Arthur. "İnsanlardan beni olmak istemediğim bir şey yapmak için ölmelerini isteyemem ama onlardan evleri, karıları ve çocukları için dövüşmelerini isteyebilirim. Ve benim de uğruna dövüşeceğim şey bu. Guinevere için ve Cerdic'i yenmek için dövüşürüm. Cerdic yenildiğinde de Lancelot Dumnonia'yı yönetmiş kime ne? Biri yönetecek zaten ve onun Mordred'den daha iyi bir kral olacağını da söyleyebilirim." Tekrar bir sessizlik oldu. Salonun bir ucunda bir köpek hırıldadı ve bir mızrakçı hapşırdı. Arthur bize baktı ve hepimizin şaşkın olduğunu gördü. "Eğer Lancelot'la savaşırsam," dedi, "Lugg Vadisi öncesinde ne haldeysek, o hale dönmüş olur Britanya. Saksonlar yerine birbirimizle savaştığımız günlere döneriz. Burada bir tek ilke var ve o da Uther'in üzerinde ısrarla durduğu, Saksonların Severn Denizi'nden uzakta tutulmaları ilkesi. Eğer bir taht için dövüşüyorsam Cerdic'e Corinium'u, sonra bu şehri alma şansını vermemek içindir, Glevum'u alırsa bizi ikiye bölmüş olacak. Lancelot'la savaşırsam Saksonlar her şeyi kazanacaklar. Dumnonia'yı alacaklar, sonra Gwent'i ve sonra da kuzeye Powys'e gidecekler."

"Doğru," diyerek Meurig Arthur'u alkışladı.

"Ben Lancelot için dövüşmem," dedim kızgınlıkla, Culhwch de beni alkışladı.

Arthur bana gülümsedi. "Aziz dostum Derfel, senin Lancelot için dövüşmeni beklemiyorum, adamlarının Cerdic'le savaşmasını istiyorum. Cerdic'i yenmesi için Lancelot'a yardım edersen ödül olarak sana Dinas ve Lavaine'i verecek."

Ona bakakaldım. Bu ana kadar onun ne kadar ilerisini düşündüğünü anlamamıştım. Hiçbirimiz Lancelot'un ihanetinden ötesini görememiştik ama Arthur sadece Britanya'yı ve Saksonları Severn Denizi'nden uzakta tutmak gerektiğini düşünüyordu. Lancelot'un düşmanlığını elinin tersi ile bir kenara itiyordu ve Saksonları yenmeye çalışıyordu.

"Peki ya Hıristiyanlar?" dedi Culhwch alaycı bir sesle, "senin Dumnonia'ya girmene izin vereceklerini mi sanıyorsun? O orospu çocuklarının seni yakmak için bir ateş hazırlamayacaklarını mı sanıyorsun?"

Meurig itiraz etti ama Arthur onu susturdu. "Hıristiyanların heyecanı kendi kendini tüketecek," dedi Arthur. "Bir çılgınlık gibi, tükendiğinde de evlerine dönüp hayatlarını sürdürecekler. Ve Cerdic yenildiğinde Lancelot Dumnonia'yı düzene sokabilir. Ben de ailemle yaşayacağım, sadece bunu istiyorum."

Cuneglas koltuğunda geriye yaslanmış salonun tavanındaki Roma resimlerinin kalıntılarına bakıyordu. Doğruldu ve Arthur'a baktı. "Bana ne istediğini bir kez daha anlat."

"Britanyalıların barış içinde yaşamalarını," dedi Arthur sabırla. "Cerdic'in geri sürülmesini ve aileme kavuşmayı istiyorum."

Cuneglas Merlin'e baktı. "Lordum," dedi yaşlı adamı düşüncesini açıklamaya davet ederek.

Merlin sakal örgülerinden ikisini düğümlemekle meşguldü ama şimdi şaşırmış görünerek düğümü çözdü. "Tanrıların isteklerinin Arthur'unkilerle aynı olduğunu sanmıyorum," dedi. "Hepiniz kazanı unutuyorsunuz."

"Bunun kazanla bir ilgisi yok," dedi kesin bir ifadeyle Arthur.

"Kazanın her şeyle ilgisi var," dedi Merlin beklenmedik bir sertlikle, "ve kazan kaosu getirir. Sen düzen arzuluyorsun Arthur ve Lancelot'un senin sözlerini dinleyeceğini sanıyorsun ve Cerdic'in kılıcına teslim olacağını sanıyorsun ama mantıklı düzenin eskiden olduğu gibi şimdi de işe yaramayacak. Erkeklerin ve kadınların sana barışı getirdiğin için teşekkür ettiklerini mi sanıyorsun gerçekten? Senin barışından sıkıldılar ve bu sıkıntıyı gidermek için de kendi belalarını yarattılar. İnsanlar barış istemez Arthur, can sıkıntısından kurtuluş ararlar. Sen de susamış bir insanın bal şırası araması gibi can sıkıntısını arıyorsun. Senin mantığın Tanrıları yenemez ve Tanrılar bunu sağlama bağlayacaklardır. Sürünerek bir eve gidebileceğini ve demir-

cilik oynayabileceğini mi sanıyorsun? Hayır," Merlin bir şeytan gibi gülümsedi ve uzun siyah asasını kavradı "hatta şu anda dahi," dedi Merlin "Tanrılar senin için bir bela yaratıyor." Asası ile salonun giriş kapısını gösterdi. "Belanı bulmaya hazır ol Arthur ap Uther."

Hepimiz döndük ve kapıda Galahad'ın durduğunu gördük. Örme zincirden zırhını kuşanmıştı, belinde kılıcı vardı ve beline kadar çamura bulanmıştı. Ve yanında o sefil, sakat ayaklı, basık burunlu, yuvarlak suratlı, seyrek sakallı, çalı kafa vardı.

Mordred hâlâ yaşıyordu.

Hepimiz şaşkına dönmüştük. Mordred topallayarak salona girdi, küçük gözleri kimsenin gelişinden dolayı sevinç göstermemiş olmasından duyduğu kızgınlığı yansıtıyordu. Arthur yeminle bağlı olduğu lorduna baktı. Kafasında bize ayrıntıları ile anlattığı planı yeniden kurmakta olduğunu biliyordum. Lancelot'la mantıklı bir barış olamazdı, çünkü Arthur'un yeminle bağlı olduğu efendisi yaşıyordu. Dumnonia'nın hâlâ bir kralı vardı ve bu Lancelot değildi. Mordred'di ve Mordred'e bağlılık yemini etmişti Arthur.

Herkes haber almak için Mordred'in etrafında toplanınca sessizlik bozuldu. Galahad kenara çekilip bana sarıldı. "Tanrıya şükürler olsun yaşıyorsun," dedi içtenlikle.

Dostuma gülümsedim. "Sana kralımı kurtardığın için teşekkür etmemi mi bekliyorsun?" diye sordum.

"Birisi etmeli," dedi "çünkü kral teşekkür etmedi, nankör canavar," dedi Galahad. "Onun neden yaşadığını ve bu kadar çok iyi insanın neden öldüğünü Tanrı bilir. Llywarch, Bedwyr, Dagunet, Blaise. Hepsi öldüler." Durnovaria'da ölen Arthur'un savaşçılarının adlarını sayıyordu. Bunlardan bir kısmını biliyordum ama bazılarını tanımıyordum. Galahad onların nasıl öldükleri konusunda daha fazla şey biliyordu. Mordred'in ölüm haberi Hıristiyanları ayaklanmaya sürüklediği zaman Durnovaria'daydı ama Galahad ayaklananlar arasında mızrakçılar da gördüğüne yemin ediyordu. Lancelot'un adamlarının Ynys Wydryn'a ziyarete gelen hacıların kılığına bürünerek şehre sızdıklarını ve katliama bunların neden olduğuna inanıyordu Galahad. "Arthur'un adamlarından çoğu meyhanelerdeydi," dedi "ve en ufak bir şansları olmadı. Birkaçı hayatta kaldı ama nerede olduklarını Tanrı bilir."

İstavroz çıkarttı. "Bunu yapan İsa değil Derfel, bunu biliyorsun, değil mi? Bunda şeytanın parmağı var." Bana üzüntülü, neredeyse korkmuş bir şekilde baktı. "Dian hakkında duyduklarım doğru mu?"

"Doğru," dedim. Galahad hiçbir şey söylemeden beni kucakladı. Hiç evlenmemişti ve çocuğu yoktu ama kızlarımı gerçekten severdi. Tüm çocukları severdi. "Onu Dinas ve Lavaine öldürdüler," dedim ona, "ve onlar hâlâ yaşıyor."

"Kılıcım senindir," dedi.

"Biliyorum," dedim.

"Eğer bu İsa'nın işi olsaydı," dedi Galahad ciddîyetle "o zaman Dinas ve Lavaine Lancelot'a hizmet ediyor olmazlardı."

"Senin Tanrını suçlamıyorum," dedim ona "Tanrılardan hiçbirini suçlamıyorum". Mordred'in çevresindeki kargaşaya baktım. Arthur düzen ve sessizlik için bağırıyordu, hizmetkârlar yiyecek ve krala uygun elbiseler getirmek üzere gönderilmişlerdi ve herkes son haberleri duymak istiyordu.

"Lancelot senden sadakat yemini etmeni istemedi mi?" diye sordum Galahad'a.

"Durnovaria'da olduğumu bilmiyordu. Piskopos Emry'de kalıyordum ve piskopos bana bunun üzerine giymem için bir keşiş elbisesi verdi," örme zincirden zırhına vurdu "ve sonra kuzeye gittim. Zavallı Emry çok üzüntülü. Hıristiyanlarının çıldırdığını düşünüyor ve ben de onunla aynı fikirdeyim. Belki de kalıp çarpışmam gerekirdi ama yapamadım. Kaçtım. Senin ve Arthur'un öldüğünü duydum ama inanmadım. Sizi bulmayı düşünürken kralımızı buldum."

Bana Mordred'in Durnovaria civarında yaban domuzu avlanmakta olduğunu ve Lancelot'un Durnovaria'dan dönerken kralın önünü kesmek için adamlarını gönderdiğini; ama bir köylü kızının Mordred'in hoşuna gittiği için, kızla işi bittiği zaman neredeyse karanlık basacağından Mordred'in köyün en büyük evine el koyarak, yemek istediğini anlattı. Katiller şehrin kuzey girişinde beklerlerken Mordred on beş kilometre ötede akşam yemeği yemekteydi ve Lancelot'un adamlarının bazıları, Kral'ın tuzaklarından kaçmış olmasına rağmen, öldürmeye başlamaya karar vermiş olmalıydılar. Onun öldüğü söylentileri dolaşıyordu ve bu dedikoduyu Lancelot'un ayaklanmasını haklı göstermek için kullandılar.

Mordred Durnovaria'dan ilk kaçaklar gelmeye başlayınca ilk kez beladan haberdar olmuştu. Ona refakat edenlerden çoğu birden yok olmuşlardı ve köylüler, kızlarından birine tecavüz eden ve yiyeceklerinden çoğuna el koyan kralı öldürmek için cesaretlerini toparlamaya çalışıyorlardı. Mordred paniğe kapılmıştı. Yanında kalan son birkaç arkadaşı ile kuzeye doğru köylü elbiseleri giyerek kaçmışlardı. "Caer Cadarn'a varmaya çalışıyorlardı," dedi Galahad "orada mızrakçılar bulabileceklerini düşünüyorlardı ama bunun yerine beni buldular. Se-

nin evine ulaşmaya çalışıyordum ama kaçtığınızı duydum, bunun için de kuzeye doğru geldik."

"Saksonları gördün mü?"

Başını salladı. "Thames Vadisi'ndeler. Onlardan uzak durduk." Mordred'in çevresinde birbirlerini itip kakan kalabalığa baktı. "Ne olacak şimdi?" diye sordu.

Mordred'in kesin fikirleri vardı. Emanet pelerinine sarınmıştı ve ağzına ekmek ve tuzlanmış et tıkıştırıyordu. Arthur'un hemen güneye gitmesini istiyordu ve Arthur ne zaman araya girmeye çalışsa kral masaya yumruğunu indiriyor ve talebini yineliyordu. "Yeminini inkâr mı ediyorsun?" diye bağırıyordu Mordred, yarı çiğnenmiş ekmek ve et parçalarını ağzından püskürterek.

"Lord Arthur," dedi Cuneglas soğuk bir sesle "karısının ve çocuğunun hayatlarını kurtarmaya çalışıyor."

Mordred Powys Kralı'na anlamayan gözlerle baktı. "Krallığım pahasına mı?" diye sordu sonunda.

"Eğer Arthur savaşa giderse," diye açıkladı Cuneglas Mordred'e, "Guinevere ve Gwydre ölecekler."

"Ne yani, hiçbir şey yapmayacak mıyız?" diye bağırdı Mordred. Sinirden nöbet geçirecek gibiydi.

"Durumu düşüneceğiz," dedi Arthur acı bir sesle.

"Düşünecek miyiz?" diye bağırdı Mordred. Ayağa kalktı. "O orospu çocukları ülkeme el koyarlarken sen sadece düşünecek misin? Yemin ettin mi?" diye sordu Arthur'a "savaşmayacaksan bu adamların yararı ne?" Şimdi masanın çevresinde bir halka oluşturan mızrakçılara işaret ediyordu. "Benim için savaşacaksın. İşte yapacağın bu, benim için savaşacaksın. Yemininin gerektirdiği bu. Savaşacaksın," tekrar masaya vurdu. "Düşünmeyeceksin! Savaşacaksın!"

Bu kadarı fazlaydı. Belki de ölen kızımın ruhu o anda bana gelmişti ve hemen hemen hiç düşünmeden ileri çıktım, kılıç kemerimin tokasını açtım. Hywel'in Gazabı'nı kını ile kemerden çıkarttım, kılıcı yere attım ve deri kemeri ikiye katladım. Mordred beni seyrediyordu, bir iki kere itiraz etmeye çalıştı ona yaklaşırken ama beni durdurmak için kimse kıpırdamadı.

Kralın yanına geldim, durdum ve ikiye katladığım kılıç kemeri ile suratına vurdum. "Bu," dedim "bana vurduğun kırbaçlar için değil ama kızım için" -ona tekrar vurdum, bu kez çok daha sert- "bu da krallığını korumak üzere ettiğin yemini tutmadığın için."

Mızrakçılar bağrışarak alkışladılar. Mordred'in alt dudağı titriyordu.

Tıpkı çocukken yediği her dayaktan sonra baktığı gibi bakıyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve gözünün altındaki küçük bir yaradan

kan sızıyordu. Bu kana dokundu ve suratıma yarı çiğnenmiş ekmek ve et parçaları tükürdü. "Bunun için öleceksin," dedi ve sonra artan bir kızgınlıkla bana vurmaya çalıştı. "Krallığı nasıl koruyabilirdim?" diye bağırdı. "Kimse yoktu! Arthur orada değildi sen orada değildin." Bana ikinci kez vurmaya çalıştı ama vuruşunu kolumla savuşturarak bir kez daha vurmak için kemeri kaldırdım.

Davranışımdan dehşete düşmüş olan Arthur koluma yapışarak sürükleyerek beni oradan uzaklaştırdı. Mordred peşimizden geldi, bana yumruk sallıyordu ki koluna siyah bir asa ile bir darbe indirilince kızgınlıkla geri döndü.

Ama kralın tepesine dikilmiş olan Merlin'di. "Vur bana Mordred," dedi sakin bir şekilde, "ve seni bir tosbağaya çevireyim ve Annwn'ın yılanlarına yem yapayım."

Mordred druide baktı ama bir şey söylemedi. Asayı itmeye çalıştı ama Merlin asayı elinde sağlam tutuyordu ve asayı kullanarak kralı geriye koltuğuna doğru yönlendirdi. "Anlat bana Mordred," dedi Merlin kralı iterek koltuğuna oturttuktan sonra "Arthur ve Derfel'i neden o kadar uzağa gönderdin?"

Mordred başını salladı. Bu yeni, dimdik duran, tepeden bakan Merlin'den korkmuştu. Druidi yalnızca Lindinis bahçelerinde güneşlenen zayıf yaşlı bir adam olarak tanımıştı ve şimdi karşısında duran, yeniden hayat bulmuş, örgülü sakallı Merlin onu dehşete düşürüyordu.

Merlin asasını kaldırdı ve masaya var gücüyle vurdu. "Neden?" diye yumuşak bir sesle sordu, asanın masaya vurulmasından çıkan ses yankılanırken.

"Ligessac'ı tevkif etmek üzere," diye fısıldadı Mordred.

"Seni solucan, küçük aptal," dedi Merlin. "Bir çocuk bile Ligessac'ı tutuklayabilirdi. Neden Arthur ve Derfel'i gönderdin?"

Mordred sadece başını salladı.

Merlin iç geçirdi. "Genç Mordred büyük bir büyü yapalı uzun zaman oldu. Acıklı bir şekilde körleşmiş durumdayım ama Nimue'nin yardımı ile sanırım senin sidiğini her işediğinde bir yaban arısı sokmuş gibi acı verecek siyah bir cerahate döndürebilirim. Beynini karıştırabilirim, ne kadar varsa ve erkekliğini," asa birden titreyerek Mordred'in kasıklarına uzandı, "bir kuru fasulyeye çevirebilirim. Bunların hepsini yapabilirim Mordred ve bana gerçeği söyleyene kadar da bunları yapacağım." Gülümsedi, bu gülümseme dümdüz tuttuğu asasından daha korkutucuydu. "Söyle bana sevgili çocuk, Arthur ve Derfel'i Cadoc'un sığınağına neden gönderdiğini?"

Mordred'in alt dudağı titriyordu. "Sansum yapmamı söylediği için."

"Fareler kralı" diye bağırdı Merlin, sanki aldığı cevap onu şaşırtmış gibi. Tekrar gülümsedi veya daha doğrusu dişlerini gösterdi. "Bir sorum daha var Mordred," diye sürdürdü. "Bana gerçeği söylemezsen bağırsakların çamur içinde kurbağa dökecek, karnın kurtlara yuva olacak ve gırtlağın da onların safrası ile tıkanacak. Seni sürekli titreteceğim ve böylece tüm hayatın boyunca, yaşadığın her saniye kurbağa sıçan, kurtların yediği, safra tüküren bir titrek olacaksın. Seni," durakladı ve sesini alçalttı, "annenin seni doğurduğundan daha kötü bir hale sokacağım. Bunun için Mordred bana fareler kralının Arthur ve Derfel'i uzaklara gönderirsen sana ne vaat ettiğini söyle."

Mordred dehşet içinde Merlin'in yüzüne baktı.

Merlin bekledi. Cevap gelmeyince asasını salonun yüksek tavanına doğru kaldırdı. "Bel adına," dedi güçlü bir sesle "ve onun kurbağa Lordu Cally ve Sucellos ve onun kurt Utası Horfael adına ve ..."

"Onların öldürüleceğini," dedi Mordred ümitsiz bir şekilde cırtlak bir sesle.

Asa yavaş yavaş alçaldı tekrar Mordred'in yüzüne kadar indi. "Sana ne vaat etti, sevgili oğlum?" diye sordu Merlin.

Mordred koltuğunda kıpırdandı ama asadan kaçış yoktu. Yutkundu, sağa sola bakındı ama salondan kimse yardım etmiyordu. "Onların Hıristiyanlarca öldürüleceğini," diye itiraf etti.

"Peki sen bunu neden istiyordun ki?" diye sorguladı Merlin.

Mordred duraksadı ama Merlin asasını tekrar kaldırdı ve oğlan itiraflarını sıraladı. "Çünkü o yaşadığı sürece ben kral olamam!"

"Yani Arthur ölürse, özgür olup istediğini yapacaktın, öyle mi?"

"Evet."

"Ve Sansum'un dostun olduğuna inandın?"

"Evet."

"Ve Sansum'un seni de öldürmek isteyebileceğini bir an bile düşünmedin." Merlin başını salladı. "Ne kadar aptal bir çocuksun. Hıristiyanların hiçbir şeyi doğru dürüst yapamadıklarını bilmiyor musun? Hatta ilk Hıristiyan bile gitti kendisini haça çiviletti. Etkili Tanrıların davranışı değil bu. Teşekkür ederim Mordred konuştuğun için." Gülümsedi ve uzaklaştı. Arthur'un yanından geçerken, "sadece yardım etmek istedim," dedi.

Mordred sanki Merlin'in tehdit ettiği gibi bir hastalığa yakalanmıştı. Koltuğun koçaklarına yapışmış titriyordu ve az önce yaşadığı aşağılanma yüzünden gözlerinde yaşlar vardı. Gururunu kurtarmaya çalışarak, beni işaret edip Arthur'dan beni tevkif etmesini istedi.

"Aptallaşma," dedi Arthur kızgınlıkla. "Derfel'in adamları olmadan tahtını geri alabileceğimizi mi sanıyordun?" Mordred bir şey de-

medi ve bu sinirli sessizlik Arthur'u, beni krala vurmaya itene benzer bir ruh haline sokmuştu. "Sen olmadan da yapabiliriz bunu," diye bağırdı Mordred'e "ne yapılacak ise. Sen burada kalacaksın koruma altında." Mordred ağzı açık ona bakıyordu ve bir damla gözyaşı yüzündeki kana karıştı. "Bir tutuklu olarak değil Kral Hazretleri," diye açıkladı Arthur yorgun bir tavırla, "ama hayatınızı almaktan memnuniyet duyacak yüzlerce insandan sizi korumak için burada tutulacaksınız."

"Siz ne yapacaksınız?" dedi Mordred şimdi açınacak bir halde.

"Söylediğim gibi," dedi Arthur azarlayarak, "bu konuyu düşüneceğim." Daha fazla bir şey de söylemedi.

Lancelot'un planının ayrıntılarını şimdi anlamıştık. Sansum Arthur'un ölümünü planlamıştı, Lancelot Mordred'in ölümünü sağlama almak için adamlarını göndermişti ve Dumnonia tahtına giden yolda tüm engellerin ortadan kaldırıldığına ve Cerdic Sagramor'un adamlarını cephede meşgul ederlerken Hıristiyanların geri kalan düşmanlarını Sansum'un misyonerlerinin yarattığı çılgınlık içinde öldüreceklerine inanarak ordusuyla gelmişti.

Ama Arthur yaşıyordu ve Mordred de yaşıyordu ve Mordred yaşadığı sürece Arthur'un tutması gereken bir andı vardı ve bu ant savaşa gireceğimiz anlamına geliyordu. Bu savaşın Severn Vadisi'ni Saksonlara açıp açmayacağı önemli değildi, Lancelot ile savaşmak zorundaydık. Yeminden dolayı buna mecburduk.

Meurig Lancelot'a karşı savaşmak üzere mızrakçı vermedi. Kendi sınırlarını Cerdic'in muhtemel bir saldırısına karşı korumak için tüm adamlarına ihtiyacı olduğunu söylemişti ve kimse onu bunun aksine ikna edemedi. Garnizonunu Glevum'da bırakmaya razı oldu, bu şekilde Glevum'daki Dumnonia garnizonunun Arthur'un birliklerine katılmasını sağladı ama başka hiçbir şey vermedi. "Korkak küçük piç," diye homurdandı Culhwch.

"Mantıklı genç bir adam," dedi Arthur. "Amacı krallığını muhafaza etmek". Savaş komutanlarına Glevum'un Roma hamamlarının bir salonunda konuşuyordu. Salonun mozaik kaplı döşemesi, kemerli bir tavanı vardı. Tavanda çıplak su perilerinin, yarı keçi yarı insan bir yaratık tarafından, yapraklar ve çiçekler arasında kovalanışını gösteren bir resmin kalıntıları vardı.

Cuneglas'ın eli açıktı. Caer Sws'ten getirdiği mızrakçıları Culhwch'ın emri altında Sagramor'un adamlarına yardım etmeye gönderecekti. Culhwch Mordred'in yeniden tahta çıkarılması için hiçbir şey yapmayacağına yemin etmişti ama Cerdic'in savaşçılarına

karşı dövüşmeye bir itirazı yoktu ve bu da hâlâ Sagramor'un görevi-ydi. Numidialı, Powysli mızrakçılarla takviye edilince güneye yönelebilir ve Corinium'u kuşatan Saksonların arkasını kesebilir ve Cerdic'in adamlarını Dumnonia'nın kalbindeki Lancelot'a yardım etmemeleri için sürekli bir savaşa zorlayabilirdi. Cuneglas bize elinden gelen her şeyi yapacağını vaat etti ama tüm birliklerini toplamasının ve güneye Glevum'a getirmesinin en az iki hafta alacağını söyledi.

Arthur'un Glevum'da çok az adamı vardı. Ligessac'ı tevkif etmek üzere kuzeye giden ve şimdi Glevum'da zincirlere vurulmuş otuz adamı vardı. Benim adamlarım ve bunlara ekleyebileceği Glevum'un küçük garnizonunu oluşturan yetmiş mızrakçı daha vardı. Bu sayılar her gün, Dumnonia'da paganları avlayan çılgın Hıristiyan çetelerinden kaçmayı başaran kaçkınlarla artıyordu. Böyle birçok kişinin hâlâ Dumnonia'da olduğunu duyuyorduk, bir kısmı eski toprak kalelerde bir kısmı ormanların derinliklerinde direniyorlardı ama diğerleri Glevum'a geldiler ve bunlar arasında Durnovaria'daki meyhane katliamından kaçıp kurtulabilen Çirkin Morfans da vardı. Arthur ona Glevum kuvvetlerinin komutasını verdi ve güneye Aquqe Sulis'e doğru yürümesini emretti. Galahad onlarla gidecekti. "Savaşmayı kabul etmeyin," diye uyardı Arthur her ikisini de "sadece düşmanı kızdırın, rahatsız edin, endişelendirin. Tepelerde kalın, gözünüzü dört açın ve onların gözlerinin sürekli bu yanda olmasını sağlayın. Kral Hazretleri geldiğinde," -Cuneglas'ı kastediyordu- "onun ordusuna katılabilirsiniz ve Caer Cadarn'a doğru, güneye yürürsünüz."

Arthur ne Sagramor'la ne de Morfans'la birlikte savaşacağını, bunun yerine Aelle'in yardımını istemek üzere gideceğini söyledi. Arthur, planları konusundaki haberin güneye uçurulacağını biliyordu. Glevum'da Arthur'un Tanrı'nın Düşmanı olduğuna inanan ve Lancelot'un İsa'nın dünyaya dönüşünün habercisi olduğuna inanan birçok Hıristiyan bulunuyordu. Arthur bu Hıristiyanların haberi Dumnonia'ya uçurmalarını ve Lancelot'a Arthur'un Guinevere'ın hayatını riske atmamak için ona karşı yürümeye cesaret edemediğini anlatmalarını istiyordu. Bunun yerine Arthur Aelle'den baltalarını ve mızraklarını Cerdic'in adamlarına karşı kullanmasını istemek için gidiyordu. "Derfel benimle gelecek," dedi bize.

Arthur'a refakat etmek istemiyordum. Başka tercümanlar da vardı, itiraz ettim, tek arzum Morfans'a katılıp Dumnonia'ya doğru, güneye yürümekti. Babamla, Aelle ile yüz yüze gelmek istemiyordum. Dövüşmek istiyordum, Mordred'i tekrar tahtına oturtmak değil, Lancelot'u devirmek ve Dinas ve Lavaine'i bulmak istiyordum.

Arthur reddetti. "Benimle geleceksin Derfel," diye emretti "yanımıza kırk adam alacağız."

"Kırk adam mı?" diye itiraz etti Morfans. Lancelot'u meşgul edecek küçük savaş birliğinden bu kadar çok adam almak fazlaydı.

Arthur omuz silkti. "Aelle'in karşısında zayıf gözükmek istemem," dedi, "daha fazla almalıyım aslında ama kırk adam onu umutsuz olmadığımız konusunda ikna etmek için yeterli." Duraksadı. "Bazıları Mordred için dövüşmeye pek gönüllü değil," diye içini döktü Arthur, "Culhwch çoktan Dumnonia'yı terk etti, Derfel kuşku yok ki savaşı bitince ayrılacak ve kim bilir daha kaçınız gideceksiniz? Dumnonia böyle insanları kaybetmemeli," yine durdu. Yağmur yağmaya başlamıştı ve resimli tavanın tuğlaları arasından yağmur suları akıyordu. "Cuneglas'la konuştum," dedi Arthur Powys Kralı'nın orada olduğunu başı ile selamlayarak belirterek "ve Merlin'le konuştum ve konuştuğumuz şey halkımızın eski yasaları ve gelenekleri. Ne yaparsam yasalar çerçevesinde yaparım ve sizi Mordred'den kurtaramam, zira yeminim bunu yapmamı engelliyor ve halkımızın eski yasaları bunu hoş göremez." Tekrar durdu, sağ eliyle bilinçsizce Excalibur'un kabzasını kavradı. "Ama," diye sürdürdü "yasa bir tek şeye izin veriyor. Bir Kral yönetemeyecek durumda ise bir Konsey onun adına yönetir, Kral'ın rütbesine uygun onuru ve ayrıcalıkları sürdürülür. Merlin bunun böyle olduğu konusunda bana güvence verdi ve Kral Cuneglas da büyük büyük dedesi Brychan'nın hükümdarlığı sırasında bunun böyle olduğunu söyledi."

"Tam bir çılgındı," diye araya girdi Cuneglas.

Arthur gülümsedi, sonra düşüncelerini toparlarken alnı kırıştı. "Bu benim hiçbir zaman istemediğim bir şey," dedi alçak sesle. Sesi, damı akan salonda çınlıyordu, "ama Dumnonia Konseyi'ne Mordred'in yerine ülkeyi yönetmesini teklif edeceğim."

"Evet," diye bağırdı Culhwch.

Arthur onu susturdu. "Mordred'in," dedi "sorumluluk almayı öğreneceğini ummuştum ama öğrenmedi. Beni öldürtmek istemesini umursamıyorum ama krallığını kaybetmiş olmasını umursuyorum. Tahta çıkarken ettiği yemini bozdu ve onun bu yemine sadık kalabileceğini de sanmıyorum." Durdu ve bizler için çok açık olan bir şeyi anlamasının ne kadar uzun sürdüğünü düşündü. Yıllar boyunca Mordred'in yönetmeye ehil olmadığını kabul etmemişti ama şimdi krallığını kaybetmişti ve halkını koruyamamıştı. Arthur şimdi gerçekle yüzleşmişti. Açık başına sular damlıyordu ama o bunun farkında dahi değildi. "Merlin bana," diye sürdürdü o melankolik sesle, "Mordred'in kötü bir ruhun etkisi altında olduğunu söyledi. Bu konularda bilgili

değilim ama karar doğru gibime geliyor ve böyle ise ve Konsey kabul ederse, Mordred'i tekrar tahta çıkardıktan sonra ona bir krala göstermemiz gereken tüm saygıyı göstermemizi öneriyorum; Kış Sarayı'nda yaşayabilir, avlanabilir, bir kral gibi yiyebilir ve yasalar içinde keyfine bakabilir ama yönetemez. Ona tüm ayrıcalıkları vermeyi ama tahtın görevlerinden hiçbirini vermemeyi öneriyorum."

Arthur'un önerisini destekledik. Hem de nasıl. Şimdi uğruna dövüşecek bir şeyimiz varmış gibime geliyordu. Mordred için değil, o pislik kurbağa için değil ama Arthur için, çünkü Konsey'in Mordred yerine yönetmesine dair tüm güzel konuşmalarına rağmen sözlerinin ne anlama geldiğini biliyorduk. Bunun anlamı adı konulmadan Arthur'un Dumnonia'nın kralı olmasıydı ve böyle güzel bir şey uğruna savaşabilirdik. Zevkle bağrıştık, çünkü şimdi dövüşmek ve ölmek için bir nedenimiz vardı. Arthur'umuz vardı.

Arthur, Aelle'e gidecek heyet için, atlılarından en iyi yirmi tanesini seçti ve benim de mızrakçılarımdan en iyi yirmi tanesini seçmem konusunda ısrar etti. "Babanı etkilemeliyiz," dedi "bir adamı da bezgin ve yaşlı mızrakçılarla giderek etkileyemezsin. En iyi adamlarımızı alacağız." Nimue'nin de bizimle gelmesinde ısrar etti. Merlin'in gelmesini tercih ederdi ama druid böyle uzun bir yolculuk yapamayacak kadar yaşlı olduğunu söyledi ve yerine Nimue'yi önerdi.

Mordred'i Meurig'in mızrakçılarının koruması altında bırakarak yola çıktık. Mordred, Arthur'un onun hakkındaki planlarını biliyordu ama Glevum'da müttefiki yoktu ve çürümüş ruhunda da direnecek güç yoktu. Ligessac'ın forumda boğazlanmasını seyretmek istiyordu. Bu yavaş ölümden sonra Mordred büyük salonun terasına çıktı ve Dumnonia'daki tüm hainleri aynı akıbetin beklediğini belirten bir konuşma yaptı ve sonra suratını asıp, biz Culhwch'ı doğuya doğru izlerken kendisine ayrılan yere gitti. Culhwch Sagramor'a katılmaya, Corinium'u kurtaracağını umduğumuz saldırıyı başlatmaya yardım etmeye gitmişti.

Arthur'la ben Gwent'in zengin, doğu bölgelerinde at sürdük. Burası zengin villaların, geniş çiftliklerin ve büyük zenginliklerin olduğu, alçak tepelerin yamaçlarında otlayan koyunların sırtından büyük servetlerin kazanıldığı bir ülkeydi. İki bayrak altında yürüyorduk, Arthur'un ayısı ve benim kendi yıldızım. Dumnonia'nın sınırının kuzeyinde yol alıyorduk. Lancelot'a bir haber gidecek olursa, bunun Arthur'un bir tehlike olmadığı yönünde olmasını istiyorduk. Nimue bizimle yürüyordu. Merlin onu yıkanmaya ve güzel elbiseler bulmaya

ikna etmişti ve saçındaki yapış yapış kirlerle başa çıkamayınca da kısacık kesmişti. Kısa saç ona yakışıyordu ve gözünde yeni bir deri parçası vardı. Elinde bir asası vardı ama başka eşya taşımıyordu. Ayakları çıplaktı ve gönülsüzce yürüyordu, çünkü gelmek istememişti ama Merlin onu ikna etmişti. Ama Nimue burada olmasının gereksiz olduğunda ısrar ediyordu. "Herhangi bir aptal da bir Sakson büyücüsünü mağlup edebilir," dedi Arthur'a ilk günün sonunda "sadece onlara tükür, gözlerini devir ve bir tavuk kemiği salla. Bunu yap yeter."

"Sakson büyücüsü görmeyeceğiz," dedi Arthur sakin bir sesle. Şimdi düzlük bir arazide ilerliyorduk, villalardan uzaktaydık. Arthur atını durdurdu, kolunu kaldırdı ve adamların etrafında toplanmalarını bekledi. "Büyücü görmeyeceğiz," dedi bize "çünkü Aelle'i görmeye gitmiyoruz. Güneye kendi ülkemize gidiyoruz. İyice güneye."

"Denize mi?" diye bir tahminde bulundum.

Gülümsedi. "Denize." Ellerini eğer kayışının üzerinde birleştirdi. "Sayımız az," dedi bize "ve Lancelot'un adamı çok ama Nimue bizim için saklanma büyüsü yapabilir. Gece yürüyeceğiz ve bu zorlu bir yürüyüş olacak." Gülümsedi ve omuz silkti. "Karım ve oğlum esirken hiçbir şey yapamam ama onlar serbest kaldığında ben de serbest kalacağım. Ve serbest kaldığımda da Lancelot'a karşı savaşabilirim ama yardım gelmeyeceğini ve düşmanın elindeki Dumnonia'nın çok içlerinde olacağımızı bilin. Guinevere ve Gwydre'yi kurtardıktan sonra nasıl kaçacağımızı bilmiyorum ama Nimue bize yardım edecektir. Tanrılar da bize yardım edecektir ama bu göreve gitmek istemeyeniniz varsa aranızda, şimdi geriye dönebilir."

Hiç kimse dönmedi ve hiç kimsenin dönmeyeceğini biliyordu. Bu kırk kişi en iyi adamlarımızdı ve Arthur'u yılanın yuvasına kadar izlemeye hazırdılar. Arthur tabiatıyla Merlin'den başka kimseye ne planladığını söylememişti, Lancelot'un kulağına bir haber ulaşmasını istememişti. Üzgün bir tavırla omuz silkti, sanki beni kandırmış olduğu için özür diler gibiydi. Ama benim ne kadar memnun olduğumu biliyordu herhâlde zira sadece Guinevere ve Gwydre'nin rehin olarak tutuldukları yere değil, Dian'ın iki katilinin kendilerini güvende hissettikleri yere gidiyorduk.

"Bu akşam gidiyoruz," dedi Arthur "şafak sökene kadar dinlenmeyeceğiz. Güneye gideceğiz ve sabah vakti Thames'in arkasındaki tepelerde olmak istiyorum."

Zırhlarımızın üstüne pelerinlerimizi attık, atlarımızın nallarına kumaşlar sardık ve tüm gece güneye doğru yürüdük.

Gece karanlığında Dumnonia'ya girdik ve tepelerden Thames Vadisi'ne doğru inerken uzaklarda sağımızda Cerdic'in adamlarının

Corinium'un dışında kamp kurdukları yeri belli eden ateşleri gördük. Bir kere tepelerden indikten sonra karanlık köylerden geçtik; köpekler biz geçerken havladı ama kimse karşımıza çıkmadı. Köy sakinleri ya ölmüşlerdi ya da Sakson olduğumuzu düşündükleri için korkuyorlardı, böylece bir hortlaklar çetesi gibi birer birer geçtik bunları. Arthur'un atlılarından biri nehir bölgesinin yerlisiydi ve bizi suyun ancak göğüslerimize kadar çıktığı, nehrin geçilebilecek bir yerine götürdü. Silahlarımızı ve ekmek torbalarımızı başımızın üstünde yüksekte tuttuk ve güçlü akıntıya karşı koyarak, Nimue'nin yakındaki bir köye saklanma büyüsü fısıldadığı karşı kıyıya vardık. Şafak sökerken güney tepelerindeydik, kadim halkın toprak kalelerinin birinde güvendeydik.

Güneşin altında uyuduk ve karanlık basınca yine güneye doğru yol aldık. Yolumuz Saksonların ayak basmadıkları güzel, zengin topraklardan geçiyordu, karşımıza hiçbir köylü çıkmadı, belalı zamanlarda gece yolculuk yapan silahlı adamların karşısına ancak aptallar çıkardı. Gün ışıdığında solgun otların üzerine güneşin gölgelerini düşürdüğü eski insanların ölüm kümbetlerinin olduğu ovalık bir yere vardık. Bu kümbetlerden bir bölümü hâlâ gulyabanilerin beklediği hazineleri barındırıyordu, atlarımızın otlayabilecekleri ve bizim de dinlenebileceğimiz çukurluk bir yer bularak bunlardan uzak durduk.

Ertesi gün Stones'u geçtik, Merlin'in Arthur'a kılıcını verdiği ve o kadar yıl önce Lugg Vadisi'ne gitmeden önce Aelle'e altınlarını verdiğimiz, esrarlı taş çemberden geçtik. Nimue üstleri kapalı taş sütunların arasında dolaştı, asası ile onlara dokundu ve sonra yıldızlara bakarak tam ortalarında durdu. Ay neredeyse dolunaydı ve ışığı soluk bir şekilde aydınlatıyordu sütunları. "Hâlâ büyüleri var mı?" diye sordum, Nimue işini bitirip bize yetişince.

"Biraz," dedi "ama gittikçe solgunlaşıyor Derfel. Tüm büyülerimiz soluyor. Kazana ihtiyacımız var." Karanlıkta gülümsedi. "Çok uzakta değil," dedi. "Hissedebiliyorum. Kazanı bulacağız Derfel ve onu Merlin'e geri vereceğiz." Şimdi içindeki tutkuyu hissediyordu, Karanlık Yol'un sonuna yaklaştığımızda hissettiği tutkunun aynıydı bu. Arthur karanlıkta Guinevere için, ben intikam için, Nimue kazanla Tanrıları çağırmak için yol alıyorduk ama biz bir avuçken düşman çok kalabalıktı.

Şimdi Lancelot'un yeni ülkesinin iyice içlerine gitmiştik ama ne savaşçıları, ne de köylerdeki paganları dehşete düşüren kudurmuş Hıristiyan çetelerinin izi görülüyordu. Lancelot'un mızrakçıları Glevum'dan gelen yolları beklemekteydiler, Hıristiyanlar ise onun İsa'nın hizmetinde olduğu inancı ile ordusunu desteklemek için gitmişlerdi. Bu yüzden ovadan Dumnonia'nın güney sahillerine, nehir toprak-

larına, hiç rahatsız edilmeden indik. Kale şehri olan Sorviodunum'un etrafından dolaştık ve burada yakılmış evlerin dumanının kokusunu aldık. Dolunayın ışığı altında yürüdüğümüzden ve Nimue'nin büyüsü ile korunduğumuzdan karşımıza kimse çıkmadı.

Beşinci gece denize vardık. Arthur'un Lancelot'un birliklerinden bir garnizonun bulunduğundan emin olduğu eski Roma kalesi Vindocladia'nın yanından sessizce geçtik ve sabahın ilk ışıklarında Deniz Sarayı'nın bulunduğu koyun üstündeki sık ormanlıkta saklanıyorduk. Saray bir kilometre batımızdaydı ve buraya kadar görülmeden gelmiştik, gece karanlığında kendi ülkemizde hayaletler gibiydik.

Saldırıyı da gece karanlığında yapacaktık. Lancelot Guinevere'ı kalkan olarak kullanıyordu ve biz bu kalkanı ondan alacaktık. Sonra da mızraklarımızı hain kalbine saplayacaktık çünkü şimdi Arthur için ve savaştan sonra kuracağımız mutlu ülke için savaşıyorduk.

Şimdi ozanların dediği gibi Camelot için savaşıyorduk.

Mızrakçıların çoğu o gün uyudular ama Arthur, İssa ve ben ormanın kenarına kadar sürünerek yaklaşarak Deniz Sarayı'nın bulunduğu küçük vadiye baktık.

Yükselen güneş altında parlayan beyaz taş bina o kadar güzel görünüyordu ki. Saraydan biraz daha alçakta bulunan bir tepeden sarayın doğu tarafına bakıyorduk. Doğu tarafında sadece üç küçük pencere vardı, bize yeşil bir tepe üzerindeki beyaz bir kale gibi görünüyordu ama bu görüntü, badanalanmış beyaz duvarın üzerine kabaca katran ile çizilmiş büyük bir balık işaretiyle bozuluyordu. Muhtemelen bu, sarayı etrafta dolaşan Hıristiyanlardan korumak için çizilmişti. Koya ve koyun güney kıyılarındaki kum adalarına ve denize bakan uzun güney yüzüne koymuşlardı Romalı inşaatçılar pencereleri, mutfak, esirlerin kaldıkları yerler, depolar ve Gwenhwyvach'ın kaldığı kütüklerden yapılmış kulübe de villanın arkasında kuzey cephesindeydi. Şimdi orada saz damlı kulübelerden oluşan ufak bir köy de vardı, bunların mızrakçılar ve aileleri için yapıldığını tahmin ettim, kulübelerden yemek pişirmek için yakılan ateşlerin dumanları yükseliyordu. Kulübelerin arkasında meyve bahçeleri ve sebze tarlaları vardı ve onların da arkasında, yarısı biçilmiş bir çayırlık vardı.

Arthur'un değer verdiği Yuvarlak Masa yeminini ettiğim günlerden hatırladığım kadarıyla, ön cephede kemerlerle kesilmiş iki düzlük koya doğru uzanıyordu. Saray şimdi gün ışığında aydınlık, o kadar beyaz o kadar güzeldi ki. "Eğer Romalılar bugün geri gelseler," dedi Arthur gururla "onun yeniden onarıldığını anlayamazlar."

"Eğer Romalılar bugün geri gelseler," dedi İssa, "adam gibi savaşırdık." Bizimle beraber ormanın kenarına gelmesini istemiştim çünkü gözleri daha iyi gören birini tanımıyordum ve Lancelot'un Deniz Sarayı'na kaç nöbetçi bıraktığını saptamaya çalışacaktık bugün.

O sabah bir düzineye yakın nöbetçi saydım. Şafaktan hemen sonra iki kişi damın tepesine yapılmış tahtadan bir platforma çıktı ve oradan kuzeye giden yolu gözlemeye başladı. En yakın kemerin altında dört mızrakçı gidip geliyordu. Görmediğimiz batı kemerinin altında da dört tanesinin nöbet beklediği sonucuna vardık. Diğer nöbetçiler bahçenin sonundaki teras ile koy arasındaki taş duvarın arasındaki yerdeydiler ve kıyı boyunca gelen yolu gözlemek için de bir devriye vardı. İssa zırhını ve miğferini çıkararak bu yana doğru keşfe çıktı, ikiz kemerlerin arasından sarayın ön cephesine bakacaktı.

Arthur sürekli saraya bakıyordu. Sessizdi ama neşeliydi, Lancelot'un yeni krallığında şok etkisi yaratacak tehlikeli bir kurtarma girişimini başlatmak üzere olduğunun bilincindeydi. Gerçekten de Arthur'u nadiren o gün olduğu kadar mutlu gördüm. Dumnonia'nın içlerine kadar gelerek, kendisini hükûmet sorumluluklarından sıyırmıştı ve şimdi, çok eskilerde olduğu gibi, geleceği sadece kılıcının becerisine bağlıydı. "Evliliği düşünüyor musun zaman zaman Derfel?" diye sordu birden.

"Hayır Lordum," dedim. "Ceinwyn hiçbir zaman evlenmemeye yemin etti ve ben de ona karşı çıkmak için bir neden göremiyorum," diyerek gülümsedim ve kazanın bir parçasından yapılmış Aşıklar Yüzüğüme dokundum. "Sanırım," diye devam ettim "birçok druidin veya papazın önünde evlenmiş çiftlerden daha fazla evliyiz biz."

"Bunu demek istemedim," dedi. "Evlilik hakkında düşünüyor musun?" Hakkında sözcüğünü vurgulamıştı.

"Hayır Lordum," dedim. "Pek değil."

"İnatçı Derfel," diye alay etti. "Ben öldüğümde," dedi rüya görür gibi bir sesle "bir Hıristiyan cenaze töreni istiyorum sanırım."

"Neden?" dedim dehşete düşerek ve örme zincirden zırhıma dokundum şeytanı kovmak için.

"Çünkü Guinevere ile ebediyete kadar birlikte olacağım," dedi. "O ve ben aynı mezarda birlikte olacağız."

Norwenna'nın sararmış kemiklerinden sarkan etleri düşündüm ve yüzümü buruşturdum. "Diğer Dünya'da onunla birlikte olacaksınız Lordum."

"Ruhlarımız beraber olacak evet," dedi "ve gölge bedenlerimiz de orada olacak ama bu bedenlerimiz de neden el ele olmasınlar ki?"

Başımı salladım. "Ruhunuzun," dedim "tüm Britanya'da dolaşmasını istemezseniz yakılın."

"Belki de sen haklısın," dedi umursamayarak. Yüzü koyun yatmıştı, bir sürü mısır çiçeği ve çalıların arkasında saklanıyordu. İkimizin de zırhı yoktu. Bunları Lancelot'un muhafızlarını gebertmek için saldırmadan önce akşam karanlığı basmadan takacaktık. "Seni ve Ceinwyn'i mutlu kılan nedir?" diye sordu Arthur. Glevum'dan ayrıldığımızdan beri tıraş olmamıştı ve sakalında gri teller vardı.

"Dostluk," dedim.

Alnını kırıştırdı. "Sadece bu mu?"

Bunu düşündüm. Uzakta esirler çayırlığa doğru gidiyorlardı.

Güneşin ilk ışıkları oraklarında parıldıyordu. Sebze bahçesinde küçük oğlan çocukları bezelye sıralarından, dağ çileklerinden ve böğürtlenlerden kargaları kovalamak için sıraların arasında koşuşturuyorlardı, yakınlarda ise pembe yeşil renkli çalıların arasında iki ispinoz gürültülü bir şekilde kavga ediyorlardı. Sanki burada bir sorun yoktu; gerçekten de Dumnonia savaşta değilmiş gibi görünüyordu. "Ona baktığımda hâlâ kalbimin hızla çarptığını hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Bu işte, değil mi?" dedi heyecanla." Kalp çarpıntısı! Kalbin birden hızlanması."

"Aşk," dedim kısaca.

"Biz talihliyiz. Sen ve ben," dedi gülümseyerek. "Dostluk, aşk ama yine de bunlardan fazla bir şey. İrlandalıların 'anmchara' dedikleri bir ruh arkadaşlığı. Günün sonunda kiminle konuşmak istersin? Sadece oturup konuşabildiğimiz ve güneşin battığı ve pervanelerin mum ışığına geldiği akşamları seviyorum."

"Ve çocuklardan söz ederiz," dedim. Sonra pişman oldum bunu söylediğime. "Hizmetkârların kavgalarından, mutfaktaki şaşı gözlü esirin yine hamile mi olduğundan, kazan çengelini kimin kırdığından, saz damın onarılmaya ihtiyacı olup olmadığından, bir yıl daha dayanıp dayanmayacağından, artık yürüyemeyen köpek için ne yapacağımızdan, kirayı ödememek için Cadell'in bu sefer ne bahane bulacağından söz ederiz, ketenin yeterince büyüyüp büyümediğini tartışırız ve süt verimini arttırmak için ineklerin memelerine tereyağı sürüp sürmemeyi. İşte konuştuklarımız bunlar."

Güldü. "Guinevere ve ben Dumnonia'dan söz ederiz. Britanya'dan. Ve tabiatıyla İsis'ten," bu adı söyleyince birden irkildi ama sonra omuz silkti. "Çoğu zaman beraber olamıyoruz. İşte bunun için Mordred'in yükü devralmasını umut etmiştim, her zaman burada olabilmek için."

"İsis yerine kırılan kazan kancalarından söz etmek için mi?" diye dalga geçtim.

"Evet bunlardan ve başka şeylerden," dedi içtenlikle. "Bu toprağı süreceğim bir gün. Ve Guinevere de kendi işini yapacak."

"Kendi işini mi?"

Tatsız bir şekilde gülümsedi. "İsis'i daha iyi tanımak istiyor. Tanrı ile temas kurabilirse gücünün dünyaya yeniden akacağını söyledi bana." Omuz silkti, böyle dinsel söylemlere karşı şüpheci tutumunu sürdürüyordu. Sadece Arthur Excalibur'u toprağa saplayarak Gofannon'a yardımına gelmesi için meydan okuyabilirdi çünkü Gofannon'un geleceğine hiçbir zaman inanamamıştı. Tanrılar için, demişti bir gün, biz saz damdaki fareler gibiyiz ve fark edilmediğimiz sürece hayatta kalabiliriz. Ama aşkı, Guinevere'ın tutkusuna kuru bir hoşgörü göstermesini gerektiriyordu. "İsis'e daha fazla inanmayı isterdim," diye itiraf etti bana "ama tabiatıyla erkekler bu esrarın bir parçası değiller." Gülümsedi. "Hatta Guinevere Gwydre'ye Horus diyor."

"Horus mu?"

"İsis'in oğlu," diye açıkladı. "Çirkin bir ad."

"Wygga kadar değil," dedim.

"Kim?" diye sordu ve sonra birden kasıldı "bak," dedi heyecanla, "bak."

Önümüzdeki çiçekli setin üzerinden gözlemek için başımı kaldırdım. Guinevere oradaydı. İki yüz metre öteden karıştırmak mümkün değildi. Mavi bir elbise giymişti ve kızıl saçları dağınık görünüyordu. Bize daha yakın olan kemer boyunca yürüyordu, denize yakın küçük bir çardağa doğru ilerliyordu. Arkasında üç hizmetkâr kız av köpekleri ile geliyorlardı. O önlerinden geçerken nöbetçiler kenara çekildiler ve eğildiler. Çardağa varınca Guinevere taş masaya oturdu ve hizmetkârlar sabah kahvaltısını verdiler. "Meyve yiyordur," dedi Arthur "yazları sabah meyveden başka bir şey yemez." Gülümsedi. "Benim ne kadar yakınında olduğumu bilebilseydi."

"Bu akşam Lordum," dedim "onunla olacaksınız."

Başıyla onayladı. "Hiç olmazsa ona iyi muamele ediyorlar."

"Lancelot ona fena muamele edemeyecek kadar korkar sizden Lordum."

Biraz sonra Dinas ve Lavaine terasa çıktılar. Beyaz druid elbiseleri giyiyorlardı ve onları görünce Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokundum ve kızımın ruhuna katillerinin çığlıklarının tüm Diğer Dünya'yı korku ile sindireceğine yemin ettim. İki druid çardağa vardılar, Guinevere'a bakıp eğildiler ve sonra masada ona katıldılar. Kısa bir süre sonra Gwydre koşarak geldi ve Guinevere'ın onun saçlarını ok-

şadığını gördük, biraz sonra da onu hizmetkârlara emanet ederek yolladı. "İyi bir çocuk," dedi Arthur sevgiyle. "İçinde kötülük yok. Amhar ve Loholt gibi değil. Onları iyi yetiştiremedim değil mi?"

"Hâlâ gençler Lordum," dedim.

"Ama şimdi düşmanıma hizmet ediyorlar. Onlarla ne yapacağım?"

Culhwch olsa onları öldürmesini tavsiye ederdi, ben sadece omuz silktim. "Gönderin onları, sürgüne gönderin," dedim. İkizler, bağlı oldukları bir lord olmayan mutsuz adamlara katılırlardı. Kılıçlarını satarlardı ve Saksonlara, İrlandalılara ve İskoçlara karşı bir savaşta ölene kadar yaşarlardı.

Kemerin civarında başka kadınlar da vardı; bazıları hizmetkârdı, bazıları Guinevere'ın refakatçileriydi. Lunete, eski aşkım, muhtemelen Guinevere'ın sırdaşı olan bir düzine kadından biriydi ve onun rahibelerinden biriydi.

Öğleden sonra, yaz güneşinin de etkisiyle başımı kollarımın arasına alıp uyuyakaldım. Uyandığımda Arthur gitmişti ve İssa geri gelmişti. "Arthur mızrakçıların yanına gitti Lordum," dedi.

Esnedim. "Neler gördün?"

"Altı adam daha var. Tümü Sakson Muhafızları."

"Lancelot'un Saksonları mı?"

Başıyla onayladı. "Hepsi büyük bahçedeler, Lordum. Ama yalnızca altı kişiler. Toplamı on altı kişiler, diğerleri gece nöbet bekliyor herhâlde, yani otuzdan daha fazla asker yoktur orada."

Haklı olduğunu düşündüm. Bu sarayı güvende tutmak için otuz asker yeterliydi, daha fazlası lüzumsuzdu ve Lancelot'un çalmış olduğu krallığı korumak için her mızrakçıya ihtiyacı vardı. Başımı tekrar kaldırarak kemere baktım, canları sıkılan dört muhafızdan başka kimse kalmamıştı. İkisi sırtlarını sütunlara dayamış yerde oturuyorlar, diğer ikisi ise Guinevere'ın kahvaltı ettiği taş bankta konuşuyorlardı. Mızraklarını masaya dayamışlardı. Tahta platformdaki iki nöbetçi de onlar kadar tembel görünüyordu. Deniz Sarayı yaz güneşinin altında parıldıyordu ve burada kimse düşmanın çok yakında olduğunu tahmin etmiyordu. "Arthur'a Saksonları anlattın mı?" diye sordum İssa'ya.

"Evet Lordum. Bana bunun beklenen bir şey olduğunu, Lancelot'un onu sıkı gözetim altında tutacağını söyledi."

"Git ve uyu," dedim. "Ben gözlerim."

Gitti ve ben yeniden uyuyakaldım. Tüm gece yürümüştüm ve yorgundum, üstelik bu ormanın kenarında bizi tehdit edecek bir şey de yoktu. Uyudum, ani bir havlama ve büyük pençelerin tırmalamasıyla uyanana kadar.

Dehşet içinde uyandım ve tepemde iki av köpeğinin dikildiğini gördüm, biri havlıyor, diğeri hırlıyordu. Bıçağıma uzandım ama sonra bir kadının köpeklere bağırdığını duydum "Yat!" dedi sert bir dille "Drudwyn, Gwen yat. Sessiz olun!" Köpekler isteksizce yattılar ve döndüğümde bana bakmakta olan Gwenhwyvach'ı gördüm. Eski kahverengi bir elbise giymişti, başını bir şalla örtmüştü ve kolunda içine topladığı otları doldurduğu bir sepet vardı. Yüzü her zamankinden daha tombuldu ve şalının altından görünen saçları dağınıktı. "Uyuyan Lord Derfel," dedi neşeyle.

Parmaklarımı dudaklarıma koydum ve saraya doğru baktım.

"Bana bakmazlar," dedi. "Beni umursamıyorlar. Ayrıca ben çoğu zaman kendi kendime konuşurum. Deliler bunu yapar biliyorsun değil mi?"

"Siz deli değilsiniz Hanımım."

"Olmak istiyorum," dedi. "Bu dünyada insanların neden deli olmak istemediklerini anlamış değilim." Güldü, elbisesinin eteklerini kaldırdı ve yanıma oturdu. Köpekler arkamdaki bir gürültüye hırlamaya başlayınca döndü ve eğlenerek Arthur'un sürünerek yanımıza gelişini seyretti. "Bir yılan gibi karnının üstünde sürünen Arthur," dedi.

Arthur benim gibi parmağını dudaklarına götürdü. "Beni umursamazlar," dedi Gwenhwyvach yine. "Bak!" dedi ve elini nöbetçilere doğru salladı, nöbetçiler sadece başlarını salladılar ve sırtlarını döndüler. "Ben yaşamıyorum," dedi "onlar için önemsizim. Ben sadece köpekleri dolaştıran şişman deli kadınım," tekrar el salladı ve nöbetçiler yine görmezden geldiler. "Lancelot bile beni fark etmiyor," dedi üzüntü içinde.

"O burada mı?"

"Elbette burada değil. Uzaklarda. Senin de uzaklarda olduğunu söylediler. Saksonlarla görüşmeyecek miydin?"

"Buraya Guinevere'ı almaya geldim," dedi Arthur "seni de," diye ekledi kibarca.

"Ben bir yere götürülmek istemiyorum," diye itiraz etti Gwenhwyvach "ve Guinevere de burada olduğunu bilmiyor."

"Kimse bilmemeli," dedi Arthur.

"O bilmeliydi. Guinevere bilmeliydi! Yağ kabına bakıyor. Orada geleceği gördüğünü söylüyor. Ama seni göremedi, öyle değil mi?" Kıkırdadı sonra dönüp Arthur'a onun orada olmasını komik buluyormuş gibi baktı. "Onu kurtarmak için mi buradasın?"

"Evet."

"Bu akşam mı?" diye Gwenhwyvach bir tahminde bulundu.

"Evet."

"Sana teşekkür etmeyecektir," dedi Gwenhwyvach "özellikle de bu gece gelirsen. Bak bulut yok." Hiç bulut olmayan gökyüzüne işaret etti. "Biliyorsun İsis'e bulutlu gecede tapınamazsın yoksa ay mabede girmez ama bu akşam dolunay bekliyor. Kocaman, taze peynir gibi yusyuvarlak bir ay." Köpeklerden birinin tüylerini okşadı. "Bunun adı Drudwyn," diye anlattı "kötü bir çocuk. Bu da Gwen. Pat," dedi birden. "Ay pat diye çıkacak. Tam mabedin içine," tekrar güldü "tavandaki delikten pat diye çukurun içine doğacak."

"Gwydre'de mabette olacak mı?" diye sordu Arthur.

"Hayır Gwydre orada olmaz. Erkeklerin girmesi yasak, bana söyledikleri bu," dedi alaycı bir sesle Gwenhwyvach bir şey daha söyleyecekmiş gibi durdu sonra omuz silkti "Gwydre'yi yatıracaklar," dedi. Saraya baktı, suratında aptalca bir gülümseme belirdi. "İçeri nasıl gireceksin Arthur?" diye sordu "o kapıların arakasında bir sürü kol demiri var ve pencerelerin de kepenklerini kapatacaklar."

"Bir şekilde gireceğiz," dedi Arthur "bizi burada gördüğünü kimseye söylemediğin sürece bir tehlike yok."

"Beni burada bırakırsan," dedi Gwenhwyvach "arılara bile söylemem. Onlara her şeyi anlatırım. Bunu yapman gerek biliyorsun yoksa balları ekşir. Öyle değil mi, Gwen?" diye sordu köpeğine uzun kulaklarını okşayarak.

"İstediğin buysa seni burada bırakırım," diye söz verdi Arthur.

"Sadece beni," dedi "sadece beni, köpekleri ve arıları ve sarayı. Guinevere ayı alabilir," tekrar gülümsedi sonra şişman eliyle omzumu itiştirdi. "Seni geçirdiğim mahzen kapısını hatırlıyor musun Derfel? Bahçedekini?"

"Sanırım," dedim.

"Onun arkasındaki demir kolu kaldırırım," tekrar kıkırdadı, sanki eğlenecekmişiz gibi davranıyordu. "Mahzende saklanırım ve hepsi ayı beklerlerken kolu kaldırırım. Kapı çok kalın olduğu için orada nöbetçi tutmazlar. Nöbetçilerin hepsi ön taraftaki kulübelerinde olur." Dönerek Arthur'a baktı, "geleceksin değil mi?" diye sordu beklenti içinde.

"Söz veriyorum," diye cevap verdi Arthur.

"Guinevere çok memnun olacak," dedi Gwenhwyvach "ben de tabiî," güldü ve zorlukla ayağa kalktı. "Bu gece," dedi "ay pat diye doğarken," bu sözleri söyleyip iki köpeği ile uzaklaştı. Yürürken kıkırdadı ve hatta acemice dans etti. "Pat," diye yüksek sesle bağırdı ve köpekler çevresinde dolanırlarken çayırlık yamaçtan aşağıya indi.

"Deli mi?" diye sordum Arthur'a.

"Kırgın sanırım." Tostoparlak kadının sakarca yamaçtan inişini seyretti. "Ama bizi içeri alacaktır Derfel, bizi içeri alacaktır." Gülüm-

sedi, ileriye uzanarak tarlanın kenarından bir avuç mısır çiçeği kopardı. Onları küçük bir demet haline getirdi bana utanarak gülümsedi. "Guinevere için," diye açıkladı. "Bu gece için."

Akşam karanlığında ot biçenler işlerini bitirdi ve tarlalardan döndüler, çatıdaki nöbetçiler platformdan uzun merdivenlerinden indiler. Kemerler altındaki mangallara yeniden odun konuldu ve ateşler harlandı. Mangalları düşmanın yaklaştığını görmek için değil de sarayı aydınlatmak için yakılmışlardı. Martılar karadaki yuvalarına dönüyorlardı ve batmakta olan güneş kanatlarını çalıların arasındaki çiçekler gibi pembeleştiriyordu.

Ormanda Arthur balık pulu zırhını giydi. Excalibur'u zırhının parlak metalinin üzerine bağladı ve omuzlarına siyah bir pelerin attı. Beyazı tercih ettiğinden nadiren siyah pelerin takardı ama gecenin karanlığında kaybolmak istiyordu bu sefer. Parlak miğferini, uzun kaz tüyü parlak tepeliğinin görünmemesi için pelerinin altına saklayacaktı.

Atlı adamları da ağaçların arasında saklanacaklardı. Görevleri Arthur'un gümüş borusunun sesini duyunca mızrakçıların uyudukları kulübelere saldırmaktı. İri atları ve zırhlı binicileri, gecenin karanlığından dörtnala gürültülü bir şekilde fırlayınca bizim geri çekilmemizi engellemeye çalışacak nöbetçiler paniğe kapılacaktı. Arthur, Guinevere'ı ve Gwydre'yi buluncaya kadar ve ayrılmaya hazır oluncaya değin boruyu çalmayacağını umuyordu.

Biz sarayın batı cephesine uzun yoldan gidecektik ve burada da mutfak bahçesinin gölgelerinden mahzen kapısına varmak için sürünecektik. Eğer Gwenhwyvach vaadini tutamazsa, binanın çevresinde dolaşarak ön kapıya gitmemiz, buradaki nöbetçileri öldürmemiz ve terasa bakan pencerelerden birinin kepengini kırmamız gerekecekti. Sarayın içine girdik mi de karşılaştığımız her mızrakçıyı öldürecektik.

Nimue bizimle gelecekti. Arthur konuşmasını bitirince Nimue bize Dinas ve Lavaine'in, Merlin ve Iorweth gibi gerçek druidler olmadıklarını söyledi ama ikizlerin bazı garip güçleri olduğunu da ekledi ve büyü ile karşılaşabileceğimiz konusunda uyardı. Öğleden sonrayı ormanda bir şeyler arayarak geçirmişti ve kıpırdanan bir torbayı havaya kaldırdı, bunu gören adamlarım mızraklarının demirlerine dokundular. "Burada onların büyülerini etkisiz kılacak şeylerim var," dedi bize "ama dikkatli olun."

"Dinas ve Lavaine'i canlı istiyorum," dedim adamlarıma.

Bekledik, zırhlarımızı kuşandık silahlarımızla demir, çelik ve derilere bürünüp bekledik. Güneşin batıp İsis'in dolunayı denizden gümüş bir top gibi doğuncaya kadar bekledik. Nimue büyülerini yaptı ve bazıları dua etti. Arthur sessizce oturuyordu ama kesemden bir tutam

altın saç çıkartırken bana bakıyordu. Saçları öptüm, yanağıma d
dim ve sonra Hywel'in Gazabı'nın kabzasına bağladım. Minik k
gölge bedenini düşünürken yanağımdan bir damla gözyaşı aktı a
gece Tanrılarımın yardımı ile Dian'ıma huzur verecektim.

Miğferimi başıma geçirdim, çene kayışlarının tokasını bağladım ve uzun kurt kuyruğu tepeliğini omzumdan geriye attım. Deri eldivenlerimizi yumuşatmak için ellerimizi hareket ettirdik ve sol kollarımızı kalkanların askılarından geçirdik. Kılıçlarımızı çektik ve Nimue'nin uçlarına dokunması için uzattık. Bir an için Arthur bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi davrandı ama bunun yerine küçük mısır çiçeği buketini balık sırtı zırhının yakalığına taktı ve siyah bir pelerine bürünmüş ve garip torbasını taşıyan Nimue'ye başı ile işaret etti, bizi ağaçların arasından güneye doğru götürdü.

Ağaçların bittiği yerde koya doğru uzanan eğilimli bir çayır vardı. Çayırlığı tek sıra olup geçtik. Geçerken, ay ışığında ot yiyen bazı tarla tavşanlarını ürküttük ve alçak çalıları yararak dik yokuştan parlak koyun kıyısına doğru ilerlerken korku ile kaçıştılar. Buradan batıya doğru yürüdük, sarayın kemerlerindeki nöbetçilerden saklanmak için kıyının yüksek dik setinin arkasında kaldık. Denizdeki dalgaların çıkarttığı sesler taşlık kumsalda çizmelerimizin çıkarttığı sesleri bastırıyordu.

Dik setin üstünden, karanlıkta beyaz bir mucize gibi yükselen saraya baktım. Güzelliği bana Ynys Trebes'i hatırlattı. Franklar tarafından yakılıp yıkılan deniz kenarındaki o sihirli şehrin güzelliğini anımsattı. Burası da orası gibi cennetten bir köşeydi ve karanlıkta sanki ay ışığından yapılmış gibi pırıl pırıldı.

Sarayın batısına gelince kıyıya tırmandık birbirimize mızrak gönderleri ile yardım ederek. Nimue'yi ormanın içinden kuzeye doğru izledik. Yaz yapraklarının arasından yolumuzu aydınlatmaya yetecek kadar ay ışığı sızıyordu. Karşımıza hiçbir nöbetçi çıkmadı. Denizin gürültüsü duyuluyordu hâlâ. Acı bir çığlık çok yakınımızda duyulunca hepimiz olduğumuz yerde durduk, sonra bunun bir gelinciğin öldürdüğü tavşanın sesi olduğu anlaşıldı. Derin birer nefes alıp yolumuza devam ettik.

Ağaçlar arasında uzun uzun yürüdük ama sonunda Nimue doğuya döndü ve onu ormanın kenarına kadar izleyince kendimizi sarayın badanalanmış duvarının önünde bulduk. Mabede açılan yuvarlak ay ışığı deliğinden fazla uzakta değildik. Delikten siyah duvarlı mabede ay ışığının girmesi için daha erken olduğunu gördüm.

Biz ormanın kenarındayken şarkılar duyulmaya başladı. Önceleri şarkılar o kadar alçak sesle söyleniyordu ki rüzgârın uğuldadığını sandım, ses yükselince garip ve ürkütücü bir şarkı söyleyen kadınlar korosunun sesini duyduğumu anladım. Şimdiye kadar duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Şarkının sesini delikten duyuyorduk, sanki çok uzaklardan geliyordu bu ses. Kelimeleri duyamıyorduk ama hüzünlü bir şarkı olduğunu anlıyorduk. Melodi tuhaf bir şekilde yarı notalarla inip çıkıyor, yükseliyor sonra yumuşuyor ve denizin dalgalarının mırıltısıyla karışıyordu. Müzik çok güzeldi ama ben ürperdim ve mızrağımın demirine dokundum.

Ağaçlardan çıkacak olsaydık batı kemerinde duran muhafızlar bizi göreceklerdi. Saraya yaklaşabilmek için ormanın kenarında bir süre yürüdük. Bir meyve bahçesindeydik, burada böğürtlen çalıları ve sebze bahçesini tavşanlardan ve geyiklerden korumak için yüksek bir çit vardı. Yavaşça ilerledik. Garip şarkı yükseliyor, alçalıyor ve hüzünleniyordu. Ay ışığı deliğinden ince bir duman yükseliyordu ve dumanın kokusu gecenin hafif rüzgârı ile burnumuza geliyordu. Koku keskin ve neredeyse iğrençti.

Şimdi mızrakçıların kulübelerinin birkaç metre yakınına kadar gelmiştik. Bir köpek havlamaya başladı ama kulübelerdekilerden hiçbiri havlamayı önemsemediğinden, köpekleri susturmak için bağırdılar ve bir süre sonra da köpekler sustu. Şimdi sadece ağaç yaprakları arasında rüzgârın sesi, denizin uğultusu ve şarkının ürpertici melodisi duyuluyordu.

Ben en öndeydim, çünkü küçük kapıya daha önce bir tek ben gitmiştim; onu bulamayacağımdan korktum ama kolaylıkla buldum. Eski tuğla basamaklardan dikkatle indim ve kapıyı yavaşça ittim. Açılmadı, bir an hâlâ kolun yerinde olduğunu düşündüm ve sonra metal menteşelerden gelen gürültülü bir gıcırtı ile kapı açıldı ve ışığı gördüm.

Mahzen mumlarla aydınlatılmıştı. Gözlerimi kırpıştırdım aydınlıkta, sonra Gwenhwyvach'ın sesini duydum "Çabuk! Çabuk!"

Birer birer içeri girdik. Otuz iri yarı, zırhlı, pelerinli, mızraklı ve miğferli adam vardı yanımızda. Gwenhwyvach bize sessiz olmamızı söyledi ve kapıyı kapadı ve kalın kol demirini yerine yerleştirdi. "Mabet orada," diye fısıldadı, yakılmış kandillerle aydınlatılmış bir koridoru işaret ederek. Heyecanlıydı ve tombul yüzü kızarmıştı. Koronun sesi ağır perdelerle ve kalın kapı ile kesildiğinden burada çok daha az duyuluyordu.

"Gwydre nerede?" diye fısıldadı Arthur Gwenhwyvach'a.

"Odasında," dedi Gwenhwyvach.

"Muhafız var mı?" diye sordu.

"Gece sarayda yalnız hizmetkârlar var," diye fısıldadı kadın.

"Dinas ve Lavaine buradalar mı?" diye sordum.

Gülümsedi. "Onları göreceksin sana söz veriyorum. Onları göreceksin." Arthur'un pelerinini tuttu onu mabede doğru çekmek için. "Gel."

"İlk önce Gwydre'yi alacağım," dedi Arthur pelerinini çekerek ve sonra altı adamın omuzlarına dokundu. "Diğerleriniz burada bekleyin," diye fısıldadı. "Burada bekleyin. Mabede gitmeyin. Tapınmalarını bitirmelerini bekleyeceğiz." Sonra yavaşça altı adamını peşine takarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Yanımda duran Gwenhwyvach kıkırdadı. "Clud'a dua ettim," diye mırıldandı, "bize yardım edecektir."

"İyi," dedim. Clud Işık Tanrıçası'ydı, bu gece onun yardımını almak iyi olurdu.

"Guinevere Clud'u sevmiyor," dedi Gwenhwyvach onaylamayan bir sesle. "Britanya Tanrılarından hiçbirini sevmiyor. Ay yükseldi mi?"

"Henüz değil ama yükseliyor."

"O zaman henüz zamanı değil," dedi Gwenhwyvach bana.

"Neyin zamanı değil Hanımım?"

"Göreceksin," kıkırdadı "göreceksin," dedi yeniden sonra Nimue mızrakçıların arkasından bize doğru gelince korkarak geri çekildi. Nimue gözünü kapatan meşini çıkartmıştı, boş göz çukuru yüzünde karanlık bir çukur gibi görünüyordu ve bu dehşet verici görüntü karşısında Gwenhwyvach titreyerek geriledi.

Nimue Gwenhwyvach'ı görmezden geldi. Mahzenin sağına soluna baktı ve koku arayan bir av köpeği gibi havayı kokladı. Ben yalnızca örümcek ağları, şarap tulumları ve bal şırası kapları görüyordum ve çürümüş nemli havayı kokluyordum. Ama Nimue nefret edilecek bir şeyin kokusunu almıştı. Garip bir ses çıkarttı ve mabede doğru tükürdü. Elindeki torbanın içindeki her neyse hafifçe kıpırdadı.

Hiçbirimiz kıpırdamadık. Aslında hepimiz kandillerin aydınlattığı mahzende garip bir dehşete kapılmıştık. Arthur gitmişti, kimse burada olduğumuzu fark etmemişti. Ama sarayın sessizliği ve şarkı sesi tüyler ürperticiydi. Bu dehşet belki de Dinas ve Lavaine'in yaptığı bir büyüden kaynaklanıyordu veya buradaki her şey garipti. Biz ormanlara, saza, toprağa ve çayırlara alışıktık, bu nemli, tuğla kemerli ve taş döşemeli yer bizim için garipti ve sinir bozucuydu. Adamlarımdan biri titriyordu.

Nimue cesaretini yeniden kazanabilmesi için adamın yanağını okşadı ve sonra çıplak ayakla mabedin kapısına doğru süzüldü. Onunla

gittim ses çıkartmamak için dikkatle adım atıyordum. Onu geri çekmek istiyordum. Ayinin bitmesini beklememiz gerektiğini söyleyen Arthur'a karşı geliyordu ve mabetteki kadınları korkutacak ani bir şey yapacağından çekiniyordum. Onlar çığlık atarsa kulübedeki mızrakçılar koşarak buraya gelecekti ama çizmelerimle Nimue kadar hızlı hareket edemiyordum ve o benim uyarılarımı dikkate almıyordu. Mabedin tunç kapı kollarından birine yapıştı. Bir an duraksadı ve kapıyı açtı. Artık uğultulu şarkı daha iyi duyuluyordu.

Kapının menteşeleri yağlanmıştı ve kapı gürültü çıkartmadan açıldı. Şimdiye kadar gördüğün en karanlık odaydı bu ve bunu kapının Birkaç adım içerisinde asılı kalın perdeler sağlıyordu. Adamlarıma oldukları yerde kalmalarını işaret ettim ve sonra içeri giren Nimue'yi izledim. Onu geri çekmek istiyordum ama direndi ve mabet kapısını ses çıkarmadan arkamızdan kapadı. Şarkıyı şimdi daha iyi duyuyordum. Hiçbir şey göremiyordum ama şarkıyı duyuyordum ve mabedin ağır kokusu rahatsız ediciydi.

Nimue karanlıkta elimi buldu, sonra başımı eğdi ve kulağıma fısıldadı. "Şeytan," dedi.

"Burada olmamalıyız," diye fısıldadım.

Bunu duymazdan geldi. Karanlıkta perdeyi buldu ve biraz sonra perdenin kenarından ışık süzüldü. Onu izledim, çömelerek başının üzerinden baktım. İlk önce perde aralığı o kadar küçüktü ki hiçbir şey göremedim ama sonra gözlerim alışıp ileridekileri seçmeye başlayınca gerektiğinden fazlasını gördüm. İsis'in esrarını gördüm.

Bu gece olanlara bir anlam verebilmek için İsis'in hikâyesini bilmek gerekir. Bunu daha sonra öğrendim ama o gece, Nimue'nin kafasının üzerinden bakarken ayinin ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim İsis'in bir Tanrıça olduğu ve birçok Romalı için de en güçlü Tanrıça olduğuydu. Onun tahtların koruyucusu olduğunu da biliyordum ve bu da mahzenin arkasındaki platformun üzerinde duran siyah tahtı açıklıyordu. Onu ay ışığı deliğine doğru yükselen mahzenin içindeki kalın dumanın arasında zar zor seçebiliyordum. Duman mangallardan çıkıyordu, ateş daha ormanın kenarındayken kokusunu aldığımız otlarla besleniyordu.

Dumana rağmen şarkı söylemeyi sürdüren koroyu göremedim ama İsis'e tapınanları görüyordum ve ilk önce gördüklerime inanamadım. İnanmak istemedim.

Siyah taş döşemeye diz çökmüş altı kişi görüyordum ve altısı da çıplaktı. Sırtları bize dönüktü ama buna rağmen tapınanlardan bazılarının erkek olduklarını görebiliyordum. Gwenhwyvach'ın bu anı düşünerek kıkırdadığına şaşmamak gerekirdi, bu sırrı önceden biliyordu. Guinevere ısrarla erkeklerin İsis Tapınağı'na alınmadığı söylemişti.

Ama bu gece ve mahzenin tavanındaki delikten giren ay ışığının aydınlattığı her gece buradaydılar herhâlde. Mangallardaki ışıklar tapınanların sırtlarında parıldıyordu. Hepsi çıplaktı. Kadınlar ve erkekler, hepsi çıplaktı, tıpkı Morgan'ın bana yıllar önce anlattığı gibi.

Tapınanlar çırılçıplaktı ama ayini yöneten iki kişi çıplak değildi. Bunlardan biri Lavaine'di. Alçak siyah tahtın bir yanında ayakta duruyordu ve onu görünce ruhum sevinçle doldu. Dian'ın boğazını kesen Lavaine'in kılıcıydı ve benim kılıcım şimdi ona çok yakındı. Tahtın yanında duran uzun boylu druidin yanağındaki yara izi mangalların alevinde parıldıyordu, siyah saçları Lancelot'unkiler gibi yağlanmıştı. Bu gece druidlerin beyaz elbisesini giymiyordu, sadece düz sade siyah bir cüppe vardı üstünde, elinde ince siyah bir asa vardı, ucunda da gümüşten bir yarım ay. Dinas ortalarda yoktu.

İki alevli meşale, üzerinde Guinevere'ın oturarak İsis rolünü oynadığı tahtın iki yanında yer alıyordu. Saçı tepede toplanmıştı ve iki yanından birer boynuzun çıktığı altın bir halka ile tutturulmuştu. Şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir hayvanın boynuzlarına benzemiyorlardı ama sonradan bunların fildişinden oyulduğunu anladım. Boynunda ağır altın bir gerdanlık vardı, bundan başka mücevherat takmamıştı, tüm vücudunu saran koyu kırmızı bir pelerini vardı. Önündeki döşemeyi göremiyordum ama orada fazla derin olmayan bir çukur olduğunu biliyordum. Ay ışığının ay ışığı deliğinden içeri girmesini ve çukurdaki siyah suyun yüzeyi aydınlatmasını beklediklerini tahmin ettim. Ceinwyn'in bana arkasında bir yatak olduğunu söylediği perdeler çekiliydi.

Dumanın içinde birden bir ışık parıldadı, çıplak tapınanlar beklenti içinde mırıldandılar. Işık soluktu ve ayın ilk ışıklarıyla mahzen aydınlatabilecek kadar yükseldiğini gösteriyordu. Lavaine bir süre daha bekledi ve sonra asasını iki kere döşemeye vurdu. "Zamanı geldi," dedi kalın, derin sesiyle. "Zamanı geldi." Koro sustu.

Sonra hiçbir şey olmadı. İçinde dumanların oynaştığı gümüş renkli ışığın kuvvetlenmesini sessizlik içinde beklediler.

Geçmişlerde kalan o geceyi, Lleyn Cerrig Bach yakınlarında kümbet taşlarının yanında çömelmiş olarak ay ışığının Merlin'in bedenini aydınlatmasını beklediğim geceyi hatırladım. Şimdi İsis Tapınağı'nda ay ışığını seyrediyordum. Bir beklenti içindeydiler. Diz çökmüş kadınlardan biri alçak sesle inledi ve sonra yeniden sessizlik oldu. Bir kadın ileri geri sallanıyordu.

Ay ışığının aydınlattığı alan daha da genişledi, Guinevere'ın ciddî ve güzel yüzüne yansıdı. Ay ışığı şimdi neredeyse dik bir açıyla mabedi aydınlatıyordu. Çıplak kadınlardan biri ürperdi, cezbeye kapıl-

mıştı ve sonra Lavaine eğilerek ay ışığı deliğine baktı. Ay ışığı koyu sakalını ve suratını aydınlatıyordu. Yukarıya baktı ve sonra geri çekilerek dinî törene yaraşır bir tavırla Guinevere'ın omzuna dokundu.

Guinevere ayağa kalktı başındaki boynuzlar neredeyse mahzenin alçak kemerli tavanına değecekti. Kolları ve elleri omuzlarından yere kadar uzanan pelerininin içindeydi. Gözlerini kapadı. "Tanrıça kimdir?" diye sordu.

"İsis, İsis, İsis," diye kadınlar şarkı söyler gibi adı tekrarladılar. Ay ışığı şimdi neredeyse ay ışığı deliği kadar genişti ve mahzenin ortasında büyük dumanlı gümüşümsü bir sütun oluşturuyordu. Bu mabedi ilk kez gördüğümde burasının ucuz bir yer olduğunu düşünmüştüm ama şimdi geceleyin, kıpırdayan parıltılı beyaz ışıkla aydınlatılmış olarak şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir mabet kadar esrarlıydı.

"Ve Tanrı kimdir?" diye sordu Guinevere gözleri kapalıyken.

"Osiris," diye cevap verdiler çıplak adamlar alçak sesle. "Osiris, Osiris, Osiris."

"Ve tahtta kim oturacak?" diye sordu Guinevere.

"Lancelot," diye cevap verdiler kadınlar ve erkekler birlikte. "Lancelot, Lancelot."

Bu adı duyduğumda, bu gece olanların hiçbirinin düzeltilemeyeceğini, affedilemeyeceğini anladım. Bu gece eski Dumnonia'nın bir daha asla geri gelmeyeceğinin kanıtıydı. Bu gece bize dehşetten başka bir şey getirmeyecekti çünkü bu gecenin Arthur'u mahvedeceğini biliyordum. Perdeden çekilerek mahzene geri gitmeyi ve onu açık havaya ve ay ışığının altına çıkartarak tüm o yıllar, tüm o günler ve tüm o saatler boyunca geri götürerek bu gecenin hiçbir zaman gelmemesini istedim. Ama kıpırdayamadım. Nimue kıpırdamadı. İkimizde kıpırdamaya cesaret edemedik. Guinevere sağ eliyle uzandı Lavaine'den siyah asayı aldı, bu hareketi pelerininin sağ yanını kaldırdığından pelerinin ağır eteklerinin altında çıplak olduğunu gördüm.

"İsis, İsis, İsis," diye inledi kadınlar.

"Osiris, Osiris, Osiris," diye haykırdı erkekler.

"Lancelot, Lancelot, Lancelot," diye bağırdılar birlikte.

Guinevere gümüş uçlu asayı aldı ve ileriye uzattı, sağ göğsü yine kapandı. Çok ağır ve abartılmış hareketlerle yukarıdan şimdi dimdik gelen ay ışığının altındaki su çukurundaki bir şeye dokundu asasıyla. Mahzende başka hiç kimse kıpırdamadı. Sanki hiç kimse nefes bile almıyordu.

"Ayağa kalkın," diye emir verdi Guinevere, "ayağa kalkın," ve koro garip şarkılarını söylemeye yeniden başladı. "İsis, İsis, İsis," diye şarkı söylüyorlardı ve tapınanların kafasının üstünden su çukurundan

bir erkeğin çıktığını gördüm. Dinas'dı, uzun boylu, adaleli bedeni ve uzun siyah saçlarından sular sızıyordu ağır ağır doğrulurken ve koro Tanrıça'nın adını hâlâ yüksek, daha yüksek bir sesle haykırırken. "İsis, İsis, İsis," diye şarkı söylediler, Dinas sonunda Guinevere'ın önünde dimdik duruncaya kadar. Sırtı bize dönüktü ve çırılçıplaktı. Su çukurundan çıktı, Guinevere asayı Lavaine'e geri verdi ve sonra elleri ni kaldırdı pelerinin tokasını açtı, pelerin tahta düştü. Orada duruyordu, Arthur'un karısı, boynundaki altın ve başındaki fildişi dışında çırılçıplak ve kollarını açtı ve Tanaburs'un çırılçıplak oğlu platforma çıkıp ona sarıldı. "Osiris, Osiris, Osiris," mahzendeki kadınlar çığlıklar atıyorlardı. Bazıları, Isca'daki Hıristiyanlar gibi ileri geri sallanıyorlardı aynı türden bir cezbeye yakalanmış olarak. Mahzendeki sesler gittikçe boğuklaşıyordu şimdi. "Osiris, Osiris, Osiris," diye şarkı söylüyorlardı. Guinevere geri çekildi, çıplak Dinas tapınanlara döndü ve kollarını zafer işareti yaparak havaya kaldırdı. Böylece harika çıplak bedenini gösteriyordu ve erkek olduğundan ve harika, uzun boylu bedeni ay ışığında gümüşî bir beyazlıkla parıldayan Guinevere onu elinden tutup tahtın arkasında asılı duran perdeye götürünce bundan sonra ne yapacağı konusunda bir kuşku yoktu. Kadınlar tapınırken kıpırdandılar ve sallanarak Tanrıçalarının adını bağırdılar, "İsis, İsis, İsis" Lavaine de onlarla birlikte gitti.

Guinevere perdeyi kenara çekti. Arkasındaki odayı gördüm ve güneş kadar parlaktı ve sonra sesi yükseldi, heyecan zirveye ulaştı, erkekler mabette yanlarındaki kadınlara uzandılar. İşte tam o anda arkamdaki kapı ardına kadar açıldı ve tüm savaş donanımı içindeki ihtişamı ile Arthur mabedin girişine geldi.

"Hayır Lordum," dedim. "Hayır Lordum, lütfen."

"Burada olmaman gerekirdi Derfel," dedi yumuşak bir sesle ama azarlarcasına konuşuyordu. Sağ elinde Guinevere için topladığı mısır çiçeklerini tutuyordu sol eliyle de oğlunun elini. "Dışarıya gel," dedi bana ama sonra Nimue perdeyi ardına kadar açtı ve lordumun karabasanı başladı.

İsis bir Tanrıça. Onu Britanya'ya Romalılar getirdiler ama o Roma'dan değil Roma'nın doğusundaki çok uzaktaki bir ülkeden geliyordu. Mithras da Roma'nın doğusundaki bir ülkeden gelen bir Tanrı ama sanırım aynı ülkeden değil. Galahad bana dünyadaki dinlerin yarısının, insanların bizden daha çok Sagramor'a benzediklerini düşündüğüm, doğudan geldiğini anlatmıştı. Hıristiyanlık da bu uzak ülkelerden gelen bir inanç. Galahad bana bu ülkede tarlalarda kumdan

başka bir şey yetişmediğini ve güneşin Britanya'dakinden daha yakıcı olduğunu ve oralarda hiç kar yağmadığını, yemin ederek anlatmıştı.

İsis işte bu güneşin yaktığı ülkelerden geliyordu. Romalılar için kudretli bir Tanrıça oldu ve Britanya'da da birçok kadın bu dine girdi ve Romalılar gittiğinde Tanrıça kaldı. Hiçbir zaman Hıristiyanlık kadar yaygın olmadı çünkü Hıristiyanlık kapılarını Tanrısına tapmak isteyen herkese açarken, İsis, Mithras gibi, inananlarını sadece ve sadece esrarına vakıf olanlarla sınırladı. Bazı bakımlardan Galahad'ın anlattıklarına göre İsis Hıristiyanların kutsal anasına benziyordu, çünkü oğlu Horus için mükemmel bir anneydi ama İsis'in kutsal Meryem'in sahip olduğunu hiçbir zaman iddia etmediği güçleri de vardı. İsis inananlara göre hayat ve ölüm, iyileştirme ve tabiatıyla ölümlülerin tahtlarının Tanrıçası'ydı.

Galahad bana onun Osiris adında bir Tanrı ile evli olduğunu anlattı. Osiris Tanrıların bir savaşında öldürülmüştü ve bedeni parçalara ayrılarak bir nehre atılmıştı. İsis et parçalarını bulmuş ve özenle onları bir araya getirmişti sonra da bu parçalarla yatmıştı kocasını tekrar hayata getirebilmek için. Osiris, İsis'in gücü ile yeniden hayata gelmişti. Galahad bu hikâyeden nefret ediyordu ve anlatırken de tekrar tekrar istavroz çıkartıyordu. Nimue ile benim dumanlı siyah mahzende seyrettiğimiz de sanırım, yeniden hayata geliş ve kadının erkeğe hayat verişinin hikâyesiydi. Tanrıça İsis'in, Tanrıça, anne, hayat verici olarak mucizeyi gerçekleştirmesini, kocasına hayat vermesini ve onu yaşayanların ve ölülerin muhafızı ve insanların tahtlarının arabuluculuk yapışını seyretmiştik. Ve işte bu son güç, dünyada tahtlara kimin oturacağına karar verme gücü Guinevere için Tanrıça'nın en üstün armağanıydı. Tahtaları verme gücü yüzünden Guinevere İsis'e tapıyordu.

Nimue perdeyi ardına kadar açtı ve mahzenden çığlıklar yükseldi.

Bir an için, korkunç bir an için Guinevere uzaktaki perde önünde tereddüt etti ve ayinini kimin mahvettiğini görmek için döndü. Orada, uzun boylu ve çıplak Guinevere, soluk güzelliğiyle korkunç görünüyordu ve yanında çırılçıplak bir erkek vardı. Mabedin kapısında bir elinde çiçekler bir elinde oğlu ile kocası duruyordu.

Arthur'un miğferinin yanaklıkları açıktı ve yüzünü gördüm, sanki ruhu o anda birden ölmüştü.

Guinevere peşinden Dinas ve Lavaine'i sürükleyerek perdenin arkasında kayboldu. Arthur, savaş narasına benzer üzüntülü bir çığlık atarak garip bir sesle bağırdı, Gwydre'yi geriye itti, çiçekleri yere attı, Excalibur'u çekti ve yolunun üstünden korkarak çekilen, çıplak, çığlıklar atan tapınanların arasına gözü hiçbir şey görmez bir şekilde saldırdı.

Arthur'u izleyen mızrakçılara, "toparlayın hepsini," diye bağırdım. "Kaçmalarına izin vermeyin! Toparlayın!" Sonra Nimue ile Arthur'un peşinden koştum. Arthur siyah su çukurunu atlayarak geçti platforma çıkarken meşalelerden birini devirdi ve siyah perdeyi Excalibur'la kenara çekti.

Sonra orada durdu.

Onun yanında durdum. Mabetten geçerken mızrağımı bırakmıştım ve elimde Hywel'in Gazabı vardı. Nimue yanımdaydı ve kemerli mahzene açılan kare odayı görünce bir zafer çığlığı attı. Burası sanırım İsis'in esrarlar odasıydı ve Clyddno Eiddyn'in Kazan'ı burada Tanrıça'nın hizmetindeydi.

Kazan ilk gördüğüm şey oldu, bir insanın beline gelecek yükseklikte bir ayak üzerinde duruyordu ve odada o kadar çok mum yanıyordu ki kazan bunların ışığını yansıtıyordu. Işık burada daha da güçlüydü, çünkü perdenin olduğu taraf dışında tüm duvarlar ayna ile kaplanmıştı. Duvarlarda aynalar vardı hatta tavanda bile, mumların ışığını defalarca arttıran, Dinas ve Guinevere'ın çıplaklığını defalarca yansıtan aynalar. Guinevere dehşet içinde odanın dibindeki duvardaki geniş yatağa çıkmıştı ve çıplaklığını örtmek için kürk bir yatak örtüsüne sarınmıştı. Dinas, elleri ile kasıklarını örtmüş onun yanında duruyordu, Lavaine ise meydan okurcasına karşımıza dikilmişti.

Arthur'a baktı, Nimue'ye bakıp onun önemsiz olduğuna karar verdi ve sonra ince siyah asasını bana doğru uzattı. Onu öldürmek için geldiğimi biliyordu ve beni bildiği en güçlü büyü ile durdurmaya çalışacaktı. Asasını bana uzatırken diğer elinde Piskopos Sansum'un, kral ilân edilme töreninde Mordred'e verdiği kristal kutuda saklanan haç parçasını tutuyordu. Haçı kazanın üstünde tutuyordu.

Kazanda pis kokulu, koyu renkli bir sıvı vardı.

"Diğer kızların da ölecek," dedi bana. "Sadece bunu bırakmam yeter."

Arthur Excalibur'u kaldırdı.

"Senin oğlun da," dedi Lavaine ve ikimiz de olduğumuz yerde kaldık. "Şimdi gideceksiniz," dedi soğuk, otoriter bir sesle. "Tanrıça'nın kutsallığına tecavüz ettiniz ve şimdi gidecek ve bizi bırakacaksınız. Aksi takdirde siz de sevdikleriniz de öleceksiniz."

Bekledik. Arkasında, kazan ile yatak arasında, üzerine kanatlı at şekli oyulmuş Yuvarlak Masa vardı. Kanatlı atın üzerinde eski püskü bir sepet, bir boynuz boru, eski bir yular, kullanılmış bir bıçak, bir bileytaşı, kollu bir ceket, bir pelerin, toprak bir kap, bir hedef tahtası, bir savaşçı yüzüğü ve bir yığın çürümüş tahta parçası duruyordu. Merlin'in sakalından kesilen parça da oradaydı. Britanya'nın tüm

gücü bu küçük odanın içindeydi ve Hıristiyanların en güçlü büyüsü de buradaydı.

Hywel'in Gazabı'nı kaldırdım ve Lavaine gerçek haçın parçasını kazanın içine atacakmış gibi yaptı ve Arthur kalkanıma elini koyarak beni durdurdu.

"Gidin," dedi Lavaine. Guinevere hiçbir şey söylemedi sadece bize bakıyordu, çıplaklığını örten postun kenarından gözlerini açmış bize bakıyordu.

Sonra Nimue gülümsedi. Torba gibi topladığı pelerini iki eliyle tutuyordu ama şimdi bunu Lavaine'e doğru savurdu. Torbanın içindekileri Lavaine doğru savururken çığlık attı. Bu büyülü korkunç bir çığlıktı, arkamızda bağrışan kadınların sesini bastıran bir sesti.

Havada yılanlar uçuştu. Akşamüstü Nimue'nin bulduğu ve bu an için sakladığı bir düzine yılan. Havada kıvrılıyorlardı, Guinevere çığlık atıp örtüyü başının üstüne çekti, yılanların yüzüne doğru geldiğini gören Lavaine içgüdüsel bir hareketle irkilerek çömeldi. Mahzenin sıcağında canlanan yılanlar yatağın ve Britanya Hazineleri'nin üzerinde kıvrılarak ilerlerken haç parçası yere düştü. Bir adım ileri çıktım ve Lavaine'in karnına çok sert bir tekme attım. Yere yuvarlandı ve bir çayır yılanı ayak bileğini ısırdığında bağırdı.

Dinas yatağın üzerindeki yılanlardan uzaklaşmak istedi ama gırtlağında Excalibur'u hissedince hareketsiz kaldı.

Hywel'in Gazabı Lavaine'in gırtlağındaydı ve kılıcın ucuyla yüzünü bana doğru çevirdim. Sonra gülümsedim. "Kızım," dedim yavaş bir şekilde "bizi Diğer Dünya'dan seyrediyor. Sana selamlarını gönderiyor Lavaine."

Bir şeyler söylemek istedi ama sesi çıkmadı. Bir yılan kıvrılarak bacağının üstünden geçti.

Arthur karısının kürklerin altında saklandığı yatağa baktı. Sonra, büyük bir özenle, siyah kürkün üzerindeki yılanları Excalibur'un ucu ile kaldırıp attı ve sonra kürkleri Guinevere'ın yüzünü görmek için açtı. Kadın ona bakıyordu, gururundan eser kalmamıştı. Sadece dehşete düşmüş bir kadındı. "Burada elbiselerin var mı?" diye sordu Arthur yumuşak bir sesle. Kadın başını salladı hayır anlamında.

"Tahtın üzerinde kırmızı bir pelerin var," dedim.

"Getirir misin Nimue?" dedi Arthur.

Nimue pelerini getirdi ve Arthur pelerini kılıcının ucu ile karısına uzattı. "Al," dedi hâlâ yumuşak bir sesle konuşarak. "Senin için."

Kürklerin arasından çıplak bir kol uzanıp pelerini aldı. "Arkanı dön," dedi Guinevere bana, sesinden korkmuş olduğu anlaşılıyordu.

"Dön Derfel, lütfen," dedi Arthur.

"Önce yapmamız gereken bir şey var Lordum."

"Dön," diye ısrar etti hâlâ karısına bakarak.

Kazanın kenarından tutup devirdim. Değerli kazan bir gürültü ile döşeme taşlarının üstüne düşerken içindeki sıvı karanlık izler bırakarak döküldü. Bu Arthur'un da dikkatini çekti. Bana baktı, yüzündeki ifade garipti. O kadar sert, soğuk ve cansız bakıyordu ki ama bu gece lordum bu dehşeti yaşayacaksa yapılması gereken bir şey daha vardı. Hywel'in Gazabı'nı Lavaine'in gırtlağına yeniden dayadım. "Tanrıça kim?" diye sordum ona.

Başını salladı ve ben bunun üstüne Hywel'in Gazabı'nı gırtlağını kanatana kadar bastırdım "Tanrıça kim" diye yeniden sordum ona.

"İsis," diye mırıldandı. Yılanın ısırdığı ayak bileğini tutuyordu hâlâ.

"Ve Tanrı kim?" diye sordum.

"Osiris," dedi dehşete düşerek.

"Ve kim," diye sordum ona, "tahtta oturacak?" Titredi ama bir şey söylemedi. "Bunlar," dedim Arthur'a, "sizin duymadığınız sözler. Ama ben duydum ve Nimue de duydu. Kim oturacak tahta?" diye sordum Lavaine'e yine.

"Lancelot," dedi neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle. Ama Arthur duydu. Bu aynalı odada büyük ayı postunun altında yatağa serili siyah battaniyenin üzerine işlenmiş büyük armayı da görmüştü. Bu Lancelot'un deniz şahini armasıydı.

Lavaine'e tükürdüm, Hywel'in Gazabı'nı kınına soktum, uzanıp uzun saçlarından yakaladım. Nimue Dinas'ı çoktan yakalamıştı. Sürükleyerek onları mabede getirdik. Arkamdan kalın siyah perdeyi çektim Arthur ve Guinevere'ın yalnız kalabilmeleri için. Gwenhwyvach her şeyi seyretmişti ve kahkahalar atıyordu. Hepsi çıplak olan tapınanlar ve koro mahzenin bir tarafında çömelmişlerdi ve başlarında Arthur'un adamları nöbet bekliyordu. Gwydre korkudan mahzen kapısında çömelmişti.

Arkamızdan Arthur bir tek kelime söyledi bağırarak. "Neden?"

Ve kızımın katillerini dışarıya ay ışığının altına çıkardım.

Şafak söktüğünde hâlâ Deniz Sarayı'ndaydık. Gitmiş olmalıydık, Arthur'un boru sesi sonunda atlılarını tepeden aşağıya çağırdığında bazı mızrakçılar kaçmışlardı ve bu kaçaklar Dumnonia'nın kuzeyinde herkesi uyaracaklardı. Ama Arthur bir karar veremeyecek durumdaydı, şaşırmıştı.

Güneş dünyayı aydınlatırken o hâlâ ağlıyordu.

Dinas ve Lavaine o zaman öldüler işte. Denizin kıyısında öldüler. Zalim bir adam değilim ama bence ölümleri acılı ve uzun oldu. Nimue öldürdü onları ve ruhları bedenleri terk ederken durmadan kulaklarına Dian'ın adını fısıldadı. Öldükleri zaman insanlıktan çıkmışlardı, dilleri kesilmişti ve her birinin sadece bir gözü vardı. Bu küçük merhamet onlara sadece önlerine gelecek bundan sonraki acının kaynağını görebilmeleri için tanınmıştı ve ölünceye kadar gördüler de. Her ikisinin de gördüğü son şey Nimue'nin başladığı işi bitirirken Hywel'in Gazabı'nın kabzasına bağlı bir tutam saç oldu. İkizler artık insan değil yalnızca birer şeydiler, kan ve dehşetten titreşen birer şey ve öldüklerinde kızımın saçını öptüm ve sarayın terasındaki mangallardan birine götürüp ateşe attım. Dian'ın ruhunun herhangi bir parçasının dünyada kalmaması gerekiyordu. Nimue Merlin'in sakalından kesilen parçayı alıp aynı şeyi yaptı. İkizlerin cesedini deniz kıyısında sol yanlarına yatmış bir şekilde bıraktık ve sabah güneşi ile martılar uzun kıvrık gagalarıyla işkence görmüş etlerini parçalamaya başladılar.

Nimue kazanı ve diğer hazineleri kurtarmıştı. Dinas ve Lavaine ölmeden önce tüm hikâyeyi anlatmışlardı ve Nimue başından beri haklıydı. Hazineleri çalan Morgan'dı ve onları Sansum'a onunla evlenmesi için armağan olarak vermişti. Sansum da onları Guinevere'a vermişti. Lancelot'un Churn Nehri'ndeki vaftizinden önce Guinevere ile Sansum'un barışmalarının nedeni bu armağanların verilmesi vaadiydi. Hikâyeyi duyduğumda, eğer Lancelot'un Mithras'ın esrarına kabulüne evet demiş olsaydım bunlardan hiçbirinin olmayacağını düşündüm. Kader değiştirilemez.

Mabedin kapısı kapatılmıştı. İçeride kalanlardan hiçbiri kurtulamamıştı, Guinevere dışarı çıktıktan ve Arthur onunla uzun bir süre konuştuktan sonra, elinde Excalibur olduğu halde mahzene tek başına girmişti ve tam bir saat dışarı çıkmamıştı. Dışarı çıktığında yüzü denizden daha soğuktu ve Excalibur'un çeliği kadar griydi. Bu değerli kılıç kıpkırmızıydı ve kanla kaplıydı. Bir elinde Guinevere'ın İsis'ken taktığı boynuzları ve altın kolyeyi, diğer elinde kılıcını taşıyordu. "Hepsi öldü," dedi bana.

"Hepsi mi?"

"Herkes." Tuhaf, umursamaz bir hali vardı. Kollarında, balık pulu zırhında ve hatta kaz tüyü miğfer tepeliğinde bile kan olmasına rağmen umursamıyordu.

"Kadınlar da mı?" diye sordum. Lunete de İsis'e tapınanlardan biriydi. Artık ona aşık değildim ama bir zamanlar sevgilim olmuştu ve onun için üzüldüm. Mabetteki erkekler Lancelot'un muhafızlarının en yakışıklılarıydı ve kadınlar da Guinevere'ın refakatçi hanımlarıydı.

"Hepsi öldü," dedi Arthur umursamayarak. Eğlence bahçesinin ortasındaki çakıl döşeli yolda yürüyorduk. "Bu gece bu işi yaptıkları ilk gece değildi," dedi. Sanki şaşırmıştı buna. "Bunu sık sık yaptılar sanırım. Hepsi. Dolunayın her yükselişinde. Birbirleriyle yaptılar hepsi. Guinevere dışında. O bunu ikizlerle ya da Lancelot'la yaptı." Ürperdi, mabetten soğuk gözlerle çıktığından beri ilk defa duygusallaşmıştı. "Sanırım," dedi, "bunu benim için yapıyorlardı. Tahtta kim oturacak Arthur, Arthur, Arthur. Ama Tanrıça beni tasvip etmemişti herhâlde." Ağlamaya başladı. "Belki de ben Tanrıça'ya fazla karşı koydum ve böylece adı Lancelot'a çevirdiler." Kanlı kılıcını salladı. "Lancelot," dedi acı dolu bir sesle "yıllardan beri Lancelot'la yatıyormuş Derfel ve tüm bunlar din için diyor! Din! O çoğunlukla Osiris olurmuş Guinevere ise daima İsis. Başka ne olabilirdi ki zaten?" Terasa geldik ve ay ışığının aydınlattığı koya bakan bir taş banka oturduk. "Onların hepsini öldürmemeliydim," dedi uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Evet Lordum," dedim "öldürmemeliydiniz."

"Başka ne yapabilirdim ki? Pislikti onlar Derfel!" O anda yine hıçkırmaya başladı. Utanç hakkında bir şeyler söyledi, ölenlerin karısının neden olduğu utanca tanıklık ettiklerinden söz etti, kendi onursuzluğundan söz etti ve sonra da susup ağladı. Onun yanında olup olmadığımı umursamıyordu ama ben yanında kaldım. Dinas ve Lavaine'i deniz kenarına götürüp Nimue'nin onların ruhlarını bedenlerinden santim santim korkunç bir şekilde çekip almasını seyretmek için gidene kadar yanındaydım.

Arthur bitap düşmüş bir halde, alacakaranlıkta, deniz kenarında oturuyordu. Borusu ayaklarının dibindeydi, miğferi ve Excalibur oturduğu bankın üzerindeydi. Kılıcın üstündeki kan kalın kahverengi bir kabuk gibi kurumuştu.

"Gitmeliyiz Lordum," dedim şafak denizi bir mızrak temreni rengine dönüştürdüğünde.

"Aşk," dedi acıyla.

Beni yanlış duyduğunu sandım. "Gitmeliyiz Lordum," dedim yeniden.

"Neden?" diye sordu.

"Yemininizi yerine getirmek için."

Tükürdü sonra sessizce oturmaya devam etti. Atlar getirilmiş ve kazanla Britanya Hazineleri'ni götürmek üzere hazırlanmıştı. Mızrakçılar bize bakıyor ve bekliyorlardı. "Ortada," dedi hüzünle bana, "bozulmamış bir yemin var mı? Bir tane dahi?"

"Gitmeliyiz Lordum," dedim ama kıpırdamadı ve bir şey söylemedi. Arkamı döndüm. "O zaman siz olmadan giderim," dedim sert bir tavırla.

"Derfel," diye seslendi arkamdan, sesinden gerçek acı çektiği anlaşılıyordu.

"Lordum," diyerek geri döndüm.

Kılıcına baktı, kanla kaplı olduğuna şaşırmış gibiydi. "Karım ve oğlum yukarıda odalarındalar," dedi "onları aşağıya indirir misin? Aynı ata binebilirler. O zaman yola çıkarız." Sesinin normal çıkması için büyük bir uğraş veriyordu.

"Evet Lordum," dedim.

Ayağa kalktı ve Excalibur'u üzerindeki kanla birlikte kınına soktu. "O zaman," dedi "Britanya'yı yeniden kuracağız."

"Evet Lordum," dedim. "Bunu yapmak zorundayız."

Bana baktı yine ağlamak üzere olduğunu gördüm. "Biliyor musun Derfel?" dedi.

"Neyi Lordum?" dedim.

"Hayatım artık eskisi gibi olmayacak değil mi?"

"Bilemiyorum," dedim. "Lordum, bilemiyorum."

Yanaklarından yaşlar süzüldü. "Onu ölünceye kadar seveceğim. Yaşadığım her gün onu düşüneceğim. Her gece uyumadan önce onu göreceğim ve her şafakta onu bulmak için yanıma döndüğümde onun gittiğini anlayacağım. Her gün Derfel, her gece ve her şafakta, ölünceye kadar."

Kanlı, tepelikli miğferini aldı, fildişi boynuzları olduğu yerde bıraktı ve benimle yürümeye başladı. Guinevere ve oğlunu yatak odalarından aşağıya indirdim ve ayrıldık.

Deniz Sarayı Gwenhwyvach'a kaldı. Orada yalnız başına, köpekleriyle birlikte ve etrafında çürüyüp giden o harika hazinelerle kaldı. Bir pencereden Lancelot'un gelip gelmediğine bakardı çünkü lordunun bir gün geleceğine, kız kardeşinin sarayında deniz kenarında onunla yaşayacağına inanıyordu. Ama lordu hiçbir zaman gelmedi, hazineleri çalındı, saray çökmeye başladı ve Gwenhwyvach orada öldü, daha doğrusu öldüğünü duyduk. Veya belki de hâlâ orada yaşıyor ve hiçbir zaman gelmeyecek o adamı bekliyor.

Ayrıldık. Çamurlu deniz kıyısında martılar pislikleri gagalıyorlardı.

Siyah bir elbisenin üzerine koyu yeşil bir pelerin sarınmış ve kızıl saçlarını düzgünce arkada toplayarak siyah bir bantla bağlamış olan

Guinevere Arthur'un kısrağı Llamrei'ye biniyordu. Eğere yan binen sağ eliyle eğer kayışını, sol koluyla da kucağında korkudan ağlayan oğlunu tutuyordu. Oğlan atın arkasında hiçbir şey söylemeden yürüyen babasına arada bir bakıyordu. "Onun babası ben miyim?" dedi Arthur tükürerek ona.

Gözleri ağlamaktan kızarmış Guinevere başka taraflara baktı. Atı yürürken bile zarif görünmeyi başarıyordu. "Sizden başkası değil."

Arthur bunun üzerine tek kelime etmeden yürüdü. Benim yanında olmamı istemiyordu, kendi üzüntüsünden başka dost istemiyordu yanında. Ben de kafilenin başında yürüyen Nimue'nin yanına gittim.

Arkamızdan atlılar geliyordu, sonra da Guinevere. Mızrakçılarım da kazana refakat ediyorlardı arkada. Nimue bizi sahile getirmiş olan yolu izliyordu. Burası kaba, çalılıklarla kesilmiş, yer yer yosunlarla örtülü bir patikaydı. Bir süre sonra "Gorfyddyd haklıymış demek ki," dedim.

"Gorfyddyd mi?" diye sordu Nimue, eskilerde kalmış kralın adını anmış olmama şaşırdı.

"Lugg Vadisi'nde," diye hatırlattım "Guinevere'ın bir fahişe olduğunu söylemişti."

"Ve sen Derfel Cadarn," dedi Nimue azarlarcasına "fahişeler konusunda uzman mısın?"

"Fahişe değil de ne?" dedim.

"Fahişe değil," dedi Nimue. Eliyle Vindocladia garnizonunda sabah kahvaltısı pişirildiğini belli eden dumanlara, ta uzaklara işaret etti. "Onlardan kaçınmamız gerekir," dedi Nimue ve patikadan ayrılarak bizi batıda ormanlık bir bölgeye doğru götürdü. Arthur'un Deniz Sarayı'na geldiğini duyduklarına emindim ve onunla karşılaşmaya da pek hevesli olmayacaklardı ama yine de ses çıkartmadan Nimue'yi izledim, atlılar da bizi izlediler. "Arthur," dedi bir süre sonra "bir yandaş yerine bir rakiple evlendi."

"Rakip mi?"

"Guinevere Dumnonia'yı bir erkek kadar iyi yönetebilir," dedi "pek çoğundan da daha iyi yönetir. O Arthur'dan daha zeki ve en az onun kadar kararlı. Eğer o aptal Leodegan yerine Uther ailesinde doğmuş olsaydı her şey değişik olurdu. Yeni bir Boudicca olurdu ve buradan İrlanda Denizi'ne kadar ölü Hıristiyanlar ve Alman Denizi'ne kadar da ölü Saksonlar olurdu."

"Boudicca," diye hatırlattım ona "savaşı kaybetti."

"Guinevere de öyle," dedi sıkıntılı bir sesle.

"Onun neden Arthur'un rakibi olduğunu anlamıyorum," dedim bir süre sonra. "Gücü vardı. Arthur'un ona sormadan bir karar aldığını sanmıyorum."

"Ve o Konsey'le de konuştu, hiçbir kadının katılamadığı Konsey'le," dedi Nimue dalga geçerek. "Kendini Guinevere'ın yerine koy Derfel. Hepiniz bir araya gelseniz bile o hepinizden daha zeki. Ama düşüncelerini sıkıcı, şişman adamlara anlatmak zorunda. Sen, Piskopos Emry ve yasalara bağlıymış ve adilmiş gibi yapan ve sonra eve gidip karısını eşek sudan gelene kadar dövüp cüce bir kızı yatağına alışını seyrettiren Cythryn gibi adamlara. Danışmanlar! Hepiniz boğulup gitseniz Dumonia'da ne değişir sence? Hiçbir şey!"

"Kral'ın bir danışma meclisi, konseyi olmalı," dedim ciddiyetle.

"Akılıysa neden olsun ki?" dedi Nimue. "Neden olsun ki? Merlin'in bir oda dolusu aptala ihtiyacı mı var? Ne yapacağını söyleyecek aptallara mı ihtiyacı var? Konsey'in tek amacı sizin kendinizi önemli sanmanızı sağlamak."

"Bundan daha fazlasını yapıyoruz," diye ısrar ettim. "Konsey olmasa Kral halkın ne düşündüğünü nasıl bilebilir ki?"

"Aptalların ne düşündüğü kimin umurunda ki? Halkın düşünmesine izin ver gider yarısı Hıristiyan olur. İşte ne kadar iyi düşünebildiklerine en iyi örnek." Tükürdü. "Peki Konsey'de tam olarak yaptığınız nedir Derfel? Senin çobanlarının ne dediklerini anlatmak mı? Ve Cythryn de Dumnonia'nın cüceleri beceren erkeklerini temsil ediyor. Öyle mi?" Güldü "Halk! Halk aptaldır, bunun için de kralları var ve bunun için kralın mızrakçıları var."

"Arthur," dedim inatla "bu ülkeyi iyi yönetti ve bunu halka karşı mızrakçıları kullanmadan yaptı."

"Bak ülkeye ne oldu," diye cevap verdi Nimue. Bir süre konuşmadan yürüdü. Sonra iç geçirdi. "Guinevere her zaman haklıydı Derfel. Arthur Kral olmalı. O bunu biliyordu. O bunu istiyordu. Hatta mutlu da olabilirdi, çünkü Arthur kral olduğunda o kraliçe olacaktı ve bu da Guinevere'a ihtiyacı olan tüm gücü sağlayacaktı. Ama senin değerli Arthur'un tahtı istemedi. Ne kadar asil bir davranış! Tüm o kutsal antlar! Bunun yerine ne istiyordu? Bir çiftçi olmayı. Sen ve Ceinwyn gibi yaşamayı, mutlu bir yuva, çocuklar ve kahkahalar!" Tüm bunları komik şeylermiş gibi söylüyordu. "Ne kadar mutlu olurdu," diye sordu bana "Guinevere bu tür bir hayatta? Bunu düşünmek bile canını sıkıyor onun! Ve Arthur'un tüm düşlediği de buydu. Zeki, akıllı bir kadın o ama Arthur onu bir süt ineğine çevirmek istiyordu. Başka heyecan verici şeylerin arayışına girmesine şaşıyor musun?"

"Fahişelik gibi mi?"

"Aptallaşma Derfel. Ben seni yatağıma aldım diye bir fahişe mi oldum?" Ağaçların arasına gelmiştik, Nimue bizi dişbudak ve karaağaçlar arasında bir yola soktu. Mızrakçılar arkamızdan ses çıkartmadan geliyorlardı, onları daireler çizerek dolaştırmış olsaydık da ses çıkarmadan, itiraz etmeden peşimizden geleceklerdi. Hepsi gecenin dehşetinden aptallaşmışlardı. "Evlilik yeminini bozdu," dedi Nimue "bunu ilk yapanın o olduğunu mu sanıyorsun? Veya bu yüzden onun bir fahişe olduğunu mu düşünüyorsun? Durum bu ise Britanya ağzına kadar fahişe dolu. O bir fahişe değil Derfel. Zeki ve güzel, güçlü bir kadın ve Arthur onun görünüşünü sevdi ama zekâsını kullanmadı. Onun kendisini Kral yapmasına izin vermedi ve o da o saçma dinine döndü. Arthur'un ona söylediği tek şey, Excalibur'u kancaya asıp hayvan yetiştirmeye başlayınca ne kadar mutlu olacağıydı." Bunu düşününce güldü. "Arthur'un aklına karısına ihanet etmek hiçbir zaman gelmeyeceğinden, Guinevere'ın bunu yapabileceğinden de hiçbir zaman şüphelenmedi. Bizler bunu düşündük ama Arthur düşünmedi. Kendi kendine evliliğinin mükemmel olduğunu söyledi durdu ve kocası uzakta olduğu zamanlarda, Guinevere'ın güzelliği erkekleri leşin sinekleri çektiği gibi etrafına topluyordu. Ve onlar zeki, yakışıklı, esprili, güç kazanmak isteyen erkeklerdi ve biri de ele geçirebileceği tüm gücü isteyen bir erkekti, Guinevere de ona yardım etmeye karar verdi. Arthur bir inek ahırı istiyordu ama Lancelot Britanya'nın krallarının kralı olmak istiyordu ve Guinevere de bunu inek yetiştirmekten veya çocukların bokunu temizlemekten daha ilginç buldu. O aptal dini de onu cesaretlendirdi," tükürdü. "Lancelot'la yatağa fahişe olduğundan değil, erkeğini kralların kralı yapmak istediğinden dolayı girdi."

"Ya Dinas?" diye sordum. "Lavaine?"

"Onlar Guinevere'ın rahipleriydi. Ona yardım ediyorlardı ve bazı dinlerde Derfel, kadınlar ve erkekler yatarlar bu dinî tapınmanın bir parçasıdır. Neden olmasın ki?" Bir taşı tekmeledi ve taşın çalılar arasında yuvarlanışını seyretti. "İnan bana Derfel, ikisi de güzel adamlardı. Biliyorum çünkü güzelliklerini ben yok ettim ama bunu Guinevere ile yaptıklarından dolayı yapmadım. Bunu Merlin'e ettikleri hakaretten dolayı ve senin kızına yaptıkları için yaptım." Bir süre daha sessizce yürüdük. "Guinevere'ı aşağılık görme," dedi bana bir süre sonra. "Onun canı sıkıldığı için aşağılama. İstersen kazanı çaldığından dolayı onu suçlayabilirsin. Ve Dinas ve Lavaine'ne gücünü ortaya çıkartmadıkları için teşekkür borçlusun. Her şeye rağmen Guinevere'ın işine yaradı kazan. Her hafta onun içinde yıkanıyordu ve hiç yaşlanmadı." Arkamızda ayak sesleri duyunca döndü. Koşarak bize ulaşmaya çalışan Arthur'du. Hâlâ şaşkındı ama bir süre önce yol-

dan çıkarak yön değiştirdiğimizi fark etmiş olmalıydı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Garnizondakilerin bizi görmesini mi istiyordun?" dedi Nimue dumanları işaret ederek.

Hiçbir şey söylemedi, sadece daha önce sanki böyle bir şeyi hiç görmemiş gibi dumanlara baktı. Nimue bana baktı ve şaşkınlığını belli etmek için omuz silkti.

"Eğer savaşmak istemiş olsalardı," dedi Arthur "bizi arıyor olurlardı." Gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü.

Belki de bana öyle göründü ama sanki saçlarına ak düşmüştü. "Sen düşman olsaydın ne yapardın?" diye sordu Arthur. Vindocladia'daki küçük garnizonu kastetmiyordu düşman derken ama hâlâ Lancelot'un adını da ağzına almıyordu.

"Bizi pusuya düşürmeyi denerdim Lordum," dedim.

"Nasıl? Nerede?" diye sordu sinirli bir şekilde. "Kuzey de? Öyle mi? Bu bizi dost mızrakçılara götürecek en kısa yol. Onlar da bunu biliyorlar. Onun için kuzeye gitmiyoruz," bana baktı sanki beni tanımıyormuş gibiydi. "Onlara saldıracağız Derfel," dedi vahşîce.

"Saldıracak mıyız Lordum?"

"Caer Cadarn'a gideceğiz."

Bir süre bir şey demedim. Doğru dürüst düşünemiyordu. Üzüntü ve kızgınlık onu sinirlendirmişti ve onu intihar etmekten nasıl vazgeçireceğimi düşünmeye başladım. "Biz yalnızca kırk kişiyiz Lordum," dedim yumuşak bir sesle.

"Caer Cadarn," dedi yine benim itirazımı duymazdan gelerek. "Caer Cadarn'ı elinde bulunduran Dumnonia'yı tutar ve Dumnonia'yı elinde bulunduran da Britanya'yı elinde tutar. Benimle gelmek istemiyorsan Derfel kendi yoluna git. Ben Caer Cadarn'a gidiyorum," diyerek arkasını döndü.

"Lordum," diye onu geri çağırdım. "Yolumuzun üstünde Dunum var." Burası büyük bir kaleydi ve garnizondaki asker sayısı azalmış olsa bile, bizi yok edecek kadar mızrakçı vardı.

"Yolumuzun üstünde Britanya'daki tüm kaleler olsa da umurumda değil Derfel," diye haykırdı. "Sen istediğini yap ama ben Caer Cadarn'a gidiyorum." Arkasını döndü ve atlılarına batıya dönmeleri için emir vererek uzaklaştı.

Lordumun ölmek istediğinden emin olduğum için gözlerimi yumdum. Bu kadar uzun yıllardır uğruna savaştığı ülkenin ortasında düşman mızraklarıyla ölmek istiyordu sadece. Dumnonia'nın Kraliyet Taşı'nın yanında ölmeyi istediğini düşündüm, bu yorgun mızrakçıları ayaklanmanın göbeğine götürmek istemesinin başka bir nedeni ola-

mazdı. Sonra bir hatıra canlandı gözlerimde ve gözlerimi açtım. "Uzun yıllar önce," dedim Nimue'ye, "Ailleann'la konuşmuştum". Kadın İrlandalı bir köleydi, Arthur'dan daha yaşlıydı ama sevgi dolu bir metresti o, Guinevere ile tanışmadan önce Arthur'la birlikte olmuştu. Hâlâ yaşıyordu. Hâlâ zarifti ve muhtemelen Corinium'da kuşatma altındaydı. Ve şimdi darmadağın Dumnonia'da yitik bir durumdayken onun sesini duyar gibi oldum. Sadece Arthur'u izle demişti, onun sonunun geldiğini düşündüğün, her şeyin en karanlık olduğu zamanda, seni hayretlere düşürecektir. Kazanacaktır. Bunu Nimue'ye anlattım. "Sonra dedi ki," dedim "kazanınca da her zamanki hatasını tekrarlayarak düşmanlarını affedecektir."

"Bu sefer değil," dedi Nimue. "Bu sefer değil. Aptal dersini aldı. Derfel, sen ne yapacaksın?"

"Her zaman yaptığımı," dedim. "Onunla gideceğim."

Düşmanın gırtlağına Caer Cadarn'a.

O gün Arthur akıl almaz, umutsuz bir enerji doluydu sanki tüm sorunların çözümü Caer Cadarn'ın tepelerindeymiş gibi davranıyordu. Küçük biriliğini saklamaya gerek görmedi, bizi kuzeye ve batıya doğru, ayılı bayrağı üstümüzde dalgalanırken, yürüttü. Adamlarından birinin atına biniyordu ve zırhını kuşanmıştı. Ülkenin kalbine doğru at sürenin kim olduğunu herkes görsün istiyordu. Mızrakçılarımın yürüyebildiği hızla yol alıyorduk. Atlardan birinin toynağı çatladığında hayvanı serbest bıraktırdı ve yola aynı hızla devam ettik. Caer'ne varmak istiyordu.

İlk önce Dunum'a geldik. Eski insanlar Dunum'un tepesinde büyük bir kale yapmışlardı, Romalılar buna kendi duvarlarını eklemişlerdi ve Arthur da surları onarttırmıştı. Burada güçlü bir garnizon bulundururdu. Garnizon hiç savaş görmemişti ama Cerdic eğer batıya doğru Dumnonia kıyısı boyunca saldıracak olursa önündeki ilk büyük engel Dunum olacaktı ve uzun süre barış olmasına rağmen Arthur kaleyi ihmal etmemişti. Surların üstünde bir bayrak asılıydı ve yaklaştıkça bunun deniz şahini olmadığını, kırmızı ejderha olduğunu gördüm. Dunum Arthur'a sadık kalmıştı.

Garnizonda otuz kişi kalmıştı. Geri kalanlar ya Hıristiyanlardı ve firar etmişlerdi veya Mordred'in ve Arthur'un öldüğünü düşünüp korkarak mücadeleden vazgeçip sıvışmışlardı. Ama garnizon komutanı Lanval gittikçe küçülen kuvveti ile hâlâ burayı koruyordu, duyduklarına inanmamıştı ve Arthur'un yaşadığını düşünmüştü. Şimdi Arthur gelmişti, Lanval adamlarını dışarıya çıkarttı ve Arthur yaşlı savaşçıyı

kucakladı. Artık kırk değil yetmiş mızrakçımız vardı ve Ailleann'in sözlerini hatırladım. Onun yenildiğini düşündüğün anda, demişti, kazanmaya başlayacaktır.

Lanval atını yanımda sürüyordu ve bana Lancelot'un mızrakçılarının kalenin yanından nasıl geçip gittiklerini anlatıyordu. "Onları durduramadık," dedi üzüntülü bir sesle "ama bize meydan da okumadılar. Sadece bizim teslim olmamızı istediler. Onlara Mordred'in bayrağını Arthur'un bana ona aşağı indirmemi söylediği zaman indireceğimi ve Arthur'un öldüğüne onun başını bir kalkan üzerinde bana getirdiklerinde inanacağımı söyledim." Arthur Lanval'a Guinevere hakkında bir şeyler anlatmış olmalıydı ki, Lanval bir zamanlar onun muhafızlarının komutanı olmasına rağmen, onun yanına gitmekten kaçındı. Ben Deniz Sarayı'nda olanlardan kısaca bahsedince başını üzüntü ile salladı. "Aynı şeyi Lancelot'la Durnovaria'da da yapıyorlardı," dedi "orada yaptırdığı mabette."

"Bunu biliyor muydun?" dedim dehşet içinde.

"Bilmiyordum," dedi yorgun bir sesle "ama dedikoduları duyuyordum Derfel, sadece dedikoduları duyuyordum ve daha fazlasını da bilmek istemiyordum." Yolun kenarına tükürdü. "Lancelot'un Ynys Trebes'e geldiği gün oradaydım ve bu ikisinin gözlerini birbirlerinden ayıramadıklarını hatırlıyorum. Bundan sonra bu işi gizli saklı yaptılar tabiatıyla ve Arthur da hiçbir şeyden şüphelenmedi. Onların işini o kadar kolaylaştırdı ki. Guinevere'a güveniyordu ve hiçbir zaman da evde değildi. Daima bir mahkemede bulunmak veya bir kaleyi görmek için at sürüyordu." Lanval başını salladı. "Bunu din adına yaptım diyor ama Derfel bana kalırsa, bu kadın Lancelot'a aşık."

"Arthur'u sevdiğini düşünüyorum."

"Belki de seviyor ama Arthur ona göre fazla dürüst. Arthur'un kalbinde sır yok, oysa o ince zekâdan hoşlanan biri. Sana söylüyorum onun kalbinde yatan kişi Lancelot," üzülerek Arthur'un kalbinde yatanın da Guinevere olduğunu düşündüm. Şu anda kalbinde neler olduğunu düşünmeye cesaret edemiyordum.

O gece açıkta uyuduk. Adamlarım Gwydre ile meşgul olan Guinevere'ın başında nöbet beklediler. Ona ne olacağı konusunda bir tek kelime edilmemişti, hiçbirimiz de bunu Arthur'a sormaya cesaret edemiyorduk. Bu yüzden de ona mesafeli ama kibar davranıyorduk. O da bize aynı şekilde muamele ediyordu; hiçbir iyilik beklemiyor ve Arthur'dan kaçınıyordu. Karanlık bastığında Gwydre'ye hikâyeler anlattı ve o uyuyakalınca da oğlunun yanı başında sallanarak ağladığını gördüm. Arthur da bunu gördü sonra ağlamaya başladı ve kimse üzüldüğünü görmesin diye bulunduğumuz çukurluğun kenarına gitti.

Şafak söker sökmez yürümeye başladık ve yavaş yavaş yükselen güneşin aydınlattığı harika bir bölgeye geldik. Bu Arthur'un uğruna dövüştüğü Dumnonia'ydı. Zengin, bereketli, Tanrıların güzel yarattıkları bir ülke. Köy evlerinin kalın saz damları, büyük meyve bahçeleri vardı, kulübelerin büyük bir kısmına balık işareti çizilmişti, diğerleri ise yakılmıştı. Ama Hıristiyanların bu kez Arthur'a bir zamanlar yaptıkları gibi hakaret etmedikleri gözüme çarptı. Bu da Dumnonia'yı çarpan çılgınlığın yavaş yavaş geçmekte olduğunu gösteriyordu. Köyler arasındaki yollar çiçekli çalılar, yoncalarla dolu tarlalar, papatyalar, gelincikler ve haşhaş çiçekleriyle bezenmişti âdeta. Kırlangıçlar ve ağaçkakanlar, yuvalarını en son yapan kuşlar gagalarında saman çöpleri ile uçuyorlardı. Uzun bir meşenin tepesinde bir şahin uçuyordu, sonra bunun bir şahin değil ilk uçuşunu yapan genç bir guguk kuşu olduğunu fark ettim. Bu iyiye işaret diye düşündüm. Lancelot da genç guguk kuşu gibi şahine benziyordu ama aslında bir sahtekârdı.

Caer Cadarn'a birkaç kilometre kala, bir meşelikte, kutsal bir kaynağın başındaki manastırda durduk. Burası daha önce bir druid mabediydi ama şimdi Hıristiyanların Tanrısı suyu bekliyordu ama Tanrı Arthur'un emri ile koruyucu duvarın kapısını kıran ve bir düzine keşiş cüppesi alan mızrakçılarıma direnemedi. Manastırın piskoposu kendisine verilen parayı almak istemedi ve bunun yerine Arthur'a lânet okudu; artık kızgınlığına hâkim olamayan Arthur piskoposu dövdü. Piskoposu kanlar içinde kaynakta bırakarak batıya doğru yürüdük. Piskoposun adı Carannog'du ve şimdi o bir aziz. Bazı düşünüyorum da, Arthur Tanrı'dan daha fazla aziz yarattı.

Caer Cadarn'a Pen Tepesi'nden geçerek geldik ama burçlarından görünmeyelim diye önce tepenin ters yamacında durduk. Arthur bir düzine mızrakçı seçti ve saçlarını Hıristiyan keşişler gibi tıraş etmelerini ve keşiş cüppelerini giymelerini söyledi. Nimue seçilenlerin saçlarını kesti ve tüm saçları güvende olmaları için bir torbaya doldurdu. Ben de o on iki kişi arasında olmak istemiştim ama Arthur bunu reddetmişti. Caer Cadarn kapısına gidenler tanınmamalı demişti.

İssa saçlarını kestirtti ve alnının üst kısmına gelen yerdeki saçlar kesilince bana sırttı. "Bir Hıristiyan'a benziyor muyum Lordum?"

"Babana benziyorsun," dedim. "Çirkin ve kelsin."

On iki kişi kılıçlarını cüppelerinin altında kuşanmışlardı ama mızrak taşıyamayacaklardı. Mızrak temrenlerini gönderlerden çıkartıp onlara gönderleri silah olarak verdik. Saçlarının kesildiği yerler yüzlerinden daha beyaz görünüyordu ama başlarının üstüne örttükleri başlıklarla keşiş sanılabilirlerdi. "Gidin," dedi Arthur onlara.

Caer Cadarn'ın gerçek bir askerî değeri yoktu ama Dumnonia Krallığı'nın sembolü olduğundan manevî değeri çoktu. Sadece bundan dolayı eski kalenin büyük bir güçle korunduğunu biliyorduk ve on iki sahte keşişin garnizona kapıları açtırtabilmeleri için şansa ve cesarete de ihtiyaçları olacaktı. Nimue onları kutsadı ve sonra Pen'in zirvesine tırmanıp yamaçtan aşağıya inmeye başladılar. Belki kazan yanımızda olduğu için, belki de Arthur'un savaşlardaki şansından planımız işe yaradı. Arthur ve ben, İssa ve adamları Pen Tepesi'nin dik batı yamacından düşe kalka aşağıya doğru inerlerken, zirvenin sıcak otları arasına uzanmış onları seyrediyorduk. Adamlar geniş otlağı geçtiler ve Caer Cadarn'ın doğu kapısına çıkan dik yokuşu tırmanmaya başladılar. Arthur'un atlılarının bir baskından kurtulan kaçaklar olduklarını ileri sürdüler, nöbetçileri ikna ettiler ve kapıyı açtırdılar. İssa ve adamları bu nöbetçileri öldürdüler ve ölen adamların mızrak ve kalkanlarını alarak açık kapıyı korumaya hazırlandılar. Hıristiyanlar bu plan yüzünden Arthur'u hiçbir zaman affetmediler.

Arthur Caer Cadarn'ın kapısının ele geçirildiğini görür görmez Llamrei'nın sırtına atladı. "Haydi," diye bağırdı ve yirmi atlı adamı atlarını mahmuzlayarak Pen sırtlarından aşağıdaki çayırlık düzlüğe doğru at kopardılar. On kişi Arthur'u kaleye kadar izledi, diğer on kişi ise Caer Cadarn'ın etrafından dolaşarak garnizondan kimsenin kaçmaması için arka tarafı tutmaya gitti.

Bizler onları takip ettik. Lanval Guinevere'dan sorumluydu ve arkadan geliyordu ama benim adamlarım korkusuzca dik bayırdan aşağıya koşup Arthur ve İssa'nın bekledikleri kapıya doğru yokuşu tırmandılar. Garnizondakiler kapı düştükten sonra dövüşmeye istekli değildiler. Burada elli mızrakçı vardı, çoğu gençti, aralarında sakat ve yaşlılar da vardı; aslında bunlar bile küçük kuvvetimize karşı surları savunabilirdi. Kaçmaya çalışan bir avuç adam atlılarımız tarafından yakalanarak geri getirildiler. İssa ve ben batı kapısın üstündeki burçlara gittik ve burada Lancelot'un bayrağını indirerek göndere Arthur'un ayılı bayrağını çektik. Nimue kestiği saçları yaktı ve Sansum'un Caer'de yaptırttığı büyük kiliseye nezaret etmek için burada yaşamakta olan papazlara tükürdü.

Muhafızlardan daha fazla direnç göstermiş olan bu papazlar kilisenin temellerini kazmışlardı ve Caer'in zirvesindeki taş çemberden aldıkları taşlarla temeli atmışlardı. Ziyafet salonunun duvarlarının yarısını sökmüşler ve bu keresteleri kullanarak kilisenin haç şeklinde dizilmiş duvarlarını yükseltmeye başlamışlardı.

"Çok güzel yanacak," dedi İssa neşeyle, tıraş edilmiş kafasını kaşıyarak.

Guinevere ve oğlu salona kabul edilmemişlerdi ama Caer'deki en büyük kulübeye yerleştirilmişlerdi. Bir mızrakçının ailesinin eviydi burası ama dışarı atılmışlardı ve Guinevere içeri yerleştirilmişti. O, çavdar sapı yataklara ve tavan kirişlerindeki örümcek ağlarına baktı ve ürperdi. Lanval kapıya bir mızrakçı yerleştirdi ve Arthur'un oğullarından biri olan garnizon komutanını sürükleyerek getirmesini seyretti.

Yenik komutan Loholt'tu. Arthur'un hayatından hiç memnun olmayan, annesi Ailleann'in hayatını mahfeden ve her zaman babasından nefret eden ikiz oğullarından biri olan Loholt. Lancelot'ta aradığı lordunu bulmuş olan Loholt şimdi babasının beklediği yere saçlarından sürüklenerek getiriliyordu.

Loholt dizlerinin üzerine çöktü. Arthur uzun bir süre ona baktı sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Loholt, "baba," diye bağırdı ama Arthur onu duymazdan geldi.

Arthur sıraya dizilmiş esirlerin önünden geçti. Adamların bir kısmını, bir zamanlar kendisine hizmet etmiş oldukları için tanıdı, diğerleri ise Lancelot'un krallığı Belgae'den gelenlerdi. Bu adamlar yarım inşa edilmiş kiliseye götürüldüler ve öldürüldüler. Sert bir cezaydı bu ama Arthur ülkesini işgal eden insanlara merhamet gösterecek havada değildi. Adamlarıma onları öldürmelerini emretti ve onlar da öldürdüler. Papazlar itiraz etti, esirlerin karıları ve çocukları bağrıştılar. Hepsinin doğu kapısına götürülerek oradan dışarıya atılmalarını emredildi.

Otuz bir esir kalmıştı. Hepsi Dumnonialıydı, Arthur sıraların önünden sayarak geçti ve altı tanesini seçti. Beşinci, onuncu, on beşinci, yirminci ve yirmi beşinci adam ve otuzuncu adam. "Öldürün hepsini," diye emretti bana soğuk bir sesle, altısını da kiliseye götürdüm ve cesetlerini kanlı yığına ekledim. Geri kalan esirler birer birer diz çöküp Arthur'un kılıcını öperek yeminlerini yenilediler ama her adam kılıcı öpmeden önce Nimue'nin önünde diz çökmeye zorlandı. Nimue onların alınlarını, bir yemek ateşinde kızıl kesene kadar tuttuğu, mızrak temreni ile dağladı. Böylece hepsi yeminle bağlı oldukları lordlarına karşı isyan etmiş savaşçılar olarak işaretlenmişlerdi. Alınlarındaki iz tekrar bir şeyi yaparlarsa, öldürülecekleri anlamını taşıyordu. Alınları yanmıştı ve canları acıyordu, onlara güven duyabileceğimizden endişeliydim ama Arthur'un şimdi seksenden fazla adamı vardı, küçük bir orduyduk yani.

Loholt dizlerinin üzerinde bekliyordu. Hâlâ çok gençti. Arthur onu sakalından yakalayarak Kraliyet Taşı'nın yanına sürükledi. Oğlunu taşa savurdu. "Kardeşin nerede?" diye sordu.

"Lancelot'la beraber Lordum." Loholt titriyordu. Yanmış deri kokusunu alınca dehşete düşmüştü.

"Nereye gittiler?"

"Kuzeye gittiler Lordum." Loholt başını kaldırıp babasına baktı.

"O zaman onlara katılabilirsin," dedi Arthur. Loholt'un yaşayacağını anladığında çok sevindi. "Ama önce bana söyle," dedi Arthur buz gibi bir sesle, "babana karşı neden el kaldırdın?"

"Sizin öldüğünüzü söylediler Lordum."

"Peki benim ölümümün intikamını almak için ne yaptın oğlum?" dedi Arthur ve oğlunun cevap vermesini bekledi ama Loholt'un bir verecek cevabı yoktu. "Benim yaşadığımı öğrendiğinde neden hâlâ bana karşı çıktın?" diye sordu Arthur.

Loholt babasının hiçbir anlam taşımayan yüzüne baktı ve cesaretini toparladı. "Hiçbir zaman bize baba olmadın," dedi acıklı bir sesle.

Arthur'un yüzü aniden gerildi ve çok kızdığını düşündüm.

Ama yeniden konuşmaya başladığında sesi garip bir şekilde sakindi. "Sağ elini taşın üzerine koy," diye emretti oğluna.

Loholt bir yemin edeceğini düşünerek elini Kraliyet Taşı'nın ortasına koydu. Arthur Excalibur'u çekti ve Loholt babasının ne yapacağını o zaman anladı ve elini geri çekti. "Hayır," diye bağırdı. "Lütfen! Hayır!"

"Onu tut Derfel," dedi Arthur.

Loholt mücadele etti ama benimle başa çıkamadı. Onu yola getirmek için suratına bir tokat attım, sağ kolunu dirseğine kadar açtım ve taşın üzerine koymaya zorladım ve Arthur kılıcını kaldırana kadar tuttum. Loholt "Hayır baba! Hayır lütfen!" diye bağırıyordu.

Ama o gün Arthur'un merhamet edecek hali yoktu. "Babana karşı el kaldırdın Loholt ve bu yüzden de hem babanı hem de elini kaybedeceksin. Seni reddediyorum." Bu korkunç lânetten sonra kılıcını hızla indirdi Loholt şiddetle geri savrulurken taşın üstüne kan fışkırdı. Kanlı kesik kolunu geri çekerken Loholt bağırdı ve dehşet içinde kesilen eline baktı sonra acıyla inildedi. "Sarın," diye emretti Arthur Nimue'ye, "sonra da küçük aptal gidebilir." Oradan uzaklaştı.

Kesilmiş eli tekmeleyerek uzağa fırlattım. Arthur Excalibur'u otların arasına atmıştı. Kılıcı özenle ve saygıyla aldım ve taşın üstündeki kan lekesinin üzerine bıraktım. Uygun olanı bu, diye düşündüm. Doğru kılıç, doğru taşın üzerinde ve onu buraya koymak yıllarımızı almıştı.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi Arthur "orospu çocuğunun bize gelmesini bekleyeceğiz."

Lancelot'un adını hâlâ ağzına alamıyordu.

Lancelot iki gün sonra geldi.

Ayaklanması çöküyordu ama o bunu henüz bilmiyordu. Powys'ten iki mızrakçı birliği ile takviye alan Sagramor Cerdic'in adamlarını Corinium'da dağıtmıştı ve Saksonlar ancak gece vakti kaçarak canlarını kurtarabilmişlerdi ve buna rağmen Sagramor'un karşısında elli adam kaybetmişlerdi. Cerdic'in sınırı batıya doğru gerilemişti. Arthur'un hayatta olduğunu ve Caer Cadarn'ı aldığını duyup, Sagramor'un yatıştırılamaz nefreti ile de karşılaşınca, müttefiki Lancelot'u terk etmişti. Lancelot'un Belgae'sından ne alabilirlerse almaları için adamlarını gönderdi. Yeni sınırlarına doğru geri çekildi.

Cerdic bu ayaklanmadan kârlı çıkmıştı.

Lancelot ordusunu Caer Cadarn'a getirdi. Bu ordunun çekirdeği Lancelot'un Sakson Muhafızları ve iki yüz Belgae savaşçısıydı ve ordu Lancelot'a hizmet ederek Tanrı için çalıştıklarını sanan yüzlerce Hıristiyan paralı askerle takviye edilmişti. Ama Arthur'un Caer'ı aldığı haberi ve Morfans ve Galahad'ın Glevum'un güneyinde yaptıkları saldırılar akıllarını karıştırmıştı ve moralleri bozulmuştu. Hıristiyanlar firar etmeye başlamışlardı ama Lancelot Kraliyet Tepesi'ni ele geçirmemizden iki gün sonra akşamüstü geldiğinde en azından iki yüz tanesi onunla birlikteydi. Eğer Arthur'a saldırmaya cesaret edebilseydi yeni Krallığı'nı elinde tutma şansı olabilirdi ama tereddüt etti. Ertesi gün şafakta Arthur beni bir mesaj iletmem için gönderdi. Kalkanımı baş aşağı taşıyordum ve mızrağıma yapraklı bir meşe dalı bağlamıştım, bunlar dövüşmek için değil konuşmak için geldiğimi gösteriyordu. Bir Belgae Şefi beni karşıladı ve beni Lancelot'un kaldığı Lindinis'teki saraya götürmeden önce geçici barışa saygı duyacağına dair yemin etti. Dış avluda bekledim, suratı asık mızrakçılar beni seyrediyorlardı, Lancelot benimle konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışırken.

Bir saatten fazla bekledim ama sonunda Lancelot geldi. Beyaz emaye balık pulu zırhını giymişti, altın kaplama miğferini bir kolunun altında taşıyordu ve İsa'nın kılıcı belindeydi. Amhar ve kolu sargılı Loholt onun arkasındaydılar, yanında Sakson Muhafızları ve bir düzine şef duruyordu Seçilmiş Savaşçısı Bors hemen yanındaydı. Hepsi yenildiklerini hissediyordu. Bunu onlara bakar bakmaz anladım. Lancelot bizi Caer'de kuşatabilirdi ve dönüp Morfans ve Galahad'a ağır bir darbe vurabilirdi ve sonra geri dönüp bizi açlıktan teslim olana kadar tutabilirdi ama cesaretini kaybetmişti. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. Sansum, dikkatle baktığım halde, etrafta değildi. Fareler kralı ne zaman sinmesi gerektiğini çok iyi bilirdi.

"Tekrar karşılaştık Lord Derfel." Bors beni efendisinin adına selamladı.

Bors'u görmezden geldim. "Lancelot," diye krala doğrudan hitap ettim ama onu rütbesi ile onurlandırmadım "Lordum Arthur adamlarınıza bir şartla merhamet gösterecek," avludaki tüm mızrakçıların beni duyabileceği şekilde yüksek sesle konuşuyordum. Çoğun savaşçının kalkanında Lancelot'un deniz şahini vardı ama bazıları kalkanlarına haç çizmişlerdi. "Merhamet istiyorsan," diye devam ettim, "bizim Seçilmiş Savaşçımız ile dövüşmen gerekecek, erkek erkeğe, kılıç kılıca, teke tek. Eğer sağ kalırsan gidebilirsin ve adamların da seninle gidebilirler, ölürsen adamların yine serbest kalacaklar. Hatta dövüşmekten kaçınacak olursan adamların yine affedilecek, önceden Kralımız Mordred'e bağlılık yemini etmiş olanların dışındakilerin hepsi affedilecek. Yeminini bozmuş olanlar öldürülecek." Bu zekice bir öneriydi. Eğer Lancelot dövüşmeyi kabul ederse onu desteklemek için taraf değiştiren adamlarının hayatını kurtaracaktı, eğer dövüşmekten kaçarsa onları ölüme mahkûm etmiş olacaktı ve pek değerli ünü de zarar görecekti.

Lancelot Bors'a baktı, sonra yine bana. O anda ondan o kadar tiksindim ki. Burada, Lindinis'in dış avlusunda ayak sürüyeceği yerde bizimle dövüşmesi gerekirdi ama Arthur'un cesur hamlesinden ürkmüştü. Ne kadar adamımız olduğunu bilmiyordu, sadece Caer'nin burçlarında bir orman gibi dizilmiş mızrakları görüyordu, savaşmak istemiyordu. Yeğenine doğru eğildi ve bir süre konuştular. Bors ona bir şeyler söyledikten sonra Lancelot yine bana baktı. Gülümsüyordu. "Seçilmiş Savaşçımız Bors," dedi "Arthur'un meydan okumasını kabul ediyor."

"Teklif sadece senin dövüşmen şartıyla geçerli," dedim "domuzlarının kasaplığını yapan biriyle dövüşülmeyecek."

Bors bu sözleri duyunca homurdandı ve kılıcını yarısına kadar çekti ama güvenliğimi garanti etmiş olan Belgae Şefi mızrağıyla araya girince geri çekildi.

"Ve Arthur'un Seçilmiş Savaşçısı," diye sordu Lancelot, "Arthur'un kendisi mi olacak?"

"Hayır," dedim ve gülümsedim. "Bu onuru almak için çok yalvardım," diye anlattım "ve aldım. Bunu Ceinwyn'e yaptıklarından dolayı istedim. Onu çırılçıplak Ynys Wydryn'de dolaştırmayı düşünüyordun ama ben senin çıplak cesedini tüm Dumnonia'da dolaştıracağım. Kızıma gelince," diye devam ettim "onun ölümünün intikamı çoktan alındı. Druidlerinin cesedi sol yanlarına yatık olarak duruyor Lancelot. Cesetleri yakılmadı ve ruhları serseriler gibi dolaşıyor."

Lancelot ayaklarımın dibine tükürdü. "Arthur'a söyle," dedi "cevabımı öğle vakti göndereceğim." Arkasını döndü.

"Guinevere'a bir mesajın var mı?" diye sordum ona ve ben bu soruyu sorunca tekrar bana döndü. "Sevgilin Caer'de," dedim. "Ona ne olacağını bilmek istiyor musun? Arthur bana az önce ona ne olacağını anlattı."

Bana nefret ederek baktı, tekrar tükürdü ve sonra sadece arkasını dönüp gitti. Ben de arkamı dönüp uzaklaştım.

Caer'e geri döndüm ve Arthur'u, yıllar önce bana bir askerin görevinin ne olduğunu açıkladığı, batı kapısının üzerindeki surlarda buldum. Bu görev demişti bana, kendileri savaşamayacaklar için savaşmaktır. Buna inanıyordu ve tüm bu yıllar boyunca çocuk Mordred için savaşmıştı ve şimdi en sonunda kendisi için savaşıyordu ve bunu yaparak da en çok istediği şeyleri kaybetmişti. Ona Lancelot'un cevabını anlattım, bir şey söylemedi ve eliyle çekilebileceğimi işaret etti. Öğleye yakın Guinevere beni çağırtmak için Gwydre'yi yolladı. Çocuk, adamlarımla beklediğim surlara geldi ve pelerinimi çekiştirdi. "Derfel amca?" Beti benzi atmış olan çocuk bana bakıyordu. "Annem seni istiyor." Korkarak konuşuyordu ve gözlerinde yaşlar vardı.

Arthur'a baktım ama o hiçbirimizle ilgilenmiyordu. Merdivenlerden inerek Gwydre ile birlikte mızrakçının kulübesine gittim.

Beni çağırtmak Guinevere'ın gururuna dokunmuştu ama Arthur'a bir mesaj göndermek istiyordu ve Caer Cadarn'da ona benim kadar yakın olan başka bir tanıdığı yoktu. Ben eğilerek kapıdan içeri girince ayağa kalktı. Onun karşısında eğildim ve Gwydre'e gidip babası ile konuşmasını söylerken bekledim.

Kulübe ancak Guinevere'ın ayakta durabileceği kadar yüksekti. Yüzü gergindi, çökmüştü ama bu durum onu daha da güzelleştiriyordu. Genelde çok gururlu olduğu ve mağrur durduğu için, bu kadar güzel gözükmezdi. "Nimue bana Lancelot'u gördüğünü söyledi," dedi sesi o kadar kısıktı ki duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldım.

"Evet Hanımım, gördüm."

Sağ eliyle bilinçsiz bir şekilde elbisesinin kıvrımlarıyla oynuyordu. "Bir mesaj gönderdi mi?"

İri yeşil gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Lütfen Derfel," dedi alçak bir sesle.

"Ona sordum Hanımım. Hiçbir şey söylemedi."

Kaba bir sandalyeye çöktü. Bir süre sessiz kaldı. Damın sazları arasından bir örümcek sarkmıştı ve ağ örerek saçlarına doğru iniyordu. Aklımı örümceğe taktım; onu elimle kovalamalı mıydım yoksa bırakmalı mıydım? "Ona ne dedin?" diye sordu.

"Ona dövüşmeyi teklif ettim Hanımım, erkek erkeğe, teke tek, Hywel'in Gazabı, İsa'nın Kılıcı'na karşı. Ve sonra çıplak cesedini tüm Dumnonia'da dolaştıracağımı söyledim."

Başını salladı "Dövüşmek!" dedi kızarak. "Siz vahşîlerin yapmayı bildiğiniz tek şey bu!" Gözlerini bir an için kapadı. "Üzgünüm Lord Derfel," dedi sakinleşerek. "Sana hakaret etmemeliydim, Lord Arthur'dan bir rica da bulunmanı isteyeceğim," başını kaldırıp bana baktı ve onun en az Arthur kadar perişan olduğunu gördüm. "Yapar mısın?"

"Ne ricası Hanımım?"

"Beni bıraksın gideyim Derfel. Ona deniz aşırı bir yere gideceğimi söyle. Ona oğlumuzun kendisiyle kalabileceğini söyle, onun ikimizin oğlu olduğunu söyle ve ona gideceğimi ve beni bir daha ne göreceğini ne de benden söz edildiğini duyacağını söyle."

"Sorarım Hanımım," dedim.

Sesimden tereddüt ettiğimi anladı ve üzgün bir şekilde bana baktı. Örümcek kızıl saçlarının arasında kayboldu. "Reddedeceğini mi düşünüyorsun?" dedi alçak bir sesle.

"Hanımım," dedim "o sizi seviyor. Sizi o kadar seviyor ki sizin gitmenize izin verebileceğini sanmıyorum."

Gözleri doldu ve başını sallayınca yaşlar yanaklarına aktı. "Ne yapacak Derfel?" diye sordu bana ama ona cevap vermedim. "Ne yapacak Derfel?" diye Guinevere, eskiden olduğu gibi otoriter bir edayla yeniden sordu. "Anlat bana!"

"Hanımım," dedim, "sizi güvenli bir yere yerleştirecek ve sizi orada tutacak," ve her gün diye düşündüm sizi düşünecek ve her gece sizi rüyasında hayal edecek ve her şafakta yatağında sizi bulmak için döndüğünde sizin gittiğinizi görecek. "Size iyi muamele edilecek Hanımım," diye onu teskin ettim.

"Hayır," diye inledi. Ölmeye hazırdı ama kapalı tutulacağını düşününce fenalaşmıştı. "Ona beni bırakmasını söyle Derfel. Ona beni sadece bırakmasını söyle!"

"Ona söyleyeceğim," dedim "ama yapacağını sanmıyorum. Yapabileceğini sanmıyorum."

Guinevere hüngür hüngür ağlıyordu, başını ellerinin arasına almıştı. Beklediğim halde başka bir şey söylemeyince kulübeden çıktım. Gwydre babasının yanında sıkılmıştı ve tekrar annesine gitmek istiyordu ama onu yanıma aldım ve Excalibur'u temizlemek ve bileylemek için bana yardım etmesini istedim. Zavallı Gwydre korkmuştu, ne olduğunu anlayamıyordu ve olanları ona ne Guinevere ne de babası açıklayabiliyordu. "Annen hasta," dedim ona "bildiğin gibi hasta insanlar bazen yalnız başlarına olmak isterler". Gülümsedim, "belki de gelip Morwenna ve Seren ile yaşamak istersin?"

"Gelebilir miyim?"

"Annenin de, babanın da buna evet diyeceğini sanırım," dedim "ve bu benim de hoşuma gider. Şimdi şu kılıcı eğeleme bileyle. Taşa sürt bakalım, işte böyle!"

Öğleyin batı kapısına gittim ve Lancelot'un habercisini bekledim. Ama gelen giden olmadı. Lancelot'un ordusu hızla dağılıyordu. Bir kısmı güneye doğru gitti ve Lancelot da bunlarla birlikteydi ve miğferinin tepeliğindeki kuğu kanatları bembeyaz, parlak görünüyordu uzaklaşırken. Adamların çoğu Caer'in eteğindeki çayırlığa geldiler ve mızraklarını, kalkanlarını ve kılıçlarını yere koydular ve otlara diz çökerek Arthur'un merhametini beklemeye başladılar.

"Kazandık Lordum," dedim.

"Evet Derfel," dedi ayağa kalkmadan "kazandık gibi gözüküyor." Kırlaşmış sakalıyla daha yaşlı görünüyordu. Daha güçsüz değildi ama sanki daha yaşlı ve katıydı. Ona yakışıyordu bu sakal. Bir esinti ayılı bayrağını kıpırdattı.

Onun yanına oturdum. "Prenses Guinevere," dedim düşman ordusunun silahlarını bırakıp çayırlıkta diz çökmesini seyrederken "benden sizden bir ricada bulunmamı istedi." Bir şey söylemedi hatta bana bakmadı. "O..."

"Gitmek istiyor," dedi sözümü keserek.

"Evet Lordum."

"Deniz şahini ile birlikte," dedi acı çekerek.

"Böyle demedi Lordum."

"Başka nereye gidebilir ki?" diye sordu ve sonra soğuk bir ifadeyle dönüp bana baktı. "Lancelot onu sordu mu?"

"Hayır Lordum. Hiçbir şey sormadı ve söylemedi."

Arthur buna güldü. Haince bir gülüştü bu. "Zavallı Guinevere," dedi, "zavallı Guinevere. Lancelot onu sevmiyor, öyle değil mi? O Lancelot için sadece güzel bir şeydi, kendi güzelliğini seyredebileceği bir aynaydı. Bu onu yaralamış olmalı Derfel, bu Guinevere'ı yaralamıştır."

"Onu serbest bırakmanız için size yalvarıyor," diye ısrar ettim, söz verdiğim gibi. "Gwydre'yi size bırakacak ve kendisi de..."

"Hiçbir şart koşamaz," dedi Arthur kızarak. "Hiçbir şart."

"Hayır Lordum," dedim. Elimden geleni yapmıştım Guinevere için ama başarısız olmuştum.

"Dumnonia'da kalacak," diye karar verdi Arthur.

"Evet Lordum."

"Sen de burada kalacaksın," dedi bana emir verir gibi sert bir tavırla. "Mordred seni yemininden azat edebilir ama ben etmiyorum.

Sen benim adamımsın Derfel, sen benim danışmanımsın ve burada benimle kalacaksın. Bu günden sonra Seçilmiş Savaşçımsın."

Döndüm ve yeni temizlenmiş ve bilenmiş, Kral Taşı'nın üzerinde duran kılıca baktım. "Ben hâlâ bir kralın Seçilmiş Savaşçısı mıyım Lordum?" diye sordum.

"Bizim hâlâ bir kralımız var," dedi "ve bu yeminimi bozmayacağım ama bu ülkeyi ben yöneteceğim. Hiç kimse değil Derfel, sadece ben."

Aelle ile savaşmadan önce geçtiğimiz Pontes'teki köprüyü hatırladım. "Eğer kral olmak istemiyorsanız Lordum," dedim "o zaman bizim imparatorumuz olacaksınız. Siz kralların lordu olacaksınız."

Gülümsedi. Deniz Sarayı'nda Nimue'nin siyah perdeyi ardına kadar açtığından beri ilk defa gülümsemişti. Hastalıklı bir gülümsemeydi bu ama gülümsüyordu ya, bu da bir şeydi. Söylediklerime de karşı çıkamamıştı. İmparator Arthur, Kralların Lordu.

Lancelot gitmişti ve ordusu önümüzde dehşet içinde diz çöküyordu. Bayrakları düşmüştü, mızrakları yere atılmıştı ve kalkanları yerlerde yatıyordu. Çılgınlık Dumnonia'dan bir fırtına gibi geçip gitmişti ve Arthur galip gelmişti ve aşağıda bütün bir ordu diz çökmüş onun merhametine sığınmıştı. Bu Guinevere'ın bir zamanlar rüyasını hayal ettiği şeydi. Dumnonia Arthur'un ayaklarının altındaydı, kılıcı Kraliyet Taşı'nın üzerindeydi ama artık çok geçti. Guinevere için çok geçti.

Ama bizler için, yeminine sadık kalan bizler içinse her zaman olmasını istediğimiz şeydi.

Çünkü şimdi Arthur, ismi Kral Arthur olmasa da, her anlamda Kralımızdı, O Kral'dı.

Yazarın Notu

Kazan hikâyelerine Kelt halk hikâyelerinde sık sık rastlanır ve onu aramak için savaşçılar karanlık ve tehlikeli yerlere giderler. Büyük İrlanda kahramanı Cuchulain'in çok büyük bir kaleden bir kazanı çaldığı anlatılır, benzeri hikâyeler Galler efsanelerinde de vardır. Bu efsanelerin kaynaklarını şimdi bulmak, çözmek neredeyse mümkün değildir ama Kutsal Kadehi arama hikâyelerinden çok daha eski kazan efsanelerinin Hıristiyanlaştırılmış türevleri olduğuna emin olabiliriz. Böyle bir hikâyede Clyddno Eiddyn'in, Britanya Hazineleri'nin on üçüncüsü olan, Kazan'ından söz edilir. Bu hazineler Arthur'un hikâyelerinin yeni versiyonlarında artık kaybolmuştur ama eski zamanlarda vardır. Hazinelerin listesi kaynaktan kaynağa değişir, ben hemen hepsini kapsayacak bir liste hazırladım, Nimue'nin bunların kaynağına ilişkin açıklamaları yalnızca benim buluşumdur.

Kazan ve büyülü hazineler bize pagan bir ülkede olduğumuzu gösterir, bu çok tuhaftır çünkü daha sonraki Arthur hikâyeleri büyük ölçüde Hıristiyanlaştırılmıştır. Arthur "Tanrı'nın Düşmanı" mıydı? Eski hikâyelerden bir bölümü Kelt kilisesinin ona düşman olduğunu ima eder; bu şekilde Aziz Padarn'ın Hayatı'nda Arthur'un azizin kırmızı cüppesini çaldığı ve aziz onu boynuna kadar gömdükten sonra iade ettiği anlatılır. Arthur'un aynı şekilde Aziz Carannog'un adak taşını yemek masası olarak kullanmak için çaldığı rivayet edilir. Gerçekten de birçok azizin hayatında Arthur sadece kutsal kişilerin acıması ya da duaları sonucu yakayı kurtaran sert bir tiran olarak anlatılır. Cadoc anlaşılan önemli bir rakibidir, onun hayatında Arthur'u birçok defalar yendiği anlatılır, hatta oldukça zevksiz bir hikâyede barbut atarken kaçan aşıklarca oyunu kesilen Arthur'un kıza tecavüz etmeye kalktığı söylenir. Bu Arthur bir hırsız, yalancı ve tecavüzcü Arthur, modern hikâyelerin anlattığı Arthur değildir. Ama hikâyelerde Arthur'un bir şekilde eski kilisenin nefretini çektiğini ima edilir, bunun en basit açıklaması ise Arthur'un pagan olmasıdır.

Bundan emin olamıyoruz, ne tür bir pagan olduğunu ancak tahmin edebiliyoruz. Britanya'nın yerel dini druidizm dört yüzyıllık Roma işgali ile o kadar aşınmaya uğramıştır ki beşinci yüzyılın sonunda bir kabuktan ibaret olmasına rağmen Britanya'nın kırsal kesimlerinde

hâlâ en yaygın dindir. Druidizme, MS 60 kara yılında, Romalıların Ynys Mon'a (Anglesey'e) saldırıp inancın dinî merkezini yok ettikleri zaman ağır bir darbe vurulmuştur. Lleyn Cerrig Bach, Küçük Taşlar Gölü yakın zamanlara kadar vardı ve arkeologlar burasının druid dinî törenleri için önemli bir yer olduğunu söylüyorlardı.

Ama ne yazık ki İkinci Dünya Savaşı sırasında göl ve çevresindeki topraklar Valley Havaalanı genişletilirken yok edildi.

Druidizme rakip inançlar Romalılarca getirildi ve bir süre için Mithraizm Hıristiyanlığın karşısında ciddî bir rakipti. Merkür ve İsis gibi Tanrılara da tapılıyordu ama Hıristiyanlık ithal edilen dinlerin en başarılısı oldu. İrlanda'yı baştan sona sildi süpürdü. Buraya Patrick (Padraig) adında, üçlü doktrini öğretmek için bir yoncayı kullanan, Britanyalı Hıristiyan'ca getirilmişti. Saksonlar ele geçirdikleri Britanya topraklarından Hıristiyanlığı sildiler ve Britanyalılar bir yüzyıl daha, Canterburyli Aziz Augustine'in inancı Lloegry'ye (Şimdiki İngiltere) tekrar getirmesini beklemek zorunda kaldılar. Bu Augustine Hıristiyanlığı eski Kelt Hıristiyanlığından farklıydı: Paskalya yortusu değişik bir günde kutlanıyordu, saçların ön kısmını tıraş eden druid saç tıraş etme stili yerine yeni Hıristiyanlar daha iyi bilinen başın tepesinin tıraş edilmesi geleneğini getirdiler.

Kış Kralı'nda olduğu gibi, isteyerek, bazı zaman çatışmalarını bir araya soktum. Arthur'un efsaneleri çok karmaşıktır, özellikle birçok değişik tür hikâyeyi bir araya getirdiklerinden dolayı karışıktırlar. Bu hikâyelerden bir çoğu, Tristan ve Iseult'un hikâyesinde olduğu gibi, ayrı bağımsız birer hikâye olarak ortaya çıkmışlar ve yavaş yavaş daha geniş olan Arthur efsanesine eklenmişlerdir. Daha sonra yapılan eklemeleri çıkartmayı da düşündüm ama Lancelot ve Merlin'i kullanamayacaktım böyle yapsaydım ve böylece romantizmi bilgeliğe tercih ettim. Camelot kelimesini eklememin, tarih bakımından tümü ile bir saçmalık olduğunu itiraf ederim. Bu ad ancak 12. yüzyılda icat edilmiş olduğu için Derfel'in bunu duymuş olması mümkün değildir.

Karakterlerin bazıları Derfel, Ceinwyn, Culhwch, Gwenhwyvach, Gwydre, Amhar, Loholt, Dinas ve Lavaine gibi, zaman içinde hikâyelerden kaybolarak yerlerini Lancelot gibi yeni karakterlere bırakmışlardır. Diğer isimler yüzyıllar boyunca değişmiştir; Nimue Vivien, Cei Kay ve Peredur Perceval olmuştur. En eski adlar Gall adlarıdır ve zor olabilirler ama Excalibur (Caledfwlch) ve Guinevere (Gwenhwyfar) dışında kalanlar için bu eski adları tercih ettim, beşinci yüzyıl Britanyası'nı daha iyi temsil ettikleri için. Arthur efsaneleri Galler efsaneleridir ve Arthur Gallilerin soyundandır. Cerdic ve Aelle gibi düşmanları, daha sonra İngiliz olarak bilinecek insanların soyundandır

ve bu yüzden de hikâyelerde Galler kaynağını vurgulamanın uygun olduğunu düşündüm. *Savaş Lordu Yıllıkları*'nın bu yılların doğru tarihi olduğunu hiçbir şekilde iddia edemem, sadece fantastik ve karmaşık, bize barbarca dönemlerden kalan, bir efsanenin yeni bir denemesi olduğunu söyleyebilirim. Ama kahramanlıklar, romantizm ve trajedi dolu oldukları için onları okudukça hayran olmamak elde değil.